

Giới thiệu Trăng Đêm

Truyện Trăng Đêm, chuyện nói về một người tự xưng mình là tà thần nhưng bị nguyên rủa bây giờ mới có thể trở lại và mượn xác một cô gái trẻ với thân phận là sinh viên.

Trong trường cô đã quen với một nhóm bạn thuộc hội siêu nhiên và cùng với những sứ giả còn lại vô tình bị kéo vào vòng xoáy tranh chấp giữa loài người và yêu ma, trở thành nhân vật chủ chốt quyết định đến sự tồn vong của thế giới loài người, và quyết định kết quả trong cuộc chiến giữa loài người và yêu ma.

Liệu rằng một Tà Thần bị nguyên rủa xua đuổi nhưng vẫn mang trên mình nguồn linh lực thánh khiết kia sẽ đưa ra quyết định như thế nào, giúp loài người tiêu diệt yêu ma, hay trở thành Ma Vương thống lĩnh ma tộc?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Sắc Đêm Bị Nhuộm Đỏ

“Á...”, một tiếng kêu thảm thiết chói tai rạch vỡ màn đêm, nhưng không ai nghe thấy, bốn bề chẳng mấy chốc chìm vào một mặng lặng ngất, không còn tiếng hét nữa, không khí ngưng đọng không còn lưu thông.

Dưới ánh trăng âm u ảm đạm, bóng cây um tùm dữ tợn giống như ma quỷ, loang lổ phản chiếu xuống đám cỏ cây trên mặt đất. Một vũng chất lỏng nhớp nháp màu đỏ thẫm uồn lượn tràn ra xung quanh, dòng chất lỏng ấy bắt nguồn từ chiếc thân hình toàn bất động trên mặt đất.

Một thi thể nằm bên hồ nước, con người tròn tròn, sắc mặt trắng dã như tờ giấy, gần như biến dạng vì kinh hãi cực độ. Mặt nước dập dềnh những tạp vật nhơ bẩn phát ra mùi hôi thối do ngâm nước lâu ngày, sủi lên mấy quả bong bóng nước dính quánh trầm đục. Dưới đáy hồ truyền ra tiếng rì rầm khe khẽ đang dần dần tiến về chỗ thi thể.

Bọt nước càng tụ càng nhiều, tiếng rì rầm càng trở nên rõ ràng, bỗng từ đáy nước trào ra một khối đen sì sì không rõ là thứ gì, chậm chậm tán ra trên mặt nước, giống nhọt máu tóc đen dài vậy. Mấy lọn tóc dài ấy như thể mấy sợi xúc tu mềm mại, men theo bờ hồ giống những con rắn chậm chậm trườn lên bờ, vươn thẳng đến cổ của thi thể, vòng cuốn chặt khít, phủ lên đôi mắt vẫn còn tràn đầy kinh hãi kia, cả chiếc đầu trong thoáng chốc bị vây bởi một tầng đen, chỉ một tiếng “rắc” lạnh lạnh, chiếc đầu màu đen đã bay đi, rơi vào trong nước.

Chỗ cổ đứt rời được ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên, một mảng máu thịt mơ hồ, máu đọng từ từ tràn ra, cò rậm ven bờ hồ thấm đẫm máu tanh nồng nặc. Đêm tĩnh lặng, đáy hồ truyền đến từng hồi những âm thanh găm nhai cắn “ken két”, dội vào tai không dứt...

Mặt nước nổi lên những gợn sóng đỏ tươi như đóa hoa bi ngạn màu máu nở rộ, trăng lạnh đỏ bóng xuống mặt nước đã bị một mảng đỏ thẫm phủ lấp. Lùm cỏ trên mặt đất thấm đầy mùi vị của chết chóc, dịch thể ấm nóng dính nhớp nhuộm màu đêm tối, thời gian như ngưng trệ, máu tanh lan tràn khắp nơi...

“Dừng”, trong căn phòng mờ tối, một cô gái không nhận được hết lên, “Những điều này là thật hay giả?”

“Mình cũng là nghe các tiền bối nói, chính là ở trong rừng cây nhỏ không xa phía sau ký túc xá học sinh của trường chúng ta, bên cạnh có hồ nước động, trước đây đã từng xảy ra chuyện như thế này. Nghe đồn là trong hồ nước đó có quỷ ăn đầu, nếu như ai buổi tối vào rừng cây đó, thì sẽ bị cuốn lấy, không chỉ chết rất thê thảm, đáng sợ hơn là đầu cũng sẽ không cánh mà bay. Nghe nói là bị quỷ ăn đầu ăn mất”, nữ sinh kể câu chuyện sinh động đầy màu sắc.

“Thôi cậu đừng tự dưng không đầu lại đi dọa bọn mình, nói hết cả da gà lên rồi này”, một nữ sinh khác bắt năn.

“Chẳng phải các cậu bảo mình kể sao? Haizzz, mình nói cho các cậu biết nè, nam sinh bị ăn đầu đó là học sinh của khoa tiếng Anh trường chúng ta mười năm trước đấy. Khi đó trường học còn phong tỏa tin tức, chỉ nói là anh ta vì không chịu đựng nổi áp lực học tập mà tự sát, nhưng chẳng thể tìm thấy được chiếc đầu mất tích, người nhà của anh ta làm ầm ĩ một trận lớn ở trường học đó.”

“Càng nói càng cứ như thật ấy”, cô nữ sinh thứ tư rúc ở trong chăn lên tiếng, “Bảo cậu buổi tối đừng kể những thứ này mà, gần mười hai giờ rồi, mau ngủ thôi!”

“Được rồi, được rồi, ngủ thôi”, hai nữ sinh khác hòa vào, đi về hướng giường của mình.

“Đợi một chút đã...”, nữ sinh kia còn muốn nói gì đó, xa xa bên ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng thét “Á...” thê thảm. Trong lòng cô hoảng sợ, khẽ giọng hỏi: “Vừa rồi, các cậu có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Có sao?”, cô nữ sinh đưa ra đề nghị đi ngủ đầu tiên hỏi ngược lại.

“Minh hình như có nghe thấy...”

“Là ai đang hét...”

Ba người quay mặt nhìn nhau, trong lòng bắt đầu thấy ớn lạnh.

“Các cậu quá nhập tâm nên sinh ra ảo giác đúng không? Nghe nhiều quá nên bị ám à?”, cô nữ sinh ngủ ở trên giường co rúm người lại.

“Vừa rồi mình còn chưa kể hết, bọn họ còn nói với mình, nếu như trong đêm ai nghe thấy tiếng thét thảm đó thì sẽ gặp phải tai ách”, cô nữ sinh kể câu chuyện run rẩy nói, “Giọng nói đó, nghe nói là oán niệm nặng nề của người bị hại sau khi chết, bởi vì chết rất không rõ ràng, lại mãi mãi không thể trả thù, cho nên đi khắp nơi tìm người bồi táng”.

...

“Bốn nữ sinh đó sau này như thế nào rồi?”, trong phòng học nhao nhao huyền ảo, bạn cùng bàn gặng hỏi Điền Giai Đình.

“Ba người nghe thấy tiếng thét thảm đã chết, còn lại một người tên Lâm Hy Nhi, hình như lúc ba người bọn họ xảy ra chuyện, Lâm Hy Nhi đi nơi khác thăm bạn trai, cho nên tránh được một kiếp.”

“Đây thật sự là chuyện đã xảy ra ở trường chúng ta?”, một nữ sinh xán đến.

“Đúng đó, trước kỳ thi cuối kỳ của học kỳ trước, trường học sợ ảnh hưởng không tốt, lại sắp đến kỳ thi nên tin tức được phong tỏa rất nghiêm ngặt. Nghe nói bọn họ đều xảy ra chuyện vào nửa đêm, một người nhảy từ tầng bảy của một tòa nhà xuống, một người tinh thần không ổn định, tự sát trong bệnh viện tâm thần, người còn lại chết trong hồ nước, không thấy đầu đâu”, Điền Giai Đình u ám trầm trầm nói.

“Lẽ nào là bị quỷ ăn đầu kia...”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nhai “rôm rốp”, ba người liền co rúm.

Điền Giai Đình quay đầu lại, thẹn quá hóa giận: “Nghiêm Tuấn, vào lớp rồi mà cậu còn ăn”. Âm thanh đó chính là tiếng cậu ta đang gặm mỳ tôm sống.

“Chẳng phải giáo viên còn chưa đến sao?”, Nghiêm Tuấn khinh thường, “Hôm nay ngủ dậy muộn, không kịp ăn sáng, chỉ đành dùng cái này giải quyết tạm”.

“Hừ, ngày đầu tiên đi học, cậu lại có thái độ như thế, thật là hết thuốc chữa rồi.”

“Này này, bây giờ là đại học, còn phải chăm chỉ như vậy sao? Tôi đến đã là tốt lắm rồi, An Trác còn bùng tiết luôn không do dự kia kia.”

“Cậu ấy không đến?”, Điền Giai Đình nhìn khắp phòng học, quả nhiên không thấy người đó, “Chủ tịch bạn à! Vấn đề vụ án của học kỳ trước sao?”.

“Bọn tôi có hứng thú với những vụ án siêu nhiên, loại sự việc như quỷ ăn đầu này làm sao có thể bỏ qua? Chẳng dễ dàng gì mới kết thúc kỳ nghỉ đông, cậu ấy nôn nóng gấp chạy đi tìm hiểu tình hình vụ án rồi.”

“Cậu không đi cùng với cậu ấy, hiếm thấy đó! Hai cậu chẳng phải là một hội sao? Còn tự xưng là trợ thủ đắc lực của cậu ấy cơ mà.”

“Hai bạn cậu đừng nói nữa, giáo viên đến rồi!”, nữ sinh bên cạnh nhắc nhở.

Cùng vào với giáo viên là một cô gái có khuôn mặt trẻ con đáng yêu, đôi mắt đen láy trong trẻo như gương, thu hút toàn bộ sự chú ý của cả lớp, cô bạn nhỏ này từ đâu đến vậy?

“Chào các em, một năm học mới lại bắt đầu rồi, rất vui mừng được gặp mặt mọi người. Hôm nay là buổi học đầu tiên của học kỳ mới, trước khi vào học, tôi muốn giới thiệu với các em một bạn học mới”, giáo viên quay sang cô gái đứng bên cạnh, “Bạn học này tên là Phong Linh, nào, tự giới thiệu sơ qua về bản thân mình với mọi người đi! Mọi người chào đón bạn!”.

Trong tràng pháo tay giòn giã của mọi người, ta khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng bước lên bục giảng: “Xin chào các bạn! Tôi tên là Phong Linh, năm nay mười tám tuổi, là học sinh mới, có rất nhiều chuyện còn chưa rõ, hy vọng mọi người chỉ bảo thêm”. Ta cầm một cục phấn, viết tên của mình lên bảng đen – Phong Linh.

Bên dưới truyền đến tiếng bàn tán xôn xao, ta nghe thấy được mấy lời như “Học sinh cấp hai”, “Cô bạn nhỏ”, đành chịu thôi! Không chỉ có kiếp làm người vĩnh viễn dừng lại ở tuổi mười tám, mà trời sinh ta lại có vẻ ngoài nhỏ nhắn.

“Thực ra, bạn Phong Linh trước đây cũng là sinh viên của Đại học Cốc Giang chúng ta, sau đó sức khỏe không tốt nên phải nghỉ học hai năm, bây giờ quay lại trường tiếp tục sự nghiệp học hành. Sau này mọi người phải giúp đỡ bạn ấy nhiều một chút”, ngữ khí của giáo viên rất thân thiết, “Bạn Phong Linh, đi tìm chỗ ngồi đi nhé, chúng ta phải vào học rồi”.

Ta khẽ gật đầu, bước xuống khỏi bục giảng.

“Ngồi chỗ này đi!”, một nữ sinh ở hàng đầu hơi dịch sang bên cạnh chủ động nhường ra một vị trí cho ta.

“Cảm ơn!”, sau khi ngồi xuống, không khí vườn trường ấm áp, ta bỗng thấy hưng phấn dạt dào, đã lâu lắm rồi không được tỉnh tại như thế này.

Đến hôm nay ta lại lần nữa trở thành sinh viên năm hai khoa Tài chính Đại học Cốc Giang, cuộc sống lại một lần nữa quay về quỹ đạo có thể an ổn hưởng thụ cuộc sống của người bình thường rồi sao? Nghĩ đến bảy người trong nhà, tuy ta rất hoài nghi, song vẫn rất kỳ vọng, thôi cứ để tất cả thuận theo tự nhiên đi!

Sau buổi học ta không quay về kí túc xá ngay mà nhàn nhã dạo trong sân trường rộng lớn, gió xen lẫn không khí lạnh của buổi tối thổi qua, hai bên đường vẫn là những nhánh cây xắc xơ như cũ, không có bất cứ dấu hiệu nào báo mùa xuân tới. Con đường khá vắng vẻ, toát lên cảm giác rộng rãi mà trống trải, cái lạnh lẽo càng trở nên rõ rệt.

Đèn đường mờ tối, mang theo màn sương mỏng lung lay dày đặc, cảnh vật xung quanh mờ nhạt, những cây khô gần đó như những bóng ma nhe nanh giờ vuốt, cứ muốn bỏ nhào lên người đi đường.

Ta dừng bước dưới lầu ký túc xá, nhìn bầu trời đêm đen kịt như muốn nuốt chửng tất cả, giống như quang cảnh cõi u minh nơi cực hạn hư vô, chỉ khác là có thêm một mảnh trăng tàn cong cong như lưỡi liềm trông thật lạnh lẽo. Gần đó dường như có thứ gì đang chuyển động, ta tiếp tục đi ra phía sau ký túc xá, trước mắt hiện ra một mảng rừng cây màu mực, bên trong đầy không khí chết chóc.

Oán niệm cố chấp đối với một vài người, có lẽ chính là sức hấp dẫn của máu, mùi vị ngon mê người! Dường như có thể nhìn thấy một vầng trăng tàn đắm máu và sắc đêm bị nhuộm đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Tiếng Ca Của Nhà Thờ

Hai bạn cùng phòng với ta, một người là Hàn Tiểu Trinh, một người là Lâm Hy Nhi, sau khi nghe ta tự giới thiệu, Hy Nhi ngồi trước máy tính hơi ngạc nhiên: “Phong Linh (1) ? Tên của cậu rất có ý nghĩa”.

Ta tìm thấy một chuỗi chuông gió trúc trong hành lý, khẽ lắc lắc, tiếng “leng keng” lạnh lớt vui tai vang lên.

“Cậu rất thích chuông gió?”, Hàn Tiểu Trinh hỏi.

“Một người bạn tặng cho, treo ở phòng ngủ của chúng ta nhé!”

“Được thôi! Mình có móc treo, cứ treo ở giữa đi”, Lâm Hy Nhi đồng ý với đề nghị của ta.

Nhìn chiếc chuông gió treo rủ xuống, cô ấy hài lòng nói: “Trông cũng không tệ!”. Máy tính phát ra mấy tiếng “tít tít”, góc dưới màn hình nhảy ra một avatar nhấp nháy, cô ấy vội rút lui về chỗ, bắt đầu chat.

Ta quay sang bạn còn lại: “Tiểu Trinh, trước đây cậu sống ở đây một mình sao?”

“Đúng một mình mình, cậu vừa mới đến sao lại biết được?”

Cô nữ sinh tâm tư luôn thận trọng này cũng học năm hai giống như ta, vừa xinh đẹp lại có thành tích học tập cao, là hoa khôi của khoa Trung văn. Có điều xuất thân của cô ấy không tốt lắm, cứ luôn một mình đến tận bây giờ, bình thường cô ấy đi làm gia sư để có tiền chi tiêu cho gia đình, còn phải chăm sóc người mẹ bị bệnh, thực chẳng dễ dàng gì. Tuy có không ít nam sinh theo đuổi, nhưng Tương Vương có mộng, Thần Nữ vô tình(2) .

So với Tiểu Trinh xinh đẹp lạnh lùng, thì Hy Nhi là cô gái đáng yêu, nhiệt tình, trẻ trung năng động, ngây thơ lãng mạn, tràn đầy ảo tưởng đẹp để đối với tình yêu. Cô ấy là sinh viên năm ba cùng chuyên ngành với ta, bạn trai rất yêu cô ấy, hai người họ vốn là đồng hương, bây giờ học đại học nên mỗi người một nơi.

“Mình đến chỗ đi quản lý ký túc xá thấy di ấy bảo vậy”, ta tiện miệng tìm một lời nói dối, dù sao cũng chẳng thể nói cho cô ấy biết rằng ta có thể đọc được ký ức của người khác.

Cô ấy cũng không dò hỏi nữa, tốt bụng giúp ta sắp xếp đồ đạc.

Thu dọn xong ga giường, ta đang định nằm xuống hưởng thụ thành quả thì di động vang lên. Vừa nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, da đầu ta liền tê dại. Ta nhảy xuống giường lao đến bàn công, nhấn phím nghe máy.

“Dạ Lạc”, đầu bên kia gầm rống một tiếng, Toàn Cơ nổi điên, “Lập tức quay về cho tôi”.

Ta kéo di động ra xa, đối đối phương gằm xong mới cẩn thận đưa lại gần: “Trước khi ra ngoài ta đã dặn rõ ràng, tối thứ sáu sẽ quay về, các người trong mấy ngày này ở nhà ngoan ngoãn, đừng quên nhắc A Mục đưa Tinh Hà và Diệu Âm đi học, chuyện nhập học của bọn nó ta cũng đã lo ổn thỏa rồi...”

“Dạ Lạc, ngài không phải là muốn đi dụ dỗ các cô gái khác ở sau lưng tôi đó chứ?”

“Khụ khụ...”, ta muốn đâm vào tường, “Toàn Cơ, bây giờ ta là nữ, còn có thể đi tìm cô gái khác sao?”, bệnh điên của cô ta càng ngày càng nặng hơn rồi!

“Bao nhiêu ngày qua, có quý biết được ngài đang làm gì?”

“Ta đã nói rất nhiều lần, trường học phải đi học...”

“Cái có thôi chứ gì! Nếu như ngài muốn quay về, bất cứ lúc nào chẳng về được, ngài đã không về, vậy thì tôi sẽ lập tức qua đó, để xem xem cái ngài gọi là trường học là như thế nào.”

“Toàn Cơ, đừng làm nhiều chuyện thừa thãi nữa, nếu như cảm thấy buồn chán thì đến quán bar phụ giúp đi, nhất định không được đến trường học của ta”, đứng ra nên sắp xếp để cô ta đến Dạ Minh Châu rồi, ít nhất sẽ có kẻ bình thường nhất trong số bảy người là Hủ trông chừng cô ta thì tốt hơn.

“Dạ Lạc, nếu huynh còn không quay về, căn nhà sẽ bị cô ấy dỡ mất đó”, đổi thành giọng nói lười nhác của Dạ Ly.

“Chuyện gì?”, đầu kia truyền đến sự sáng khoái.

“Áo Nguyệt, nếu Toàn Cơ có bất cứ khuynh hướng bạo lực gì, tùy người xử lý thế nào cũng được.”

“Hừ, tự tin rằng tôi sẽ giúp ngài như vậy sao?”

“À, ta tin vào người nhất, cũng chỉ có người mới có thể trấn át được cô ta”, lời lẽ đơn giản ý tứ sâu xa, ta không muốn phí lời bèn cúp điện thoại. Không sai, trừ Tiểu Ly, trong sáu người kia, chỉ có Áo Nguyệt.

Sau khi tắt đèn, ba người trong phòng không nói gì, ta biết bọn họ mỗi người đều đã từng gặp những chuyện ly kì khác nhau nhưng khó mà hé răng nói rõ được nên lại càng tăng cao cảnh giác đối với màn đêm tối thẫm bí nơi này.

Nhìn chuỗi chuông gió kia, mọi người ở một thế giới khác vẫn ổn cả chứ? Còn ta, vốn dĩ cũng đến từ nơi đó. Năm nghìn năm trước, ta bị trục xuất, hồn bay phách tán, không ngờ đến thế kỉ hai mươi mốt lại đầu thai làm Phong Linh và lấy lại được ký ức của Dạ Lạc, trở thành chủ nhân của cõi U Minh.

Ngoài cửa sổ bỗng có một cái bóng chợt lóe qua, ta vô thức nhìn ra ngoài, xuyên qua rèm cửa, thấy mấy sợi xúc tu đang múa may bò lên trên cửa kính, chờ đợi thời cơ hành động, chúng tìm đến nhanh như vậy sao?

Ngày hôm sau nhân rồi chẳng có việc gì, ta đi đến nhà thờ gần trường học được xây từ hai năm trước. Cha xứ của nhà thờ thu nuôi hơn chục đứa trẻ mồ côi ở nhiều lứa tuổi, đa số là từ năm đến tám tuổi có lẽ vì bản thân cũng từng là cô nhi nên ta liền mang theo sự đồng cảm ấy tới đây thăm bọn họ. Cha xứ cho biết, năm ngoái cũng có mấy sinh viên của Đại học Cốc Giang đến thăm những đứa trẻ này. Cha xứ đã xấp xỉ năm mươi tuổi, rất hiền từ, cứ nhắc đến mấy bạn học đó, khóe mắt cha lại mang ý cười, lộ ra mấy nếp nhăn, có thể thấy, ông rất vui mừng khen ngợi mấy sinh viên trường ta.

Ta phát hiện trong số trẻ mồ côi có cô bé bị tàn tật, khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, ngồi trên xe lăn, hai mắt không nhìn được, nhưng thần thái rất khoan thai, không oán trời cũng chẳng trách đất. Cô bé tên là Hạ Đình, đến đây được bốn tháng rồi. Ta bất giác để ý nhiều hơn một chút, cô bé thực sự hơi khác mọi người.

Trong nhà thờ có bày một chiếc đàn piano khiến tôi khí huyết dâng trào, đầu ngón tay chạm lên những phím đàn trắng đen sáng bóng, không kìm nén được mà khẽ ấn xuống. Ta cùng đám trẻ hợp xướng một bài Ode hoan ca.

“Nữ thần vui vẻ, thánh khiết mỹ lệ, ánh sáng rạng rỡ chiếu khắp mặt đất. Trong lòng chúng con ngập tràn nhiệt huyết đi tới thánh điện của Người, sức mạnh của Người có thể xóa bỏ tất cả mọi khoảng cách người với người...”

Đối diện với nữ thần thánh khiết mỹ lệ, ta tự cảm thấy hổ thẹn.

Tiếng ca ngừng, cửa nhà thờ có người gọi lớn “Cha xứ”.

“Các con đến rồi!”, cha xứ cười hiền từ nghênh tiếp bọn họ, vẽ hình chữ thập trước ngực, “Những đứa trẻ ngoan, cầu Chúa che chở cho các con”.

“Bạn học mới!”, một nam sinh trong đó nhận ra ta.

“Chào mọi người”, ta nở nụ cười bước tới chào hỏi. Có bốn người cùng đến, hai nam hai nữ, đều là nam thanh nữ tú, ánh mắt lần lượt hướng về phía ta, tràn đầy kính ngạc.

“Anh, chị...”, một đám trẻ con ủa lên trên, hình như rất thích bọn họ.

Một nữ sinh tóc dài qua vai dịu dàng đáng yêu chìa hai túi đồ trong tay ra, cười nói: “Cầm đi chia cho mọi người nhé, ai cũng có phần cả đó”.

“Cảm ơn chị!”

Bọn trẻ con được cha xứ dắt đi, nam sinh nhận ra ta nói với người bạn đồng hành bên cạnh cậu ta vẫn đang ngơ ngác sững sờ nhìn chăm chăm ta: “An Trác, người mình nói đến chính là cô ấy. Hôm qua cô ấy vừa mới chuyển đến lớp chúng ta, diện mạo rất giống Đinh Linh nhỉ.”

“Rất giống, nhưng cũng không giống hoàn toàn”, một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa vừa nói vừa đưa mắt với cô gái tóc dài qua vai kia.

Đinh Linh mà bọn họ nhắc tới xinh đẹp hơn tôi, đó chính là điểm tôi không hoàn toàn giống cô ấy. Dù gì cũng là bạn cùng trường, lại học cùng lớp, theo thói quen ta thể hiện phép lịch sự: “Chào các bạn, tôi tên là Phong Linh”.

“Đinh Linh?”, nam sinh đang sững sờ sắc mặt chợt hơi khác lạ.

“Tôi tên Nghiêm Tuấn, cậu ấy là Đỗ An Trác”, Nghiêm Tuấn vội ngăn cậu nam sinh đang cất bước về phía ta, chủ động giới thiệu, “Chủ tịch Hội siêu nhiên của chúng tôi, có chút kỳ quái, đừng để ý nhé! Ồi, chúng tôi và bạn cùng một lớp”.

“Tôi tên Lương Di Tiên, là thành viên của Hội siêu nhiên”, nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa cũng cất tiếng giới thiệu, “Cô ấy là Âu Ngưng, bạn gái của An Trác”.

“Nghiêm Tuấn, Đỗ An Trác, Lương Di Tiên, Âu Ngưng”, ta thuận theo thứ tự đọc lại tên của bốn người, thấy vui mừng, “Vậy sau này tôi gọi các bạn là Tiểu Tuấn, Tiểu Trác, Tiên Tiên và Tiểu Ngưng nhé! Mọi người gọi tôi Tiểu Phong là được rồi”.

“Tiểu Phong?”, sắc mặt bốn người bỗng biến đổi.

Hử? Làm sao thế? Ta đột nhiên ý thức được...

“Linh Linh?”, Đỗ An Trác xông lên túm lấy hai cánh tay của ta, “Linh Linh?”

Là em sao? Em quay lại rồi!”.

Ta cười khan: “Xin lỗi nhé! Cậu nhận nhầm người rồi, tôi tên Phong Linh, không phải là Đinh Linh(3) mà mọi người nói”.

“Chỉ có Đinh Linh gọi anh ấy là Tiểu Trác, nghe Nghiêm Tuấn nói hai người diện mạo rất giống nhau, tên cũng giống, Phong Linh, Đinh Linh, cho nên mới khiến anh ấy hiểu nhầm như vậy!”, Hạ Đình ngồi trên xe lăn đẩy xe đến bên cạnh giải thích cho ta.

“An Trác, đừng kích động”, Nghiêm Tuấn ra sức kéo cậu ta ra, nhỏ tiếng nhắc nhở, “Âu Ngưng cũng ở đây, để ý đến cảm nhận của cô ấy một chút”, rồi lại xin lỗi ta, “Tiểu Phong, xin lỗi cậu, cậu ấy như thế này...”.

“Không sao!”, ta chẳng để tâm lắng đầu.

Trong lúc nói chuyện ta tìm hiểu được, Đinh Linh là bạn gái cũ của Đỗ An Trác, gặp phải tai nạn trong một sự cố, một khoảng thời gian rất dài cậu ta không thể mở lòng được. Âu Ngưng lương thiện có ý với cậu ta đã lâu, khó khăn lắm mới giúp được cậu ta vượt qua bi thương, để cô ấy thay thế Đinh Linh làm bạn gái hiện tại của mình.

Chuyện liên quan đến Đinh Linh, bọn họ giấu giếm rất nhiều, nhưng từ trong ký ức của họ, ta lại có thể thu hoạch được không ít tin tức, bao gồm cả những trải nghiệm kỳ lạ kia. Thân phận thật sự của Đinh Linh là một con hồ tiên, Lương Di Tiên thì biết trị yêu linh, là âm dương sư còn Hạ Đình hiểu được một số kỳ môn dị thuật.

Chú thích: (1) Phong Linh là chuông gió.

(2) Xuất xứ từ Tổng Ngọc Cao Đường Phú: Thời Chiến Quốc, Vu sơn thần nữ thăm ngưỡng mộ Sở Tương vương, lên hạ phạm trần gặp gỡ, Tương vương vừa gặp được nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước phong thái thần tiên đó, muốn có được nàng, nhưng vì tiên phạm cách trở, không được như ý nguyện. Sau khi Tương vương hồi cung vẫn nhớ nhưng không quên thần nữ, Vu sơn thần nữ để giải mối si tâm của Tương vương, sau khi kết hợp với Tương vương ở trong mộng, tặng ngọc bội mà từ biệt. Tương vương sau đó đi khắp Vu sơn, tìm thăm giai nhân, thần nữ tái hiện pháp tướng, thuyết giải tiền duyên đã đứt, động viên Sở vương thu hồi tâm tình, chuyên tâm cho xã tắc, cáo biệt quay lại Thiên Đình.

(3) Hai chữ Linh này âm giống nhau nhưng chữ Hán khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Tin Lạ Phòng Tin Tức

Ta vốn muốn gia nhập vào Hội siêu nhiên của Đỗ An Trác để điều tra về rừng cây kia, nhưng lại có một vấn đề làm ta khó nghĩ, sau này liệu có nên tiếp tục lấy diện mạo của Phong Linh để xuất hiện nữa không? Tuy rằng trên đời này người có diện mạo giống nhau không có gì kỳ lạ, nhưng ta nghĩ chuyện này cần phải làm cho rõ ràng. Về con tiểu hồ tiên kia, có lẽ có thể tìm ra đáp án trong ngôi mộ cổ mà hai năm trước ta đã đi qua để rời khỏi thế giới này đến một thế giới khác. Ta luôn cảm thấy cái chết của cô ta có điều kỳ lạ. Việc phải làm còn rất nhiều!

Nghiêm Tuấn và Đỗ An Trác đều không có mặt ở trên lớp, ta có thể yên tâm ngồi học rồi. Trong giờ học, ta nghe thấy mấy người hàng sau bàn luận: “Tin tức lớn, tin tức lớn, vụ nữ quỷ lẳng xuống đã lâu lại nổi lên rồi.”

“Giai Dĩnh, cậu bớt kể những câu chuyện ma quỷ đó đi, mình thấy cậu bị Nghiêm Tuấn truyền nhiễm rồi, trong đầu óc toàn quỷ quái siêu nhiên thôi. Trên đời này lấy đâu ra lắm quỷ như vậy, cậu đã từng gặp rồi sao?”

“Mình thì chưa từng gặp, nhưng có người đã nhìn thấy rồi mà”, Điền Giai Dĩnh không phục, “Tin tức này mình khó khăn lắm mới thu lượm được đấy. Tối qua có bạn học một mình đến tầng bốn giảng đường Một để tự học, khoảng mười giờ, sau khi cậu ta đi vệ sinh xong quay lại phòng học thì nhìn thấy phía đầu hành lang có bóng người. Lúc đó cậu ấy cũng không nghĩ gì nhiều, chuẩn bị thu dọn túi sách rồi đi. Bỗng nhiên cửa tự động đóng lại, cậu ta làm thế nào cũng không mở ra được. Thật không bình thường, vẫn chưa đến giờ tắt đèn mà, cậu ta liền lớn tiếng kêu cứu, nhưng lại nghe thấy một giọng nói vô cùng u oán: ‘Cứu... mạng... Cứu tôi với!’. Dưới đáy khe cửa có một vũng máu lớn tràn vào.

Bạn học đó sợ chết ngất, may mà gặp được ông bảo vệ đi tuần tra tòa nhà, ở bên ngoài mở cửa, cậu ta mới kinh hãi chạy về ký túc xá. Nói ra kẻ cũng kỳ lạ, ông bảo vệ vừa mới xuất hiện, âm thanh ấy liền biến mất, dưới đất sạch sẽ, chẳng còn chút máu nào, nhưng cửa phòng học xác thực là đã bị khóa từ bên ngoài, trông có vẻ giống trò đùa nghịch ngợm của trẻ con, nhưng bạn học đó khẳng định vô cùng chắc chắn là không phải ảo giác”.

“Không phải ảo giác, lẽ nào thật sự có quỷ à?”, một cô nữ sinh biểu cảm khinh bỉ.

“Điều này các cậu không biết nhỉ. Nữ quỷ của giảng đường 414, nghe nói là nữ sinh tự sát vì tình từ rất lâu trước đây của trường chúng ta, cái chết rất khủng khiếp, vốn dĩ cô ta cắt mạch máu, mất rất nhiều máu rồi nhưng vẫn chưa tắt thở, cảm thấy quá đau đớn, thế là leo lên cửa sổ nhảy ra ngoài, đầu bị va đập thành một lỗ hồng lớn. Lúc đó là khoảng mười giờ tối, xung quanh không có người nào, thi thể của cô ta ngày hôm sau mới được phát hiện, đồ thăm cả một mảng trên mặt đất, trong phòng học còn có một vết máu dài, nhìn mà kinh hãi!”, Điền Giai Dĩnh xuýt xoa rùng mình.

“Lời nói ra từ miệng của cậu thật sự rất thâm, thật khổ cho phòng tin tức có thành viên như cậu đây.”

“Đúng vậy, sau này đừng có nói mấy loại chuyện này suốt ngày nữa.”

“Cẩn thận chọc giận những thứ không sạch sẽ”, những người vây quanh chế nhạo xong, tản đi.

“Haizz, các cậu...”, Điền Giai Dĩnh rất bức mình.

“Chào cậu!”, ta chủ động chào hỏi cô ấy.

“Chào cậu!”, cô ấy hơi ngần ra, khách sáo đáp lại.

“Chuyện vừa rồi cậu kể rất thú vị, cậu thích tìm hiểu về phương diện này sao?”

“Cũng tạm tạm, cậu cũng có hứng thú?”

“Ừ.”

“Thật sao?!”, hình như cô ấy rất kích động, “Tôi tên là Điền Giai Dĩnh, phòng tin tức, cậu là học sinh mới vừa mới chuyển vào lớp chúng ta, Phong Linh đúng không?”

“Ừ.”

“Thật tốt quá rồi, Phong Linh, tôi còn biết rất nhiều chuyện kỳ quái nữa, có thể chia sẻ miễn phí cho cậu đó, muốn nghe không?”

“Ừ.”

“Được rồi, vậy đợi chút nữa sau khi tan học, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm trưa, tôi sẽ từ từ kể tiếp cho cậu.”

“Ừ.”

Trong nhà ăn rộng rãi, tiếng người huyên náo, ta và Giai Dĩnh gọi xong đồ ăn, đang tìm chỗ ngồi, cô ấy nhìn thấy một người trong đám đông: “Nghiêm Tuấn”.

Ta nhìn qua, không chỉ có cậu ta, Đỗ An Trác và Âu Ngưng cũng có mặt, bỗng chốc không khí trở nên ngưng ngập.

Giai Dĩnh chưa được bọn họ đồng ý đã kéo ta đi đến chiếc bàn đó ngồi xuống. Nghiêm Tuấn dừng đùa, rất không khách khí ném ra một câu: “Điền Giai

Dĩnh, cậu ở đâu chui ra vậy?”.

“Cái gì mà ở đâu chui ra chứ? Tôi nói cho cậu biết, cho dù không gia nhập vào Hội siêu nhiên các cậu, tôi cũng tìm được đồng bọn rồi, chỉ đồng đạo hợp chân chính đó!”, Giai Dĩnh dương dương đắc ý, “Nhìn xem, bạn học mới của lớp chúng ta, Phong Linh, có cần tôi trình trọng giới thiệu một chút không?”.

“Không cần, chúng tôi quen biết nhau, đợi cậu giới thiệu xong, đồ ăn đã nguội hết rồi”, Nghiêm Tuấn vừa nói vừa chọn mấy cọng rau xanh, phối hợp đến mức độ hài hòa.

“Mọi người quen biết sao?”, Giai Dĩnh nhìn cậu ta rồi lại ngó sang tôi.

“Ừ”, ta gật đầu xác nhận, “Hôm qua bọn mình đã gặp nhau, Tiểu Tuấn, Tiểu Ngưng và Tiểu Trác đây mà!”, ta thấy hình như Đỗ An Trác hơi chấn động một chút. Có lẽ ta đã vô tình đã phạm phải điều kiêng kỵ rồi.

“Mới gặp qua đã thân nhau rồi ư? Gọi thân thiết như vậy!”, Giai Dĩnh trêu chọc.

“Điền Giai Dĩnh, cậu bớt nói đi vài câu có được không?” Nghiêm Tuấn nghiêm mặt lại.

“Hôm nay cậu ăn phải thuốc nổ sao? Làm gì mà hung dữ vậy?”, Giai Dĩnh rất hiếu kỳ, An Trác cũng kỳ quặc, chẳng nói năng gì, cứ chăm chăm nhìn Tiểu Phong”.

“Khụ khụ...”, Đỗ An Trác vội di chuyển ánh nhìn.

“Đang ăn cơm, cậu lảm lời quá”, Nghiêm Tuấn mất kiên nhẫn.

“Cậu.”

“Giai Dĩnh”, ta vội vàng đẩy đẩy cô ấy để tránh xảy ra hỏa hoạn liên lụy đến người vô tội, “Ăn cơm, ăn cơm thôi, ăn xong cậu còn phải kể những câu chuyện kỳ lạ cho mình nữa!”.

“Ồ, đúng, cậu không nói mình cũng quên mất”, Giai Dĩnh nhớ đến chuyện chính, không so đo với Nghiêm Tuấn nữa, và mấy miếng cơm mới để ý đến nữ sinh đối diện, An Trác, cô ấy là ai thế?”.

“Tôi... Âu Ngưng, bạn gái của An Trác”, cô gái tỏ ra ngại ngùng, nét mặt không được tự nhiên lắm, bởi vì ta sao?

“Ồ, An Trác, mắt nhìn của cậu không tồi đâu! Bạn gái rất xinh đẹp đó! Dịu dàng hiền hậu, rất xứng đôi với cậu.”

Đỗ An Trác trầm mặc như có tâm sự, hai gò má Âu Ngưng đỏ ửng càng thêm mất tự nhiên.

“Tại sao cứ kỳ kỳ nhỉ?”

“Điền Giai Dĩnh, chỉ một mình cậu nói mãi chẳng hết chuyện, cậu không thấy mệt sao?”, Nghiêm Tuấn lại lần nữa dừng đũa.

“Cậu sắp tâm đúng không?”

“Giai Dĩnh, ăn cơm thôi, chúng ta nhanh chóng ăn xong cơm để còn kể chuyện, mình rất muốn nghe”, ta vô cùng cấp thiết, nhiệt tình “thình càu” cô ấy.

Cô ấy hồ nghi mấy giây rồi đột nhiên sán gần đến, dịu dàng thân thiết nói: “Vẫn là Tiểu Phong nhà mình tốt, cậu đã muốn nghe như vậy, mình sẽ vừa ăn vừa kể”, sau đó cô ấy ngồi ngay ngắn lên, An Trác, nghe Nghiêm Tuấn gần đây cậu có hứng thú với quỳ ăn đầu có cần tôi cung cấp chút tin tức không vậy?”.

“Cậu có đầu mới?”, Đỗ An Trác ngẩng đầu, vô thức nhìn ta một cái.

“Lời đồn liên quan đến quỳ ăn đầu đó, tôi có phiên bản hoàn chỉnh nhất...”

Bữa trưa này, ta chẳng biết phải tiếp tục ăn như thế nào nữa, không phân rõ được là mình ăn xương sườn hay là gặm đầu người, uống canh nóng hay hút não ai đó nữa.

Đêm khuya vắng vẻ, ta làm chút phép thuật nhỏ để Hy Nhi và Tiểu Trinh đi ngủ sớm hơn, chuông gió khe khẽ phát ra âm thanh, trong tiếng chuông bạc vui tai ấy, bóng dáng ta vụt biến mất, di chuyển đến tầng bốn giảng đường Một.

Đám mây dày đặc che khuất ánh trăng, hành lang vắng lặng tối om, chẳng nhìn rõ thứ gì, cảm giác lạnh lẽo u ám bao phủ mọi nơi. Ta đi được mấy bước thì cảm giác phía sau nòng nặc âm khí, mang theo nỗi oán hận và sợ hãi, ta liền dừng bước: “Ra ngoài đi!”.

Không thấy có phản hồi gì, ta chỉ ngửi thấy mùi máu tanh càng lúc càng nồng đậm. Ta quay người lại thì thấy một dòng dịch thể đỏ thẫm lan chảy đến dưới chân. Ta nhìn men theo vết máu, thẳng một mạch đến tận đầu kia hành lang, trong góc khuất tối om dường như có thứ gì đó nhìn không chân thực.

Ta đến gần mấy bước thì có một vật thể nào đó đột nhiên bay ra, dừng lại giữa không trung là một bàn tay người bê bết máu! Chỗ cổ tay bị cắt rách một đường sâu, chất dịch đặc đen quánh không ngừng chảy ra, giống như bị lột một lớp da, xem ra thì thể sẽ vô cùng khó nhìn.

Ta không hề do dự, túm lấy bàn tay máu rồi bình tĩnh nói: “Cô không làm tôi bị thương nổi đâu”. Thấy chạm đến nỗi sợ hãi trong nội tâm của nó, ta nói tiếp, “Yên tâm, tôi sẽ không làm cô tổn thương.”

“Cứu tôi, hãy cứu tôi...”, phía trong góc khuất truyền ra một âm thanh run rẩy khàn đặc, chủ nhân của bàn tay máu chậm chậm đi ra khỏi bóng tối. Mái tóc dài rối tung che mặt, toàn thân nó áo đỏ, chẳng thà nói là áo máu còn chính xác hơn. Nó chậm chậm ngẩng đầu lên, một chiếc đầu lâu đen sì, mái tóc dài gạt sang hai bên, lộ ra một khuôn mặt không thể nhận diện được. Một lỗ thủng máu to bằng nửa vùng trán nó, vết máu nhom nhóp lan đầy khắp mặt, không thể nhìn ra được tướng mạo ban đầu.

“Đầu đập phải đá sao?”

“Cô...”, có thể dễ dàng nhận ra sự kinh ngạc dưới khuôn mặt máu ấy.

“Cô gái xinh đẹp, vì sao phải dùng bộ dạng khủng bố này đi gặp người ta chứ?”, ta thiện ý cười nói.

Rất lâu sau cô ta không nói một lời nào.

Màu máu trên cánh tay kia bắt đầu mờ dần, vết thương từ từ khép miệng lại, áo máu nhạt đi thành màu trắng, vàng trán bị khuyết đã khôi phục nguyên hình từ lúc nào. Ta hải lòng thả tay cô ta ra, giúp cô ta vén chỗ tóc rối rũ xuống trước mặt ra sau đầu: “Con gái thì nên xinh đẹp như thế này để còn gặp người khác chứ!”.

“Cô là?” cô ta khiếp sợ hỏi.

“Vừa rồi, hình như cô rất sợ tôi?”

“Cô không phải là người, cũng không phải là quỷ, tôi tưởng rằng...”

“Suyt, đợi một chút”, có người đang tới gần tòa nhà này, ta chấp hai ngón tay, vạch ra một luồng ánh sáng nhạt màu bạc, thảm thán: Bạn học Lương Dĩ Tiên hành động thật nhanh đó!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Nữ Quỷ Độc Hết Nỗi Lòng, Bước Đầu Hé Lộ Mạnh Mỗi

“Trong này là?”, nữ quỷ mặt đầy vẻ kinh ngạc, bọn ta vẫn ở trong tầng bốn giảng đường Một.

“Ở trong kết giới của tôi, sẽ không ai phát hiện được, rất an toàn.” ta giải thích.

“Kết giới của cô? Cô là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là vì sao cô lại kêu cứu? Có thể nói cho tôi không?”, vốn dĩ ta có thể đọc được ký ức của những người xung quanh, nhưng đối với linh thể như cô ta, thì phải do cô ta đích thân mở miệng nói ra chứ ta không thể thấy được.

Cô ta khóc thút thít như có đầy một bụng âm ức: “Tôi tên Điều Mộng, mười sáu năm trước, tôi là sinh viên năm thứ ba còn bạn trai học năm thứ tư. Lúc đó, anh ta chuẩn bị tốt nghiệp, đồng ý sẽ lưu lại Cốc Giang đợi tôi, cùng nhau phấn đấu. Ngày anh ta ra trường, tôi rất quyến luyến, chỉ hận là không thể đi cùng anh ta. Bởi vì nơi làm việc của anh ta cách trường học quá xa, chúng tôi không thể không xa nhau. Lúc đầu, anh ta thường xuyên đến thăm tôi. Mỗi lần anh ta đến đều là thời khắc hạnh phúc nhất của tôi. Sau này lên năm thứ tư, rất nhân rồi nên tôi cũng đi thăm anh ta. Dần dần anh ta cũng ít đến thăm tôi mà đổi thành tôi thường xuyên đi đến chỗ anh ta. Tôi không ngại sống chung với anh ta, dù sao thì sau này cũng phải kết hôn. Ai ngờ chưa đợi được đến khi tôi tốt nghiệp, anh ta đã thay lòng đổi dạ, càng ngày càng lạnh nhạt với tôi, nói chuyện càng lúc càng ít. Tôi nghĩ có thể là do anh ta làm việc quá mệt mỏi, ngoài điều này ra thì chẳng còn nguyên nhân nào khác, cho đến một ngày, tôi phát hiện anh ta và một cô gái khác đang...”

“Tôi thật sự rất yêu anh ta, nhưng vì sao anh ta lại phản bội tôi? Anh ta nói cô gái đó là đồng nghiệp trong cơ quan, bọn họ thật lòng yêu thương nhau. Vậy tôi thì sao, tôi không rõ tôi là gì đối với anh ta. Mỗi tình đầu ba năm trời anh ta chỉ dùng một câu chia tay để kết thúc triệt để. Thời khắc đó tôi thấy thế giới của mình đã sụp đổ. Tôi chỉ biết mình hận anh ta, hận sự ruồng bỏ của anh ta, nhưng tôi chẳng có cách nào để báo thù. Tôi không hạ được quyết tâm hại anh ta, cho nên chỉ có thể giết chết chính mình để kết thúc chuỗi đau khổ này. Khi ngã ra ngoài cửa sổ, tôi mới đột nhiên tỉnh ngộ, phát hiện ra bản thân mình ngu ngốc biết bao, lại đi chết vì loại đàn ông như vậy. Nhìn thấy bộ dạng đau đớn không muốn sống của bố mẹ tôi khi lao đến, tôi rất hối hận, vô cùng hối hận. Tôi quá ích kỉ, chỉ lo giải thoát cho mình, chết là hết, hoàn toàn không để ý đến bọn họ, tôi thật có lỗi với bọn họ”, cô ta nghẹn ngào kể lại, nước mắt tuôn rơi như mưa.

“Do chưa dứt được nỗi lo cho những người thân nên cô không thể nào siêu thoát được đúng không?”, ta dịu giọng an ủi cô ta, “Nhà cô ở đâu? Có lẽ tôi có thể đưa cô đi gặp bố mẹ cô, giúp cô hóa kiếp, sớm nhập luân hồi”.

“Tôi từng muốn cùng bố mẹ về nhà, nhưng mà không rời khỏi trường học được. Tôi đã bị cầm tù ở đây, chẳng đi đâu được nữa cả.”

“Cho nên cô mới cầu cứu?”

“Điều này không phải là chủ yếu, tôi cầu cứu thực ra còn có nguyên nhân khác”, cô ta lau lau nước mắt, nói, “Nếu như số mệnh phải làm cô hồn dã quỷ, tôi chấp nhận, coi như đó là sự trừng phạt cho việc coi nhẹ sự sống của mình, chấp nhận lắng lẽ ở đây vài năm. Chẳng ai ngờ được rằng mười năm trước, đột nhiên xuất hiện một con ác ma. Nó nấp trong rừng cây phía sau ký túc xá nữ của trường học, chờ đợi thời cơ dụ dỗ khiến lòng người sinh tà niệm, giúp bọn họ đạt được nguyện vọng rồi từ đó đoạt đi linh hồn của bọn họ. Buổi tối hôm đó, trong phiến rừng cây, có bạn học không chỉ bị nó ăn mất linh hồn mà ngay cả đầu cũng... Quýn đầu lưu truyền khắp trường học chính là nó hóa thành. Ngoại trừ tôi ra, còn có rất nhiều u hồn khác không vào được luân hồi, cũng đều bị nó...”, cơ thể Diêu Mộng co rúm lại run rẩy, hai mắt lộ ra vẻ kinh sợ cực độ.

“Tôi không biết nó là ác ma từ đâu đến, ngày ngày lo lắng khiếp sợ. Khó khăn lắm mới bình yên được mười năm, nó lại quay lại rồi, lần này nó nhất định sẽ tìm ra tôi để ăn, nó nhất định sẽ làm vậy, tôi trốn không được nữa, tôi biết phải làm sao đây? Tôi không muốn bị ăn, tôi còn muốn gặp bố mẹ, muốn về nhà, ai có thể giúp được tôi? Cứu tôi với, cầu xin cô hãy cứu tôi...”, càng lúc càng kích động, cô ta túm chặt lấy tay của ta, không ngừng cầu khẩn.

“Tin tức này rất quan trọng, đừng sợ hãi, tôi giúp cô”, ta vỗ vỗ lên tay của cô ta để an ủi.

“Thật ư? Cô thật sự có thể giúp tôi?!”

“Ừ, bây giờ tôi sẽ tìm người đưa cô về nhà.”

“Cảm ơn... cảm ơn cô!”, cô ta lao đến ôm lấy, khẽ giọng nói tai ta: “Cảm ơn ! ”.

Ta bỗng nhiên cảm thấy một luồng lạnh lẽo.

Chẳng mấy chốc, trước mặt xuất hiện một thiếu niên trẻ trung tuấn tú khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mặt sáng như ngọc, mắt trong như nước, đôi môi đỏ thắm, mặc một chiếc áo phong dài và quần bò thoải mái, nét mặt cứ như thể ta thiếu nợ cậu ta mấy tỷ vậy.

“Có chuyện gì sao?”, hai tay cậu ta đút trong túi quần, lơ đãng nhìn cô gái bên cạnh ta.

“Tiểu Ly, sau này ở trước mặt con gái, phải chú ý đến hình tượng một chút”, ta đưa ra lời kiến nghị. Từ khi đến thế giới này, tính cách của cậu ấy đã biến đổi hoàn toàn, hơi một chút là suy sụp, cả ngày chẳng có tinh thần, ủ rũ chán nản, nhàn rồi lười nhác, thậm chí ta còn hoài nghi không biết cậu ấy có còn là em của ta nữa không.

“Hừ?”, cậu ta bất mãn nhướn mày lên.

“Được được, coi như ta chưa nói”, ta vội vàng xua tay, chuyển sang vấn đề chính, “Ta tìm đệ, là muốn đệ đưa Tiểu Mộng về nhà, đợi cô ấy gặp bố mẹ xong thì đưa cô ấy tới kiếp luân hồi, chút chuyện nhỏ này đệ có thể giúp đỡ chứ?”.

“Mấy chuyện vặt vãnh này mà huynh cũng bảo đệ đi làm?”, cậu ta rút ra từng chữ, gương mặt càng lúc càng nặng nề, khinh miệt liếc nhìn Diêu Mộng đang thẹn thùng kia một cái.

“Đúng, việc hộ tống mỹ nữ này thích hợp với đệ nhất”, bởi vì sở trường của cậu ấy là hoạt động về đêm, là chúa tể của đêm, tuy đến từ thế giới khác, nhưng về bản chất chắc không có gì khác biệt.

Trước thái độ vừa kiên quyết vừa thành khẩn của ta, cậu ấy cũng không nhiều lời nữa, dừng dừng nhìn Diêu Mộng rồi buồn bực thốt ra hai chữ: “Đi thôi!”.

Diêu Mộng không ngờ lại được cậu ấy giúp như vậy, nhìn chằm chằm bàn tay đang duỗi về phía mình, do dự không quyết.

Nếu như lúc này cô ta không phải là một linh hồn, khuôn mặt chắc chắn là đã đỏ ửng. Ta cầm tay cô ta giao cho Tiểu Ly, không quên dặn dò: “Đưa mỹ nữ đi cho từ từ đấy!”.

Cậu ấy mất kiên nhẫn lườm ta một cái rồi cùng Diêu Mộng ẩn đi.

Tiền hai người đi xong, ta cũng phải quay về đi ngủ sớm một chút, nếu không, bạn học Di Tiên có thể sẽ phát hiện ra kết giới của ta.

Hôm sau Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn đều đến lớp học, ta cùng Giai Đình ngồi hàng một, giảng đường lớn gần như kín chỗ. Nhưng, ánh nhìn của An Trác vẫn không ngừng phóng về phía ta, hình như cậu ta có lời muốn nói. Có lẽ cần phải tìm cơ hội nói chuyện từ từ với cậu ta, thuận tiện nghe ngóng tường tận chuyện của Đình Linh.

Chuẩn bị tan học, trong đầu ta bỗng có cảm ứng: Áo Ngụyệt?!

Tiếng chuông vang lên, Giai Đình lại định kể chuyện quý, ta đành mượn cớ đi vệ sinh ra khỏi phòng học, lén đến một góc tường không có người.

“Trường học của ngài hóa ra là như thế này”, âm điệu quen thuộc phía sau vẫn lạnh lẽo như xưa.

“Sau này đừng tùy tiện đến đây, càng không được để bạn học nhìn thấy đặc biệt là nữ sinh. Nếu xảy ra sự cố gì thì không dễ giải quyết đâu”, tên này tướng mạo vô cùng anh tuấn đẹp trai, vẻ đàn ông chín chắn hấp dẫn mê người, thêm vào đó tính cách lại lạnh lùng, có thể so với hình mẫu tư bản quý tộc cao ngạo cực kì nguy hiểm, là đối tượng lý tưởng của đại bộ phận các cô gái đa tình khẩu vị nặng.

“Hừ, lời này tự tặng cho bản thân ngài đi, không cần thận hiễn nguyên hình ở đây, để bọn họ nhìn thấy, thì sẽ chẳng đơn giản là xảy ra sự cố nữa đâu”, anh ta đáp lại không có chút kiêng dè trên dưới: “Cảm ơn đã nhắc nhở, ta nhất định ghi tạc trong lòng”, ta tình nguyện nhận cam chịu sự thật chủ tớ bất phân này, sâu sắc thể nghiệm lời của Tinh Hà từng nói, “Món nợ này để dành lúc khác từ từ tính” lúc đầu xuống tay với sáu người bọn họ có hơi mạnh một chút, nhưng chẳng phải ta đã khôi phục lại hình dáng ban đầu cho bọn họ rồi sao? Dù sao cũng coi như đã bù đắp sai lầm rồi.

“Tôi qua Điện hạ đã giải quyết sạch sẽ con yêu quái đóng giả nữ quý kia rồi, ngài ấy bảo tôi chuyển lời đến ngài, sau này những chuyện vặt vãnh vô vị đó thì đừng có làm phiền ngài ấy, ngài tự giải quyết đi, ngoài ra, trong trường học có thứ cổ quái, ngài tự lo cho bản thân mình đi.”

Đừng có làm phiền đến cậu ấy?! Ta tự giải quyết?! “Đệ ấy dứt khoát thế!”, ta rất bất lực, cậu em lúc nào cũng suy nghĩ cho ta sao bây giờ lại trở nên tuyệt tình như vậy? Cho dù ta đã từng khiến cho trái tim cậu ấy lạnh giá, nhưng bây giờ ta không có phong ấn, lại giải lệnh cấm cho cậu ta, cũng coi như tr[ở] lại do cho cậu ta rồi còn gì.

“Điện hạ nói chuyện ngài ấy không chấp nhận nổi nhất chính là chuyện ngài cứ thấy con gái là đối xử dịu dàng với họ, không phân biệt đâu là người, đâu là yêu quái chứ đừng nói đến chuyện dịch ta bất phân”, khuôn mặt lạnh băng băng này rất phù hợp với nhiệm vụ chuyển lời.

Trái tim đột nhiên dâng lên một nỗi đau chôn giấu, ta không kìm được buồn bực than một tiếng, tay phải ấn chặt vào lồng ngực, phải dựa vào tường mới không ngã quy.

“Dạ Lạc?!”, Áo Nguyệt đỡ lấy vai ta, khuôn mặt lạnh lùng có phần buồn lòng.

“Không sao, tối qua ta bị hút đi một chút linh lực...”, ta tiện miệng qua quýt lấp liếm.

“Vết thương do tiền bạc gây ra, thật sự không cách gì chữa khỏi được sao?”, mắt anh ta lóe lên chút lo lắng.

“Rất hiếm khi thấy người căng thẳng đó!”, ta trêu đùa nói.

“Hừ,” anh ta lập tức thả ta ra, quay mặt đi, “Lần trước là tôi thất trách, không bảo vệ chu đáo, mới khiến ngài bị tiền bạc bắn trúng... không có ý gì khác”.

“Con đau do Huyết Cơ để lại là minh chứng cho sự tồn tại vĩnh viễn của nàng ấy đối với ta, sao có thể dễ dàng tiêu trừ được?”, ta vứt bỏ nàng ấy trước, đáng phải chịu sự trừng phạt này. Huyết Cơ tuy vì tình thạch, nhưng khi có lại ý thức đã thấy được sự tồn tại của sinh mệnh, ta lại không tôn trọng, nhiều lần cự tuyệt thỉnh cầu xin quay lại của nàng ấy, đây chính là tự làm tự chịu, “Ta phải vào học rồi, người quay về đi!”.

“Con thì yêu đó là phân thân, đối phương rất có khả năng muốn nhắm vào ngài, nhớ phải cẩn thận, có nguy hiểm thì gọi tôi.”

“Ừ.”

“Dạ Lạc, tôi sẽ không để ngài bị thương nữa”, nói xong, anh ta lặng lẽ lui đi.

Ta nhếch miệng nở nụ cười nhạt: Đúng là Mặt Trăng không thẳng thắn!

Tình hình trước mắt cho thấy, có thể xác định Điều Mộng đã bị ác hồn mà cô ta nhắc đến ăn mất rồi biến thành bộ dạng của cô ta để dẫn dụ ta hiện thân. Đêm đầu tiên hôm khai giảng, lúc nó đến tìm Hy Nhi liền chú ý đến ta rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Tham Gia Hội Trà – Sự Đối Lập Giữa Đỏ Và Trắng

Vừa vào tới giảng đường, đúng lúc chuông reo, Giai Đình nhìn thấy sắc mặt của ta không tốt lắm nên quan tâm hỏi thăm một chút. Ta chỉ đáp một câu “Bụng thấy hơi khó chịu” lấp liếm cho qua chuyện. Buổi học kết thúc, còn chưa ra khỏi phòng học, bọn ta đã bị một giọng nói phía sau gọi lại.

“Phong Linh, cậu có rảnh không?”, Đỗ An Trác trông đã có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“An Trác, cậu là người có bạn gái rồi, còn tìm cô gái khác bắt chuyện sao?”, Giai Đình cột nhà chế nhạo.

“Này, cậu tỉnh táo chút đi...”, Nghiêm Tuấn thấp giọng khuyên.

“Phong Linh?”, cậu ta không để ý đến hai người kia, trực tiếp hỏi ta.

“Cũng không bạn, có chuyện sao?”

“Cùng tôi đi đến chỗ này.”

“Thật thẳng thắn?!”; Điền Giai Đình thốt ra sự kinh ngạc.

“An Trác, chúng ta phải đi...”, Nghiêm Tuấn vội nói.

“Tôi muốn mời Phong Linh cùng qua đó”, Đỗ An Trác thần sắc bình thản.

“Được thôi, tôi đi cùng cô ấy”, không đợi ta đáp lời, Giai Đình hứng khởi nói thay, “Tôi không đi, Tiểu Phong cũng sẽ không đi, đúng không?”, nói xong mắt còn chớp chớp nhìn sang ta.

“...”, là cậu nghe ra ý tứ trong lời nói của Nghiêm Tuấn, muốn đi theo hóng hớt thì có!

“Cứ quyết định thế đi, mau đi thôi!”, cô ấy nồn nóng vội vả kéo ta chạy ra ngoài, nhỏ tiếng giải thích, “Tiểu Phong, mình nói cho cậu biết, bọn họ có một địa điểm tụ tập bí mật, bây giờ chắc chắn sẽ đi đến đó, chúng ta nhất định phải nắm chắc cơ hội.”

Nắm chắc cơ hội? Kỳ lạ, ta chẳng hiểu gì cả!

Một tòa kiến trúc với bốn mặt và trần nhà đều dùng kính sáng trưng bao phủ, kính sạch sẽ, trong suốt dưới sự khúc xạ của ánh sáng, mặt trời rực rỡ chói lòa, trông cứ như vườn hoa của Thượng Đế, mỹ lệ mộng ảo. Đứng ở cánh cửa thủy tinh rộng lớn, trong suốt sạch sẽ, khiến người ta thấy sáng khoái tinh thần. Trong vườn trồng đầy cỏ cây hoa lá, đa số đều là tường vi hai màu đỏ trắng, sự tương phản lớn tạo nên sức hút khác thường, không biết ai có con mắt phi phàm đến như vậy, loại màu đỏ giống như hoa bi ngạn rực lửa ven sông Hoàng Tuyền vong xuyên, loại màu trắng giống như hoa trà mi bạch tuyết trước điện Cảnh Lăng Hoa của cõi U Minh, ta bắt gặp này ra cách so sánh này.

Trong vườn hoa lồng kính, Âu Ngưng và Di Tiên ngồi đợi bên một chiếc bàn tròn màu trắng sữa, trên bàn bày năm cốc trà thơm vừa pha xong, khói bay nghi ngút, định mở hội trà sao?

Di Tiên nhìn thấy ta và Giai Đình, điềm nhiên khách sáo hỏi: “An Trác, Nghiêm Tuấn, tại sao lại để những người không liên quan vào đây vậy?”

“Là tôi đưa bọn họ đến”, Đỗ An Trác nói thẳng.

Âu Ngưng kinh ngạc nhìn về phía ta, ánh mắt toát ra vẻ đau thương, Nghiêm Tuấn nhấn mặt bắt mắt lắm lắm bầm mấy câu.

Ta thấy bản thân mình nên có đôi lời, không khí đang tốt đẹp chỉ vì sự có mặt của ta mà rơi vào cục diện bế tắc gượng gạo như vậy, ngay cả Giai Đình miệng không bao giờ ngừng giờ cũng im lặng.

“Mình đi pha thêm hai cốc trà nữa...”, Âu Ngưng lên tiếng mở lời đứng dậy đi đến chiếc bàn nhỏ gần khóm hoa.

“Không phải đã có năm cốc rồi sao? Chúng ta có sáu người, pha thêm một cốc nữa là được rồi!”, Giai Đình nhỏ tiếng nói với ta, “Cô ấy tại sao nói hai cốc? Còn người nào chưa đến ư?”

“Ừ, có thể”, ta trả lời.

“Phong Linh, Giai Đình, ngồi tự nhiên đi!”, Đỗ An Trác nhìn sang Âu Ngưng ở bên kia, tỏ ra có chút áy náy.

Ta cùng Giai Đình biết ý lịch sự ngồi xuống, Nghiêm Tuấn và Lương Di Tiên chẳng nói năng gì cả, nhưng dường như không mấy chào đón bọn ta.

Âu Ngưng bung hai cốc trà nóng đến, khéo mắt toát lên vẻ ưu sầu nhàn nhạt rồi quay lại chỗ ngồi của mình, bên cạnh Đỗ An Trác, theo thức tự là Giai Đình, ta, Nghiêm Tuấn, Di Tiên. Giữa Di Tiên và Đỗ An Trác trống ra một vị trí, chiếc cốc sứ hoa tường vi bốc hơi nghi ngút kia đang lặng lẽ đợi hầu chủ nhân của nó.

“Người đến đủ rồi”, ngoài cửa truyền đến một giọng nam lười nhác.

Một nam sinh mặc bộ trang phục thường nhật gọn gàng sạch sẽ bên ngoài khoác áo khoác màu đen đang bước tới, chiều cao xấp xỉ với Đỗ An Trác, ngũ quan đẹp để lộ cuốn, khuôn mặt toát lên vẻ phong lưu mà sâu sắc, bờ môi ẩn hiện nụ cười như có như không, tone màu đen lại tôn thêm cho anh ta vài phần cá tính. Nam sinh ấy một tay xách túi, chậm rãi thông dong bước đến rồi quăng chiếc túi lên bàn, động tác vô cùng nho nhã, sau đó ngồi vào chỗ.

Giai Đình vừa nhìn thấy anh ta liền lộ ra ánh mắt đa tình, chăm chăm nhìn thẳng vào nam sinh đó, hai tay tì lên má, vô cùng say sưa.

“Doãn Kiếm, có thể bắt đầu rồi”, Đỗ An Trác lên tiếng, khuôn mặt đẹp trai sáng sủa toát lên vẻ kiên nghị rất phù hợp với tính cách của anh ta, nhưng vẫn còn vương chút buồn bã không nên có.

“Bọn họ là ai?”, Doãn Kiếm liếc ta và Giai Đình ngồi đối diện, lúc ánh mắt của hắn liếc đến chỗ của ta liền kinh ngạc, nghi hoặc nói, “Đình Linh?”.

“Cô ấy không phải là Đình Linh, là Phong Linh, bạn học mới chuyển đến của lớp chúng tôi”, Nghiêm Tuấn trả lời.

“Phong Linh?”, ngón tay nam sinh ngoắc vào quai cốc, giọng có vẻ trầm ngâm.

“Chào anh, tôi là Phong Linh”, ta chủ động bắt chuyện.

“Tôi là Điền Giai Đình, rất vui được gặp anh, Doãn Kiếm”, Giai Đình nhanh mồm nhanh miệng.

“Chào cô”, Doãn Kiếm cử chỉ ung dung, “Hai người là thành viên mới sao?”

“Vẫn chưa phải”, Dĩ Tiên thần nhiên phủ định.

“Tôi ở phòng tin tức, rất có hứng thú đối với những sự việc siêu nhiên mà các anh điều tra, nhưng vẫn chưa được gia nhập... nói ra thì thật ngại...”, Giai Đình đứng lên tranh đoạt quyền phát ngôn.

“Cô muốn vào hội, tôi phản đối đầu tiên”, Nghiêm Tuấn không thêm giữ chút thể diện nào cho cô ấy.

“Cậu có ý gì?”, Giai Đình tròn mắt gờm đầy phẫn nộ.

“Giai Đình, đừng kích động”, ta bị kẹt giữa hai người không dễ chịu gì, “Tiểu Tuấn không cho cậu gia nhập chắc chắn có nguyên nhân, chúng ta không dễ dàng gì mới được cho đến đây, phải duy trì kỷ luật, ngoan ngoãn biết điều”.

“Cô ấy nói không sai, nhóm chúng tôi là tổ chức tự phát, không có sự phê chuẩn của trường học, cũng không thuộc phạm vi trường học. Công việc này có tính nguy hiểm, nếu như không có hiểu biết nhất định sẽ dễ xảy ra chuyện. Tôi khuyên cô tốt nhất đừng tham gia, nếu không thì tất cả hậu quả cô phải tự gánh chịu”, Doãn Kiếm thông thả nói, nhưng lời lẽ lại không hề e dè.

Giai Đình lập tức ngậm miệng, yên lặng ngồi xuống, ánh mắt một tác cũng không rời khỏi anh chàng đẹp trai.

“Chuyện phiếm kết thúc tại đây, Dĩ Tiên, kể lại rõ ràng tình hình đêm qua cho mọi người đi”, Đỗ An Trác nhẹ nhàng bình thân chuyển lại chủ đề.

“Ừm, buổi tối hôm qua tôi đã đi đến tầng bốn giảng đường Một, nhưng rất kỳ lạ, chỗ đó hoàn toàn không có từ khí của vong linh, sau đó tôi lại cẩn thận quan sát hiện trường...”, Dĩ Tiên rì rầm trần thuật.

Ta lặng lẽ xin lỗi trong lòng: Bạn học Tiên Tiên, thực sự là ngại quá, thi yêu đó không cẩn thận đã bị cậu em của ta khừ rồi, gây ra nhiều bất tiện cho hành động điều tra của các bạn, xin hãy lượng thứ.

“Tiểu Phong”, Giai Đình kéo kéo cánh tay của ta, hiếm có giây phút cô ấy vút vò anh chàng đẹp trai, để ý đến sự tồn tại của ta, “Cậu có tin lời cô ấy nói không?”.

“Chắc là... đáng tin nhỉ!”

“Cậu có biết nội tình không? Cô ấy làm thế nào đoán định được chỗ đó không có nữ quỷ? Tòa nhà giảng đường nửa đêm đều khóa cửa, cô ấy làm sao vào được chứ?”

“...”, ta không trả lời nổi bèn nhìn sang Doãn Kiếm ở chéo phía đối diện, nhân cơ hội đánh lạc hướng, “So với Dĩ Tiên, mình thấy anh chàng đẹp trai kia còn thần bí hơn”. Thực sự anh chàng đó có chút đặc biệt khác thường, chỉ ít thì ta không dễ gì thăm dò được ký ức của anh ta.

“Cậu nói Doãn Kiếm à?”, mắt cô ấy ngời lên ánh sáng sùng bái rực lửa chưa được mấy giây, “Cậu quen biết nữ sinh đó?”.

“Hả, cũng hơi hơi, lần trước từng gặp mặt cả bốn người bọn họ”, tư duy của Giai Đình thay đổi nhanh như phanh xe chuyển hướng.

“Ồ”, Giai Đình tỏ vẻ linh hội, sau đó rất phấn khởi kè đầu sát tai với ta, “Mình nói cho cậu nhé, Doãn Kiếm là đại công tử của thị trường thành phố Cốc Giang, Doãn đại thiếu gia, thành tích đứng số một ở trong trường chúng ta, tướng mạo số một, phẩm hạnh số một, tóm lại là thiên tài cái gì cũng đều số một, là hotboy số một được toàn trường tôn vinh, là người tình lý tưởng trong lòng tất cả các nữ sinh”. Đúng lúc khi ta tưởng rằng cô ấy “hạnh phúc” đến sắp ngất đi rồi thì ngờ khi cô ấy lại đột ngột thay đổi, “Haizz, đáng tiếc anh ấy đã có vị hôn thê, là thiên kim Hoắc Nhân Nhân của Tập đoàn Tài chính Hoắc Thị lớn nhất Cốc Giang này, khí chất, xinh đẹp, hiện tại đang ở nước ngoài, chẳng bao lâu nữa sẽ về nước. Hoàng tử trong mơ của mình, ôi! Mình sắp vĩnh viễn mất đi anh ấy rồi, Tiểu Phong...”, cô ấy đau lòng nắm lấy tay ta, ánh mắt ai oán, “Mình phải làm thế nào đây?”.

“Đừng, đừng” có vẻ như cô ấy chưa từng có được anh ta, làm sao mà mất đi được? Thấy cô ấy càng sán đến gần, ta vội rút tay ra, lùi lại phía sau. Bạn học Giai Đình, cậu cứ như thế này sẽ khiến người khác hiểu nhầm hai chúng ta có gì đó.

“Hai người làm gì vậy?”, Nghiêm Tuấn nhủ mảy lại hỏi.

“À ha ha... không, không có gì, không có gì, mọi người tiếp tục thảo luận đi, thảo luận...” ta ngượng ngùng tỏ ra vui vẻ.

“Dĩ Tiên vừa mới bắt đầu nói, hai người đã lén lút nói chuyện riêng, nếu như không có hứng thú nghe thì chúng tôi cũng không miễn cưỡng, hai người có thể tùy ý đi bất cứ khi nào”, Nghiêm Tuấn cố gắng kiềm chế cho ngữ khí bình ổn.

“Chúng tôi trêu chọc gì cậu à? Nghiêm Tuấn, tôi phát hiện mấy ngày này cậu nói chuyện...”, Giai Đình không chịu yếu thế.

“Giai Đình”, cô ấy đang định đứng dậy thì ta vội vàng ấn xuống, “Yên lặng, bớt ồn ào chút đi...”, sau đó chuyển hướng sang những người khác, “Mọi người thông cảm! Chúng tôi biết sai rồi, xin lỗi xin lỗi” rồi lại quay đầu trầm giọng, “Giai Đình, hoàng tử của cậu ở đây, chú ý hình tượng, hình tượng...”.

Quả nhiên, con giận của cô ấy bỗng chốc tan thành mây khói, nhìn sang Doãn Kiếm rồi cười ngốc nghếch.

Thật linh! Ta âm thầm lau mồ hôi.

“Nghiêm Tuấn, tôi nghĩ bọn họ không phải cố ý đâu”, Âu Ngưng giọng nói nhẹ nhàng nghe rất dễ chịu, rất lọt tai.

“Bây giờ phải giải quyết sự việc quý ăn đầu trước, những vấn đề khác để sau hẵng nói”, Đỗ An Trác này giờ luôn bình tĩnh, nhìn ta và hỏi, “Phong Linh, chúng tôi tìm hiểu được rằng Lâm Hy Nhi từng sống chung với ba người bị hại hiện đang ở cùng phòng ký túc xá với cậu, cậu có đồng ý giúp tìm đầu mối từ chỗ cô ấy không?”.

“Mọi người biết tôi sống cùng ký túc xá với cô ấy, chắc là cũng có thể tự tìm được cô ấy nói chuyện chứ!”, ta không ngần ngại biểu đạt thái độ.

“Chúng tôi đã tìm rồi, nhưng... cô ấy rất bài xích sự việc đó.”

“Đừng vậy! Con người thường không muốn nhắc đến những chuyện bất hạnh”, hướng hồ lại còn là sự việc quái dị như vậy, ta có thể hiểu được tâm trạng của Hy i.

“Cho nên, chúng tôi hy vọng có được sự giúp đỡ của cậu”, Âu Ngưng thái độ thành khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Đồng Đội Mới – Kết Thành

Nghe ra ý tứ của họ, Giai Đình thâm oán thán với ta: “Haizz, chẳng phải tốt lành gì đâu! Minh đã nói mà, tự nhiên lại tốt bụng gọi cậu đến như thế, chắc hẳn là có chuyện cần nhờ”.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ! Bạn học giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm mà”, ta cười cười cho qua.

“Cần nhắc thế nào rồi?”, Doãn Kiếm vừa thương thức trả vừa hỏi băng quơ.

“Không cần phải cân nhắc, Tiểu Phong nhà tôi đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ”, Giai Đình vô cùng phóng khoáng thay mặt nhận lời nhân vật chính như ta còn chưa kịp phản ứng. Thần phục nhanh thật! Không thể không thừa nhận trai đẹp có sức sát thương quá mạnh đối với cô ấy.

“Cảm ơn!”, lời nói khách khí của Đỗ An Trác vô thức mang theo sự dịu dàng, “Ngoài ra, Phong Linh, cậu đồng ý gia nhập vào nhóm chúng tôi không?”.

Tất cả mọi người ngồi đó nhất loạt bị chấn động đến kinh ngạc.

“An Trác, cậu... muốn cô ấy gia nhập sao?”, Nghiêm Tuấn nhanh chóng đứng dậy, đập bàn phản đối kịch liệt, “Cậu không phải là không biết công việc của chúng ta nguy hiểm nhiều như thế nào, đừng liên lụy đến người khác, hơn nữa Phong Linh vừa mới chuyển đến lớp chúng ta, rất nhiều sự việc còn chưa hiểu rõ...”.

“Tôi đồng ý”, Doãn Kiếm đột nhiên lên tiếng.

“Doãn Kiếm, sao cậu cũng hòa theo vậy?”

“Dĩ Tiên?”, Đỗ An Trác bỏ qua mọi ý kiến của Nghiêm Tuấn, hỏi một người khác.

“Nếu như cô ấy đồng ý giúp đỡ chúng ta, dù gì cũng có chút liên quan, nhưng chúng ta cũng không thể dễ dàng để cô ấy gia nhập như vậy, xác suất nguy

hiểm quá lớn, cho nên, tôi bảo lưu ý kiến”, Lương Di Tiên lý trí phát ngôn.

“Tiểu Ngưng?”, Đỗ An Trác hỏi ý kiến bạn gái ở bên cạnh.

“Bởi vì phải đối diện với rất nguy hiểm nên mỗi một thành viên chúng tôi bắt buộc phải có năng lực tự bảo vệ bản thân mình cơ bản nhất”, Doãn Kiếm không đợi Âu Ngưng phát biểu ý kiến, tự mình nói, An Trác và Nghiêm Tuấn biết võ thuật, một người có kiên trì cố chấp đến mức ngốc nghếch, một người có rất nhiều bạn bè lẫn lộn trong nhiều lĩnh vực khác nhau, Di Tiên là chuyên gia trong phương diện tiêu diệt yêu linh, Âu Ngưng là bạn gái của An Trác, còn tôi... không cần nói nhiều. Vậy thì, Phong Linh, nói cho chúng tôi biết cô có khả năng gì”.

“Hả?”, cách nói chuyện rất ngẫu càn làm tăng thêm sự hoài nghi của ta đối với anh ta, anh ta phát hiện ra điều gì sao? Phong Linh không phải người bình thường, ta tin không ai có thể phát giác ra điều này, cho dù Lương Di Tiên biết pháp thuật cũng không phải là ngoại lệ, trừ phi đối phương... nhưng anh ta thực sự là con người, thật đáng nghi ngờ.

“Cô phải cân nhắc rõ ràng, đây không phải là trò trẻ con, những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra bất cứ lúc nào”, Nghiêm Tuấn lập trường kiên định, vừa cảnh cáo vừa uy hiếp.

“Vậy tôi”, ta đang định nói ra quyết định của mình.

“Phong Linh, cho dù cô chẳng biết cái gì cả, nhưng trên người cô có thứ rất hiếm thấy”, Doãn Kiếm cắt ngang lời của ta, “Chính là phản ứng của cô khi nhìn thấy tôi, không bị si mê, khác với đại đa số các nữ sinh khác, điểm này rất quan trọng, cũng là nguyên nhân khiến cô nhận được một phiếu thông qua của tôi”.

“Hả?!” Giai Đình kinh ngạc đến sắp rớt cả cằm, đây là một sự đã kích lớn.

“Dựa vào điểm này thôi mà đã đưa ra quyết định liệu có phải là quá qua loa đại khái không?”, Lương Di Tiên bình tĩnh kiến nghị.

“Tôi lại không cho rằng như vậy, tóm lại, nếu Phong Linh gặp phải nguy hiểm gì, tôi phụ trách bảo vệ cô ấy là được rồi”, Doãn Kiếm đối đáp lưu loát.

“Hả?!?” Giai Đình sục sạo hoàn toàn rồi.

Bầu không khí ngày một căng thẳng, ta rất muốn nói rằng chuyện không liên quan gì đến mình, là do anh ta tự nguyện đó thôi. Qua đó, càng có thể khẳng định, anh ta thực sự đang nghi ngờ ta.

“Doãn Kiếm, đừng hành động theo cảm tính”, Nghiêm Tuấn muốn can thiệp.

“Tôi tự có chừng mực.”

“... Tôi”, Âu Ngưng có chút do dự, “Đồng ý”, giọng nói không lớn, nhưng đủ để nghe thấy.

Nhất thời, tất cả đều im lặng.

“Được, ngoại trừ Di Tiên tự bỏ quyền bỏ phiếu ra, ba phiếu so với một phiếu, Phong Linh có thể trở thành một thành viên của chúng ta”, Đỗ An Trác tuyên bố kết quả, “Phong Linh, ý của cô như thế nào?”.

“Tôi...”

“Đương nhiên là đồng ý rồi!”, không ngờ, Giai Đình một tay nhanh nhẹn đập lên sau cổ ta ấn xuống, động tác và câu trả lời đều rất dứt khoát.

Không những ta bị cắt lời đến hai lần, mà còn bị đập trán xuống mặt bàn, tổn thương nguyên khí. Bạn học Giai Đình, lần sau trước khi hành động phải thương lượng trước với ta vài câu nhé? Chỉ ít là chỉ cần rít lên một tiếng cũng được rồi!

Có vẻ như cô ấy đã hiểu lầm gì đó rồi, đôi mắt sáng lấp lánh như sao kia đang nói: “Tin tưởng mình, không sai đâu”.

“Cảm ơn các cậu đã coi trọng, tôi sẽ nỗ lực hết sức, không rút lui lùi bước”, cuối cùng ta cũng nói được một câu bảo đảm hoàn chỉnh.

Buổi hội trà nhập nhóm kết thúc, Doãn Kiếm thông dong đi đến chỗ ta: “Phong Linh, có thể ở lại thêm một chút được không? Tôi có mấy câu muốn nói với cô, coi như là hướng dẫn người mới”.

“Hướng dẫn gì tôi sẽ nói rõ với cô ấy, tôi là chủ tịch, đây là trách nhiệm của tôi”, Đỗ An Trác đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta như u hồn.

“Oa...”, Giai Đình ngạc nhiên thốt lên, sán đến hóng hớt, “Nhìn không ra sức hút của cậu lớn thật đó! Vừa mới gặp mặt, hai anh chàng đẹp trai đã phải giành nhau vì cậu rồi.”

Ta câm lặng vỗ trán, mỗi người một mục đích khác nhau, không tiện nói rõ thì đành thôi vậy. Sắc mặt Nghiêm Tuấn và Âu Ngưng rất khó coi, Lương Di Tiên thờ ơ rồi đi, chuyện không liên quan đến mình nên không lên tiếng.

“Ồ, mình nhớ ra là mình còn có việc, đi trước đây!”, Giai Đình tìm cơ mau chóng rút lui, “Tiểu Phong, từ từ tiếp thu hướng dẫn nhé, ngày mai gặp lại”.

“Giải Đình...”, ta buồn bã, không chỉ ra tay nhanh, tốc độ chạy trốn của cô ấy cũng nhanh chẳng kém.

“Phong Linh, cô muốn nghe tôi nói, hay là nghe cậu ấy nói?”, Doãn Kiếm hỏi như chẳng buồn để tâm.

Ta im lặng không đáp, nhìn sang khóm tường vy trắng tinh bên cạnh, cất bước đi qua đó...

“Chỗ hoa này là do tôi trồng”, bên tai vang lên giọng nói của Doãn Kiếm, những người khác đều đã rời đi.

“Trừ anh ra, tôi không nghĩ ra được người thứ hai, Doãn đại thiếu gia”, ta đáp lời, đầu ngón tay khẽ chạm lên một bông tường vy trắng thuần khiết.

“Cô biết thân phận của tôi?”

“Giải Đình nói, lúc bọn anh đang họp.”

So với màu trắng, tôi thích tường vy màu đỏ hơn, đỏ như lửa như đỏ”, anh ta ngắt một bông hoa đưa đến trước mặt ta, cười hỏi, “Đỏ tươi tuyệt đẹp giống như hoa bi ngạn... cô thấy thế nào?”

“Con mắt của anh rất độc đáo”, đúng là một cậu nhóc rất cá tính.

“Tôi tán thưởng sự bình tĩnh của cô. Đây cũng là một trong số những nguyên nhân, sự bình tĩnh trong mắt cô không phải là thứ người bình thường có thể có được, bất luận chuyện gì cũng không khơi lên được mây may gợn sóng nào. Tôi thấy... rất có hứng thú với cô, khỏe miệng anh ta hiện lên một đường cong thần bí. Anh ta nâng tay của ta lên, đặt bông hoa tường vy kia vào lòng bàn tay ta: “Có lẽ, cô nên thử thích màu đỏ”.

Trong lời nói của anh ta ẩn chứa ý nghĩa sâu xa, ta cười ngây ngô, không có bất cứ biểu hiện nào.

“Nụ cười giả tạo của cô trông cứ như thật”, anh ta quay người một cách phong độ, quay lưng về phía ta vẫy vẫy tay, “Lần sau gặp lại, Phong Linh đáng yêu”.

Đáng yêu? Thật đáng ngờ! Bi ngạn đỏ, trà my trắng, màu trắng bị nhuộm thành màu đỏ, hay là màu đỏ phai thành màu trắng? Hoặc là giống như vườn hoa tường vy này, đỏ và trắng, phân chia rõ ràng như vậy...

Doãn Kiếm về đến nhà, trong đại sảnh giàu có hoa lệ, quần gia đang cung kính nghênh đón: “Thiếu gia, cậu quay về rồi”, ông ta đón lấy ba lô và áo khoác ngoài của anh.

“Anh trai”, Doãn Diệp nhào ra, thân thiết ôm lấy cổ của Doãn Kiếm, “Anh trai, chị Nhân Nhân nói một tháng nữa chị ấy sẽ quay về, chúng ta tổ chức tiệc mừng chị ấy được không ạ?”.

“Muốn làm thì làm đi!”, Doãn Kiếm không mấy để tâm, gạt tay em gái ra, đi lên tầng hai.

“Anh trai, chị Nhân Nhân sắp quay lại rồi, anh không vui mừng sao?”, Doãn Diệp đuổi theo ngăn anh lại.

“Đâu có.”

“Sao anh chẳng có chút tinh thần gì vậy?”

“Cho nên anh cần nghỉ ngơi!”, Doãn Kiếm cung chiều xoa xoa đỉnh đầu cô bé, “Bữa tiệc của Nhân Nhân, Tiểu Diệp sắp xếp là được rồi”.

“Anh”, Doãn Diệp nhìn bóng lưng cao ráo anh tuần đi lên trên lầu, có chút không hiểu, chị Nhân Nhân là chị dâu tương lai của mình, nhưng anh trai hình như...

Trước máy tính trên bàn học, Doãn Kiếm dựa lưng vào ghế, lộ ra vẻ mệt mỏi: “Vô Thương, người nói xem cô ta là người thế nào?”, cứ như đang hỏi một người không tồn tại nào đó.

“Ai biết được cơ chứ?”, dưới cửa sổ hé mở, hiện lên một chiếc bóng dài nghiêng nghiêng.

Đêm đen vắng lặng, trên tầng thượng của tòa nhà ký túc xá, gió lạnh khuấy động cả trời đêm, một thiếu niên anh tuấn sắc mặt lạnh lùng, mắt nhìn về phía rừng cây đen quỉ quái, con người sáng ngời đầy sát khí.

“Tiểu Ly, đệ đến đây làm gì?”, ta mặc một bộ đồ gió màu đen đứng trước mặt cậu ấy.

“Thanh trừ thứ bất lợi cho huynh.”

“Đệ lo lắng quá rồi, trình độ kẻ đó không thể tạo ra chút uy hiếp nào cho ta được.”

“Nó dám có ý đồ với huynh, buộc phải chết.”

“Chuyện này ta sẽ tự giải quyết.”

“Loại đó căn bản không cần huynh đích thân động thủ, đệ sẽ giăng kết giới để không ảnh hưởng tới bên ngoài.”

“Có một số vấn đề, trước khi tìm hiểu được rõ ràng, ta không muốn đánh rần động cò.”

“Vấn đề gì?”

“Mục đích nó phái con thi yêu đó đi thăm dò ta là gì? Và nguồn gốc của nó nữa. Có lẽ sẽ thu được một số thứ có giá trị từ chỗ nó.”

“Bắt lại hỏi một chút chẳng phải là sẽ biết được sao?” “Nếu đệ có thể hỏi ra được, còn đợi đến bây giờ sao?”

“Lần trước là do con thi yêu đó tự làm tự chịu, nó không ngoan ngoãn khai báo, kết cục chỉ có một thôi.”

“Cho nên lần này, ta càng không cho phép đệ tùy tiện ra tay”, ta cứng rắn nói, trong lòng thầm oán than, cậu ấy bề ngoài trông có vẻ nhân nhả mà tính tình nóng nảy vẫn chẳng thua gì năm xưa.

“Dạ Lạc, đệ là đệ đệ của huynh, chuyện của huynh chính là chuyện của đệ. Vì sao huynh cứ thích một mình gánh vác tất cả mọi chuyện, không chịu để đệ làm chút gì đó cho huynh? Đệ biết huynh muốn bảo vệ đệ, không muốn đệ bị thương, nhưng đệ cũng vậy, đệ muốn bảo vệ đại ca của mình. Kẻ nào dám làm huynh bị thương dù chỉ một cọng tóc, đệ sẽ khiến hắn ta chết không có chỗ chôn”, Tiểu Ly như muốn đem tất cả sự kích động và phẫn nộ áp chế lâu nay của mình bộc phát ra ngoài, gắng sức dồn nén sự phẫn hận vào câu nói “chết không có chỗ chôn” kia.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Đêm Cuối Tháng – Tiếng Chuông Xao Động

Ta hơi chần động, nhớ đến một câu nói đã từng nghe trước đây: “Bạn chỉ muốn bảo vệ người khác, mà không biết rằng có người rất muốn bảo vệ bạn”.

Trái tim ta thoáng chút đau xót, có lẽ, ta đã sai với Tiểu Ly rồi. Ta chưa từng để ý đến cảm nhận của cậu ấy, giống như Huyết Cơ lúc ban đầu, ta lại phạm phải những sai lầm giống nhau sao?

“Huynh làm sao vậy?”, cậu ấy vội vàng đỡ lấy ta, bộ dạng vô cùng căng thẳng.

“Tiểu Ly, đệ vẫn không chịu gọi ta là tỷ tỷ sao?”

“Đủ rồi” cậu ấy ôm thật chặt lấy ta, “Xua đuổi và sỉ nhục, tử vong và bị quên lãng, huynh chịu đựng những điều này đã là quá đủ rồi. Vì huynh, đệ có thể làm bất cứ chuyện gì, cho dù là vứt bỏ thù hận, bây giờ, điều đệ quan tâm duy nhất là an nguy của huynh, huynh là đại ca duy nhất của đệ, ca ca thân nhất của đệ, Dạ Lạc”.

“Tiểu Ly...”, sự an ủi của cậu ấy khiến đáy lòng ta bỗng nhói đau. Ta rất ít khi thấy khuôn mặt cậu ấy dịu dàng như vậy. Hóa ra nó lại khiến cho người ta cảm động đến như thế này.

“Hai ngày nữa là sang tháng mới, vết thương của ngân tiễn sẽ tái phát, hay là cùng đệ quay về? Nơi này rất nguy hiểm, cũng rất phiền phức.”

“Tối mai, chút đau đớn đêm cuối tháng này, ta vẫn chịu đựng được.”

“Đáng ghét rõ ràng huynh không có sai, vì sao phải chịu vô số trách nhiệm hết lần này đến lần khác như vậy?”, cậu ấy từ từ thả ta ra, mắt chứa đầy hận ý.

“Tiểu Ly, đệ phải học hỏi Áo Nguyệt nhiều hơn nữa, phạm chuyện gì cũng đừng quá kích động, càng không được kích động vì huynh, nếu không... sẽ khiến huynh rất khó xử.”

“Đệ đã từng bị huynh phong ấn, từng bị cầm tù, huynh còn có thể làm gì đệ nữa?”, về mặt cậu ấy đầy khinh thường.

Tên tiểu tử này, sắp vượt cả ta rồi! Ta tiu ngưu mặt mày: “Nói cũng đúng, đến lúc ấy huynh chỉ có thể tự phong ấn bản thân mình lại, lần lượt ném trái những chuyện không công bằng mà huynh đã làm với đệ”.

“Hừ, thế thì còn gì bằng”, cậu ấy rất tán đồng.

Ta thấy bản thân mình đúng là tự mình kiếm chuyện.

“Coong, coong, coong...”, xa xa truyền đến tiếng chuông thấp thoáng, ngày một rõ ràng, ta nhắm mắt một chút, tổng cộng có mười hai tiếng, thế là đã

mười hai giờ, nửa đêm rồi, những âm thanh ấy như hồ chuông cảnh tỉnh mọi người những nguy cơ ẩn khuất trong đêm tối.

Tiếng chuông từ nhà thờ vọng tới!

Mấy đêm trước không hề có, đêm nay bỗng dừng lại xuất hiện. Cùng lúc đó, trong rừng cây truyền đến những âm thanh xao động gấp gáp.

“Cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa rồi, vừa khéo, đệ đỡ mắt công đi tìm nó”, mắt Tiểu Ly toát lên sự hưng phấn, chớp mắt cái đã chẳng thấy người đâu.

“Tiểu Ly!” , ta không kịp gọi cậu ấy lại, búng tay một cái, kết giới ngân quang đã được mở rộng ra, cách ly hoàn toàn thế giới hiện thực như một chiếc lồng bao trùm khắp trường học.

“Tiểu Ly, đệ coi lời của ta như gió thoảng bên tai”, ta làm ra vẻ không vui nhìn một khối bị đệ ấy dùng hồn tủa trời lấy, phía trên hồ nước, vô số xúc tu mềm mại đang gió nanh múa vuốt khua khoáng, muốn vùng thoát khỏi trời buộc, miệng há to để lộ ra những chiếc răng nhọn chỉ chút, cũng coi như nhận ra được đó là bộ phận đầu, toàn thân nó đang chảy một thứ dịch mù nhót tanh hôi xanh đen, có lẽ do quanh năm sống ký sinh trong nước đọng.

Tóm lại, dùng tính từ buồn nôn, kinh tởm mới có thể miêu tả được.

“Hừ, không chịu nổi một đòn sao?”, Tiểu Ly chẳng nói hai lời, dùng tay phải phát ra hồn tủa. Bị trời chặt trong ánh huỳnh quang chói mắt mãnh liệt, quái vật phát ra tiếng gầm rống thảm thiết, chớp mắt đã biến mất, không còn sót lại điểm sáng nào.

“Đệ hoàn toàn không coi lời của ta ra gì à?”

“Nhìn là thấy buồn nôn rồi, còn hỏi làm gì chứ?”, cậu ấy tràn đầy lý lẽ, “Hon nữa, nếu đội ý kiến của huynh mới động thủ thì chắc chắn huynh đã ngăn cản rồi còn đâu”.

Thông minh hơn rồi đấy! Không uống công lẫn lộn như Áo Nguyệt.

“Thu dọn hiện trường”, ta ném lại câu đó rồi giải trừ kết giới, tự quay về ký túc xá.

Bạn học Dĩ Tiên chắc là đã phát giác ra, cảm ứng bùa chú của kết giới giăng bên ngoài rừng cây đã báo có người xâm nhập. Lần này không thu hoạch được gì, ta vừa nằm xuống, đã có ba bóng người chạy về phía rừng cây...

Sau giờ học, trên đường đến thư viện, Lâm Hy Nhi thấy một cô bé tàn tật đẩy xe lăn cố gắng đi về phía trường. Hy Nhi thấy mềm lòng bèn rảo bước đi lên phía trước: “Xin lỗi, tôi có thể giúp đỡ gì không?”

“Chị đồng ý giúp em? Cảm ơn ạ!”, khuôn mặt cô bé nở nụ cười, “Em muốn đến thư viện”.

“Vừa hay chị cũng muốn đi, chúng ta cùng đi nhé!”, Lâm Hy Nhi nhiệt tình đề nghị, cảm thấy mắt cô bé có chỗ nào đó không bình thường. Giữa đường, cô mới biết tên cô bé là Hạ Đình, từ nhỏ đôi mắt đã mất đi ánh sáng, sống trong nhà thờ gần trường học cùng mấy đứa trẻ mồ côi. Cô bé thường xuyên đến thư viện mượn sách. Lâm Hy Nhi bội phục tự đáy lòng, không kìm nén được bèn hỏi: “Em có thể nhờ người khác giúp đỡ mà, hà tất phải tự đi, vất vả quá!”

“Cứ làm phiền người khác mãi cũng không tiện lắm, thỉnh thoảng, em cũng muốn đi đây đi đó, quãng đường này hay có người tốt bụng giúp đỡ, lại gặp được chị nữa, Hy Nhi, cảm ơn chị”, Hạ Đình lòng đầy cảm kích.

“Đừng khách sáo, là việc nên làm mà”, Lâm Hy Nhi dừng bước, đi đến trước mặt cô bé, ngời xôm người xuống định nắm lấy tay của cô bé nào ngờ đối phương lại rút về giống như chạm phải điện, “Hạ Đình?”.

“Không, không sao... em... không quen”, Hạ Đình lúng túng cúi đầu xuống, có chút mất tự nhiên, nhanh chóng chuyển đề tài, “Trên tay của chị hình như có thứ gì?”.

Lâm Hy Nhi đứng dậy, nhìn kỹ hai tay mình mới sực tỉnh: “Em nói vòng tay này sao? Bạn trai chị tặng đấy, hàng ngày chị đều đeo trên tay”.

“Chị rất thích?”

“Ừ”, Lâm Hy Nhi hạnh phúc gật đầu, lại phát hiện thấy sự cô đơn trong mắt của cô bé, “Hạ Đình, sau này chị giúp em mượn sách nhé! Tiện thể đến thăm nhà thờ và bọn trẻ ở đó, từ trước đến giờ chị chưa từng tới đó bao giờ!”.

“Phiền chị quá!”

“Không đâu, chị rất vui khi được giúp đỡ em.”

“Ậy... cảm ơn!”, Hạ Đình chủ động duỗi tay về phía Hy Nhi, cười thân thiện.

Lâm Hy Nhi nhìn bàn tay nhỏ bé gầy gò của cô bé, nở nụ cười, nhẹ nhàng nắm lấy.

“Hy Nhi, em có thể chạm vào vòng tay của chị một chút được không?”

“Được thôi.”

Tiết học buổi chiều kết thúc, ta bị Giai Đình cường ép kéo thẳng tới bệnh viện, đến sảnh lớn ở tầng trệt thì gặp Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn đang đợi ở đó. Ta khóc không được cười cũng chẳng xong, thời khắc quan trọng thường hay phát sinh nhiều vấn đề không chỉ có một Giai Đình, nay lại thêm Đỗ An Trác chủ động nhận nhiệm vụ đưa ta đi bệnh viện, bảo Nghiêm Tuấn đến vườn hoa họp mặt với những người khác trước.

“An Trác, hy vọng cậu thật sự có thể hiểu rõ được bản thân mình đang làm gì”, Nghiêm Tuấn nhìn ta một cái nhìn ẩn ý rồi quay đầu đi ra khỏi giảng đường.

Đỗ An Trác giữ lời hứa, nhất định đưa ta đến bệnh viện, Giai Đình sáng khoải rút lui. Hai bên con đường thông đến bệnh viện trường học, trên những cành cây tro trụi đã nhú ra không ít mầm non, thời tiết dần ấm lên, thỉnh thoảng còn thoáng qua cơn gió mát.

“Cậu vẫn ổn chứ?”, An Trác cẩn thận giúp ta quàng lại chiếc khăn dệt kim màu đỏ, động tác nhẹ nhàng mà thành thạo, có lẽ là do trước đây thường làm như vậy cho Đình Linh.

“Bệnh cũ thôi mà, tim không được khỏe, hai năm trước cũng vì chuyện này mà phải nghỉ học, nhưng mà bây giờ đỡ hơn nhiều rồi”, ta tự cảm khái bản thân có thể nói dối trời chấy như vậy.

“Đến bệnh viện kiểm tra cẩn thận nhé, cậu như thế này khiến người khác không yên tâm chút nào.”

Đến nơi, ta không vội vào trong, chỉ nói: “Cậu hoàn thành lời hứa đưa tôi đến bệnh viện với Giai Đình rồi, nhưng có khám bệnh hay không do tôi quyết định”, nói xong, ta quay người lại, rảo bước về nhà.

“Đã đến rồi thì vào trong khám một chút, đừng thiếu trách nhiệm đối với sức khỏe của bản thân mình như vậy”, cậu ta chặn đường ta lại, rất kiên quyết, còn bắt gác nắm lấy tay ta.

Bị giày vò gần nửa giờ đồng hồ, cuối cùng ta cũng được giải thoát tay cầm một hộp thuốc, gượng cười: “Tôi đã nói không sao mà! Giai Đình cứ quan trọng hóa vấn đề”.

“Nhớ uống thuốc đúng giờ!”, cậu ta dặn dò, lại tỏ ra có chút hối hận, “Tiểu Phong, tôi không nên mời cậu vào hội, xin lỗi”.

“Không cần xin lỗi, ý muốn cá nhân không ai có thể thao túng được, tự tôi muốn gia nhập với các cậu.”

“Tôi bảo đảm, tuyệt đối sẽ không để cậu gặp nguy hiểm”

“Cảm ơn... nói cho tôi một chút chuyện về Hội siêu nhiên được không?”

Hội siêu nhiên, thực ra là một tổ điều tra các sự việc siêu nhiên thì đúng hơn, do mấy người bạn họ tự thành lập, chuyên điều tra một số vụ án quái dị kỳ kỳ. Để công việc thuận tiện, ngoại trừ Doãn Kiếm ra, bốn người còn lại đều thuê nhà sống ở ngoài trường để không bị hạn chế bởi các quy định của trường học, hơn nữa có thể dễ dàng nhận lời những vụ án bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Vết Thương Đêm Không Trăng – Dạ Lạc

Nhắc đến Đình Linh, Đỗ An Trác không tiết lộ quá nhiều, chỉ sơ lược đôi điều. Cậu ta quen biết Đình Linh vào học kỳ hai năm nhất, là một cô gái thích nghịch ngợm đùa dai, thường xuyên trêu chọc An Trác. Lúc đầu, cậu ta không hề biết khả năng thật sự của bản thân, cho đến khi Đình Linh xông vào cuộc sống bình lặng của mình, cậu ta mới bắt đầu tiếp xúc với những sự việc siêu nhiên hết lần này đến lần khác.

Năm thứ hai, Đình Linh nhiều lần khuyến khích An Trác thành lập Hội siêu nhiên, không lâu sau đó, Đỗ An Trác đột nhiên phát hiện, ngôi mộ cổ thần bí mà năm ngoái cậu ta cùng với Nghiêm Tuấn đi khám phá, Đình Linh chính là tiểu hồ tiên ở gần ngôi mộ cổ ấy tu luyện thành, thấy cậu ta liền bám đuôi suốt cả quãng đường đến Cốc Giang.

Về cái chết của Đình Linh, cậu ta cứ vòng vo không muốn nói, giống như một quá khứ đau khổ mà cậu ấy không muốn nhìn lại.

“Sự thực sẽ sáng tỏ, nhưng mà tôi nghĩ, đó không phải là nguyện vọng của Đình Linh, điều cô ấy quan tâm là cậu có được hạnh phúc hay không”, ta chậm rãi nói.

“Cậu rất giống cô ấy, không chỉ có tướng mạo mà tính cách cũng giống, cậu không cần ép buộc nhưng vẫn khiến người ta tình nguyện đi theo, không bao

giờ giận dỗi vô cớ”, giọng nói của cậu ta rất dịu dàng, như đang chìm vào trong ký ức nào đó.

“Có lẽ thế.”

Trong căn nhà kính, Dĩ Tiên thống kê lại những phát hiện trong mấy ngày nay: “Tôi qua khi tôi và An Trác, Nghiêm Tuấn chạy đến rừng cây, bùa chú đã biến mất, kết giới bị xóa hoàn toàn, bên trong không có bất cứ điều gì dị thường. Trước đó rõ ràng chúng ta có thể cảm nhận được linh khí của tử thi biến mất một cách sạch sẽ. Xâu chuỗi với chuyện ở giảng đường Một lần trước tôi cho rằng đã có người ra tay trước chúng ta một bước, hơn nữa còn xử lý rất gọn gàng, gần như chỉ trong nháy mắt”.

“Trường học chúng ta xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy từ khi nào?”, Nghiêm Tuấn kinh ngạc.

“Tôi qua đạo kết giới đó... linh lực rất mạnh...”, Dĩ Tiên trầm tư.

“Không biết là địch hay bạn”, Âu Ngưng lo lắng, “Mục đích của hắn và chúng ta gần giống nhau, hy vọng không phải là kẻ thù, chúng ta ngoài sáng, anh ta trong tối, đối thủ như thế này, thực sự đáng sợ”.

“Tiểu Phong vừa đến trường học chúng ta liền có cao thủ tới trợ giúp, đúng là phúc tinh của chúng ta”, Doãn Kiếm như đang ám chỉ đến ta, “Có thể thấy, đề cô ấy gia nhập là quyết định đúng đắn, chưa biết chừng còn mang đến nhiều vận may cho chúng ta hơn”.

Không cần phải chữa thẳng mũi giáo vào ta như thế này chứ! Trên trán của ta lấm tấm mồ hôi, trái tim đập phồng co thắt.

“Doãn Kiếm, sức khỏe Tiểu Phong không được tốt, cô ấy không cần tham gia vào bất cứ hành động nào”, Đỗ An Trác giải vây cho ta thật đúng lúc.

“Tiểu Phong, sắc mặt của cậu rất kém...”, Âu Ngưng cũng nhìn ra được tình hình.

“Xin lỗi mọi người, tôi muốn về nhà, có thể đi trước không?”, ta ấn chặt ngực trái, giọng nói nôn nóng.

“Vừa rồi đã uống thuốc ở bệnh viện, không hề có chút tác dụng nào sao?”, Đỗ An Trác bước đến, đỡ lấy cánh tay của ta, “Trái lại càng lúc càng nghiêm trọng rồi?”.

“An Trác...”, ánh mắt Âu Ngưng hiện lên mấy phần tổn thương.

“Tôi đưa cô ấy quay về”, Doãn Kiếm giữ lấy cánh tay của ta, “Tôi đã nói sẽ phụ trách bảo vệ cô ấy”, còn thấp giọng nhắc nhở, “An Trác, đừng để Âu Ngưng đau lòng”.

“Không cần, tôi sẽ tự gọi xe”, sự việc có chút vượt ra khỏi dự liệu của ta, bắt buộc phải xử lý nhanh chóng, nếu không thì thật sự phiền phức rồi.

“Không còn sớm nữa, chi bằng tôi đưa cô về thì hơn, tiện đường tới bệnh viện một chút”, chắc chắn Doãn Kiếm muốn nhân cơ hội này thăm dò ta.

“Doãn Kiếm... nhờ anh vậy”, Đỗ An Trác ngập ngừng một chút, mãi mới nặn ra được một câu.

Bên ngoài trời xám xịt mù mịt, tờ mờ tối, hơi ẩm của mùa xuân còn pha thêm một chút mát mẻ...

Cả quãng đường yên tĩnh, cơn đau đớn như đâm vào trái tim ta dồn dập. Ta không kìm được run rẩy, muốn thoát khỏi Doãn Kiếm trước khi trời tối nhưng lại bị anh ta ôm chặt hai vai: “Bây giờ cô rất mệt mỏi đó! Cũng có thể coi như khiến người ta đau lòng”, lời nói có vẻ rất tùy ý nhưng lại nghiêm túc.

“Cảm ơn!”, ta thều thào, thân thể của Phong Linh dường như đã không chịu đựng nổi nữa, gần đến cực hạn rồi.

Nhưng thật không may, lúc này lại gặp Tiểu Trinh, cô ta vội chạy đến, tay còn ôm hai cuốn sách, một tay áp lên trán của ta, quan tâm hỏi han: “Làm sao vậy? Sao lại ra nhiều mồ hôi thế này?”.

“Đừng hỏi nhiều nữa, tôi đang đưa cô ấy tới bệnh viện”, Doãn Kiếm vội vàng cắt đứt cuộc nói chuyện.

Phía trước đột nhiên có một người xuất hiện, đến rất đúng lúc. May mà đa số sinh viên đều đang ở trên lớp, người tản bộ trong vườn trường cũng không nhiều, khá là vắng vẻ.

“Áo Nguyệt”, ta khẽ cười.

“Cô quen biết anh ta?”, Doãn Kiếm tỏ ý thù địch.

“Anh ta là ai?”, Tiểu Trinh chờ đợi, bất giác làm rơi cuốn sách trong tay.

“Vắt vả cho hai người rồi”, ngữ khí của Áo Nguyệt luôn mang theo sự lạnh lẽo, phong cách cũng không hề thay đổi, độc đoán cướp người, “Giao cô ấy cho tôi thì tốt hơn”.

Ta cảm ơn Doãn Kiếm và Tiểu Trinh rồi nép vào trong lòng Áo Nguyệt cùng rời đi. Có tiếng chuông vang rất lớn, bọn ta đi tới một góc khuất, lặng lẽ ẩn thân.

“Tiểu Trinh?”, Doãn Kiếm vẫn đứng đó, quay sang hỏi cô gái bên cạnh.

“Vâng...”, Hàn Tiểu Trinh chợt tỉnh, bây giờ mới phát hiện ra tay đã trống không, sách rơi mất rồi! Cô ta cúi xuống tìm nhưng trên mặt đất trống không, chẳng có gì!

“Này”, Doãn Kiếm đưa cho cô một cuốn Trung Quốc ngôn ngữ học sử, một cuốn Tuyển tập thơ Trắng mới, hỏi “Cô học khoa Trung Văn?”

“Vâng”, Hàn Tiểu Trinh nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, nhận lấy cuốn sách, “Cảm ơn!”.

“Phong Linh học khoa Tài chính, hai người sao lại quen biết nhau?”

“Tôi và cô ấy... ở cùng một phòng ký túc xá.”

“A..., Doãn Kiếm!”, xa xa, mấy cô gái si tình không kiềm chế được thốt lên.

“Cô gái bên cạnh anh ấy kia là ai vậy?”

“Bạn gái!”, một nhóm nữ sinh quây tụ lại cùng hét lên, đây đúng là tin tức nóng hổi.

“Doãn đại thiếu chưa từng có bạn gái, sao lần này...”

“Nữ sinh kia là ai vậy? Ngoại hình không tồi!”

“Hồ ly...”

“Đi thôi”, Doãn Kiếm trầm giọng thúc giục.

Hàn Tiểu Trinh chưa kịp phản ứng đã bị một nguồn lực lôi đi chạy như bay, nhóm con gái si tình kia vẫn truy đuổi phía sau không chịu buông.

Hai người lánh vào góc tường của một tòa nhà lớn, không ngừng thở hồng hộc. Hàn Tiểu Trinh gắng sức để bình tâm lại, bây giờ mới dám thở phào.

“Cùng nhau ăn tối nhé! Tôi mời cô”, Doãn Kiếm thoải mái đề xuất.

“Không, tôi phải về rồi”, Hàn Tiểu Trinh chẳng cần nghĩ ngợi đã từ chối thẳng thừng. Cô vừa định bước đi thì cánh tay bị anh ta túm lại.

“Chúng ta cũng coi là có nạn cùng chịu, nể mặt tôi một chút được không, cứ coi như tôi xin lỗi vì đã khiến cô bị cuốn vào chuyện này”, Doãn Kiếm vô cùng lịch sự phong độ nói, “Hơn nữa, tôi muốn hỏi cô vài chuyện về Phong Linh”.

Trong một nhà hàng Âu sạch sẽ thoải mái, ánh đèn nhẹ dịu với những gam màu ấm làm chủ đạo khiến không khí vô cùng yên tĩnh ấm áp. Thấy Tiểu Trinh vô cùng cẩn trọng, Doãn Kiếm nhẹ nhàng mở lời: “Cô là cô gái thứ hai thắng thưởng cự tuyệt tôi”.

Hàn Tiểu Trinh im lặng khuấy cốc Cappuccino, cúi đầu không lên tiếng.

“Người đầu tiên là Phong Linh, mới vừa nãy, cô ấy từ chối để tôi đưa cô ấy về nhà, vừa rồi cô lại từ chối lời mời ăn cơm của tôi, một ngày bị từ chối tới hai lần, đối với tôi có thể nói là chuyện xưa nay chưa từng có. Lẽ nào nữ sinh trong ký túc bọn cô đều thích từ chối người khác như vậy sao?”

“Anh nói quá rồi. Tuy bọn tôi từ chối, nhưng cuối cùng anh vẫn kiên quyết đưa Tiểu Phong về, tôi cũng đến đây rồi còn gì.”

“Nghe có vẻ như tôi đang cưỡng ép hai cô”, Doãn Kiếm nói đùa, “Cứ như thể vì muốn giữ thể diện, tôi ép cô và Tiểu Phong phải nhân nhượng để bảo toàn cục diện vậy”.

“Anh nặng lời rồi, ít nhất, tôi không phải bị ép mới đến đây.”

“Nếu cô nghĩ như vậy cũng không sao”, Doãn Kiếm không hề bận tâm, “Tiểu Phong sống cùng với cô, chuyện của cô ấy, ít nhiều cô cũng biết một chút thôi! Cô ấy mắc bệnh gì vậy?”.

“Không rõ lắm, hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy phát bệnh. Bình thường cô ấy rất khỏe, không có chỗ nào khác thường. Tôi với cô ấy tiếp xúc không nhiều, ban ngày ai lên lớp người đó, buổi tối tôi đến thư viện tự học, về rất muộn, lúc đó cô ấy gần như ngủ rồi. Tôi thực sự chẳng biết gì về cô ấy.”

“Đêm qua, cô ấy có biểu hiện gì khác thường không?”

“Như bình thường thôi, lúc tôi về đến ký túc thì cô ấy đã ngủ rồi”, Hàn Tiểu Trinh suy nghĩ một chút, “Điều duy nhất kỳ lạ là từ khi cô ấy và Hy Nhi chuyển đến, mỗi tối nằm xuống cái là tôi liền ngủ say luôn. Trước đây tôi rất khó ngủ, ngủ cũng không sâu, dễ bị giật mình tỉnh giấc nhưng bây giờ hề ngủ là đến tận khi trời sáng... cảm thấy mình ngủ ngon hơn rất nhiều”.

“Vậy thì sau khi ngủ say, cô hoàn toàn không biết gì?”

“Không biết.”

“Tiểu Phong bệnh không nhẹ, là bạn cùng phòng, sau này cô hãy quan tâm đến cô ấy hơn một chút. Nếu như cô ấy xảy ra bất cứ chuyện gì, hy vọng cô có thể liên hệ với tôi ngay”, ánh mắt Doãn Kiếm vô tình rơi đến trên cuốn Tuyển tập thơ Trăng mới ở trên bàn, trăng mới? Trăng đầu tháng? Đêm nay là trăng đầu tháng!

Một đêm không trăng.

Hàn Tiểu Trinh về đến kí túc, đặt chiếc di động gần như đã bị bóp vụn lên trên bàn, bên trong vừa mới lưu số điện thoại của Doãn Kiếm. Doãn đại thiếu gia mà bao nhiêu nữ sinh nằm mơ, cầu để có được hình như lại rất quan tâm đến Tiểu Phong.

“Tiểu Trinh, cậu về rồi à?”, Lâm Hy Nhi tinh thần hăng hái, “Ngày mai có rảnh không? Có muốn cùng mình đến nhà thờ ở gần trường học không?”.

Trong dãy núi ở khu ngoại thành có một tòa dinh thự u tối bí ẩn, kiến trúc được lưu giữ từ thời kỳ Dân quốc, vừa mang lại cảm giác truyền thống Trung Hoa, lại du nhập nét đơn giản trang nhã kiểu châu Âu. Trong nhà đèn điện sáng trưng, hoàn toàn đối lập với bên ngoài u tối.

Ta nắm chặt tay vịn cầu thang, trái tim quặn thắt đau đớn kịch liệt con đau do tiền sắc xuyên tim mang lại rất khó chịu, mồ hôi tuôn như mưa, thân thể ta gần như sụp đổ.

“Dạ Lạc...”, năm người lo lắng nhưng không thể giúp đỡ gì được.

“... Không... sao... tất cả dừng lại... đây...”, ta phải dùng hết sức lực mới nói được hết câu nói ấy. Ta mặc một chiếc áo bảo tòi màu rộng lớn, mái tóc đen bóng xõa xuống, dung nhan tuyệt thế anh tuấn mà trang nhã, đôi mắt đen láy như có ma lực, chứa đầy căm thù tội ác đẹp đến tai họa, lại sâu như vòng xoáy, một khi có kẻ rơi vào vòng xoáy ấy sẽ không bao giờ tìm thấy lối ra.

Ta đã tạm thời áp chế được cơn đau, tuy trái tim vẫn còn nhức nhối, nhưng đã giảm đi đáng kể.

“Phù...”, mọi người đều thở phào.

Ta từ từ đứng lên, đối diện với cả năm người, bình thần cười: “Áo Nguyệt, Tiểu Ly, A Mộc, Tinh Hà, Diệu Âm”.

“Dạ Lạc đại nhân”, Diệu Âm lộ rõ vui mừng trên gương mặt.

Con đau cách lần trước đúng một tháng, thời khắc này, đối với bọn họ mà nói là lúc giãy vò nhất, cũng là hy vọng nhất. Bởi vì chỉ có đêm trăng đầu tháng, ta mới có thể khôi phục lại thân thể của Dạ Lạc. Bình thường, ta kiên quyết lấy thân phận Phong Linh, bọn họ đều không đồng tình. Bọn họ quen thuộc với hình dáng của Dạ Lạc hơn, ta lại nhất định hóa thân thành Phong Linh, mâu thuẫn chính là ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Lời Thề Của Trăng – Khúc Đạo Đầu Tĩnh Lặng

“Dạ Lạc!”, giọng nói cao vút vang lên rất không đúng lúc, một cô nàng quẩy bar diêm dúa lòe loẹt kêu gọi từ trên trời rơi xuống bỗng bỏ nhào về phía ta.

Áo Nguyệt kịp thời chắn trước mặt, hất ra một đạo sáng trắng khiến cô gái đó bị văng ra. Thấy cô ta sắp va vào mình, Tinh Hà rất tự giác né người tránh đi khiến cô ta bay thẳng vào lòng A Mộc ở phía sau đã gần như tỉnh rượu.

“Toàn Cơ, cô uống rượu phát điên cái gì vậy?”, A Mộc không vui xách cô ta lên.

“Dạ Lạc...”, đôi mắt tuyệt đẹp của Toàn Cơ lóe lên ngôi sao rực rỡ, sau đó trừng mắt thấy Áo Nguyệt sắc mặt lạnh lẽo u ám lại nhanh như bay trốn ra sau lưng A Mộc, vô cùng âm ỉ lớn tiếng gào khóc: “Dạ Lạc, ngài phải làm chủ cho tôi đó! Áo Nguyệt, Áo Nguyệt anh ta ức hiếp một cô gái yếu ớt như tôi...”.

Cô gái yếu ớt?! Ta vỗ trán, cô ta mà là cô gái yếu ớt? Trên đời này chẳng còn con gái mạnh mẽ nữa. Áo Nguyệt đã làm gì với cô ta vậy? Không hỏi còn hơn, vừa hỏi, cô ta liền tuôn như xả lũ, nước mắt thấm ướt cả quần áo của A Mộc khiến cậu ta nhũn mày kinh ghét.

“Buổi tối hôm đó gọi điện thoại xong, Áo Nguyệt gọi Toàn Cơ đến phòng, chẳng bao lâu sau thì nghe thấy cô ta khóc lóc kêu gào trong đó, sau đó áo quần xộc xệch chạy ra ngoài, đi đến quán bar tìm Hú. Nghe Hú nói cô ta ở đó ngày đêm mua say, uống rượu vô độ, tối nay quay lại chắc là muốn gặp huynh”, Tiểu Ly chậm rãi trả lời.

“Áo Nguyệt, có phải hơi quá tay rồi không?”, ta phân xử công bằng.

“Tôi chỉ tuân thủ theo lời ngài dặn dò, có thể tùy ý xử trí cô ta.”

“Dạ Lạc, sao ngài có thể như vậy!”, Toàn Cơ bị phẫn, “Sao ngài có thể để mặc tôi bị người ta ức hiếp? Sao lại thích Áo Nguyệt như vậy? Ghét tôi như thế? Tôi, tôi rất đau lòng... tôi không sống nữa...”, cô ta ngồi thụp xuống đất phẫn nộ.

“Toàn Cơ, Toàn Cơ...”, Diệu Âm đi đến, khẽ vỗ vào lưng của cô ta, dịu giọng an ủi, “Dạ Lạc đại nhân đối với mọi người đều công bằng như nhau, không cần phải so đo với Áo Nguyệt, đừng khóc nữa...”.

“Diệu Âm”, Toàn Cơ ôm chầm lấy cô bé, khóc lóc ì ỏi, “Chỉ có em tốt với ta, phụ nữ chúng ta cần phải đứng chung một chiến tuyến, đánh bại đám đàn ông đáng ghét bọn họ”, cô ta ngừng lại một chút, “Ngoại trừ Dạ Lạc ra”, sau đó cô ta lại tiếp tục bi thương, “Oa... Áo Nguyệt, ta với người không thể hòa giải... Diệu Âm, sau này nhất định đừng để đàn ông lừa gạt, đối xử với bọn họ càng tàn nhẫn càng tốt, nhất quyết đừng nương tay...”, vừa nói vừa nhìn sang phía Tinh Hà đầy ảm ảm.

“Vô vị”, cậu bé Tinh Hà mặt không biểu cảm phun ra hai chữ rồi quay người về phòng.

Diệu Âm đáng thương khóc không được cười không xong, bị Toàn Cơ ôm quá chặt, còn phải chịu đựng mùi rượu nồng dần chết người của cô ta.

Ta thăm thò dài, không thêm đề ý nữa, đợi cô ta tỉnh rượu tự khắc sẽ yên tĩnh. Ta đi lên lầu, cơn đau nơi trái tim nhất thời vẫn chưa tan hết.

Đây là một căn phòng vẽ khá lớn, cách bài trí đơn điệu càng khiến cho nó trở nên rộng rãi, góc tường bày mấy bức tranh phong cảnh màu, bình thường khi nhân nhả không có việc gì, ta sẽ lên đỉnh núi vẽ phong cảnh. Bốn bức tường treo một vài bức tranh sơn dầu và thủy mặc sao chép. Trong một khung tranh lớn được phủ bằng vải trắng có một bức tranh tự họa của ta. Không phải vì tranh vẽ không đẹp, có sao dùng vải trắng che phủ? Chính ta cũng không rõ nữa.

Ta ngồi trước giá vẽ, đối diện một cửa sổ rộng lớn, chiếc rèm cửa màu nhạt mềm mại như tơ nhện buông đưa theo gió, bên ngoài, màn đêm đen thâm trầm u tịch chứa đầy vẻ thần bí khó đoán biết, mệnh mang vô tận, thực sự rất mê người!

Bút vẽ quét lên, vết mực đen thấm dẫm lên nền vải vẽ...

Lúc Áo Nguyệt bước vào, tác phẩm của ta đã gần như hoàn thành, đang đến công đoạn chỉnh sửa những chi tiết cuối cùng.

“Dạ Lạc”, anh ta đứng phía sau ta.

“Có chuyện sao?”, ta vẫn chuyên chú vào bức tranh.

“Xin lỗi, ngài vốn dĩ không đáng phải chịu lời nguyên rủa của cô ấy.”

“Tự làm tự chịu, không có gì đáng hay không đáng, người không cần phải tự trách bản thân.”

“Vẫn còn đau sao?”

“Ừm”, ta khẽ đáp, không dừng bút vẽ, “Ta đã phong ấn một phần công lực của mình rồi, hai viên tinh thạch này cho người”. Phía sau ta hiện ra hai viên tinh thể đen trắng lấp lánh, từ từ rơi vào trong lòng bàn tay anh ta.

“Vì sao?”

“Sức mạnh và lời nguyên tỷ lệ thuận cùng nhau, phong ấn sức mạnh có thể giảm nhẹ được sự đau đớn của lời nguyên. Có những lúc sức mạnh tập trung quá nhiều lại dễ dàng dẫn đến tai họa, cắt giảm thích đáng chưa chắc là điều không tốt.”

“Nhưng làm như thế, tình hình của ngài sẽ càng nguy hiểm hơn”, Áo Nguyệt có chút bất mãn, “Huống hồ bây giờ đã có người nghi ngờ ngài”.

“Chẳng phải đã có người sao? Các người cùng Tiểu Ly...”, bút vẽ của ta hơi dừng lại, “Sẽ bảo vệ ta”.

“Dạ Lạc!”, có thể nghe ra sự ngạc nhiên của anh ta, nam tử tuổi trẻ nắm chặt hai viên tinh thạch, một gói quỳ xuống, “Dạ Lạc đại nhân, Áo Nguyệt lập lời thề tại đây, nguyện đem tất cả của mình, thân thể, trái tim, và cả linh hồn, toàn bộ giao cho ngài, vĩnh viễn hầu hạ bên cạnh ngài, bảo vệ ngài chu toàn, đến chết mới thôi, ngài là chủ nhân duy nhất của tôi!”.

“Lời thề của người ta sẽ trân trọng”, ta đặt bút vẽ xuống, từ từ đứng dậy, nhìn vào tác phẩm hoàn thành trước mắt, “Áo Nguyệt, có còn nhớ năm xưa ở Thần giới không, đệ đệ ta, Dạ Thần, xưng là Dạ Vương Điện hạ, còn ta, từng là Thần Phán xét, ở trong Thần tộc được xưng hô như thế nào?”.

“Ngài là người xét xử, chủ quản cõi U Minh, là Minh Vương đại nhân chí cao vô thượng.”

“Minh Vương?”, ta khẽ cười, “Có lẽ chúng ta sẽ gặp được bạn đồng hành ở thế giới này”. Trên giấy vẽ, chiếc áo choàng màu đen vô tình đập vào mắt ta, hiện hữu rõ rệt.

“Đồng hành?”

“Áo Nguyệt, sau này, quên hai chữ ‘MinhVương’ này đi. Hơn năm nghìn năm trước, Dạ Lạc đã sa vào tà thần. Kể từ thời khắc đó, ta không còn là người xét xử nữa, các người cũng không còn là người chấp hành nữa. Ta là tà thần Dạ Lạc, các người, là bộc nhân trung thành nhất của ta”, khước miệng hơi nhếch lên một độ cong, ta khẽ giọng tự nhủ, “Hoặc, là đồng bọn thân thiết nhất”.

“Vâng, Áo Nguyệt xin ghi nhớ sứ mệnh, quyết chí theo ngài.”

Ta quay người lại, nhìn người đàn ông mặt lạnh lùng đang lập lời thề, nói ra một câu không đầu không đuôi: “Áo Nguyệt, nhớ kỹ, ở thế giới này, chúng ta chỉ là khách”.

...

Sau khi tiễn chân mấy con linh quỷ, chủ nhân lúc đầu của tòa dinh thự, không gian yên tĩnh hơn rất nhiều. Những tiếng kêu cứu thê thảm đã biến mất, thế giới lại trở nên tuyệt đẹp như vốn có của nó. Mặt trời sớm ấm áp chiếu rọi núi rừng, giống như một lớp áo khoác ngoài trong sáng dễ chịu. Mấy chậu lan thảo trên bệ cửa sổ đang đón ánh nắng ban mai, mộc mạc yên bình.

Ta vẫn trong bộ dạng của Dạ Lạc, chỉ có điều, trên người mặc trang phục hiện đại, tóc dài biến thành tóc ngắn, áo bào dài cổ xưa đổi thành sơ mi. Ta mở cửa phòng, ngược mắt lên: “Toàn Cơ?!", trấn giữ ở cửa?

“Dạ Lạc!”, nhìn thấy ta, đôi mắt cô ta tỏa sáng, giống hệt một chú mèo đang lấy lòng chủ nhân, “Tiểu Lạc Lạc yêu dấu, tôi rất nhớ người đó!”.

“Người...”, ta còn chưa kịp nói hết câu, cô ta đã không kiềm chế được, phấn khích dang rộng hai tay nhào đến.

“Toàn Cơ”, ta dùng giọng nói lạnh lẽo thấu xương cảnh cáo.

Cô ta nhanh chóng thay đổi động tác, vòng đến phía sau người ta. Áo Nguyệt chẳng biết đã khoanh tay tựa vào bên cửa từ khi nào, phóng một đường sáng lạnh băng về phía cô ta.

Toàn Cơ thật sự bị trừng trị không nhẹ rồi! Ta toát mồ hôi: “Áo Nguyệt, không cần trông chừng cô ấy quá chặt như vậy”.

“Cô ấy cứ luôn nhìn ngài thèm muốn như hổ đói, nếu ngài có thể tự ứng phó, tôi càng nhàn”, anh ta ném lại câu này rồi chậm bước rời đi.

Lời nói đó là sự thực, phía sau, Toàn Cơ chăm chú nhìn ta bằng một ánh mắt nóng rực: “Tiểu Lạc Lạc!”, khước mắt ánh lên nụ cười gian xảo mãn, chim ưng sải cánh, có điều đã nhào hụt rồi. Dù gì ta là chủ nhân, sao có thể cho cô ta làm bừa được?

“Dạ Lạc đại nhân!”, ta vừa xuống đến đại sảnh, mắt Diệu Âm đã sáng rực lên, có lẽ là do trang phục hiện đại Dạ Lạc đang mặc mang đến cho người ta cảm giác mới mẻ.

“Diệu Âm, Tinh Hà, ở trường học đã quen chưa?”, ta nhàn nhã ngồi xuống sofa, trên bàn đặt cốc sữa nóng đã được chuẩn bị trước.

“Một đám con gái, thật phiền phức”, Tinh Hà vừa uống sữa vừa buồn bực nói, khuôn mặt nhỏ thoáng chút tức giận.

“Hử? Ai lại đại dốt đi chọc tức cậu ấy như vậy? Đối phương có xảy ra chuyện không nhỉ?”

“Tinh Hà ở trường học quá được chào đón, cho nên...”, Diệu Âm đan đầu ngón tay vào nhau.

“Từ từ thích nghi là được”, đây là điều tất nhiên, cậu bé nhìn quá hoàn mỹ, lại thông minh, ta dặn dò thêm, “Đừng bắt nạt con nhà người ta”.

“Tinh Hà vẫn ổn ạ! Sẽ không làm ra chuyện quá đáng đâu.”

“Chẳng có cách nào, đi học là nhiệm vụ mà”, cậu bé đặt chiếc cốc xuống, mặt không chút biểu cảm.

Ta cười khan, lờ mờ cảm nhận được luồng oán khí mờ mịt. Ta quay đầu nhìn ra ngoài, A Mộc đang ở trong sân cắt tia hoa cỏ, Tiểu Ly và Áo Nguyệt thì ở trên nóc nhà ngắm trời mây.

“Tiểu Lạc Lạc, hóa ra không phải ngài đi tìm phụ nữ, mà là tìm đàn ông à?”, trên lầu, Toàn cơ cười tủm tỉm hươu hươu chiếc di động của ta, cứ như là phát hiện ra đại lục mới vậy.

“Khụ khụ khụ...”, ta sặc sữa, “Điện thoại của ai?”.

“Một anh tên Doãn Kiếm, hỏi sức khỏe ngài thế nào, hình như rất là quan tâm đến ngài đó! Còn hỏi địa chỉ của nhà chúng ta, nói muốn đến thăm ngài.”

“Cô đã nói cho anh ta rồi?”, vấn đề này đương nhiên là rất nghiêm trọng.

“Tôi bảo anh ta đến Dạ Minh Châu. Tiểu Lạc Lạc, ngài không để ý chuyện tôi đi gặp anh ta chứ?”, Miêu Nữ Lang chớp cặp mắt sáng như sao.

“Đừng quá đáng quá!”

“Vậy tôi đi đây, bai bai!”, lời vừa nói xong, chớp mắt cái cô ta đã biến mất.

Sau đó, ta tận hưởng buổi sáng sớm yên tĩnh bình lặng, cảm giác tuyệt diệu như vậy! Đột nhiên ta chợt nhớ ra, cô ta cầm cả điện thoại của ta đi rồi.

Lâm Hy Nhi tay cầm một cuốn sách chữ nổi, đi vào trong nhà thờ (Vốn muốn rủ Hàn Tiểu Trinh cùng đi, nhưng cô ấy phải về nhà chăm sóc người mẹ bị bệnh). Trong thánh đường yên tĩnh, có mấy người đang ngồi cầu nguyện, cô lặng lẽ ngồi xuống hàng ghế sau.

Nhìn một vòng xung quanh, Lâm Hy Nhi thấy trên thảm cỏ bên ngoài cửa sổ kính, cô bé ngồi xe lăn đang lật mở một cuốn sách lớn đặt trên chân, đầu ngón tay sờ sờ lên hàng chữ nổi, khuôn mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Lâm Hy Nhi rón rén chân tay vòng ra phía sau đi tới đó, ra khỏi hành lang, đến được trước mặt Hạ Đình.

“Hy Nhi, có thể giúp em đưa cái này cho Âu Ngưng?” Hạ Đình đưa ra một con búp bê nhỏ nhắn đáng yêu, “An Trác và Âu Ngưng thường xuyên đến thăm bọn em, đây là một món quà đáp lễ mà em và bọn trẻ làm cho chị ấy để cảm ơn sự quan tâm chị ấy dành cho bọn em”.

“Vì sao em không đợi lần sau cô ấy đến rồi tự mình đưa cho cô ấy?”, Lâm Hy Nhi cảm thấy tự tay đưa tặng sẽ có ý nghĩa hơn.

“Gần đây bọn họ đều rất bận, không biết khi nào mới có thể đến được, Hy Nhi, giúp em việc này nhé, nhân tiện chuyển lời tới bọn họ nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“... Âu Ngưng sống ở phòng ký túc nào?”

“Bọn họ không ở trong trường học, em cho chị địa chỉ.”

Cửa Đông của một tiểu khu nhỏ ven đường, Lâm Hy Nhi tìm đến nhóm nghiên cứu điều tra những sự việc siêu nhiên, ấn chuông cửa.

Mở cửa cho Hy Nhi là một cô gái xinh đẹp, tóc dài quá vai: “Chào cô!”

“Chào cô!”

“Xin hỏi, cô cần ủy thác điều gì phải không? Chủ tịch của chúng không có nhà, vào trong trước nhé!”

“Ồ, không phải, tôi đến... tìm Âu Ngưng.”

“Tìm tôi?”, Âu Ngưng thắc mắc không hiểu.

“Cô là Âu Ngưng?”, Lâm Hy Nhi ngạc nhiên vui mừng, nhanh chóng đưa con búp bê ra cho cô ấy, “Đây là của Hạ Đình nhờ tôi đưa cho cô, nói cảm ơn sự quan tâm của bọn cô...”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Nguy Cơ Trùng Trùng

Trong quán bar Dạ Minh Châu, âm nhạc động lòng người hòa với ánh sáng đèn màu nhấp nháy ánh sáng đan xen, đám trai gái hưng phấn nhảy nhót, Toàn Cơ nửa say nửa tỉnh, lảo đảo đi đến quầy bar: “Hú, sâm panh”.

“Người đàn ông đó là ai? Sao cô lại biến thành hình dáng của Phong Linh?”, Hú rút cho cô ta một ly.

“Ha ha...”, cô ta thỏa mãn liếm liếm bờ môi, nét mặt mê đắm, “Anh chàng đẹp trai không tồi”.

“Các người làm gì rồi? Cẩn thận Dạ Lạc không tha cho cô đâu.”

“Tôi đã xin phép ngài ấy rồi! Lần này tôi còn giúp đỡ ngài ấy một chuyện lớn đó!”, Toàn Cơ đầy vẻ thần bí, duỗi ngón tay nhỏ dài ra kéo chiếc ly rượu đế cao, uống xong, cô ta ưỡn ẹo như một con rắn nước trườn vào trong sân nhảy.

Cô gái uống đến say mềm vấp ngã trong đại sảnh u ám, miệng lẩm bẩm: “Nào... uống, chúng ta uống nữa... cạn ly, ha ha ha... A Kiếm...”, đôi tay ngọc ngà trắng trẻo vòng lên thứ gì đó, đột nhiên trừng mắt: “Dạ Lạc!”.

Chàng trai không kịp phản ứng lại nên bị cô ta ép lên trên sàn.

“Ha ha... Dạ Lạc...”, cô ta ngọt ngào nhõng nhẽo.

“Toàn Cơ”, bên dưới vang lên một tiếng nghiêng răng lạnh thấu tận xương cốt.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, ta đang nhàn nhã ngồi trên sofa thì nghe thấy tiếng hét vô cùng kinh sợ phía sau: “Á... Áo Nguyệt người, người...”, ngay sau đó, cô gái gọi cảm bị ném tới trước mặt một cách vô tình.

“Toàn Cơ, thành thật khai ra hành vi của người hôm nay đi”, ta cố gắng duy trì nụ cười tươi tắn.

“Dạ Lạc, sao mà tôi cảm thấy nụ cười của ngài lại đáng sợ như vậy chứ?”, cô ta đột nhiên tỉnh rượu, vô thức co rúm người lại, run rẩy nói, “Ngài làm người ta sợ hãi đó!”.

“Bớt nói nhảm đi”, Áo Nguyệt lạnh lùng nói.

“Được được tôi nói”, Toàn Cơ vội vàng đầu hàng, “Tôi đã thông qua sự đồng ý của Dạ Lạc rồi mà, cụ thể... ừm, hừ”, cô ta lại hắng giọng, “Buổi sáng A Kiếm đến quán bar tìm tôi, tôi nói mình đã khỏe nhiều rồi, vừa nhìn thấy anh ta, bệnh tình đã đỡ hơn rất nhiều, tim cũng không còn đau nữa. Tôi còn nó, mình từ nhỏ khổ cực bơ vơ, lớn lên trong cô nhi viện, sau khi lên đại học, vì kẻ sinh nhai mà phải đi hát ở quán bar. Tôi là bạn cũ chủ của quán bar, anh ta từng giúp đỡ tôi không ít... Ồ, hôm nay có mấy cuộc điện thoại gọi đến hỏi thăm, đều là bạn học của ngài, hi hi, không hồ là Dạ Lạc của tôi, rất được yêu mến! À, quay lại tôi và A Kiếm... tôi và anh ta sau đó...”.

“Sau đó thì sao?”, ta không biểu cảm gì, trọng điểm đây rồi, hy vọng cô ta không làm hỏng hình tượng tốt đẹp của Phong Linh, cho dù khả năng này là rất mong manh.

“Sau đó... sau đó, chúng tôi...”, cô ta xấu hổ đỏ mặt, màu đỏ trên khuôn mặt không biết là do say rượu hay là mê tình, rồi lại đưa tay lên che môi, “Tôi không tiện nói”.

“Hử?”, ta trầm mặt xuống.

“Là như thế này, tôi nói bình thường tôi hay ở một mình, rất muốn có người cùng ra ngoài chơi, sau đó anh ta liền đưa tôi đến khu vui chơi. Chúng tôi cùng nhau dạo phố, buổi tối đi xem phim, sau khi về đến quán bar... chúng tôi, chúng tôi...”

“Có gì nói mau”, Áo Nguyệt nhẫn nhịn đến cực điểm.

“Dạ Lạc, yên tâm đi! Tôi không phải kẻ ngốc, Phong Linh là cô gái rất bình thường mà! Tôi biết rõ, vấn đề là anh ta... Á, A Kiếm thật sự là người đàn ông rất cá tính...”

“Cuối cùng thì sao?”, ta chỉ còn một chút kiên nhẫn cuối cùng.

“Dạ Lạc, tôi có thể ngồi ở bên cạnh ngài không? Tôi chỉ muốn nói cho một ngài”, Toàn Cơ cười gian nhìn sang Áo Nguyệt bên kia, háo hức chờ mong.

Ta khẽ thở ra một hơi, đứng lên đi đến cầu thang.

“Dạ Lạc?”, Toàn Cơ ai oán.

Ta vẫy tay ra hiệu cho cô ta lại gần, đợi cô ta vui mừng chạy đến rồi khẽ cốc một cái lên đỉnh đầu cô ta, sắc mặt vui vẻ nói: “Sau này đừng chơi đùa quá đà nữa”.

Thấy ta không trừng phạt gì cô ta, Áo Nguyệt khẩu khí lạnh càng thêm lạnh, “Điện hạ nói không sai, chỉ cần là phụ nữ, ngài sẽ đối xử vô cùng dịu dàng”.

Thứ Hai, trước khi đến trường học, ta nhận được điện thoại của Tiểu Trinh, Hy Nhi có thể đã bị mất tích rồi. Nhận được tin tức này, ta bỏ tiết học, đi thẳng về ký túc xá, hỏi han tình hình cụ thể.

“Hôm nay, sáng sớm, mình vừa từ nhà đến thì phát hiện cửa ký túc khép hờ, đèn cũng vẫn sáng, nhưng Hy Nhi không có ở đó. Cô ấy là người thích sạch sẽ gọn gàng, nhưng mình thấy máy tính tắt rồi mà bàn vẫn chưa thu dọn, đồ ăn vặt vương vãi lung tung, chắc là cô ấy vừa mới ra ngoài. Sau đó mình thấy chăn gối của cô ấy được xếp vô cùng chỉnh tề, ga giường đã lạnh, có lẽ cả buổi tối không có ai ngủ, nhưng mãi mà chẳng thấy Hy Nhi, đi động cũng không mang. Mình hỏi các bạn phòng bên cạnh, bọn họ nói tối qua khoảng mười giờ hình như có nhìn thấy một người đi ra khỏi phòng của chúng ta, nhưng không biết có quay lại không. Mình nghĩ Hy Nhi bình thường thích lên mạng tán gẫu, bèn mở máy tính của cô ấy lên để kiểm tra một chút thì thấy trả lời mới nhất của cô ấy là lúc mười giờ sáu phút tối qua, sau đó có mấy tin nhắn đều không được hồi âm. Ký túc xá tắt đèn lúc mười một giờ, cô ấy có đủ thời gian”, Tiểu Trinh cảm kích đi động bên cạnh máy tính của Hy Nhi lên, “Đi động có rất nhiều cuộc gọi nhớ, cũng là của một số, chắc là bạn trai cô ấy gọi đến, gần như cứ cách mười phút một lần, cuộc gọi cuối cùng là lúc mười hai rưỡi, song, cô ấy không nhận một cuộc nào”.

“Sự việc này cậu có báo cho đi quản lý ký túc chưa?”

“Tạm thời chưa nói, mình muốn tìm cậu thương lượng trước.”

“Tiểu Trinh, Hy Nhi sẽ không sao đâu, mình bảo đảm. Chúng ta đi tìm cô ấy, không cần phiền đến người khác.”

Tiểu Trinh nhìn ta bằng một ánh mắt hoài nghi rất phức tạp.

Ta cảm điện thoại của Hy Nhi, gọi cho số bị nhờ kia, giải thích nguyên nhân cho đối phương, nói là Hy Nhi bị bạn cùng ký túc lời đi hát cả đêm, quên mang theo điện thoại, vừa về đến ký túc đã xuống ngủ say rồi.

Mấy phút sau, Giai Đình gửi tin nhắn đến: “Tiểu Phong, các cậu làm sao vậy? Ba tiết đều không lên lớp, cũng không nói với mình một tiếng”.

Ta trả lời: “Trong ký túc có chút chuyện, hôm nay không đi học được rồi”. An ủi Tiểu Trinh vài câu xong, ta ra khỏi ký túc, chuyện này, người bình thường không thể nhúng tay vào. Ta đang đi trong trường, không ngờ ngẩng mặt lại đụng phải Doãn Kiếm, anh ta liền hỏi thăm sức khỏe của ta.

“Không sao rồi”, vết thương đã tê liệt từ lâu, bình thường ta vẫn chịu đựng được, ngoại trừ ngày trăng đầu tháng ra, ta hỏi lại anh ta: “Anh không lên lớp sao?”.

“Không cần”, anh ta cười có chút thần bí, nắm lấy tay ta, “Đi thôi! Anh đưa em ra ngoài”.

Toàn Cơ rốt cuộc đã làm những gì rồi? Ta bức bối: “Tôi muốn tìm bạn Tiểu Trúc”. Nét mặt anh ta hiện lên chút không vui, ta nói tiếp, “Hy Nhi mất tích rồi, tôi phải nói cho cậu ta biết”.

“Mất tích rồi? Khi nào?”

“Có thể chắc chắn là sau mười giờ tối hôm qua.”

“Đi theo anh”, anh ta không để ta mở miệng, trực tiếp kéo đi.

Ngồi trên chiếc xe hơi màu đen, ta đang cân nhắc xem có nên trừng phạt chuyện Toàn Cơ làm ra những việc không thích đáng hay không.

“Chúng ta đi đâu?”

“Hẹn hò.”

Ta cứng đờ: “Câu nói đùa này... thật nhạt!”

“Hôm đó chơi một phải không? Sắc mặt của em không tốt lắm.”

“Không sao”, Ta quay đầu nhìn ra những công trình kiến trúc vút qua bên ngoài cửa sổ.

Trong một quán cafe sang trọng trang nhã, âm nhạc cổ điển du dương nhẹ nhàng như nước chảy róc rách. Đây là khúc piano của Chopin, Chương thứ hai của Bản giao hưởng số hai, “thư tình” đẹp để viết cho người yêu đầu tiên sao? Rất phù hợp với ngữ cảnh.

“Tiểu Phong, mấy ngày trước hiểu nhầm em, xin lỗi”, sự thẳng thắn của Doãn Kiếm khiến người ta bối rối.

“Tuy không biết anh hiểu nhầm cái gì, nhưng mà không sao cả”, Toàn Cơ đánh bừa mà cũng trúng, được việc cho ta rồi sao?

“Anh sẽ giúp em dẹp yên anh ta”, anh ta nghiêm túc nói, “Chỉ cần em đồng ý”.

Anh ta? Ta ngơ ngác: “Dẹp yên...?”.

“Người đàn ông hôm đó đến đón em, tên là Áo Nguyệt.”

Ta ghen lời: “Toàn Cơ muốn mượn tay người khác để báo thù? Xem ra cô ta đã đổ oan cho Áo Nguyệt, khắc họa anh ta thành loại người xấu xa lừa gạt thiếu nữ?”

“Nhưng tôi...”

“Đừng nói em không rời khỏi anh ta được nữa”, ngữ khí của Doãn Kiếm trở nên cứng rắn, anh ta nắm lấy bàn tay đang khuấy cafe của ta, ánh mắt trong trẻo bình tĩnh, “Nếu em không hạ được quyết tâm, anh giúp em, người có ánh mắt bình tĩnh như em không thể nào yếu đuối như vậy, có điều gì khó nói mà em không thể nói ra vậy?”.

“Doãn Kiếm, anh nghĩ nhiều rồi.”

“Nếu như anh nhớ không nhầm, hôm trước em gọi anh là A Kiếm”, anh ta dồn ép, “Bảo em rời xa anh ta, em không hài lòng sao?”.

“Ừm, A Kiếm, tôi không phải là không hài lòng”, ta bình tĩnh nói.

“Stockholm syndrome(1)?”, cuối cùng anh ta cũng chào thua, thả tay ta ra, tự mình uống cafe.

“Có lẽ vậy!”, ta quay lại vấn đề chính, “Hy Nhi là người may mắn còn lại duy nhất trong bốn người kia, sự mất tích của cô ấy không phải là ngẫu nhiên, chúng ta cần nhanh chóng tìm được cô ấy”.

“So với bản thân mình, em luôn bận tâm đến chuyện của người khác hơn sao?”, anh ta hứng thú hỏi.

“Chuyện của người khác càng khiến người ta lo lắng hơn, thời gian cấp bách, chúng ta mau quay về thôi”, ta bung cafe lên, một hơi uống cạn, đặt chiếc cốc xuống rồi mỉm cười với anh ta một cái, “Uống xong rồi”, ý là có thể đi rồi.

“Em hôm nay không giống hôm trước”, anh ta cẩn thận quan sát ta một chút rồi đưa ra kết luận.

“Cảm xúc của con người có lúc thế nọ thế kia, hôm đó, cảm ơn anh đã đến thăm tôi.”

Ra khỏi quán cafe, Doãn Kiếm nói cho ta hai sự việc, thứ nhất, tối đó Toàn Cơ được thể, hai người đã hôn nhau, một sự hiểu nhầm lớn bằng trời, thứ hai, Âu Ngưng cũng mất tích rồi.

Chú thích: (1) Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình. Nguồn gốc của thuật ngữ này là một vụ tội phạm xảy ra năm 1973 tại Stockholm, Thụy Điển.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Mê Ảnh Kỳ Lạ – Vị Si

Doãn Kiếm và ta tay trong tay xuất hiện trước mặt ba người, bọn họ dừng thảo luận, khuôn mặt ánh lên sự kinh ngạc cùng nghi hoặc vô cùng lớn.

Bước vào phòng khách, phía bên trái là bàn ghế để làm việc, vài chiếc ghế quây quanh một chiếc bàn kính tròn gần cửa sổ, bên cạnh là hai chiếc sofa gỗ dài, trong phòng có mấy chậu cây cảnh xanh tươi, cả căn phòng sạch sẽ ấm áp thanh nhã.

Nghiêm Tuấn và Lương Di Tiên mặt tối sầm, Đỗ An Trác thì càng tỏ ra bất an hơn, vừa nhìn thấy ta, ánh mắt dời đến hai bàn tay đang nắm lấy nhau một cách tự nhiên của ta và Doãn Kiếm, bỗng chốc giận dữ: “Doãn Kiếm, tại sao anh lại đưa cô ấy đến?”.

“Là...”, ta tự mình muốn đến.

“Cô ấy là thành viên của Hội siêu nhiên, có quyền biết rõ sự việc”, Doãn Kiếm bình tĩnh nói, “Lâm Hy Nhi mất tích rồi, Tiểu Phong muốn đến nói cho cậu biết”.

“Cái gì?!” Ba người kinh ngạc.

Ta gật đầu: “Hy Nhi biến mất từ tối qua”.

“Âu Ngưng cũng vậy”, Nghiêm Tuấn giận dữ, “Bọn họ mất tích cùng một lúc, không phải trùng hợp ngẫu nhiên, đây là một âm mưu”.

Đỗ An Trác trầm thất chặt nắm đấm, khuôn mặt lộ ra sự đau khổ không thể diễn tả thành lời.

Di Tiên hỏi thăm tình hình sức khỏe của ta một chút, ta nói đã không còn nghiêm trọng nữa, và nhấn mạnh việc phải nhanh chóng tìm ra hai nữ sinh bị mất tích, chậm một bước sẽ thêm một phần nguy hiểm.

“Trước mắt vẫn chưa có manh mối gì, chỉ có con búp bê này, tìm thấy trong phòng của Âu Ngưng, có chút kì quái”, Di Tiên đưa ra một con búp bê rất đẹp, mái tóc xoăn màu nâu, chiếc váy ren viền màu hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, phối hợp với chiếc miệng nhỏ anh đào mềm bóng và đôi mắt đẹp mê người, khiến người ta không muốn rời tay.

Ta không kìm được khen ngợi một câu: “Đẹp quá!”. Thờ khắc đầu ngón tay vừa chạm đến con búp bê, ta liền hiểu rõ, khuôn mặt tỉnh tã đó có một nguồn lực hấp dẫn mãnh liệt, dụ dỗ lòng người.

“Tiểu Phong, cậu không cần bận tâm”, Đỗ An Trác đột nhiên cướp lấy con búp bê, thái độ kiên quyết, “Quay về trường học đi”.

Ta biết dụng ý của cậu ta, “Tôi cũng là một thành viên của Hội siêu nhiên, sao có thể đặt mình ngoài cuộc được?”.

“Doãn Kiếm, lập tức đưa cô ấy đi”, khẩu khí của anh ta càng nặng nề hơn.

Ta bình tĩnh ôn hòa đang định biện giải thì bị Doãn Kiếm chặn lại: “Tiểu Phong, chúng ta đi thôi! Đừng nói An Trác không đồng ý, anh cũng không hy vọng em gặp nguy hiểm, đối phương rất có thể không phải là người bình thường”, rồi lại sán đến gần thấp giọng, “Nhưng mà em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em”.

Ta không nói gì, đối phương thực sự không phải là con người. Mấy người bọn họ e rằng không phải là đối thủ của nó. Đúng lúc này, điện thoại vang lên, là Tiểu Trinh gọi đến: “Tiểu Phong, mình nhớ ra rồi, trước hôm mình về nhà, Hy Nhi nói muốn đến nhà thờ ở gần trường, có phải là có liên quan đến chuyện cô ấy mất tích không?”.

“Ừm, biết rồi”, ta an ủi mấy câu rồi ngắt cuộc gọi, nói với bốn người kia, “Tiểu Trác nói đúng, tôi tham gia vào sẽ chỉ vướng chân, cho nên, Hy Nhi và Tiểu Ngưng đành nhờ cả vào mọi người”, ngôi nhà thờ đó sao?

“Điện thoại của ai vậy?”, Nghiêm Tuấn nghi ngờ.

“Tiểu Trinh, một người bạn, hỏi thăm sức khỏe của ti thể nào thôi”, ta trả lời tránh đi.

“Tiểu Phong, cậu có tìm hiểu được gì từ chỗ của Lâm Hy Nhi không?”, Đỗ An Trác đã bình tĩnh hơn.

“Hy Nhi... , tôi biết được không nhiều, cô ấy không muốn nhớ lại sự việc đó chỉ nói buổi tối hôm ấy, ba người còn lại trong phòng ký túc bọn họ nghe thấy tiếng thét thảm thiết, nhưng cô ấy không nghe thấy... Ừm, buổi tối thứ năm, mọi người... đi đến trước rừng cây đó có nghe thấy tiếng chuông không vậy?”

“Tiếng chuông?”, bốn người phản ứng kinh ngạc giống nhau, điều này khiến ta ngạc nhiên.

“À, có thể là ảo giác của tôi”, tiếng chuông nhà thờ truyền đến, không có nghi ngờ gì, che giấu rất tốt đó!

“Ba người nghe thấy tiếng thét thảm đều đã chết, còn lại một mình Lâm Hy Nhi, bây giờ chỉ có Tiểu Phong nghe thấy tiếng chuông?”, Doãn Kiếm phát huy sức liên tưởng của mình.

“Chắc là ảo giác thôi!”, ta nhấn mạnh lần nữa.

“Tiếng thét thảm và tiếng chuông... giống một cách dự báo”, Dĩ Tiên như đã hiểu ra, hoàn toàn phớt lờ lời nói của ta, “Có lẽ... Tiểu Phong sẽ gặp nguy hiểm...”.

“Tiểu Phong!”, Đỗ An Trác trở nên vô cùng căng thẳng, vội bước đến, như thể ta sẽ giống như Đinh Linh, có thể mất tích không dấu vết bất cứ lúc nào.

Doãn Kiếm đưa ta ra ngoài: “An Trác, tôi sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho cô ấy, trước mắt, tìm Âu Ngưng là quan trọng nhất.”

“Đúng, An Trác”, Nghiêm Tuấn cũng khuyên can, “Việc Tiểu Phong gặp nguy hiểm chỉ là suy đoán, nếu chỉ dựa vào việc nghe thấy những âm thanh đó để phán đoán, vậy Âu Ngưng và Lâm Hy Nhi thì phải giải thích thế nào? Chúng ta nhất định phải tìm được bọn”.

Trong lòng Đỗ An Trác chứa đầy đau đớn, không có chỗ nào để phát tiết đành hung dữ dậm một cú lên bàn.

“Tiểu Phong, tiếng chuông từ đâu truyền đến vậy?”, Dĩ Tiên luôn rất bình tĩnh.

“Điều này... , chắc là do tim của tôi không được khỏe, buổi tối hôm đó suýt chút nữa phát bệnh, trong lúc mơ màng đã xuất hiện ảo giác”, ta hết dẫn dắt mọi người theo hướng đó chỉ là ảo giác.

“Dĩ Tiên, tôi đưa Tiểu Phong về trường, chuyện còn lại đợi tôi quay về nói tiếp”, Doãn Kiếm ngăn chặn cô ấy tiếp tục hỏi, “Trông chừng An Trác, đừng để cậu ấy thần thờ mãi”.

Dưới lầu ký túc xá, bởi vì có hotboy của trường đến nên cả tòa nhà rực sáng hẳn lên, muôn vàn trái tim sáng lấp lánh đầy màu sắc!

“A Kiếm, lần tới, tôi mời anh uống trà hoa tường vy”, ta cười nói theo thói quen. Đôi đồng tử trong suốt sâu không thấy đáy kia ẩn giấu một câu chuyện như thế nào đây?

“Không biết là vì sao, anh luôn cảm thấy ở em có thứ gì đó mà người khác không có. Rõ ràng đã biết tường tận về em rồi, nhưng vẫn có cảm giác thần bí, giống như cách một tầng sương mù”, khóe mắt anh ta lướt qua ý cười không rõ, “Tiểu Phong, em là cô gái kỳ lạ nhất mà anh đã từng gặp”.

Trong biết bao ánh mắt nóng bỏng của những nữ sinh xung quanh, anh ta giống như người chẳng liên quan, ta mang theo áp lực vô cùng lớn, run rẩy bước vào tòa nhà, hiểu nhầm lớn lại được đồn thổi rồi.

Tiểu Trinh không ở ký túc. Ta đóng cửa lại, trái tim thấp thoáng những cơn đau, cơ thể như muốn đổ xuống. Sàn nhà lạnh băng, hơi lạnh xâm chiếm toàn thân thể, việc phong ấn sức mạnh tuy có thể giảm nhẹ đau đớn của Dạ Lạc, thậm chí ẩn giấu sinh khí tốt hơn, nhưng sức mạnh suy yếu khiến thân thể người bình thường của Phong Linh khó chịu đựng được nỗi đau lớn như vậy.

Bên ngoài tòa nhà ký túc, Doãn Kiếm nhìn tin nhắn hồi âm của Hàn Tiểu Trinh, đôi mắt tràn đầy ánh sáng lạnh.

Nhà thờ yên tĩnh lạnh lẽo, không chút hơi người, bên trong bên ngoài đều mang đến cảm giác kỳ dị.

“Sau khi vào trong không được quá kích động, chúng ta chỉ đến thăm dò rõ thực hư, cẩn thận một chút”, Doãn Kiếm đuổi cánh tay ra ngăn cản Đỗ An Trác nôn nóng đang định xông vào.

“Trước khi rời ra tin tức của Tiểu Ngưng, tôi sẽ khắc chế bản thân”, Đỗ An Trác ấn xuống tay của Doãn Kiếm, hít sâu, định thần lại, kiên quyết nhảy vào cánh cổng sắt u ám mờ rộng...

Sắc mặt Doãn Kiếm trầm xuống, không nói gì nữa, bám sát phía sau. Nghiêm Tuấn và Lương Dĩ Tiên theo đuôi, khi nữ sinh cuối cùng bước qua cánh cổng, trái tim đột nhiên run lên: Gay rồi.

Trong nhà thờ không một bóng người...

Nữ sinh thở gấp, mấy lọn tóc trước trán theo những giọt mồ hôi lấm tấm dính lên trên gò má xinh đẹp, cô ta tiện tay gạt đi, không kịp nghỉ ngơi, một khắc cũng không dám dừng lại, chạy thẳng vào nhà thờ...

Trong ánh tà dương, trên đỉnh tháp nhà thờ, một chiếc chuông lớn nặng nề yên lặng nằm đó.

Trong tòa tháp, bên cửa sổ kính dài sát đất, ánh hoàng hôn xiên xiên kéo dài bóng dáng trong chiếc xe lăn, trong đôi mắt của cô gái xinh đẹp lóe lên một ánh sáng kỳ quái, phía sau, một bóng đen khổng lồ đang nổi lên.

Cô gái cử động đôi chân, từ từ đứng dậy, bờ môi cong lên lộ ra một nụ cười đen tối: “Đến rồi?”. Bóng đen sau lưng lay động cùng với sự hưng phấn, chờ đợi đồ ăn ngon.

Sắc đêm lạnh lẽo giáng xuống. Ta đứng ở trước nhà thờ, từ khí nặng nề bị bao trùm trong một tầng kết giới u ám, nhìn sang hướng chiếc chuông lớn sừng sững đó, khúc miệng ta khẽ nhếch lên: “Đến rồi?”.

“A n Trác, tìm hết rồi, khắp nơi đều không thấy ai”, bốn người tụ tập ở sảnh đường trống trải, Nghiêm Tuấn báo cáo.

“Chỗ tôi cũng giống vậy, sân sau trống không”, Lương Dĩ Tiên nói tiếp.

“Ngoại trừ chúng ta, quả nhiên không hề có ai”, ngữ khí của Doãn Kiếm không có chút biến động nào.

“Chắc chắn là chỗ này, không sai”, Đỗ An Trác lo lắng bất an, gần ngay trước mắt nhưng lại chẳng thấy tung tích là điều gây vò người ta nhất, “Đáng ghét, Tiểu Ngưng rốt cuộc bị giấu ở chỗ nào rồi?”.

“Doãn Kiếm!”, cửa nhà thờ truyền đến một tiếng kinh ngạc, sau đó cánh cửa lớn bị đóng chặt.

“Tiểu Trinh?”, khuôn mặt Doãn Kiếm hơi đổi sắc, “Sao cô lại đến chỗ này?”.

“Tôi lo lắng cho Hy Nhi, muốn đến tìm cô ấy”, Hàn Tiểu Trinh men theo lối đi ở giữa bước đến, tay vịn lên một hàng lưng ghế, gạt đi mồ hôi trên trán.

“Chúng ta bị nhốt trong kết giới của đối phương, cô đột ngột xông vào trong như thế này, chẳng khác nào dẫm vào miệng hổ”, Lương Dĩ Tiên bình thản nói rõ tình hình hiện tại cho Tiểu Trinh.

“Ý của cô là, tình hình của chúng ta bây giờ rất nguy hiểm?”, Hàn Tiểu Trinh hiểu ý Lương Dĩ Tiên đang trách mình.

“Vào cũng vào rồi, chẳng còn cách nào khác, bất luận thế nào cũng phải bảo đảm sự an toàn của cô ấy”, Doãn Kiếm chậm rãi nói.

“Trước khi ra ngoài, cô ấy giao cho anh”, Lương Dĩ Tiên thuận nước đẩy thuyền.

“Được, Doãn Kiếm lo cho cô ấy, Dĩ Tiên nghĩ cách phá hỏng kết giới, Nghiêm Tuấn cùng tôi đi tìm Tiểu Ngưng và Lâm Hy Nhi”, Đỗ An Trác nhanh chóng đưa ra chỉ thị.

“Chúng ta chẳng phải đã tìm khắp một lượt rồi sao?”, Nghiêm Tuấn thắc mắc.

“Còn một chỗ”, Đỗ An Trác ngẩng đầu nhìn lên trần nhà cao vợi.

“Coong, coong, coong...”, trong nhà thờ đột nhiên vang lên tiếng chuông khàn đục, liên tục không ngừng, vang đến mức lòng người có thể nảy sinh nỗi lo lắng, từng hình ảnh kỳ quái lóe lên, bóp méo cả không gian.

Lương Dĩ Tiên ném ra một tờ giấy bùa, nhẩm đọc: “Phá”. Bùa giấy hóa thành một bó ánh sáng vàng chói lao thẳng lên trần nhà, bắn ra tứ phía, tiếng chuông ngưng lại, không gian đột nhiên khôi phục như bình thường.

“Cẩn thận!”, cô ấy bỗng trở nên cảnh giác.

Q.1 - Chương 12: Căn Nguyên Của Nỗi Oán Hận – Trái Tim Bị Lợi Dụng

Trong tháp chuông tối tăm có hai chiếc kén lớn trong suốt lơ lửng giữa không trung, các cô gái mất đi tri giác đang chìm vào giấc ngủ, bộ dạng an lành như không muốn tỉnh lại.

“Phong Linh”, cô gái đứng bên cửa sổ sát đất cúi đầu trầm giọng nói.

“Hạ Đình”, ta bình thản trả lời.

“Hà tất phải coi nhau như người ngoài thể, nói tên thật đi!”

“Dạ Lạc.”

“Vị Sĩ”, cô ta chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như hai lưỡi dao sắc bén, tràn đầy sự khát máu kinh hoàng. “Hoan nghênh đến thế giới này, Dạ Lạc”, giọng nói vẫn đục do hưng phấn cực độ mà trở nên run rẩy.

“Thì ma Vị Sĩ, thả những đứa trẻ kia ra.”

“Người sinh ra trong hắc ám giống ta, lại sinh lòng thương xót tới lũ người ngu xuẩn, thật đáng buồn cho Minh Vương Dạ Lạc”, lời nói toàn vẻ nhạo báng.

“Là Tà Thần Dạ Lạc”, ta lạnh lùng đính chính, “Ta khuyên người nên biết điều rút lui, nếu không, đêm nay sẽ là ngày cuối cùng của người”.

“Ha ha...”, tiếng cười cuồng loạn khiến người ta kinh sợ, “Tà Thần đại nhân của ta, có cần gấp như vậy không? Người đã là Tà Thần, càng không cần phải bảo vệ cho loài người nhỏ bé thấp hèn đó. Người có giúp cho bọn chúng nhiều hơn nữa, cũng chẳng có ai cảm kích. Bọn chúng sẽ không nhận ơn, Tà Thần chính là Tà Thần, vĩnh viễn là hiện thân của cái ác, là kẻ sát nhân hủy diệt trời sinh. Trong mắt loài người, người chính là kẻ dị loại mà bọn chúng chỉ hận không thể giết chết và tiêu diệt, bọn chúng chỉ biết ngu độn tin phụng vào những tín đồ đạo đức giả khoác lên mình chiếc áo thánh thần kia thôi. Dạ Lạc, ta và người là đồng loại, bất luận ở thế giới nào cũng đều giống nhau, người cần phải tỉnh ngộ, loài người và chúng ta không thể đứng chung. Hai bên coi đối phương như con mồi, không ngừng căm hận và tranh đấu, cho đến khi có thể uy hiếp và khống chế hoàn toàn đối phương, hủy diệt tận gốc mới thôi. Nhưng chúng ta không giống với loại tà ma bình thường, loài người lớn mạnh đó ở trước mặt chúng ta, chỉ đáng là món đồ chơi, mà đồng cảm với đồ chơi chính là thiếu sót lớn nhất của người. Dạ Lạc, từ bỏ cách nghĩ ấu trĩ đó đi! Cùng ta theo đuổi lạc thú tuyệt diệu vô hạn này, tiếng khóc sa vào tuyệt vọng, tiếng gào thảm thiết, đôi đồng tử của người sắp chết phản chiếu nỗi sợ hãi không nơi bầu vùi, à, những điều này chính là hưởng thụ sung sướng nhất trên đời không gì sánh được”.

“Xin lỗi, đạo bất đồng, chí hướng khác nhau, ta không hứng thú.”

“Dạ Lạc, ta lời hay khuyên giải, người đừng không biết tốt xấu.”

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

“Là tốt hay xấu, không đến lượt người phán định, người đã cân nhắc xem bản thân được mấy cân mấy lạng chưa, mà cho rằng xứng để dựa dẫm vào ta?”

“Hừ... ha ha... Dạ Lạc...”, nó thẹn quá hóa giận, cuối cùng cũng lộ ra bản chất hung tàn, thân thể của cô gái không ngừng co giãn, lay động, khuôn mặt méo mó nói lên nỗi đau đớn không lời.

“Vị Sĩ, thả cô ấy ra.”

“Ha ha... cô ta cam tâm tình nguyện thế này, ta có lý do gì phải thả cô ta ra?”, toàn thân Hạ Đình bị một khối sương đen bao phủ, chẳng mấy chốc đã bị hòa tan trong nó, nụ cười dữ tợn cứ lặp đi lặp lại, “Ha ha... hai người đều biến thành đồ ăn cho ta đi! Dạ Lạc, người cũng không ngoại lệ, ta muốn có được người, có được sức mạnh của người, toàn bộ của người, ha ha...”.

...

“Cẩn thận!” tiếng nhắc nhở Lương Di Tiên vừa phát ra, nhà thờ trống trải trong nháy mắt khách bỗng ngời kín chỗ, tất cả đều là những khuôn mặt xa lạ, một đôi uyên ương đang đứng tuyên thệ với nhau trước cha xứ, mong đợi kết tinh của tình yêu.

Đôi nam nữ đeo nhẫn cho nhau, Đỗ An Trác và Đình Linh! Gương mặt hai người tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

“Linh Linh?”, Đỗ An Trác chẳng suy nghĩ gì nhìn khung cảnh trước mắt, xông qua đó như phát cuồng, “Linh Linh, Linh Linh...”.

Nghiêm Tuấn ngăn không kịp, chẳng biết phải làm sao, Lương Dĩ Tiên vội hét: “Là ảo giác, mau kéo cậu ấy lại”.

“An Trác...”, cậu ta cuống cuồng chạy đi, khoảnh khắc Đỗ An Trác sắp chạm đến cô dâu, cậu ta liền phi lên xô ngã An Trác.

Cô dâu run rẩy tay, chiếc nhẫn rơi xuống đất, phát ra tiếng keng lạnh lót. An Trác quay mặt lại nhìn hai người dưới đất, khuôn mặt vì chứa đầy phần nộ mà dần méo mó, rúm ró lại như một con quái vật đáng sợ. Chủ rể và cha xứ chẳng thấy đâu, mà được thay thế bằng con ác quỷ của địa ngục, mặt xanh nanh dài, hai mắt sáng lên ánh sáng xanh lập lòe.

“Linh Linh?”, Đỗ An Trác cảm thấy khó tin, “Linh Linh...”.

“An Trác, tỉnh lại đi, cô ta không phải Đinh Linh, là ảo giác, cậu mau tỉnh lại”, Nghiêm Tuấn tóm lấy cổ áo của cậu ta, lớn tiếng gào thét, “Cậu mau tỉnh lại cho tôi...”.

“Nghiêm Tuấn, nguy hiểm”, Lương Dĩ Tiên hét lớn, nhanh chóng phi ra một tờ bùa, “Mau quay lại”.

Một thanh đao nghìn cân khí lạnh bức người trực tiếp chém thẳng xuống, Nghiêm Tuấn nhanh như bay ôm Đỗ An Trác lăn mấy vòng trên mặt đất để tránh đi, cùng lúc đó, linh bùa dán lên thanh đao, bùng cháy lên ngọn lửa màu xám, đồng thời quái vật cầm đao cũng bị thiêu cháy, trong tiếng gào thét thê thảm, nó hóa thành tro bụi.

Nghiêm Tuấn xoay người bạn đồng hành còn đang thất thần lại, phát hiện khách ngồi kín chỗ khi nãy đều hóa thành quỷ quái, bao vây năm người bọn họ tại lối đi. Tên nào cũng thè lưỡi, xương trắng sừng sừng đáng sợ, áo sổng rách nát tả tơi, chân tật tay gầy khắp khiếm cả nhấc, chậm chậm tiến về phía trước, có tên nửa phần thân trên bắt đầu lõm ngòm bò lên, mang theo bùn đất cùng thịt thối, giống như vừa mới trèo từ mộ ra, mỗi đôi mắt đều mang theo oán hận khiến người ta kinh sợ rợn người...

Tiếng kim loại cọ sát nghe rin rít trên sàn nhà ngày một lại gần. Tên quái vật vừa mới bị lửa thiêu đang đến, vệt sáng xanh cùng tiếng cười quái dị đáng sợ đó lạnh lẽo u ám đang đe dọa mấy người bọn họ.

Hàn Tiểu Trinh chân tay lạnh cóng, cố gắng duy trì bình tĩnh, thân thể lại không nghe theo sự sai khiến của bộ não, không ngừng run rẩy, phải dựa nửa người vào người con trai bên cạnh mới không ngã xuống. Doãn Kiếm phát giác ra sự sợ hãi của cô ấy, vô thức ôm lấy thân thể đang run rẩy, che chở trong lòng, an ủi nói: “Yên tâm, chúng ta có thể bình an ra ngoài”.

Chẳng biết do đâu, trái tim kinh hãi hoảng loạn của Tiểu Trinh dần dần bình ổn.

“Tại sao lại thế này?”, Nghiêm Tuấn không kim được tức giận.

“Những thứ này là ảo giác thực ảnh, đừng để bọn chúng tấn công đến, vết thương tạo thành sẽ mang đến cho người ta cảm giác giống hệt như thật, khiến cậu đau đớn không muốn sống, không cẩn thận thì sẽ mất mạng”, Lương Dĩ Tiên giải thích sơ lược, khua tay ném linh bùa vào không trung, sau đó dựng hai ngón tay lên, quát nói, “Triệu gọi, Hòa Hoàng”.

Lưỡi lửa từ trên trời giáng xuống quét lui đám quỷ quái, một con chim quạ to lớn toàn thân rực lửa lao vút xuống, đám quỷ quái ác độc bị kích thích tức giận lao đến tấn công.

Lương Dĩ Tiên bảo Nghiêm Tuấn và Doãn Kiếm đi ra cửa, hai người hiểu ý, một người kéo Đỗ An Trác, một người bảo vệ Hàn Tiểu Trinh, rút về hướng cửa lớn, phía trước lại xuất hiện một nhóm quỷ quái chắn đường.

“Mau”, Lương Dĩ Tiên thúc giục, trong tay lại xuất hiện thêm mấy đạo bùa, cùng Hòa Hoàng gắng hết sức cầm cự, đám quỷ bị hủy diệt rồi lại tái sinh, vô cùng vô tận.

“An Trác”, Nghiêm Tuấn vội vàng hét với nam sinh còn đang chìm trong u tối bên cạnh, định thử gọi cậu ta tỉnh lại, thấy không mấy hiệu quả. Trong lúc chẳng có cách nào khác, Nghiêm Tuấn đành rút ra một thanh thiết côn luôn mang theo bên mình, ra hiệu cho cô gái phía sau, “Dĩ Tiên”.

Một tờ linh bùa bay nhanh tới, dán lên vũ khí của Nghiêm Tuấn, hòa vào bên trong, hai đầu thiết côn dài ra thành một chiếc gậy dài linh hoạt chuyển động, ngăn chặn những đòn tấn công như sóng biển của lũ quỷ.

“Khốn nạn”, Doãn Kiếm thầm chửi trong lòng, “Ngươi còn đợi cái gì, Vô Thương, ra ngoài”.

“Á à, ta đâu có phải là nô bộc của ngươi, đừng dùng loại khẩu khí vô lễ này hạ lệnh cho ta”, giữa không trung hiện ra một bóng đen, mũ rủ dưới mắt không nhìn rõ khuôn mặt, trên vai vắt một thanh lưỡi hái cực lớn.

“Bớt phí lời đi, mau động thủ, bọn chúng rất hợp khẩu vị của ngươi đấy!”, Doãn Kiếm lạnh lùng nhìn chăm chăm vào giữa không trung.

“Những ảo thể này không hề tồn tại, căn bản không phải là linh thể người bảo ta động thủ thể nào?”

“Hừ, chút chuyện nhỏ này cũng không làm nổi, chẳng phải quá tổn hại đến uy danh của ngươi sao?”, Doãn Kiếm giận dữ chế nhạo, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh, Vô Thương bay đến bên cạnh anh ta.

“Điều này không sai, ta có trách nhiệm bảo vệ người không mất một sợi tóc”, giọng nói khàn khàn lạnh lẽo mang theo chút đùa cợt, “Trước khi người hoàn thành nhiệm vụ”.

“Doãn Kiếm, anh làm sao vậy?”, Hàn Tiểu Trinh lo lắng nhìn sang thấy anh ta không động đậy gì.

“Không sao, tin tưởng tôi, chẳng mấy chốc sẽ có thể ra ngoài”, Doãn Kiếm an ủi, nhớ đến nhiệm vụ một vạn linh hồn đã hứa hẹn, sắp sửa kết thúc rồi, không thể không chế được ý hận trào dâng trong lòng, người đó, nhất định phải tận tay đem hắn ta chôn vào tu la địa ngục vạn kiếp không được hồi sinh.

“Doãn Kiếm?”, lời của anh ta khiến người ta yên lòng, nhưng mà cảm xúc của anh ta... lại khiến người ta bỗng thấy sợ hãi vô cớ.

“Doãn Kiếm, dạo này có khỏe không?”, giữa không trung, một người đàn ông yêu ma mặc lễ phục màu đen, khoe môi nhếch lên nụ cười chế nhạo diêm dúa lõe loét, “Sở Tiểu Nhiên?”, đồng tử phần nộ của anh ta hiện ra tia máu đỏ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm run rẩy, móng tay cắm vào da thịt mà hoàn toàn không thấy đau đớn.

“Doãn Kiếm?”, Hàn Tiểu Trinh kinh sợ trong lòng, vì sao trong nháy mắt anh ta trở nên... đáng sợ như vậy? Cô nhìn sang người đàn ông giữa không trung, cách Doãn Kiếm nhìn hắn ta, chỉ hận là không thể đem hắn ta đập vỡ thành vạn mảnh? Thù hận lớn như thế này đã tích tụ từ khi nào?

“Tiểu Trinh, đi, bám sát phía sau Nghiêm Tuấn”, Doãn Kiếm ngữ điệu lạnh lùng.

“Anh...”, Hàn Tiểu Trinh cảm thấy lạnh lẽo, anh ta và vừa rồi thực sự biến thành hai người.

“Ở trong loại kết giới này mà nghĩ ngợi lung tung thì sẽ xuất hiện hình ảnh của người mà trong lòng anh để ý nhất, Doãn Kiếm, hắn là ảo giác của anh, làm gì cũng vô ích”, ngữ điệu trách cứ của Vô Thương nghe thật chói tai.

“Câm miệng, cho dù là ảo giác, ta cũng muốn hắn chết như vậy, khẩu khí tàn nhẫn giết chóc của Doãn Kiếm đã dọa Hàn Tiểu Trinh cảm lạnh không dám nói. Cô từng bước lùi ra sau. Doãn Kiếm chìm đắm trong phần nộ và thù hận, quá đáng sợ, quý quái xung quanh lần lượt lùi về sau không dám vây đến, vào lúc này, anh ta rất giống một tử thần.

“Haizz, bạn học, mau đến đây”, Nghiêm Tuấn chú ý đến cô nữ sinh đang hồn bay phách lạc, kéo theo cô xông đến cửa, cố gắng lay: “Bạn học, bạn học...”.

Hàn Tiểu Trinh sực tỉnh, nghe thấy chàng trai trước mặt đang tự nói tự nghe: “Doãn Kiếm, đang làm gì vậy?”. Đi ra một bước, cô vội vàng ngăn lại, thất thanh hét lên: “Đừng qua đó... Doãn Kiếm anh ta...”, rất không bình thường.

“Cậu ấy thay đổi rồi”, Đỗ An Trác yếu ớt mở miệng, “E là bởi vì người đó”.

“Anh ta là ai?”, Nghiêm Tuấn ngược nhìn ánh mắt của An Trác, ngạc nhiên vui mừng, “An Trác, cậu khỏe rồi?”.

“Chúng ta mau tìm đường ra, cứu mọi người.”

“Không mở được cửa...”, Hàn Tiểu Trinh túm lấy cánh cửa gắng sức kéo, nhưng không mấy may suy suyễn.

“Chúng ta bị giam trong kết giới, chỉ có phá hỏng kết giới trước mới có thể ra ngoài.”

“Dĩ Tiên bị vây chặt rồi, làm sao mà phá đây?”, Nghiêm Tuấn vô cùng lo lắng.

“Cùng tôi đi đến tháp chuông”, Đỗ An Trác đáp lời, quay sang hỏi cô gái bên cạnh, “Cô...”.

“Tôi tên là Hàn Tiểu Trinh”, cô ta nhanh chóng trả lời.

“Hàn Tiểu Trinh, cô cũng cùng đi nhé, chỗ này rất nguy hiểm.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Tháp Chuông Hạ Màn – Mở Đầu Của Khát Khao

Mấy đường lười hái thô lớn cắt đến chỗ ta, giữa chừng lại bị ánh sáng lóe qua chém đứt, xích sắt leng keng lăn trên mặt đất, co vào trong một khối sương đen khổng lồ rồi bắn ra hai đường máu đỏ tươi.

Áo Nguyệt thỉnh linh xuất hiện phía trước ta, xung quanh lập tức được một luồng khí lạnh bao vây.

“Lần sau ngươi có thể uống mấy cốc đồ uống nóng trước rồi hãy xuất hiện được không?”, ta thành tâm thành ý kiến nghị.

“Đợi tôi uống xong, ngài cũng đã thành thức ăn trong bụng nó rồi.”

“...” coi như ta chưa nói.

“Ha ha, còn có trợ thủ”, Vị Sĩ mỉm cười, càng thêm ngông cuồng, “Ta nghĩ thấy rồi, mùi vị có vẻ rất ngon... quá tuyệt vời rồi... tất cả là của ta, đều là của ta...”.

“Muốn ăn ta, được thôi, chỉ sợ người tiêu hóa không nổi”, Áo Nguyệt lạnh lùng, bay người phi kiếm, chém vào vô số những vuốt sắc màu đen kìa, nhảy nhót trong sắc đêm mây mù đen trắng.

“Áo Nguyệt, trong thân thể nó đang có một cô gái, đừng làm cô ấy bị thương”, lời nói mang theo ý lạnh, ta biết rõ anh ta tuyệt đối sẽ không vi phạm mệnh lệnh.

“Thật phiền phức!”, Người đàn ông lạnh lùng thu lại thanh trường kiếm đang định chém về phía thân thể đối phương vốn chẳng có gì ngăn cản kia lại, xoay mấy vòng rồi đứng im.

“Đáng tiếc quá, mùi vị ngon thế này lại phải tuân lệnh kẻ khác, thật không cam tâm, không cam tâm mà!”, Vị Sĩ tự biết mình không địch lại được cuồng loạn gầm lên giận dữ, “Nhưng mà, ta sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu, Dạ Lạc, trước khi ngươi bắt được bọn chúng, nhất định phải sống, ngươi là con mồi của ta, không ai có thể cướp đi được. Tin rằng ngươi có thể đợi đến ngày đó, Dạ Lạc, ta nhất định sẽ lại đến tìm ngươi, ha ha...”.

“Thật đáng tiếc, ngày đó, ngươi không đợi được rồi”, bên cửa kính dài sát đất, Tiểu Ly chặt đứt đường lui của nó, trong tay nắm chặt một thanh thương dài, sát ý bốn bề nổi lên.

Áo Nguyệt còn nghe lời, chứ Tiểu Ly thì chỉ làm theo những điều mình muốn. Ta thở than không ổn rồi, Hạ Đình chỉ là người bị lợi dụng, tội không đến mức chết. Đầu thương đang chuẩn bị phóng vào trong sương đen thì bị một rào cản màu bạc chặn lại.

“Dạ Lạc?”, cậu ấy không hiểu, giận dữ nhìn ta.

Ta không giải thích, nâng tay phải, lòng bàn tay dẫn ra một chùm ánh sáng bạc chói mắt, bao trùm toàn bộ màn sương đen. Ngay sau đó, ta liền cảm thấy thể lực không thể chống đỡ được nữa, trái tim quặn thắt đau. Ta nghiêng rằng nghiêng lợi, gắng sức giữ vững, ngưng thần dồn khí để thăm dò tìm kiếm cô gái trong màn sương chùm sáng liên bao quanh cô bé. Ta giờ tay lên, dùng lực hất mạnh ra ngoài.

Cô gái được lòi ra ngoài, rơi từ sàn nhà, hôn mê không tỉnh.

Ta ấn vào trái tim, suy nhược yếu ớt khụy xuống, trên trán mồ hôi túa ra lấm tấm, thở dốc từng hơi, thân thể của Phong Linh đã không thể chống đỡ được nữa rồi.

Ngay lúc vừa nghe thấy tiếng bị thương, Hạ Đình bay ra ngoài, Áo Nguyệt và Tiểu Ly liền trùng phạp giết chết Vị Sĩ. Ta còn chưa kịp hỏi rõ, bọn chúng là ai? Vì sao muốn bắt ta? Có kẻ nào đề ý đến ta rồi sao?

Tầm kén trong suốt nứt ra, Âu Ngưng và Hy Nhi từ từ rơi xuống, cả hai đều mất đi ý thức.

“Dạ Lạc...”, một đạo sáng bạc ngăn lại Tiểu Ly và Áo Nguyệt.

“Có người đến, hai người đi mau”, ta chịu đau đớn, cố gắng cầm cự.

“Huynh...”, Tiểu Ly vô cùng giận dữ.

“Đi”, ta ở lại là vì muốn biết lý do của Hạ Đình.

Áo Nguyệt hiểu rõ, ngăn Tiểu Ly lại: “Điện hạ, sự việc đã được giải quyết rồi, chúng ta quay về thôi!”.

“Tránh ra”, Tiểu Ly lạnh lùng quát.

“Điện hạ...”, Áo Nguyệt mặt không đổi sắc, kề vào vai cậu ấy nói mấy câu, mắt liếc nhìn sang ta một cái, sau đó Tiểu Ly rất nghe lời cùng anh ta biến mất.

“Ai?”, trong cầu thang của tháp chuông truyền đến tiếng chất vấn.

...

Trong nhà thờ, lửa cháy quét khắp mọi nơi, quỷ quái đều bị tiêu diệt trong lửa thiêu. Dải mây màu đen hình vây xung quanh Doãn Kiếm, thuận theo anh ta, từ từ khua tay phải lên bắn về phía người đàn ông ở tít trên cao kia. Một tiếng cười nhạt diêm dúa lờ lợc như chế giễu sự vô tri và không biết lượng

sức mình của Doãn Kiếm.

Áo ảnh biến mất hoàn toàn trong nháy mắt, không quay lại nữa.

“Xem ra, những tên phiền phức đều bị đuổi sạch đi rồi nhỉ?”, Vô Thương hiện lên giữa không trung, hài lòng vui mừng.

“Khốn nạn”, Doãn Kiếm đâm một chưởng vào chiếc lưng ghế bên cạnh trán nổi đầy gân xanh, giận dữ, uất hận vẫn chưa tiêu tan.

Lương Di Tiên thu hồi bùa chú, nghỉ ngơi một chút lại quay nhìn Doãn Kiếm, trong mắt hiện lên sự thăm dò rõ rệt.

...

Trong tháp chuông lộn xộn, ta yếu ớt khôi phục lại tiếng nói, “Là tôi”.

“Tiểu Phong!”, Tiểu Trinh nhận ra ta, vội vàng chạy đến dìu, “Tiểu Phong...

tại sao cậu lại ở đây?”.

“Hy Nhi ở bên kia, còn cả Âu Ngưng...”, ta cúi đầu, gắng sức chỉ chỉ.

“Hy Nhi?”, cô thuận mắt nhìn theo.

“Âu Ngưng!”, Nghiêm Tuấn phát hiện ra người đang hôn mê dưới đất, “An Trác, Âu ngưng đây rồi!”, rồi cẩn thận đỡ cô ấy lên, nhìn thấy nữ sinh bên cạnh, “Đó là Lâm Hy Nhi?”.

“Tiểu Ngưng”, Đỗ An Trác đón lấy bạn gái, mặt đầy thương xót, “Tiểu Ngưng...”.

“Hy Nhi...”, Tiểu Trinh đi đến, đỡ Hy Nhi dựa vào vai mình.

“Bọn họ không sao rồi, một lát nữa sẽ tỉnh”, ta nói rất chậm, cơn đau đớn dữ dội tê liệt toàn thân, tầm nhìn dần trở nên mơ hồ. Cơ thể lao đảo ta vật vờ đứng dậy, không ngờ tay quá run nên cả cơ thể vấp ngã sang một bên, được Đỗ An Trác đón lấy. Cậu ta ôm chặt lấy ta, như đang lặng lẽ chịu đựng điều gì đó, trong tầm tới, dường như có một giọt mát lạnh rơi xuống.

Ta... khiến cậu ta nhớ đến bộ dạng của Đinh Linh lúc gần chết sao?

Một góc u ám, cô gái hôn mê trên mặt đất đang từ từ nhúc nhích cơ thể.

“Hạ Đình...”

“Phong Linh”, đôi mắt trống rỗng độc ác vô cùng đáng sợ, cô ta cười lạnh, “Ha ha... cô là Phong Linh? Không, cô không phải là Phong Linh”.

“Cô nói cái gì?”, hơi thở của Đỗ An Trác gấp rút mà nặng nề.

“Ha ha... tôi nói cái gì ư? Tôi nói cô ta thật ra không phải là Phong Linh”, gương mặt Hạ Đình liên tục thay đổi, rồi dần đóng băng thành nụ cười đau đớn cuồng loạn, cười xong lại biến thành sự bất lực, An Trác, theo như các anh nói, tôi và Đinh Linh là bạn bè vô cùng thân thiết, cô ấy cũng tin tưởng tôi. Tôi biết rất rõ cô ấy là hồ yêu, yêu và người không thể nào ở cùng nhau. Có thể người ở bên anh không nên là cô ấy, mà phải là tôi. Rõ ràng tôi gặp được anh trước thích anh trước, nhưng trong lòng anh chỉ nhớ đến cô ấy, cho dù tôi có làm gì anh đều không nhìn thấy. Sau khi cô ấy chết rồi, anh vẫn nhớ mãi không quên. Tôi cứ tưởng đợi thêm một thời gian nữa thì sẽ ổn, cho dù biến thành bộ dạng thế này, tôi vẫn ôm một tia hy vọng, không ngờ được rằng lại xuất hiện một Âu Ngưng. Ha Ha... thật sự là báo ứng mà! Lần đó, xảy ra chuyện ngoài ý muốn là tôi hãm hại Đinh Linh, tôi đã hại chết cô ấy, bản thân mình cũng rơi vào kết cục này, cuối cùng vẫn là công cốc, tôi không biết tôi đang làm gì, không cam tâm biết bao... là Đinh Linh, cô ấy đang nguyên rửa tôi, nguyên rửa tôi vĩnh viễn chẳng thể có được anh. Rốt cuộc thì tôi đã làm sai điều gì mà các anh phải đối xử với tôi như thế này?”, cô ta ngẩng mặt gầm thét, “Tôi nguyên rửa các người... Đinh Linh, vì sao? Vì sao cô còn quay lại?”, giọng nói khàn đục bị phần tuyệt vọng của cô ta cho thấy nỗi căm hận đến cực điểm.

“Linh Linh làm sai điều gì mà cô phải đối xử với cô ấy như vậy? Hạ Đình, tôi đã nhìn nhầm cô rồi. Tôi sẽ không tha thứ cho cô, vĩnh viễn không bao giờ...”, Đỗ An Trác vì bàng hoàng tức giận đến cực độ mà run rẩy.

“Ha ha... An Trác, nhất định anh cảm thấy tôi rất đáng hận nhỉ! Hối hận bây giờ mới nhìn rõ được tôi phải không? Ha ha... vậy thì hận tôi đi! Hận tôi, anh sẽ nhớ đến tôi, hận tôi, anh hãy thay cô ấy báo thù, giết tôi đi!”.

Đỗ An Trác cảm xúc không ổn định, hô hấp càng lúc càng gấp gáp như muốn bùng nổ bất cứ lúc nào. Ta yếu ớt ấn lên vai của anh ta. Lực tay hơi thả lỏng, anh ta ngơ ngác nhìn sang ta.

“Hạ Đình, hà tất phải khổ sở giày vò bản thân như vậy”, trạng thái của ta lúc này có thể so sánh với tờ nhện, “Đinh Linh sẽ tha thứ cho cô. Cô ấy biết rõ cô chỉ là vì nhất thời hồ đồ. Cô là một cô gái tốt, chỉ là bị thù hận lợi dụng thôi. Âu Ngưng và Hy Nhi còn sống là minh chứng tốt nhất, cô chưa giết bọn họ, cũng không để nó hại bọn họ...”.

“Không, là tôi chủ động tìm đến nó, cam tâm tình nguyện bị lợi dụng. Nó có thể trị khỏi đôi mắt và đôi chân của thân thể bị bá chiếm này của tôi, có thể

giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, tâm nguyện của chúng tôi giống nhau”, bờ môi đỏ âm u lạnh lẽo của cô ta hiện lên nụ cười ác độc tàn nhẫn, “Mục tiêu giống nhau, chính là cô, Phong Linh. Tôi không giết bọn họ vì muốn dẫn dụ cô cắn câu, tôi muốn tận mắt nhìn thấy cô chết, đợi sau khi cô chết mới giết Âu Ngưng. Lâm Hy Nhi là con mồi của Vị Sĩ, linh hồn cực độc ác và cực trong sạch là thứ nó thích nhất. Ở trong trường học không thể động đến Lâm Hy Nhi, tôi chỉ đánh làm ký hiệu trên vòng tay của cô ta, dẫn cô ta đến đây, Âu Ngưng cũng vậy...”.

Dùng nữ quỷ Diêu Mộng dụ dỗ ta hiện thân, dùng quỷ ăn đầu là tiếng chuông ám thị cho ta ngọn nguồn là ở nhà thờ, Âu Ngưng và Hy Nhi vốn là con mồi được định sẵn, nhưng chuông gió trong ký túc xá đã bảo vệ Hy Nhi, Âu Ngưng lại thường ở bên cạnh Đỗ An Trác, cho nên phải dẫn dụ bọn họ ra ngoài, ta, cũng sẽ đến theo...

“Con búp bê đó?!” , Nghiêm Tuấn đột ngột hiểu ra, “Cô gái này quá độc ác”.

Hạ Đình nói liền một hơi, thời gian không cho phép nữa. Ở trong thân thể của Vị Sĩ, linh hồn của cô ta đã bị gặm nhấm, một chút hồn chuông bảo vệ hơi thở cuối cùng cũng chẳng trụ được bao lâu nữa.

“Phong Linh, rốt cuộc cô là ai?”, cô ta gắng chút hơi sức cuối cùng hết lớn, sau đó không còn tiếng thở nữa.

“Nên từ bỏ, không nên từ bỏ, tất cả đều từ bỏ đi!”, ta khẽ nhắm, ý thức bị chìm trong vực sâu hắc ám không thể khiến cô ta rời lòng.

“Linh Linh...”, bên tai thấp thoáng có tiếng gọi đau lòng...

Trên đỉnh tháp lầu chuông, ta mặc một chiếc áo choàng kiểu cổ đen như mực, chìm vào màu của bóng đêm, gió thổi mái tóc dài bay bay, phóng khoáng tự nhiên mà hoạt bát.

“Oán hận, khi nào có thể đây?”, ngân hoa ngưng tụ trong lòng bàn tay tản đi.

“À, khách của chúng ta có hứng thú rất cao mà!”, phía sau truyền tới một âm điệu chế nhạo.

“Hừ?”, ánh sáng còn sót lại chiếu lên khóe mắt, ta vẫn bình tĩnh, “Đến rồi, thì ta không quản nhiều nữa”, ta vung tay áo bảo, ánh sáng mờ mịt chậm chậm lui đến chân trời.

“Linh hồn bị nguyên rủa, sự tồn tại bị ai, vĩnh viễn rơi xuống vực thăm địa ngục, đòi đòi kiếp kiếp chịu giày vò, không được luân hồi, công việc không ngừng nghỉ này thật khiến người ta chán ghét!”, chiếc lưới hái lớn rách vỡ màn đêm, đêm đen khôi phục lại sự âm u vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Nỗi Bi Thương Mơ Hồ

Ánh mặt trời âm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào chiếc giường bệnh trắng muốt. Ta đứng bên cửa sổ nhìn khuôn mặt xanh xao. Phong Linh đeo chiếc chụp dưỡng khí, trải qua một đêm cấp cứu, cũng coi như tai qua nạn khỏi, nếu không thì nơi trú ẩn của ta...

Đỗ An Trác nằm bò bên giường bệnh ngủ say, tức trực cả đêm không ngủ, buổi sáng mới chớp mắt được một chút. Cậu ta chắc lại hiểu nhầm rồi.

Âu Ngưng xách cặp lồng giữ nhiệt đi vào, rón rén đặt ở tủ đầu giường. Cô ấy có vẻ rất đau lòng, từ từ ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn vào người đàn ông đang ngủ say, ánh mắt chứa đầy nỗi chua xót, không kìm được lại đưa tay ra muốn vuốt ve bên má trên khuôn mặt đang ngủ an lành của anh ta...

“Tiểu Ngưng?”, Đỗ An Trác cặp mắt mệt mỏi, nhìn thấy bạn gái thấy có chút ngạc nhiên.

“Anh tỉnh rồi...”, cô ấy vội vàng rút tay về, quay mặt đi, nhìn sang Phong Linh, “An Trác, anh mệt rồi thì về nhà nghỉ ngơi đi! Em sẽ trông nom cô ấy”, ngữ khí dịu dàng, có chút tổn thương.

“Tiểu Ngưng, anh xin lỗi”, anh ta nhọc nhằn nói ra ba chữ đó.

“Không sao cả, em biết...”, cô ngừng đầu, cổ ngăn nước mắt rơi, ra sức chớp chớp, “Em biết anh không quên được cô ấy, nhìn thấy sự chung tình của anh, em lại càng thích anh đến không còn thuốc chữa”, cô muốn bình ổn lại cảm xúc, nhưng àng lúc càng nghẹn ngào, “Bây giờ, bây giờ cô ấy quay lại rồi, anh... em nghĩ...”.

“Tiểu Ngưng”, Đỗ An Trác kéo cô, mang theo nỗi áy náy và tội lỗi sâu sắc.

Ta từ từ gỡ chụp dưỡng khí ra, hít sâu một hơi, con đầu nơi trái tim cho ta biết cảm giác chân thực của việc mình còn sống.

“Linh Linh...”, Đỗ An Trác buông Âu Ngưng ra, căng thẳng túm lấy bàn tay đang cầm chụp dưỡng khí của ta, ấn lại chỗ cũ, “Linh Linh, đừng làm bừa”.

Ta lắc đầu, muốn gạt tay anh ta ra: “Tôi là Phong Linh, không phải Đinh Linh”.

“Linh Linh?”, anh ta ý thức được điều gì đó, quay đầu nhìn sang Âu Ngưng, vô cùng bất lực, “Em đang bận tâm đến Tiểu Ngưng phải không? Linh Linh, Tiểu Ngưng là cô gái tốt, cô ấy hiểu rõ, nếu như em sợ anh khó xử, thì cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ xử lý tốt.”

“Phải làm thế nào cậu mới chịu tin tôi không phải là Đinh Linh?”, chẳng nhẽ buộc ta phải hiện thân?

“Linh Linh, em đang trách anh không nên đem em giao cho Hạ Đình, trách anh không nên dễ dàng tin tưởng cô ta như vậy phải không? Linh Linh, anh đã sai rồi, đều là lỗi của anh, em cho anh thêm một cơ hội nữa đi, anh nhất định sẽ không rời xa em nữa bước”, trong đôi mắt ấy, có một tình yêu đau đớn nát lòng, “Linh Linh, anh không thể mất em được, thật sự không thể...”.

Nếu là Đinh Linh, chắc chắn sẽ rất cảm động! Đáng tiếc ta không phải là cô ấy, chỉ cảm thấy anh ta thật đáng thương. Đối với vết thương lòng của người khác tuy rằng ta không cảm thấy gì, nhưng mà thấp thoáng vẫn như có cùng tiếng than.

Mấy nghìn năm trước, trong thế giới đó, Anh Hàm Nhi dựa vào lòng ta nói: “Dạ Lạc, ta rất hạnh phúc, bởi vì ta là người phụ nữ ở bên cạnh chàng lâu nhất, yêu chàng nhất trên thế giới này, yêu chàng, chết không hối tiếc. Nhưng mà, ta sắp phải rời khỏi chàng rồi, ta không nỡ rời xa chàng, rất không nỡ bỏ rơi bóng dáng lẻ loi của chàng, ánh mắt cô đơn của chàng. Từ nay sẽ không có một người con gái nào cam tâm tình nguyện một lòng một dạ vì chàng như ta, yêu chàng sâu đậm nhất, cũng tôn thương chàng sâu sắc nhất, người không có tình cảm giống như chàng, có thể cảm nhận được không? Cho dù chẳng cách nào lay động được trái tim lạnh lẽo của chàng, ta vẫn sẽ một lòng tình nguyện, vĩnh viễn không hối hận, Dạ Lạc...”.

Nàng lấy hết dũng khí, lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, hôn lên môi của Dạ Lạc, trong cảm giác ấm mềm mang theo chút vị ngọt. Dạ Lạc lần đầu tiên không cự tuyệt việc bộc lộ tình yêu của một người con gái.

Nàng thỏa mãn hóa thành vạn cánh hoa bay, là cả một biển trời hoa trà my, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống lòng bàn tay ta, ngọc hồn tỏa ra ánh sáng lấp lánh êm dịu, thời khắc đó, Anh Hàm Nhi đã bước vào trái tim của Dạ Lạc rồi, nỗi đau đớn chẳng biết từ đâu ủa đến...

Nghĩ tới đã cảm thấy đau lòng. Bao nhiêu lần, là ta tự làm tự chịu. Huyết Cơ trước khi biến mất đã từng nói, nơi nào có Dạ Lạc ta, thì nơi đó sẽ bị bóng đen tội ác xâm chiếm.

Sinh ra trong hắc ám, số mệnh đã định ta sẽ phụ người khác.

Hai tay Âu Ngưng bịt chặt miệng, không kìm nén được nước mắt rơi như mưa, lao ra khỏi phòng bệnh.

“Đinh Linh nói, hy vọng anh có thể tìm được hạnh phúc của mình”, ta nhắm mắt lại, muốn yên tĩnh một chút, Đinh Linh phải không? Hoàn toàn không tìm ra được hơi thở của cô ta, dấu vết mất tích sạch sẽ triệt để. Đó là một chuyện ngoài ý muốn như thế nào?

Sau khi ta tỉnh lại chưa được bao lâu, Giai Đình cầm một bó hoa cẩm chướng lớn đẹp để xuất hiện ở phòng bệnh: “Tiểu Phong, chúc cậu sớm hồi phục!”, sau đó hô một nhóm người vào.

“Á, chào mọi người!”, vẫn là con người tốt! Máy kê trong nhà, ta có chết cũng chẳng thèm đến nhìn một cái.

“Tiểu Phong, cậu bị làm sao đó? Nghe nói đêm qua cậu đột nhiên phát bệnh phải vào bệnh viện cấp cứu, nha đầu thôi, dọa chết người ta rồi”, Giai Đình phủ đầu mắng mỏ.

“Ngoài ý muốn mà, ai mà nghĩ được nhiều như vậy chứ?”, ta thuận miệng lấp liếm.

“Còn cứng miệng, đã bảo cậu phải chú ý một chút, vào tai trái lại ra tai phải, được lắm, cuối cùng thì phải nằm viện rồi.”

“Phải, phải...”, bệnh tim, lý do rất tốt.

“An Trác, Âu Ngưng... cậu đi xem cô ấy một chút đi!”, Lương Di Tiên lên tiếng, “Cô ấy không ổn lắm”.

“Cô ấy...” Đỗ An Trác nhìn nhìn ta, sắc mặt khó xử. “Tiểu Ngưng cần cậu”, ta cười nhạt.

“An Trác, mau quay về xem cô ấy thế nào đi! Chỉ có cậu mới có thể an ủi cô ấy”, Nghiêm Tuấn khuyên nhủ.

“Chúng tôi sẽ chăm sóc Tiểu Phong, cậu không cần lo lắng”, Doãn Kiếm cắt lời.

Giữa không nỡ và bất lực, Đỗ An Trác không có chấp nữa, lúc đi qua bên cạnh Doãn Kiếm, không khí giữa hai người đột nhiên có một chút thay đổi rất nhỏ.

“Phong Linh, có thể hỏi cô mấy câu hỏi không?”, bạn học Di Tiên bắt đầu “thăm vấn”.

“Câu hỏi gì vậy?”, Giai Đình thái độ không vui lắm.

“Không liên quan đến cô.”

“Tiểu Phong là bạn tôi, bệnh nặng vừa mới tỉnh, cô đã làm khó cô ấy, lấy đầu ra mà nhiều câu hỏi như vậy? Tôi thấy là cô bất bình cho Âu Ngưng, cố ý nhắm vào cô ấy đó!”

“Tùy cô nói sao thì nói”, Dĩ Tiên nhả nhặn trả lời, “Người ngoài cuộc không cần phải dính líu vào, thăm hỏi cô ấy xong, cô có thể đi rồi.”

“Hừ, người gì mà lại như vậy?”, mắt Giai Đình sắp nổ tung.

“Mọi người ra ngoài đi, tôi ở lại với cô ấy”, Doãn Kiếm ngữ điệu bình thường lịch sự, xua tan mối lửa sắp cháy bùng.

“Vậy tôi cũng ở lại, tôi và Doãn Kiếm cùng nhau ở lại với Tiểu Phong”, Giai Đình vui mừng, nhân cơ hội sán đến, vừa đến gần phía giường bệnh được một bước lại bị đẩy ra.

Cô ấy bộ dạng ủ dột cúi đầu khiến người ta không nhìn được cười.

“Không cần, tôi có chuyện muốn nói riêng với cô ấy”, Doãn Kiếm khẩu khí trở nên lạnh lùng.

Sự ảo não của Giai Đình liền biến thành tuyệt vọng, giận dữ, bầu môi lờm ngáy với ta rồi lại đột nhiên bày ra một khuôn mặt quý mờ ám, một giây sau đó liền biến mất. Công phu tránh người vượt trội!

“Có lẽ anh không nên hoài nghi em lần nữa”, phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại hai người. Doãn Kiếm ngồi ở bên giường, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt ta, nhìn chăm chú đến mức khiến ta thấy ngượng ngập, anh ta nói tiếp, “Nhưng anh thật sự rất muốn làm cho rõ ràng, thân phận thật sự của em”.

“Hả?”

“Rốt cuộc em có phải là Đinh Linh không?”, anh ta hỏi rành rọt từng chữ.

“Không phải”, ta khẳng định chắc chắn.

“Vậy thì tốt”, anh ta như thờ phào, “Anh tạm tin em một lần”.

“Vì sao tôi lại xuất hiện trong tháp chuông của nhà thờ càng đáng để người ta hoài nghi đúng không?”, ta chủ động nói ra vấn đề Dĩ Tiên muốn hỏi.

“Vậy thì em giải thích thế nào?”, anh ta một tay chống bên gối, khuôn mặt anh tuần sán gần đến phía ta.

Bỗng chốc ta phát hiện, mê lực của tiểu tử này rất lớn.

“Giải thích chính là lấp liếm, lấp liếm chính là kể chuyện, nếu như anh không bận tâm phải nghe kể chuyện, tôi sẽ nói cho anh nghe”, ta tự nêu ra gợi mở, giải thích không hợp lý, nói gì cũng đều bị nghi ngờ, chẳng bằng cứ tiêm mũi dự phòng trước.

“Anh không ngại”, anh ta đáp rất dứt khoát.

“Tiếng chuông tôi nghe thấy là từ nhà thờ truyền đến. Đương nhiên là tôi muốn đi thăm dò tình hình một chút. Giấu các anh là vì tôi muốn thể hiện bản thân. Khi đến được tháp chuông thì bệnh tim bỗng nhiên tái phát, sau đó xảy ra chuyện gì tôi không nhớ rõ lắm. Trong lúc mơ hồ tôi chỉ biết Hạ Đình tưởng tôi là Đinh Linh, câu chuyện của tôi kể xong rồi.”

“Em không thấy rõ người đó?”

“À?”

“Bọn anh bị vây trong kết giới của nhà thờ, lúc bọn An Trác đi đến tháp chuông thì mọi việc đã kết thúc. Nếu như không phải có người đứng phía sau giải quyết, bọn anh cũng sẽ không thoát. Khi đó ở hiện trường ngoại trừ Âu Ngưng và Lâm Hy Nhi đang hôn mê, cùng Hạ Đình đã chết ra, chỉ còn lại em.”

“Rất xin lỗi...”, ta cười, muốn giấu đến cùng.

“Nụ cười giả tạo của em rất biết cách lấp liếm người khác”, anh ta ấn ấn vào trán, ngồi cách xa ta ra một khoảng.

Lại là nụ cười giả tạo?! Đó chỉ là mỉm cười theo thói quen thôi mà, đúng là có chút giả tạo, ta không phủ nhận.

“Cho nên, nếu như anh đề xuất muốn qua lại với em, em cũng sẽ dùng nụ cười giả tạo này để lấp liếm”, anh ta hơi nheo mắt lại, ánh mắt nghiêm túc lạnh thấu xương.

“Ừm, anh có thể hiểu rõ thì còn gì tốt hơn.”

“Lý do thì sao?”

“Không có”, ta nhìn ra ngoài cửa sổ, những cành cây đã điểm đầy chồi xanh, “Nếu như buộc phải có lý do, có lẽ, tôi không phải là một người thực sự tồn tại, giống như ở một mặt khác của tấm kính”, ta chỉ chỉ vào cửa sổ kính.

“Ý em là, giữa em và anh cách nhau một tấm kính, anh chỉ có thể nhìn thấy được, nhưng không chạm được vào em?”

“Không phải với anh, là với tất cả mọi người.”

“Em đang lo lắng về căn bệnh của mình?”, đột nhiên tâm trạng anh ta trở nên rất tốt, xoa xoa đầu ta nói, “Tình hình nghiêm trọng nhất cũng chỉ cần làm phẫu thuật thay tim là có thể được, đừng bi quan như vậy trời có sập được đâu em cứ tiếp tục mỉm cười như thế này, cho đến khi khỏi bệnh là được”.

Anh ta cười rất chân thành, đối với người như anh ta, ta có thể làm được gì đây? Đường đi là do anh ta tự mình lựa chọn, ta chỉ là khách qua đường trong thế giới này, chỉ có thể nhìn, không thể can thiệp.

Ta tự chế nhạo bản thân, đã đến lúc này rồi, ta vẫn còn ngu ngốc tuân thủ quy tắc cấm giới không được can thiệp vào nhau sao? Được định cho cái danh là Tà Thần, quy tắc đối với ta, vốn đã không còn tác dụng.

Vô Thương, trò chơi của ngươi, ta cũng muốn tham gia!

Suy nghĩ quay lại đêm hôm đó...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Trò Chơi – Đại Lý Tử Thần

Đêm không sao, mây phủ che trăng, không gian hắc ám mật mù, luôn khiến người ta sinh ra nỗi kính sợ.

“Có thể nghênh đón vị khách tôn quý như ngài đây, là vinh hạnh của chúng tôi!”, khuôn mặt nhìn không rõ dưới tấm áo choàng, hé lộ một nụ cười, mang theo vài phần tối tăm lạnh lẽo, “Khách phải tuân thủ lễ của khách, thì chủ mới giữ đạo với khách.”

“Khách đến tự nhiên như ở nhà mình là rất tốt đó!”, ta quay lưng vào hắn, bình tĩnh nói.

“Tuy là vậy, nhưng không thể vượt quyền chủ nhà, nếu ngài có hứng thú, xin mời tùy ý tham gia, nhưng đừng lo chuyện bao đồng quá nhiều, nếu không lại gọi lên sự thêm muốn thì không hay rồi. Thế giới dơ bẩn này có lẽ không so sánh được với sự trong sạch bên đó của ngài nhỉ!”, hắn chậm rãi nói, từng chữ từng chữ rõ ràng, lời lẽ rời rạc giống như cảnh cáo, lại giống như uy hiếp.

Chuyện bao đồng?

Ta bỗng nhiên quay người lại, “Chuyện không phải của mình mà ngươi nói, là Doãn Kiếm sao?”.

“Haizz, quả nhiên là khách quý, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, điển đào chúng sinh như vậy, đàn ông gặp cũng động lòng chứ đừng nói là phụ nữ, như vậy là không hay rồi”, hắn ta cố ý khoa trương, tỏ ra rất kinh ngạc, “Thế giới của chúng ta sắp vì ngài mà xảy ra phân tranh rồi”.

“Tử Thần Vô Thương”, ta ôn hòa cười nói, “Những lời vô vị này để khi quay về địa ngục hãy nói, đừng có lạc đề”.

“Nụ cười mê người thế này, thực sự bị thâm nhất trần gian. Chủ của cõi U Minh, Minh Vương đại nhân, cho dù là tiểu thần cũng chẳng có cách nào kháng cự, bất giác khuất phục dưới thần nhan của ngài”, Vô Thương một tay nắm chiếc lưới hái lớn, một tay che mặt, khuôn mặt vốn dĩ nhìn không rõ hoàn toàn bị che lấp.

“Ngươi buộc phải khiêu khích lòng nhẩn nại của ta sao?”, ta cười hỏi, nghe ra không có chút mây may uy hiếp nào, nhưng thực ra còn uy hiếp hơn cả cách uy hiếp trực tiếp.

“Nào dám, nào dám, ngài là khách, Thần đại nhân tôn quý, ta nào dám khinh nhờn. Nhưng ngài muốn biết chuyện về Doãn Kiếm, xin lượng thứ cho ta không thể nào bẩm báo. Đường đi là do cậu ta tự mình lựa chọn, không liên quan đến người khác, ngài cũng đừng hỏi nhiều, nói nhiều dễ gây họa cho bản thân, càng quản nhiều việc, e là sẽ càng bất lợi cho ngài... Doãn Kiếm là nhân vật chính trong trò chơi của ta, hy vọng ngài giọng cao đánh khẽ, buông tha cho cậu ta, Vô Thương cảm kích vô cùng”

Hắn ta nói chậm rãi thông thả, câu cuối cùng như muốn ám chỉ ta đang ngáng chân, khiến hắn mất hứng thú.

“Trò chơi của ngươi?”

“Ừm, trò chơi của ta, rất nhiều trò chơi, trong công việc khô khan thỉnh thoảng cũng cần phải tìm chút lạc thú chứ! Doãn Kiếm là nhân vật chính tốt nhất mà ta đã lựa chọn. Lúc cậu ta sắp chết đã gặp được ta, thỉnh cầu ta muốn được tiếp tục sống. Cậu ta muốn sống tiếp, tìm kẻ giết chết mình để báo thù. Ta phát hiện, cậu ta có tư chất thông linh rất đặc biệt, thế là nảy ra một trò chơi, dùng làm cái giá để trao đổi, cậu ta trở thành người của ta, hoàn thành nhiệm vụ vạn linh hồn cho ta. Bây giờ còn thiếu hai linh hồn, ta đồng ý để cậu ta tận tay đưa linh hồn của kẻ thù đi. Trước mắt, Doãn Kiếm không hề biết kẻ đó đang ở đâu, ta cũng không có nghĩa vụ nói cho cậu ta biết, chỉ có thể dựa vào bản thân cậu ta từ từ tự đi tìm”

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

“Điều này há chẳng phải lãng phí thời gian của người sao?”

“Nói thực lòng, ta không hy vọng bây giờ Doãn Kiếm tìm thấy kẻ đó. Thứ nhất, cậu ta không phải là đối thủ của hân. Thứ hai, kẻ đó dương thọ chưa tận.

Thứ ba, nhờ phúc của cậu ta, gần đây công việc của ta nhẹ nhàng đi không ít, chẳng nhọc thú vị này, ta còn muốn qua lại với cậu ta thêm một thời gian nữa!”

“Vậy linh hồn cuối cùng...”

“Đúng vậy, ta không nói rõ, chỉ kiến nghị cho Doãn Kiếm mục tiêu tiếp theo, đi tìm kẻ thù của cậu ta. Ta nghĩ, chắc cậu ta đã giác ngộ rồi. Cậu ta quyết tâm muốn giết kẻ đó, không tiếc cùng hân chết chung, chẳng ai có thể ngăn cản nổi. Chẳng nhọc đó sống chỉ có một mục tiêu duy nhất, báo thù, báo thù kẻ giết chết mình”, Vô Thương chậm rãi nói, như đang sắp đặt một trò chơi thú vị vậy.

“Người quả nhiên rất biến thái.”

“Đâu có, đâu có, so với đại nhân ngài thì còn kém xa”, hân ta che mặt bật cười, tiếng cười nguy hiểm không chút khách khí khiến người ta thấy rất không thoải mái, “Chuyện liên quan đến Doãn Kiếm, ta đây đã hết lời, hy vọng đại nhân đừng quở trách, cũng đừng ngăn cản cậu ta hoàn thành tâm nguyện báo thù.”

“Thân là khách, ta hiểu rõ. An tâm đi làm công việc của người đi, ta không cản trở người nữa”, nói xong, ta thông thả rời đi.

Nhà thờ rộng thênh thang giăng đầy nhân thần màu máu của thù hận. Kẻ giết chết bản thân mình ư? Tình cảnh rất giống ta, bị trục xuất và gặp phải họa sát thân. Đối diện với thù hận, ta lựa chọn dừng bước cho thanh thản, nhưng Doãn Kiếm lại muốn tiếp tục tiến về phía trước. Con đường không có lối về đó, một con đường hắc ám.

Sống thật gian khổ! Hoàn toàn nhìn không ra, con người kiên nhẫn quật cường như Doãn Kiếm, kết cục không nên tàn khốc như vậy.

Nghỉ ngơi mấy ngày, bác sĩ chán chừ không chịu cho ta xuất viện, vì vấn đề của tim ta rất kì lạ, siêu âm và điện tâm đồ đều cho kết quả bình thường. Nhưng sau khi nghe Giai Đình và mọi người trần thuật lại triệu chứng của bệnh, bác sĩ nghiêm túc đưa ra chẩn đoán sơ bộ, tim của ta có vài mối nguy hiểm chưa rõ nguyên nhân, có khả năng liên quan đến bệnh biến của khí quản, sẽ uy hiếp tính mạng của ta bất cứ lúc nào, cần phải làm kiểm tra toàn diện hơn nữa, cứ như vậy, tình hình khó mà lạc quan được. Đương nhiên, những lời này sẽ không được nói ở trước mặt ta.

Hai mươi tư giờ đồng hồ ta đều bị giám sát trông chừng. Tiểu Trinh và Hy Nhi cũng thường xuyên đến thăm ta, vai diễn bệnh tật này thực sự không thoải mái. Doãn Kiếm hàng ngày đều đến điểm danh đúng giờ, ở lại đến khi mặt trời xuống núi mới rời đi. Nhắc đến nhà thờ, anh ta nói cho ta biết tang lễ của Hạ Đình vừa mới cử hành xong.

Hôm tang lễ, ta cũng đã đến. Trong màn mưa bụi lất phất ẩm ướt không có ai thấy được ta, ngoại trừ Vô Thương biến thái, ta coi như không nhìn thấy hân, tên tử thần hữu danh vô thực đó.

“Ngài không phải là tử thần của tử thần sao? Đến Thần cũng phải sợ hãi ngài”, nụ cười che mặt kinh điển của hân trông thật rợn người.

Nghe thấy câu nói chết tiệt ấy, ta tức nghẹn. Tên này, muốn chết sao?

Chiếc quan tài gỗ màu đen hạ xuống huyết, phủ lên từng tầng từng tầng đất bùn ẩm ướt, giống như đang chôn vùi oán hận của cô ta. Thân thể từ nay hồi quy về với đất, linh hồn lại chẳng cách nào yên nghỉ, nơi vực sâu địa ngục là chiếc động không đáy, một khi bị tổng vào trong đó, là sẽ phải chịu đủ mọi giày vò, vĩnh viễn không có ngày thoát khỏi.

“Vô Thương, chức nghiệp người nắm giữ, độ tin cậy cao không?”, ta tiện miệng hỏi một câu.

“Chuyện ngoài phạm vi công việc ta sẽ không quản, trừ phi ta cảm thấy thú vị”, ngữ khí bên dưới áo choàng chậm rãi thông thả, “Đại nhân cứ yên tâm”, khóe miệng kín đáo hé ra một nụ cười, “Thân phận của ngài ta sẽ không bị tiết lộ cho bất cứ người nào”.

Trong căn phòng bệnh trắng như tuyết sáng loáng yên tĩnh, trên bàn có một bó cắm chướng màu tím kết hợp với mấy cành hoa lay ơn, rất xinh đẹp, tươi tắn, thơm ngào ngạt, xua tan mùi vị của thuốc men đơn điệu và khó ngửi nơi phòng bệnh. Ta dựa vào đầu giường đọc sách, Doãn Kiếm nhìn ta, hai người

đều không nói gì, thời gian chậm chậm trôi qua.

“A Kiếm, lần trước anh nói anh không cần lên lớp?”, ta đặt cuốn sách trong tay xuống, phá tan không khí trầm lắng.

“Năm mười sáu tuổi anh đã lấy được học vị thạc sĩ của đại học Pennsylvania, về nước đã mấy năm, đến đại học Cốc Giang chỉ là muốn tiêu khiển thời gian cho đỡ buồn chán, thỉnh thoảng kiểm chút việc để làm”, anh ta trả lời rất nhẹ nhàng nhàn nhai.

“Ngưỡng mộ anh thật đó! Học vấn cao như vậy lại trốn trong trường học, quá lãng phí rồi. Anh không có dự định gì cho sau này sao?”

“Sau này?”, anh ta hơi ngạc nhiên rồi lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, “Anh có góp cổ phần vào mấy công ty đầu tư, không có việc gì thì sẽ kinh doanh một chút, cũng không thể coi là không làm gì nhĩ!”.

Có lẽ đúng như Vô Thương nói, anh ta đã giác ngộ rất tốt. Người đã từng chết một lần, ngoại trừ báo thù, thật sự không có thứ gì khác đáng để lưu luyến sao?

“Nghe nói, anh đã có vị hôn thê...”, ít nhất vẫn còn có người cần đến anh ta.

“Không coi là vị hôn thê”, anh ta dường như có chút không vui, “Anh là cổ đông lớn nhất của công ty bố cô ấy, quan hệ hai nhà khá thân thiết. Bởi vì liên quan đến một số lợi ích, bọn họ liền tự nhận định như vậy, cá nhân anh chưa từng thừa nhận”.

Tính cách trẻ con trong sự kiêu ngạo còn pha thêm chút phản nghịch của anh ta khiến ta không kìm được bật cười khúc khích, anh ta vẫn rất đơn thuần.

“Buồn cười như vậy sao?”, khuôn mặt đẹp trai hơi đỏ ửng lên.

Anh ta không nói còn tốt, vừa mở miệng liền khiến cho người ta không nhận được mà phải bật cười.

“Được rồi, nể mặt em đang bị bệnh và nụ cười chân thật đó, anh bỏ qua cho em một lần”, anh ta đại nhân không chấp tiểu nhân, ánh mắt bỗng thay đổi: “Lần sau phải cẩn thận đấy, dám cười nhạo anh thì không có kết cục tốt đâu”.

Câu nói uy hiếp nửa thực nửa đùa này, ta vô cùng phối hợp thu lại nụ cười, thêm vài phần bất lực. Sinh mệnh của con người, thật sự rất yếu ớt, nhỏ bé như hạt bụi, chỉ như một con búp bê bị thao túng, không thể lựa chọn tương lai cho mình.

Đúng lúc này, Tiểu Trinh và Đỗ An Trác cũng đến thăm bệnh. Cục diện bỗng trở nên có phần khó xử. Mấy ngày không gặp An Trác, gương mặt cậu ta tiêu tụy đi khá nhiều. Chuyện phiếm vài câu, Doãn Kiếm chủ động đưa Tiểu Trinh quay về trường, có lẽ là hy vọng ta có thể giải thích rõ ràng với Đỗ An Trác hiểu nhầm đó.

“Tiểu Ngưng khỏe hơn rồi chứ?”

“Cô ấy... hình như anh luôn luôn làm tổn thương cô ấy”, cậu ta cười khổ.

“Cậu không thể có lỗi với cô ấy, trừ Đinh Linh ra, cô ấy là cô gái yêu cậu nhất trên thế giới này. Đinh Linh đi rồi, cậu càng phải trân trọng cô ấy hơn... không phải mỗi một người đều có may mắn như cậu đâu. Mất đi một lần rồi đừng để bỏ lỡ thêm lần thứ hai nữa.”

“Mất đi một lần rồi, đừng để bỏ lỡ thêm lần thứ hai nữa?”, cậu ta nhìn ta chăm chú, sự gầy vò ấy khó miêu tả được bằng lời.

“Cậu vẫn cho rằng tôi là Đinh Linh?”

“Anh không có cách nào không nghĩ như vậy, có người đã nói với anh, Linh Linh sẽ trở lại.”

“Linh hồn có thể thông qua luân hồi chuyển thế, quay trở lại thế giới này, với một thân phận khác, một khuôn mặt khác.”

“Trừ phi, em có thể chứng minh...”, anh ta gắng kìm nén nỗi bi thương, đôi môi run rẩy vì nỗi đau trong tim, khó khăn nói, “Em không phải là Đinh Linh”, một câu nói đơn giản nhưng dường như phải cần một dũng khí cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 3: Bất Ngờ Trong Đêm Mưa

Ta gối hai tay ra sau đầu nằm trên chiếc giường trắng tinh sạch sẽ, chăm chú lắng nghe tiếng mưa lất phất bên ngoài cửa sổ. Những trận mưa nhỏ bay bay, giống nỗi đau thương của lòng người, cắt không đứt mà chài thì rồi bời.

Trừ phi ta có thể chứng minh mình không phải là Đinh Linh, một việc có vẻ rất dễ dàng, nhưng vô cùng rối rắm.

Ta và An Trác đều đã từng mất đi người mình yêu. Nếu như có người con gái như Anh Hàm Nhi xuất hiện một lần nữa, có phải ta cũng sẽ giống như cậu ta, giữ chặt trong lòng không buông hay không?

“Có chuyện gì?”

“Đến thăm ngài?”, người đàn ông lạnh lùng đứng bên cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, trong lời nói không thấy có chút quan tâm nào.

“Không ngờ Tiểu Ly cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời người.”

“Điện hạ có một bất ngờ thú vị mang đến cho ngài”, Áo Nguyệt nhướn mắt, “Sau khi xuất viện, ngài sẽ nhận được”.

Ta không kịp được run rẩy một cái, bất ngờ thú vị của Tiểu Ly?! Xem ra sẽ rất bất ngờ, còn thú vị hay không thì chưa bàn đến vội.

“Gần đây xung quanh không được yên ổn lắm, không khí bao quanh thành phố này khiến người ta rất khó chịu, các sự kiện tấn công xảy ra liên tiếp, tuy nói là không liên quan đến chúng ta, nhưng vẫn cần phải chú ý một chút thì tốt hơn. Phần lớn đều không giống hành vi của con người, trong số đối tượng bị tấn công, thiếu nữ trẻ tuổi chiếm đa số, đặc biệt là... giống như ngài đây.”

Ta kéo chăn rời khỏi giường: “Đã là như vậy, đêm nay đi câu cá thôi!”, đương nhiên, ta là mèo nhử.

Mưa phùn lất phất, ướt át, rất thích hợp để đi “câu cá”. Trên đường lớn, màn mưa mỏng lung khiến ánh sáng đèn bên đường càng thêm mờ ảo. Từ những tòa nhà cao sừng sững, thỉnh thoảng lại có mấy chiếc xe vượt qua, bắn lên một hàng hoa nước nhỏ. Hai bên đường có dăm ba chiếc ô hoa chuyển động. Đêm mưa, người qua đường không nhiều, thời tiết này không thích hợp để ra khỏi cửa.

“Áo Nguyệt”, ta ra hiệu, cảm giác bị theo dõi rất mất tự nhiên.

“Vâng”, anh ta trả lời, “Tôi đi một lát rồi về, ngài đợi ở đây chút xíu”.

Sau khi Áo Nguyệt rời đi, gần đó truyền tới tiếng hét kinh hãi của con gái, ta bám theo đó đi tìm. Trong một con hẻm nhỏ u ám, cô gái bị cưỡng ép dùng vải rách nhét vào miệng, kẹp dưới cánh tay thô lỗ khỏe mạnh của ba người đàn ông trưởng thành lỏi đi.

Cô gái đó... Giai Đình!

Trong một nhà kho chứa đồ đồ nát, cánh cửa sắt lớn đóng chặt, từng tiếng khóc hét kinh sợ nối tiếp nhau, xen lẫn vào đó là tiếng chửi rủa chói tai.

Ta khôi phục về bộ dạng của Dạ Lạc, khẽ đưa tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, cánh cửa sắt đột nhiên đổ xuống, khiến những kẻ ở bên trong vô cùng sợ hãi.

Trong kho treo một bóng đèn, dưới ánh sáng màu cam u ám, khuôn mặt của Giai Đình trắng bệch, dính vài vết bẩn, run rẩy co rúm giữa sàn gỗ phế thải, nước mắt dâng trào.

“Tiểu tử thói ở đâu đến, bớt lo chuyện bao đồng đi”, ba tên tóm lấy thanh gươm thô lớn, định điều võ dương oai với ta.

Lại là “chuyện bao đồng, nhờ phúc của Vô Thương, ta trở nên miễn cảm với mấy chữ này rồi. Ta lạnh lùng nhìn bọn chúng một cái.

Ba tên đó đứng im bất động, hai chân run rẩy, đầu toát ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu, tay nắm chặt thanh gươm gỗ, nuốt nước bọt ừng ực, không dám thở mạnh.

Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt, ta từng bước đi về phía Giai Đình, cô ấy trừng to đôi mắt, sợ hãi đến mức gần như không cảm nhận được hơi thở của cô ấy. Ta khom người xuống, đưa cánh tay phải về phía cô gái đang ngây ra như gỗ, khẽ lộ ra nụ cười.

Giai Đình sững sờ ngất đi, bị dọa cho ngất mất rồi? Ta khẽ thở dài, ôm cô ấy lên, liếc mắt nhìn đám lưu manh, ba tên vừa xông ra thì bị đập vào một đồng thùng đồ linh tinh. Ta xuống tay không nặng, nhiều nhất cũng chỉ khiến chúng bị thương tật mà thôi.

Ta không biết tức giận, không có nghĩa là không nổi nóng.

Mưa rơi cả một đêm, đến lúc trời sáng, bên ngoài vẫn còn khá âm u.

Hai tay ta chống dưới cằm, khuỷu tay để lên giường, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ. Lông mày khẽ run rẩy, đôi mắt to long lanh của Giai Đình chớp chớp, rồi cô ấy bỗng ngồi bật dậy, quay đầu gọi lớn: “Tiểu Phong!”.

“Haizz, là mình đây!”, màng nhĩ ta sắp chấn thương đến nơi rồi.

“Chỗ này là chỗ nào? Tối hôm qua, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu ở bệnh viện, không nhớ sao? Tối qua cậu đến thăm mình, sau đó...”, ta cố ý móm lời cho cô ấy.

“Ồ, mình nhớ ra rồi, tôi qua mình đến thăm cậu. . .” Ừm? Tự giác như vậy, không cần ta mớm lời nữa?

“Trên đường, mình đụng phải ba tên lưu manh”, cô ấy cảm xúc dâng trào, càng lúc càng hưng phấn. Ta có dự cảm không lành, đột ngột bị cô ấy túm lấy vạt áo trước, “Chính vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cậu đoán xem mình đã nhìn gì?”.

“Hả?”, dự cảm không lành càng mãnh liệt hơn.

“A a a”, cô ấy kích động cuồng loạn hét lên, “Mình nhìn thấy một anh chàng đẹp trai cực phẩm hiếm thấy trên đời, vô cùng vô cùng vô cùng. . . vô cùng. . . thực sự không thể dùng ngôn ngữ của loài người để hình dung! Thật sự là mỹ nam cực phẩm trong cực phẩm, mình chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đẹp đến như vậy, nổi bật như vậy. Anh ấy chỉ cần đứng ở đó thì đã trở thành tiêu điểm của cả thế giới, tất cả mọi thứ đều chỉ làm nền cho anh ấy. Tiểu Phong, cậu có biết không? Anh ấy đến cứu mình đó, là anh ấy đã cứu mình, á. . . chỉ cần nghĩ đến tình cảnh đó mình đã sắp sụp đổ rồi, hoàn toàn không thể thở nổi á. . .!”.

“Giai. . . Giai Đình, cậu mà còn không buông tay ra, mình sẽ không thở nổi đó”, cổ ta bị kéo đến khó chịu. Nếu biết cô ấy sẽ nhớ rõ ràng như vậy ta thà lấy thân phận của Phong Linh đi cứu cô ấy còn hơn.

“Lẽ nào đây chính là cái gọi là cuộc gặp gỡ của hoàng tử và công chúa?”

Hoàng tử của mình, hoàng tử thật sự của mình, anh ấy đã đến cứu mình, anh ấy xuất hiện rồi. Tiểu Phong, mình vui mừng quá!”, cô ấy chìm đắm trong thế giới hạnh phúc của riêng mình, không thể nào thoát ra được.

Mà lúc này ở nhà, Áo Nguyệt đang bị một con miêu nữ chân chính bám dính, tới qua. . .

Khi ta ôm Giai Đình còn đang hôn mê đến bệnh viện, Áo Nguyệt xách theo một con mèo cúi đầu xuống, tiện tay ném lên mặt đất.

“Meooo”, tiếng kêu thảm thiết thê lương. Một thiếu nữ trông rất đáng thương trần truồng nằm sõng soài trên sàn nhà, tóc xõa rối tung, co rúm thành một khối, đôi mắt trũng lõm như bảo thạch, sợ hãi nhìn chằm chằm vào bọn ta.

Ta đặt Giai Đình lên giường, cẩn thận đắp chăn ngay ngắn cho cô ấy rồi mới đi đến trước mặt thiếu nữ: “Áo Nguyệt, đừng đối xử với nữ giới quá thô bạo”.

“Xin lỗi, tôi không thể làm giống như ngài được”, anh ta lạnh băng đáp lại.

Thiếu nữ nhìn Áo Nguyệt, rồi lại nhìn ta, khuôn mặt nhem nhuốc bị mái tóc rối che khuất không nhìn ra được biểu cảm gì. Đôi đồng tử xanh như bảo thạch toát ra sự kinh hãi cực lớn.

“Đưa cô ta về nhà, chăm sóc từ tế”, ta dặn dò tỉ mỉ, lấy chiếc áo bào dài cuốn lấy thân thể cô ta, “Áo Nguyệt, người phải đích thân chăm nom, không được xảy ra sai sót”.

Áo Nguyệt trầm lặng rất lâu mới trầm buồn lên tiếng: “Cô ta có thể có liên quan đến những sự việc tấn công kia”.

“Con cá mà chúng ta muốn tìm, không phải là con mèo nhỏ đáng yêu này”, ta ôm thiếu nữ lên, dịu giọng an ủi, “Đừng sợ, Áo Nguyệt sẽ không thô lỗ với người nữa, nếu có lời muốn nói hoặc yêu cầu gì, cứ nói với anh ta, không cần khách khí”.

Cơ thể yếu mềm trong cánh tay ta run rẩy, chỉ hiện ra đôi mắt lục bảo thạch linh hoạt đã mất đi ánh sáng.

Ta mỉm cười giao thiếu nữ đang bất tỉnh cho Áo Nguyệt. Anh ta chẳng có chút vui vẻ nào, gương mặt lạnh giống như được phủ một tầng băng lạnh. Trong lòng ta bỗng tràn đầy ánh nắng mặt trời.

“Suốt quãng đường, cô ta bám theo chúng ta, nhưng không hề có ác ý, chỉ muốn tìm một chỗ yên thân, người đã đưa cô ta về thì nên chịu trách nhiệm đến cùng”, ta nhẹ nhàng buông một câu, phòng bệnh lại trở nên yên ắng.

“Dạ Lạc, rồi sẽ có ngày ngài lại để phụ nữ liên lụy đến mình thôi”, anh ta đón lấy thiếu nữ, lạnh lùng nhắc nhở.

Ta cười gian xảo, trong lòng hiểu rõ, lúc đầu, Thần vương lợi dụng Anh Hàm Nhi, nàng không hiểu sự tình nên đã cho ta sáu trái thánh tinh thạch, đại diện cho lời chúc của Hexagram. Ta chỉ bật cười, cũng không nghĩ ngợi nhiều, bởi ta luôn dung túng cho tiểu nha đầu hay tự ý xông vào cấm địa Lăng Hoa điện của ta ấy, có thể chịu đựng, nhẫn nhịn việc nàng thường xuyên vô lễ với ta. Có lẽ, sự xuất hiện của nàng mang đến cho Lăng Hoa điện vốn từ khi nặng nề nay có thêm nhiều tiếng cười vui mừng cùng những tức giận ngày thơ vô ưu, ta cũng bất giác để cho những điều ấy lây nhiễm sang mình.

Sáu trái tinh thạch đó đã trở thành vật phong ấn linh lực của ta, một nhược điểm chí mạng. Ta không hề trách cứ nàng, thậm chí còn hy vọng chân tướng vĩnh viễn được chôn vùi để nàng không bao giờ biết được.

Nàng bất chấp tất cả đến phạm giới tìm ta từ khe nứt cửa trời, không tin ta sự thực đã chết. Trùng phùng sau lâu ngày từ biệt, ta vẫn đối xử với nàng như trước đây, không ngờ nàng lại cố chấp muốn ở lại, thà rằng hồn bay phách tán, cũng không muốn quay lại Thần giới.

Nàng chưa bao giờ cố chấp đến như vậy. Ta suy đoán, có thể nàng đã biết được sự thật rồi không? Cuối cùng ta cũng không có được đáp án cho câu hỏi ấy, đến hôm nay, vẫn không biết được câu nói “Yêu chàng sâu đậm nhất, cũng tổn thương chàng nặng nề nhất” nàng là chỉ điều gì.

Bên ngoài tiếng mưa không dứt.

“Tiểu Phong, là anh ấy đưa mình đến bệnh viện có đúng không? Cậu có nhìn thấy anh ấy không?”, Giai Đình thao thao bất tuyệt, “Có phải là vô cùng đẹp trai không? Mình cảnh cáo cậu đó, cậu đã có Doãn Kiểm rồi, không thể cướp anh ấy của mình”.

“Lúc mình tỉnh dậy chỉ thấy mỗi cậu, chẳng thấy ai cả”, ta rất hỗn loạn.

“Ha, tốt nhất là như vậy”, ánh mắt sắc bén cong lên như hai vầng trăng lưỡi liềm, “Tiểu Phong, cho dù cậu có nhìn thấy anh ấy, cũng không được thích anh ấy đâu đó, cho dù đó là mẫu đàn ông nhìn một lần đã có thể khiến người ta chết vì anh ấy, ha ha...”, cô ấy đắm chìm trong nụ cười si mê ngốc nghếch, tự nói tự nghe, “Nhất định là anh ấy đưa mình đến, anh ấy biết mình đến tìm cậu, sao lại biết được nhỉ? Bởi vì anh ấy quan tâm đến mình, anh ấy đang ở một góc nào đó âm thầm dõi theo mình, bảo vệ mình, ha ha... thật là hạnh phúc...”.

Ta như nhìn thấy vô số trái tim bay bổng, bỗng chốc lại có cảm giác tội lỗi sâu sắc.

“Giai Đình, sao nửa đêm cậu lại chạy đến bệnh viện làm gì?”

“Đương nhiên là đến thăm cậu rồi, ban ngày không đến được, chiều hôm qua vừa có một bạn học ở phòng tin tức của bọn mình quay về, mang lên bao nhiêu đặc sản, mình định mang đến cho cậu một ít, thuận tiện cùng cậu nói chuyện phiếm, kể chuyện ma! Hi hi...”, tiểu nha đầu vui mừng hớn hỏ, đột nhiên lại phát giác, “Á, đồ ăn bị đám lưu manh đó ném đi rồi, tức chết đi được, giả như hoàng tử ân nhân của mình có thể đập cho bọn chúng một trận thật nặng thì tốt. Không, đánh một trận chưa bỏ tức được, tốt nhất là bắt sống ăn tươi, tất cả đầy xuống mười tám tầng địa ngục, dám động tay động chân với mình...”.

Nhìn cô ấy, ta khẽ cười đáp lại, hoàng tử ân nhân là hoa trong gương, trăng dưới nước, nhưng vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ cô.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 4: Dạ Minh Châu Tản Mạn

Ngày ta xuất viện, Doãn Kiểm, Tiểu Trinh, và Hy Nhi đều đến đón, nghe nói Giai Đình cả ngày hờn phách lơ đãng, một mình trưng tư gặt ta ra ngoài chín tầng mây rồi từ lâu rồi, nhưng lại lưu luyến không quên một thân phận khác của ta.

Bọn Đỗ An Trác vừa nhận được thêm một lời ủy thác. Một gia đình giàu có có cô con gái phải chịu sự kinh hãi lớn, nằng nặc nói là mình đã nhìn thấy ma, còn điên cuồng cáo bác sĩ tâm lý trị liệu cho cô ta bị thương, trong lúc bất lực, người nhà cô ta không biết từ đâu nghe ngóng được về Hội siêu nhiên này, liền tìm đến thử xem sao.

Trước cổng bệnh viện, một chiếc Porsche màu đen đang đỗ. Ta tò ý muốn về nhà trước, bị bỏ mặc hai ngày, con mèo con đó cùng Áo Nguyệt sống cùng nhau như thế nào rồi nhỉ?

Sâu thẳm đáy lòng ta có một con tiểu ác ma lén thầm cười tà ác.

Doãn Kiểm chẳng nói chẳng rằng, lái xe thẳng đến quán rượu. Ta hơi hoang mang, anh ta sẽ không định nhân cơ hội này tìm Áo Nguyệt gây phiền phức đây chứ!

“TiểuTrinh” Hy Nhi ngồi ở ghế sau kê vào tai người bên cạnh, “Gia đình Doãn Kiểm thật là có tiền, Tiểu Phong gặp may rồi!”.

Sắc mặt Tiểu Trinh có chút mất tự nhiên: “Hả... ừm”, rồi lại quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói năng gì.

Ta ngồi trên ghế phụ, qua gương chiếu hậu thấy Tiểu Trinh hình như có tâm sự.

“Tiểu Phong, môi trường của quán bar không tốt cho sức khỏe của em, anh đã sắp xếp một chỗ khác cho em ở, hôm nay vừa khéo quay về giải quyết xong mọi việc, sau đó chuyển đi luôn”, Doãn Kiểm đột nhiên nói ra câu này, không hề có ý thương lượng bàn bạc gì cả.

“Hả?!” , cả ba bọn ta bị đều bất ngờ.

Bên đường, phía trên cửa kính phòng khách, chữ “Dạ Minh Châu” được đèn neon bao quanh lọt vào tầm mắt người qua lại, mở cửa hai mươi tư giờ. Ban ngày tương đối vắng vẻ bởi đây vốn là nơi cung cấp những hoạt động giải trí về đêm.

“Hi, Dạ...”, Hủ ở quầy bar vừa nhìn thấy ta đi vào, suýt chút nữa đã buột miệng, vội đổi lời, “Dạ Minh Châu hoan nghênh quý khách ghé thăm. Mấy vị muốn uống gì?”.

“Ba ly vang đỏ, cô ấy không cần”, vừa ngồi xuống trước quầy bar, Doãn Kiếm đã tiện miệng nói luôn, rồi lại nhìn ta một cái.

“Hú, pha cốc trà hoa ngọc hồ điệp như mọi khi”, ta khẽ dặn dò.

“Vâng”, anh ta đáp một tiếng, thái độ cung kính khiêm nhường.

“Tiểu Phong, cậu làm việc ở đây à?”, Hy Nhi hiếu kỳ sấn đến bên cạnh ta.

“Ừ.”

“Oa, Tiểu Lạc Lạc!”, một giọng nói cao vút điệu đà khiến người ta tê dại da đầu vang lên, ta kinh hãi tới toát cả mồ hôi, dựng cả lông tơ.

“Ha ha... Tiểu Lạc Lạc thân yêu...”, Toàn Cơ hưng phấn lướt đến ôm lấy ta, chẳng cho người ta kịp phản ứng.

Phản ngực đầy đà mềm mại của cô ta ép sát khiến ta phải nhắm nhin đến phát hoảng. Ta thầm thở dài, vừa sợ ý một chút, cô ta đã được thể, ôm ta chặt đến mức gần như không thể cựa được người, không có ý định buông tha.

“Cuối cùng ngài cũng chịu đến thăm ta rồi, Dạ thân yêu... um...”, ta khó khăn lắm mới rút tay ra được, nhanh chóng bịt chặt miệng của cô ta.

“Ha ha... cô ấy uống nhiều rồi, uống nhiều rồi...”, tại sao ta lại quên mất quả bom hẹn giờ này chứ? Nếu để cho cô ta tiếp tục làm loạn, thân phận của ta sớm muộn gì cũng bại lộ.

“Tiểu Phong, tại sao cô ấy lại gọi cậu là Tiểu Lạc Lạc?”, Hy Nhi vô cùng hiếu kỳ.

“Khụ khụ... không, không có gì, cô ấy uống nhiều rượu rồi, nói năng linh tinh đó. Mình đưa cô ấy đi cho tỉnh rượu một chút, sẽ quay lại ngay...”, ta lờ kéo cô ta vào phòng bao.

Mấy người còn lại ngơ ngác nhìn nhau.

Xử lý xong, ta coi như chẳng có chuyện gì, đi ra ngoài. Toàn Cơ đang ở bên trong ngủ say không biết gì.

“Tiểu Phong, cậu không sao chứ?”, Tiểu Trinh tỏ ra nghi hoặc.

“Cô ấy là ai vậy?”, Hy Nhi lúc này vô cùng hiếu kỳ.

Doãn Kiếm không nói gì, bình thần thư thái, nhưng trong mắt lại lộ ra ý thắc mắc, lần trước anh ta đến không thấy người này.

“Haizz, đừng nhắc đến nữa”, ta buồn bực, bung cốc trà hoa đã pha xong lên, “Hú, cô ta cả ngày đều ở đây say bí tỉ như vậy sao?”.

“Ừm, nhưng mà sau khi cô ta đến, khách cũng đông hơn nhiều”, giọng nói ôn hòa của Hú nghe rất dễ chịu, đây mới là ngôn ngữ của người bình thường chứ!

“Vừa rồi em không ở đây, anh đã nói rõ ràng với anh ta rồi”, Doãn Kiếm uống hết chỗ rượu còn lại trong ly, “Tiểu Phong, bây giờ đi cùng anh, đừng để ý đến người đàn ông đó nữa”.

“Hả?”, ba người bọn ta lại một lần nữa lại bị bắt ngờ. Ngum trà ta vừa nhấp còn chưa kịp nuốt xuống đã bị phun ra toàn bộ, may mà không nhiều lắm.

“Vậy Dạ... Dạ Minh Châu đành nhờ vả, gửi gắm Tiểu Phong cho anh!”, Hú mỉm cười phụ họa.

Ta thu hồi lại lời nói lúc nãy, quả nhiên, cả sáu người này, không có một ai bình thường. Ta nghĩ liệu có nên nói chuyện với Hú nhiều hơn không? Gần đây ta cũng thiếu quan tâm đến anh ta, thế là bị anh ta xa cách rồi.

“Địa vị của em ở quán bar khá cao đó, có hũ trà hoa chuyên cung cấp cho em, nhân viên phục vụ thì phải cung kính với em, người phụ nữ đó cũng rất thích em”, Doãn Kiếm vừa lái xe vừa đùa.

“Cũng tạm! Có thể là bọn họ thông cảm với tôi, tim của tôi không khỏe...”, ta cười khan.

“Tiểu Trinh, cậu có tâm sự sao?”, Hy Nhi hỏi nữ sinh ngồi bên cạnh mình.

“Hừ...”, Tiểu Trinh lắc đầu, “Không đâu!”, tay phải vô thức đặt lên tay trái, quay mặt ra ngoài cửa xe.

Tới Hội siêu nhiên, ta ấn chuông cửa, vừa khéo gặp Đỗ An Trác đang định tiễn khách. Đó là một người phụ nữ nho nhã, ăn mặc nghiêm túc, khuôn mặt thanh tú, trông có vẻ trẻ, cô ta lịch sự gật đầu với bọn ta, đôi mày khẽ chau còn lưu lại chút đau buồn. Người phụ nữ đeo kính đen lên rồi nhanh chóng rời đi.

“Tiểu Phong!”, ba người kinh ngạc, có chút ngoài dự liệu đối với sự xuất hiện của ta.

“Doãn Kiếm, sao cậu lại đưa cô ấy đến đây?”, Nghiêm Tuấn lên tiếng không kiêng dè.

“Hôm nay Tiểu Phong xuất viện, muốn đến thăm mọi người một chút, sao lại không hoan nghênh cô ấy?”, Doãn Kiếm bình thản hỏi ngược lại.

“Linh...”, Đỗ An Trắc bước lên phía trước, thấy ta bị Doãn Kiếm kéo ra phía sau, cánh tay đưa ra giữa không trung trở nên lơ lửng, chậm chậm hạ xuống, “Xin lỗi...”.

“Tôi muốn sống ở đây”, ta chân thành nói, lời nói khiến người ta kinh ngạc, “Cho dù mọi người không chào đón, tôi vẫn muốn... ở lại để chứng minh, tôi không phải là Đinh Linh”, ta cười vui vẻ với những khuôn mặt còn đang chấn kinh ở trong phòng.

Dạ Minh Châu vào buổi tối mới hiện lên vẻ rực rỡ sắc màu.

Một cô gái xinh đẹp trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc xoăn lộn to màu hạt dẻ uyển chuyển đi đến trước quầy bar. Cô gái mặc chiếc váy dài màu hoa violet, dịu dàng điểm thêm vài món trang sức sáng nhỏ, cùng với bước đi thanh thoát, chiếc váy toát lên khí chất đoan trang đẹp đẽ mà thông thả. Nhìn kỹ, trong dáng vẻ bình tĩnh ấy còn thấp thoáng ẩn giấu một trí thông minh.

“Xin hỏi, quý cô xinh đẹp muốn gọi gì?”, gương mặt Hú treo một nụ cười nhẹ như gió mùa xuân.

“Blue Curacao”, cô gái tao nhã giơ tay phải lên, mấy ngón tay thon dài nhẹ nhàng chống ở dưới cằm, ngón giữa đeo một chiếc nhẫn ngọc thạch đỏ rực rỡ bắt mắt.

“Vui lòng đợi một chút!”

“Anh biết pha chế rượu sao?”, thấy động tác thành thạo của Hú, cô gái không kìm được cất tiếng hỏi.

“Dạ Minh Châu, có hứng thú nếm thử một chút không?”

“Ồ? Dạ Minh Châu”, cô gái khẽ cười, “Rất thú vị!”.

Hú hiểu ý, thuận tay lấy một chiếc ly để cao, quăng lên không rồi lại đón xuống, chiếc bình lắc như đang cười gió bay bổng, rơi xuống lại bay lên, màu sắc hòa hợp, cứ như một màn biểu diễn ảo thuật đẹp tuyệt vời. Chưa đầy mười phút, một ly ánh sáng bạc hoàn mỹ trình hiện trước mặt cô gái, cô ta hơi nhích lại gần, ánh sáng lưu chuyển trong ly, trông giống như một viên dạ minh châu rực rỡ lóa mắt.

Hú ra hiệu mời cô ta nếm thử, khoe môi cô gái hiện lên nụ cười nhạt đưa hai ngón tay lên, đỡ lấy ly rượu, từ từ nhấp một ngụm, nụ cười lộ ra vẻ hài lòng mà hấp dẫn: “Dạ Minh Châu, very nice! Anh tên là gì?”.

“Dạ Hú, nếu không ngại, cô có thể gọi tôi là Hú.”

“Dạ Hú? Hú trong hòa hứ(1) phải không? Cái tên này rất phù hợp với hình tượng của anh”, cô gái vừa uống rượu vừa đánh giá chàng trai tuần tú ôn văn như ngọc trước mặt này.

“Không biết nên xưng hô với quý cô xinh đẹp thế nào?”

“Iris.”

“Miss Iris, Messenger of love, cao quý mà nho nhã, rất phù hợp với khí chất của cô.”

“Anh nói nghe rất lọt tai, thêm một ly nữa.”

“Dạ Minh Châu ngắm rất lâu, một ly là đủ rồi.”

Hai người đang nói chuyện thì gần đó, có một cô gái bụi đời đang cãi vã với hai thanh niên, có vẻ như uống nhiều rồi, mắng nhiếc chửi rủa chán chê sau đó lao đảo đi về phía ngoài cửa. Bởi vì quá ồn ào nên thu hút không ít người vây lại xem.

“Đừng chạm vào tôi, tất cả rút ra xa một chút cho tôi...”, cô gái bụi đời tóc đỏ suýt nữa loạng choạng ngã xuống.

“Thích gây sự thế sao? Con chó cái!”, một gã thanh niên tục tĩu chửi lớn.

“Bỏ đi, bỏ đi, mau đưa cô ta quay về! Muộn thế này, bên ngoài vô cùng nguy hiểm, xảy ra chuyện thì không hay”, một gã thanh niên khác lý trí hơn chút khuyên can.

“Mẹ kiếp, chết đi là tốt nhất...”, gã thanh niên giận dữ chửi rủa.

“Đừng, gần đây những người bị hại đều khá là giống với cô ta, nói chưa biết chừng, tên hung thủ biến thái đang ở gần đây theo dõi, mày đừng ồn nữa, mau đưa cô ta quay về thôi”, thanh niên còn lại nói xong liền đi lên phía trước, kéo cô gái chạy ra ngoài, nhưng lại bị cô ta hung dữ đẩy ra.

“Không cần mấy người lo, chẳng tốt đẹp gì, đi chết hết đi! Ha ha... chết đi cho sạch sẽ...”, cô gái loạng choạng chạy ra ngoài, hai tên thanh niên kia cũng rời đi theo, một đoạn nhạc chen ngang kết thúc.

Người trong quán bar nhớ đến lời nói vừa rồi của thanh niên kia, lao xao bàn tán đến sự việc tấn công thiếu nữ xảy ra dạo gần đây, những cô gái trẻ tuổi bị hại đều khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đang độ tuổi thanh xuân xán lạn của thiếu nữ.

Những cô gái bị hại chết rất thê thảm, trước khi chết đều bị ngược đãi cực kỳ tàn nhẫn: Có người bị từng nhát dao cắt thành vô số miếng vết thương chỉ chít như vảy cá trên cơ thể, như hình phạt lăng trì thời cổ đại, thì thể không thể nhận diện, trong vũng nhầy nhụa đỏ tươi chỉ thấy một đồng hồ đồng màu máu thịt; Có người lại bị cắt từng bộ phận trên mặt, nơi miệng, mũi, mắt chỉ lưu lại những vết lõm màu máu, còn mắt, mũi, lưỡi và tai đều bị ném rải rác khắp nơi trên mặt đất, không chỉ có vậy, cánh tay và cẳng chân cũng bị cắt sâu đến nỗi nhìn thấy cả xương, lúc chuyển thi thể đi nơi khác, xương vẫn còn lác lư treo trên cánh tay, cẳng chân, giống như có thể rơi ra bất cứ lúc nào...

Iris nghe thấy mấy lời bàn tán của mọi người, ngón tay nhẹ nhàng chà xát chiếc nhẫn ngọc thạch đỏ, nói băng quơ: “Thế dạo thời nay thật là, chẳng còn thái bình nữa rồi!”.

“Chỉ cần hung thủ sớm sa lưới, thì lại có những ngày tháng yên bình thôi”, Hủ ôn tồn trả lời.

“Cũng đúng”, Iris mỉm cười dịu dàng, “Màn đêm buông xuống, thành phố rộng lớn như vậy, ai có thể biết được ở một góc khuất nào đó sẽ xảy ra việc gì chứ? Mr. Night, cảm ơn Dạ Minh Châu của anh! Gặp lại sau!”, cô gái vén một lọn tóc rủ xuống trước ngực ra sau đầu một cách duyên dáng rồi ung dung rời đi.

“Màn đêm buông xuống?”, gương mặt Hủ vẫn dịu dàng như vậy trong lòng lại đang ngẫm nghĩ câu nói mà cô gái ấy để lại, muốn ám chỉ điều gì đó sao?

Ghi chú: 1. Hòa hứ: Ôn hòa ảm áp, thông thương hình dung ánh nắng mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Ngạc Nhiên Vui Mừng? Kinh Hãi Nguy Hiểm!

Đêm đó, ta không quay lại ký túc xá trường học nữa, chính thức chuyển ra ngoài. Phòng ta ở cách Âu Ngưng một phòng, bên ngoài sát với phòng khách, từ trường học, ta tự dọn ra ngoài lại còn có vẻ như sống rất hưởng thụ.

Cả đêm, ta ở trên tầng thượng của một tòa nhà cao tầng, đứng trên lan can, quan sát toàn bộ thành phố. Ánh đèn neon đan xen nhau, xe cộ tấp nập, lung linh rực rỡ. Màn đêm thấp thoáng mang lại cho người ta cảm giác bất an, giống như có thứ gì đó sẽ bất chợt lao ra, trong lòng bỗng tự nhiên sẽ thấy thấp thòm, luôn cảm thấy ngày mai...

“Điện hạ có điều bất ngờ thú vị dành cho ngài, sau khi xuất viện ngài sẽ nhận được.”

Bất ngờ thú vị của Tiểu Ly? Sao cứ khiến người ta cảm thấy kinh hoàng sợ hãi vậy?

Buổi sáng, ta quay lại chỗ ở chuẩn bị bữa sáng. Bốn người lần lượt thức dậy, nhìn thấy ta đều ngạc nhiên giống nhau, nhưng sau đó bầu không khí lại chuyển thành yên tĩnh đến quái dị.

“Chào buổi sáng!”, tay ta bùng hai chiếc đĩa, mỗi chiếc đều đựng một phần trứng ốp lết đã rán xong, tự nhiên chào hỏi mọi người.

Âu Ngưng cúi đầu không nói, lặng lẽ đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, như có ý lẩn tránh ta. Dĩ Tiên chẳng nói chẳng rằng bám theo sau cô ấy.

“Linh Linh, để anh giúp em”, Đỗ An Trác nhiệt tình đón lấy chiếc đĩa.

“Không cần, sắp xong rồi.”

“Cô không cần phải làm những việc này”, Nghiêm Tuấn lạnh nhạt buông một câu, phá hỏng không khí hài hòa giữa hai bọn ta.

“Nghiêm Tuấn, Linh Linh cũng chỉ có ý tốt...”, Đỗ An Trác ra mặt bao biện cho ta.

“Mọi người mau ăn sáng đi!”, ta cắt ngang chủ đề không mấy vui vẻ này, “Lát nữa cùng nhau đến trường nhé! Tôi muốn đi gặp Giai Đình sớm một chút, nghe nói hai ngày nay cô ấy rất kỳ quái”.

“Nha đầu quỷ đó, ai bảo cô ta cả ngày từ sáng đến tối nhàn rỗi không có việc gì, cứ thích kể mấy chuyện quý quái, bây giờ thì hay rồi, chính mình trúng tà”, Nghiêm Tuấn kéo ghế ra ngồi, khuôn mặt chẳng vui vẻ gì.

Ta phát hiện, hình như cậu ta rất quan tâm đến Giai Đình. Ta càng thêm hối hận vì đã lấy diện mạo của Dạ Lạc để cứu cô ấy.

“Học xong tiết đầu chúng ta sẽ đi thẳng đến biệt thự Hương Vy, Linh Linh và Tiểu Ngưng không cần phải đi”, Đỗ An Trác cũng ngồi xuống bên bàn. Người ủy thác muốn sau chín giờ mới tới, lúc đó cảm xúc của con gái cô ta bình ổn hơn, sẽ ra khỏi phòng, nhân cơ hội này bọn ta có thể vào điều tra, nếu không rất dễ bị cô ta làm bị thương.

“Nghe nói gần đây có mấy vụ án thiếu nữ bị mưu sát, có liên quan gì đến vụ án lần này không?”, ta tiện miệng hỏi.

“Ừm, không phải không có khả năng này, em và Tiểu Ngưng buổi tối đi ngủ sớm một chút, nhất định không được ra ngoài”, Đỗ An Trác dặn dò.

...

Vừa vào đến trường, từng tràng tiếng kêu thét nổi lên ầm ĩ. Ta rất kinh ngạc!

Quá kinh ngạc! Một nhóm nữ sinh đa tình đang vây quanh nhân vật tiêu điểm, kín đến mức nước cũng không lọt qua được, chẳng cần phải suy nghĩ cũng biết được tiêu điểm đó là ai.

“Doãn Kiếm phải không? Lại bị túm được rồi?”, Nghiêm Tuấn không hề cảm thông.

“Không phải anh ấy”, bạn học Dĩ Tiên lạnh nhạt nói ra bốn chữ.

Thiếu niên đẹp như ngọc chen ra khỏi đám người, mặt đầy vẻ giận dữ, hăm hăm bước về phía ta, bộ dạng tức giận đùng đùng ấy, khiến cho ta nhìn thấy mà cảm giác thư thái!

“Chị thật sự khiến em đợi lâu rồi đó!”, Tiểu Ly giận dữ nghiêng răng, thấp giọng nói, “Đây là trường học quý quái gì chứ? Con gái gì mà khủng bố như vậy!”.

Tia lửa nóng bỏng xung quanh quét đến lách tách, ta bị thiêu từ trong ra ngoài.

“Ha ha... Tiểu Ly, chào buổi sáng!”, ta vô cùng thân thiết, ôn tồn vỗ vào vai cậu ấy, ấn mạnh xuống một cái, lạnh giọng chất vấn, “Tiểu tử em, ban ngày ban mặt chạy đến trường học làm gì?”.

“Đương nhiên là để bảo vệ chị”, cậu ấy rất không thoải mái gạt cánh tay của ta, lửa giận phừng phừng, “Ai bảo chị cả ngày từ sáng đến tối không chịu ở nhà, bên ngoài nguy hiểm như vậy, xảy ra chuyện thì biết làm thế nào?”, lời vừa buông ra, xung quanh bỗng lặng thinh.

“Cô ấy là gì của anh?”, Dĩ Tiên ở phía sau ta nhướn mày hỏi.

“Không cần cô xía vào”, thiếu niên đẹp trai ngạo mạn liếc mắt lườm cô ấy một cái.

“Không phải học sinh trường này thì không thể lôn vôn trong trường. Em...”, ta chỉ chỉ vào đệ ấy, rồi lại chỉ về hướng cổng trường, kìm nén cơn tê dại da đầu, hạ lệnh, “Mau về nhà cho chị!”.

“Em đúng là không phải học sinh”, cậu ấy nâng cao khí thế, dùng hai ngón tay búng tay của ta ra, “Em là giảng viên khoa Tâm lý mới đến, bạn học Phong Linh, sau này lễ phép với em một chút, nhìn thấy em ít nhất cũng phải tôn trọng gọi một tiếng thầy giáo Dạ, hiểu chưa?”.

Ta bị thương, gượng gạo cười: “Chị thuộc khoa Tài chính, em ở khoa Tâm lý, không có quyền quản chị. Quay xong rồi thì về nhà đi, đừng có chọc giận chị”, ta giận dữ nhìn cậu ấy, nét cười bên khóe môi Tiểu Ly mở rộng ra vô hạn.

“Hừ, nếu chị mà biết tức giận, mặt trời sẽ mọc ở đằng tây, trái đất xoay quanh mặt trăng rồi”, trước sự “đe dọa” của ta, cậu ấy khinh bỉ không thèm để ý.

“Oa, ôi ngẫu quá!”, đám thiếu nữ đa tình không ngừng hét lên, sóng sau xô sóng trước. Hóa ra là Doãn Kiếm đang chậm rãi thông thả đi về phía này, toàn thân chìm trong một vàng hào quang vàng nhạt, sống động như hoàng tử cao quý bước ra từ trong cổ tích.

“Doãn Kiếm...!”, đám nữ sinh mê trai hét lên cuồng loạn.

“Tiểu Phong”, anh ta phớt lờ tiếng ồn ào cuồng nhiệt xung quanh, vẫy tay mỉm cười chào hỏi ta, gật đầu chào hỏi với những người khác, khiến các nữ sinh vây quanh kia càng thêm mê đắm.

“Anh ta là ai?”, Doãn Kiếm lạnh nhạt nhìn Tiểu Ly.

“Còn anh là ai?”, Tiểu Ly kiêu ngạo hỏi lại.

Hai vị vương tử cao quý không ai nhường ai, mọi âm thanh xung quanh đều tắt ngấm, những người đi cùng căng thẳng, chăm chăm nhìn tia lửa điện vô hình, khí thế kiêu ngạo không cho phép kẻ khác xâm phạm đang chuẩn bị bùng cháy lên.

“Tiểu phong, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”, Đỗ An Trác thấp giọng hỏi ta.

“...”, ta phải bắt đầu nói từ đâu đây?

“Cô và tiểu tử đó có quan hệ gì?”, Dĩ Tiên cứ bám lấy vấn đề này không buông, như ghi thù vậy.

“Cậu ấy.”

“Là Dạ Ly”, Tiểu Ly thính tai, lờm Dĩ Tiên một cái, “Hãy nhớ cho kỹ, tôi là em trai cô ấy, em trai ruột, còn nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

“Đoàng”, đầu ta nổ tung. Nói cái gì vậy chứ, niềm vui bất ngờ của Tiểu Ly, xem ra đúng là rất bất ngờ, nhưng có vui hay không thì còn chưa biết được.

“Tiểu Phong, chẳng phải em là cô nhi sao?”, Doãn Kiếm quay mặt lại, không có bất cứ biểu cảm nào.

“Ha ha ha...”, ta tiếp tục cười khan.

Nhà kính rộng rãi sáng sủa...

Ta cung kính bưng trà hoa tường vy lên cho mỗi thành viên một cốc, để bày tỏ ý xin lỗi, vườn hoa nhỏ xinh đẹp của Doãn Kiếm hơi suy tàn rồi. Ta liếc nhìn cậu em đang bức bối không lên tiếng kia, vô cùng đau đầu!

“Tôi đã điều tra cô nhi viện nuôi dưỡng Tiểu Phong, chính xác là có cô ấy. Tiểu Phong lớn lên ở đó, sau khi thi đỗ vào đại học Cốc Giang mới một mình đơn độc nghìn dặm xa xôi đến đây, xem ra không thể có người thân, cậu dựa vào cái gì mà nói mình là em trai ruột của cô ấy?”, Doãn Kiếm chậm rãi câu hỏi, “Hơn nữa, cô ấy họ Phong, cậu họ Dạ?”.

“Phong Linh?”, Nghe thấy vậy, Tiểu Ly liền nổi nóng, “Hừ, cô ấy thực ra là...”.

“Sự việc là như thế này...”, ta mau chóng cướp lời, thêu dệt nên một câu chuyện cảm động lòng người về việc chị em thất lạc nhiều năm gặp lại nhau. Tình tiết cũng tương đối ổn. Ta trùng sinh, khôi phục lại ký ức của Dạ Lạc, huynh đệ tương phùng, bây giờ sửa thành em trai không ngại vất vả lặn lội đi tìm chị gái.

Kể xong, ta thăm thò phào một hơi. Tiểu Ly chỉ bĩu môi, chẳng nói năng gì.

“Sự việc đã rõ ràng, An Trác, chúng ta đi thôi”, Nghiêm Tuấn nhìn đồng hồ rồi lại nhìn sang An Trác thần sắc phức tạp.

Nghe xong lai lịch cụ thể của Phong Linh, chắc là suy nghĩ của An Trác sẽ có chút dao động. Ta không phải Đinh Linh, chỉ có ngoại hình gần giống mà thôi.

“Ừm”, Đỗ An Trác khẽ đáp, đứng dậy bước đến trước mặt Tiểu Ly nói, “Dạ Ly, nếu như Tiểu Phong thật sự là chị gái cậu, vậy xin cậu hãy chăm sóc tốt cho cô ấy”.

“Không cần anh nhắc nhở, tôi quan tâm đến chị ấy hơn bất cứ người nào khác”, ngữ khí của Tiểu Ly mang chút tùy tiện, toàn thân cậu ấy như thể muốn xù gai, có ý đối địch sao?

“Hy vọng cậu không chỉ nói suông mà thôi”, Đỗ An Trác bình bình thần thần nói, “Dĩ Tiên, tôi và Nghiêm Tuấn đến biệt thự Hương Vy, cô cùng Tiểu Ngưng sau khi tan học về thẳng nhà đợi bọn tôi”, sau đó lại quay sang nhìn người đàn ông đang thư thái thưởng thức trà, “Doãn Kiếm, đi cùng chứ?”.

“Các cậu đi trước đi, lát nữa tôi sẽ theo sau.”

“Vậy chúng tôi cũng đi đây”, Âu Ngưng nói xong rồi đi rất nhanh, Dĩ Tiên im lặng bám theo, sau khi bước lên phía trước còn cố ý nhìn Tiểu Ly đầy thâm ý.

Trong hoa viên chỉ còn lại ba người.

“Tiểu Phong, trà em pha ngon lắm! Hương thơm ngào ngạt, hoa trong vườn để cho em hái cũng đáng giá lắm”, Doãn Kiếm nhàn nhã nói, “Không biết sau này còn có vinh hạnh thưởng thức tay nghề của em nữa không?”

“Này, cô ấy đâu phải là người chuyên pha trà cho anh”, Tiểu Ly nói chuyện rất nóng nảy.

“Tiểu Ly”, ta khéo léo nhắc nhở cậu ấy chú ý.

“Cô ấy là chị gái cậu?”, Doãn Kiếm tự nhiên thư thái.

“Biết rõ còn cố hỏi”, mùi thuốc súng nổi lên rõ rệt.

“Vậy cậu nên biết tìm cô ấy không khó, sao còn để cô ấy đến quán rượu?”

Cô ấy nằm viện cậu cũng chưa từng đến thăm?”

Mấy câu hỏi đơn giản đã khiến khuôn mặt đẹp đẽ của Tiểu Ly tái xanh, tay nắm chặt thành nắm đấm. Tình hình không hay rồi, lúc này cậu ấy mà nổi điên, nhẹ thì cả trường học bồi táng, nặng thì cả thành phố Giang Cốc này bị hủy diệt.

“Tôi lên trốn khỏi nhà, chạy đến quán bar, không ngờ Tiểu Ly lại tìm thấy nhanh như vậy, ha ha...”, ta nửa đùa nửa thật, muốn điều hòa không khí một chút.

“Hừ, chị muốn đi đâu em không quản nổi, nhưng từ hôm nay trở đi hãy chấm dứt ý định rời khỏi tầm quan sát của em đi”, Tiểu Ly căng thẳng quá mức.

“Câu trông chừng chặt như vậy, chẳng trách cô ấy lại muốn chạy, thử hỏi đây có phải là hành vi nên có của em trai đối với chị gái hay không?”, Doãn Kiếm không vội vàng, còn chưa hiểu rõ tình cảnh của mình nguy hiểm thế nào, một mực nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiểu Phong, chúng ta đi”, anh ta nắm lấy tay ta, đi ra ngoài.

“Doãn Kiếm”, Tiểu Ly tức đến tê dại cả răng, “Đứng lại!”.

Sau lưng có một luồng ám lưu tấn công đến, ta lặng lặng giăng kết giới ngăn cản đòn tấn công của cậu ấy lại. Tiểu Ly tiếp tục ẩn hiện ở bên cạnh, ta kịp thời chặn cánh tay của đệ ấy, không lộ thanh sắc ngấm ra hiệu bảo cậu ấy bình tĩnh. Khí bình ổn thông qua lòng bàn tay ta lặng lẽ thâm nhập vào tay cậu ấy, tay không sử dụng được lực, cậu ấy cũng đành từ bỏ, chuyển sang phần nộ lườm bọn ta.

“Tiểu Ly, đã đến trường thì phải diễn cho tốt vai diễn của mình. Chị đã từng nói, cuộc sống của em không nên lấy chị làm trung tâm”, ta nhẹ nhàng cười nói, “Nhưng mà, em là em trai chị, có nghĩa vụ bảo vệ chị, một sự bảo vệ mà chị cần có”.

Cậu ấy sững sờ hồi lâu không phản ứng, vẻ tức giận dần dần nhạt đi, nặng nề thốt ra: “Chị... gái...”.

“Ngoan!”, ta thân thiết véo gò má đẹp đẽ đáng yêu của cậu ấy, “Đi làm tốt chức vụ thầy giáo của em đi, em có khả năng như thế, chị thấy vui mừng thay cho em”.

“Bỏ ra”, Tiểu Ly không khách khí gạt tay của ta ra, “Con gái đáng ghét!”.

“Giải quyết xong mâu thuẫn rồi, chúng tôi có thể đi được rồi chứ?”, Doãn Kiếm kịp thời xen vào, đưa ta rời đi, ngông nghênh ném lại một câu, “Chị gái cậu ở trường học đã có tôi chăm sóc rồi, không cần cậu bận tâm”.

“Doãn Kiếm, sau này nói chuyện với tôi tốt nhất lịch sự một chút, lần này tôi nể mặt chị gái mới bỏ qua cho anh”, Tiểu Ly quay lưng về phía bọn ta vẫy vẫy tay, phong độ ngời ngời bước lên phía trước.

“Ồ?”, Doãn Kiếm cười lạnh, “Câu nói này tôi hoàn trả nguyên cho cậu.”

“Anh là một kẻ không sợ chết”, bóng lưng phía trước xa dần.

“Hừ, cái gì là sống? Cái gì là chết?”, Doãn Kiếm thâm nhủ, có chút tự giễu, “Sống chết, đối với tôi mà nói có gì khác nhau đâu?”.

“A Kiếm, sau này đừng chọc giận Tiểu Ly nữa”, ta cảm thấy cần phải nhắc nhở anh ta một chút.

“Em lo lắng cậu ta báo thù anh?”

“Không phải”, ta chăm chú nhìn anh ta, nghiêm túc nói “Là tôi không cho phép bất cứ người nào làm tổn thương cậu ấy, Dạ Ly, em trai thân yêu nhất của tôi”.

Anh ta sững sờ giây lát, sau đó khẽ cười: “Anh cũng có em gái thân yêu, tên Doãn Diệp, giống hệt như em, anh cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào làm tổn thương đến một sợi tóc của cô bé, trừ phi kẻ đó chán sống rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: U Linh Hung Thủ – Biểu Tượng

Một tòa nhà bỏ hoang cũ nát đang bị mấy chiếc xe cảnh sát vây quanh, bên ngoài dây cảnh giới có không ít người tụ tập hóng chuyện. Iris mặc bộ đồ bó sát cơ thể lộ rõ vẻ lão luyện, phong thái đỉnh đạc. Đám đông nhìn thấy một thi thể đang được khiêng ra, trên giá khiêng, tấm vải trắng thấm đẫm màu đỏ tươi, hiện trường có người đã không thể chịu đựng được, cứ thế nôn ọe.

Iris chú ý đến một lọn tóc nhỏ màu đỏ lộ ra dưới tấm vải máu liền liền tưởng đến cô gái ăn chơi ở Dạ Minh Châu đêm hôm qua. Cô ta quét mắt một cái, hai thanh niên đang sợ hãi kia ngờ ngác ngồi phệt xuống cạnh đồng phệ thải, bị cảnh sát bám kéo đi cùng.

Cô ta vuốt chiếc nhẫn thạch đỏ trên ngón giữa tay trái, khoe mắt lóe lên một tia ánh sáng mẫn cảm sau đó ra khỏi đám đông, đi đến bên cạnh một chiếc ô tô màu đỏ, mở cửa xe ngồi vào, bám theo xe cảnh sát đang hú còi phía trước.

Trong đồn cảnh sát, hai thanh niên kia khai báo, tối qua bọn họ sau khi ra khỏi Dạ Minh Châu liền không thấy cô gái say rượu đâu nữa, tìm cả một đêm, đến sáng mới nghe tin trong tòa nhà cũ ở khu A xảy ra án mạng. Hai người vội vàng chạy đến đó thì thấy đám đông vây kín ở bên ngoài tòa nhà nên không dám vào nữa, vừa lúc ấy thì cảnh sát đến, phát hiện ra một thi thể người con gái đã rời rạc vỡ nát ở bên trong.

Cảnh sát không loại trừ khả năng hiềm nghi hai người, vì kết quả giám định thi thể cho thấy, thời gian người bị hại gặp nạn là khoảng từ một đến hai giờ đêm, thời gian này hai thanh niên kia không có chứng cứ ngoại phạm, hơn nữa, sự việc xảy ra trong quán rượu trước đó không ít người tận mắt chứng kiến, một trong hai người đã xảy ra tranh chấp với nạn nhân, còn chửi nhau gay gắt.

Hai người bị tạm giữ, một tên ôm đầu uể oải ngồi xồm ở góc tường, một tên đi đi lại lại thấp giọng chửi rủa, lời lẽ thô tục bẩn thỉu.

Iris lạnh lùng nhìn bọn họ qua song sắt.

“Nhìn gì mà nhìn, cút!”, gã thanh niên giận dữ quát.

“Nếu như các anh muốn ra ngoài thì ngoan ngoãn trả lời thành thật câu hỏi của tôi”, Iris đứng đưng.

“Cô có thể nói cảnh sát thả chúng tôi ra?”, gã thanh niên ngồi xồm ở góc tường nghe thấy có một chút cơ hội.

“Tôi không có bản lĩnh lớn như vậy, chủ yếu phải xem các anh có chịu hợp tác hay không.”

“Được, chỉ cần có thể thả chúng tôi ra, có câu hỏi gì cô cứ hỏi tự nhiên”, gã thanh niên hung ác hai tay nắm chặt song sắt, thái độ mềm mỏng hơn rất nhiều.

“Nạn nhân Joyo trước khi xảy ra chuyện, lời nói hành động có gì khác thường không? Hoặc là có điều gì các anh cho rằng không bình thường không?”, Iris vào thẳng chủ đề.

“Không có”, thanh niên đó suy nghĩ một chút, “Nếu có, cũng chỉ là tối qua tôi đi bao gái bị cô ta bắt được, sau đó cảm xúc mất khống chế, say rượu nổi điên, tình huống khi đó người trong quán rượu đều biết.”

“Tối qua tôi cũng ở quán rượu, đã thấy rồi”, Iris nhẹ nhàng cho qua, tiếp tục truy vấn, “Anh cẩn thận suy nghĩ lại xem, trên người cô ta có chỗ nào khác thường không...”

“Trên người cô ta...”, thanh niên đó hồi tưởng lại, “Trên người cô ta, cũng không...”, đột nhiên anh ta dừng lời, ngập ngừng nói, “Không biết cái đó có coi là không bình thường không, mấy ngày trước trên lưng cô ta đột nhiên lại có một ấn ký màu đen to bằng nửa bàn tay, tôi tưởng cô ta nhất thời nổi hứng đi xăm nên không hỏi”.

“Ấn đen đó trông như thế nào?”, Iris tập trung.

“Không rõ ràng lắm, nhìn rất phức tạp, hình dáng giống như hình tam giác, bên trên hình như còn có hai chữ cái, Y và cái gì...”

“Y.L, hình tam giác, thiên chú văn?”, Iris thấp giọng tự nói tự nghe.

“Cô nói cái gì?”, gã thanh niên thấy sắc mặt cô ta không bình thường, có vẻ sự việc rất nghiêm trọng.

“Cô ấy không phải do hai người giết.”

“Khi nào chúng tôi có thể ra ngoài?”, hai thanh niên không hẹn mà đồng thanh hỏi, vô cùng khẩn thiết.

“Vài ngày nữa”, Iris ném lại ba chữ ấy rồi quay người đi ra khỏi phòng tạm giam, nhấn thạch đỏ trên ngón tay lấp lánh rực rỡ, một đôi mắt phượng ánh lên sự lạnh lẽo: “Dạ – Lạc(1).”

Trong khu biệt thự thanh nhã yên tĩnh, tòa nhà xa hoa màu trắng hiện lên vô cùng bắt mắt, Doãn Kiếm gãy gọn nói rõ mục đích đến, cửa tự động chậm chậm mở ra...

Bước vào đại sảnh sang trọng, sàn nhà lát thảm lông cừu mềm nhẹ rất dễ chịu, trần nhà treo chiếc đèn chùm thủy tinh toát lên vẻ cao quý tầng lớp thượng lưu, trong sảnh được bài trí trang nhã hào nhoáng, mang đến cho người ta cảm giác lóa mắt.

Một người phụ nữ cao quý, diện mạo xinh đẹp đang ngồi trên chiếc sofa bằng da thật màu nhạt, đó chính là người ủy thác hôm đó. Lúc này bà ta càng hiện rõ khí chất quý phái quý phạm. Bà ta nhìn như mới ba mươi tuổi, đáng vẻ mệt mỏi, còn mang chút ưu sầu. Sau khi mời bọn họ ngồi xuống, người phụ nữ gắng gượng nở một nụ cười: “Hai người là bạn của Tiểu Đễ và Nghiêm Tuấn ư? Lúc này bọn họ nói có một người nữa lát sau sẽ đến”.

“Chúng tôi cùng nhóm với An Trác, bây giờ bọn họ ở đâu?”, Doãn Kiếm đối đáp tự nhiên.

“Trong phòng của con gái tôi.”

“Vậy cô Đại Mỹ đâu?”

“Ở phòng đàn trên lầu”, quý phu nhân buồn bã thở dài, “Con bé thường xuyên ở phòng đàn luyện piano, thời gian rất lâu, cho dù bệnh nặng đến mức không nhận ra ai với ai nữa nhưng vẫn duy trì thói quen đến phòng đàn. Đứa trẻ đáng thương này, cả ngày không ăn không uống, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, lại cứ nhốt chặt bản thân ở trong phòng nói năng điên khùng, khóc gào ầm ĩ, không chịu mở cửa...”, bà ta nghẹn ngào rơi nước mắt.

“Tôi có thể đi thăm cô ấy một chút không?”, ta lên tiếng hỏi.

“Chị Ôn”, người phụ nữ gọi một người giúp việc đến, dùng khăn tay khẽ lau nước mắt, “Đưa bọn họ lên lầu thăm Đại Mỹ một chút”.

Người phụ nữ trung niên được gọi là chị Ôn vâng lời, đưa bọn ta đi lên cầu thang rồi mở cửa phòng đàn ra, đầu hành lang bên kia, Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn đi ra, nhìn thấy ta, hai người hơi kinh ngạc, có lẽ không ngờ rằng ta sẽ đến.

“Linh Linh”, Đỗ An Trác bước nhanh đến gần, “Doãn Kiếm, tại sao cậu lại đưa cô ấy đến?”.

“Tôi thấy để cô ấy ở bên cạnh mình thì sẽ an toàn hơn, đề phòng giống như lần trước, cô ấy tự xông đến nhà thờ, khiến người khác lo lắng”, Doãn Kiếm tràn đầy lý lẽ biện giải.

“Ha ha...”, trong phòng đàn truyền ra tiếng cười lãnh lút, cô gái gầy như cây sậy đứng ở cửa phòng, tuổi tác cũng xấp xỉ ta, mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa trắng, mái tóc xoắn tự nhiên dài đến eo để xõa rối tung, trông mắt đen lớn, ánh mắt vô hồn, trông như quỷ.

Cô ta nhìn chằm chằm Doãn Kiếm si dại rồi lại cười ngốc nghếch, bộ dạng rất kỳ quái, vừa nhìn thấy ta, nụ cười lập tức tắt ngấm, đổi thành oán hận cực độ, hung ác đến mức khiến người là kinh hãi trong lòng. Ta còn chưa kịp hiểu gì, cô ta liền giận dữ duỗi hai cánh tay da bọc xương ra tóm lấy ta, bị Doãn Kiếm và Đỗ An Trác mỗi người một bên kịp thời ngăn cản. Cô ta điên cuồng gào thét, đôi mắt hung ác như muốn ăn thịt người nhìn thẳng vào ta.

Ta được Nghiêm Tuấn bảo vệ, Doãn Kiếm và Đỗ An Trác thì giữ chặt cô ta. Chị Ôn sợ đến mức hồn bay phách tán, bà Trình vội vàng lên lầu, tình cảnh trước mắt khiến bà ta đau đớn thấu tim.

“Mau đi tìm dây thừng”, Doãn Kiếm hét lên với chị Ôn, “Mau lên!”.

Chị Ôn sực tỉnh, luống cuống chạy đi.

Trong căn phòng ngủ màu hồng như phòng của công chúa, cô gái bị trói chặt ở trên giường, giống như bị ma nhập, gào thét xé gan xé phổi. Chị Ôn dù nữ chủ nhân đang đau lòng quá độ đi nghỉ ngơi, bốn người bọn ta ở lại trong phòng trông chừng.

“Cô ta như thế này e là trúng tà thật rồi”, Nghiêm Tuấn trầm tư.

“Linh Linh”, Đỗ An Trác khá lo lắng cho ta, “Em bị kinh sợ rồi, quay về trước đi! Doãn Kiếm, anh đưa cô ấy về đi”.

“Không cần” ta từ chối, nhìn cô gái bất tỉnh nhân sự trên giường, “Tôi không sao, việc của Đại Mỹ cần giải quyết càng nhanh càng tốt, tội nghiệp cô ấy”.

“Nha đầu này luôn nghĩ cho người khác, đến khi nào mới có thể nghĩ cho bản thân mình đây?”, Doãn Kiếm khẽ cười, giúp ta vén mấy lọn tóc bên cạnh ra sau, ánh mắt dịu dàng, “Vừa rồi bị sợ hãi không nhẹ nhì! Tim không khỏe thì đừng cố tỏ ra mạnh mẽ”.

Ta vờ như chẳng để tâm, quay sang Nghiêm Tuấn, cự tuyệt sự quan tâm của Doãn Kiếm, đổi chủ đề: “Tiểu Tuấn, trong tay cậu đang cầm gậy huyền quang ư?”.

Cậu ta giờ chiếc gậy dài khoảng ba tấc lên: “Đây không phải là gậy huyền quang, nó là công cụ thăm dò từ trường dạng ẩn đặc thù, là một loại kỹ thuật đỉnh cao, bọn tôi dùng nó để tìm kiếm, kiểm tra sự tồn tại của dị thể”.

“Hử?”, có thể thăm dò được sự tồn tại phi nhân loại?

“Nói đơn giản, trên thế giới, mỗi loại sinh mệnh đều hình thành từ trường của riêng mình, con người, động vật, thực vật... năng lượng từ trường đều không giống nhau, ngoại trừ nhóm này ra còn có u linh, yêu quái... và một vài dị thể khác. Những thứ này, người bình thường không thể nhìn thấy được, biểu tượng năng lượng của bọn chúng rất yếu, nhưng từ trường dạng ẩn lại vô cùng mạnh, ví dụ”, cậu ta giờ gậy huyền quang lên phía trước, làm mẫu cho ta, “Ánh sáng xanh da trời biểu thị bình thường”, bên trong phát ra tia sáng màu xanh da trời yếu ớt, “Nếu như biến thành màu đỏ, chứng tỏ nó đã phát hiện được dị thể, ánh sáng càng mạnh, năng lượng của dị thể càng mạnh, cũng càng nguy hiểm”.

“Thật lợi hại”, ta tán thưởng tự đáy lòng, “Tiểu Tuấn, cậu hiểu biết nhiều thật, có thể làm ra thứ đồ kỹ thuật cao như vậy!”, ta mà đụng phải nó chắc sẽ không có vấn đề gì nhì!

“Cậu không cần bận tâm”, cậu ta vênh mặt lên rồi quay đầu đi.

Lẽ nào cậu ta trộm được ở đâu đó? Vốn dĩ có thể tìm ra được đáp án trong ký ức của cậu ta, nhưng sau khi phong ấn một phần sức mạnh, việc này đối với ta rất khó khăn.

“Nghiêm Tuấn và một người bạn mượn từ chỗ chị họ của cậu ấy”, Đỗ An Trác tốt bụng giải thích.

Mượn? Ta hiểu rồi, người bạn kia của cậu ta chắc chắn không đơn giản, chị họ của Nghiêm Tuấn? Có được thứ đồ hiếm thế này, có thể thấy cô ta cũng không phải nhân vật đơn giản.

“Kết quả thăm dò ở chỗ này thế nào?”, Doãn Kiếm hỏi vào chuyện chính.

Hai người kia đều lắc đầu.

“Thử một chút trên người cô ta”, Doãn Kiếm nhìn Đại Mỹ đang dần ngừng thở.

“Cô ta là người, không cần thiết...”, Nghiêm Tuấn chau mày.

“Cô ta vẫn coi là người bình thường sao?”, Doãn Kiếm nhẹ nhàng phản vấn.

“Nghiêm Tuấn, thử một chút xem”, Đỗ An Trác biểu thị đồng ý, “Bà Trình nói cô ta thường xuyên nhốt mình trong phòng, nói lời điên dại, căn phòng đã không có vấn đề, thế nên vấn đề có khả năng chính là ở trên người cô ta...”, cậu ta im lặng một lát rồi lại chậm chậm thêm một câu, “Vừa rồi còn vô duyên vô cớ tấn công Linh Linh”.

Nghiêm Tuấn do dự một lát, đi gần tới bên giường, nhìn hai đường ánh sáng yếu ớt rồi rạc chiếu ra, từng tia sáng nhỏ màu xanh lam, thời khắc chạm đến thân thể của cô ta liền phát ra ánh sáng mạnh chói mắt, chớp mắt lại biến mất, không có bất cứ phản ứng nào nữa.

Ghi chú: 1. Dạ Lạc, phiên âm tiếng Trung là Ye Luo.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 7: Kẻ Địch Vô Hình (Thượng)

Nhìn thấy gây huỳnh quang im lìm không phản ứng, ta khiếm tốn hỏi: “Điều này biểu thị cái gì?”.

“Hóng rồi”, Nghiêm Tuấn thử mấy lần, căng thẳng nhìn Đại Mỹ như nhìn ma quỷ, “Trên người cô ta có... có thứ gì đó”.

“Ừm... ha ha...”, cô gái trên giường chăm chăm nhìn ta, cười u ám “Bị chiếm thân rồi?”, Doãn Kiếm đoán hỏi.

“Không...”, Nghiêm Tuấn nuốt nước bọt, “Nếu bị chiếm thân, thì phải xuất hiện màu đỏ, nhưng mà...”.

“Cô ta là người, nhưng ánh sáng xanh mạnh mẽ như vậy, giống như bị một luồng năng lượng cực lớn cưỡng ép xâm nhập, quá nhiều từ trường ổn định vốn có của cô ấy, khiến tinh thần hỗn loạn, thần chí bất minh...”, Đỗ An Trác tiếp lời.

“Ồ”, ta ngộ ra, “Cho nên Tiểu Tuấn nói trên người cô ta có thứ gì đó, vậy để tôi giúp cô ta kiểm tra một chút”, ta khua tay ra hiệu bảo ba người tránh đi, đây chính là mục đích đến đây của ta.

“Không được”, Doãn Kiếm và Đỗ An Trác đồng thanh phủ quyết.

Qua một hồi thương lượng, chị Ôn bị kinh sợ đến mất hồn, lại vừa khéo phải đi chăm sóc bà Trình đang đau lòng, trong nhà không có người giúp việc nào khác, ba người con trai lại không tiện nhìn thân thể của thiên kim tiểu thư nhà người ta nên chỉ đành để ta làm.

“Bọn anh trông giữ ở ngoài cửa”, Doãn Kiếm liên tục dặn dò, “Có chuyện gì lập tức gọi anh”.

“Vâng, vâng, biết rồi”, ta gật đầu như gà mổ thóc.

Sau khi biến thành Phong Linh, thân thể con gái ta đã nhìn thấy không ít, khi khôi phục lại thành Dạ Lạc, ta vẫn luôn tự giác tránh đi, ngoại hình tuy là cô gái Phong Linh bình thường, nhưng sẽ không tùy tiện đi nhìn con gái thay quần áo nữa. Cho dù sống chung phòng với Tiểu Trình và Hy Nhi, ta cũng đều có ý không nhìn họ. Ta tự thấy bản thân mình... quá giả tạo!

Chiếc dây thừng dài trời chặt Đại Mỹ dần nổi lóng trong ánh sáng bạc, cô ta nhe nanh há miệng nhảy lên, ta duỗi một ngón tay phải điểm lên mi tâm của cô ta, dòng ánh sáng nhỏ bé thâm nhập vào, cô gái dần yên tĩnh lại.

Đau đớn tê liệt trong nháy mắt, trái tim giống như bị đâm trúng, khiến ta không thể không nhanh chóng thu tay về giữ chặt nơi trái tim. Đại Mỹ mềm nhũn đổ lên trên giường. Ta chịu đựng đau đớn lật người của cô ta lại, sờ lên cổ áo ngủ, mở rộng ra rồi kéo xuống phía dưới.

Trên tấm lưng trắng như tuyết lộ ra biểu tượng màu đen cực kỳ bắt mắt. Đó là hình xương sọ nhỏ đầy quây thành hình vẽ phức tạp có hình dáng giống tam giác, ở giữa có in hai chữ “YL”, như vết tắt của một tên gọi nào đó.

Nỗi bất an kỳ lạ vụt qua, biểu tượng này, năng lượng loại này...

“Dạ Lạc, trước khi bọn chúng bắt được ngươi, ngươi nhất định phải sống sót cho ta...”, câu nói này muốn dự báo điều gì?

Phong Linh đã sống mười tám năm trên thế giới này, Dạ Lạc lại không hề thông thuộc. Lần này quay lại, cảm giác của ta khác rất nhiều so với trước đây, trong hai năm ký ức trống rỗng ấy đã xảy ra biến cố gì đó phải không?

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp, ta bình tĩnh xòe bàn tay hướng xuống, che đi biểu tượng...

“Tiểu Phong.”

“Linh Linh?”

Mở cửa phòng ra, thấy hai khuôn mặt anh tuấn đang lo lắng, ta cười xua tay, uể oải nói: “Cô ấy không sao rồi”.

“Mặt của em sao lại xanh như vậy?”, Đỗ An Trác định dìu ta lại bị Doãn Kiếm ra tay trước.

“Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi, Tiểu Trác, nói với bà Trình, Đại Mỹ đã ngủ rồi, sau khi tỉnh lại sẽ không sao nữa, các anh cũng quay về đi! Sự việc này...”, ta gắng hết sức nói thật ngắn gọn.

“Tình hình bên trong như thế nào?”, Nghiêm Tuấn cắt ngang lời ta.

“Nghiêm Tuấn, cứ làm như cô ấy nói, tôi đưa cô ấy quay về trước, các cậu sau khi nói rõ cho bà Trình xong thì rời đi”, Doãn Kiếm tin tưởng ta ngoài sức tưởng tượng, không chút nghi ngờ.

“Tôi có thể tự quay về”, ta lặng lẽ đẩy Doãn Kiếm ra, cúi đầu chậm chậm nói, “A Kiếm, Tiểu Trác, Tiểu Tuấn, sự việc này tạm ổn rồi, mọi người không cần lo nữa, yên tâm quay về trường lên lớp đi!”, nói xong, ta đi xuống cầu thang.

Tiểu Ly đang dựa vào lan can ở tầng dưới đợi ta, sắc mặt rất khó coi...

“Tiểu Phong, rốt cuộc em là ai?”, Doãn Kiếm ở trong phòng khách phía sau lưng hỏi.

“Câu hỏi này, chính tôi cũng muốn làm rõ”, ta thấp giọng chậm chạp trả lời. Ra khỏi cửa, Tiểu Ly nhìn ta như nhìn một kẻ điên: “Câu trả lời của huynh thật sự ấu trĩ, không biết rõ bản thân mình là ai?”

“Sứ giả của chính nghĩa, hóa thân của tà ác, đệ cho rằng ta là ai?”

“Đệ không nghĩ sâu sắc được như huynh, đệ chỉ biết Dạ Lạc là đại ca của đệ”, cậu ấy nói rất tự nhiên, trái lại khiến ta hơi hơi kinh ngạc, đứa trẻ này, đáng yêu hơn nhiều so với trước đây rồi.

Về đến nhà, Áo Nguyệt vẫn không rơi vào tình trạng như ta đã dự liệu, xem ra anh ta và mèo con chung sống không tồi, theo tin tức A Mục và Diệu Âm cung cấp...

Mèo con tên là Ti Ti, chạy trốn đến Cốc Giang, lúc lạc hồn lại đụng phải ta và Áo Nguyệt đang đi tuần đêm, không biết là bị diện mạo hoa mỹ của Áo Nguyệt hấp dẫn hay là mê tường tìm kiếm sự an toàn đối với sức mạnh của anh ta, liền bám theo bọn ta suốt cả quãng đường. Đâu ngờ Áo Nguyệt chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, nếu như không phải là niệm tình cô ta không có ý đồ đánh ta, thì đã chết ngay tại chỗ rồi.

Sau khi đến Dạ trạch, mèo con đặc biệt đeo bám Áo Nguyệt, cả ngày từ sáng đến tối dính chặt trên người anh ta như con bạch tuộc. Mỗi khi Áo Nguyệt muốn nổi khùng, Tinh Hà đều bình tĩnh nhắc nhở: “Chăm sóc cô ta là mệnh lệnh của chủ nhân, dù có không chịu đựng được hơn đi chăng nữa cũng phải nhịn”

Sau đó tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt đồng tình đến chàng trai có khuôn mặt anh tuấn đã tái xanh, may mà Toàn Cơ không ở đây, nếu không chắc chắn sẽ bị đem ra làm vũ khí.

Ban ngày như vậy, buổi tối cũng không ngoại lệ, mèo con vô cùng tích cực lên vào phòng của Áo Nguyệt, liếm móng vuốt nhỏ lông lôm xôm, thoải mái chui vào trong lòng anh ta ngủ ngon lành, hai tư giờ đồng hồ như hình với bóng không rời.

Trong lòng ta có một con tiểu ác ma đặc ý giở thế tay biểu thị thắng lợi cười đến nội thương...

Nhưng bắt đầu từ hôm qua, tính tình con mèo thay đổi rất lớn, cứ trốn trong phòng Áo Nguyệt run rẩy, cũng không bám theo anh ta nữa, thế nào cũng không chịu ra ngoài, đánh chết cũng không chịu ra, ngoan cố đến cùng. Cuối cùng Áo Nguyệt được giải thoát rồi, nhưng dường như lại thấy không quen lắm, khuôn mặt lạnh băng kia nhìn kiểu gì cũng thấy rất mất tự nhiên.

“Dạ Lạc, gần đây bọn tạp chủng không an phận bên ngoài khá nhiều, ngài phải chú ý hơn”, A Mục đại thúc đẹp trai uy mãnh nói với ta khi đó đang đi tìm mèo con, “Nếu cần thiết, ta cũng đi đến trường học”.

Ta suy nghĩ nửa ngả từ trên cầu thang xuống, một Tiểu Ly thuốc nổ đã đủ đau đầu rồi, lại thêm vào A Mục nhiệt huyết nữa, mối nguy hiểm của trường học sẽ tăng vọt thêm mấy lần.

“A Mục, người ở nhà, không được phép đi đâu hết”, ta quay lưng lại, lạnh giọng nói.

“Á, đã lâu chưa vận động gân cốt rồi, phải tìm thời gian ra ngoài luyện mấy trận”, A Mục vươn eo, vận cổ, tự nói tự nghe chẳng buồn nhìn ta.

“Không được, sau này sẽ có việc cho người”, Tiểu Ly ở bên cạnh thêm dầu vào lửa.

Bị thuộc hạ của mình lấn nước! Ta có lẽ là chủ nhân không giống chủ nhất nhất trên thế giới này.

“Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, Diệu Âm sẽ chết bảo vệ đại nhân” đôi mắt trong sáng của tiểu cô nương lóe lên quyết tâm không gì lay chuyển được.

“Đến lúc đó tính sau”, ác ma khoác áo thiên sứ Tinh Hà cứng nhắc ném ra một câu.

Ảo Nguyệt không nói gì, cùng ta đi vào phòng, chú mèo con trốn trong chăn run lên cảm cấp, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rì “Meo meo”, Ảo Nguyệt kéo chăn ra: “Ti Ti, ra ngoài đi”.

Mèo con không hề để ý, ngược lại còn cuộn chặt hơn.

“Ti Ti, Dạ Lạc về rồi, mau ra ngoài...”, Ảo Nguyệt có chút mất kiên nhẫn, đang định lôi chăn ra thì bị ta ngăn cản lại. Ta lắc đầu, ra hiệu bảo anh ta lùi ra.

Chiếc đầu nhỏ lút thò ra từ trong chăn, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, đôi mắt lục bảo thạch rung rung nước, một vẻ đẹp trời sinh, đôi tai mèo nhọn trên đỉnh đầu, chẳng cần nói cũng biết đáng yêu đến nhường nào.

Đôi mắt lục bảo thạch hồ nghi nhìn ta rồi lại nhìn Ảo Nguyệt đang đứng tựa vào tường sau đó ánh nhìn lại quay lại chỗ ta.

Hiểu được sự nghi hoặc trong mắt cô ta, ta dịu giọng khẽ cười: “Có lẽ, như thế này người sẽ nhận ra được”.

Ta đổi thành thân phận của Dạ Lạc xuất hiện trước mặt cô ta, chú mèo nhỏ đột nhiên hưng phấn đứng thẳng lên: “Meo, meo...”.

Ta đưa tay về phía cô ta, thân thiết hỏi han: “Mấy ngày này sống có tốt không?”.

Cô ta ôm lấy tay của ta, nhõng nhẽo vừa liếm vừa dụi, chui hẳn ra khỏi chăn. Nụ cười của ta bất giác đông cứng, cô ta không mặc y phục! Cô ta toàn thân trần truồng quý trước mặt của ta, sau mông còn có một chiếc đuôi mèo đang vẫy vẫy vui mừng. Thân thể nhỏ bé, làn da trắng nõn mịn màng, muôn vàn xuân sắc.

Trong một ngày, ta liên tiếp nhìn thấy thân thể của hai thiếu nữ!

Liếc mắt thấy Ảo Nguyệt lạnh lùng nhìn mà như không thấy, anh ta và con mèo con cứ thế này qua đêm với nhau? Một tảng băng không cảm xúc với phụ nữ chắc không thể làm ra được chuyện hoang đường gì.

Ta ngồi xuống cạnh mèo con, nâng khuôn mặt linh lung ấy lên, dịu dàng cười nói: “Nghe nói người vẫn luôn trốn ở trong này không chịu ra ngoài, sợ hãi điều gì phải không?”.

Cô ta ngược đôi mắt nước mắt rung rung lên, cắn chặt bờ môi nhỏ nhắn, như thể có ngàn điều ảm ức, vùi đầu vào lòng ta không ngừng thút thít.

Tay vỗ về tấm lưng mịn màng của cô ta, ta nhẹ nhàng an ủi thiếu nữ đang khóc lóc: “Đừng sợ”. Cho dù trong lòng ta đang ôm cơ thể thiếu nữ duyên dáng yếu mềm, nhưng gian phòng không hề có chút không khí ám muội nào.

Bất luận với tư cách là Phong Linh đối với con trai, hay là Dạ Lạc đối với con gái, ta đều không có cảm giác, ngoại trừ một chút đau lòng, không có được cảm xúc khó nói thành lời như lúc mất đi Anh Hàm Nhi.

“Dạ Lạc”, mèo con ôm lấy cổ ta, nhìn chăm chú, nghiêm túc nói ra từng chữ, “Dạ Lạc, Dạ Lạc...”. Cô ta sát lại gần, hơi thở nhẹ nhàng của cô ta phả lên mặt ta, thiếu nữ đột nhiên tươi cười rạng rỡ, vui mừng cất tiếng gọi, “Dạ Lạc, Dạ Lạc...”.

Tiểu nha đầu này, ngoại trừ gọi tên của ta ra, có thể nói được cái gì khác không? Bộ dạng kích động của cô ta giống như tìm thấy được kho báu Soimon trong truyền thuyết vậy.

“Dạ Lạc, ngài là Dạ Lạc, ngài là Dạ Lạc...”, cô ta vui mừng sung sướng nhảy nhót ôm chặt lấy ta, cơ thể khỏa thân của cô ta loạn lên dưới cánh tay ta.

Ta là Dạ Lạc, có vấn đề gì sao?

“Dạ Lạc, ta rất thích ngài, thích ngài nhất...”, mèo con chẳng chút kiêng dè lớn tiếng thổ lộ.

“Ta chưa từng thấy cô gái nào nhìn thấy Dạ Lạc mà lại không thích, cô muốn thích ngài ấy, từ từ xếp hàng đi!”, Ảo Nguyệt lạnh lùng châm biếm, nghiêm mặt lại rồi đi ra khỏi phòng, “Dạ Lạc, mèo con giao cho ngài đó, đừng để cô ta đến làm phiền tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Kẻ Địch Vô Hình (Hạ)

“Đại nhân, mặc quần áo cho Ti Ti”, Diệu Âm tay cầm một chiếc váy liền màu xanh kiểu ren đi vào phòng.

“Ừm”, ta thu tai và đuôi của mèo con lại.

Váy rất vừa, Diệu Âm chải gọn mái tóc dài của mèo con, nhẹ nhàng vuốt ra sau, đeo chiếc kẹp tóc màu hồng xinh xắn lên, mèo con liền biến thành công chúa nhỏ.

Ti Ti vui mừng, hai tai nhon đáng yêu lại thò ra, “Meo meo”, ôm lấy eo của ta, rất thân mật. Diệu Âm hai mắt bốc hỏa, rất bất mãn với sự được đăng chân lần đầu của cô ta, lòng thương xót lúc đầu chuyển ngay thành đố kỵ. Khi nắm đầm của cô bé khua đến trước mắt, ta đỡ hai vai của mèo con lên: “Ti Ti, vì sao khi biết ta là Dạ Lạc, người lại vui vẻ như vậy?”

“Tôi đang tìm Dạ Lạc, bởi vì Dạ Lạc rất lợi hại, ngài ấy có thể bảo vệ tôi”, mèo con cười ngọt ngào đáp lại, chiếc tai nhon khê nhún.

“Người nghe ai nói vậy?”, Diệu Âm kìm nén lửa giận.

“Một tháng trước, Đình Linh tỷ tỷ bị chết, còn lại tôi cô độc một mình, sau đó gặp được U Mỹ tỷ tỷ. Tỷ ấy định đưa tôi đi tìm Dạ Lạc, nói Dạ Lạc có thể cứu giúp được bọn tôi, báo thù được cho Đình Linh tỷ tỷ. Nhưng mà không lâu sau, U Mỹ tỷ tỷ cũng chết rồi, tỷ ấy bảo tôi mau chạy, còn mình lại bị người ta giết chết...”, Ti Ti thút thít ôm chặt lấy ta khóc lóc thảm thiết.

“Người quen biết Đình Linh?”, ta hơi bất ngờ.

“Đình Linh tỷ tỷ là người tốt, tỷ ấy không đáng chết, tỷ ấy không đáng chết...”, mèo con nước mắt giàn giụa.

“Ai đang truy sát các người?”, Diệu Âm nghiêm túc hỏi, hiểu rõ nếu như lời cô ta nói là thật, ắt có liên hệ với ta.

“Tôi không biết bọn chúng là ai, nhưng mà... rất đáng sợ”, cô ta run rẩy vui mặt đi, hai cánh tay bám chặt lấy ta không buông, “Dạ Lạc, tôi rất sợ, bọn chúng tìm đến rồi, tôi cảm nhận được, bọn chúng đến rồi...”

“Xung quanh Dạ Trạch có giăng kết giới của đại nhân, bất cứ yêu ma quỷ quái nào cũng không thể vào được, nếu không phải trên người của người có y phục của đại nhân cuốn quanh, thì cũng đừng nghĩ đến việc đến gần một bước, trong này hoàn toàn có thể che giấu được yêu khí của người, không cần phải lo lắng vớ vẩn”, Diệu Âm kìm nén sự tức giận, lời lẽ rất không thân thiện.

“Nhưng mà, nhưng mà... bọn chúng là người, không phải yêu ma...”, Ti Ti khò sở khóc lóc.

“Người?”, Diệu Âm không tin, càng giận hơn, “Đùa gì vậy chứ, con người thôi mà lại khiến người sợ hãi đến mức này?”

Ta cũng thấy như vậy, yêu thì phải có ưu thế hơn người mới đúng, mèo con bị dọa cho ngốc rồi sao?

“Không phải đâu, không phải đâu...”, Ti Ti nuốt nước mắt gồng sức lắc đầu, cực lực tranh biện, “Bọn chúng không phải là người bình thường, tôi đã nhìn thấy chiếc nhẫn của bọn chúng, rất đáng sợ... rất đáng sợ...”

Ta giữ lấy cơ thể nhỏ bé run rẩy của cô ta, giọng nói dịu dàng: “Ti Ti, yên tâm, ở đây rất an toàn, không ai có thể làm người bị thương được, Áo Nguyệt sẽ có trách nhiệm chăm sóc người”.

“Dạ Lạc?”, mèo con ngẩng mặt lên, đôi mắt lục bảo thạch rung rung đầy nước.

“Đại nhân chỗ này không phải là nơi thu nhận”, Diệu Âm giận dữ.

“Ti Ti chỉ tạm thời ở lại”, ta ôn tồn cười nói, “Diệu Âm, phải lịch sự với khách”.

“Biết rồi”, cô bé xì mặt cầu nhàu.

Dưới màn đêm u ám yên tĩnh, Doãn Kiếm cầm nửa ly rượu dựa vào bên cạnh lan can ở ban công ngoài cửa sổ sát đất, áo sơ mi mở đến ba khuy, gian phòng hắt ra ánh đèn mờ lung, bộ ngực săn chắc của anh ta thấp thoáng lộ ra, trong sự chậm rãi nhàn tản còn mang theo chút lạnh lùng: “Vô Thương, người đi thu linh hồn của bọn họ, chắc chắn biết được hung thủ là ai?”

“Xin lỗi nhé! Ngoài chuyện công việc ra, ta không có gì để nói cả”, Vô Thương ôm chiếc gối hái lớn, nhàn rỗi ngồi trên nóc nhà.

“Gần đây người đầu tự đi làm việc, không phải ta còn hai linh hồn nữa mới đủ sao?”, anh ta thờ ơ hỏi, đưa ly rượu đến bên miệng nhấp một ngụm nhỏ.

“Ừm, hai cái đó ta dự định cùng nhau thu, người hiểu rõ mà.”

“Hừ, hiểu rõ?”, Doãn Kiếm cười lạnh, “Ta hiểu rõ bản thân mình không thoát được khỏi lòng bàn tay người, tử thần Vô Thương, người đừng để ta đợi quá lâu”.

“Ta không vội, còn muốn chơi cùng Tiểu Doãn Kiếm một thời gian nữa”, giọng nói hần trầm khàn, “Hơn nữa, bây giờ người không giết nổi hần ta”.

“Chẳng phải còn có người sao?”, Doãn Kiếm ngẩng đầu uống cạn ly rượu xoay nghịch chiếc ly rỗng trong tay.

“Tận tay báo thù mới là mong muốn của người đúng không? Cho nên ta bảo đảm không nhúng tay vào, nhưng sẽ đưa ra một kiến nghị”, Vô Thương cười u ám, “Người có khả năng thông linh, đợi đến khi có thể triệu ra linh thể đủ lớn mạnh, hãy đối đầu với hần ta, có lẽ sẽ có cơ hội thắng. Linh thể càng lợi hại, cơ hội thắng sẽ càng cao, nhưng đồng thời, gánh nặng thân thể người phải chịu cũng càng nặng, càng đau khổ. Người phải biết, có được thứ này thì buộc phải bỏ đi một thứ khác, đây là cái giá phải đánh đổi”.

“Chỉ cần có thể giết được hần ta, tất cả đều chẳng là gì”, Doãn Kiếm buồn bực ném ly rượu, “choang”, tiếng thủy tinh vỡ vụn lạnh lạnh vô cùng chói tai trong đêm đen yên tĩnh.

Doãn Kiếm, người không thấy vật báu lớn đang được cất giấu trên người mình, chỉ còn thiếu một chiếc chìa khóa để mở ra, đây cũng chính là nguyên do Sở Tiêu Nhiên ra tay giết người, bọn chúng muốn bóp chết người từ trong trứng nước, Vô Thương thâm nghĩ.

Trận chiến giữa Sở Tiêu Nhiên và Doãn Kiếm, có thể sẽ biến thành cuộc chiến giữa người có khả năng thông linh mạnh nhất và đệ nhất ngự linh sư, rất đáng được trông đợi đó! Đến khi đó, tử thần sẽ là kẻ chiến thắng cuối cùng, cùng một lúc thu được hai linh hồn ưu tú như vậy, trò chơi từ vong đầy kịch tính này, sẽ có cảm giác thành tựu và lạc thú to lớn!

“Vô Thương, giúp ta một chuyện”, Doãn Kiếm nắm chặt lan can, ngữ khí lạnh lẽo, “Giúp ta điều tra Phong Linh”.

“Ta còn nhớ mấy ngày trước người đã điều tra rồi.”

“Người hiểu rõ ý của ta mà, đừng nói những lời vô bổ đó”, Doãn Kiếm trong lòng rối loạn.

“Ngoài chuyện công việc, ta chẳng có gì để nói”, Vô Thương nhàn nhã cười, “Tiểu Doãn Kiếm, đừng coi ta như người hầu của người”.

“Hừ, đã như vậy, người không cần trông chừng ta nữa, chỉ cần làm chuyện người nên làm là được rồi.”

Ở một góc khác của căn phòng, Doãn Diệp lén lút đẩy hé cửa, thừ cất tiếng gọi: “Anh trai?”.

“Tiểu Diệp?”, Doãn Kiếm nhanh chóng quay người, điều chỉnh tâm trạng, thấy em gái mặc áo ngủ lên vào trong, “Tiểu Diệp, em tìm anh sao?”

“Anh trai, em vừa mới nghe thấy trong phòng anh có tiếng động, không sao chứ?”, Doãn Diệp quan tâm hỏi han.

“Không sao, lỡ tay làm rơi chiếc ly, làm ồn khiến em tỉnh rồi?”, Doãn Kiếm dịu giọng an ủi, “Mau đi ngủ đi! Ngày mai còn phải dậy sớm đi học”.

“Vâng”, Doãn Diệp ngoan ngoãn gật đầu, túm lấy tay của anh ta, “Anh, em quyết định sẽ đăng ký vào trường đại học anh đang học, không ra nước ngoài nữa. Em muốn học tài chính, sau khi tốt nghiệp thi vào Quảng An để giúp đỡ cho anh và chị Nhân Nhân, có được không?”, khuôn mặt thuần khiết, đôi mắt đen láy trong sáng của cô bé chứa đầy hy vọng.

“Chẳng phải em muốn học thiết kế thời trang sao? Trường học bên Pháp cũng liên hệ xong rồi...”

“Không muốn đi”, Doãn Diệp bĩu môi lắc đầu, “Em không muốn rời xa anh, không muốn một mình sống bên Pháp, em muốn ở lại bên cạnh anh, có được không? Đừng bắt em đi Pháp...”, gương mặt xinh đẹp ảm ức làm nũng với anh ta.

“Thay đổi cứ liên xoành xoạch”, Doãn Kiếm bắt lực thở dài, nâng tay cốc vào trán của cô bé một cái, “Chỉ cần Tiểu Diệp vui vẻ thì thế nào cũng được”.

“Yeah! Anh trai vạn tuế...”, Doãn Diệp lập tức bay nhảy tung tăng, vui mừng ôm lấy Doãn Kiếm, “Vẫn là anh trai thương em nhất!”.

“Thiếu nữ mười bảy tuổi rồi mà vẫn chẳng biết lớn nhỏ gì cả, cứ như trẻ con vậy”, Doãn Kiếm rất nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của cô bé.

“Hi hi... ai bảo anh quá đẹp trai mà, em cũng là con gái, rất thích đó!”, Doãn Diệp táo bạo, đột nhiên nghĩ ra điều gì, “À, đúng rồi, anh, hôm nay bố gọi điện đến, muốn tết Trung thu chúng ta về nhà”.

Sắc mặt Doãn Kiếm bỗng chốc u ám: “Tiểu Diệp, nếu em muốn quay về, anh không phản đối”.

“Nhưng còn anh?”

“Anh sẽ không đi gặp ông ấy.”

“Anh...”

“Được rồi, em mau đi ngủ đi!”, Doãn Kiếm thúc giục cô bé, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Anh ta vẫn luôn cho rằng, đối với người mẹ đã qua đời, vị chính khách kia không xứng làm một người chồng, đối với bản thân mình, cũng không xứng làm một người cha.

Trong phòng khách yên tĩnh, dưới ánh đèn sáng tỏ, ba người ngồi trên sofa im lặng rất lâu...

“Sự việc hôm nay thật sự rất kỳ quái”, Nghiêm Tuấn phá tan sự trầm mặc, “Bà Trình vừa mới gọi điện thoại đến nói con gái bà ta hoàn toàn tỉnh táo rồi, trên người Trình Đại Mỹ rốt cuộc có thứ gì? Phong Linh đã làm gì cô ta? Lời nói của cô ấy có ý bảo chúng ta đừng điều tra tiếp nữa, cô ấy cố ý giấu giếm một số chuyện, vô cùng cổ quái, em trai cô ấy cũng vậy, hai chị em cứ thần bí thế nào ấy”.

“Nói đến cổ quái thần bí, chúng ta chẳng phải mỗi người đều có những chuyện không thể cho người khác biết sao?”, Lương Dĩ Tiên ngẩng mặt lên, dựa lưng vào sofa, “Lấy tôi làm ví dụ trước, mọi người chỉ biết tôi là âm dương sư biết pháp thuật, đối với gia thế của tôi đại khái là không biết gì. Nghiêm Tuấn khá phức tạp, bản thân cậu ấy thì chẳng có gì nhưng bạn bè xung quanh lại rất cổ quái kỳ dị, chẳng nói đâu xa, ngay cả người chị họ sống ở Mỹ kia của cậu ấy, thân phận cũng thần bí lắm rồi. An Trác coi như là đơn thuần nhất, gia đình hạnh phúc, nhưng chuyện của cậu chính là Đinh Linh, tình yêu giữa người và yêu, âm dương cách trở, nỗi thương đau này sẽ trở thành bí mật cậu khó có thể hé răng ra được. Doãn Kiếm, không cần tôi nói nhiều, hôm đó mọi người ở trong nhà thờ đều đã thấy rồi, trong lòng anh ta cất giấu một mối thù hận cực sâu”.

“Nghe cậu nói những điều này, hóa ra chúng ta đều không hiểu rõ về nhau”, Đỗ An Trác cười khổ, “Nhưng cũng hợp tác với nhau được một thời gian dài như vậy rồi”.

“Nhưng chúng tôi hiểu rõ cậu”, Lương Dĩ Tiên nói lời thật lòng, “Cậu là người đơn giản nhất, dễ hiểu nhất trong mấy người chúng ta, chính vì như vậy, cậu mới có thể tập hợp được chúng tôi lại với nhau, trở thành hội trưởng của Hội siêu nhiên, nếu đổi lại cho bất cứ người nào khác như tôi, Nghiêm Tuấn hay Doãn Kiếm đều không thể được”.

“Cảm ơn...”, cậu ta thành khẩn nói.

“Tôi không tặng bóc cậu”, Lương Dĩ Tiên dùng ánh mắt “Cậu đừng có tự mình đa tình” liếc nhìn cậu ta.

“Cảm ơn cậu chịu bỏ qua cho Linh Linh”, Đỗ An Trác lên tiếng nói của mình, “Tôi biết, nhiệm vụ của âm dương sư là diệt yêu trừ ma, nhưng sau khi biết rõ Linh Linh là hồ tiên, cậu vẫn không xuống tay với cô ấy, còn đồng ý giúp chúng tôi... cảm ơn!”.

“Không cần cảm ơn tôi, là tạo hóa, tôi không phải là người không phân rõ thị phi”, cô ấy ngừng một chút, “Nhắc nhở cậu một câu nữa, Phong Linh không phải Đinh Linh, trên người cô ấy không có yêu khí, nếu không phải loài người bình thường thì là ẩn giấu quá tốt, đạo hạnh cực cao, với cô ấy...”

“Bất luận thế nào, ít nhất cô ấy không có ác ý”, Đỗ An Trác cắt ngang lời Dĩ Tiên, ngữ khí không kiềm được nặng hơn một chút, “Hạ Đình có thể thông qua thuật di hồn để thâm nhập thân thể người khác, Linh Linh cũng có thể, có lẽ chỉ là do cô ấy không nhớ mà thôi”.

“Đinh Linh lúc đó bị đánh về nguyên hình, cậu đưa cô ấy đến cỗ mộ, tận mắt nhìn thấy cô ấy biến mất.”

“Nhưng nếu như cô ấy thực sự là Đinh Linh thì một số chuyện thực sự có lời giải thích rồi”, Nghiêm Tuấn như có suy tư, “Bao gồm chuyện đêm đó, cô ấy xuất hiện ở tháp chuông, Hạ Đình lúc sắp chết nói cô ấy không phải là Phong Linh, hỏi cô ấy rốt cuộc là ai, hôm nay Doãn Kiếm cũng hỏi cùng một câu hỏi như vậy, và những lời nói ẩn ý của cô ấy... đúng rồi”, cậu ta đột ngột ngừng đầu, “Doãn Kiếm từng nhắc, từ sau khi Phong Linh xuất hiện, hình như có ai đó đang hoạt động trong bóng tối, bây giờ xem ra, giống như là giúp đỡ chúng ta rồi. Các cậu có phát hiện ra, những sự việc gần đây đều được giải quyết vô cùng thuận lợi không, quý ăn đầu, chuyện Âu Ngưng và Lâm Hy Nhi mất tích, Trình Đại Mỹ tinh thần thất thường, ngoại trừ trong rừng cây không nhìn thấy Phong Linh, hai lần sau cô ấy đều có mặt...”.

“Thay vì đoán mò lung tung thế này, tôi đề nghị chúng ta quay lại cỗ mộ một chuyến, Phong Linh có phải là Đinh Linh hay không, chỉ cần hỏi Lão Đầu Nhi đó, chẳng phải sẽ rõ ràng hay sao?”, Lương Dĩ Tiên một lời quyết định, còn không quên nhắc nhở, “An Trác, cậu phải chuẩn bị tâm lý”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Hạnh Phúc Mất Đi

Âu Ngưng đã tắt đèn đi ngủ, cửa phòng không khóa, Đỗ An Trác rón rén bước vào, trong bóng tối, chỉ thấy một khối nhô lên ở trên giường, anh ta ngồi xuống bên giường, khẽ giọng gọi: “Tiểu Ngưng”.

Rất lâu sau không thấy có động tĩnh, An Trác trầm mặc giúp cô ta kéo chăn lên một chút, đang dự định đi ra ngoài thì người trên giường liền nhảy tót lên ôm chặt lấy, gục mặt lên vai anh ta, cầu xin: “Đừng đi, đừng đi...”.

“Tiểu Ngung”, anh ta ghen ngào, “Anh hiểu rõ, trong lòng em rất khó chịu, đều tại anh không tốt... anh xin lỗi, nhưng anh thật sự anh cần phải làm cho rõ, anh...”.

Âu Ngung chặn môi anh ta lại, hôn một hồi lâu không nở buông ra, từ từ dựa vào lồng ngực anh ta: “An Trác, em biết em cần cho anh một chút thời gian, nhưng em rất sợ, rất sợ, rất sợ mất anh... An Trác, em yêu anh...”, giọng nói mang theo tiếng nức nở, “Đừng vứt bỏ em, đừng rời xa em...”.

“Tiểu Ngung...”, anh ta không biết nên nói gì, vòng tay lên eo của Âu Ngung, bây giờ anh ta chỉ có thể cho cô sự an ủi, không thể hứa hẹn điều gì.

“An Trác”, Âu Ngung ngược mặt lên, tình sâu thăm thẳm, chăm chú nhìn An Trác.

Đỗ An Trác có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Âu Ngung, trong đêm đen càng thêm dụ hoặc lòng người, một giây sau, bờ môi ấm mềm lại lần nữa phủ lên, ngon lửa ham muốn từ hai đôi môi quấn quýt lấy nhau bỗng chốc lại bùng lên.

Âu Ngung đổ lên trên người An Trác, vừa định cởi áo liền bị anh ta túm lấy tay, động tác liền dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn anh ta, dường như muốn hút lấy ánh sáng trong suốt từ đôi đồng tử ấy.

“Tiểu Ngung, không được”, giọng nói An Trác hơi khàn khàn, “Em nghỉ ngơi đi nhé!”.

“An Trác?”, trái tim Âu Ngung cảm thấy mất mát.

Đỗ An Trác đáp chần chừ thận cho cô ấy, kiên quyết bước ra ngoài, tự thấy may mắn vì mình vẫn còn một chút tỉnh táo. Âu Ngung là cô gái tốt, nhưng vẫn phải phụ cô ấy sao? Không phải anh không thích cô, chỉ là Đinh Linh đã chiếm cứ nơi sâu thẳm trái tim của anh...

Lúc ta giao lại Ti Ti cho Áo Nguyệt, anh ta không nói gì nhiều, lạnh mặt chẳng nói chẳng rằng xách mèo con đi, đúng là công tác tư tưởng của mọi người làm rất tốt!

Tiểu Ly lên nói cho ta biết, thực ra Áo Nguyệt rất phản cảm với việc bị Ti Ti dính lấy, nhưng càng ghét hơn khi nhìn thấy ta bị cô ta đeo bám, nên đành thỏa hiệp nhượng bộ. Theo như ta thấy, anh ta chăm nom cho mèo con một thời gian, chắc đã thành thói quen rồi!

Thế là yên tâm đi học rồi!

Gần đến trường học, ta đi lên trước một bước, cố gắng duy trì khoảng cách với Tiểu Ly để tránh bị nhóm mê trai bao vây tấn công.

Cậu ấy cảm thấy có chút kỳ lạ khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy những đôi mắt lấp lánh trái tim nhanh chóng bay đến, thì liền hiểu ngay vấn đề...

Nhìn đáng vẻ cậu ấy nhếch nhếch, gần như bị ấn ngay tại trận, trong lòng ta sáng khoái vô cùng. Ta sai bước thong dong đi vào phòng học, em trai à, chưa rõ tình hình đã tự ý đến trường học, hối hận đến chết đi nhé!

“Tiểu Phong”, một tiếng hét lớn, bạn học Giai Đình mấy ngày không gặp tặng cho ta một cái ôm nồng nhiệt, “Chúc mừng cậu xuất viện, xin lỗi nhé! Mình không đến bệnh viện đón cậu được”, sau đó cô ấy lại đột ngột chuyển chủ đề, “Nhưng mà không sao, ai đón mà chẳng là đón chứ, cậu cũng biết bây giờ mình đang chìm đắm trong nỗi nhớ nhung hoàng tử, không tự thoát ra được, không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ đến cậu”, biểu cảm thiếu nữ oan ức vô cùng.

Ta nổi hết da gà, thế mà cô ấy cũng nói ra được!

“Mình nghe nói rồi!”, ngay sau đó cô ấy lại phản chấn tinh thần, hai mắt sáng rực, “Trường mình có giáo viên khoa Tâm lý mới đến, anh chàng đẹp trai ngẫu chết đi được, cậu ấy là em trai cậu à?”.

“Cậu có hứng thú sao?”, ta hồ nghi nhìn cô ấy một lượt từ trên xuống dưới, đại tỷ à, cô muốn gặm cỏ non sao? Nhảm rồi, là Tiểu Ly, lớn hơn cô gần vạn tuổi đó.

“Đương nhiên... không phải, mình có hoàng tử rồi”, nhân câu của cô ấy đảo một vòng rồi tìm tìm ghé sát nói với ta, “Tiểu Phong, mình lên đi nhìn trộm rồi, hình như cậu ấy và hoàng tử của mình nhìn có chút giống nhau, đôi mắt mê chết người đó, cái mũi cao thẳng và bờ môi siêu quyến rũ đó, á... đẹp trai ngất ngây!”, cô ấy then thùng che mặt cười trộm.

“Haizz”, ta vỗ trán lắc đầu, nặng nhọc thở dài, tìm vị trí ngồi xuống. Nhìn quanh giảng đường, Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn không đến, hai tên nhóc này, sao lại trốn tiết rồi?

Sau giờ học, Giai Đình vẫn như âm hồn bất tán: “Tiểu Phong, em trai cậu tên là Dạ Ly đúng không? Có thể nói cho mình một chút về cậu ấy không?”.

“Giai Đình, không phải cậu cho rằng Tiểu Ly nhà mình và hoàng tử trong mộng của cậu có liên quan đến nhau đó chứ?”

“Mình thật sự có trực giác như thế, có điều, hoàng tử của mình cười lên sẽ điên đảo chúng sinh, khiến người ta sùng bái, giống như một vị thần vậy, nhưng em cậu hình như còn không biết cười mà”, cô ấy lúc thì ngượng mồm, lúc thì lại tiếc nuối.

“Vậy cứ thế nhé, không cần để ý đến cậu ấy”, ta chuồn thẳng.

“Haizz, đợi chút”, Giai Đình giữ chặt cánh tay của ta, “Tiểu Phong, hôm nay về nhà mình, hai chúng ta phải tâm sự cho bỏ những ngày vừa rồi”.

“Hà?”, mắt ta đờ đẫn.

Mấy tin nhắn điện thoại liên tiếp gửi đến... “Tiểu Phong, em đang ở đâu?”, là Doãn Kiếm.

“Linh Linh, bây giờ có rảnh không? Anh có chuyện muốn tìm em nói chuyện”, là Đỗ An Trác.

“Dạ Lạc, huynh định đi đâu?”, Tiểu Ly hùng hực lửa giận.

“Tôi cùng Giai Đình về nhà...”, ta ngượng ngập trả lời, bỗng di động bị cướp đi.

“Rất tiếc, Tiểu Phong hôm nay thuộc về tôi, tối nay sẽ ở cùng tôi không ai được phép đến làm phiền!”, Giai Đình dùng dùng soạn tin nhắn, dứt khoát ấn vào phím tắt máy.

Ta kinh ngạc đến sững sờ đờ đẫn, cướp trắng trợn như vậy sao?

“Giai Đình, nhà cậu không có ai à?”, ta thay giày ở ngoài cửa, trong nhà vô cùng yên ắng. Nơi này là một tòa chung cư trong tiểu khu, môi trường vô cùng dễ chịu, tuy không được coi là thượng đẳng nhưng cũng đầy đủ tiện nghi.

“Mình không có bố mẹ”, cô ấy vào phòng, thờ ơ nhún vai, “Bọn họ đã qua đời từ khi mình còn nhỏ, chú là người giám hộ của mình, sau khi thi đỗ đại học, mình định định cư ở Cốc Giang, căn hộ này là món quà chú tặng mình, hàng tháng còn gửi tiền sinh hoạt cho mình, nhưng sau khi tốt nghiệp, mình sẽ phải tự lực cánh sinh”.

Căn hộ rộng hơn trăm mét, đồ đạc đơn giản, bài trí cũng đơn điệu, vô hình chung toát lên một cảm giác trống trải cô đơn. Giai Đình vứt túi xách lên sofa, rót cho ta một cốc nước, rồi đi chuẩn bị nước nóng để tắm rửa.

Trên bàn bừa bộn một đồng báo và tạp chí lá cải, ta tiện tay rút một tờ ra xem, ba chữ “Hoắc Nhân Nhân” trên tiêu đề thu hút sự chú ý của ta. Đây là tin tức liên quan đến chuyện cô ta về nước, còn có một bức ảnh kèm theo. Trên ảnh là một khuôn mặt mỹ lệ hoàn hảo, mái tóc dài bồng bênh, khóe miệng hơi nhếch lên một độ cong đủ khiến người ta rung động, cộng thêm vóc dáng nóng bỏng gợi cảm, có thể coi là kiệt tác hoàn mỹ của thượng đế. Khóe mắt cô ta lộ ra sự phong tình mà không hề lẳng lơ, khí chất tao nhã, rất xứng đôi với Doãn Kiếm khí vũ hiên ngang.

Nhìn ngày tháng chụp bức ảnh, còn không đến nửa tháng, nội dung tin tức còn khéo léo nhắc đến chuyện Hoắc Nhân Nhân về nước ngoại trừ việc chuẩn bị tiếp nhận Tập đoàn Tài chính Hoắc thị, còn có đích khác là đính hôn cùng với thanh mai trúc mã của cô ta, Doãn Kiếm, đại công tử của Thị trường Cốc Giang.

Nhớ đến lúc còn trong bệnh viện, Doãn Kiếm từng bộc lộ, bản thân anh ta chưa từng thừa nhận cuộc hôn nhân này. Một đại mỹ nhân như thế lại còn là thanh mai trúc, anh ta không động lòng sao? Lạ thật!

Đột nhiên, ta muốn tìm hiểu thêm một chút liên quan đến tình hình trong gia đình của Doãn Kiếm, biết đâu có thể tìm được đầu mối về kẻ đã giết anh ta.

Ta cẩn thận lật tìm, xem có tin tức lá cải nào đề cập đến gia đình của thị trường không, nhưng lại phát hiện một bài báo nhắc đến những sóng gió trên thị trường quốc tế và việc Hoắc thị bắt tay với tập đoàn Quảng An xây dựng Công ty Đầu tư Bắc Thái, chủ yếu là những bàn luận xôn xao về ông chủ đứng đằng sau Quảng An, không ai từng thấy diện mạo thật của người này.

Liên tưởng đến những lời nói chuyện phiếm băng quơ của Doãn Kiếm, không khó để đoán ra...

Ta khẽ cười, thật sự là một thằng nhóc không tồi!

“Tiểu Phong, nước xả xong rồi”, Giai Đình từ cửa nhà tắm thò đầu ra ngoài, cười hi hi mời mọc, “Chúng ta cùng nhau tắm nhé!”.

“Hà?”, ta toàn thân run rẩy, “Cùng, cùng nhau tắm?”.

“Cùng là con gái với nhau, cậu xấu hổ gì chứ?”, cô ấy quấn một chiếc khăn tắm lớn, nhanh chóng kéo ta vào bên trong, “Mau lên nào!”.

“Giai Đình, chuyện đó... mình, mình...”, ta lắp ba lắp bắp, bị cô ấy nửa đẩy nửa kéo đến khúc không được mà cười cũng không xong.

“Mình cái gì mà mình? Mau lên, nước đang vừa ấm, hai người tắm cùng cho vui, vừa ngâm mình vừa buồn chuyện”, cô ấy hứng chí vui vẻ.

Tắm là được rồi, lại còn... còn ngâm mình? Tuy bộ dạng ta bây giờ là con gái, nhưng bản chất ta vẫn là đàn ông đó. Ôi, bối rồi, bối rồi, vẫn là bối rồi.

Lúc bị Giai Đình kéo vào trong, ta không kịp nhìn thấy dung mạo thiếu nữ ngây thơ xinh đẹp bị đè dưới cuốn tạp chí đó, nếu như khi đó chú ý đến, có lẽ sau này sẽ không đến mức trở tay không kịp như vậy rồi.

“Giai Đình...”, ta u oán nhìn cô ấy, cơ thể ướt lướt thướt, vừa vào phòng tắm, ta đã bị nước ầm rào rào tưới lên người.

“Ha ha...”, kẻ gây chuyện ôm lấy cổ ta, cười đến thất cả ruột.

“Này này...”, mặt mũi ta tối sầm lại.

“Được rồi được rồi! Đừng bó buộc như vậy, mau cởi quần áo ra đi”, cô ấy tự nhiên vỗ vỗ lên mặt ta, định cởi đồ cho ta.

Giai Đình quần chiếc khăn tắm màu trắng, hơi nước mờ ảo bao quanh thân thể cô ấy, hư hư thực thực, gọi lên cảm giác về cảnh mỹ nhân tắm rửa khiến lòng người xao động nhất.

“Minh, mình tự làm được!”, ta đẩy tay cô ấy ra.

“Vậy cậu nhanh lên chút mình tắm trước nhé”, cô ấy cười ngọt ngào, quay người cởi khăn tắm ra rồi bước vào bồn tắm.

Ta vô thức quay đầu đi, đợi sau khi cô ấy ngồi xuống, mới quần khăn tắm đến gần.

“Oaaa... thoải mái quá đi!”, cô ấy hưởng thụ ngẩng mặt, khóe mắt lóe qua một nụ cười xấu xa, “Tiểu Phong, cậu thật là đơn thuần! Cứ bền la bền lên!”, rồi bất ngờ kéo ta xuống nước.

Ta bị mất thăng bằng, lật vào trong bồn tắm, vừa khéo đè lên người cô ấy, bọt nước bắn tứ tung, ta dờ khóc dờ cười: “Giai Đình, cậu làm gì vậy?”.

“Tiểu Phong”, cô ấy duỗi một ngón tay chọc chọc vào mũi của ta, nghiêm túc nói, “Cậu bảo thủ quá đó, con gái tắm cùng nhau thôi mà, có cần phải ngại ngùng như vậy sao?”.

“Haizz, không phải đâu! Minh, mình không quen”, ta lập tức ngồi ngay ngắn, tư thế vừa rồi quá ám muội.

“Ha ha...”, cô ta cười lớn đưa tay ra ôm lấy cổ ta, “Yên tâm, mình sẽ không nói số đo ba vòng của cậu cho Doãn Kiếm đâu, nhưng mà điều kiện là, cậu phải nói về Dạ Ly cho mình, OK?”.

“Sao cậu lại muốn hóng cả chuyện của nhà mình?”

“Không được sao? Mình còn định đến tận nhà cậu đó?”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Không hoan nghênh mình sao?”

“Không, không...”

“Vậy không lòi thôi nữa, mau nói chuyện về Dạ Ly cho mình đi!”

Ta cảm nín, gặp phải một cô nàng hung hãn quá rồi. Cô ấy từ nhỏ đã không cha không mẹ, thế mà vẫn có thể sống phóng khoáng như vậy. Nụ cười ương ngạnh kia đang cố gắng che giấu đi cảm giác trống vắng của nội tâm sao? Đúng là một cô bé kiên cường.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Bị Tấn Công

“Tiểu Phong, nghe cậu nói, mình đúc kết ra rằng, em trai cậu là đồ quái thai”, buổi tối cùng ngủ với Giai Đình, cô ấy liền vạch rõ, “Quả nhiên, không thể sánh được với hoàng tử hoàn mỹ của mình”.

“Cậu ấy... cũng được mà! Chỉ có điều tính cách hơi nóng nảy...”, ta nói khách quan.

“Cậu ấy chịu ảnh hưởng từ chị gái nì, nhưng mà có được cậu em trai như thế cũng là một hạnh phúc. Chỉ với việc cậu ấy một lòng một dạ với cậu cũng đáng được biểu dương”, mắt cô ấy sáng lấp lánh, “Oa, em trai cậu rất đáng yêu đó! Tiểu Phong, cậu nhất định phải giới thiệu để bọn mình làm quen với nhau, chia em trai cậu cho mình một nửa có được không?”.

Em trai cũng có thể chia được sao?

“Mình nói này, Giai Đình...”

“Đợi lần sau đến nhà cậu thì hãy nói nhé”, cô ấy chống hai tay dưới cằm, mắt chớp chớp, “Mình muốn đích thân đi thu phục em trai quái thai của cậu”.

“Hả?”, ta kinh hãi, cảm thấy Tiểu Ly sắp gặp phải... không... mà là Giai Đình sẽ gặp phải tai họa hủy diệt.

“Tiểu Phong”, Giai Đình đột nhiên trở nên lơ đãng, vô lực nằm bò lên người ta, vùi đầu vào hõm cổ, “Mình rất nhớ anh ấy, rất muốn gặp anh ấy, sao anh ấy không xuất hiện nữa? Cho dù mình nhớ anh ấy đến đâu, gọi như thế nào, anh ấy cũng không chịu xuất hiện, Tiểu Phong, mình phải làm thế nào anh ấy mới chịu xuất hiện để gặp mình một lần nữa? Mình thật sự, thật sự muốn gặp anh ấy, nhớ anh ấy sắp phát điên rồi... nhưng mình không thể nói với người khác được, không có ai tin mình. Tiểu Phong, mình biết cậu không giống với những người khác, cậu không cười mình, cho dù chưa từng gặp anh ấy, cậu cũng sẽ không nói mình đang ảo tưởng, Tiểu Phong, cảm ơn cậu đã ở bên mình, nghe mình nói...”.

Dòng nước ấm chảy xuống cổ ta, ấm áp mà bất lực.

“Nha đầu ngọc, ngủ đi!”, ta quay người ôm lấy cô gái đang thương cảm kia, khẽ vỗ vào lưng của cô ấy.

“Tiểu Phong, có phải anh ấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa không?”, cô ấy dụi dụi trong lòng ta, “Tuy chỉ mới gặp một lần, mấy giây ngắn ngủi, nhưng mình chẳng thể buông xuống được. Rõ ràng mình cảm nhận được anh ấy vẫn đang ở bên cạnh, nhưng mà nhìn không thấy, sờ không được, không biết đây có phải là cảm giác thật sự thích một người không? Tiểu Phong, mình ngốc quá đúng không? Thậm chí mình còn chẳng biết tên anh ấy là gì mà đã yêu anh ấy mất rồi, mới chỉ gặp một lần, cứu mình một lần, mình đã không kìm nén được tình cảm... Tiểu Phong, mình nên làm thế nào? Mình thật sự không khống chế nổi bản thân...”.

“Nếu như, lần sau... cậu gặp được anh ta, thì hỏi anh ta, tên của anh ta, sau đó nói cho anh ta biết, cảm giác của cậu đối với anh ta”, ta thở than: “Giai Đình, xin lỗi!”.

Hôm sau đến lớp, Nghiêm Tuấn và Đỗ An Trác vẫn không đến, buổi chiều được nghỉ, Giai Đình lại có việc ở phòng tin tức, ta liền quay lại chỗ ở, trong nhà không có ai...

Sau đó ta ngồi trên sofa ở phòng khách vừa ăn kem vừa xem tivi.

“Tối qua được ôm thân thể thiếu nữ, chắc là huynh thấy rất khoan khoái!”, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Tiểu Ly, cậu em trai hai tay chống lên thành ghế sofa, trưng ra bộ mặt thối.

“Ha ha... ăn kem không?”, lửa giận cháy bùng bùng, ta nghiêng đầu nhiệt tình mời mọc.

“Còn định đem đệ chia cho cô ta một nửa? Hử?”, Tiểu Ly chớp mắt đã ngồi xuống bên cạnh ta, núi lửa chuẩn bị phun trào.

“Làm sao có thể? Đệ là em trai của ta, ta sao nỡ để cho người khác chà đạp đệ chứ?”, ta mặt dày mỉm cười.

“Huynh đã làm chuyện tốt gì với cô gái đó?”, cậu ấy không thèm nhìn đến thành ý của ta.

“Cũng chẳng có gì, đệ không cần quan tâm”, ta thu lại nụ cười.

“Này, huynh lần nào cũng phải thế này...”

“Có người về rồi, mau đi”, ta đợi cho cậu ấy một gáo nước lạnh, sau đó cắn một miếng kem.

“Hừ”, Tiểu Ly văng ra một âm mũi đầy phẫn nộ, sau đó biến mất. Thấy chưa, em trai ta rất nóng nảy, nhưng không đến mức làm càn vô lý, là một đứa trẻ ngoan, nghe lời vô điều kiện.

“Hi, Tiểu Ngưng”, ta nở nụ cười hòa nhã chào hỏi cô gái đang bước vào phòng, “Đi đâu vậy?”

Thấy ta, cô ấy sững sờ mấy giây, tiếp đó đáp lại một câu: “Vừa từ nhà thờ quay về”, rồi đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Ta rất không được chào đón sao? Sau khi hiểu ra điều này, ta tiếp tục xem tivi...

Xế chiều, ba người kia vẫn chưa về, ta nhận được điện thoại của Doãn Kiếm, anh ta vội vàng dặn dò ta buổi tối nhất quyết không được ra ngoài, không đợi ta mở miệng hỏi liền cúp máy.

“Cộc, cộc, cộc...”, ta gõ cửa phòng Âu Ngưng.

Cửa hé mở, sắc mặt cô ấy nặng nề nhìn ta, ánh mắt có chút xa lạ.

“Tiểu Ngưng, bọn Tiểu Trác hai hôm nay đang làm gì vậy?”, ta đi thẳng vào vấn đề.

Cô ấy mím môi, không lên tiếng.

“Trời tối rồi mà bọn họ vẫn chưa về, tôi ra ngoài tìm một chút, cậu ở nhà nhé”, nói xong, ta đi ra phòng khách nhỏ bên ngoài.

“Bọn họ... đi tìm hung thủ của vụ án mưu sát rồi”, giọng nói yếu ớt của Âu Ngưng hơi khàn khàn, “Tôi đi cùng cô”.

“Ừm”, không biết vì sao ta lại đồng ý với cô ấy, có lẽ là do nhìn thấy đôi mắt đó, cổ chấp, lo lắng...

Đèn đường chiếu sáng đêm đen, xe cộ thỉnh thoảng lại lướt qua bên người, thành phố trong ánh đèn neon lấp lánh rất đẹp, đẹp đến lạ thường.

“Bọn họ đều tắt máy rồi”, Âu Ngưng nắm chặt chiếc điện thoại gọi mãi không được nên cảm thấy thấp thòm, bất an.

“Đừng sốt ruột, chúng ta vừa đi vừa gọi”, ta bắt một chiếc taxi, “Bác tài, đến biệt thự Hương Vy”, đúng là người trẻ tuổi dễ kích động, đã bảo bọn họ đừng có làm bừa mà chẳng chịu nghe lời.

Ngồi trong xe, ta âm thầm phát kết giới để tìm kiếm, Âu Ngưng thấy ta nhắm mắt dựa vào ghế sau, không hề động đậy, cũng không làm phiền.

Mười phút sau, “Bác tài, dừng xe”, ta chậm chậm mở mắt ra.

“Vẫn chưa đến.”

“Không sao cả, chúng ta xuống ở đây.”

Gương mặt Âu Ngưng hiện lên vẻ hoài nghi...

Trên vỉa hè bên đường, ta thân thiện duỗi tay phải về phía Âu Ngưng: “Tiểu Ngưng, tin tưởng tôi thì đi theo tôi, nếu không tin, lập tức về nhà”.

Cô ấy im lặng hồi lâu, không nói nửa lời, lặng lẽ bước đến bên cạnh ta.

Ta cười nhạt lắc đầu, chủ động dắt tay của Âu Ngưng, không buồn bận tâm đến sự kháng cự bất mãn của cô ấy, đi thẳng về phía trước...

Người đi trên đường càng lúc càng ít, xung quanh càng thêm vắng vẻ, trong con ngõ lạng ngắt, chỉ có tiếng bước chân của bọn ta vọng lại, lạnh lốt, bàn tay run rẩy thấp thoáng truyền đến sự sợ hãi trong lòng Âu Ngưng, ta bỗng phát giác ra rằng, thật không nên đưa cô ấy ra ngoài.

“Tiểu Ngưng”, ta mở miệng phá tan bầu không khí yên tĩnh, “Bất luận sau này có xảy ra chuyện gì, cô cũng phải ở bên cạnh Tiểu Trác, an ủi cậu ấy, chăm sóc cậu ấy, mang đến cho cậu ta hạnh phúc mà Đinh Linh không thể mang đến được”.

“Bây giờ nói những lời này còn có tác dụng gì?”, trong lời nói của cô ấy có chứa sự đau khổ.

“Có lẽ, câu nói đó của Hạ Đình là đúng, người và yêu không thể ở bên nhau, cô là cô gái thích hợp với Tiểu Trác nhất, xinh đẹp dịu dàng, lương thiện, thật sự rất tương xứng với vẻ đẹp trai, quả cảm và thành thật của cậu ấy, sinh mệnh đồng đẳng, có thể ở bên nhau...”

“Đinh Linh”, cô ấy dừng bước, nhìn ta, hỏi vô cùng nghiêm túc, “Cô đồng ý... nhường anh ấy cho tôi?”.

“Tôi không phải là Đinh Linh, nhưng tôi biết Đinh Linh đồng ý, cô ấy hy vọng Tiểu Trác được hạnh phúc, cho dù hạnh phúc đó không phải do cô ấy mang đến.”

“Nhưng mà An Trác, anh ấy...”

“Tôi sẽ chứng minh cho cậu ấy, tôi không phải là Đinh Linh, mà là Phong Linh.”

“Phong... Linh?”, mắt cô ta ánh lên một chút long lanh.

“Tiểu Ngưng”, ta ôm lấy cô gái đang cảm động đến thút thít nước mắt, thuận thế xoay một vòng, lưỡi dao găm sắc nhọn đâm thẳng vào lưng, ta không có biểu cảm gì, vẫn bình tĩnh khuyên nhủ, “Tôi nay hãy quay về trước đi nhé! Chưa biết chừng, bọn Tiểu Trác đã về đến nhà rồi cũng nên”.

“Ừm”, cô ấy lau nước mắt, bỗng chốc sững sờ, mặt trắng bệch, bờ môi run rẩy, “Cậu, cậu... phía sau...”.

“Cảm thấy sợ thì đừng nhìn”, ta nâng tay che hai mắt cô ấy lại, đón lấy cơ thể mềm oặt đang muốn đổ xuống của cô ấy, sau đó ta vỗ nhẹ vào ngực, vũ khí sắc nhọn sau lưng rơi xuống đất, vang lên âm thanh lạnh lốt.

Ta vung một mảng ngân hoa, định đưa Âu Ngưng quay về chỗ ở, bỗng chốc, xung quanh bị dung nhập vào một thế giới u ám, vô số tàn tích đỏ nát màu đen bay lượn trong không trung, không gian méo mó rơi rụng như tờ giấy bị xé nát, rơi vào trong kết giới của đối phương rồi sao?

Mấy cánh hoa màu trắng rơi là tả, ta khôi phục lại diện mạo của Dạ Lạc, mặc bộ áo bào đen mực, bị ba con yêu vật khổng lồ vây khốn. Diện mạo kinh dị méo mó của chúng khiến người ta kinh hãi, răng nhọn không ngừng chảy ra chất dịch nhầy nhụa, như thể muốn ngoạm ta vào trong miệng nhai ngấu nghiến vậy. Nhưng lúc một cái chúng liền biến thành ba người, chính là ba tên lưu manh đêm đó định gây chuyện với Giai Đình.

“Haizz, các ngươi đúng là ăn tạp!”, ta thờ dãi.

“Nặng lời rồi, vi thần tôn quý như ngài đây, cho dù bọn ta muốn ăn cũng không ăn được!”, một tên ở phía trước cười xấu xa, “Bọn ta không như phán đồ Thi Ma kia, Thi Quỷ đại nhân đã hạ lệnh tối cao, phải bắt sống ngài, Dạ Lạc đại nhân ạ”.

“Đã biết thân phận của ta, các ngươi sẽ không ngu ngốc mà tự tìm cái chết như vậy chứ?”

“Để bắt giữ mà không làm bi thương ngài, Thi Quý đại nhân đặc biệt gắng ra từ linh giới vực, cũng coi như quà gặp mặt cho ngài.”

“Ba tên bọn người, đúng là quà gặp mặt cho ta”, ta thăm dò, “Thi Quý muốn bắt ta, vì sao?”

“Muốn để ngài trở thành chủ của ma giới, Ma Vương đại nhân.”

“Các người cảm thấy có thể không?”, ta hồ thẹn đến toát cả mồ hôi, tại sao lại giống hết tình huống lúc đầu, khi sáu người bọn Áo Nguyệt bức ta quay lại làm thần Thẩm Phán đến vậy?

“Dạ Lạc đại nhân là Tà Thần bị trục xuất đến thế giới khác, đã thoát ly khỏi Thần giới, so với việc du dương trên thế gian này, chi bằng gia nhập Ma Đạo ta.

Ngài có thể đột phá giới hạn thời gian, không gian, tự do ra vào dị thứ nguyên (1), thần ma bình thường không thể dễ dàng sử dụng được năng lực này, tự cổ chí kim, các nhánh thần tộc và ma tộc đã có quy ước không quấy nhiễu vào thế giới của nhau, tam giới cũng bình yên vô sự. Bọn ta ở thế giới này lại khác một chút, dựa vào sự chế ngự lẫn nhau giữa loài người và yêu mà từ xưa đến nay để đạt được mục đích cân bằng, ngài xuất hiện mang đến cơ hội cho ma tộc...”

“Cơ hội gì?”

“Thế giới của loài người, thần tộc không thể nào đến được, ma tộc bọn ta lại có thể tiếp xúc, vốn dĩ kết giới ngăn cách yêu tộc và nhân tộc biến thành cực yếu, nhưng sự cảnh giác của loài người mãi vượt xa tưởng tượng của ma tộc bọn ta. Con mồi của bọn ta là loài người, đồng thời, bọn ta cũng gặp phải sự săn giết điên cuồng của bọn chúng. Dạ Lạc đại nhân, bọn ta cần sự trợ giúp năng lượng của ngài, chỉ cần Ma Vương đại nhân sống lại, trận giết chóc không có hồi kết này nhất định sẽ chấm dứt”, ba kẻ tới một lời anh một câu, nụ cười gian xảo u ám khiến người ta phát lạnh.

“Ồ? Ngăn cản thế nào?”, ta nghĩ sự việc sẽ không đơn giản như vậy.

“Cái đó đương nhiên phải xem ý nguyện của Ma Vương đại nhân vĩ đại rồi”, ba kẻ đồng thanh lên tiếng, ý cười càng sâu.

“Xin lỗi ta không có hứng thú.”

“Điều này không do ngài quyết được, bởi vì, ngài là hoàn mỹ nhất...”

Ghi chú: 1. Xuất xứ từ tiếng Nhật, trong tiếng Trung có hàm nghĩa là bình hành vũ t rụ .

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Mê Cục

Tàn tích đồ nát bay dập dềnh, chậm chậm di chuyển lên không trung, không ngừng xoay chuyển, vô số lưỡi dao găm sắc nhọn rơi xuống như mưa rào, nhưng không bắn trúng ta, mà bay vòng quanh. Nhìn kỹ sẽ thấy chuỗi dao găm có sợi dây đen cực nhỏ buộc quanh, sợi dây nhỏ ấy kèm theo màu máu đậm đặc bay ra khắp trời, nhanh chóng hóa thành một chiếc lồng xương máu chụp xuống, từ khí lan rộng, như sa vào sương mù tối tăm không có mặt trời, còn đáng sợ cõi U Minh vài phần.

Ta bị vây thành một hình cầu đỏ thẫm cực lớn, bên trong tràn đầy sương mù màu đỏ khiến người ta dùng cả hô hấp, thậm chí cả suy nghĩ. Vô số những lưỡi dao găm kết thành ba sợi khóa sắt tròn thô chuyển động quanh, quấn chặt quả cầu .

Trận thế không tồi, nhưng ta cảm giác, bọn chúng đã đánh giá quá cao chính mình, xem nhẹ ta rồi? Thôi, dù sao ba tên này cũng không cần ta phải đích thân động thủ.

Ba sợi xích sắt đột nhiên đứt vụn, màn sương máu dày đặc tản đi, thế giới tro bụi bỗng sáng tỏ! Thật sự khiến người ta không yêu thích nổi.

“Dạ Lạc, ngài được đó, dễ dàng bị bắt như thế sao?”, Áo Nguyệt vừa xuất hiện, lời lẽ đã chẳng tốt đẹp gì.

“Đại ca, tính khí của huynh có phải là tốt quá mức rồi không?”, Tiểu Ly hếch mũi khinh bỉ.

“Phí lời quá, nhưng ngài lùi đến mức chẳng buồn động một ngón tay, dứt khoát bỏ tay chịu chết, thật khiến người ta không đứng nhìn tiếp được nữa”, A Mục hòa theo, làm tổn thương ta.

“Các người là thù hạ của Dạ Lạc đại nhân sao? Sứ giả U Minh?”, đối phương kinh ngạc nhưng không mất bình tĩnh.

“Nhìn thấy Dạ Vương Điện hạ rồi, thấy sao? Có phải là nên tôn xưng một tiếng hay không?”, Dạ Ly lừ mắt lạnh lùng, trường thương trực tiếp chĩa vào những yêu vật hình người trước mặt.

“Em trai của Minh Vương đại nhân, Dạ Vương Điện hạ, Dạ Ly đại nhân ngưỡng mộ đã lâu!”, một tên khác trả lời.

Ta hơi nhíu mày lại, ba tên này có vấn đề, không biết bọn chúng đã bị điều khiển từ khi nào.

“Điện hạ, không ngờ rằng ở thế giới xa lạ này, ngài cũng danh tiếng bay xa như vậy!”, A Mộc nửa khen nửa trêu.

“Hừ, coi như ngươi có mặt”, Tiểu Ly vô cùng khinh bỉ, “Nhưng mà, chỉ với hành vi các ngươi đối xử với đại ca ta vừa rồi, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho các ngươi, tất cả hãy chịu chết đi!”, lời nói đe dọa trắng trợn.

“Vốn dĩ định để các ngươi quay về nói cho tên Thi Quý kia rằng, Dạ Lạc đại nhân của bọn ta đến vị trí Thần Vương còn không thèm đếm xỉa, huống hồ chỉ là Ma Vương, nhưng đáng tiếc, các ngươi bây giờ không còn cơ hội này nữa rồi”, A Mộc cười tàn nhẫn.

“Muốn thuyết phục Dạ Lạc ư? Ngủ si vọng tưởng”, Áo Nguyệt lạnh lùng như hàm băng.

Lửa đã được châm ngòi, ta lấy từ trong tay áo ra một chiếc tiêu ngọc, đưa đến bên miệng, cùng với tiếng tiêu du dương thanh nhã, không gian dần dần biến chuyển, hồi lâu sau, xung quanh khôi phục lại diện mạo ban đầu, chỉ là không gian đã không còn một ai.

Biểu cảm trên mặt ba kẻ kia kinh ngạc như nhau.

“Thật ngại quá, từ linh giới vực của Thi Quý đã bị kết giới của ta nuốt gọn rồi”, ta thu hồi tiêu ngọc, lịch sự giới thiệu, “Tiểu Ly, Áo Nguyệt, A Mộc...”.

“Chúng tôi sẽ giải quyết tàn cuộc, không có phần của ngài nữa rồi”, A Mộc không kiềm chế được, xoay chuyển chiếc lưỡi hái lớn trong tay.

“Vậy các ngươi cứ chơi vui về đi nhé!”, ta nhẹ nhàng buông một câu rồi quay người rời đi. Lời nên nói cũng đã nói rồi, ba con rối này, giữ lại cũng vô dụng, so với Thi Ma, tuy rằng khó ứng phó hơn một chút, nhưng sức của ba người bọn họ đủ để chống lại.

Nhân lúc này, ta đi tìm kiếm cao nhân điều khiển rồi đứng phía sau...

Ở ngã tư đường, phía trước mặt có một người đang đi đến, mái tóc lưng lưng buông xõa ra sau, mặc một bộ áo ngủ màu cỏ nhạt, trên áo có in mấy bông hoa màu trắng rải rác, là con gái. Cô ấy quay mặt lại, ánh mắt trống rỗng, từng bước đi về phía ta, Giai Đình! Trên đường lớn trống trải, ta thấy hơi ngạc nhiên, cô ấy đã vào kết giới của ta?

Ở khoảng cách chưa đầy ba mét, cô ấy dừng bước, đôi mắt thất thần dần ngưng tụ ánh sáng, sau đó lại đột ngột tỉnh táo, chớp chớp đôi mắt hiểu kỳ quét xung quanh: “Đây là chỗ nào? Tại sao lại không có một ai vậy? Mình đến đây làm gì? Không phải đang nằm mơ... mộng du... chứ?”, khi nhận ra ta rồi, đôi đồng tử cô ấy từng lớn sưng sờ.

Cứ tưởng cô ấy lại sắp ngất xỉu rồi, ta bước lên phía trước một bước, không ngờ cô ấy lại chủ động nhào đến, hai tay ôm chặt lấy ta, cơ thể nhỏ bé vì quá kích động mà hơi run rẩy.

Ta cúi đầu, cảm chạm vào đỉnh đầu cô ấy, nâng tay lên vuốt mái tóc mềm mại phía sau: “Giai Đình”.

“Anh biết em là ai? Anh là người lần trước đã cứu em, có đúng không?”, cô ấy vui mặt vào trước ngực của ta, hai tay vòng ôm càng chặt hơn.

Lần trước ta mặc trang phục hiện đại, lần này lại diện mạo thật sự, cô ấy vừa nhìn đã nhận ra rồi? Không chút do dự nhào vào trong lòng ta?

“Ừm”, ta nhẹ nhàng đáp lời.

“Em rất nhớ anh, rất nhớ... Rất nhớ anh...”, rất lâu sau, cô ấy ngược mặt lên, “Anh tên là gì?”.

“Dạ Lạc”, biết trước cô ấy sẽ hỏi, tối qua đã nói chuyện rồi, cho nên ta trả lời dứt khoát.

“Dạ Lạc?”, cô ấy rất hưng phấn, “Dạ Lạc, em đang nằm mơ đúng không? Anh... bộ dạng của anh tối hôm đó”, Giai Đình thẳng người lên, túm lấy cánh tay của ta, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, “Không giống lắm? Cổ đại...”.

“Giai Đình cũng không giống tối hôm đó lắm, tại sao lại mặc đồ ngủ đi ra ngoài?”, ta nhẹ nhàng gạt đi câu hỏi của cô ấy.

“Em... đồ ngủ?”, cô ấy cúi đầu nhìn mình, đột nhiên hai tay bảo vệ trước ngực, xấu hổ quay người đi, “Chuyện đó... em, em cũng không biết...”, mặt đỏ ửng lên, “Rất, rất là kỳ quái! Dạ Lạc...”.

“Giai Đình”, ta ôn hòa cười với cô ấy, “Ta đưa cô về nhà nhé!”.

“Về nhà?”, cô ta dường như có chút không phản ứng lại được.

Ta không nhiều lời, đưa tay ra nắm lấy cổ tay của cô ấy, im lặng đi về phía trước...

“Dạ Lạc, vì sao... ở đây không có một bóng người vậy?”, cô ấy nhìn ngó xung quanh, e dè tìm chủ đề.

“Đây là kết giới của ta, không có người khác”, ta nhấn nại trả lời Giai Đình, lại phát giác ra nhịp tim gấp gáp và mãnh liệt của cô ấy.

“Không có người khác... chỉ có hai chúng ta sao?”, giọng nói của cô ấy rất nhỏ, ngón tay đan vào nhau, quan sát thần sắc của ta, rồi lại cúi đầu tự nói lầm nhảm, “Cảm giác... thật hạnh phúc!”.

“Vậy Dạ Lạc, anh là ai vậy?”, Giai Đình mặt đầy hứng thú và hiếu kỳ.

“Điều này rất quan trọng sao?”, nha đầu tò mò này, được đăng chân lân đăng đầu, nhưng mà câu hỏi này cũng là lẽ đương nhiên, một cô nhân đi lại trên con phố lớn hiện đại vắng tanh thế này, thực sự rất không tự nhiên.

“Ồ, không, không phải... em, chỉ là...”, cô ấy lấp ba lấp bắp không biết nói gì, vai diễn của hai người chúng ta tới qua, sang đến đêm nay đã thay đổi rồi.

“Giai Đình, cứ coi như ta là người xuất hiện trong giấc mơ của cô đi!”

Nghe thấy lời này, cô ấy đột nhiên dừng bước, đi lên phía trước, đứng thẳng trước mặt ta, nghiêm túc nói: “Dạ Lạc, em biết rõ, anh thật sự tồn tại, không phải trong mơ”, cô ấy cầm tay của ta lên nắm chặt, “Dạ Lạc, em không để ý chuyện anh đến từ đâu, cho dù là cổ đại hay là hiện đại. Em nghĩ, anh xuất hiện bên cạnh em, chắc chắn là có nguyên nhân nào đó. Anh biết tên của em, biết em gặp nguy hiểm, buổi tối hôm qua em vừa nhắc đến anh với một người bạn tốt, tối nay đã gặp được anh rồi. Dạ Lạc, em nghĩ... đây liệu có phải là, duyên phận không?”, giọng nói dần nhỏ xuống, căng thẳng cực độ, chăm chú nhìn ta, “Dạ Lạc, em, em...”.

“Meo...”, bên đường, một con mèo con nhảy ra, cắt ngang lời Giai Đình muốn nói.

“Tì Tì?”, ta biết mà, cô ta chắc chắn sẽ cùng Áo Nguyệt đi vào kết giới, hóa ra là trốn ở đây.

Mèo con nhanh nhẹn chạy đến, nhảy lên trên vai ta, liếm liếm chiếc vuốt nhỏ, thân mật dụi dụi vào mặt ta. Sự chen ngang đột ngột của nó khiến Giai Đình giật thót, kinh hãi nhảy ra mấy bước.

“Cô ấy tên là Tì Tì, không cần sợ hãi.”

“Nó, nó là thú cưng của anh?”

“Thú cưng? Cứ coi như thế đi!”, chỉ tạm sống ở nhà ta thôi.

“Vậy là anh thu nuôi nó? Nó là mèo hoang?”, Giai Đình sán đến gần. “Ừm”, mèo hoang.

“Dạ Lạc, anh thật là bác ái!”, Giai Đình cười rạng rỡ, duỗi tay ra bắt lấy mèo con, Tì Tì cũng khá phối hợp.

“Được rồi, về nhà thôi”, ta ôm lấy Giai Đình, cô ấy bị bắt ngờ nên thét lên một tiếng, Tì Tì bị giữ quá chặt cũng phát ra tiếng kêu thảm “Meooo”.

“Làm sao vậy?”, ta vô tội hỏi tiểu nha đầu mặt đã đỏ ửng.

“Không, không...”, cô ấy thẹn thùng không kịp nói hết được một câu.

Lại ngát rồi?! Lần này ngát rất đúng lúc.

Tì Tì không biết vì sao sau khi bò lên vai ta bỗng run lên cầm cập, vô cùng sợ hãi. Ba người kia cũng chạy đến, Áo Nguyệt phát giác ra điều gì đó: “Hình như có kẻ nào đó đang tiếp cận”.

“Tiểu Ly, đưa cô ấy về nhà”, ta thân thiết gọi em trai.

“Dựa vào cái gì mà đệ phải đưa cô ta về?”, cậu ấy vừa nghe xong liền nổi xung, vẫn chưa quên mối thù đưa Diêu Mộng giả về lần trước.

“Có cần ta nói rõ lần nữa không? Đệ là người thích hợp nhất để làm nhiệm vụ hộ tống mỹ nữ.”

“Điện hạ, đây chính là một nhiệm vụ tuyệt vời, vừa vận động gân cốt xong, tiêu tốn không ít sức lực, đại nhân đang đặc biệt chiêu cố cho ngài đó!”, A Mục sáng khoái trêu đùa.

“Hừ, ai thèm chứ”, Tiểu Ly bực bội ném ra một câu, “Ngươi muốn tiếp nhận sao?”.

“Đại nhân đặc cách giao cho ngài, tôi nào dám cướp công chứ?”

Khuôn mặt ai đó càng khó coi hơn...

Ta kêu Áo Nguyệt và A Mục lùi ra phía sau, thuận tiện đưa Tì Tì rời đi. Lúc chuẩn bị đi, cô ta sợ sệt nói vào tai ta: “Dạ Lạc, bọn chúng đến rồi”, ta biết, bọn chúng mà cô ta nói đến, không phải yêu, cũng không phải ma, mà là loài người.

Trên không trung, ở một tòa cao ốc chọc trời...

“Thì Quý đại nhân, như thế là được rồi sao? Vì sao lại dừng việc đánh thức công chúa?”, hai bóng áo choàng màu đen, tên đứng phía sau lặng lẽ đưa ra câu hỏi, nghe giọng nói chắc là một người đàn ông.

“Dạ Lạc khó giải quyết hơn nhiều so với dự liệu của chúng ta, U Minh Lục Sứ bên cạnh hẳn, lại thêm vào một Dạ Vương, cho dù Ma Tộc chúng ta liên hợp với Quý Tộc, cũng không dễ gì thành công”, dưới chiếc mặt nạ đầu lâu phát ra giọng nói trầm khàn, “Kế hoạch phải thay đổi một chút, sự việc bên dưới tạm thời giao cho Công chúa Quý Tộc, đây cũng là nguyện ước ban đầu khi cô ta tự nguyện phong ấn ký ức và huyết thống để trở thành người bình thường, trà trộn trong thế giới loài người. Dạ Lạc tương đối có hứng thú với cô ta, đây là một cơ hội hiếm có. Lần này, nếu không nhờ cô ta che chắn, chúng ta rất có thể đã bị Dạ Lạc phát hiện ra rồi”.

“Đại nhân vừa rồi đã hao tổn năng lượng quá nhiều, chúng ta mau quay về Ma Vực thôi!”

“Mục tiêu đã tìm được, thời gian này đừng gây ra động tĩnh gì quá lớn cho vài kẻ vớ vẩn đi khuấy động nước đục là được rồi, cứ để bọn chúng ngao cò tranh đấu, chúng ta ngồi đó ngư ông đắc lợi, chỉ cần linh hồn của Ma Vương không sao là được”, Dạ Lạc chính là nơi trú ngụ hoàn mỹ nhất cho Ma Vương.

“Những ngư linh sư ngu ngốc đó, vẫn luôn cho rằng Ma Vương ở ma vực, đi khắp nơi tìm kiếm cửa vào kết giới mà không hề biết, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Đại nhân yên tâm, bất kể ai trong bọn chúng cũng chẳng thể nghĩ ra được linh hồn của Ma Vương đang ở đâu, và sẽ chẳng bao giờ tìm thấy”, gã đàn ông thần bí cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 12: Viêm Tâm Chi Danh – Ngư Linh Sư

Ta thu hồi kết giới, biến về hình dạng của Phong Linh. Xe cộ qua lại trên phố thưa dần, di động hiển thị hơn mười giờ đêm, thời gian trôi qua thật nhanh.

Tiếng còi xe cảnh sát lãnh lớt tiến lại gần rồi lại nhanh chóng đi xa, một chiếc xe màu đỏ dừng lại bên đường. Một mỹ nữ mặt mộc, mặc một bộ đồ bó sát người làm nổi bật những đường cong đẹp đẽ bước xuống xe, đôi mắt phượng xinh đẹp mang chút lạnh lùng đầy quyền uy. Cô ta cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh, ngón tay đeo một viên hồng bảo thạch rực rỡ bắt mắt.

“Ba người các cậu, xuống xe”, cô ta đập vào cửa xe ra hiệu.

Một nữ sinh và hai nam sinh hậm hực ra khỏi xe, như những đứa trẻ con nghịch ngợm bị tóm được.

“Chị họ?”, Nghiêm Tuấn cẩn thận thăm dò cô ta.

“Câm miệng”, mỹ nữ giận dữ trừng mắt, “Đừng có giải thích những lý do vớ vẩn đó của em với chị, tưởng rằng bản thân mình lợi hại lắm sao? Một sinh viên bình thường lại ngu ngốc chạy đến dính líu vào những chuyện này? Cô và chú có biết không? Bọn họ đưa em đến Cốc Giang học đại học, chứ không bảo em ngày ngày làm việc không đúng phận sự của mình...”.

“Chị họ, những lời này chị đã mắng lúc nãy rồi, sao lại nhắc lại? Không phải em đã xin lỗi rồi sao?”, Nghiêm Tuấn rút cổ.

“Xin lỗi xong là em sẽ nhớ kỹ sao? Bản thân không muốn sống thì thôi còn lôi cả các bạn vào nữa, cậy mình côn thuật không tòi nên tự cho rằng mình là Tôn Ngộ Không à? Chị nói cho em biết, em đến một sợi lông của Tôn Ngộ Không cũng không bằng, còn định bắt yêu bắt quỷ, quỷ nó dư sức bắt em”, mỹ nữ gằn từng câu từng chữ, thỉnh thoảng lại cốc vào đầu Nghiêm Tuấn một cái.

“Chị Iris, việc này... là lỗi của em, không liên quan đến Nghiêm Tuấn...”, Đỗ An Trác thấy anh em bị mắng, cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Tiểu Đỗ, em đừng có nói giúp nó, tiểu tử này chị quá hiểu rồi. Nó đã muốn làm gì, thì mười con trâu cũng chẳng lôi lại được, không giáo huấn nó một chút, nó sẽ không biết trời cao đất dày là gì”, Iris hung dữ nhìn chằm chằm cậu em họ, cũng là để cho hai người còn lại nhìn, giết gà dọa khỉ.

Nghiêm Tuấn rút nước mắt, không ngờ giữa đường lại nhảy ra bà chị họ, bốn người bị bắt ngay tại trận. Vẫn là Doãn Kiếm giáo hoạt, mượn cớ đã mượn, phải về nhà sớm, một mình chuẩn bị. Mà chị họ thì, đại khái là thấy cậu ta quá đẹp trai nên cũng không làm khó nhiều, khách khí để cậu ta đi, nhưng ánh mắt nhìn theo bóng lưng của cậu ta ý vị khá sâu xa.

“Chị Iris, chị đưa bọn em đến đây không chỉ vì muốn giáo huấn Nghiêm Tuấn thôi đúng không?”, Lương Dĩ Tiên rất bình tĩnh, vừa rồi viên hồng bảo thạch trên nhẫn của Iris phát sáng, xuống xe chưa được bao lâu đã tối lại rồi.

“Em là âm dương sư?”, Iris khôi phục như bình thường, nghiêm túc hỏi.

“Thu Mộc Viên Lương Thị.”

“Nói như vậy, em là hậu duệ của đại âm dương sư Lương Nguyên?”, Iris không kìm được kinh hãi.

“Ông ấy là ông nội em.”

“Lương sư phụ bây giờ có khỏe không?”

“Đã qua đời năm kia rồi.”

“Xin lỗi, chị rất tiếc”, Iris thờ dãi.

“Chị họ, chị quen biết Lương Nguyên?”, Nghiêm Tuấn hiếu kỳ sán đến, lại được thưởng một phát cốc đầu.

“Ngốc nghếch không được phép vô lễ với Lương sư phụ như vậy.”

“Lương Nguyên đại sư rất được người ta kính trọng sao?”, Đỗ An Trác hỏi.

“Chỗ này nói chuyện không tiện.”

Thế là Iris chờ ba người bọn họ đến một công viên vắng vẻ gần đó, đứng ở khu đất trống trong rừng, một ngón tay sờ vào viên hồng bào thạch trên nhẫn, miệng nhắm đọc: “Viêm Tâm như ngô, giới chỉ dĩ danh, thái cực lưỡng nghi, tứ tượng do sinh, cần, khôn, chân, tốn, khôn, ly, cần, đoài... hiện (1)”.

Cửu cung bát quái trận sáng rực dưới chân, Nghiêm Tuấn và Đỗ An Trác cùng kinh ngạc, trong đầu chỉ có một từ: Quá lợi hại! Hai người bọn họ chưa kịp khôi phục thần phách, đã bị Iris đẩy vào trong trận pháp.

Bốn người biến mất trong công viên, hai cậu con trai to đầu choáng váng chẳng rõ làm sao đã ngồi ở trước một chiếc bàn tròn được phủ vải trắng tinh, xung quanh hoa nhiều như gắm. Đảo mắt nhìn qua, anh thảo mộc ở khắp nơi, gió mát phả vào mặt, không gian thoải mái dễ chịu, họ đang nằm mơ sao?

“Ngồi im, đừng nhìn đồng hồ tây, chúng ta đang ở trong ảo tượng của kết giới, đề đề phòng có người nghe trộm”, Iris nghiêm giọng nhắc nhở.

Hai người vội vàng yên lặng ngồi ngay ngắn.

“Lúc này đã nhắc đến Lương sư phụ”, Iris tiếp tục chủ đề dang dở, “Cũng chẳng trách các cậu không biết, âm dương sư là một loại chức nghiệp rất bí mật, bình thường sẽ không xuất hiện trước người khác. Bọn họ vốn thuộc một tổ chức đặc biệt, được chính phủ bí mật thiết lập trong dân gian, chuyên làm công việc bất yêu trừ ma. Bởi vì xã hội hiện đại đề cao khoa học, yêu ma quỷ quái được cho là chuyện vô lý, người bình thường cũng không nhìn thấy được chúng, nên tự nhiên sẽ coi như nó không tồn tại. Nhưng thực tế không phải như vậy, rất nhiều vụ án khiến cảnh sát bó tay bết tắc, và chuyện thần bí không thể dùng khoa học giải thích được, chính là do những thứ không nhìn thấy được đó gây ra. Để không ảnh hưởng đến trật tự xã hội, dẫn đến những khủng hoảng không cần thiết, có vài chuyện cần phải giải quyết trong bóng tối, mức độ bảo mật cực cao. Thu Mộc Viên là trung tâm lớn nhất của tổ chức đặc biệt đó, âm dương sư trong đó là nhân vật cấp cao nhất của giới âm dương, đặc biệt là Lương Thị, được coi là gia tộc tinh anh của Thu Mộc Viên. Lương Nguyên sư phụ chính là con út chủ bài trong số những tinh anh”.

“Oa, tuyệt! Dĩ Tiên là cháu nội ông ấy!”, Nghiêm Tuấn không kìm được kinh ngạc thốt lên.

“Không được sao?”, Lương Dĩ Tiên lạnh lùng phản vấn.

“Đương nhiên không phải”, Nghiêm Tuấn vội vàng cười trừ trước khí thế bức người của chị họ.

“Khụ khụ...”, Iris háng háng giọng, “Vốn dĩ không nên nói cho các cậu, nhưng Dĩ Tiên là truyền nhân của Lương sư phụ, cũng đã nói rõ thân phận là âm dương sư với các cậu rồi. Các cậu cũng từng tiếp xúc giao đầu với những thứ đó, so với việc cô ấy bị truy hỏi, thôi thì để chị nói rõ ràng sự việc, cũng là để cho các cậu biết được hành vi của mình ngu ngốc biết nhường nào. Nghe đây, âm dương sư và một số chính khách có quan hệ rất mật thiết. Khoảng hai mươi năm trước, Lương sư phụ từng nhận lời mời của Thị trưởng Cốc Giang tiền nhiệm, bốc một quẻ, một quẻ hung rất ly kỳ. Theo nghĩa trên quẻ thể, hai mươi năm sau, sự cân bằng giữa thế giới yêu ma và thế giới loài người sẽ bị phá vỡ, một trận giết chóc là khó mà tránh được, nhưng kỳ quái ở chỗ... bói không ra được kết quả”.

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

“Chị họ, chuyện thần quỷ chị cũng thấy nhiều rồi à?”, Nghiêm Tuấn muốn cười, báo thù cái cốc đầu kia.

“Bây giờ chị mời em ra ngoài, đồng thời em phải bảo đảm sau này không được phép tiếp xúc với bất cứ thứ gì có liên quan đến siêu nhiên nữa, nghĩ cũng không được nghĩ đến”, Iris hung dữ cốc đầu Nghiêm Tuấn một cái.

“Được, chị là lão đại, em ngậm miệng, chị nói...”, Nghiêm Tuấn ôm đầu kêu la.

“Bố từng nhắc với em, thi vào đại học Cốc Giang, một là muốn ở đây tu hành, hai là giúp ông nội hoàn thành di nguyện”, sắc mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của Lương Dĩ Tiên có chút cảm xúc.

“Nếu như sự việc thật sự đến nước không thể thu hồi được nữa, dựa vào một mình em, chẳng thể giải quyết nổi”, Iris ngừ khí mềm mỏng.

“Chị Iris, chị có thân phận gì? Sao lại biết nhiều như vậy?”, Đỗ An Trác hỏi.

“Hử?”, mỹ nữ không vui chau mày lại.

“Haizz, chị họ, chị xem, đằng nào cũng thắng thắn rồi, tiết lộ thêm một chút nữa cho em họ chị cũng có sao đâu?”, Nghiêm Tuấn khích bác.

“Em muốn ăn đòn sao?”, “Bụp”, tiếng cốc vang lên.

Em họ Nghiêm khổ không nói được thành lời...

“Chị Iris biết Thu Mộc Viên và giới âm dương, biết được ông nội em, chắc chắn không phải người bình thường”, Lương Dĩ Tiên nhảy bèn chỉ ra, “Chị là ngự linh sư của Cục Đặc phái?”.

“Không hồ là cháu nội của Lương sư phụ”, Iris cười rạng rỡ.

“Chị...”, Nghiêm Tuấn theo thói quen, muốn thỉnh giáo Cục Đặc phái là cái gì, ngự linh sư là cái gì nhưng lại lập tức ngậm miệng khi nghĩ đến ba cái cóc đầu bạo lực vừa mới phải chịu không lâu trước đó.

“Ngự linh sư của Cục Đặc phái?”, Đỗ An Trác thay cậu ta đưa ra câu hỏi.

“Nói trắng ra chính là diễn sinh của âm dương sư Thu Mộc Viên, để nâng cao nhu cầu tiện ích của công việc, chính phủ tiến hành thay đổi cho hợp lý với Thu Mộc Viên, thêm vào một số kỹ thuật mũi nhọn, từ đó sinh ra tổ chức Cục Đặc phái mới, là sự kết hợp của pháp thuật xưa cũ và khoa học kỹ thuật hiện đại, âm dương sư làm việc trong Cục Đặc phái tất cả đều gọi là ngự linh sư. Nhưng, có một bộ phận âm dương sư không tiếp nhận nổi sự gia nhập của kỹ thuật hiện đại, cho rằng đó là sự xúc phạm đối với pháp thuật thượng cổ được kế thừa đến nay, kiên trì, mặc kệ người ta nói gì vẫn tự làm như trước đây. Lúc đầu thái độ của Lương sư phụ là cứng cỏi nhất, từ chối không vào Cục Đặc phái, nhưng mười sáu năm trước đã mất tích không dấu vết”, Iris vô cùng tiếc nuối.

“Có phải chị cũng cho rằng ông nội em là lão già bảo thủ, lạc hậu không?”, Lương Dĩ Tiên khẽ hỏi.

“Không, ông ấy là một âm dương sư chân chính đáng được tôn kính”, Iris không chút do dự trả lời.

“Ông nội mà nghe thấy câu nói này thì có thể nhắm mắt rồi”, Dĩ Tiên vui mừng khẽ nhếch khóe miệng lên, “Tiếp theo, nói một chút về chiếc nhẫn của chị đi!”.

Hai cậu con trai lóa mắt, bạn học Dĩ Tiên cũng biết cười sao?! Cho đến bây giờ, đây là chuyện khiến hai người họ kinh ngạc nhất.

“Mỗi vị ngự linh sư của Cục Đặc phái đều có một chiếc nhẫn, chiếc này của chị gọi là Viêm Tâm, tượng trưng cho thân phận ngự linh sư, cũng là vũ khí, tương đương với linh bùa của âm dương sư. Bảo thạch bên trên chiếc nhẫn khi cảm ứng được dị thể sẽ phát ra ánh sáng, vừa rồi ở khu phố đó, thực sự có thứ gì đó đã đi qua”, Iris nhìn Viêm Tâm, tâm thần bất an, cự ly xa như vậy đã có thể sinh ra phản ứng, có thể thấy năng lượng của đối phương đáng sợ thế nào.

“Năng lượng của kết giới loại đó rất giống với loại em đã gặp ở trường học”, Lương Dĩ Tiên chậm chậm nói.

“Vào đêm chúng ta đi đến rừng cây?”, Đỗ An Trác như đã ngộ ra được nhân vật thần bí đứng sau lưng.

“Ừm”, Lương Dĩ Tiên ngẩng đầu, “Mình nghĩ sự việc trong nhà thờ lần trước có khả năng là cùng một người đang giúp chúng ta, nhưng nếu người đó muốn giúp đỡ, vì sao không chịu hiện thân gặp chúng ta một lần?”

“Muốn làm anh hùng vô danh?”, Nghiêm Tuấn tiếp lời.

“Có vẻ rất phức tạp, có cần chị phân tích một chút cho bọn em không?”, Iris dùng ngữ điệu khẳng định phản vấn, khuôn mặt cười xinh đẹp động lòng người lại có một loại uy hiếp vô hình. Hôm nay nếu không nói rõ hết tất cả mọi sự việc, bọn em đừng hòng đi nổi.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, ớn lạnh...

“Ngự linh sư của Cục Đặc phái?”, ta đứng trên ngọn cây ở công viên, nhẹ nhàng cười nhạt, hóa ra như vậy.

Nếu như có một ngày, Đỗ An Trác hiểu rõ sự thực rồi, cậu ta nên đối mặt thế nào đây? Chân tướng không nhất định phải công bố thiên hạ, vĩnh viễn bị vùi lấp có lẽ lại là kết quả tốt đẹp nhất.

“Thân bất do kỷ, chỉ vì kiên trì theo đuổi thứ bản thân mình cho là đúng đắn, bảo vệ thứ mà mình muốn bảo vệ, nhưng cái gì mới là đúng đắn đây? Vì thứ

mình muốn bảo vệ, lại phải đoạt đi thứ mà người khác trân trọng, nếu không làm như vậy, thì rất có khả năng mất đi vật mà mình coi trọng nhất. Bảo vệ cũng có khi trở thành một tội nghiệt sao?”

Ghi chú: 1. Viêm Tâm như ta, lấy người làm mốc, thái cực lưỡng nghi, tứ tượng sinh ra từ đó, càn, khôn, chấn, tốn, khôn, ly,坎, đoài... hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Kỳ Sơn Cổ Mộ

Hơn ba giờ sáng, ta đang ở trong phòng ngủ thì nghe thấy bên ngoài phòng khách có tiếng động, bọn họ quay về rồi!

Đợi đến khi trời sáng, nắng tia nắng sớm mỏng manh chiếu vào, ta thức dậy tắm rửa, trong nhà yên tĩnh vô cùng, xem ra ba người còn chưa dậy nổi, ta không chuẩn bị bữa sáng nữa. Sáng nay không có tiết học, hiếm khi được thành thoi thế này, dường như ngày ngày ta đều rất nhàn rỗi.

“Phong Linh!”, Âu Ngưng mở cửa phòng ra, thấy ta đang ngồi trên ban công phòng khách chăm sóc hoa cỏ, bước mau đến.

“Chào buổi sáng, Tiểu Ngưng!”, ta cười chào hỏi.

“Phong Linh, tối hôm qua...”

“Suýt!” ta dựng một ngón tay đưa lên môi, ra hiệu cho cô ấy nhỏ tiếng, “Mọi người vẫn còn đang ngủ đó!”.

“Bọn họ về rồi?”, Âu Ngưng gắng sức áp thấp giọng nói kinh ngạc xen lẫn vui mừng của mình.

“Ừm, để bọn họ ngủ thêm một chút đi!”

“Vậy...”, cô ấy đột nhiên nhớ ra điều gì, “Tôi qua, Tiểu Phong, tôi qua...”.

“Tôi qua cậu ngắt xiêu”, ta nhẹ nhàng cười nói, “Tôi khó khăn lắm mới đưa được cậu về nhà”.

“Không phải, tôi thấy sau lưng cậu...”

“Tiểu Ngưng, có phải cậu bị ảo giác rồi không? Trời tối đen, bị hoa mắt cũng là chuyện bình thường, bây giờ trời sáng rồi, chúng ta chẳng phải đều bình an ở nhà sao?”

“Ừm...”, Âu Ngưng tay chống dưới cằm, suy nghĩ một lát, “Cũng đúng, vậy những lời tôi qua cậu nói...”.

“Là lời thật lòng, tôi không phải là Đinh Linh. Không thể có gì với Tiểu Trúc”, đã nói đến thế này, chắc cô ấy cũng hiểu được rồi.

Gần đến trưa, ta và Âu Ngưng ngồi trên sofa, bàn trà trước mặt bày hai chiếc đĩa, hai người vừa ăn lạc vừa xem tivi, vô cùng nhàn nhã.

“Linh Linh?”, Đỗ An Trúc vừa ra khỏi cửa phòng, thấy Âu Ngưng thái độ hòa thuận ngồi với ta trên sofa, cực kỳ vui mừng, “Linh Linh, em quay về rồi!”.

“Ừm”, ta hàm hồ đáp một tiếng, “Hôm kia cậu gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì vậy?”, cân nhắc đến ảnh hưởng của cách mà anh ta phản ứng đối với Âu Ngưng, chuyển chủ đề là phương thức nhanh nhất.

“Phong Linh? Âu Ngưng?”, Nghiêm Tuấn mở cửa, dụi dụi mắt, tròn tròn mắt trước sự hòa hợp của hai bọn họ, quay sang nhìn một người khác, “An Trúc?”.

Sau một hồi, bạn học Lương Dĩ Tiên cũng tỉnh giấc, gia nhập vào cuộc thảo luận, ý muốn đưa ta đến Kỳ Sơn cổ mộ một chuyến. Suy nghĩ này vừa khéo hợp ý ta, ta lập tức đồng ý luôn.

“Quyết định rồi, ngày mai xuất phát nhé! Kết thúc cuộc họp, tôi không tham gia nữa, về phòng ngủ bù”, Dĩ Tiên thờ ơ nói, mu bàn tay che lên miệng ngáp dài, lướt đi.

“Tôi đi cùng mọi người, Âu Ngưng... ở nhà nhé!”, Nghiêm Tuấn nhìn sang cô gái im lặng không lên tiếng này giờ, chắc vì để tâm đến cảm nhận của Âu Ngưng nên muốn để lại chút không gian cho cô ấy, hơn nữa Kỳ Sơn rất nguy hiểm... .

Buổi chiều ta xin nghỉ học, không khí trong nhà có chút đông cứng. Doãn Kiêm gọi điện thoại đến cũng không nghe. Ta tắt máy rồi dặn dò những người

khác, nếu như anh ta đến tìm ta, cứ nói ta chưa về, sau đó trốn trong phòng ngủ đeo tai nghe, lười nhác nằm trên giường nghe nhạc.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chẳng mấy chốc đã có người gõ cửa, bọn họ nhất loạt phủ nhận việc ta ở nhà, giống như có giao hẹn ngầm không muốn nói cho Doãn Kiếm về chuyến đi ngày mai, để tránh phát sinh sự cố. Lúc anh ta rời đi, rõ ràng ta cảm nhận được một luồng sương lạnh... em trai chắc là không ở trường học nhỉ?

“Ngày mai đi đến Kỳ Sơn gặp Cẩm giới tôn giả?”, đứa bé trai ngồi tựa vào bệ cửa sổ, mặt không chút biểu cảm.

“Ngươi cũng trốn học ư?”, ta gõ tai nghe xuống phản vấn.

“So với nhiệm vụ đi học, sự an toàn của ngài quan trọng hơn.”

“Các ngươi luân phiên túc trực sao?”

“Mèo con cứ quán lấy Áo Nguyệt, Điện hạ ở nhà hạ hỏa, A Mục làm việc không có chừng mực, ba người ở bên cạnh ngài thì huênh hoang khoác lác, Hủ mài chôn chân trong quán rượu, không thể để Toàn Cơ ở riêng với ngài, Diệu Âm thì quá yếu đuối, tư tưởng cũng giống với Toàn Cơ, cho nên chỉ có thể là tôi đến”, cậu ta rõ ràng rành mạch phân tích tình hình rồi đưa ra kết luận.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta ngồi trên tàu hỏa đi Kỳ Sơn, không xa lắm, chỉ mất bốn giờ đồng hồ trên tàu hỏa không ai nói chuyện, ta quay đầu ngắm nhìn phong cảnh không ngừng tụt lại phía sau.

Ta từng rất nhiều lần ngồi trên chuyến tàu hỏa này đi lại giữa Cốc Giang và cô mộ, liên tục đi đến cửa vào của thế giới đó. Hai năm trước nó đã bị chính tay ta hủy rồi. Cho đến khi thu hồi một mảnh linh hồn vụn vỡ cuối cùng, ta mới có lại được linh lực hoàn chỉnh, tự do vượt qua giới định để quay lại nơi đây.

Đất Kỳ Sơn nằm ở hướng nam, dưới chân núi là một bức tranh cảnh xuân màu mỡ, cỏ xanh như đệm, xa xa, núi non trùng điệp, phong cảnh đẹp đẽ thuần chất tự nhiên. Nhưng sau khi lên núi, cảnh tượng trước mắt dần bị mây mù quây tụ ngăn cách, tầm nhìn càng lúc càng mờ hồ, mây mù lờn vờn khiến Kỳ Sơn càng trở nên thần bí, rất dễ khiến người ta lạc đường, nghe nói có tác dụng gây ảo giác, thậm chí có thể nhìn thấy thế giới kỳ dị sau khi chết. Lại có người nói, nơi đây là nơi giao thoa giữa dương thế và âm gian, người ở đây đi lại rất dễ nhầm lẫn, xông nhầm vào âm gian, du khách hăm mộ danh tiếng nên đến thăm quan, sau đó mất tích không rõ nguyên nhân cũng chẳng phải là số ít.

Trước khi xuất phát, Lương Dĩ Tiên đưa cho bọn ta mỗi người một tấm bùa hộ thân, gấp thành hình tam giác nhỏ và dùng bùa vải vàng tươi khâu ghép chế thành, rồi lại điểm thêm mấy lọn tua rua màu đỏ, trông như chiếc túi thơm thủ công tinh tế, có thể thấy là cô ấy rất dụng tâm.

Ba người bọn ta tập trung toàn bộ tinh thần, men theo đường núi trong trí nhớ để đi, không buồn để tâm đến màn sương mù càng lúc càng dày đặc. Lúc này, chỉ cần phân tâm một chút, có thể rơi vào mê cảnh, vạn kiếp không quay lại được.

Đỗ An Trác đi trước dẫn đường, ta ở giữa, Nghiêm Tuấn chặn phía sau. Trong màn sương mờ hồ xuất hiện một vài bóng đen, đầu tiên là vài ba bóng dáng xẹt qua bên người, sau đó dần dần đông lên, thậm chí có thể thấy từng hàng, từng hàng bóng dáng đen sì sì từ từ di chuyển, theo đó là tiếng xích sắt leng keng vang lên, dưới đất không biết từ lúc nào đã phủ đầy những mảnh xương trắng vụn vỡ rời rạc. Trong hốc mắt đen ngòm ngòm của đầu lâu thỉnh thoảng có vài xon sâu rết bò ra bên ngoài, chân nhiều chi chít, mang đến cho người ta cảm giác nó đang lúc nhúc gặm nhấm huyết quản bên dưới làn da của mình. Chúng men theo xương trắng, nhanh chóng chui vào trong một lỗ đen khác.

Ác quỷ có khuôn mặt ghê tởm đang ngồi xồm trên đất, gặm những miếng xương người vẫn còn dính một chút máu thịt đỏ tươi một cách ngon lành. Đột nhiên, nó dừng động tác, mắt nhìn chăm chăm bọn ta, lục quang yếu ớt kỳ quái giống như sài lang đói khát, chăm chú nhìn đồ ăn ngon đưa đến tận miệng, khiến người ta không lạnh mà rùng mình.

Bởi có bùa hộ thân, quỷ quái khó mà tiếp cận được bọn ta, chỉ cần lòng không sao lãng, thì có thể thuận lợi đi qua đoạn đường âm hồn của dương gian này. Khung cảnh kinh hãi xung quanh, ta chẳng lấy gì làm lạ, nhưng rõ ràng sự thận trọng và đề phòng của hai người kia đã dâng lên cao rồi, gần như là ngừng hô hấp, cố gắng áp chế trái tim đang đập loạn lên không theo quy luật.

“Đừng nhìn những thứ đó, đi theo anh”, Đỗ An Trác vô thức thả chậm bước chân, kéo chặt lấy tay của ta.

“Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi! Hơi mệt rồi.”

“Cậu nhỏ tiếng chút, đừng để bọn chúng nghe thấy”, Nghiêm Tuấn nghiêm túc c.

“Hai người nói cái gì?”, ta giả hồ đồ, “Thứ gì vậy? Đừng để bọn chúng nghe thấy? Không phải chỉ có ba người chúng ta thôi sao?”.

Đỗ An Trác đột nhiên dừng bước, quay đầu lại mặt đầy hồ nghi nhìn ta.

“Cậu thật sự không nhìn thấy gì?”, Nghiêm Tuấn tỏ ý ngạc nhiên và hoài nghi.

“Nhìn thấy cái gì?”, ta rất vô tội.

Nghiêm Tuấn vượt qua ta, sán đến nhỏ tiếng thì thầm với Đỗ An Trác ở phía trước.

“Bên đó có phiền đá, tôi qua đó ngồi một lát, hai người cũng nghỉ ngơi chút đi!”, không đợi bọn họ phát biểu ý kiến, ta nhanh như bay chạy qua đó ngồi

xuống, bóp bóp bàn chân tê mõi, “Hai người xem, phong cảnh ở đây đẹp biết bao! Chẳng trách khách du lịch đến Kỳ Sơn nhiều như vậy, phong cảnh đẹp dễ hợp lòng người, quả nhiên danh bất hư truyền!”, đứng ở lưng chừng núi, ta hài lòng quan sát cảnh đẹp, dưới núi, cho dù trước mắt vẫn là một mảng khung cảnh thê thảm của địa ngục nhân gian. Ta đặt ba lô xuống, tiện tay rút ra một chiếc tiêu ngọc.

“Linh Linh, trong núi rất nguy hiểm, đừng chạy lung tung”, một bàn tay ấn lên vai ta, ngữ khí quan tâm của Đỗ An Trác còn mang theo chút tức giận.

“Hai người đó, căng thẳng lo lắng quá mức, phong cảnh đẹp dễ như thế này không biết thưởng thức, rất lãng phí đó!”, ta thoải mái nói, đưa chiếc tiêu ngọc đặt bên dưới mõi, tấu lên khúc nhạc cổ khoan thai nhẹ nhàng, bùa nhạc như đẩy sạch những linh hồn lang thang du đãng ở trong núi. .

Ảo cảnh đáng sợ theo tiếng tiêu bị xua tan sạch không dấu vết, chân trời quang đãng, mây trắng vụn vụn, Kỳ Sơn vẫn được giữ nguyên bản sắc, núi xanh trùng điệp, gió thanh mát phả vào người, dưới chân núi, những bụi cây khoe màu đua sắc mọc um tùm khắp nơi toát lên sức sống mới, khiến người ta có cảm giác hoảng hốt như đang chuyển sang một kiếp khác. Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn sững sờ, không phân rõ được đâu là hiện thực, đâu là ảo giác.

“Làm sao có thể?”, Nghiêm Tuấn dờ dẫm lẩm bẩm.

“Linh Linh, em. .”, Đỗ An Trác ngờ ngác ngây dại, “Em biết thổi tiêu?”

“Ừm”, ta thu lại tiêu ngọc, đeo ba lô lên, cười nói với hai người, “Nghỉ ngơi đủ rồi, tiếp tục đi thôi”.

Đường phía trước sáng tỏ, dễ đi hơn rất nhiều!

“Tĩnh Hà, đến chỗ mộ tìm Lão Đầu Nhi hỏi một chút về chuyện của Đình Linh?”, ta đưa ra mệnh lệnh với tiểu quỷ âm thầm đi bên cạnh, thoải mái thưởng thức cảnh đẹp, hoàn toàn không để ý đến phía sau, Nghiêm Tuấn đang kéo Đỗ An Trác thì thầm. .

Điểm cuối của con đường mòn ẩn nấp trên lưng núi Kỳ Sơn, chỗ mộ ở bên trong vách núi, cửa vào đã bị dây leo xanh tốt rậm rạp rủ xuống che lấp, không ai biết được nguồn gốc chỗ mộ, cũng rất ít người có thể tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Lời Nói Dối Chôn Vùi Chân Tướng

Vén dây leo ra sẽ thấy một đoạn bậc đá nhỏ hẹp hình xoắn ốc đi xuống thông đến đáy. Bọn ta cầm đèn pin đi, ước chừng khoảng ba mươi, bốn mươi phút trong bóng tối, đến được con đường đầu tiên, cửa Thanh Long ở trong mộ. Cửa đá nặng nề đóng chặt giống như muốn nghênh đón bọn ta, tự động mở ra.

“Cảm ơn Thanh Long đại ca!”, Đỗ An Trác hét lớn với không gian không bóng người.

Ta vô cùng hoài nghi, bọn họ chỉ là người bình thường, lúc đầu làm thế nào thông qua được chốt ngăn của tứ đại giới sứ trấn giữ chỗ mộ, và kết giao được với bọn họ? Quan hệ còn khá thân thiết?

“Phong Linh, ngài khôi phục được ký ức rồi?”, bên tai có một truyền âm bí mật, không nhìn thấy người đâu.

“Ừm”, ta thầm đáp, trầm ổn đi theo hai người phía trước.

“Thanh Long cung nghênh Dạ Lạc đại nhân”, phía sau truyền đến một câu hồi ứng cung kính.

Đường thứ hai, cửa Chu Tước, vẫn như lần trước, Đỗ An Trác lịch sự nói cảm ơn, còn ta cũng được anh ta mô phỏng câu kia của Thanh Long: “Chu Tước cung nghênh Dạ Lạc đại nhân”... .

“Bạch Hổ cung nghênh Dạ Lạc đại nhân”... .

“Huyền Vũ cung nghênh Dạ Lạc đại nhân”... .

Thuận lợi qua cả bốn cửa, một tòa cung điện thờ thần rực rỡ hiện lên, cửa chính mở rộng, Đỗ An Trác từ đầu chí cuối vẫn dặt tay của ta, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi cho ta biết sự căng thẳng bất an của anh ta, bức thiết muốn biết sự thực, nhưng lại sợ biết được đáp án đó.

“Đại nhân, Tôn Giả nói có lời muốn đích thân nói với ngài”, Tĩnh Hà truyền đến mật âm.

Ta hiểu rõ, gọi hai người bên cạnh lại, nhân lúc bọn họ không phòng bị, đưa tay lên tạm phong giữ thời gian của bọn họ.

Địa cung khá lớn, từng bậc thềm đá cao thông đến Ngọc Điện Đường lơ lửng giữa không trung, khiến người ta phải kinh ngạc thốt lên rằng kiến trúc tinh diệu như thế này là do ông trời tạo nên, như đang vén ra từng tầng sau bức rèm thần bí mới có thể thấy được ngọc báu quý hiếm trong cổ mộ, thứ mà chỉ thiên giới mới có được.

“Lão Đầu Nhi”, ta đứng ở trước điện buồn bực cất tiếng gọi.

“Dạ Lạc đại nhân”, một ông già tiên phong đạo cốt hơn hờ hiện thân gặp ta.

“Không thay đổi gì nhì! Ngài vẫn còn khỏe mạnh như vậy.”

“Nhờ phúc của đại nhân đó! Được biết đại nhân đã khôi phục chân thân, lão vô cùng vui mừng, xem như có thể báo đáp ân tình năm đó của ngài rồi”, Lão Đầu Nhi như trút được gánh nặng.

“Không ngờ chút chuyện nhỏ đó, ngài lại nhớ rõ đến thế, ơn nhỏ như giọt nước, nhưng ngài báo đáp lớn như dòng suối”, ta cảm khái sâu sắc, hành động vô tình sáu nghìn năm trước, lại để lại cho mình một con đường lùi.

“Đối với ngài mà nói là chuyện nhỏ, đối với lão lại là một sự việc trọng đại. Nếu bị đám yêu ma đó đánh phá cấm giới, các giới từ nay sẽ không được yên ổn, hậu quả không thể lường được, may mà ngài đã ra tay tương trợ!”, Lão Đầu Nhi khom người bái tạ.

“Đừng khách sáo, ngài đã đền ơn, giữa chúng ta không thiếu nợ gì nhau, nói ra, ta còn phải cảm tạ ngài đã giúp ta trùng sinh ở thế giới này, lại giúp ta quay lại thế giới cũ tìm lại toàn bộ ký ức. Nhưng mà, ngài giúp ta biến thành Dạ Lạc, lẽ nào không lo lắng sau khi ta khôi phục ký ức sẽ đi tìm Thần Vương báo thù sao? Đến lúc đó có thể sẽ chẳng thể nào thu vén được nữa, ngài sẽ trở thành đầu sỏ tội đồ.”

“Ha ha...”, Lão Đầu Nhi vuốt bộ râu trắng dài, “Lão tự biết, Dạ Lạc có thể báo thù, nhưng Phong Linh nhất định sẽ không”.

“Cũng bởi vì, ngài sớm đã biết ta sẽ bỏ sót một mảnh vỡ linh hồn. Linh hồn không hoàn chỉnh, thì ta sẽ không có cách nào đấu thắng Thần Vương, mảnh vỡ đó là con át chủ bài của ngài, ngài cố ý giữ lại đúng không? Để xem sự lựa chọn của ta, đề phòng vạn nhất”, ta chậm rãi nói.

Lão Đầu Nhi cứng ngắc: “Sao ngài lại nói như vậy?”.

“Còn cần nói rõ sao? Lúc đầu ta bị đánh đến mức hồn bay phách tán, thê thảm cỡ nào ngài là người rõ nhất, rút đi một mảnh vỡ linh hồn, đối với ngài, người đã đưa ta vào thế giới này mà nói, thực sự dễ như trở bàn tay”, Lão Đầu Nhi tái mặt. Tâm trạng của ta rất tốt, không đành dẫm ông ta nữa, liền chuyển chủ đề, “Nói cho cùng, ngài làm rất tốt, cần nhắc mọi việc rất chu toàn”.

“Dạ Lạc đại nhân...”, ông ta ghen lời.

“Đừng trung ra bộ mặt nhăn nhó đó, ta không trách ngài, trái lại phải cảm tạ tất cả những chuyện ngài đã làm cho ta. Dạ Lạc ghi tạc ở trong lòng”, ta bình thản cười nói, “Ngoài ra, cảm ơn ngài đã tặng Tiểu Vũ lại cho ta”.

“Ngài quá khách khí rồi, thực ra, Tiểu Vũ không phải là do lão tặng đâu”, ông ta trả lời đúng sự thực, “Chắc là linh hồn của cô ấy vô thức chủ động tìm kiếm rồi quay về với chủ cũ, và trong lúc ở bên bờ tử vong, cô ấy đã sản sinh hô ứng với linh hồn của ngài, sau đó bị triệu qua đó. Mảnh vỡ linh hồn đó đã định sẵn là phải quay về thân thể ngài, điều này chẳng ai có thể thay đổi”.

“Hóa ra là như vậy, chuyện của Tiểu Vũ đã rõ ràng rồi, bây giờ nói về Đinh Linh nhé!”

“Lão đang muốn nói đến chuyện này”, Lão Đầu Nhi thái độ nghiêm túc, “Đinh Linh vốn là một con hồ tiên tu luyện trên trăm năm của Kỳ Sơn ta, từng vào cổ mộ thỉnh cầu ta điểm hóa. Chẳng biết làm sao, tính cách cô ấy quá tình nhị, luôn luôn không thể định tâm được, ta liền đề xuất cho cô ấy ở gần cổ mộ bế quan tu luyện. Hai năm trước, lúc chuẩn bị biến được thành người đã xuất quan. Cô ấy gặp được ngài đang đi đến cổ mộ, người con gái đầu tiên cô ấy nhìn thấy thế là nhớ kỹ dung mạo của ngài. Một năm sau, cô ấy mơ phỏng thành công, biến thành người. Không lâu sau, có hai cậu nhóc tên là Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn vô ý xông vào tuyệt cốc. Nói ra cũng thật trùng hợp, ngày đó vừa khéo là Đoan Ngọ, là ngày dương khí thịnh nhất trong năm, cho nên bọn họ mới có thể an toàn vượt qua mê đồ âm giới, xâm nhập vào nơi này. Hai người phát hiện ra cửa vào cổ mộ chính, đi đến cửa Thanh Long thì không vào tiếp nữa, Đinh Linh lúc đó ở bên ngoài cổ mộ gặp bọn họ xuất hiện, lòng hiếu kỳ nổi lên, không ngờ đã lên lút bám theo xuống núi.”

“Hơn mười tháng sau, Đỗ An Trác đưa Đinh Linh trở lại, cầu xin ta cứu cô ấy. Nhưng Đinh Linh nguyên thần đã tán, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng không thể vẫn hồi. Ai có thể ngờ rằng loài người xuống tay tàn độc như vậy? Cô tiểu hồ ly đó bản tính lương thiện, chưa từng hại người, nhưng rơi vào kết cục như vậy, thực sự khiến người ta chạnh lòng.”

“Ngài nói, Đinh Linh đã hoàn toàn biến mất rồi?”, chẳng trách không tìm được bất cứ dấu vết nào liên quan đến cô ấy.

“Chính xác”, Lão Đầu Nhi tiếc nuối thở dài, “Thân thể của Đinh Linh đến đồng nguyên thần cũng tan thành mây khói. Đưa trẻ Đỗ An Trác đó đau đớn muốn chết, ba người bạn của cậu ta không tiếc tính mệnh xông vào trong cổ mộ, còn vượt qua được cửa ải bảo vệ của Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ để đến được trước điện của ta tìm cậu ta. Lão không cảm lòng được, bèn nói rằng Đinh Linh sẽ đầu thai chuyển thế, hoặc vận số may mắn có thể hoàn dương, chỉ là không biết ngày nào sẽ quay lại, mặc dù xa xôi chẳng có kỳ hạn, cũng coi như an ủi bọn họ”.

“Chuyện tốt ngài làm đó! Cậu ta cho rằng ta là Đinh Linh, bây giờ muốn tìm ngài để xác nhận. Ngài hãy suy nghĩ cẩn thận xem phải trả lời thế nào đi!”

“Điều này...”, ông ta cầu cứu ta.

Ta không thèm để ý, búng ngón tay, hai cậu nam sinh đứng im trước cung đàn dần dần khôi phục ý thức.

“Linh Linh, Linh Linh...”, tiếng gọi nôn nóng như lửa đốt lọt vào tai.

“Phong Linh...”

“Linh Linh?”, Đỗ An Trác phát hiện ra cô gái trên bậc đá trước đại điện đang lơ lửng trên không trung, “Linh Linh!”, vừa gọi vừa lao lên trên.

Nghiêm Tuấn yên lặng đứng nhìn ở bên dưới.

“Linh Linh...”, cậu ta kích động ôm lấy cô gái.

“Tiểu Trác, tôi...”, lời chưa nói hết, một cơn hoa mắt chóng mặt, chân mềm nhũn ra.

“Linh Linh...”, cậu ta tâm hoảng ý loạn, căng thẳng không biết làm gì.

Cô gái ấn vào trước trán, đột nhiên toàn thân cứng đờ, giống như bị cái gì đó chiếm thân vậy, ánh mắt thất thần, cẩn thận nhìn kỹ chàng trai trước mặt ngạc nhiên vui mừng gọi: “Tiểu Trác!”.

“Linh...”, cậu ta ngừng lại, cảm xúc rối loạn, từ sững sờ đến nghi hoặc, kinh ngạc rồi đến hy vọng, cậu ta cố gắng áp chế sự kích động khó hình dung được, khẽ gọi thành tiếng: “Linh Linh?”.

“Là em đây!”, cô gái cười vỗ vào trán cậu ta, “Sao vậy? Không vui khi nhìn thấy em à?”.

“Linh Linh”, cậu ta không kiềm chế được vui mừng phát cuồng lên, “Linh Linh...”, rồi ôm cô gái thật là chặt.

“Tiểu Trác, đồng ý với em một chuyện được không?”

“Được, bất luận chuyện gì anh cũng đều đồng ý, chỉ cần em không rời xa anh nữa.”

“Giải tán Hội siêu nhiên đi! Em không muốn anh gặp nguy hiểm. Em đề xuất anh lập Hội siêu nhiên bởi vì khi đó em cảm thấy có em ở bên cạnh, nhất định sẽ bảo vệ được anh, không để anh bị thương, nhưng bây giờ... Tiểu Trác, đây là thỉnh cầu cuối cùng của em”

“Thỉnh cầu... cuối cùng?”, hơi thở của cậu ta nặng nhọc, sự bất an càng lúc càng lộ ra mãnh liệt.

“Vâng, Tôn Giả cảm giới giúp em mượn thân thể của Phong Linh để đến gặp anh, Tiểu Trác, anh là người em không nỡ rời bỏ nhất trên thế giới này, tha thứ cho em... không thể ở bên anh đến cuối cùng.”

“Đừng nói lời ngốc nghếch, Linh Linh, anh sẽ không để em đi, sẽ không, em là Linh Linh, Linh Linh của anh...”, cậu ta siết chặt vòng tay, câu chữ cứ như nghẹn tắc trong cổ.

“Tiểu Trác, đồng ý với em, đừng dính líu vào những chuyện đó nữa.”

“Anh đồng ý, anh đồng ý... nhưng em cũng phải đồng ý với anh, đừng đi, khó khăn lắm mới quay lại được, anh không thể để em đi nữa, không thể được...”

anh không thể mất em nữa... thật sự không thể.”

“Đình Linh là Đình Linh, không phải là Phong Linh, Phong Linh là Phong Linh, không phải Đình Linh, anh có thể hiểu rõ không?”

“Không, em là Đình Linh, là Linh Linh...”

“Đình Linh yêu anh, nguyện vứt bỏ tất cả vì anh, Phong Linh không yêu anh, không đáng để anh hy sinh mọi thứ vì cô ấy. Người Tiểu Trác yêu là Đình Linh, không phải Phong Linh. Nếu như kiếp này không có duyên, thì hẹn kiếp sau, Đỗ An Trác và Đình Linh, chẳng ai có thể chia cắt chúng ta, cho dù là Phong Linh, vĩnh viễn cũng không thể thay thế được vị trí của Đình Linh trong lòng Đỗ An Trác, đúng không?”

Cậu ta nói được lời nào, nặng nề gật đầu.

“Nếu như có một ngày, anh tìm được cô gái mình yêu, nếu như cô gái đó rất yêu anh, nhất định là cô ấy... đã được em gửi gắm nỗi nhớ nhưng tới anh, là nỗi nhớ nhưng... vĩnh viễn không hối hận của Đình Linh với Đỗ An Trác.”

“...”

Bỉ thương này, nước mắt cũng rửa không hết.

Ta tỉnh lại lần nữa, nhìn thấy một khuôn mặt đau lòng không thể kìm nén: “Tiểu Trác? Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Linh...”, cậu ta mơ hồ phát ra một âm tiết, im lặng chăm chú nhìn ta, cuối cùng thốt ra hai chữ: “Tiểu Phong”, âm lượng cực nhẹ, giống như bay đến từ một nơi rất xa xăm...

“Không ngờ ngài diễn kịch nhập vai như vậy”, Tinh Hà truyền âm, ngữ điệu điềm tĩnh rất châm biếm.

“Sự việc giải quyết viên mãn, toàn bộ đều nhờ vào kế của Dạ Lạc đại nhân, thành công nhanh gọn quá!”, Lão Đầu Nhi cười tủm tỉm nói bằng bụng.

Sau này, không còn hiểu nhầm nữa chứ? Nhưng mà chân tướng...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 1: Giải Tán

Vàng trắng lười liềm treo cao nơi bầu trời đêm, trên ban công lầu cao, một người đàn ông mặc Âu phục giấy da màu trắng đứng bên lan can ngắm cảnh đêm Cốc Giang trong ánh đèn rực rỡ. Thân hình cao ráo thon gầy, tay trái nhẹ nhàng để lên thanh lan can, một viên băng lam bảo thạch trên ngón giữa càng xanh thắm hơn dưới ánh trắng chiếu rọi, tạo nên cảm giác đẹp đẽ hoa lệ mà khiêm tốn.

“Tiên sinh”, một cậu bé đẹp trai mắt tím áo đen cầm một ly rượu vang đứng phía sau hắn ta.

“Phi Dục”, người đàn ông quay lại nhìn, khuôn mặt tuyệt đẹp khiến người ta chói mắt, ánh trắng rọi xuống, vẽ ra đường viền mềm mại trên khuôn mặt, như một kiệt tác tuyệt vời của nhà điêu khắc vĩ đại. Bóng anh ta trải dài, toát lên vẻ thần bí dụ hoặc, khí chất phong lưu, cổ họng phát ra âm thanh từ tính mê người, “Sau này không cần gọi ta là tiên sinh nữa, gọi tên là được rồi”.

“Tiên sinh, ngài là chủ nhân, Phi Dục không dám”, cậu bé được chiều chuộng mà sợ hãi.

“Lần này đến Cốc Giang, chúng ta có rất nhiều việc phải làm, cùng nhau làm”, người đàn ông duỗi tay cầm lấy ly rượu để cao trong khay, khóe mắt nhỏ dài lướt qua ý cười nhạt, “Có thể cậu vẫn luôn coi ta là chủ nhân, nhưng ta lúc nào cũng coi cậu là đối tác, đối tác tốt nhất”, lời vừa buông ra, anh ta nâng ly rượu lên, tao nhã khẽ nhấp một ngụm.

Vóc dáng nhỏ nhắn của cậu bé không kim được có chút chấn động, ngây dại nhìn anh ta.

“Phi Dục, ta tin là cậu hiểu rõ bản thân mình sắp phải đối mặt với chuyện gì, yên tâm, ta sẽ mãi mãi đứng bên cạnh cậu”, khóe miệng người đàn ông đẹp trai hơi nhếch lên một đường cong, “Vì mối thù của cậu, vì chính nghĩa của chúng ta, và cả nền hòa bình chân chính, chúng ta bắt buộc phải tiêu diệt kẻ địch tà ác”.

“Kẻ địch?”, cậu bé run lên.

“Phi Dục, cậu gia nhập vào phe chính nghĩa, đã không còn dính líu gì đến bọn chúng. Cậu không phải yêu ma, mà là chấp hành giả xử phạt tội ác. Cầm kiếm sắc trong tay, không chút do dự đâm vào yết hầu của bọn chúng, đây là sứ mệnh mà chính nghĩa ban tặng cho cậu, là sứ mệnh chung của chúng ta. Từ nay về sau, cậu và ta sẽ là đối tác tốt nhất về lên lá bùa, kết thúc trận giết chóc này.”

“Tiên sinh?”, đôi mắt tím trong trẻo hơi hơi lay động, cậu bé định thần lại, lộ ra nụ cười giống như thiên sứ, “Vâng”.

“Gọi tên của ta.”

“Vâng, có thể cùng đi với ngài là vinh hạnh của Phi Dục, Sở Tiêu...”, cậu bé vội ngừng lại, do dự đọc ra hai chữ, “Tiêu Nhiên”.

Trong lòng cậu bé thầm hạ quyết tâm: “Trên thế giới này, chỉ có ngài ấy tiếp nhận mình, công nhận mình, thậm chí cần đến mình, cho dù xảy ra chuyện gì, mình tuyệt đối phải bảo vệ ngài ấy, trung thành với ngài ấy”.

Sau khi từ mộ cổ quay về, tinh thần Đỗ An Trác hoảng hốt trong mấy ngày, nói cũng rất ít, khiến Âu Ngưng đau lòng. Hàng ngày cô chỉ im lặng ở cạnh cậu ta. Ta nhìn thấy được tín hiệu tốt, ăn xong bữa sáng liền giục Nghiêm Tuấn và Dĩ Tiên đi học.

Dĩ Tiên nói buổi sáng không có tiết nên quay về phòng tu luyện.

Nghiêm Tuấn rầu rĩ nói: “Không có tâm trạng”, sau đó tiện tay tóm lấy chiếc áo khoác vắt trên thành ghế sofa đi ra ngoài.

Tình trạng gì vậy? Ai giải thích cho ta đây? Hiểu nhầm đã xóa sạch hết rồi, tại sao vẫn...?

“Tiểu Phong”, vừa vào phòng học, ta đã bị một bóng người bay đến nhiệt tình ôm lấy, còn thêm một trận trách vấn, “Nha đầu chết tiệt, mấy ngày nay đi

đâu, làm gì? Di động cũng không mở, định chơi trò mắt tích à?”.

“Nói ra thì rất dài, tan học mình sẽ giải thích”, ta đáp qua quýt lấy lệ. Thấy cô ấy mặt đầy hạnh phúc, đột nhiên nhớ ra, buổi tối hôm đó cô ấy đã gặp Dạ Lạc rồi, sẽ không...

Tan học Giai Đình cường ép kéo ta đến bên hồ nhỏ, ít người qua lại, thích hợp để vây đuổi dùng hình bức cung.

“Bạn học Phong Linh, thật thà khai báo, ba ngày nay rốt cuộc cậu đã đi đâu vậy?”, quyển sách được cuộn thành ống trong tay cô ấy gõ xuống từng nhịp có tiết tấu.

“Minh...”, sau lưng ta là một thân cây lớn bên hồ, ta đang nghĩ một địa điểm hợp lý để giải thích.

“Ồ, mình biết rồi”, cô ấy thân bí dò đoán, nhướn mày lên, “Cậu và Doãn Kiếm bí mật đi hẹn hò hả?”.

“Hả?”, chẳng hiểu gì cả, linh tinh vớ vẩn! Ta tránh anh ta còn chẳng kịp nữa là!

Lúc này, “Phong Linh”, gần đó đột nhiên vang lên giọng nói đông cứng, nghe mà khiến cho lòng người lạnh lẽo.

“Chào anh, A Kiếm!”, ta lịch sự chào hỏi.

“Doãn Kiếm!”, Giai Đình quay đầu nhìn anh ta, giật thót mình, anh ta từ trên trời rơi xuống sao?

“Đi”, anh ta hoàn toàn phớt lờ biểu cảm kinh ngạc và ngượng ngập của ta cùng Giai Đình, cường ép lời ta đi.

Giai Đình chẳng kịp hiểu gì cả, giương mắt tiễn hai người bọn ta đi xa.

Bên sân vận động nhỏ yên tĩnh, tại một căn phòng nghỉ ngơi bỏ trống, Doãn Kiếm đột nhiên đẩy ta đến góc tường, khống chế cánh tay của ta lên đầu không buông: “Vì sao không nhận điện thoại của anh? Tắt di động tận mấy ngày liền?”.

“Anh cứ... bốt giận chút trước đã”, ta có ý vờ về, người có lòng tự tôn quá mạnh không dễ ứng phó lắm, “Bình tĩnh một chút...”.

“Em cố ý tránh anh, có phải không?”, tiếng chất vấn phẫn nộ.

“Phải”, ta cũng muốn trả lời thẳng thắn, nhưng không nói ra được, đành cụp đầu xuống, một tay vỗ lên trán, “A Kiếm, đừng giống như đứa trẻ không hiểu chuyện, quá thân thiết với tôi, chẳng có chỗ nào tốt cho anh cả”, Thi Quý buông lời muốn bắt ta, không nên để liên lụy đến người không liên quan!

“Nói rõ ràng.”

Ta ngẩng đầu cười mà không nói, thấy sau lưng anh ta không xa có cô gái đang đi qua sân vận động nhỏ, bình tĩnh gọi: “Tiểu Trinh”.

Doãn Kiếm chăm chăm nhìn ta, không có bất cứ hành động gì, quay đầu nhìn sang hướng cô gái đi đến, cuối cùng cũng dần dần thả tay ta ra.

“Tiểu Phong, trùng hợp quá!”, Tiểu Trinh đi đến, khi nhìn rõ Doãn Kiếm, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, khách khí nói, “Doãn Kiếm”.

“Tiểu Phong”, Giai Đình rất thức thời tìm đến, mau chóng kéo lấy cánh tay của ta, “Thật là ngại quá, hai vị, tôi mượn cô ấy một chút”, rồi lại quay sang phía anh chàng đẹp trai, “Chuyện kia, Doãn Kiếm, anh biết đó, em tìm cô ấy trước, he he... xin lỗi nhé, bọn em đi trước”.

Ta ngấm ngầm lau mồ hôi, Tiểu Giai Đình, tha thứ cho ta đến bây giờ mới phát hiện ra được tầm quan trọng không thể thiếu của cô!

Quả nhiên, cô ấy kể về tình hình lần thứ hai gặp được Dạ Lạc, ta cũng đang bận tâm, đêm đó vì sao cô ấy lại bị người ta điều khiển để xuất hiện ở trong kết giới của ta? Do Thi Quý làm sao?

“Tiểu Phong, mình đã làm như cậu nói, hỏi tên của anh ấy, anh ấy đã nói cho mình, anh ấy tên là Dạ Lạc, Dạ Lạc...”, Giai Đình vui không kể siết, “Cái tên thật đẹp, đẹp y như anh ấy, Dạ Lạc”.

“Giai Đình, đừng lớn tiếng kêu la, cẩn thận để người khác nghe thấy, lại tưởng cậu bị tâm thần đó! Tự mình biết là được, đây là bí mật của cậu mà”, ta ngăn cản sự hưng phấn quá độ của cô ấy.

“Mình biết, cứ coi như nói ra cũng chẳng ai tin”, Giai Đình tự mình say sưa, “Hoàng tử Dạ Lạc của mình, là một người như thế nào nhỉ? Luôn cảm thấy trong nụ cười dịu dàng của anh ấy toát lên vẻ ưu thương, đẹp đến mức không chân thực, chẳng trách anh ấy lại muốn mình coi anh ấy như người trong mộng. Mình rất muốn tìm hiểu nhiều hơn về anh ấy! Muốn chính miệng nói cho anh ấy tâm ý của mình, tiếng sét ái tình chân chính. Tiểu Phong, cậu nói xem... mình có còn gặp được anh ấy nữa không?”.

“Hả?”, không dễ trả lời rồi, cô ấy trúng độc càng ngày càng nặng, nhưng ta... với cô ấy, hình như không quyết tâm được giống như với Doãn Kiếm.

“Bọn mình sẽ còn gặp lại nhau, đúng không?”, cô ấy hăng hái hỏi.

“Ừm”, ta thất thần gật đầu.

“Ha, tốt quá rồi”, cô ấy vui mừng đến mức khoa chân múa tay, “Không biết vì sao, lời của cậu luôn khiến mình cảm thấy rất chắc chắn, giống như một loại ma lực, khiến người ta không thể không tin”.

“Oái, chua quá!”, ta có ý đánh lạc hướng.

“Ngọt thế còn gì?”, cô ấy chu chiếc miệng nhỏ nhắn lên, đập một cái vào lưng ta.

Một hồi nhạc chuông lọt vào tai, điện thoại của Giai Đình vang lên, cô ấy nhận điện thoại, hai phút sau đã dập máy rồi nói với ta: “Tiểu Phong, Nghiêm Tuấn tìm mình, mình đi trước nhé! Cậu không có việc gì thì mau về nhà đi, không lại bị Doãn Kiếm bắt được thì chẳng ai cứu được cậu đâu. Sau này chú ý một chút, nói thêm vài lời dễ nghe, đừng khiến anh ấy không vui, nhanh chóng thu phục anh ấy trước khi Hoắc Nhân Nhân về nước”, còn thuận tiện làm thêm một thế tay cổ cũ sau đó chạy đi như làn khói.

Ta dở khóc dở cười...

Ta quay lại âm thầm để ý Doãn Kiếm và Tiểu Trinh, hai người đó nói chuyện thế nào rồi? Sắc mặt của Doãn Kiếm hòa dịu đi không ít, bộ dạng của Tiểu Trinh giống như có gì đó rất quần bách. Rất lâu sau, ta nghe thấy cô ấy chậm chậm nói: “Được, tôi sẽ thử xem”.

Bọn họ đang giao dịch?

“Cần tôi làm gì không?”, Tinh Hà hiện thân.

“Không cần, cứ thuận theo tự nhiên”, chưa biết chừng, hai người đó lại có thể tiếp tục phát triển.

Hôm sau, tất cả các thành viên Hội siêu nhiên tụ tập tại vườn hoa tường vy, ở tuyến ngoài là Giai Đình, cô ấy muốn đến, không ai ngăn được, Đỗ An Trác đã khôi phục được bảy, tám phần rồi, Âu Ngưng tràn ngập vui mừng, Nghiêm Tuấn mặt mày sầu khổ, Di Tiên bình thản đứng dung, Doãn Kiếm thì yên tĩnh đến kỳ lạ.

Không lâu sau, Tiểu Trinh xách một chiếc túi xách tay màu nâu xuất hiện ở cửa của căn nhà kính.

“Tại sao cô ấy lại đến đây?”, Giai Đình cảm thấy kỳ lạ, thời gian ta nằm viện cũng từng gặp cô ấy và Hy Nhi.

Tiểu Trinh đi đến trước mặt ta, nhìn Doãn Kiếm, gật đầu chào hỏi rồi nhìn quanh khắp lượt mọi người, lịch sự bày tỏ ý xin lỗi.

Đỗ An Trác lịch sự mời cô ấy ngồi vào, Nghiêm Tuấn chuyển một chiếc ghế đến, đặt vào giữa ta và cậu ta.

“Tiểu Trinh, chuyện gì vậy?”, ta hỏi cô gái bên cạnh.

“An Trác, chẳng phải cậu có chuyện cần tuyên bố sao? Còn đợi gì nữa?”, Doãn Kiếm bình tĩnh cắt lời.

Không gian lặng ngắt như tờ, người tình mắt sẽ có thể nhìn ra anh ta đang nhắm vào ta, chỉ là không cách nào lý giải được.

“Tiểu Phong, anh ấy vẫn còn giận cậu ư?”, Giai Đình thấp giọng nói.

Ta không phủ định.

“Không sao, cứ nói chuyện của mọi người trước đi! Tôi có thể đợi nếu như cản trở mọi người, tôi sẽ ra bên ngoài đợi cũng được”, Tiểu Trinh rất biết nhìn toàn cục.

“Tiểu Trinh”, ta ấn cơ thể đang định đứng dậy của cô ấy xuống.

“Không có chuyện gì lớn cả, cậu cứ ngồi ở đây đi”, Đỗ An Trác không buồn bận tâm, nhìn bảy, tám người đang ngồi, trầm giọng nói, “Hôm nay, tại đây, tôi tuyên bố, giải tán Hội siêu nhiên”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 2: Đêm Trước

Nghe thấy thông tin giải tán, mức độ kinh ngạc của Giai Đình kém xa so với tưởng tượng của ta: “Thật sự giải tán à?”, đã biết trước mọi việc rồi sao?

Hôm qua lúc Nghiêm Tuấn tìm cô ấy đã nói sao?

“Hội siêu nhiên thành lập được một năm rồi. Một năm này mọi người đều đã rất vất vả, cảm ơn các bạn đã nỗ lực cùng tôi. Đưa ra quyết định này có thể cóoi vợi vàng, nhưng mà, tôi không thể để mọi người tiếp tục dấn thân vào nguy hiểm, xin lỗi”, Đỗ An Trác từ đầu chí cuối rất bình tĩnh.

“Cậu tôn trọng nghe theo ý nguyện của Đình Linh, giải tán Hội siêu nhiên, tôi có thể hiểu được”, Nghiêm Tuấn thở dài, “Hai ngày trước tôi cũng bị chị họ gọi qua đó, hung dữ giáo huấn mấy trận. Chị ấy không chỉ dùng mọi cách bức tôi rút khỏi Hội siêu nhiên, còn điều võ dương oai, bức ép tôi khuyên cậu giải tán nó. Đây là chuyện sớm muộn, tuy không hy vọng, nhưng chẳng có cách nào khác cả!”.

“Ồ hay không ở Hội siêu nhiên, đối với tôi mà nói, tính chất giống nhau, cho dù hội giải tán rồi, tôi vẫn sẽ tiếp tục, không ảnh hưởng gì cả”, Dĩ Tiên có cái nhìn rất thoáng.

“Việc giải tán đã quyết định, tôi không nhiều lời”, Doãn Kiếm rất dứt khoát ánh nhìn chuyển sang phía ta.

“Tiểu Phong, cậu nói vài câu đi”, Giai Đình chạm vào ta.

“Hà? Ờ”, mọi ánh mắt chiếu đến, ta háng giọng, “...”, quên lời rồi, “Ừm, chuyện đó... tất cả mọi chuyện đều chẳng thể cưỡng cầu, thuận theo tự nhiên đi!”.

Hội siêu nhiên lúc đầu do Đình Linh đề nghị thành lập, hôm nay chính thức giải tán, không biết đó có phải là nguyện vọng của cô ấy không, nhưng ít nhất, cô ấy không muốn Đỗ An Trác bị thương.

“Thật đáng tiếc!”, Giai Đình là người đau lòng nhất trong số bọn ta.

“Tôi... rất xin lỗi”, Tiểu Trinh tiếc nuối nói, “Mọi người...”.

“Không sao cả”, ta nhẹ nhàng cười, “Tiểu Trinh, cậu đến tìm mình có chuyện gì?”, ánh mắt liếc sang nhìn Doãn Kiếm, không cắt ngang, rất tốt.

Tiểu Trinh lật chiếc túi, lấy ra một chuỗi chuông gió trúc, đặt trước mặt ta: “Cái này, lúc cậu đi đã bỏ quên ở ký túc xá, gần đây mình mới để ý, nên định trả lại cho cậu, nhưng cậu không ở trường. Hôm nay hỏi Doãn Kiếm mới biết bọn cậu đang ở đây, mình liền tìm đến”.

Ta cười, đẩy chiếc chuông gió lại: “Không mang nó đi là muốn để lại cho cậu và Hy Nhi làm vật kỷ niệm. Hy vọng các cậu nhìn thấy nó, sẽ nhớ đến người bạn cùng phòng là mình đây. Lại treo về đó đi nhé!”

“Sau khi Hội siêu nhiên đó giải tán, các cậu có quay lại trường học không?”, cô ấy hỏi han những người khác.

“Tôi và Tiểu Ngưng định quay lại ký túc xá sống”, Đỗ An Trác trả lời.

“Chị họ tôi kiên quyết muốn tôi quay về trường, tôi nói không lại chị ấy nên chỉ đành đi cùng An Trác”, Nghiêm Tuấn ừ dột, “Một người trả tiền thuê quá đắt, bọn họ đều đi rồi, tôi chắc chắn rất khó để tiếp tục ở lại”, Lương Dĩ Tiên mãi mãi vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng.

“Tiểu Phong cũng quay về ký túc chứ?”, Tiểu Trinh lộ ý vui mừng trên mặt.

“Hay là cùng mình về nhà cũng được?”, Giai Đình hớn hờ đề nghị.

“Chị ấy chẳng đi chỗ nào cả”, ngoài cửa xuất hiện một thiếu niên cực phẩm, khẩu khí rất không có lý lẽ, “Chỉ có thể về nhà tôi sống”.

“Oa, Dạ Ly”, Giai Đình mặt ửng hồng, “Càng nhìn càng cảm thấy đáng về giống anh ấy”.

“Tiểu Ly?”, từ đâu rơi xuống, lửa giận tan hết rồi? Tính ra đã ba, bốn ngày, chắc cũng gần hết rồi.

“Vừa khéo hàng ngày cùng em về nhà”, Tiểu Ly đi đến trước mặt ta, xảo quyết nói, “Thế nào, chị gái?”.

“Hừ, cậu đúng là chuyện gì cũng đều muốn quyết định thay cô ấy”, Doãn Kiếm lạnh nhạt thờ ơ nói một câu.

“Doãn Kiếm, lần trước tôi cảnh cáo anh rồi, nói chuyện với tôi tốt nhất là chú ý một chút, hình như anh nghe không lọt tai, cần tôi nhắc lại lần nữa không?”, ngữ khí của Tiểu Ly tràn đầy mùi thuốc súng khiêu khích.

“Còn nhớ lần trước tôi cũng đã nói, câu này trả lại ý nguyện với cậu, Doãn Kiếm bình tĩnh kiên định”.

Hai người mỗi người một câu, tất cả mọi người đều kinh hãi, trong ấn tượng của ta, từ trước đến nay, chưa có ai dám vô lễ như vậy với Tiểu Ly, mà ở trong mắt bọn họ, cũng không có ai dám nói với Doãn Kiếm như thế này.

“Tiểu Ly, đừng làm loạn”, ta phá tan cục diện âm ỉ sôi sục này, “Chị sẽ quay về”. Một tuần nữa, đêm trăng đầu tháng lại sắp đến.

“Tiểu Phong, nếu cậu không bận tâm thì mình đến nhà cậu chơi nhé?”, Giai Đình bỗng có suy nghĩ kỳ lạ, hình như cô ấy cũng từng nhắc với ta.

“Hừ?”, Tiểu Ly khóa chặt chân mày, ánh mắt di chuyển đánh giá cô ấy.

“Này, cậu... cậu làm gì mà nhìn... nhìn tôi như vậy?”, mặt Giai Đình đỏ lên, có lẽ lại bộc phát bệnh đào hoa rồi, bị cậu em đẹp trai nhà ta nhìn chăm chăm như thế, mà vẫn cảm cực được, vì sao cô ấy nhìn thấy Dạ Lạc lại ngất xỉu nhỉ? Hai lần gặp thì ngất cả hai lần.

“Cô muốn đến nhà tôi?”, ánh mắt Tiểu Ly khinh bỉ.

“Đương... đương nhiên”, cô ta xốc lại tinh thần, khoắc cánh tay của ta, “Tôi... tôi đã hẹn với Tiểu Phong rồi, đúng không?”, khí lực không đủ nên đã đá quả bóng sang cho ta.

“Cũng không...”, oái, cánh tay ta bị véo đau, ta cứng đờ nuốt nỗi đau, đau đến mức không chịu được, phải sửa lời, “Không... không có gì cả!”.

“Ha ha... vẫn là Tiểu Phong thấu tình đạt lý”, cô gái vô lương tâm nào đó được thể, hứng trí dâng trào, “Hẹn xong rồi, những người có mặt đều phải đi, không thể thiếu một ai, ngày mai là thứ Bảy, tám giờ sáng chúng ta tụ tập ở cổng trường, Tiểu Phong sẽ đến đón chúng ta!”.

“Một đề nghị không tồi”, Doãn Kiếm hưởng ứng đầu tiên.

“Nhà của Tiểu Phong, rất đáng chờ mong đó!”, lần đầu tiên thấy Dĩ Tiên có hứng thú với thứ gì đó, chắc phải đến tám, chín phần mười là nhắm vào Tiểu Ly.

“Tôi cũng rất hiếu kỳ”, thần sắc như vàng anh ra khỏi cốc của Âu Ngưng lúc này, nghe có vẻ giống một lá bùa thúc giục.

“Vậy chúng tôi cung kính không bằng tuân mệnh rồi”, Đỗ An Trác vui mừng tán thành.

Dạ Minh Châu đèn màu rực rỡ cùng những vũ khúc đầy cảm xúc hòa vào nhau. Iris ngồi bên quầy bar lắc lắc chiếc ly trong tay, nhìn chất dịch màu xanh lam men theo thành ly thủy tinh chuyển động sóng sánh.

“Cô Iris có chuyện phiền lòng?”, Hú đưa một ly rượu đến.

“Mỗi một tên nhóc đều có vài điểm khiến người ta không khỏi bận tâm”, cô ta nhẹ nhàng thốt ra.

“Không biết Iris có thể nể mặt, để tôi có may mắn nghe cô nói chuyện không?”

“Anh rất biết nói chuyện, nghe rất lọt tai.” “Yêu cầu công việc”, Hú mỉm cười trả lời.

“Anh là người ở đâu?”

“Thân ở nơi đâu thì là người ở nơi đó.”

“Nói kiểu tu từ với tôi sao?”, Iris cười nhạt, “Ồ anh có loại mùi vị cổ âm rất hiếm thấy ở người hiện đại, trước đây, anh từng làm việc trong phương diện đó sao?”

“Trước đây tôi luôn phải bảo vệ một người rất quan trọng.”

“Người rất quan trọng?”, trong lòng Iris xao động, “Đã là rất quan trọng, vì sao không tiếp tục ở bên cạnh bảo vệ người ấy nữa? Mà lại chạy đến chỗ này làm người pha chế rượu?”.

“Bảo vệ người ấy là sứ mệnh cả đời của tôi, bất luận lúc nào và ở đâu.”

“Anh yêu người đó?”

Hú cười mà không đáp, biết cô ta đã hiểu nhầm. Nghĩ ngầm đến vị Dạ Lạc đại nhân kia, thực sự càng ngày càng có tình cảm, càng đáng giá để bản thân mình bỏ mạng đi theo...

Vừa vào đến cửa nhà, Toàn Cơ mặc bộ trang phục trong suốt sexy gợi cảm đã nồng nhiệt chào đón. Khuôn mặt xinh đẹp, tư thế quyến rũ, thực sự là một mỹ nhân phong tình vạn chủng, đặc biệt là thân hình đẹp để lộ ra bên dưới lớp quần áo mỏng manh kia, tuyệt đối khiến người ta nổi lên trí tưởng tượng mà phụt máu mũi.

“Cô đi hát ở đâu vậy?”, ta nhẩn nhen.

“Người ta vì ngài mà trang điểm thế này đó, ngài hãy biến thành Dạ Lạc đi, quan tâm người ta chút xíu thôi mà!”, cô ta lời thôi dài dòng, xoắn đến ta, dịu dàng vô cùng.

Ta nổi hết cả da gà rồi.

“Meo”, mèo con cướp đường nhảy lên trên người ta trước, thân thiết rúc vào.

“Há... Ngươi...”, Toàn Cơ giận dữ chỉ trỏ, hai mắt phun ra lửa giận đỏ kị.

“Hu hu”, mèo con vô tội ẩm ức co rúm người lại, trong đôi mắt lục bảo thạch khúc xạ phản chiếu sự sợ hãi của cô ta.

Ta cảm nhận được sau người bỗng chốc nhiệt độ giảm đến ba chục độ, ngọn lửa bỗng nhiên kết thành băng rơi xuống đất. Ánh mắt nhanh chóng trở nên vô cùng trong sáng đẹp đẽ, Toàn Cơ chuyển tức giận thành ngọt ngào: “Tiểu Ti Ti thật đáng yêu, thật sự khiến người ta yêu thích mà!”.

Đôi mắt nhanh lắm! Rất đúng lúc?

“Người không ở quán bar hả? Tại sao lại quay về rồi?”, ta vuốt ve mèo con đang nằm trên cánh tay.

“Quay về để bảo vệ ngài đó!”, cô ta tràn đầy lý lẽ, “Tiểu Lạc Lạc của tôi gặp phải phiền phức rồi”.

“À”, ta thờ dãi, đúng là rắc rối, rắc rối rất lớn, trước mắt phải nhanh chóng giải quyết vấn đề thực tế, “Tiểu Ly, đệ nói cho bọn họ”.

“Mấy người loài người muốn đến đây”, cậu ấy nói ngắn gọn đến mức không thể ngắn gọn hơn.

“Đại nhân đã đồng ý”, Tinh Hà tích cực bổ sung nói rõ.

“Chỉ vậy mà thôi?”, Áo Nguyệt lạnh băng buông một câu.

Chỉ vậy... mà thôi? Anh ta tưởng rằng chỉ là tùy tiện mời một người khách đến ăn cơm thôi sao? Đại gia đình này, cộng thêm một con mèo yêu, người ta không hoài nghi mới lạ, huống hồ bạn học Dĩ Tiên rõ ràng muốn đến để điều tra thăm dò.

“Diệu Âm, pha một cốc ngọc lan”, ta thờ dãi đi đến sofa, lúc đi qua người Áo Nguyệt, thuận tay đem con mèo trả anh ta.

Tiểu cô nương bụng cốc trà hoa thơm mát lên, ngồi ở bên cạnh: “Đại nhân, là bạn học của ngài đến phải không?”.

“Ừ” trà thơm phả vào mũi, ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Vậy bạn học của tôi và Tinh Hà có thể đến không?”, cô bé cẩn thận e dè hỏi.

“Hừ?”, có chút không bình thường.

“Bởi vì Tinh Hà xin nghỉ ốm mấy ngày, bạn học không yên tâm, liền phái ba bốn người đại diện muốn đến nhà thăm cậu ấy, vừa khéo ngày mai thứ Bảy được nghỉ, cho nên...”

“...!!!!”

“Nhà chúng ta ngày mai sẽ rất náo nhiệt đây!”, Tiểu Ly ngồi ở đối diện vắt chéo chân phát biểu lời cảm thán.

“Học sinh tiểu học không biết gì, sinh viên đại học thì thật vô vị”, Tinh Hà nói chuyện luôn có thể khiến người ta thổ huyết.

“Tiểu quý người rất có tri có vị sao?”

“Ngài dự định sắp xếp thế nào?”, A Mục hỏi câu nói có chút tác dụng, nhưng ông ta chà chà tay như thể là muốn làm gì?

“A Mục, người tuyệt đối là người đàn ông tốt trong nhà”, ta đưa ra đánh giá, ý là, ngày mai chủ yếu do ông ta phụ trách, với tư cách là quản gia của Dạ Trạch Ta đơn giản dẫn dò, “Những người khác nên tránh thì tránh, nên trốn thì trốn, để tránh dẫn đến nghi ngờ không cần thiết, ta sẽ tạm thời thu hồi kết giới, tiêu trừ yêu khí trên người Ti Ti. Áo Nguyệt phụ trách trông chừng cô ta, trong số bạn học của ta có âm dương sư, phải cẩn thận, không được sơ ý”.

Ta cảm giác thấy có vật gì đó nằm bò lên thành sofa, lửa rừng rực nhìn ta.

“Toàn Cơ, người có câu hỏi sao?”, ta bình tĩnh, bình tĩnh hơn nữa.

“Vâng”, cô ta xuân ý đầy mặt hỏi, “A Kiếm sẽ đến phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 3: Đến Thăm Dạ Trạch (Thượng)

Tầm giờ sáng tại cổng lớn trường học, quân số đã đủ, vốn dĩ muốn mời cả Hy Nhi, nhưng cô ấy có việc khác không đến được.

Ba chiếc xe lái băng băng trên đường cao tốc đều do Doãn đại thiếu gia tài trợ. Ta ngồi bên ghế phụ chiếc Porsche của anh ta, chiếc xe mui trần hóng gió, không khí không mấy trong lành. Nếu không phải đang làm người chỉ đường, ta tình nguyện đổi chỗ cho Tiểu Trinh, ngồi ở phía sau nói chuyện với Giai Đình.

Cả quãng đường anh ta không nói chuyện với ta, ta cũng lười chẳng buồn mở miệng. Ngoài mấy từ đơn âm tiết chỉ phương hướng ra, hai người bọn ta như thể biến thành xa lạ, đây là những gì ta mong muốn... Vì còn một Thi Quý, dắt theo ma vực sau lưng ta.

Giai Đình hưng phấn nhất, miệng nói không ngừng, không khí nhờ có cô ấy mà giảm bớt sự trầm buồn.

Xe ra khỏi nội thành, cô ấy hứng chí ngồi ngời: “Tiểu Phong, nhà cậu ở ngoại thành à?”.

Đi vào đến con đường quanh núi, hai bên cây lớn rậm rạp che phủ trời đất, thấp thoáng mang đến một luồng âm khí lạnh lẽo. Xung quanh tĩnh lặng không một chút hơi người, cho dù là giữa ban ngày, vẫn khiến người ta hoảng lòng. Giai Đình không kìm được ôm cánh tay, đùa rằng: “Tiểu Phong, chỗ nhà cậu ở thật kỳ quái, không phải là quỷ trạch đấy chứ?”.

“Phong Sơn ở ngoại thành Cốc Giang, truyền thuyết nói, nơi đây có tòa hung trạch, là một dinh thự thương nhân giàu có do nhà họ Trương xây vào thời kỳ Quốc Dân. Trương thị gia đình hòa hảo yên ấm, nhưng vào một đêm mưa cuối thu, mười bảy người trên dưới trong dinh thự bất hạnh bị giết toàn bộ, trở thành vụ án đẫm máu đặc biệt lớn chấn động Cốc Giang khi đó. Cho đến nay vẫn chưa giải quyết được. Tất cả dấu vết đều bị trận mưa lớn đó rửa sạch sẽ. Nghe nói đêm đó, khu nhà thành đẫm máu, máu chảy thành sông, tràn ra khỏi khu nhà xối lên con đường núi...”, Tiểu Trinh nặng nề nói.

“Ý?”, hai cánh tay Giai Đình càng ôm chặt hơn, “Cậu kể chuyện ma quỷ còn giỏi hơn cả mình. Hung trạch này mình cũng có nghe ngóng rồi, nghe nói không lâu sau đó, có mấy người thân thích nhà họ Trương lên chia buồn, buổi tối ở lại trong khu nhà, đã nhìn thấy quỷ vấy quanh bọn họ kêu oan, toàn thân ướt sũng máu. Trong đó có một người ngủ đến nửa đêm mới phát hiện bên cạnh mình thừa ra một vật thể lạnh băng lờ đờ, dọa anh ta sợ muốn chết, một thi thể mặt đầy máu, còn thối rữa một nửa. Sau này chỉ có người này may mắn chạy ra được, nhưng cũng nhanh chóng bị chết, mấy người khác một đi không trở lại. Từ đó về sau, không có ai dám đến gần nữa, đều nói người nhà họ Trương chết quá oan uổng, oán khí quá nặng. Pháp sư muốn làm phép cho bọn họ cũng bị dọa cho phải bỏ chạy không ít, thế là dinh thự của Trương thị liền trở thành hung trạch nổi tiếng số một của thành phố Cốc Giang”.

“Điều này... mình lại chưa từng nghe nói...”, ta cười khan, trong lòng hiểu rõ, bọn họ đang nói đến nhà ta, Dạ gia, nhưng bây giờ, trăm phần trăm nó không còn là hung trạch nữa.

“Không ngờ rằng các cô lại biết chuyện thú vị thế này, điều này rất hiếm thấy ở những cô gái trẻ tuổi”, Doãn Kiếm vẫn trầm mặc giờ mới lên tiếng, “Tôi đại khái có thể đoán ra được nguyên nhân các cô làm bạn với Tiểu Phong rồi”.

“IQ của Doãn đại thiếu gia, chúng tôi chưa từng hoài nghi”, Giai Đình lập tức thay đổi, trong mắt tràn đầy sự sùng bái đối với anh chàng đẹp trai.

“Anh muốn nói là ngu tâm ngu mã tầm mã đúng không?”, ta ngẩng mặt ra sau, nhìn những tia nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá điểm chiều xuống.

“Em chịu nói chuyện với anh rồi?”, anh ta không đáp mà hỏi ngược lại.

Ta nín thở không nói, chú ý đến sắc mặt Tiểu Trinh phía sau đã trắng bệch, bị câu chuyện vừa rồi dọa rồi sao? Hay là...

Công trình kiến trúc cổ kính thâm trầm vừa bị bọn họ nói kia, ta cũng càng lúc càng cảm thấy giống hung trạch rồi. Ta dẫn bảy người đi vào trước sân, Giai Đình luôn là người phát biểu bình luận đầu tiên: “Oa, bên ngoài nhìn chẳng ra làm sao, bên trong lại không tồi! Vừa xuống xe, mình còn thật sự cho rằng bản thân đã đến quỷ trạch trong truyền thuyết rồi”.

“Đây chính là quỷ trạch trong truyền thuyết”, Lương Dĩ Tiên nói một câu kinh người, “Bảo trì phong cách kiến trúc của thời kỳ Dân Quốc, tường vách có niên đại không nhỏ, hơn nữa...”.

“Cái gì?”, người kinh ngạc nhiều hơn là kinh sợ.

Cửa lớn mở rộng, A Mục đi ra, vô cùng lịch sự ngênh đón.

Ta toát mồ hôi, mồ đầu không tồi, hy vọng lát nữa đừng xảy ra điều gì không như mong muốn.

“Chú đẹp trai quá!”, Giai Đình lại tái phát bệnh đa tình, “Tiểu Phong, ông ấy là ai vậy?”.

“Quản gia, A Mục”, ta giới thiệu cho mọi người.

“Oa, nhà cậu lớn thật đó!”, Giai Đình nhảy nhót tung tăng trong phòng khách.

A Mục đi chuẩn bị cơm trưa rồi, sức khỏe Tiểu Trinh không được tốt lắm, ta đưa cô ấy vào phòng nghỉ ngơi trước, sau đó xuống lầu đón tiếp những người còn lại.

“Tiểu Phong, chỉ có cậu và quản gia ở nhà sao? Em trai cậu đâu?” Âu Ngưng hiếu kỳ.

“Tìm tôi?”, Tiểu Ly vừa khéo xuất hiện ở tầng trên, mặc một chiếc áo phông đen, chậm rãi thong thả đi xuống lầu.

“Hi, Dạ Ly”, Giai Đình tích cực chào hỏi.

Tiểu Ly không buồn để ý, ánh mắt nhìn sang Doãn Kiếm, một trận đao quang kiếm ảnh kịch liệt diễn ra trong không trung, duy trì được mấy giây, cậu ấy liền kiên cường bắt khuất ra khỏi nhà.

“Này, em cậu lạnh lùng quá, cậu ấy đi đâu vậy?”, Giai Đình bậm miệng.

“Ngắm mây trời”, ta khẽ thốt ra ba chữ.

“Ngắm... ngắm mây trời?”

Đi qua phòng khách, hậu viện hoa nhiều như gấm, bướm bướm bay lượn, trong khóm hoa tươi, một mỹ nhân thân hình quyến rũ, động tác duyên dáng, nâng tay ngắt hoa cười, khuynh quốc khuynh thành.

“Mỹ nữ!”, Giai Đình hai mắt sáng lên, “Tiểu Phong, nhà cậu không chỉ có trai đẹp, còn có cả đại mỹ nữ xinh đẹp như vậy à?”.

“Hello!”, Toàn Cơ vặn chiếc eo mềm dẻo, xách một làn hoa nhỏ, phong tình vạn chủng lướt đến, “Mọi người là bạn học của Tiểu Phong à? Hoan nghênh, hoan nghênh, Tiểu Phong ở trường may mà có mọi người chăm sóc, lại đây ngồi đi! Tôi pha cho mỗi vị một cốc trà hoa Tiểu Phong nhà tôi thích uống nhất nhé”, cô ta nhìn sang cây bạch quả lớn, dưới cây có chiếc bàn dài đã trải khăn trắng sạch sẽ, mấy chiếc ghế sắp xếp ngay ngắn.

Trong kế hoạch không có màn này. Cô ta là kẻ cần phải tránh đi nhất, tại sao lại xuất hiện ở đây? Còn huênh hoang phách lối như vậy!

“Chúng ta đã từng gặp nhau ở Dạ Minh Châu, cô là?”, Doãn Kiếm hơi nhíu mày.

“Ồ, ha ha...”, cô ta che mặt cười, “Tôi là...”.

“Cô ấy là bà con xa của tôi, tạm thời sống cùng với chúng tôi”, ta vội vàng cướp lời, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta.

“Đúng, tôi là bà con xa của Tiểu Phong, Toàn Cơ. Anh là Doãn Kiếm, A Kiếm nhỉ?”, Toàn Cơ đưa bàn tay ngọc nhỏ nhắn chạm lên mặt anh ta, dịu dàng lướt qua, môi son hơi hé lên, hệt như trái đào chín mọng, rất dụ dỗ người khác.

Nhưng ở nơi công cộng đồng người này lại dám trêu chọc trai đẹp?

“Tự trọng một chút”, Doãn Kiếm cực kỳ không vui túm lấy cổ tay của cô ta, lạnh nhạt hất đi.

“Ồ, tính tình lạnh lùng quá! Nhưng mà tôi không để tâm đâu”, Toàn Cơ mỉm cười âu yếm, “Người tôi để ý là Tiểu Phong, tôi sẽ không dễ dàng để người khác lừa mất cô ấy đâu!”.

“Mọi người đừng ngăn ra đó, mau qua đó ngồi đi!”, ta vội cân bằng cục diện, còn tiếp tục chắc chắn sẽ lộ bí mật.

Nguy hiểm do Toàn Cơ mang đến tạm cất được một lúc.

Dưới gốc cây, mấy người bề ngoài có vẻ như đang yên tĩnh uống trà, nhưng xem ra trong lòng mỗi người đều đang suy nghĩ: “Người trong gia đình này rất kỳ quái!”.

“Tiểu Phong, Dạ Ly đi ngắm mây trời ở đâu?”, Giai Đình cứ bám riết hỏi về Tiểu Ly không buông.

“Nóc nhà.”

“Lên nóc nhà ngắm mây trời, thật là lãng mạn quá! Đưa mình đi xem đi?”

“Cậu có hứng thú với em trai mình vậy sao?”

“Ai có hứng thú với cậu ta? Mặt mày luôn cau có”, cô ấy lập tức phủ nhận, thấp giọng nói, “Chỉ cảm thấy cậu ta nhìn có chút hơi giống với Dạ Lạc, muốn đi nhìn mà thôi. Đã mấy ngày nay mình chưa gặp anh ấy rồi, cũng không biết khi nào có thể gặp lại nữa”.

“Tôi đi cùng”, Lương Dĩ Tiên đột ngột nói một câu.

Ta có thể từ chối được sao? Cùng bọn họ đi vào trong phòng khách, Giai Đình nhìn thấy cô nữ sinh đi xuống cầu thang: “Tiểu Trinh, cậu khỏe hơn rồi à? Ý? Mèo?”.

Ta kinh ngạc, Ti Ti sao lại chạy đến nằm trong tay của Tiểu Trinh? Lại còn rất hường thụ rúc trong cánh tay của cô ấy, Áo Nguyệt đâu?

“Ừm, ngủ một lát đỡ hơn nhiều rồi”, Tiểu Trinh cười đáp.

“Con mèo này từ đâu đến?”, Lương Dĩ Tiên tiện miệng hỏi.

“Lúc tôi vừa mới ngủ dậy, phát hiện thấy nó ở cửa, là thú cưng của Tiểu Phong sao!” Tiểu Trinh dịu dàng vuốt ve con vật nhỏ mềm mại, chăm sóc chu đáo, chẳng trách Ti Ti lại thích được cô ta ôm.

“Thú cưng?”, Giai Đình như suy nghĩ gì đó, “Hình như... mình cảm thấy quen tai! Mèo?”.

“Một người họ hàng tạm thời nhờ mình chăm sóc”, ta cười đáp lấy lệ đột nhiên lại thấy cậu nhóc nhàn nhã ngồi đọc sách trên sofa, “Tĩnh Hà!”, không nằm trong phòng giả bệnh, tại sao lại chạy ra ngoài rồi? Không đứng chút nào với sắp xếp ban đầu của ta.

“Oa, cậu ấy, cậu ấy... đáng yêu quá! Đáng yêu chết mất”, Giai Đình không kiềm nén được cất bước như bay, duỗi tay ra định véo lên khuôn mặt đó, “Là thật đó, không phải búp bê... trời ơi trời ơi! Quá thần kỳ!”.

“Cô xấu quá”, Tĩnh Hà không biểu cảm nói.

“Hà?!” , cô gái bắt lương hóa đá.

“Cậu ấy cũng là họ hàng xa của cậu?”, Dĩ Tiên bình tĩnh hỏi.

Ta cười ha ha lấp liếm, “Hử?”, trong phòng tắm tầng dưới có tiếng nước!

Tiểu Trinh và Dĩ Tiên cũng chú ý.

A Mục, Tiểu Ly, Toàn Cơ và Ti Ti, Tĩnh Hà đã lần lượt xuất hiện, Diệu Âm đi đón bạn học chưa quay về, Hủ ở quán bar, chỉ còn lại Áo Nguyệt!

Đang nghĩ vậy, tiếng nước chợt dừng lại, mấy cặp mắt đồng loạt nhìn về phương hướng đó. Áo Nguyệt khoác một chiếc áo tắm màu trắng rộng rãi xuất hiện, bóng dáng mờ ảo trong hơi nước mờ lung, vừa đi vừa cầm một chiếc khăn mặt trắng lau đầu, một bức tranh mỹ nam vừa tắm rửa xong tuyệt mỹ.

Ta choáng váng, loạn rồi, loạn rồi, tất cả loạn hết rồi, đám này muốn làm cái gì đây? Những điều ta nhắc nhở dặn dò tối qua, sáng nay chẳng lọt tai một câu nào.

“Ý?” Giai Đình khó khăn lắm mới hoàn hồn được từ trạng thái hóa đá, lại một lần nữa bất hạnh trở thành anh hùng mất hồn.

“Anh... anh là...”, Tiểu Trinh vô cùng kinh hãi, mèo con trượt xuống, “Là...”.

“Còn người đàn ông này thì là ai?”, bạn học Dĩ Tiên với sự bình tĩnh nổi tiếng cũng bị tình trạng xuất hiện liên tục này làm cho phát ghen rồi, “Họ hàng xa của cậu?”.

Phí lời, có thể có nhiều họ hàng xa như vậy sống ở nhà ta không?

“Họ hàng xa? Anh ta?”, Tiểu Trinh lại kinh ngạc, “Chính là người đã đưa Tiểu Phong đi?”.

“Làm sao nào?”, Áo Nguyệt giống một kẻ rồi việc.

“Không sao, không sao”, ta dùng thời gian ngắn nhất nhanh chóng đẩy anh ta vào trong nhà tắm, đóng cửa lại, quệt mồ hôi lạnh, “Ta nói này, vì sao người chạy xuống lầu tắm rửa?”.

“Câu này nên là ta hỏi ngài. Đem con mèo đó ném cho ta, bản thân mình lại ra ngoài tiêu điều tự tại, hại ta toàn thân đầy mùi mèo hôi hám, tắm rửa cũng là chuyện là rất bình thường”, Áo Nguyệt lớn tiếng.

“Tắm trên lầu không được sao?”, ta thấy là anh ta cố ý gây sự.

“Bị mèo chiếm rồi”, cho nên mới phải chia ra.

“Hạn cho người trong vòng một phút thay xong quần áo và đi lên nóc nhà”, ta trầm giọng hạ lệnh.

“Làm gì?”

“Ngắm mây trời với Tiểu Ly.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Đến Thăm Dạ Trạch (Hạ)

Sau khi Diệu Âm đưa bốn bạn học khác về nhà, không khí ngượng ngập khiến người ta lúng túng mới được cải thiện một chút. Chỉ thấy ba cô bé học sinh nhảy nhót chạy đến phía cậu bé trai, vây quanh cậu ta ríu rít hỏi han không ngừng. Cậu bé trai duy nhất trong bốn người lại vô cùng vui vẻ nói chuyện với Diệu Âm.

Trên bàn ăn, bảy người trong nhà, ngoại trừ Tinh Hà và Diệu Âm ở lại, những người còn lại đều chờ đợi niềm vui của riêng mình rồi không ai phải ỉu xìu buồn chán nữa. Giai Dĩnh và bọn trẻ chơi cùng với nhau, không khí nhờ vào bọn họ mà vui tươi hơn nhiều.

“Dạ Ly và những người họ hàng xa của cậu đâu?”, Dĩ Tiên bỗng dưng hỏi.

Ta tắc nghẹn...

“Bọn họ tính cách đều tương đối cổ quái, không thích ăn cùng bàn với người lạ, mong mọi người thông cảm cho.”

Mọi người toát mồ hôi...

Tiếp sau đó, các loại câu hỏi thắc mắc hiếu kỳ lần lượt trút ra. “Tiểu Phong, nhà cậu vì sao lại có nhiều họ hàng xa như vậy?”

“Ừm, chuyện này... thể nghiệm cuộc sống...”, ba chữ “Họ hàng xa” này, ta miễn cảm rồi.

“Vì sao nhà cậu lại lựa chọn sống trong hung trạch này thế?” Câu hỏi này vừa đưa ra, mọi người đều lặng thinh...

“Khi đó chưa hiểu rõ tình hình lắm, chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, thấy chỗ này rất yên tĩnh, nên đến đây.”

“Buổi tối có quỷ không?”

Sau đó suýt, tất cả im lặng, đợi ta trả lời...

“Trên đời lấy đâu ra nhiều quỷ như vậy? Mọi người càng đồn càng sai đó thôi.”

“Tiểu Phong, vì sao nhà cậu toàn là trai xinh gái đẹp, lớn nhỏ đều không ngoại lệ thế?”

“...”

“Tiểu Phong, họ hàng nhà cậu tính khí đều cổ quái như vậy, đã từng chịu những tổn thương về mặt tâm linh sao?”

“Tiểu Phong, nhà cậu làm nghề gì?”

“...”

“Tiểu Phong...”

Kết quả, ta không nuốt nổi bát cơm, miệng khô lưỡi môi đành uống cốc sinh tố.

“Bọn mình ăn no rồi”, âm thanh vô cùng chính tề vang vọng.

“Khụ khụ...”, ta bị sặc sinh tố.

“Tiểu Phong”, ta nghe thấy mà kinh hãi run rẩy, tay hơi run, vẫn còn câu hỏi? Nhưng lại nghe thấy Giai Dĩnh nói, “Bọn mình đi chơi được chứ?”

“Ừm”, câu còn không được.

“Chúng ta chơi trốn tìm”, một cô bé vui mừng đề nghị.

“Yeah, được lắm!”, Giai Dĩnh và một nhóm trẻ con hòa vào.

“Diệu Âm và Tinh Hà cùng chơi đi!”, các bạn nhỏ giống như quần tinh ủng nguyệt cường ép đẩy hai bọn họ ra ngoài.

“Tôi cũng ăn no rồi, ra ngoài tản bộ chút, mọi người dùng tự nhiên”, Dĩ Tiên khách khí nói xong liền rời khỏi chỗ.

“Tôi và An Trác cùng chơi với bọn trẻ”, Âu Ngưng dường như rất thích trẻ con, kéo bạn trai ra khỏi phòng khách.

“Thêm cả tôi nữa”, Nghiêm Tuấn bám đuôi.

Trên bàn ăn còn lại ta, Doãn Kiếm và Tiểu Trinh, không khí bỗng trở nên càng yên tĩnh và quái dị hơn.

“Tôi đi nhà vệ sinh một chút”, Tiểu Trinh kiểm có rồi đi.

“Ra cửa phòng thứ hai bên phải”, ta bình thân nhắc nhở.

Sau khi cô ấy đi, trong phòng ăn trống không chỉ còn lại ta và Doãn Kiếm.

Ta chậm chậm ăn cơm, thấy anh ta không nói gì, liền lên tiếng trước: “Có lời gì thì nói đi!”.

“Em lại cùng sống chung dưới một mái nhà với người đàn ông đó? Bọn em rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Tiểu Trinh nói cho anh? Trong số mấy người, chỉ có anh và cô ấy là từng nhìn thấy Áo Nguyệt”, ta bình thân trả lời.

“Hai người họ hàng xa đó là em cố ý cho tránh đi, không muốn để bọn anh nhìn thấy?”

“Đúng.”

“Bởi vì bọn họ không phải là họ hàng xa của em, kể cả Toàn Cơ hay là Áo Nguyệt đều như vậy?”

“A Kiếm, tôi nói lại một lần nữa, đừng có tiếp xúc quá thân thiết với tôi, không có chỗ nào tốt cho anh”, ta ăn húp một thìa canh trứng hải lòng hưởng thụ hương vị của món ăn.

“Bây giờ mới phát hiện, hóa ra anh hoàn toàn không hiểu chút gì về em”, trong mắt anh ta hiện ra một tia lạnh lẽo không hiểu nổi, “Trước đây những điều em nói toàn bộ là nói dối, trêu đùa anh sao?”.

“Anh nghĩ thế nào cũng được, nhưng tôi hy vọng anh có thể hiểu rõ, tôi không muốn làm tổn thương anh.”

“Nhưng không nói rõ nguyên nhân, em quả nhiên còn giấu rất nhiều việc”, anh ta tiếp tục nói.

“Có đôi lúc đừng nên cố làm rõ ràng tất cả mọi chuyện, biết được càng ít, đối với anh sẽ càng có lợi”, ta bình thân kiên quyết là lời nói thật lòng, cũng là lời khuyên răn.

“Anh thật sự hy vọng nghi ngờ của mình là sai, Phong Linh, em không hề đơn giản”, anh ta chậm rãi thông thả đứng lên, ngữ điệu thâm trầm mà nhẹ nhàng, “Tối thứ Bảy tuần sau có bữa tiệc cá nhân, mong rằng em sẽ hiện diện, coi như anh mời em”.

“Hôm đó cô ấy quay về phải không?”, ta cười cười, thấy ánh mắt nghi hoặc của anh ta, thêm vào một câu, “Độc được ở trên báo”, thứ Bảy tuần sau, thật sự trùng hợp.

“Em không đi, anh sẽ đích thân đến đón em”, Doãn Kiếm đi ra ngoài, khẩu khí không hề có ý cho người ta phản đối.

“Nếu như Tiểu Trinh đi, tôi sẽ đi”, xét tới một số chuyện sẽ xảy ra vào hôm đó, chỉ có thể tìm cô ấy làm lá chắn.

Hàn Tiểu Trinh trông chừng ở bên ngoài phòng ăn, Doãn Kiếm biết cô ấy sẽ nghe lén, sau khi ra ngoài còn gọi cô gái đang đi vào trong lại, thấp giọng nói: “Bác sĩ đã sắp xếp xong rồi, ngày mai đón mẹ cô đến bệnh viện, chuyện phẫu thuật...”.

“Cảm ơn!”, Hàn Tiểu Trinh cắt ngang lời, trên mặt thấp thoáng chút bất lực và đau đớn, “Tôi biết mình nên làm thế nào”.

Nóc nhà yên tĩnh thanh bình, Áo Nguyệt phát giác ra có người đang lên, tự giác ẩn thân. Người đến là Lương Dĩ Tiên, cô ấy thông thả bình tĩnh đi đến bên cạnh thiếu niên đẹp trai: “Anh đang ngắm mây, hay là đang ngủ?”

“Biến đi”, Dạ Ly ngẩng mặt nằm đó nhắm mắt dưỡng thần, khẩu khí lười nhác phát ra hai chữ.

“Anh như thế này mà đòi làm giáo viên? Đối với học sinh, ít nhiều cũng phải có chút gương mẫu chứ.”

“Cô ở khoa nào?”, Dạ Ly hơi hơi hé mắt ra.

“Lịch sử.”

“Tôi quản không nổi, có vấn đề tìm giáo viên khoa Lịch sử các cô đi.”

“Nhà anh từng là hung trạch, xung quanh âm khí khá nặng, tuy tạm thời không phát hiện ra điều gì dị thường, nhưng không thể khẳng định sau này sẽ không có nguy hiểm. Tốt nhất là bọn anh nên nhanh chóng chuyển đi.”

“Chuyện của nhà tôi, không cần cô bận tâm. Những thuyết về quỷ thần cực kỳ vô vị đó cũng chỉ có tiểu nha đầu ấu trĩ như cô đây mới tin”, Dạ Ly rất khinh bỉ.

“Tôi không phải là tiểu nha đầu ấu trĩ gì, tôi là một âm dương sư”, Lương Dĩ Tiên lạnh lùng đáp lại, “Anh đã không nghe lời khuyên, tôi cũng không có cách nào, thật sự xảy ra chuyện rồi đừng nói là tôi không nhắc nhở anh”.

“Hừ, người thì nhỏ, nhưng khẩu khí khá lớn đó”, Dạ Ly ngồi dậy, biểu cảm kiêu ngạo, “Cứ coi như thật sự có ngày đó, cô có muốn ra tay giúp đỡ, chúng tôi cũng sẽ không nhận đâu. Tôi khuyên cô đừng dấy vào chúng tôi, chỉ vướng chân vướng tay thêm phiền phức. Tôi sẽ không nể mặt cô là bạn học của chị gái mà niệm tình gì đó đâu.”

“Dạ Ly, gia đình bọn anh thực sự quá mức nổi bật, khiến người ta rất có hứng thú, tôi đợi xem sự không nể mặt của anh”, Lương Di Tiên bình tĩnh cứng cổ i.

Phòng khách náo nhiệt, cậu bé bị bật mất lại, trong miệng nhẩm đếm: “... bảy, tám, chín, mười...”.

Một đám người rón rén chân tay rời đi, thỉnh thoảng nói chuyện ra hiệu bằng tay, chỉ chỉ chỗ này lại chỗ chỗ kia, đơn giản sắp xếp vị trí xong, Điền Giai Đình chạy lên lầu nhanh như một làn khói.

“Meo...”, gần đó truyền đến tiếng mèo kêu nhỏ nhẹ.

Cô ấy thuận theo âm thanh, quét mắt xung quanh thì thấy một con mèo xám long lanh đáng yêu từ góc nào đó chui ra, đáng đi trang nhã. Cô ấy liền nhận ra đây chính là con mèo mà Tiểu Trinh đã ôm, ma xui quỷ khiến thế nào lại len lút đi theo.

Đi trong công trình kiến trúc xưa cũ kiểu này, Điền Giai Đình cảm thấy giống như đang thám hiểm cổ trạch, hành lang dài u ám yên tĩnh không người, đầy lông vô duyên vô cớ nổi lên chút lạnh lẽo. Cô ấy cẩn thận đi phía sau con mèo, không dám gây ra một tiếng động dù là nhỏ.

Ban đầu Giai Đình vẫn có thể nghe thấy tiếng cậu bé trai dưới lầu chẳng mấy chốc đã hoàn toàn bị sự u ám trong hành lang che lấp trong không khí chỉ có tiếng hơi thở và nhịp tim đập yếu ớt của mình, cô ấy không kim nén được nuốt nước bọt.

Con mèo dừng chân trước một cánh cửa, giơ chiếc móng vuốt lông lôm xôm đặt lên trên cánh cửa, cửa phòng phát ra tiếng “tách tách” khe khẽ, mở ra một khe, “Meo...”, con mèo vui mừng kêu lên mấy tiếng, nhanh chóng len vào bên trong, biến mất không thấy tăm hơi.

Trong lòng Điền Giai Đình hồi hộp, chống vào bên cửa, do dự một hồi, sau đó hạ quyết tâm, từ từ thò đầu vào thăm dò tình hình bên trong. Rèm hoa vẫn vẫn xanh nước biển nhạt kéo xuống, trong phòng, ánh sáng hơi tối, mặt trời chiếu qua rèm cửa miễn cưỡng có thể khiến người ta nhìn rõ được bài trí xung quanh.

Căn phòng lớn trống trải rộng rãi, trước cửa sổ có một chiếc giá vẽ cao nửa người và một chiếc ghế gỗ. Trên tường treo những khung tranh lớn nhỏ, dưới đất cũng đặt một số, trong đó, ở một góc khuất có một chiếc khung tranh lớn được phủ vải trắng dưới ánh sáng yếu ớt hiện lên rất bắt mắt.

“Một căn phòng vẽ!”, cô ấy hít một hơi dài, cười nhạo bản thân mình thân kinh quá mẫn cảm.

Giai Đình nhấc chân lên đi vào trong căn phòng, thuận tay đóng cửa lại. Cô ấy đi thẳng đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra, ánh sáng bắt ngờ ủa vào chói đến mức hai mắt cô ấy không mở ra được, dần dần mới thích ứng, quay người nhìn quanh căn phòng về tình lạng rộng rãi.

Bàn vẽ trống không sạch sẽ không vết bẩn, trong khay phối màu bên cạnh chỉ còn chất dịch đen khô quánh lại, chủ nhân hình như không vẽ tranh, mà giống như đang luyện thư pháp hơn.

Cô quan sát qua loa một vòng, ánh nhìn trực tiếp dừng lại trên chiếc khung tranh được vải trắng phủ kín kia. Dưới sự thúc giục của sự tò mò, Giai Đình đưa tay ra túm lấy một góc tấm vải trắng, trong lòng đột nhiên có chút run rẩy, một cảm giác rất kỳ lạ không tài nào nói rõ được.

Tấm vải trắng bị kéo lên, chưa kéo kịp bay lên trong không trung thì đã lạo xạo rơi xuống đất. Thời khắc Giai Đình nhìn rõ được bức tranh đó, đôi mắt ngừng chuyển động, cổ họng tắc nghẹn, không truyền ra được hơi thở...

“Meo, meo...”, mèo con khe khẽ kêu từng tiếng bên cạnh cổ chân cô gái sững sờ như tượng sáp, ngồi xổm ở đó, cùng cô thưởng thức tác phẩm.

“Dạ Lạc, cô ta nhìn thấy rồi”, Áo Nguyệt truyền đến âm thanh.

“Tí Tí nghịch ngợm à!”, ta ở trong sân yên lặng nhìn những tầng mây dần dần dày lên.

Trên nóc của Dạ Trạch, Lương Di Tiên nhắc nhở cậu em trai lười nhác kiêu ngạo bắt cần bên cạnh: “Sắp mưa rồi, anh không xuống sao?”.

“Cô mới cần phải nhanh chóng về nhà trước lúc trời mưa đó”, Dạ Ly thờ ơ trả lời.

Mây đen kín trời, sắc trời hiện ra càng lúc càng tối, mấy người khách liền cáo từ. Khi đếm số người, thấy thiếu Giai Đình, ta giải thích nói cô ấy đột nhiên thấy trong người khó chịu, đang ngủ ở trong phòng của ta, đành phải tạm ở lại đây một đêm, ngày mai ta sẽ đưa cô ấy quay về.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: Đau Đớn Sâu Nặng Vỡ Nát

Thời tiết mưa nắng thất thường, nói thay đổi là thay đổi, buổi sáng vẫn còn nắng rực rỡ, buổi chiều đã mây đen giăng kín.

Vừa vào đến thành phố, tiếng sấm vang rền, mưa tầm tã trút xuống, Hàn Tiểu Trinh ngồi trên ghế phụ, tâm trạng bất an. Ngoài xe, màn mưa âm u nặng nề, đập lên nóc xe phát ra tiếng lộp bộp, kèm theo đó là tiếng sấm giật mình. Sắc mặt cô ấy trắng bệch, không ngừng run rẩy, hai tay vô thức ôm chặt lấy người.

“Ùm ùm ùm”, tiếng sấm nổ vang, giới hạn tâm lý yếu ớt cuối cùng cũng đổ vỡ.

Cô ấy không còn chịu đựng thêm được nữa, bịt chặt lấy hai tai, run rẩy phát ra tiếng rên rỉ sợ hãi từ kẽ răng.

“Làm sao vậy?”, Doãn Kiếm chú ý đến phản ứng của cô ấy.

Hàn Tiểu Trinh không trả lời, đầu óc không ngừng lóe hiện ra hình ảnh đau đớn thảm thương đó. Thời tiết cũng giống như thế này, hoàn cảnh tương tự thế này, cô ấy nhận được giấy gọi nhập học của Đại học Cốc Giang, vừa khéo hôm đó bỏ đi công tác quay về, cô ấy hưng phấn chạy đến bến xe đón, muốn mau chóng thông báo cho bố. Đối với một gia đình tầng lớp bình dân, đây là chuyện vui mừng về vang biết bao nhiêu!

Hôm đó trời mưa rất to, tiếng sấm nổ không ngừng, cô ấy vừa đến bến xe, xuống khỏi xe buýt, gắng sức cầm chiếc ô, xuyên qua màn mưa mịt mù, cẩn thận nhìn cửa ra của bến xe ở đối diện bên đường đã thấy bố che chiếc túi lớn ngăn mưa trên đầu. Cô ấy gắng hết sức vẫy tay, muốn lao qua đó, nhưng bị tiếng còi của xe ô tô đang đến ngăn lại.

Người bố cũng chú ý thấy cô con gái, cách con đường lớn rộng cả chục mét vẫy tay với Tiểu Trinh ở bên kia.

Hàn Tiểu Trinh nở nụ cười vui mừng, nhưng mà mau chóng ngưng lại, cô ấy nhìn thấy sau lưng bố có một bóng đen mờ hồ, sống lưng đột nhiên lạnh cứng, dường như cô ấy nhìn thấy bóng đen đang cười, cười đến cực kỳ quái dị.

Một chiếc taxi lao đến, bóng đen đuổi hai tay ra, hướng về phía bố Tiểu Trinh, nhưng những người bên cạnh ông lại không ai nhìn thấy cũng không ai ngăn cản...

“Ùm ùm ùm”, tiếng sấm vang lên khắp trời, thời khắc đó, Tiểu Trinh vĩnh viễn mất đi người bố thân yêu nhất, thi thể ông bị chèn đến máu thịt lẫn lộn ở giữa đường và bóng đen cười độc ác ấy cứ mãi trong tâm trí cô, xua không đi nổi, giống như mầm bệnh ung thư thâm nhập sâu vào trong xương cốt, hút ăn từng sợi dây thần kinh và tế bào của cô.

Doãn Kiếm dừng xe lại bên đường, kéo cô gái đang ôm đầu khóc lóc lại, định an ủi.

Lại một tiếng sấm, Hàn Tiểu Trinh run rẩy, trong đầu óc không ngừng hiện lên những hình ảnh cũ, bóng đen đó, sau vụ tai nạn xe, những người tận mắt chứng kiến ở hiện trường phủ nhận, mấy du khách đứng phía sau bố khẳng định chắc chắn mình không nhìn thấy bóng đen nào. Khi đó, người đàn ông trung niên đó đột nhiên xông sang bên đường, người bên cạnh đều thấy kỳ lạ, hành động của ông ta thật sự kỳ quái, ngoại trừ muốn tự sát ra thì không có cách nào khác để lý giải hợp lý được. Nhưng đối với người công việc và gia đình đều ổn định như ông ta mà nói, rõ ràng không có khả năng, cuối cùng sự việc này được xử lý như một sự cố ngoài ý muốn.

Hàn Tiểu Trinh kiên quyết tin rằng, cái chết của bố không phải là chuyện ngoài ý muốn bình thường, sự việc không hề đơn giản như vậy, bóng đen mờ hồ đó, không phải là ảo giác, nhưng không ai tin cô ấy...

Doãn Kiếm lần thứ hai nhìn thấy sự yếu đuối dưới lớp vỏ ngoài mạnh mẽ của Hàn Tiểu Trinh. Lần trước là ở nhà thờ, cô ấy chỉ sợ hãi, lần này lại là kinh hoàng thực sự từ trong nội tâm, như có một con rắn độc, bỗng chốc cắn vỡ nát tất cả tuyến phòng ngự của cô ấy, đâm thẳng vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim, chiếm giữ thật chặt.

Anh ta để Tiểu Trinh dựa vào bờ vai của mình, ôm thật chặt, im lặng ở bên cô ấy, trở thành sự an ủi lớn nhất của cô ấy lúc này.

Dạ trạch kết giới, yên tĩnh, vắng lặng, không một giọt nước mưa nào xâm nhiễm được, đứa trẻ yên bình chìm vào giấc ngủ trong đêm mưa.

Đứng trước bức tranh chân dung bị Giai Đình kéo tấm vải trắng xuống, ta thờ dài than vãn: “Thật lạ, sao cứ phải rơi vào tay của cô ấy?”.

Khuôn mặt ngủ rất ngon lành kia, rất hấp dẫn, mới nhìn lần đầu cảm thấy đáng yêu, nhìn lần thứ hai lại thấy xinh đẹp, nhìn lần ba thì thấy thật hấp dẫn. Sự hoạt bát hiếu động, đơn thuần của cô ấy, luôn khiến ta tìm được bóng dáng của Anh Hàm Nhi.

“Da Lạc, cô ta là ai?”, Ti Ti nằm bò ở bên giường, không hề rời mắt khỏi cô gái đang ngủ say, nghiêng đầu hỏi ta.

“Một người bạn”, ta mỉm cười trả lời.

“Ngài thích cô ta đúng không?”, mèo con ngốc nghếch hỏi rất thẳng thắn.

“Ti Ti vì sao lại hỏi điều này?”

“Bởi vì tôi cảm thấy ngài đối xử với cô ta rất đặc biệt, không giống với những người khác”, đôi mắt lục bảo thạch lóe lên ánh sáng đơn thuần tự nhiên.

“Vậy sao?”, ta chỉ cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Màn mưa dần thưa thớt, tiếng sấm đã ngừng, xe dừng lại trong một con ngõ nhỏ tối tăm, cho dù đèn đường vẫn còn sáng, trong cơn mưa vẫn trở nên âm đạm tối tăm dị thường, đêm mông lung, mưa mờ mịt...

“Cảm ơn!”, Hàn Tiểu Trinh thả lỏng cảm xúc, nhẹ giọng cảm ơn, may mà có anh ở bên, khiến cô ấy có thể dựa dẫm.

Doãn Kiếm hạ cửa xe xuống, nhìn bóng lưng mảnh mai của cô ấy trong màn mưa, chẳng buồn suy nghĩ liền mở cửa xe ra, bước nhanh qua đó, cởi áo khoác ngoài ra giờ lên che lên đỉnh đầu của cô ta.

Tiểu Trinh sững sờ, bước chân khựng lại, quay đầu ngơ ngác nhìn anh ta.

“Đừng đứng ngần ra đó, mau đi về nhà”, Doãn Kiếm giả vờ không vui.

Cô ấy gật đầu mang theo ý xin lỗi, gò má hơi phủ một lớp ửng hồng...

Trong một căn hộ bình thường, Hàn Tiểu Trinh thuận tay bật đèn trong phòng. Nhờ ánh sáng đèn, Doãn Kiếm nhìn rõ được không gian nhỏ hẹp bài trí rất gọn gàng ấm cúng. Chiếc bình hoa trên bàn có cắm một bó cẩm chướng màu hồng tươi tắn, khiến căn phòng nhỏ ấm áp thơm tho này có thêm mấy phần tao nhã, một bức ảnh gia đình ba người đặt ngay ngắn trên chiếc tủ rất dễ nhìn thấy.

“Xin lỗi, hại anh ướt hết cả người rồi”, Hàn Tiểu Trinh đưa cho Doãn Kiếm một chiếc khăn sạch và một cốc nước nóng, “Anh cứ ngồi tự nhiên đi, tôi đi xem mẹ tôi một chút”.

Doãn Kiếm đón lấy đồ trong tay cô ấy, không nói gì nhiều.

Trong khe cửa lộ ra ánh sáng yếu ớt, Hàn Tiểu Trinh cẩn thận chăm nom mẹ: “Mẹ, nước đây rồi”.

“Tiểu Trinh à, mẹ lại liên lụy đến con rồi”, người mẹ nằm trên giường nặng nề tự trách.

“Mẹ, đừng nói như vậy, bố đã đi rồi, con chỉ còn lại một người thân là mẹ. Bất luận thế nào, con nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi bệnh cho mẹ, mẹ yên tâm!”, Hàn Tiểu Trinh nắm chặt lấy bàn tay khô gầy của mẹ, kiên định vỗ về.

Rất lâu sau, người mẹ bỗng nhiên thở dài, dưới tác dụng của thuốc, dần dần chìm sâu vào giấc ngủ. Cô con gái lặng lẽ ngồi bên cạnh bà, mặt đầy vẻ đau lòng không nở rời xa.

“Ngày mai sẽ có người đến đón bà ấy đi bệnh viện, đừng lo lắng quá”, Doãn Kiếm không biết đã ở sau lưng cô ấy từ lúc nào.

“Vâng.”

“Bố cô đâu?”

“Bố tôi...”, nhắc đến bố, cảnh tượng trong quá khứ lại lần nữa hiện lên, Tiểu Trinh bịt chặt miệng, đau đớn khổ sở không thốt nên lời những giọt nước mắt cam nín rơi xuống, cô ấy quay người lao ra khỏi phòng.

Doãn Kiếm cho dù có không hiểu gì đi nữa, cũng có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì...

Hàn Tiểu Trinh co rúm trên sofa trong phòng khách, khuôn mặt vẫn còn dấu vết của nước mắt, chầm chậm kể cho anh ta về thảm kịch không thể quên nổi trong cuộc đời mình.

Nhắc đến bóng đen đó, trái tim Tiểu Trinh có một nỗi đau thương: “Tôi sẽ không buông tha cho nó, nhất định không”.

“Vi sao chỉ có cô nhìn thấy?”, ánh mắt Doãn Kiếm lạnh lẽo, hai năm trước, chính là lúc mình bị giết. Mấy ngày trước khi trường Đại học Cốc Giang gửi giấy báo nhập học, anh ta vừa mới trở thành người của Vô Thương. Bóng đen đó tuyệt đối không phải là tử thần. Anh ta có đi qua hiện trường, và mở cửa âm giới ra, đưa linh hồn đáng thương đó đi.

Bóng lưng không nơi nương tựa đau đớn trong màn mưa, hóa ra là cô ấy.

“Không biết”, hai tay vén tóc của Tiểu Trinh, cơ thể cô ấy càng co lại, “Vừa vào đại học, tôi đã gặp tình huống như vậy... bố qua đời, tôi mãi không lấy lại được tinh thần, đến trường học muộn mất mấy ngày, bị sắp xếp vào sống trong một phòng ký túc khá tồi tàn cùng với một bạn học khác, ở tầng cao nhất, vốn rất vắng vẻ. Bạn cùng phòng của tôi thường xuyên ra ngoài, buổi tối quay về rất muộn. Một buổi tối, tắt đèn rồi, tôi nằm trên giường nghe thấy tiếng cô bạn cùng phòng mở cửa, sau đó lại rất yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động nào nữa. Tôi cảm thấy kỳ quái, mỗi buổi tối, trước khi đi ngủ, cô ấy đều phải đi tắm cửa, nhưng tối hôm đó lại không như thế. Bình thường tôi không thân với cô ấy nên không để ý. Mấy ngày sau đó đều như vậy, buổi sáng ngủ dậy tôi thấy trên giường cô ấy không có người, cô ấy thức dậy khi nào, ra khỏi phòng khi nào tôi hoàn toàn không biết. Một tuần sau đó, cảnh sát đến trường học, nói là trong rừng cây ở khu vực gần trường học phát hiện ra một thi thể nữ bị chôn, qua chứng thực, người chết là sinh viên của trường mình. Từ mức độ phân hủy của thi thể suy đoán, cô ấy chết ít nhất bảy, tám ngày rồi, thân phận của thi thể nữ đó, lại chính là... là”, bờ môi Tiểu Trinh trắng bệch run rẩy, “Là bạn cùng phòng của tôi, tôi và cô ấy..., sống chung một phòng đã được một tuần lễ!”.

Doãn Kiếm ôm lấy bờ vai đang không ngừng run rẩy của Tiểu Trinh, biết được lúc này là lúc cô ấy cần có người ở bên cạnh nhất...

Đêm khuya, không chỉ có nước mưa tí tách rơi, còn có chất dịch màu xanh tanh nồng, một vật thể khổng lồ vỡ tung, những mảnh vỡ dính dóp bắn ra tứ phía như bùn đất, men theo lớp nước băng lạnh, tụ lại trên mặt đất rồi chảy vào một cái miệng giếng.

“Phi Dục, xử lý sạch sẽ chỗ này, chúng ta còn phải đi gặp đại tiểu thư”, Viên lam bảo thạch lạnh ảm đạm ánh sáng yếu ớt, Sở Tiêu Nhiên thông thả lên tiếng.

“Vâng”, cậu bé đáp lời, đôi mắt tím bình tĩnh không gợn sóng.

Rác rưởi còn sót lại lặng lẽ nổi lên, tập trung tại vầng sáng màu tím sẫm sau đó bị nuốt vào từng chút một, cho đến khi biến mất hoàn toàn chỉ trong vài giây. Xung quanh sạch sẽ như chưa từng xảy ra chuyện gì, mưa vẫn đang rơi, hai chiếc bóng mặc áo khoác màu trắng, trắng tinh không vệt bẩn, một cao một thấp, thông thả rời đi.

Bên hồ yên tĩnh, mưa lất phất rơi xuống mặt hồ, làm nổi lên những gợn sóng lăn tăn không ngừng nghỉ, giống như nỗi ám đạm nặng trĩu trong lòng người, nỗi sầu khó phai. Trên phiến đá nổi lên giữa hồ, một công trình kiến trúc lâu đài kiểu châu Âu như đang nổi giữa mặt nước. Bên trong lâu đài kẻ thù phong cách kiến trúc Gothic tỏa ra ánh sáng ảm áp phối hợp với khung cảnh xung quanh, một bóng dáng hiện ra trong màn đêm đẹp đẽ mà thần bí.

“Tiêu Nhiên, tốc độ của anh lần này hơi chậm”, trong đại sảnh cao đẹp, sáng sủa mà giàu có, Iris giúp anh ta đón lấy chiếc áo khoác, “A Tân hình như không vui cho lắm”.

“Thiên kim của Mạc lão đại lại làm sao rồi?”, Sở Tiêu Nhiên bình thản nhẹ nhàng.

“Trước mắt, đừng nhắc đến mấy chữ ấy, đừng có quên là A Tân ghét nhất người khác gọi cô ấy là con gái của Mạc Tuyết, giống như bản thân cô ấy không có tên vậy”, Iris nhắc nhở, nhìn cậu bé bên cạnh anh ta, có chút dỗi dẹo, “Tôi đưa cậu ta về phòng trước, lát sau sẽ cùng anh đi đến thư phòng gặp A Tân”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 6: Sự Thách Thức Của Mạc Tân

Trong lâu đài có một thư phòng rộng rãi sáng sủa, trên từng hàng của kệ sách cao dựng ở đó bày đầy các loại thư tịch, có thể dễ dàng tìm thấy tư liệu liên quan đến cổ tịch văn hiến trong thần thoại cổ từ thời tiền sử xa xôi, cho đến các loại thành quả nghiên cứu khoa học và kỹ thuật mũi nhọn mới nhất, bao gồm tất cả từ cổ chí kim, từ trong ra ngoài, liên quan đến nhiều lĩnh vực phức tạp, giống như một thư viện cá nhân.

Hai bên bàn làm việc lớn, rải rác đầy thư tịch và tài liệu đang xem dở, ở giữa có một khoảng không đang đặt một bàn cờ vua kẻ ca rô đen trắng. Hai bên đang trong trận sống mái, bên trắng quân Mã một ngựa lên trước, muốn làm rối loạn tầm nhìn và vị trí của đối phương, đánh giá tình hình bên đen, lại chỉ thấy Tốt đang hình thành thế bao vây..., hai bên không ai chịu nhường ai, thế trận cân bằng.

Một gương mặt mộc xinh đẹp lạnh lùng ngưng đọng, thiếu nữ mười chín tuổi với khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt đen trong, chiếc mũi xinh xắn và bờ môi đỏ tươi phác họa những đường cong trên khuôn mặt nghiêm túc đẹp đẽ mà tao nhã. Thiếu nữ đang rúc trên chiếc ghế lớn mềm mại dễ chịu, mặc bộ váy ngủ với viền đăng ten màu vàng nhạt, hai cánh tay nằm bò trước bàn, chuyên chú vào những quân cờ đen trắng trên bàn cờ, miệng ngậm một cây kẹo mút, đuôi tay cầm lâu đài màu trắng lên, quân tốt màu đen thăm hại lù ra khỏi sân khấu.

Tay trái cô gái cầm chiếc kẹo mút trong miệng, trên ngón tay giữa thon dài đeo một chiếc nhẫn hoàng bảo thạch rực rỡ. Thiếu nữ tập trung suy nghĩ đối sách của ván cờ, hoàn toàn không để tâm đến tiếng mưa bên ngoài cửa sổ, cũng không chú ý đến một nam một nữ ở chiếc bàn đối diện.

“A Tân tiểu thư không ở tổng bộ chỉ huy, tại sao lại có hứng thú đến Cốc Giang chơi vậy?”, Sở Tiêu Nhiên cười hỏi.

“Tôi không thích ở lại Cục Đặc phái để cho Vu Ni điều khiển, cả ngày cứ phải chấp hành chỉ lệnh ông ta đưa ra, đến đây tự do, tôi có thể làm việc theo cách nghĩ của mình”, thiếu nữ xa xầm trả lời.

“Cô vẫn chưa nhận được phê chuẩn của Vu Ni?”, người đàn ông dùng ngữ khí khẳng định phản vấn.

“Không cần thiết”, ánh mắt của Mạc Tân vẫn đang chuyên chú vào bàn cờ, “Tôi không cần phải nghe theo mệnh lệnh của một lão già luôn tự cho mình là đúng, trước nay chưa từng dám hiện thân trước người khác, ai biết được ông ta là quái vật bắt từ gì chứ”.

“A Tân” Iris về mặt tức giận, “Nói chuyện phải biết kiềm chế”.

“Hừ, tôi biết rất rõ trong mắt của các anh, Vu Ni là ông Trời, lời của ông ta đại diện cho chân lý tối cao, tuyệt đối không được phản bác, thậm chí không thể nghi ngờ, mỗi một chỉ lệnh ông ta hạ xuống đều là chính xác, đều là vì lợi ích và nghĩ cho con người. Chúng ta cần phải không tiếc sức lực,

tuyệt đối phục tùng, bất chấp mọi giá. Nhưng mà...”, thiếu nữ từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt nhạy bén nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện, “Sở Tiêu Nhiên, cùng tôi chơi nốt ván cờ này”.

“Tư duy của đại tiểu thư vẫn luôn thay đổi nhanh như vậy, không ai sánh kịp!”, khoe miệng Sở Tiêu Nhiên cong lên nở một nụ cười diêm dúa lẳng lơ, nhìn sang bàn cờ, “Cầm cự không nổi nữa, đi tới cục diện này, e là chỉ có đại tiểu thư mới có thể xử lý hoàn mỹ, bất luận tôi lựa chọn bên nào, ba bước tất sẽ bại trận, đâu thể là đối thủ của quán quân thế giới như cô đây cơ chứ?”.

“Sở Tiêu Nhiên, anh cất giấu bao nhiêu thực lực tôi không biết, nhưng tôi rất tán thưởng sự tự tin của anh.”

“Cảm ơn đại tiểu thư đánh giá cao!”

“Vậy đến đây!”, Mạc Tân cúi đầu nhìn bàn cờ, ra hiệu cho anh ta đấu cờ.

Sở Tiêu Nhiên bị ép, chẳng biết làm thế nào, đành cười rồi ngồi xuống, nhìn thế cờ cân nhắc hồi lâu liền cầm quân Hậu màu trắng lên đi thẳng hai bước, nghe thấy thiếu nữ trước mặt nói: “Hoắc thiên kim của Tập đoàn Tài chính Hoắc thị được tôi mời đến tổng bộ rồi”.

“Tuần sau cô ta về Cốc Giang, vì sao cô...”, Iris không hiểu.

“Cho nên, bây giờ tôi đã đến rồi đó thôi”, Mạc Tân nhắc quân Tượng đen lên, di chuyển chéo ba ô, chế ngự một Mã và hai Tốt của bên trắng, “Kẻ địch của chúng ta là dị tộc có siêu năng lượng tự nhiên, loài người yếu ớt chỉ có thể dựa vào vũ khí tinh nhuệ để đối phó với bọn chúng, mà mỗi một công trình nghiên cứu kỹ thuật đều cần kinh phí lớn. Tập đoàn Tài chính Hoắc thị tuy vẫn luôn cung cấp hỗ trợ cho Cục Đặc phái, nhưng vẫn chưa đủ thành ý. Hoắc Chấn Đình gần đây làm ăn phát đạt, có điều, lại là chuyện này. Nếu con gái ông ta vào trong Cục Đặc phái, tình hình sẽ khác. Hoắc Nhân Nhân lại là sinh viên hàng đầu của Đại học Princeton, thành tích khá ưu tú, đặc biệt có kiến thức tương đối sâu sắc trong lĩnh vực phần mềm. Nhân tài ưu tú thế này, sau khi về nước làm sao có thể không có chỗ trong Cục Đặc phái? Nhân lực, tài lực đều được cả, chuyện tốt thế này không phải lúc nào cũng gặp đâu. Còn về Đoàn đại thiếu gia của nhà thị trường”, cô ta ngừng lại một chút, hơi ngước mắt lên, chậm chậm nói, “Tôi sẽ đi gặp anh ta”.

“Trong lời của đại tiểu thư có ý gì?”, Sở Tiêu Nhiên khá có hứng thú.

“Đến lượt anh rồi”, Mạc Tân bình thản nhắc nhở, tiếp tục nói, “Tập đoàn Quảng An trong mấy năm gần đây đã vượt qua Hoắc thị, và nó đang tiến lên để đứng đầu trong nước, là nguồn hỗ trợ rất tốt cho chúng ta sau này. Bác Thái bọn họ cùng nhau tổ chức xây dựng tiềm năng đầu tư phát triển cực lớn, tiền đồ khả quan, Quảng An và Bác Thái, cả hai nguồn đầu tư này đều cần phải quy nạp vào trong túi của Cục Đặc phái chúng ta”.

“Cô dự định làm thế nào? Hoắc Nhân Nhân lần này về nước còn muốn đính hôn với Doãn Kiếm, cô không thể nào thay cho cô ta trở thành vị hôn thê của Doãn Kiếm được?”, Iris có chút nôn nóng, Mạc Tân nhìn chỉ như một cô gái nhỏ, thực ra thì tâm tư khó lường, tính cách cũng rất phản nghịch.

“Không thể được sao?”, thiếu nữ khuôn mặt thuần khiết nhìn sang hai người đang biểu lộ sự kinh ngạc, “Hay là, hai người cho rằng tôi không bằng cô ta?”.

“Đại tiểu thư và Hoắc thiên kim đều là mỹ nữ, hơn nữa, cô thông minh hơn cô ta”, Sở Tiêu Nhiên trả lời thích đáng.

“Cho dù như vậy, cô cũng không phải là Hoắc Nhân Nhân, làm sao có thể thay cô ta đính hôn? Doãn thị trường có thể hiểu đại nghĩa, nhưng Hoắc gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô”, Iris hoài nghi cô ta làm thế nào để thực hiện hành động giả mạo này.

“Iris, cô vẫn không hiểu rõ tôi sao? Tôi sẽ không làm chuyện không chắc chắn, một khi đã nhận định rồi, tôi sẽ bất chấp tất cả để thực hiện một cách tốt nhất”, Mạc Tân nhắc quân Hậu đen lên, cho Tượng của đối phương một đòn chí mạng, “Sở Tiêu Nhiên, cho anh một lời khuyên chân thành, khi chơi cờ, không được phân tâm”.

“Vâng”, Sở Tiêu Nhiên cười trả lời, nụ cười rất mê người, “Chơi với cao thủ như cô đây, ba bước sẽ thua, tại hạ bội phục”.

“Năm đó rõ ràng anh đã giết Doãn Kiếm rồi, anh ta lại vẫn tiếp tục sống như một kỳ tích, biết được tin tức này, chắc anh rất bàng hoàng nhỉ?”, Mạc Tân chăm chú nhìn anh ta, “Hoặc là, không chỉ có bàng hoàng, còn có chút vui mừng. Anh ta từng là học trò anh tâm đắc nhất, giết anh ta là mệnh lệnh của Vu Ni, không phải ý của anh. Nhưng mà, Doãn Kiếm tuy vẫn còn sống, nhưng nhiệm vụ của anh không thể coi là thất bại, vẫn có cơ hội lấy công chuộc tội. Tôi sẽ tiến vào Quảng An trong thời gian ngắn nhất, sau đó, anh hãy nhân lúc trước khi năng lượng của anh ta chưa hoàn toàn thức tỉnh...”, cô ta cố ý để lại phần phía sau, biết được anh ta sẽ hiểu hơn bất cứ người nào, “Đừng làm nhục danh hiệu đệ nhất ngự linh sư của anh”.

“Đại tiểu thư, đôi lúc quá thông minh không phải là chuyện tốt đâu”, Sở Tiêu Nhiên khoe mắt mang ý cười, “Hơn nữa, sự việc không phải hoàn toàn giống như cô suy đoán, phạm chuyện gì cũng cần có mức độ, nếu không sẽ dễ lật thuyền”.

“Cảm ơn nhắc nhở của anh”, Mạc Tân vui mừng tiếp lời, “Chuyện liên quan đến Dạ Lạc và Thiên Chú Văn điều tra thế nào rồi?”.

“Mấy ngày trước trong thành phố Cốc Giang xảy ra mấy vụ án thiếu nữ bị giết chết, sau lưng người bị hại có án Thiên Chú Văn, giống với tình huống ở thành phố C”, Iris báo cáo, “Tôi bắt được một kẻ hiềm nghi phạm tội ở gần biệt thự Hương Vy, nữ, hai mươi tuổi, là bệnh nhân trốn khỏi bệnh viện tâm thần. Một năm trước từng điên cuồng tàn sát bạn học của cô ta, bị bắt ngay tại trận, dựa vào đó mới điều tra ra, cô ta có khuynh hướng công kích cực kỳ nghiêm trọng về mặt tinh thần, không phân được tội chết, chỉ có thể nhốt trung thân trong bệnh viện tâm thần. Nhưng không biết vì sao, bệnh nhân này vô duyên vô cớ mất tích trong phòng bệnh, ngay sau đó liền xảy ra án giết người, người chết đều là con gái mười bảy, mười tám tuổi, tình trạng chết thảm nhẵn tâm không nhìn nổi”.

“Sau khi cô ta bị bắt, chuyện giết người đã dừng lại rồi?”

“Trước mắt là như thế.”

“Chuyện giết người dừng lại, nhưng trong thành phố này vẫn không yên ổn”, Sở Tiêu Nhiên chơi đùa quân Tướng trong tay.

Sự kiện giết người của Thiên Chú Văn khởi nguồn ở là thành phố A, không lâu sau truyền đến thành phố C, lại từ thành phố C di chuyển đến Cốc Giang. Thành phố A và thành phố C khôi phục lại yên ổn, Cốc Giang lại có tai họa ngầm không dứt”, Mạc Tân dựa vào thành ghế liếm kẹo mút, “Bệnh nhân tâm thần đó chắc là Dạ Lạc cố ý thả ra, và chỉ đạo cô ta đi giết hại những cô gái bị đánh dấu bằng Thiên Chú Văn, tuổi tác khoảng mười bảy, mười tám tuổi, giống như diễn lại vụ án giết người ở hai thành phố trước, nhưng vì sao nó đã dừng lại rồi lại vẫn còn muốn lưu lại ở Cốc Giang? Không đi tìm mục tiêu khác?”.

“Lẽ nào có liên quan đến quẻ bói của Lương sư phụ hai mươi năm trước?”, Iris hiểu ra.

“Có liên quan, nhưng so với quẻ bói đó, tôi quan tâm đến việc Dạ Lạc rốt cuộc là ai hơn, mục đích của việc sát hại những cô gái kia là gì?”, thiếu nữ xinh đẹp ngậm chiếc kẹo mút trầm tư, “Tôi có cảm giác, chỉ cần làm rõ hai điểm này, tất cả mọi câu đố sẽ tự giải đáp”.

“Dạ Lạc”, Sở Tiêu Nhiên giống như tự nói tự nghe, “Là một tổ chức, hay là một đơn thể, có yêu ma lớn mạnh như vậy không?”.

Yêu ma có mạnh hơn nữa cũng không thể mạnh hơn Ma Vương được. Nếu như có thể tìm được linh hồn của Ma Vương, ngăn cản nó tái sinh, dọa binh bất tướng, không còn gì đáng phải bận tâm nữa, đám rồng mắt đầu ấy, cho dù sóng gió bọn chúng tạo ra có lớn hơn nữa chúng ta cũng có thể dẹp yên được”, trong mắt Iris lóe ra ánh sáng khác lạ.

“Ma Vương để Vu Ni đi tìm, Doãn Kiếm để lại cho Sở Tiêu Nhiên giải quyết, bây giờ tôi có hứng thú với Dạ Lạc nhất”, Mạc Tân lấy chiếc kẹo mút ra khỏi miệng, bờ môi lướt qua một độ cong như có như không, “Nó đã ở lại Cốc Giang, thì ta phải xem xem ở đây có thứ gì đáng để nó lưu luyến”.

“Tôi đoán đây mới là mục đích chuyến đi này của đại tiểu thư, Sở Tiêu Nhiên cười rất mê người.

“Quá thông minh chưa chắc đã là chuyện tốt”, Mạc Tân ngậm vị ngọt trên chiếc kẹo, nhìn anh ta một cái, “Cẩn thận lật thuyền”.

“Đừng phải cô, không muốn lật cũng phải lật thôi”, Sở Tiêu Nhiên bỏ quân cờ trắng trong tay xuống, tao nhã đứng lên rời khỏi thư phòng, “Tôi đi xem Phi Dục ra sao, đừng thức khuya quá, nghỉ ngơi sớm chút, con gái bảo bối của MẠCỤ c ”.

Ngừng mút chiếc kẹo, Mạc Tân đột nhiên làm ồ trên chiếc ghế, trán phủ một đám mây đen oán giận. Đúng lúc Iris trầm than không hay rồi, quay người lại định rời đi thì thiếu nữ đã nổi trận lôi đình, đột nhiên hét mạnh bàn cờ, những quân cờ đen trắng toàn bộ rơi xuống, “Sở Tiêu Nhiên, anh dám gọi lại một lần nữa thử xem”.

Người đàn ông yêu ma nhân tàn thong dong, quay lưng lại vẫy vẫy tay với cô ta, rồi ung dung ra khỏi thư phòng.

“A Tân, tôi đã gặp cháu nội của Lương sư phụ rồi. ..”, Iris vội vàng kéo thiếu nữ đang nhảy dựng trên ghế vung nắm đấm về phía Sở Tiêu Nhiên.

“Hả?”, Mạc Tân đột ngột bình tĩnh, nhấc cầu chuyển sang phía Iris, sự cuồng loạn vừa rồi như thể chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 7: Vận Mệnh

Sau một đêm mưa, thời tiết bắt đầu có nắng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, kích thích lớp võng mạc mỏng manh, Giai Đình vừa mở mắt ra: “Tiểu Phong?”. Đôi mắt sáng long lanh đảo một vòng, “Đây là đâu vậy?”, cô ấy vừa hỏi vừa ngồi dậy.

“Nhà mình, trong phòng của mình, tôi qua cậu ngủ rất say đó!” ta cười đáp.

“Tôi qua?”, cô ấy ôm đầu, cố gắng nhớ lại, “Tôi qua... thứ Bảy, bọn mình đến nhà cậu chơi, ăn cơm trưa xong thì chơi trốn tìm, sau đó mình nhìn thấy một con mèo...”, cô ấy đột ngột dừng lời, trong mắt tuôn ra sự sợ hãi và không thể hiểu nổi, “Dạ Lạc và con mèo đó! Tiểu Phong...”.

“Hử?”

“Tiểu Phong”, cô ấy đột nhiên túm lấy cánh tay của ta, kích động khác thường, “Cậu đoán xem hôm qua mình đã nhìn thấy cái gì? Cậu nhất định không dám tin đâu, là tranh chân dung của Dạ Lạc! Ở trong căn phòng vẽ đó!”.

“Hử, đó là phòng vẽ của mình, không có Dạ Lạc gì cả. Có phải cậu ngày nghĩ nhiều quá khiến đêm mơ, nhìn nhầm người trong bức tranh đó rồi không?

Hơn nữa ngoại trừ cậu ra, chưa ai từng nhìn thấy Dạ Lạc, mình làm sao biết được anh ta trông như thế nào?”

“Có lý”, cô ấy bình tĩnh lại, không đầy mấy giây sau lại chồm chồm lên, “Tiểu Phong, mình muốn đi đến phòng vẽ”.

Trong căn phòng rộng rãi ánh sáng đầy đủ, khung cảnh rất rõ ràng, bốn bức tường đa số là những tác phẩm sao chép, có “Sáng Thế ký”, “Sự phán xét cuối cùng” của thời kỳ nghệ thuật Phục Hưng Châu Âu, kẻ được định sẵn là phải không ngừng phản bội, làm trái với Thượng Đế, tội nghiệt nặng nề, nhưng cuối cùng vẫn được cứu vớt. Giống như tâm trạng ta khi vẽ tranh: Không ngừng làm trái với chỉ lệnh của Thần...

Ngoại trừ quốc họa còn có hoa cỏ trúc thạch...

Trong đó có xen lẫn mấy bức tranh phong cảnh ta vẽ lúc nhàn rỗi, không có chủ đề gì cả...

Trước khung tranh lớn, tấm vải trắng bị kéo ra, Giai Dĩnh cẩn thận nhìn đi nhìn lại: “Không đúng! Tôi qua rõ ràng là...”.

“Mình bình thường hay vẽ tranh chân dung của chính mình”, ta trêu đùa nói, “Trừ phi cậu coi mình thành Dạ Lạc”.

“Hừ, nghĩ hay thật đấy! Tiểu sói xám, từ đầu đến chân đều không xinh đẹp bằng một nửa mình, có thể so bì với Dạ Lạc của mình sao?”, cô ấy bức bối bĩu môi, “Làm cho rõ ràng tình hình trước đã, anh ấy là đàn ông, cậu là một tiểu nha đầu chưa dậy thì, chưa trưởng thành, căn bản là quá khập khiễng”.

“Vậy là không phải cậu coi mình thành anh ta rồi?”

“Cho nên mình nói rất kỳ quái mà! Không thể nào...”

“Meo”, ngoài cửa truyền đến tiếng mèo kêu lãnh lút.

“Mèo!”, giống như người chìm trong giấc mơ đột nhiên bị đánh thức Giai Dĩnh cất bước chạy ra cửa.

“Giai Dĩnh...”, ta bám sát phía sau, có dự cảm không hay rồi. Quả Nhiên, vừa đi ra khỏi phòng tranh đã thấy trong hành lang có bóng người ngồi xổm ôm thứ gì đó, ta đến gần khẽ gọi, “Giai Dĩnh?”.

“Con mèo này nhận ra mình”, ngữ khí của cô ấy rất thấp, “Mình nhớ ra rồi, buổi tối hôm đó, mình đã gặp nó..., rồi cô ấy đứng dậy, quay người đối diện với ta.

Mèo con từ trong tay cô ấy tuột xuống rồi lại trèo từ ống quần lên nằm trên vai ta, động tác thành thục giống như một thói quen, thân thiết liếm liến lên mặt ta, không khác chút nào động tác đối với Dạ Lạc đêm đó.

“Mèo của Dạ Lạc”, Giai Dĩnh khổ sở thốt ra một câu.

“Trên đời người có tuồng mạo trông giống nhau rất nhiều, huống là còn là con mèo?”, ta bình tĩnh đáp.

“Con mèo màu xám thuần, đôi mắt giống như lục bảo thạch, đêm đó khi nó lao ra đã dọa mình giật thót tim. Dạ Lạc nói cho mình biết nó tên là Ti Ti”, Giai Dĩnh nhìn ta chăm chú vào, “Vừa rồi mình thử gọi nó là Ti Ti, nói đã chạy đến, mình đã ôm nó, còn không cẩn thận siết hơi chặt, cảm giác của tay mình không thể sai được. Tiểu Phong, có lẽ cậu không biết, trí nhớ của mình rất tốt, đối với những người đã từng gặp, những thứ đã từng chạm vào và cảm giác đều ghi nhớ rất rõ ràng.”

“Giai Dĩnh, mình...”, vẫn biết cô ấy có trí nhớ tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến mức độ này.

“Cậu và Dạ Lạc có quan hệ gì? Vì sao mèo của anh ấy lại ở nhà cậu, lại thân thiết với cậu như vậy?”, cô ấy cảm thấy tổn thương, “Tiểu Phong, đêm anh ấy cứu mình và đưa mình đến bệnh viện, cậu đã nhìn thấy anh ấy rồi, đúng không? Bức tranh chân dung hôm qua mình nhìn thấy là anh ấy, bây giờ đã bị cậu đổi rồi, đúng không? Cậu cũng thích anh ấy, không chỉ đã gặp mặt với anh ấy, còn xin cả mèo của anh ấy, đúng không?”.

“Giai Dĩnh, không phải như cậu nghĩ đâu, Dạ Lạc, anh ta...”, ta lúi con mèo trên vai xuống, không nói năng gì. Cho dù có nói gì cũng đều bị cho là cái cớ, vốn dĩ là ta lừa dối cô ấy.

“Cậu nói đi, không muốn giải thích sao?”, Giai Dĩnh đáng miệng.

“Xin lỗi.” là lỗi của ta.

“Tiểu Phong, mình cứ tưởng cuối cùng mình đã tìm được một người có thể nói lời thật lòng rồi, mình coi cậu là người bạn thân nhất, nhưng sao cậu lại có thể...”, cô ấy nghẹn ngào nói, “Mình đã nói với cậu, cậu đã có Doãn Kiếm rồi, đừng cướp Dạ Lạc của mình nữa, nhưng mà vì sao cậu...”, nước mắt không khống chế nổi rơi xuống, cô ấy hung hãn đẩy ta ra, chạy xuống lầu, lao ra ngoài cửa chính...

“Dạ Lạc, đã nói với ngài rồi, đừng đối xử quá tốt với phụ nữ”, Áo Nguyệt đứng dựa bên cửa phòng vẽ, biểu cảm lạnh lùng như muốn nói, “Không nghe lời của tôi, xui xẻo sẽ đến ngay thôi”.

“Chỗ này cách thành phố quá xa, bảo A Mục đưa cô ấy quay về”, ta bắt lực khẽ than Dạ Lạc, ngài đã làm gì mà khiến tiểu cô nương xinh đẹp nhà người ta tức phát khóc vậy?”, Toàn Cơ vừa xách một làn hoa tươi đi vào phòng khách, nhìn theo bóng lưng vừa quyết nước mắt vừa chạy đi của Giai Dĩnh.

Ta ấn lên trái tim thấp thoáng đau, ném con mèo chẳng hay biết gì cho Áo Nguyệt, thuận tay đóng cửa phòng lại, nhìn vào bức vẽ chân dung đã khôi phục lại nguyên trạng. Dạ Lạc, người cũng biết, sự vô tâm là làm mỗi khiến người ta tổn thương nhất.

Mấy ngày liên tiếp, Giai Đình không đi học, ta biết cô ấy cần có thời gian để bình tĩnh lại. Người cô ấy không muốn gặp nhất chính là Phong Linh, người cô ấy muốn gặp nhất lại là Dạ Lạc, nhưng cho dù là thân phận nào, ta đều không ẽ gặp cô ấy. Thiên hạ sẽ luôn có những sự việc khó xử như thế này, khiến người ta không tài nào lường trước được. Là vận mệnh sao?

Cuộc sống miễn cưỡng yên ổn được ba, bốn ngày. Một hôm sau khi tan học, đợi các bạn trong giảng đường lần lượt về hết, ta mới chậm chậm thu dọn sách vở. Con đau đốn nơi trái tim không ngừng truyền đến, môi dưới bị ta cắn đến tím tái.

Ta chống đỡ vào mép bàn, vẫn không xách nổi túi lên. Một trận đau đốn co rút khiến cho bước chân ta mất thăng bằng, trọng tâm bị mất, ta giữ chặt lấy trái tim ngã đổ xuống đất, một tay bám lấy ghế, trên trán thấm ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu. Ta thả lỏng bàn tay đang nắm chặt y phục ra, lòng bàn tay hiện ra một viên tinh thạch màu xanh da trời rực rỡ. Ta nắm chặt tay lại, gắng chịu đựng đau đốn, xóc lại thể lực, đứng thẳng lên.

Không ngờ Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn lại thỉnh linh xuất hiện ở cửa phòng học, thấy ta có vẻ khác lạ, vội đưa đi bệnh viện. Đến đại sảnh tầng trệt, Âu Ngưng dường như có hẹn với bọn họ đang đợi ở đó, hôm nay cô ấy rất xinh đẹp, còn trang điểm nhẹ nhàng một chút. Lúc nhìn thấy ta, cô ấy hơi ngạc nhiên, nhưng sau khi nhìn rõ thì tỏ ra lo lắng: “Tiểu Phong, cậu đây là?”

“Tiểu Ngưng, bệnh tim của cô ấy tái phát rồi, phải nhanh chóng đưa đi bệnh viện, chúng ta...”, Đỗ An Trác vội vàng giải thích.

“Vội mau đi đi?”, Âu Ngưng không mấy may tính toán, chủ động lên phía trước đỡ ta, trái ngược lại khiến ba người bọn ta kinh ngạc.

Vừa ra đến cửa thì lại gặp Tiểu Trinh đang đợi xe, cũng đi đến bệnh viện...

Mùi thuốc tẩy không tan đi được, bay khắp các góc ngách trong bệnh viện, bên ngoài Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn hỏi han tình trạng bệnh của ta với bác sĩ vừa làm kiểm tra điện tâm đồ.

“Tiểu Ngưng...”, ta ngồi trên giường bệnh, muốn giải thích với cô ấy.

“Mình biết cậu muốn nói gì”, cô ấy dịu dàng nói, “An Trác bây giờ đối xử với mình rất tốt. Mình sẽ không nghi ngờ linh tính nữa, anh ấy là của mình, người khác không cướp đi được”, câu nói có vẻ như đang đùa, nhưng vì sao lại có chút hàm ý sâu xa?

Sau khi Tiểu Ly đến bệnh viện, bọn họ lần lượt từ biệt về trường Đỗ An Trác trước khi rời đi nói với ta: “Tiểu Phong, sau này có chuyện gì cứ đến tìm tôi, đừng quên đó, chúng ta là bạn”, khuôn mặt tràn đầy sự chân thành và quan tâm.

Trên đường về trường, ba người mỗi người ôm một tâm sự của riêng mình, Nghiêm Tuấn lo lắng Âu Ngưng sẽ vì câu nói đó mà nảy sinh ác cảm trong lòng, vốn dĩ, hôm nay chính là một ngày đặc biệt.

“Tiểu Ngưng, giữa anh và Tiểu Phong không còn hiểu lầm nữa, anh biết rất rõ cô ấy không phải là Đình Linh, cũng không thể nào thay thế được cho Đình Linh, hy vọng em...”, Đỗ An Trác thẳng thắn nói.

“Em hiểu, không cần giải thích quá nhiều, Tiểu Phong là bạn của anh, cũng là bạn của em”, Âu Ngưng điềm nhiên cười trả lời.

Trong bệnh viện, ta gõ cửa một phòng bệnh đơn, Tiểu Ly phía sau bất mãn lắm lắm: “Thật thích lo chuyện bao đồng! Lại là một cô gái”, đáng buồn là cả bảy người bọn họ chưa từng coi Phong Linh là con gái.

“Tiểu Phong, sức khỏe của cậu đã tốt hơn chưa?”, Tiểu Trinh túc trực bên giường bệnh, cầm dao gọt hoa quả cắt một nửa quả táo.

“Đỡ hơn nhiều rồi, mẹ cậu thì sao?”, ta đi đến trước giường.

Một người phụ nữ trung niên sắc mặt vàng vọt, trông già nua hơn nhiều so với tuổi thực tế, một ngọn đèn sinh mệnh đã sắp cạn dầu đang nằm trên giường.

“Cháu là?”, bệnh nhân hơi hé mắt, hơi thở rất yếu ớt.

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi”, Tiểu Trinh rất nhẹ dịu kể đến bên tai của mẹ, “Đây là bạn học của con, Phong Linh, bọn con gọi cô ấy là Tiểu Phong, người còn lại là em trai cô ấy, Dạ Ly”.

Bà Hàn rất hiền từ, bờ môi trắng bệch miễn cưỡng nở ra nụ cười mỉm. “Cháu chào cô”, ta cất tiếng chào hỏi, bảo Tiểu Ly ra ngoài đợi.

“Thời gian của bà ấy còn không đến một tháng, sống chết của mỗi người có số, huynh đừng ôm vọng tưởng có thể thay đổi, thấy chuyện phiền phức của mình còn chưa đủ nhiều sao?” Tiểu Ly nhắc nhở rồi lui ra khỏi phòng bệnh.

Vấn đề của bà Hàn là ở thận, bắt buộc phải làm phẫu thuật, bởi vì thể chất bà ấy quá yếu, chưa mổ được ngay, cần ở bệnh viện theo dõi một thời gian, rồi mới quyết định phương án phẫu thuật cụ thể. Bệnh nhân có thể điều dưỡng cơ thể trong thời gian này để thích ứng với điều kiện làm phẫu thuật.

Chỉ sợ qua giai đoạn này, điều chờ đón chúng ta không phải là cuộc phẫu thuật, mà là một tang lễ.

Sau khi bỏ qua đời, mẹ liền trở thành trụ cột tinh thần và động lực duy nhất của Tiểu Trinh. Trong ánh mắt an ủi mà cô ấy truyền cho mẹ tràn đầy hy vọng cùng cô vũ, như thể một tia nắng mặt trời trước bình minh, nếu như mất đi, thế giới của cô sẽ theo đó mà sụp đổ...

Ta không thể thay đổi số mệnh đã định, nhưng mà có thể tìm cho cô ấy một chỗ dựa mới.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Và Bước Ngoặt Trong Vũ Hội

Vũ hội sắp đến, giống như vận mệnh ban cho chúng ta một sự an bài không cách nào kháng cự...

Trước đó, ta đưa Tiểu Trinh về nhà, để cho Toàn Cơ cẩn thận trang điểm, Diệu Âm ở bên cạnh giúp đỡ, cả một buổi chiều nỗ lực sáng tạo, Toàn Cơ đặc ý thể hiện thành tích với ta.

Sau khi cô bé lẹ lẹm thay đổi đã trở thành nàng công chúa rực rỡ lộng lẫy động lòng người như thế này: Dưới một chiếc áo khoác len lưng màu trắng là một chiếc váy liền ôm sát eo bằng lụa màu xanh da trời nhạt, phần chân váy kiểu đuôi cá xòe ra, chỗ eo được đính hạt cườm, khiến người ta cảm thấy mới lạ, tôn lên phần eo xinh đẹp của Tiểu Trinh. Làn da trắng nõn mịn màng như bong bóng, trang điểm nhẹ nhàng thích hợp làm toát lên vẻ tự nhiên tươi tắn của cô ấy, càng hiện rõ vẻ thuần khiết ngọt ngào. Mái tóc được búi cao toát lên sự cao quý và quyền rũ, tạo hình này đã xua tan đi vẻ lạnh giá trước đây, đơn giản, tươi sáng, dịu dàng, xinh đẹp.

Ta nhìn đến ngây ngẩn, cô ấy duyên dáng cất bước, tao nhã đi xuống lầu, đến trước mặt ta: “Tiểu Phong, cậu mới là nhân vật chính được Doãn Kiếm mời, vì sao lại trang điểm cho mình thành như thế này?”

“Rất đơn giản, vì cậu xinh đẹp hơn mình”, ta cười nhạt, “Màu xanh da trời rất hợp với cậu, vô cùng xinh đẹp”, nhất định có thể thu hút được ánh mắt của cả hội trường. Ta vòng đến sau người Tiểu Trinh, đeo lên cho cô ấy một sợi dây chuyền thủy tinh màu xanh da trời ánh lên phần trước ngực trắng trẻo, vô cùng thu hút sự chú ý.

“Rốt cuộc cậu đang nghĩ điều gì?”, cô ấy không hiểu, dường như đoán được mục đích của ta là muốn để cô ấy trở thành công chúa thực sự của bữa tiệc.

“Đến khi đó cậu sẽ biết, mình đi thay bộ đồ, đợi một chút”, ta cười thần bí với cô ấy rồi đi lên lầu.

Đứng trước một mặt tường toàn là kính trong căn phòng, Toàn Cơ vô cùng đáng thương nhìn ta. Cô ta cũng muốn đi nhưng bị ta phủ quyết dứt khoát: “Cô trốn việc mấy ngày rồi, chuyển lời của ta đến Hú, ta đã chuẩn bị một món quà cho anh ta, coi như là ‘phần thưởng’ đối với việc anh ta vất vả làm việc trong thời gian qua”.

“Nhưng đại nhân, đêm nay là...”, Diệu Âm bất an.

“Chẳng có cách nào, nếu muốn thoát thân, rất dễ dàng, Dạ Lạc đại nhân của người đầu có phải là kẻ mới vào nghề”, ta lộ ra nụ cười để cô bé an tâm.

“Tôi đi theo bảo vệ người, phái Diệu Âm đi chuyển lời”, Toàn Cơ thấy cơ hội liền nắm bắt luôn.

“Không thương lượng, các người ra ngoài trước đi, ta thay đồ xong sẽ bảo A Mục đưa bọn ta đến vũ hội, những người khác ở lại trông nhà”, ta nhanh chóng kết thúc vấn đề, con đầu đón nơi trái tim trào lên từng hồi, “Tuần trước hôm rút kết giới đi, Dạ Trạch có khả năng bị Ma tộc hoặc kẻ khác dòm ngó đến rồi, các người phải cẩn thận hơn”.

Ta lại nhìn vào cô gái trong gương đang mặc một chiếc váy dự tiệc cộc tay hở cổ màu đen, trên bề mặt có đính hoa, bó sát eo, thích hợp với vóc dáng nhỏ nhắn của Phong Linh, một chiếc khăn choàng có tua rua tinh xảo, làm giảm bớt cảm giác nặng nề của màu đen, lại mang đến chút phong thái của thực nữ thời xưa, phóng khoáng mà vẫn đúng mực.

“Tôi sẽ ngầm đi theo trên suốt quãng đường”, trong gương hiện ra bóng dáng của Áo Nguyệt.

“Nhiệm vụ của người là chăm sóc Tì Tì.”

“Nó tạm thời giao cho Tinh Hà”, anh ta vút lại câu nói này, không đợi ta phản đối đã ẩn đi.

Cả quãng đường ta ngồi trong xe nhắm mắt không nói, lặng lẽ chịu đựng nỗi đau đớn của vết thương, khi nào thực sự không chịu đựng nổi, ta giữ chặt lấy trái tim, đau đớn thấm rên rỉ.

Tiểu Phong, chúng ta đến bệnh viện nhé! Nói một tiếng với Doãn Kiêm là cậu không đến được, anh ấy biết tim của cậu không được khỏe, sẽ không trách cậu đâu, Tiểu Trinh thấy ta đau đớn chịu đựng, cực lực khuyên can.

A Mục đang lái xe cũng biểu hiện lo lắng như vậy.

“Không cần, cần phải đi đâu thì đi đến đó”, ta khó khăn nói thành lời,” Nếu mình không đi, A Kiêm sẽ không trách cứ, nhưng sẽ lo lắng, buổi học không thể thiếu anh ấy được, không thể vì mình... mà bị phá hỏng”, không phải ta tự tin về vị trí của mình trong lòng anh ta, mà là sự tự phụ, cao ngạo và ngang bướng của anh ta không cho phép ta lờ hèn.

Tiểu Phong, đừng quá miễn cưỡng, nếu vì điều này mà cậu xảy ra chuyện, anh ấy càng không thể tha thứ cho bản thân mình”, Tiểu Trinh sốt ruột.

“Yên tâm đi! Mình không chết được đâu, A Mục, lái xe nhanh lên, đừng đến muộn.”

Trong dinh thự hào hoa hùng vĩ, trên trần nhà, bóng đèn chùm pha lê quay tự phát ra ánh sáng, khiến cho căn phòng khách trở nên rực rỡ như ban ngày. Dưới chân, sàn nhà được trải thảm nhung hình vẽ trang nhã, toát lên sự xa hoa khiêm tốn, cách bài trí đẹp đẽ, mang đậm phong thái phú quý cao sang.

Ta và Tiểu Trinh sánh bước đi vào, đại sảnh đang có vũ hội, âm nhạc du dương bay bổng, đúng như ta dự liệu, Tiểu Trinh vừa vào hội trường đã nghênh đón tất cả ánh mắt kinh ngạc của mọi người đang cầm ly đứng nói chuyện, ta vinh dự làm nền cho cô ấy.

“Tiểu Trinh, mỉm cười, tự nhiên một chút, đừng căng thẳng”, ta thấp giọng nhắc nhở.

“Doãn Kiêm đến rồi”, Tiểu Trinh nhìn thấy một đám người đi qua, trong số đó, hoàng tử cao quý mặc lễ phục màu đen đi về phía bên này, “Mau giải thích rõ ràng với anh ta, đi bệnh viện”.

Ánh nhìn trong toàn hội trường di chuyển theo bước chân của Doãn Kiêm, ta cười, không nói gì.

“Cô gái đó là ai? Khí chất so với Hoắc tiểu thư khó phân cao thấp, Doãn đại thiếu gia hình như rất có hứng thú với cô ta”, các khách mời bàn tán xôn xao.

“Hoắc tiểu thư vẫn chưa đến, có kịch hay để xem rồi.”

“Hôm nay cô rất xinh đẹp”, Doãn Kiêm chỉ nhìn Tiểu Trinh một cái, ánh mắt liền rơi đến chỗ ta.

“A Kiêm, tôi thấy hơi khó chịu, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, để Tiểu Trinh nói chuyện với anh một lát nhé!”, ta thực sự không cảm cự được nữa rồi.

“Sức khỏe của em...”, anh ta phát giác ra sắc mặt không bình thường của ta, “Phát bệnh rồi?”, tay liền đỡ lên vai của ta, bỗng trở nên căng thẳng.

“Hoắc tiểu thư”, trong số khách mời bỗng nhiên có người hét lên.

Men theo ánh nhìn của mọi người, một cô gái mỹ lệ mặc chiếc váy dài màu đỏ xuất hiện ở cửa lớn, thong thả đi vào đại sảnh, khoe miệng hé lên độ cong hoàn mỹ đến mức không thể soi mói gì được nữa. Váy đỏ tươi tắn, như có thể thiêu cháy cả màn đêm, chiếc lá sen bên trên lại cân bằng sự chói lóa của sắc đỏ, phối hợp với kiểu tóc thanh tao thời cổ, mái tóc dài vén sang một bên, tóc mái uốn gọn sóng trang nhã xinh đẹp, quay người lộ ra phần lưng tuyết trắng, táo bạo, duyên dáng mà ngọt ngào.

Hoắc Nhân Nhân? Không, là một người khác, mỹ nữ này trông giống cô ta, tuy chưa từng nhìn thấy cô ta, nhưng ta có thể nhận ra ngay. Không rõ cô ta đóng giả thành của Hoắc Nhân Nhân để tiếp cận Doãn Kiêm là có mục đích gì, Hoắc Nhân Nhân thật sự đang ở đâu? Con đau tim không cho phép ta nghĩ gì nhiều, thấp giọng hỏi: “A Kiêm, phòng nghỉ ở đâu?”.

“Trên lầu...”, anh ta định đưa ta đi.

“A Kiêm”, Hoắc Nhân Nhân bước đến, thân thiết giữ cánh tay anh ta, kín đáo ngăn chặn cử động của anh ta, lạnh lùng quét mắt qua ta và Tiểu Trinh, “Khi biết được đây là bữa tiệc anh đặc biệt tổ chức cho em, em rất vui mừng, còn bảo bố không được đến làm phiền chúng ta đó!”.

Đồng thời, lúc cô ta nói chuyện, ta nhẹ nhàng rút lui, đi lên cầu thang. Bước chân ta hơi lảo đảo, Doãn Kiêm, Hoắc Nhân Nhân cùng với Tiểu Trinh đã thu hút hết sự chú ý của mọi người, ngoại trừ...

“Tiểu Phong...”, Doãn Kiêm sốt ruột gọi.

“A Kiêm, sao không thấy Tiểu Diệp đâu vậy?”, Hoắc Nhân Nhân cố ý ngăn cách giữa bọn ta.

“Con bé ở trên lầu, lát nữa sẽ xuống”, Doãn Kiêm có chút mất kiên nhẫn.

“Vị này là ai thế?”, Hoắc Nhân Nhân cao ngạo đưa Tiểu Trinh bị phốt lò nẩy giờ lên sân khấu, “Tiểu thư xinh đẹp như vậy, không giới thiệu một chút sao?”.

Ta đi lên tầng trên không chút trở ngại nào, chỉ cần tránh được đám người đó là an toàn rồi.

Ta vô lực gục đầu túm chặt lấy trái tim, đi trong hành lang không mục đích, bước chân nặng nề, ta dừng bước trước một cánh cửa, không kim được khê

rên, ý thức càng lúc càng trở nên mơ hồ. Ta dùng hết chút sức lực cuối cùng vịn mở cánh cửa, lao đảo đi vào, tiện tay khép cửa lại, nặng nề đổ xuống...

Khi chống vào bên tường từ từ đứng dậy, ta đã biến thành bộ dạng của Dạ Lạc. Con đầu đón giảm nhẹ không ít rồi, ta thở một hơi dài, biến ra bộ trang phục hiện đại, một bộ lễ phục áo vest đuôi tôm màu đen.

Ta quan sát căn phòng, nó giống một phòng thay đồ hơn, dưới ánh sáng đèn, giấy dán tường màu vàng ảm áp và chiếc rèm cửa nhung hoa mang đến cho người ta cảm giác dễ chịu thoải mái. Trong tủ quần áo lớn ở hai bên trái phải có treo đầy quần áo, váy vóc nữ xinh đẹp, trên thảm còn có vài ba chiếc ghế, rải rác mấy bộ lễ phục, phản ứng đầu tiên của ta, đây là lãnh địa của một cô gái.

Một cánh cửa kính cao hơn mở hé ra, chủ nhân của căn phòng vừa từ bên trong lên chuồn ra, trốn vào sau lưng ghế bên cạnh ta, đúng là một cô gái nghịch ngợm to gan.

Hiện ra nụ cười nhạt, ta tính chuẩn thời gian cô ta đứng dậy quay người đi, hai người đối diện, một cuộc gặp gỡ châm biếm của vận mệnh, vào thời khắc nhìn thấy ta, cô ta kinh ngạc, ta cũng sửng sốt.

Chiếc váy liên trắng tinh khiết, giống như trong đêm tối có một tiên nữ ánh trắng giáng xuống nhân gian, trang nhã, thanh cao, thuần khiết, trước ngực còn có một dải băng ten hoa rất đáng yêu, một dải lụa màu trắng buộc trên mái tóc dài, trên chiếc cổ trắng ngần có một sợi dây chuyền thủy tinh đắt giá, vẻ đẹp khuynh thành, giống như được đặt riêng cho cô ta.

Phản ứng kinh hãi của cô ta nằm trong dự liệu của ta, nhưng khuôn mặt thanh khiết như đóa sen đó, sao lại lạ lẫm mà quen thuộc như vậy, khiến cho ta sản sinh ra một cảm giác nào đó, năng ấy trùng sinh rồi! Cô gái chôn mình vào biển hoa trà my, giống như một dải hoa tuyết băng thanh ngọc khiết, rất dễ dàng hòa tan rồi biến mất, một vẻ đẹp không níu giữ được, chỉ để lại những nỗi đau.

“Anh Hàm Nhi?”, ta biết rõ cô ta không phải, nhưng lại không kìm nén được thốt ra thành tiếng, bất giác duỗi tay ra.

“Á!”, cô ta giống như một chú hươu con chịu kinh hãi nhảy ra.

“Anh...”, ta tiến gần đến chỗ cô ta, thấy cô ta không ngừng lùi ra sau, cho đến khi bị ép đến bên cửa, sống lưng đề lên bức tường rắn chắc, “Tên là gì?”.

Cô ta ngẩng đầu nhìn ta, tay âm thầm lần tìm tay nắm cửa, định mở cửa trốn đi, ta nhanh hơn một bước, ấn lên cánh cửa, cầm lấy cánh tay nhỏ bé đang chống lên tay nắm cửa của cô ta.

“Thả tôi ra”, cô gái hét lớn vật lộn.

Ta bỗng chốc tỉnh ngộ, thả cô ta ra, xin lỗi vì hành động vô ý thức của mình: “Xin lỗi, tôi... muốn biết tên của cô”.

“Cây mình nhìn đẹp trai thì có thể làm bữa như vậy sao? Quá đáng quá rồi!”

Tôi từ chối trả lời câu hỏi của anh”, cô ta chu miệng lên bất mãn.

“Từ chối trả lời?”, ta cười cười, tiểu nha đầu này rất thú vị, lòng bàn tay ta ấn lên bức tường sau tai cô ta, vây chặt cô ta giữa hai cánh tay mình, sát gần đến khuôn mặt hơi đỏ ửng kia.

“Anh đừng đến đây, nếu không tôi sẽ gọi người đó”, cô ta lo lắng, nhắm đôi mắt đang hoảng loạn lại rồi hét lớn, “Người đâu, mau đến, bất lịch sự quá đi! Người đâu, cứu mạng...”.

“Đừng hét nữa, dưới lầu không ai nghe thấy đâu”, ta tốt bụng nhắc nhở, bất ngờ là cô ta cũng tin là thật.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Điệp Hồng

“Anh tránh ra...”, hai bàn tay trắng nõn của cô gái khua khoáng lung tung, “Tôi cảnh cáo anh, đừng chạm vào tôi, bản cô nương không dễ đụng vào như vậy đâu, mau đi ra...”, gò má xinh đẹp càng đỏ ửng hơn.

“Cô có thể yên tĩnh chút không?”, thấy cô gái cảm xúc càng lúc càng mất khống chế, ta vốn chẳng có ý định làm gì cô ta cả, giờ lại thấy phải đánh giá cô ta một chút. Khuôn mặt quen thuộc, ta bất giác nhớ đến bóng dáng của Anh Hàm Nhi.

Ta chẳng biết bản thân mình muốn gì nữa, chỉ muốn bảo cô ta ngậm miệng lại, đừng ồn ào nữa. Trời xui đất khiến thế nào, ta cúi đầu phủ lên bờ môi anh đào đỏ mọng như ngọc kia, rất mềm mại, mang theo hương vị thơm tho, ngọt ngào, rất giống nàng ấy.

Cô gái đôi mắt đang nhắm chặt bỗng như chạm phải điện, kinh hoàng trừng to cặp mắt đẹp ra.

Mục đích đã đạt được, ta liền thả cô ta ra, cười cười nhìn khuôn mặt đỏ ửng ấy.

“Anh...”, cô ta vừa thẹn vừa giận, hung hăng phẫn nộ, “Lưu manh, cầm thú... đáng ghét!”, nhân lúc ta không để ý, cô ta nhanh như bay kéo cửa chạy ra ngoài.

“...? !”, lần đầu tiên ta bị người ta mắng chửi thậm tệ như vậy, cô ta chỉ có vẻ ngoài giống với Anh Hàm Nhi thôi, tính cách bên trong lại khác biệt hoàn toàn.

Ta hồi tưởng lại cô gái trước đây thường xuyên tìm những lý do cổ quái kỳ lạ để tiếp cận mình, luôn lấy bảy người bạn Tiểu Ly, Áo Nguyệt ra làm cái cớ, cuối cùng lại thường xuyên đi theo ta, chẳng có cách nào, nàng ấy đành nói mình thích hoa trà my, rồi thường xuyên đến chơi ở Lăng Hoa điện, lấy cớ là đến ngắm hoa...

Mà cô gái này lại đang cự tuyệt ta.

Rõ ràng còn có rất nhiều biện pháp khác, vì sao điều ta nghĩ đến đầu tiên lại hôn cô ta? Ta không biết nữa.

Ta có thể lý giải được tâm trạng của Đỗ An Trắc khi cứ coi Phong Linh là Đinh Linh rồi, ta đối với Anh Hàm Nhi... không, đau lòng chỉ vì nàng ấy khiến người ta thương tiếc, từ xưa đến nay, trong vạn năm trường kỳ, Dạ Lạc cao ngạo, cô độc, lạnh lùng không thể nào nảy sinh ra loại tình cảm đó với bất cứ ai.

“Cô ấy là em gái của Doãn Kiếm, không phải là Ngọc Thần mà ngài tận tay mai táng đâu, Áo Nguyệt ở cửa lạnh lùng nhắc nhở.

“Ta biết, cô ấy không phải Anh Hàm Nhi”, ta nhún nhường nói, chớp mắt cái biến lại thành Phong Linh, con đầu thấp thoáng trong trái tim bỗng chốc khuếch đại lên nhiều lần, cảm giác đau đớn đến tê dại toàn thân, ta không chút dấu hiệu ngã nhào về phía trước.

“Đừng miễn cưỡng như vậy, nếu thân thể của Phong Linh bị tổn hại, ngài sẽ vĩnh viễn chìm sâu vào giấc ngủ”, Áo Nguyệt vững vàng đỡ lấy ta, “Chúng tôi tuyệt đối không cho phép việc này xảy ra, nhất định sẽ bắt chấp thủ đoạn tìm một thân thể thích hợp cho ngài, nhưng thân thể có thể chứa đựng được linh hồn và năng lượng của ngài vốn hiếm hoi ít ỏi sẽ phải có thêm bao nhiêu sinh mệnh vô tội bồi táng, chắc ngài hiểu rõ”.

“Đúng, ta hiểu rất rõ, nhưng đêm nay, đã đến nơi này, ta không thể nào để Phong Linh vô duyên vô cớ biến mất được”, ta gắng sức nói, “Đưa ta xuống dưới nhảy một điệu”.

Ta dựa vào cánh tay Áo Nguyệt đang mặc bộ lễ phục màu đen, chẳng nói tiếng nào đi xuống lầu. Các khách mời phần lớn đều vây quanh hai anh em Doãn Kiếm và Hoắc Nhân Nhân, hiếm có người phát hiện ra bọn ta.

“Cô ấy là Doãn Điệp sao?”, ta khẽ giọng nói, Doãn Kiếm từng nhắc đến chuyện anh ta có một cô em gái thân yêu nhất, Doãn Điệp.

Tiểu cô nương thần sắc bình thường, nhưng che giấu không nổi tia kinh hoàng thỉnh thoảng lại lóe qua trong mắt, gò má hơi ửng đỏ, giống như đánh phấn hồng đáng yêu, càng toát lên vẻ đẹp động lòng người ủa cô ta.

Cô ta đột nhiên bịt miệng lại, biểu cảm rất khó tin nhìn sang hướng ta và Áo Nguyệt đang bước xuống bậc thang cuối cùng, có phải là đang nghĩ, trên lầu tại sao lại thừa ra hai người lạ không?

“Áo Nguyệt?”, đồng tử của Doãn Kiếm ngưng tụ lên ánh sáng lạnh mang theo sự ngạc nhiên.

Sự xuất hiện của Áo Nguyệt làm kinh ngạc tứ phía, bản thân anh ta lại mặt không gợn sóng, không thèm nhìn đến những tiếng xuyết xoa khắp hội trường. Ta nhìn quanh mọi người, không thấy Tiểu Trinh đâu.

“Lần trước chỉ vội vàng nhìn qua một lần, lần này anh đã không mời mà đến”, Doãn Kiếm khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cầm một ly rượu lên nói với Áo Nguyệt, “Vừa hay đêm nay chúng ta làm quen một chút”.

Hoắc Nhân Nhân điếm lệ ở phía sau anh ta hiểu ý mang đến một ly rượu vang, đưa cho Áo Nguyệt.

“Không sao, uống đi!”, ta thăm chỉ thị cho Áo Nguyệt, cơ thể vừa không có chỗ dựa bèn dựa lên người anh ta, để anh ta đỡ phần lớn trọng lượng của mình.

Áo Nguyệt biết rõ phải đưa ta rồi đi nhanh nhất có thể, chậm trễ một khắc cũng không được, anh ta lạnh lùng trấn định mấy giây, quyết đoán nhận lấy ly rượu.

“Doãn Kiếm”, anh ta nhìn ta một cái, “Bạn của Tiểu Phong”.

“Áo Nguyệt”, một câu đáp lạnh băng, “Là...”, Áo Nguyệt dường như đang cân nhắc để tìm một từ ngữ thích hợp, chầm chậm nói, “Người bảo vệ của cô ấy”.

Hai chiếc ly khẽ chạm vào nhau, phát ra tiếng vang gần như không thể nghe thấy, giống như thần sắc không lộ thanh sắc của hai người.

“Người bảo vệ?”, Hoắc Nhân Nhân mắt đẹp rực sáng, “Cách gọi rất đặc biệt đó! Kỵ sĩ bảo vệ của công chúa, trung trinh không đổi, nguyện vì tình yêu mà vứt bỏ tất cả, Áo Nguyệt tiên sinh không những là một người đàn ông lãng mạn, tình cảm đối với Phong tiểu thư cũng đặc biệt sâu sắc đó!”.

Sắc mặt Doãn Kiếm hơi sầm lại, thoáng cái liền biến mất, nhanh đến mức ta cứ tưởng rằng mình bị hoa mắt, anh ta thông thả nâng ly lên nhấp một ngụm, thần thái tự nhiên, bỏ ngoài tai câu nói kia.

“Tiểu Phong”, Tiểu Trinh mắt tích từ nãy tới giờ đang xuyên qua những khách mời, cô ấy đi cùng một người con trai trẻ tuổi điển trai sáng sủa, khuôn mặt mang theo vẻ anh tuấn, trang nhã và thông minh của con lai.

“Jerry!”, Doãn Điệp nhảy lên, cơ thể nhẹ như một con bướm nhỏ.

Thấy bọn họ thân thiết chào hỏi lẫn nhau, trái tim ta đập dềnh. Ta cười với Tiểu Trinh, chẳng còn sức mà nói, lại nhìn người con trai bên cạnh cô ấy, tỏ ý nghi vấn.

“Ồ, vị này là Thẩm Kiệt Duệ, Thẩm tiên sinh, bạn của Doãn đại thiếu gia và Hoắc tiểu thư”, Tiểu Trinh chu đáo giới thiệu, “Một nghệ sĩ violin thiên tài, từng tu nghiệp nhiều năm ở Vienna, bây giờ đang đi lưu diễn trong nước”.

“Mới một thời gian ngắn ngủi như vậy, Hàn tiểu thư và Jerry đã như bạn bè quen biết đã lâu vậy?”, Hoắc Nhân Nhân trêu đùa.

“Có lẽ tôi và Tiểu Trinh thuộc cùng một tuýp người, nói chuyện với nhau khá thoải mái, có thể nhanh chóng hiểu suy nghĩ của nhau, Thẩm Kiệt Duệ phóng khoáng nói.

“Jerry, câu này của anh dễ khiến người ta hiểu nhầm đó!”, Doãn Điệp nghịch ngợm chớp mắt với anh ta, lại nhìn nhìn Tiểu Trinh, giống như một chú quý tinh nghịch.

Nhóc con lanh lợi, bị đại thiếu gia của chúng ta nuông chiều đến mức càng ngày càng chẳng biết phép tắc gì rồi”, Thẩm Kiệt Duệ chìa mũi nhọn sang kẻ “đầu sỏ tội đồ” đang trầm mặc, “Doãn Kiếm, quản giáo nha đầu nhà cậu cẩn thận, đừng quá nuông chiều, nếu không, đợi đến lúc cô bé cười lên đầu lên cổ cậu, thì hối hận cũng chẳng kịp đâu!”.

“Lưu lại để trị cậu chẳng phải rất tốt sao?”, Doãn Kiếm bình tĩnh thông thả buông ra một câu, ánh nhìn vô thức lại chuyển sang ta.

“Cậu đúng là biết đùa”, Thẩm Kiệt Duệ chỉ cười trừ cho qua chủ đề này, “Tiểu Trinh, vừa rồi cô chỉ giới thiệu tôi, vẫn chưa giới thiệu bạn của cô cho tôi”, lời vừa buông xuống, mấy người đồng loạt nhìn sang.

“Cô ấy là Tiểu Phong, Phong Linh”, Tiểu Trinh nhanh nhẹn đáp khi nhìn sang Áo Nguyệt thì chân chừ một chút, “Anh ấy...”.

“Kỵ sĩ bảo vệ của Phong tiểu thư, Áo Nguyệt”, Hoắc Nhân Nhân cười, giúp Tiểu Trinh đáp nốt.

“Kỵ sĩ bảo vệ?”, Thẩm Kiệt Duệ nhắc lại, “Kỵ sĩ trung thành bảo vệ công chúa xinh đẹp, xem ra tầm quan trọng của Phong tiểu thư đối với Áo Nguyệt tiên sinh không hề bình thường rồi!”.

“Đúng là như vậy”, ngữ khí của Áo Nguyệt không có chút độ ấm nào.

Ta cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhanh chóng, sắc mặt Doãn Kiếm bình tĩnh trầm xuống, mấy người dường như ngửi thấy được mùi vị khác thường trong bầu không khí, không hện mà cùng lựa chọn tránh đi.

“Em vào nhà vệ sinh một lát, xin lỗi nhé”, Hoắc Nhân Nhân tìm cớ lui đi rất đúng lúc.

Cũng với nhịp bước rời đi của cô ta, âm nhạc của vũ hội vang lên. Doãn Điệp ngoác tay người đàn ông bên cạnh, nhõng nhẽo yêu cầu: “Jerry, nhảy với em”, Thẩm Kiệt Duệ chưa kịp đáp, đã bị cô ta cưỡng ép kéo đi.

“Áo Nguyệt”, ta ám thị một tiếng, rồi lại nhìn bóng dáng tung tăng nhảy nhót như chú bướm bay lượn kia một cái.

Trái tim đau đớn kịch liệt không ngừng, giống như thủy triều cuộn trào, sóng sau cao hơn sóng trước, ta chỉ cảm thấy bản thân mình sẽ ngất đi bất cứ lúc nào, thân thể và đại não gần như tê liệt, hoàn toàn không còn tri giác, Áo Nguyệt dẫn bước cho ta.

Mấy vị khách nữ thấy Hoắc Nhân Nhân đi rồi, nhắm trúng cơ hội lũ lượt chạy đến trước mặt Doãn Kiếm ân cần mời mọc, hy vọng có thể nhảy cùng anh ta một điệu.

“Xin lỗi, tôi có bạn nhảy rồi”, anh ta cực kỳ lịch sự đưa tay về phía Tiểu Trinh đang kinh ngạc mời nhảy, khéo mắt quét qua ta và Áo Nguyệt, có ý vị không thể hiểu nổi.

“Tôi, tôi không biết lắm”, Tiểu Trinh khó xử, nhỏ giọng nói.

“Tôi dạy cô, rất dễ”, Doãn Kiếm dịu cô ấy đi, “Chú ý theo tiết tấu của tôi”.

Trước đây hồi cấp ba, cô ấy từng học qua một số bước nhảy cơ bản, cũng có nền tảng, lại có khả năng lĩnh ngộ cao, dưới sự hướng dẫn chỉ dẫn của Doãn

Kiểm, chẳng mấy chốc, cô ấy đã dần dần hòa nhập được còn phối hợp với anh ta vô cùng hoàn mỹ.

Âm nhạc mới được một nửa, sự gò bó của Tiểu Trinh đã được gỡ bỏ, hai người phối hợp nhuần nhuyễn, tự do bay nhảy, khuôn mặt cô ấy nở nụ cười ấm áp như ngày xuân, tự nhiên thuần khiết, rất đẹp. Tư thế nhảy uyển chuyển chiếc váy bay bay, Tiểu Trinh giống như đóa phù dung trên mặt nước duyên dáng đẹp đẽ, đầy vẻ ngây thơ thuần khiết khiến thanh tao cao quý.

Từng cặp, từng cặp đôi đang khiêu vũ dường như tự thấy mình kém cỏi mà lùi đi, ngạc nhiên ngưỡng mộ tư thế nhảy toát lên khí chất cao quý của bọn họ, phối hợp với nhau hoàn hảo không chút sai sót, như một sự kết hợp trời sinh, sần nhảy rộng lớn, hai người chuyển động không ngừng, giống như trong trời đất, chỉ có bọn họ, những hạt tinh thạch màu xanh da trời đeo trên cổ cô gái long lanh, lấp lánh, chiếu vào đôi đồng tử sạch sẽ của chàng trai...

Ta cùng Áo Nguyệt lặng lẽ lùi đi, trước khi rời đi, ánh mắt ta quét thấy tiểu thiên sứ mặc váy liền màu trắng đang không phục lườm mắt, vì bất bình cho Hoắc Nhân Nhân, chị dâu tương lai của cô ta sao?

“Ngài lại giao mạng của mình cho người khác”, khẩu khí của Áo Nguyệt lạnh lẽo.

“Không phải là người khác mà là bạn bè”, ta bình tĩnh nói, biết anh ta đang bận tâm chuyện ta cho Tiểu Trinh tinh thạch, không hiểu rõ cũng chẳng sao, ai bảo Doãn Kiểm là bạn của Phong Linh.

Ta nhìn ra bầu trời đêm đen kịt, như một tấm màn khổng lồ nặng nề đang chậm chậm kéo ra.

Tất cả mới chỉ bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 10: Trận Đầu Mở Màn

Về đến Dạ Trạch, trong không khí còn lưu lại dấu vết của máu tanh, dưới màn đêm vắng lặng nặng nề, tòa dinh thự màu đen càng hiện lên vẻ âm u quái dị.

“Dạ Lạc, nếu như anh ta dám phản bội ngài, tôi nhất định sẽ giết chết anh ta”, Áo Nguyệt như thể lĩnh ngộ được điều gì, từng chữ nói ra càng lúc càng lạnh.

“Viên tinh thạch đó chẳng chứa đựng được bao nhiêu linh lực của ta. Vũ khí bí mật của Thần Vương, ngoại trừ Thần Vương và ta đã từng bị phong ấn ra, không người nào biết cách sử dụng phép phong ấn chúng nữa. Ở thế giới này, tinh thạch bỗng đặt trong tay người khác, không có uy hiếp gì đối với ta. Nếu tinh thạch tràn đầy năng lượng, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao cho người khác, người biết điều này, Áo Nguyệt”, ta hạ giọng giải thích.

“Roi vào tay của loài người, không khống chế nổi sẽ tự chuốc lấy diệt vong, roi vào tay yêu ma, hậu quả không thể đoán được, sự cân bằng sẽ bị phá vỡ, vạn vật hoàn toàn diệt vong, sinh linh lâm than, nhân gian biến thành một địa ngục khác”, anh ta như đang nói đến một kết cục chẳng liên quan đến mình.

“Người biết rất rõ trách nhiệm của bản thân là gì”, ta cười vui vẻ.

“Bảo vệ ngài, là sứ mệnh đời đời kiếp kiếp tôi.”

Ta thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, kỳ sĩ bảo vệ ư? Cho dù người trong thiên hạ có phụ ta, thì sáu người bọn họ cùng Tiểu Ly, tuyệt đối sẽ không.

“Nếu thật sự có ngày đó, ta sẽ tự tay kết liễu, ta thề nói. Đêm nay, con đường số mệnh vốn đã thay đổi vì có ta xen vào, bình yên, hòa bình thay sẽ thế cho cái chết cùng máu tanh của buổi vũ hội, ngăn cản bước chân của tử thần.

Ta vừa vào đến phòng khách, tiên tử tuyết trần trên người mặc một chiếc váy dài cổ trang màu xanh da trời nhạt, phần eo nhỏ nhắn, duyên dáng, quyến rũ, đã ra nghênh đón. Tiểu Ly, Diệu Âm và Tinh Hà đang ngồi trên sofa, tay bóp mèo con vô cùng đáng thương, không ai buồn nói cười.

Toàn Cơ hiện nguyên hình, mọi người đều có “biểu cảm nghiêm túc”, xem ra sự việc không nhỏ rồi.

“Có khách không mời mà tới?”, ta khẽ hỏi.

“Chỉ là mấy con ruồi nặng, bị đuổi đi rồi”, Tiểu Ly chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì.

“Không phải ruồi nặng bình thường?”

“Đại nhân, ngài dự liệu không sai, Dạ trạch quả nhiên bị dòm ngó rồi”, Diệu Âm đứng lên, hai tay đan phía trước người.

“Dạ Lạc, ngài yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, tuyệt đối không để bất cứ thứ cặn bã nào tiếp cận Dạ trạch một bước”, Toàn Cơ thề thốt hết lời, thuận thế tiến gần đến phía ta, Áo Nguyệt không vội ngăn cản động tác của cô ta, cánh tay vừa đưa ra đã nhanh chóng rút về, chủ nhân của nó lộ ra một khuôn mặt tươi cười vô tội.

“Báo cáo tình hình”, Áo Nguyệt vĩnh viễn mang vẻ lạnh lùng như thế.

Ta ngồi vào sofa, bưng một cốc trà hoa nhài lên, khoan thai thưởng thức, nghe những chuyện xảy ra trong mấy giờ đồng hồ qua.

Toàn Cơ sau khi bị từ chối yêu cầu, buồn bực đi đến quán rượu nào biết được, vừa ra khỏi kết giới, liền phát giác ra có điều dị thường xung quanh. Có hai luồng năng lượng không tầm thường ập đến, cách Dạ trạch càng lúc càng gần, cô ta ngấm cảnh giác.

Hai ngọn lửa phá tan bóng tối, trong rừng núi sáng tỏ rực rỡ đến chói mắt. Chùm sáng chói lòa từ mặt đất chiếu lên, cuộn lại thành một tầng sóng. Ánh sáng yếu ớt màu xanh giăng co nhau như muốn nhảy lên, giữa không trung nở ra vô vàn bông hoa sáng rực rỡ, bay khắp cánh rừng.

Trên cành cây có hai bóng hình mơ hồ đang đứng, một người đứng trong Cửu cung trận pháp, chiếc nhẫn ở ngón giữa tay trái có một viên bảo thạch màu cam phát sáng rực rỡ, một người áo rộng, váy dài, trang phục giống thiếu nữ cổ đại, phía sau phần eo có mấy sợi dây leo dài như muốn khua phanh múa vuốt, âm khí lạnh lẽo phát ra, không lời nào có thể miêu tả được.

Chủ nhân của bảo thạch màu cam tốc độ rất nhanh chóng kết chỉ ẩn, phía trong bảo thạch dẫn ra một cột ánh sáng, hướng lên phía chân trời, một con đại bàng ảo ảnh không lồ vút nhảy lên không trung phát ra tiếng kêu rít rất dài, hướng về phía sơn cốc. Con đại bàng vỗ cánh, thoát cái đã nổi lên một trận cuồng phong, con lốc xoáy lớn tấn công thẳng về phía cô gái mặc đồ cổ trang, giữa đường lại phân thành tám đường, vây lại tấn công theo những phương hướng khác nhau.

Cô gái chỉ có thể trốn về phía sau, nhưng thấy cô ta bình tĩnh, thông thả phát tay áo dài, sợi dây leo trên áo rơi xuống, bay hướng lên trên.

Vòng cuốn ấy ngăn cản con lốc xoáy. Cô gái tìm cơ hội né sang một bên, hai luồng lực quán quýt, giăng co, cùng lúc bắn về hướng Dạ trạch, bị kết giới vô hình dễ dàng hóa giải.

Hai người đang đánh đấu cùng nhau bỗng kinh hãi, dừng công kích, đồng loạt nhìn sang góc độ đang ẩn giấu năng lượng phi phàm kia mới phát hiện ra chỗ này có một tòa dinh thự cũ. Ánh đèn yếu ớt thoát ẩn thoát hiện, bao trùm trong một tầng kết giới kiên cố không thể phá được, khiến người ta hoảng sợ trong lòng.

Toàn Cơ thấy bọn họ dám không kiêng nể gì, đánh nhau trên địa bàn của mình như vậy, còn định tấn công Dạ trạch, lửa giận ngút trời, lập tức khôi phục nguyên hình, giận dữ gầm một tiếng: “Các ngươi... không muốn sống nữa rồi”.

Hai kẻ không ngờ rằng gần đó còn có người thứ ba. Cô gái xinh đẹp thoát tục mặc chiếc váy dài cổ trang màu xanh da trời nhạt kia, dường như là người trong dinh thự. Cả hai liền sững sờ, xung quanh dần nổi lên cảm giác áp bức khiến người ta hoảng sợ.

“Ai?”, chủ nhân của bảo thạch màu cam quát lớn, mái tóc ngắn mát mẻ, giọng nói trung tính không phân được là nam hay nữ.

“Ngươi bận tâm ta là ai làm gì? Dám làm càn ở đây, không thể tha thứ được”, Toàn Cơ hung dữ trả lời, “Giờ ta thay mặt chủ nhân chấp hành phán quyết với các ngươi, xúc phạm đến thánh địa của chủ nhân ta, không thể chết một cách dễ dàng được”.

Mấy chữ ấy cứ như từ địa ngục tuôn ra, Toàn Cơ đứng ở trên không, hai sợi đai màu lam ngọc phi chuyển tấn công, quán lấy hai kẻ kia. Người phía sau chẳng kịp ngăn lại, vội vàng tránh đi, không ngờ phía sau lại bay đến càng nhiều đai ngọc hơn, phát tán ra những điểm huỳnh quang, trói chặt cả hai người lại.

Đai ngọc thắt chặt, thân thể càng lúc càng không còn sức lực, chủ nhân bảo thạch màu cam giận dữ: “Mau thả ta ra, nếu như cô không cùng một phe với cô ta, thì đừng ngăn cản ta xử lý con hung linh đó, nếu không, cô sẽ hối hận”.

“Uy hiếp ta? Thật sự là truyện cười lớn bằng trời. Chỉ là một kẻ loài người hèn mọn lại dám coi thường ta...”, Toàn Cơ phẫn nộ chưa nói hết câu.

“Đồ con gái thói tha, ta với cô không thù không oán, không giúp đỡ thì thôi, còn bắt luôn cả ta, biết điều thì nhanh chóng thả ta ra, nếu không thì cô liệu hồn đó”, cô gái hung dữ độc ác.

“Ngươi, con... tiện nhân không biết sống chết này”, Toàn Cơ tức giận đến đỉnh điểm, sắc mặt tái xanh, khóe miệng kéo ra độ cong tàn nhẫn, “Xuống địa ngục đi?”. Hai cánh tay cô ta mở ra, trong tay áo bắn ra ánh sáng mạnh dài đến vạn trượng, hung linh bị lửa nóng thiêu cháy, đau đớn kêu thảm thiết, chói tai đến mức làm cho người ta muốn vỡ tai, truyền đến tai của mèo con trong phòng khách, thân thể nhỏ bé ấy liền run rẩy sợ hãi trong tay Tinh Hà.

“Tinh Hà, Ti Ti hình như rất sợ hãi, chúng ta có ra ngoài giúp đỡ không?”, Diệu Âm yếu ớt đề nghị.

“Con gái đánh nhau, con trai không tiện xía vào”, cậu bé nhàn nhã uống một cốc hồng trà.

Cô bé mặt bỗng tối sầm, quay qua hỏi một người khác: “Điện hạ?”.

“Toàn Cơ không phải là Dạ Lạc, ta sẽ không nhúng tay vào”, Dạ Ly trả lời thật là dứt khoát.

Diệu Âm bị đá kích nặng nề, giật dỗi ngồi buồn bã, mặc niệm cho Toàn Cơ.

Lần đó cô ta say rượu làm càn, nói lằng lỉnh lỉnh, dường như đã đắc tội với tất cả mọi người rồi.

Lúc hung linh ngoài kết giới sắp hồn bay phách tán, trong rừng đột nhiên sinh ra một làn khói xanh bao bọc lấy cô ta, đai ngọc đang thắt chặt bỗng thả lỏng, một giọng nam từ xa bay đến: “Cảm tạ U Minh sứ đại nhân đại lượng, không tính toán với bọn ta, ngự linh sư đã đưa đến, phần còn lại giao cho người tùy ý xử trí”, giọng nói cùng làn khói xanh tan đi, hung linh cũng không tồn tại nữa.

Ngự linh sư trẻ tuổi nhân lúc Toàn Cơ tập trung toàn bộ sức chú ý vào hung linh kia, âm thầm triệu hô chim ưng lúc đó bị đai ngọc tấn công trở về, nghe thấy điều này, không kìm được kinh hãi. Chính vào lúc anh ta thất thần, bên cạnh có một mạch nước ngầm bắn thẳng đến, ngự linh sư tránh không kịp, thời khắc đó như thể có nghìn vạn cây kim cắm vào nội tạng, đau đớn không muốn sống.

Tiếng gào thảm giằng xé, bị tiếng kêu phủ lấp, chim ưng kịp thời xuất hiện, đôi cánh thu về bảo vệ chủ, hóa thành một mảng ánh sáng đập dềnh, biến mất cùng ngự linh sư trong màn đêm.

Toàn Cơ bị âm thanh đó làm cho mây đen đầy đầu. Vốn dĩ muốn giáo huấn cho hai tên một người một yêu một trợn tử tế, nhưng một kẻ thì trốn được, một kẻ lại được cứu, để lại cục diện trống không. Cô ta nhìn trời thét lên, kìm nén lửa giận không thể phát tiết...

Nghe xong đoạn tường thuật đặc sắc, ta vuốt ve mèo con trong lòng, biết rõ cô ta sợ hãi điều gì.

“Con hung linh đó và người đàn ông cứu cô ta đi là từ đâu đến?”, Áo Nguyệt giống như đang hỏi Toàn Cơ, lại cũng giống như đang hỏi ta.

“Cảm tạ U Minh sứ đại nhân đại lượng, không tính toán với bọn ta, ngự linh sư đã đưa đến, phần còn lại giao cho người tùy ý xử trí”, Tinh Hà đọc ra, “Câu nói này rất thú vị”.

“Toàn Cơ cùng một phe với bọn họ?”, Tiểu Ly quay đầu lại nhìn Toàn Cơ.

“Điện hạ, người ta thuần khiết lương thiện như thế này, ngại cứ lấy tôi ra làm trò cười”, Toàn Cơ nhõng nhẽo nói.

Tuy trước mắt đúng là một giai nhân tuyệt sắc vô cùng điệu đà nhưng mọi người nghe thấy câu này vẫn cảm thấy buồn nôn.

“Chúng ta đương nhiên biết rõ, chỉ sợ ngự linh sư chạy thoát kia sẽ tin đó là thật”, ta lờ ra chủ đề chính. Anh ta chịu đòn tấn công đó, chắc có thể là nguyên nhân hung linh kia được cứu, Lưu Vân của Toàn Cơ, nếu chỉ dựa vào một người bình thường, chắc chắn khó mà giải vây như vậy. Có lẽ chính anh ta cũng không biết gì, thậm chí sẽ tin lời kẻ kia, cho rằng là Toàn Cơ hạ thủ”.

“Oan uổng?”, đương sự trừng mắt lên, “Chính cô buông lời muốn anh không được chết tử tế trước”, Áo Nguyệt lời lẽ lạnh lùng.

“Nói một đằng, làm một nẻo, cố ý bày ra cạm bẫy, đợi những kẻ ngu ngốc tự nhảy vào”, trên mặt cậu bé vẫn bình tĩnh không gợn sóng.

“Cậu nói ai chứ?”, Toàn Cơ bay đến bên cạnh cậu ta, đưa ngón tay túm lấy cằm cậu ta, u ám hỏi.

“Toàn Cơ, đừng hiểu nhầm, Tinh Hà không ám chỉ cô, là nói ngự linh sư kia”, Diệu Âm vội vàng giải thích bổ sung.

“Ồ...”, cô gái ngộ ra, ngón tay trở nên dịu dàng, sờ lên gò má xinh đẹp đó, “Tôi nói mà, Tiểu Tinh Hà rất ngoan, sẽ không nghịch ngợm như vậy đâu”.

“Bỏ ra!”, cậu bé nặng nề phun ra hai chữ, khóe mắt bắn ra tia sáng sắc bén.

Toàn Cơ biết rõ tính tình Tinh Hà, cũng không hứng thú lắm với cậu ta, thu tay về đúng lúc. Đồng thời, trong phòng khách, một luồng ánh sáng sa xuống, A Mục quay về rồi.

“Kết thúc rồi?”, ta nhắm mắt dựa vào lưng ghế sofa.

“Cần xử lý đều đã xử lý cả rồi.”

“Ngay cả anh ta, người cũng xử lý rồi?”, ta hơi kinh ngạc.

“Đối với những người biết rõ về bản thân mình, ta chưa từng bần xỉn lòng khoan dung của mình”, A Mục đáng vẻ trên cao nhìn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11: Thế Giới Ngầm Cô Độc

“Dạ Lạc, không lâu trước đây, ngài muốn chúng tôi nhớ rõ, chúng ta ở thế giới này là khách, nhưng bây giờ, chính ngài vì sao lại trở mặt với Từ Thần kia?”, Áo Nguyệt chất vấn, “Chính là vì anh em Doãn Kiếm và Doãn Điệp ư?”.

Lời vừa nói ra, trong phòng khách không ai lên tiếng nữa, tất cả đều đợi câu trả lời của ta.

“Người học được cách suy đoán tâm tư của ta rồi?”, ta duy trì thái độ ôn hòa. “Tôi muốn nhắc nhở ngài, không phải tất cả mọi việc không mong muốn ngài đều có thể ngăn được, Doãn Điệp chạy không thoát số mệnh tử vong, Doãn Kiếm cuối cùng sẽ bị thù hận nuốt chửng, chẳng ai có thể thay đổi được. Ngài có thể nhúng tay vào một lần, nhưng không thể lựa chọn thay bọn họ. Nếu còn tiếp tục nữa, ngài sẽ là người phải ngậm trái đắng.”

Không thể phủ nhận, khi vào căn phòng thay đồ đó, ta đã phát giác ra yêu thú rục rịch ngoài cửa sổ, nhưng thấy diện mạo của Doãn Điệp quá giống Anh Hàm Nhi, ý muốn bảo vệ cô ấy bỗng chốc chiếm trọn đầu óc ta, chỉ còn lại suy nghĩ duy nhất, không thể để cô ấy bị thương, cho dù biết rõ, đêm nay là đêm kết thúc sinh mệnh của cô ấy.

Ta chỉ thị cho A Mục tiêu diệt yêu thú định ngấm ngầm tấn công, ngăn trở Từ Thần đang tiến đến trong sắc đêm. Đêm trăng đầu tháng, ta vốn không nên xuất hiện trong bữa tiệc này, chỉ bởi vì sự cố chấp của bản thân, ta đã phá hỏng quỹ đạo vốn có của nó.

“Có vài chuyện khi làm đã nhúng tay vào rồi sẽ chẳng có cách nào thu lại. Tuy là khách ở thế giới này, nhưng ta cũng có ý nguyện và chủ trương của riêng mình. Đối với những chuyện xung quanh ta khó có thể phớt lờ cho qua. Điều này có lẽ là kích động, nhưng ta đã bị cuốn vào rồi, khoanh tay đứng nhìn thì càng không thể được. Trong thế giới đã quá quen thuộc đối với Phong Linh, không cần phải quá bị động. Huống hồ, phong cách hành xử của Tả Thân, trước nay đều chẳng cần phải hỏi người khác, chỉ cần làm theo những điều mình muốn mà thôi”, trong ngữ khí lạnh nhạt của ta toát lên sự khiêu khích và ngạo mạn không hề kiêng dè.

Năm người trước mặt sững sờ hồi lâu, những lời này nếu như là trước đây bọn họ chắc chắn ta hoàn toàn có thể nói ra, nhưng sau khi ta trùng sinh, điều này trở thành chuyện hiếm gặp như Sao Hỏa và phải Trái Đất.

“Tôi cảm thấy Dạ Lạc đại nhân cao ngạo nhất, tôn quý nhất của ta đã quay lại rồi”, Toàn Cơ ôm ngực, cẩn thận xác định, phút bình tĩnh hiếm thấy.

“Chuyện ta dặn dò người đã làm xong chưa?”, ta dịu giọng nói, nhưng vẫn chứa một luồng ý lạnh.

Cô ta ngẩng ra mấy giây, đột ngột nhớ ra: “Tôi đi ngay”, một giây sau lập tức biến mất.

“Dạ Lạc đại nhân, bất luận ngài muốn làm gì, Áo Nguyệt thế sẽ mãi mãi ở cạnh bên ngài”, một sự kiên quyết ẩn chứa trong đôi mắt lạnh lùng. Một kẻ lạnh lùng như anh ta, nội tâm lại chôn giấu một ngọn lửa nóng bỏng, bề ngoài càng lạnh như băng, nội tâm sẽ càng nóng như lửa.

“Đại ca, huynh có được lối suy nghĩ này sớm chút thì tốt rồi, đệ sẽ gắng hết sức hỗ trợ huynh”, Tiểu Ly cười xấu xa.

“Đã lâu chưa có nhiệt huyết cuộn trào thế này rồi”, A Mục nhảy nhót.

Ta cảm thấy hai người bọn họ hình như hiểu sai ý ta rồi. Ta không dự định khuấy động thế giới này đến mức trời long đất lở như thế!

“Đại nhân, Từ Thần giao cho tôi nhé!”, A Mục nôn nóng chủ động xông lên.

“Từ thần Vô Thương, thích hợp với Hủ hon”, chiếc lưới hái lớn của hắn ta và nghịch ma trượng của Hủ cùng là thần khí thực linh thu hồn, nếu giao đấu với nhau thì thế nào nhỉ? Ta tin là Hủ sẽ hài lòng với sự sắp xếp này.

“Lẽ nào hắn ta chính là món quà mà đại nhân chuẩn bị cho Hủ?”, Diệu Âm nghe ra ý trong lời nói của ta.

Ta nhẹ nhàng cười, không trả lời.

Dạ Minh Châu ồn ào náo nhiệt, ở trước quầy bar, Hủ đã pha chế xong một ly rượu cho Iris, hàn huyên như hai người bạn: “Đã mấy ngày không thấy cô đến rồi, gần đây rất bận sao?”.

“Haizz, một đầu, hết việc này đến việc khác”, Iris thờ dãi nói, nhắc ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ.

“Lần trước cũng nghe cô nói vậy, khiến người ta bận tâm, nhưng không biết nguyên nhân gì, kết quả lại chỉ nói về chuyện của tôi, bây giờ nếu cô không ngại thì nói chút tâm sự phiền muộn của mình đi!”

“Anh tin trên thế giới này có yêu quái, u linh không?”, Iris đặt chiếc ly xuống hai bờ môi đỏ đẹp để như muốn dụ dỗ mê say.

“Có người đã nhìn thấy sao?”

“Người bình thường không thể nhìn thấy bọn chúng.”

“Cô Iris đã nhìn thấy?”

Nếu như tôi trả lời là đúng, anh có tin không?”

“Tin”, Hú chẳng hề suy nghĩ, khẳng định.

“Vì sao?”, Iris thấy hơi ngạc nhiên.

“Bởi vì một cô gái xinh đẹp sẽ không biết nói dối”, Hú lộ ra nụ cười thuần khiết như đứa trẻ, “Càng xinh đẹp thì càng dễ gần, Iris chính là một cô gái thật sự xinh đẹp, giống như tên của cô”.

“Đánh giá của tôi về anh lại nhiều thêm một chữ”, Iris khẽ cười” Anh rất biết nói chuyện ngốc nghếch, tôi nói với anh này, xinh đẹp là không chân thực nhất, nó là một chiếc áo khoác ngoài hoa lệ che giấu tất cả sự giả tạo và xấu xa. Anh không nở rạch phá nó, không muốn kéo nó ra, tình nguyện đồ gục lên chiếc áo ngoài phủi phôi đó, cũng không muốn thăm dò sự dơ bẩn ẩn sâu bên trong, bởi vì con người luôn là như vậy, hướng đến cái đẹp, chìm đắm trong mộng phồn hoa, không có ai lại lựa chọn sống cả đời trong đau khổ. Chỉ cần những nơi mà ánh mắt có thể thấy được, dừng lại ở cái đẹp như vậy là mãn nguyện rồi”.

“Ai cũng có tư cách theo đuổi cái đẹp, cái đẹp vốn dĩ vô tội, tốt đẹp bởi vì đẹp cho nên tốt, nếu có thể sống được càng đẹp càng tốt, hà tất phải cố ném thứ đau đớn chứ?”

“Nghe anh nói, tôi giống như đang tự tìm phiền não?”

“Nhưng phiền não của Iris không đẹp.”

“Tôi thừa nhận, tôi đã xem thường anh rồi”, Iris lại lần nữa ngạc nhiên, lập tức nở nụ cười, “Mr. Night chân nhân bất lộ tướng! Giống như cái tên của anh, Dạ, thần bí không thể nắm bắt, Hú, âm áp như nặng mặt trời, anh vừa khéo là tổ hợp của cả hai yếu tố đó”.

“Cảm ơn!”, nụ cười của Hú như đóa quỳnh nở rộ trong đêm, đẹp đẽ mà không mất đi vẻ phong nhã, Iris nhìn đến mức không kim được phải nheo mắt.

“Hú...”, cô ta định nói tiếp gì đó, có lẽ là muốn nhắc nhở Hú buổi tối phải chú ý hơn, nói cho anh ta hung thủ mưu sát thiếu nữ đã bị bắt về quy án rồi, nhưng Cốc Giang vẫn vô cùng bất ổn.

Di động đột nhiên vang lên cắt đứt mạch tư duy, Iris nhận điện thoại, chỉ nghe một lát, sắc mặt đã trắng bệch, nói lời từ biệt với Hú rồi vội vã rời đi.

Hú nhìn theo bóng dáng xinh đẹp đi ra khỏi quầy bar, hai lần trước đã chú ý đến chiếc nhẫn trên ngón giữa bên tay trái của cô ta, không hề tầm thường.

“Ngắm mỹ nữ nào vậy? Nhìn không chớp mắt”, Toàn Cơ đi đến chặn tầm nhìn của Hú, trưng ra dáng vẻ vạn người mê, khẩu khí nhẹ nhàng mà nhạo báng.

“Lại bị Áo Nguyệt đuổi ra ngoài rồi?”

“Hừ, đừng nhắc đến anh ta với tôi”, Toàn Cơ nghiêm mặt lại, ho khan hai tiếng, sán đến gần cười thần bí với Hú, “Lần này là Dạ Lạc đại nhân quan tâm đến anh...”.

Trong một tòa lâu đài nổi giữa hồ, Iris gần như hùng hổ xông vào. Trong sảnh, trên một chiếc ghế mềm lông chồn màu trắng gạo, một thiếu niên trọng thương đang nằm đó, toàn thân bị máu nhuộm đỏ, chất dịch đỏ tươi men theo cánh tay chảy xuống, thấm đẫm viên bảo thạch màu cam. Những giọt máu màu đỏ nối tiếp nhau không ngừng rơi xuống thảm, màu sắc khiến người ta hãi mắt giống như linh hồn yếu ớt đang dần bị phá vỡ.

“Cầm Phàm”, Iris kinh hoàng, cổ họng nghẹn lại run rẩy phát ra tiếng gọi, “Cầm Phàm...”. Nhìn khuôn mặt thảm hại trắng bệch không còn giọt máu và hai mắt nhắm nghiền đó, cô ta cắn chặt môi dưới, không để nước mắt trào ra.

“Phi Dục phát hiện ra cậu ta ở ngoại thành, mang về đã như thế này rồi”, Sở Tiêu Nhiên biểu cảm vô cùng đáng tiếc. Kẻ địch của ngự linh sư là yêu ma, hy sinh là điều khó tránh khỏi, cần phải có giác ngộ đối diện với cái chết bất cứ lúc nào. Bất luận là anh đã làm được công trạng nhiều đến đâu, vì bảo vệ sự sống bao nhiêu người mà chết, cũng sẽ không có ai nhớ đến, ngoại trừ đồng đội của mình.

Thân thể tuy là người bình thường, nhưng lại phải sống ở một thế giới ngấm khác, một thế giới cô độc, tràn đầy đấu tranh, giết chóc và máu tanh. Ngự linh sư là một công việc vĩ đại, đồng hành với cô độc và cái chết” chỉ người có thể nhẫn nại chịu đựng được những giày vò và đau đớn này mới có thể đảm nhiệm được công việc đó, một đám người cô độc cùng liếm láp vết thương cho nhau, kẻ vai chiến đấu chống lại cái xấu.

“Ai? Là ai?”, bị thương bỗng chốc biến thành căm hận mãnh liệt, “Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, vì sao... vì sao phải xuống tay với cậu ấy tàn nhẫn như thế này?”, Iris nghẹn ngào đến khó chịu, nước mắt mặn chát tràn trào.

Mạc Tân đã tẩy bỏ lớp trang điểm và thay áo ngủ xong, chậm chậm từ trên lầu đi xuống, khuôn mặt mộc không có bất cứ cảm xúc nào: “Khi cậu ta đeo chiếc nhẫn đó lên, thì nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, trên thế giới không có thuốc hồi hạn. Cung Cầm Phàm lúc đầu đã quyết tâm lựa chọn con đường làm ngự linh sư này, cô ngăn cản không nổi, cậu ta thấy hạnh phúc với thân phận là ngự linh sư, cô cũng nên tự hào cho cậu ta. Người trên đời không biết đến sự hy sinh vĩ đại của cậu ta, nhưng Cục Đặc phái sẽ vĩnh viễn ghi danh mỗi một người thiệt mạng”, cô ta âm thầm nắm chặt hai tay, trầm giọng tự nói tự nghe, “Sự việc như thế này sẽ không tiếp diễn quá lâu nữa đâu, sẽ không...”.

Tôi đã đồng ý với Cẩm Bình chăm sóc cậu ấy thật tốt, nhưng bây giờ...” Iris không kim được thú thú, “Rõ ràng cậu ấy ở tổng bộ, sao lại chạy đến Cốc Giang này? Cũng không liên hệ trước với tôi... sớm biết như vậy, cho dù cậu ấy có oán hận tôi cả đời, tôi cũng sẽ không để cậu ấy thành ngự linh sư”.

“Chị dâu...”, thiếu niên bị trọng thương bất ngờ phát ra tiếng nói yếu ớt, lại cái từ hồi sinh như một kỳ tích.

“Cầm Phàm?”, Iris mừng ra mặt, túm lấy bàn tay đầy máu của cậu ta, “Cầm Phàm...”.

“Chị dâu, bộ dạng này làm sao có thể gả cho anh trai em chứ?”, Cung Cầm Phàm thều thào nói đùa, đổi lại là sự tự trách đau lòng của Iris.

Mạc Tân đến bên chiếc ghế, cẩn thận nhìn chiếc nhẫn trên tay cậu ta, trong lòng nhẹ nhõm hơn: “Hóa ra là như vậy! Chẳng trách Vu Ni lại đồng ý để cậu ấy trở thành ngư lĩnh sư, chắc chắn là có thiên phú”.

Nhớ đến Vu Ni, cô ta không kìm được nhủ thầm, trước nay chưa ai từng nhìn thấy diện mạo thật của ông ta, ngay đến bố mình cả đời cần cù cống hiến cho Cục Đặc phái đến chết cũng không thể biết được ông ta là ai.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Bóng Nổi Sau Lưng

“Chắc vào lúc then chốt cuối cùng, cậu ấy đã triệu ra thức thần, mới miễn cưỡng giữ được hơi thở, nhưng vì mất máu quá nhiều nên rơi vào trạng thái giả chết”, Sở Tiêu Nhiên suy đoán, dặn dò cậu bé bên cạnh, “Phi Dục, giúp cậu ta xem xem”.

Thấy cậu bé Ma Tộc đến gần Cung Cầm Phàm, Iris có chút bực bội lại quay sang nhìn thiếu niên đang thoi thóp thở, vẫn còn chịu đựng được, mới lùi ra sau mấy bước.

Ánh mắt Phi Dục lưu lại mấy giây trên người thiếu niên sắp chết, dứt khoát cắt rách ngón cái, ấn vào trong miệng cậu ta.

“Cậu muốn làm gì?”, Iris kinh hãi kêu lên, muốn ngăn cản cậu ta, lại bị Sở Tiêu Nhiên sống chết ngăn lại, “Sở Tiêu Nhiên, anh mau thả tôi ra, cậu ta muốn hại chết Cầm Phàm, mau bảo cậu ta dừng tay, mau lém Cầm Phàm... mau ngăn cản cậu ta...”.

“Iris, Phi Dục sẽ không hại cậu ấy, nó đang cứu cậu ấy”, Sở Tiêu Nhiên giọng nói và sắc mặt dịu dàng.

“Đừng lừa tôi, cậu ta cho Cầm Phàm uống máu của cậu ta, cậu ta là Ma Tộc, Cầm Phàm sẽ chết...”, cô gái trẻ mắt nhìn thiếu niên đau đớn co giật, gào khóc gần như van xin.

Phi Dục nghe thấy hai chữ “Ma Tộc”, sắc mặt không tự nhiên run lên, ngẩng đầu nhận được sự tín nhiệm trong ánh mắt của Sở Tiêu Nhiên, đáy lòng bỗng thấy một luồng ấm áp, tay phải đặt vào giữa trán của thiếu niên, cuộn cuộn rót vào một thứ ánh sáng màu tím thẫm...

“Máu của Ma Tộc ở trong cơ thể người sẽ sản sinh hiện tượng đào thải mãnh liệt, nếu cho vào một lượng quá nhiều sẽ dẫn đến đột tử, nhưng Phi Dục dùng ma linh của mình giúp cậu ta áp chế huyết dịch đào thải, và thúc đẩy khiến hai loại huyết chủng khác nhau dung hợp, giảm đi xác suất tử vong”, Mạc Tân cất lời giải thích, “Năng lượng chứa trong ma huyết vượt xa loài người, trước mắt, đây là phương pháp duy nhất để cứu Cung Cầm Phàm, nếu muộn thêm vài phút nữa, cậu ta chắc chắn sẽ chết”.

Thân thể co giật của thiếu niên dần dần bình ổn, Phi Dục thu hồi vàng hào quang màu tím, xác nhận người bị thương không sao nữa mới lặng lẽ lui đến bên cạnh Sở Tiêu Nhiên. Iris mạnh mẽ vùng ra khỏi sự chế ngự của người đàn ông, lo lắng gọi Cầm Phàm.

Sở Tiêu Nhiên đưa cho Phi Dục một chiếc khăn tay trắng, đưa trẻ ngẩng mặt lên ngơ ngác nhìn ông ta, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán phản chiếu nỗi sợ hãi trong lòng, cậu ta ngượng ngùng nhận lấy chiếc khăn, lặng lẽ đưa lên lau.

Sau khi Cung Cầm Phàm tỉnh lại đã kể lại hoàn chỉnh tất cả mọi chuyện đã gặp, không thể quên nỗi người con gái áo xanh cổ trang liên thủ với yêu linh hại mình kia, cô ta rốt cuộc có xuất thân như thế nào?

Một góc Ma Vực u ám nặng nề, xương trắng không lồ rơi xuống xung quanh, cột trụ đá nhọn lóm chồm khắp nơi vây bọc lấy một đỉnh núi cao chìm trong mây khói, thẳng đứng mà dốc ngược. Trên đỉnh điện đường màu đen không lồ khiến người ta kinh hãi, không khí chết chóc bao trùm khiến người ta rùng mình.

Hai hàng yêu quái điêu khắc bằng đá mặt mũi ghê tởm đủ mọi kiểu dáng dẫn thẳng đến một cánh cửa vòm không lồ mở rộng, sau cửa là một lối đi đen sì rộng rãi, không nhìn thấy được đầu bên kia, thỉnh thoảng lại có những sợi ánh sáng yếu ớt lướt qua, được gọi là nô bộc của Ma Vương, lần lượt tràn Sang nội điện rộng rãi trống trải.

“Huyết Ma, có chuyện gì đến báo?”, sau mặt nạ sọ, người đó có giọng nói trầm khàn.

“Quý linh phải đi ngầm bảo vệ linh hồn của Ma Vương đại nhân gặp phải một ngự linh sư, lại gặp phải U Minh sư giả bên cạnh Dạ Lạc, tuy được cứu về, nhưng ba hồn bảy vía đã bị tiêu diệt...”, người đàn ông áo đen bẩm báo.

“Gặp phải U Minh sư giả, chỉ trách cô ta vận khí không tốt”, chiếc đầu lâu ghê rợn cân nhắc một lát, “Việc này làm khá tốt, đưa cô ta vào ma trì, phái tuyệt yêu khác đi, nhất định phải nhớ đừng để có sai sót nữa”.

“Có thể để tôi đích thân đi không?”

“Người?”, mặt nạ đầu lâu hơi nghiêng xuống, “Được thì được, nhưng mục tiêu quá mạnh, nếu bị Dạ Lạc phát hiện, người sẽ không quay về nữa đâu. Ngự linh sư loài người cũng sẽ phát hiện ra, điều này trái lại, lại dễ lộ hành tung của Ma Vương đại nhân”.

“Năng lực của Dạ Lạc thực sự vượt ngoài sức tưởng tượng, chính điều này, vô cùng đáng để chúng ta bắt lấy, ta tự thấy không phải là đối thủ của hắn ta, chỉ có thể nghĩ cách ứng phó, may mà kế hoạch đã triển khai, Dạ Lạc sẽ bận đối phó với đám ngự linh sư, mà ta thì có thể nhân cơ hội này tìm ra cách phá giải”, khóe môi màu máu dưới áo choàng đen nhếch lên một độ cong, “Hơn nữa còn một việc nữa, cần ta đi giải quyết”.

“Cần phải giải quyết phản đồ của Huyết Ma Tộc”, trong hai lỗ xương sọ bỗng không phát ra ánh sáng xanh quái dị...

Buổi sáng cuối tuần, ánh mặt trời rực rỡ, gió thổi hiu hiu, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ khách đến.

Hú dựa vào chiếc ghế sofa mềm mại thư thái thưởng trà: “Cùng trải qua ngày cuối tuần với người thân, cảm thấy rất ấm áp!”.

“Khoảng thời gian này anh có hơi xa cách tập thể rồi”, Tinh Hà đang lật xem một cuốn sách liên quan đến máy tính, tám phần là muốn tiến công sang lĩnh vực tin học.

“Làm kinh doanh chính đáng phải tiêu phí không ít tinh lực mà”, Hú cười dịu dàng, “Nhưng mà rất thú vị, đơn giản làm một con người, đơn giản sống”.

“Dễ dàng bị Dạ Lạc đồng hóa như vậy sao?”, Áo Nguyệt ngữ khí lạnh băng, “Gần đây anh sống thoải mái lắm nhỉ!”.

Hú cười khoan khoái, đúng là càng ngày càng giống với ta.

“Toàn Cơ một mình ở quán bar, sẽ không xảy ra chuyện chứ?”, Diệu Âm thấp thỏm bất an trong lòng.

“Cô có thể đến đó cùng cô ta”, Tinh Hà thân nhiên nói, tiểu cô nương lập tức ngậm miệng.

“Tôi cũng chỉ làm theo ý của Dạ Lạc đại nhân, nhốt cô ta trong quán rượu để tránh ra ngoài gây loạn”, Hú vạch rõ sự việc.

“Chẳng trách đại nhân cứ một mực bắt Toàn Cơ đi chuyển lời cho Hú, biết một mình cô ta không thể phá được sự giam cầm của nghịch ma trượng”, Diệu Âm lẩm bẩm, khá là bi than cho nỗi bất hạnh của Toàn Cơ.

“Hú, theo như người nói, cô gái thường đến quán rượu đeo chiếc nhẫn hồng bảo thạch đó và kẻ tối qua Toàn Cơ đụng phải có khả năng là cùng một hội, người không nghi ngờ gì sao?”, Tiểu Ly nhàn tản hỏi.

“Mấy lần trước đều gặp mặt cô ta ở quán bar, lần này gặp ở nhà cũng không tệ”, Hú nhìn rất thoáng, hoàn toàn không bận tâm.

Ta ngạc nhiên, đang giới thiệu đối tượng xem mặt sao? Đưa cô con dâu nhỏ tương lai về nhà gặp phụ huynh à? Ta háng giọng, bắt đầu lên tiếng: “Lập lại một lần nữa, các người chỉ cần nhớ kỹ một điều, khách đến là ngự linh sư, đừng xem thường chiếc nhẫn của bọn họ, chú ý ẩn giấu linh lực của mình, điểm này Hú đã làm rất tốt. Tóm lại, nhất định không để bọn họ phát giác ra được điều gì dị thường”, đây là yêu cầu cơ bản, trải qua kinh nghiệm huấn luyện cay đắng của ngày thứ Bảy lần trước, ta không dám sắp xếp gì nhiều nữa, chẳng dám hy vọng bọn họ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng mà vì sao, không ai để ý đến ta?! Phong Linh ở trước mặt bọn họ đúng là chẳng hề có chút uy quyền nào.

“Khách đến rồi, một nam một nữ, và một đứa trẻ”, Áo Nguyệt nói.

“Hử? Một nhà ba người?”, Hú quăng ra một câu.

Mấy con quạ đen bay qua đỉnh đầu...

A Mục mời ba người vào trong phòng: Chi họ của Nghiêm Tuấn, Iris, một người đàn ông rất đẹp, rất yêu nghiệt và một cậu bé nhút nhát đi bên cạnh anh ta. Đứa trẻ đó, không phải loài người, nhìn có vẻ rất hướng nội, dưới mày dường như ẩn giấu một chiếc gong cùm nặng nề, tiểu ma đầu và loài người đang liên kết với nhau?

Iris nhìn thấy Hú, phản ứng kinh ngạc đúng như trong dự liệu. Sau khi chủ khách làm quen với nhau, Tiểu Ly và Áo Nguyệt tự giác đi lên nóc nhà, Diệu Âm bưng ba cốc trà hoa và một ít điểm tâm, Tinh Hà đặt một cuốn sách trên đầu gối, tiếp tục đọc sách, không hề chịu ảnh hưởng. A Mục đứng ở phía sau ta làm quản gia, ta và Hú thì tiếp khách.

Không biết ba vị này đã từng gặp qua Đình Linh chưa, nhìn thấy ta liệu có nghĩ đến cô ấy không? Từ biểu cảm bình thản không ngạc nhiên của bọn họ, ta đã biết được đáp án.

Ta giới thiệu rành mạch mối quan hệ gia đình anh em và họ hàng xa của mình, Iris cũng nói rõ mục đích đến đây, đưa ra một tấm thẻ chứng nhận là cảnh sát hình sự quốc tế, nói rằng cô ta đang truy bắt một tên tội phạm quốc tế buồn lậu vũ khí bỏ trốn, vô cùng nguy hiểm, gần đây nhận được tin tức đáng tin cậy, phạm nhân đang trốn ở Cốc Giang. Mà tối qua có đứa trẻ phát hiện ra một thiếu niên trọng thương hôn mê ở gần đây, qua đối chiếu so sánh, chứng cứ thu được xác nhận là viên đạn gây thương tích được bắn ra từ khẩu súng mà tên tội phạm bỏ trốn kia luôn mang theo người, cho nên cô ta mới nhanh chóng đến được đây để điều tra.

Người giám hộ của đứa bé, Lý tiên sinh cho biết, tối qua đứa con vì giận dỗi bỏ nhà ra đi, ai biết được buổi tối ở ngoại thành thấp thoáng nghe thấy tiếng súng, lúc đầu cho rằng là ảo giác, cho đến khi phát hiện ra thiếu niên bị trọng thương, ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc xảy ra, thế là chẳng suy nghĩ nhiều nữa, sợ đến mức cuống cuồng chạy về nhà, giữa đường vừa khéo gặp Lý tiên sinh đang vô cùng nóng nảy chạy ra ngoài tìm, cuối cùng báo cho cảnh sát.

“Tối qua tôi tham dự bữa tiệc của bạn học! A Mục đưa tôi đi, Áo Nguyệt cũng đi cùng, chúng tôi quay về rất muộn, không nghe thấy tiếng súng”, ta tỏ ra có lỗi.

“Cháu với Tinh Hà đi ngủ từ rất sớm, cũng không nghe thấy”, Diệu Âm khôn khéo trốn tránh trách nhiệm.

“Tôi ở quán bar, Iris có thể làm chứng”, Hú nhẹ nhàng nho nhã nói.

“VẬY CHỈ CÒN LẠI TIỂU LY RỒI”, ta tích cực phối hợp với cảnh sát phá án, A Mục, đi gọi Tiểu Ly đến nói chuyện”.

A Mục làm đúng chức trách thân phận của một quản gia, sau khi thấy ông ta đi, Iris lại hỏi: “Tất cả mọi người nhà cô đều ở đây cả?”.

“Còn có một người, nhưng cô ấy đã đi Thượng Hải du lịch từ hôm thứ Hai rồi, tối nay mới quay về, cảnh sát sẽ không cho rằng cô ấy có thể nghe thấy tiếng súng ở đây chứ?”, ta thêm đặt lên một câu chuyện hợp lý.

“Bạn học nào mời cô tham gia buổi tiệc? Có thể tiết lộ được không?”, cô ta cười, đưa ra câu hỏi.

“Ồ, Doãn Kiếm”, ta sáng khoái trả lời.

“Doãn Kiếm?”, cô ta hơi giật mình, liếc nhìn người đàn ông đi cùng cô ta, người kia thần thái tự nhiên, chẳng có chút sắc thái kinh ngạc nào, Iris dường như yên tâm, hỏi ta, “Cô quen biết Doãn Kiếm, chắc cũng biết em họ Nghiêm Tuấn của tôi nhỉ?”.

“Tiểu Tuấn, cậu ấy là em họ cô?”, ta giả bộ ngạc nhiên, “Cô là chị họ của cậu ấy?”.

Iris gật đầu: “Thực ra, em họ tôi đã nhắc đến cô và Hội siêu nhiên của bọn cô với tôi, cậu ấy còn nói, cô rất thần bí...”, cô ta chăm chú nhìn ta, giống như muốn tìm ra sơ hở.

Ta cười khan, “Tôi... là người không thích chủ động tiếp xúc với người khác lắm, nhưng rất thân thiết với những người xung quanh, tôi cũng ít nói, hơn nữa... vì mắc bệnh tim, cơ thể không khỏe... cho nên, mọi người mới cho rằng tôi rất kỳ quái nhỉ!”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Sương Mù Giăng Nặng Nề

Tiểu Ly đi đến phòng khách với thái độ không hợp tác, cắt đứt cuộc nói chuyện của Iris với ta. Ta rất ân cần hỏi cậu ấy tối qua có nghe thấy tiếng súng không.

“Không, chỉ nghe thấy tiếng mèo kêu, cậu ta đáp không đúng câu hỏi, còn tỏ vẻ khinh khỉnh.

“Em nói chuyện kiểu gì thế?”, ta bất mãn sầm mặt xuống.

“Con mèo bệnh đó cả ngày gầm gừ rên rĩ, nó đang ở chỗ Áo Nguyệt, không tin chị đi mà xem”

“Mèo?”, Iris chau mày.

“Chính là con mèo bảo bối của chị ấy”, Tiểu Ly dẩu miệng lên với ta.

“Tí Tí! Nó... tôi, tôi sẽ lên trên xem thế nào...”, ta vội vàng xin lỗi khách, cất bước đi.

Nóc nhà kiên cố nghênh đón ánh nắng mặt trời nghiêng bóng, chiếu lên khuôn mặt người đàn ông lạnh lùng anh tuần đang ấn tay lên ngói đỏ, tay kia để

lên trên gối, con mèo đang rúc ở trong tay anh ta run rẩy.

Ta ôm con mèo đáng thương lên, ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Hú có thể ứng phó tốt, ngài không cần ra mặt nữa”, anh ta quay mặt lại.

“Ti Ti rất sợ bọn họ”, ta khẽ khẽ vuốt ve lông của con mèo, “Iris là tên thật, hai người khác là tên bịa, người đàn ông kia...”, kẻ thù của Doãn Kiếm đứng không?

“Rất nguy hiểm”, Áo Nguyệt nói tiếp lời, “Đưa trẻ anh ta dẫn theo càng nguy hiểm hơn, huyết thống Ma Tộc thuần chủng, tiềm ẩn ma linh cực lớn, là một đối thủ mạnh mẽ đối với Tinh Hà”.

“Người cũng đã kịp nghĩ thay cho cậu ta rồi?”

“Hai đứa đó ngoại hình nhìn giống nhau, công bằng đối với cả hai.”

“Ồ? Ta rất hiếu kỳ, đối thủ của người là ai.”

“Sẽ xuất hiện, nhưng không phải bây giờ”, trong mắt anh ta như có chút chờ mong, lại hàm chứa vài phần ý vị sâu xa.

“Áo Nguyệt, thời thần thoại viễn cổ, sáu người các người uống máu của ta, thừa nhận ta là chủ của U Minh, thề chết trung thành, từ đó về sau, vận mệnh của chúng ta liền trở thành một thể thống nhất không thể nào chia cắt được nữa. Tất cả các người đều thuộc về ta, và tương ứng với linh lực thu được từ trên người ta, chỉ cần ta còn sống, các người chính là những U Minh sử giả bất khả chiến bại, chỉ cần các người còn tồn tại, thì không ai có thể giết được ta. Nhưng nếu bất cứ một ai trong chúng ta xảy ra chuyện, bên còn lại tất sẽ tổn hại, trừ phi có thể chế ngự lẫn nhau, mới có thể dẹp bỏ xiềng xích của huyết giao. Mỗi hờ rãnh lạnh, sinh tử có nhau là pháo đài bất khả xâm phạm của chúng ta, đồng thời cũng là nhược điểm lớn nhất. Hơn năm nghìn năm trước, Thần Vương đã nhìn rõ điều này nên mới bỏ qua cho các người, chĩa mũi nhọn vào ta, bởi nếu ta chết rồi, các người tự nhiên cũng sẽ hủy diệt theo, cội U Minh sẽ ngủ sâu nơi vĩnh hằng, không còn chút uy hiếp nào nữa...”, ta ngẩng lên nhìn những đám mây trời lững lờ trên bầu trời xanh.

“Ta là chúa tể vận mệnh của các người, các người cũng đang chứa đựng vận mệnh của ta, giống như các người, trung thành không thay đổi bảo vệ ta.”

“Vi sao đột nhiên lại nói những điều này?”

“Ta phải có trách nhiệm với những lời mình đã nói ra, làm theo những điều bản thân mong muốn, không thể như trước đây. Cần phải cân nhắc kỹ rất nhiều việc, bao gồm cả vấn đề trước đây chưa từng nghĩ đến, ví dụ, cách chúng ta bảo vệ lẫn nhau cũng chính là đang bảo vệ bản thân mình.”

“Đối với tương lai sắp phải đối mặt, điều này thực sự rất quan trọng.”

“Meo...”, mèo con run bần bật cất tiếng kêu, gắng hết sức chui vào trong lòng ta.

“Tương lai sao?”, ta cúi đầu khẽ than. .. do ai kiểm soát đây?

Căn phòng ngủ lớn hào hoa đen trắng cách điệu trần ngập hương nước hoa thoang thoang, đồ đạc bài trí gọn gàng, ngăn nắp, có màu sắc của sự giàu có, nghệ thuật, vô hình trung toát lên một chút thần bí mơ hồ, giống như hai vòng xoáy đen trắng gặp nhau nơi sâu thẳm ẩn chứa thứ gì đó không thể thấy được.

Cô gái trên chiếc đệm đột ngột tỉnh dậy, lông mày nhướn lên, mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp trong mơ màng có xen lẫn một chút lười biếng.

“Tỉnh rồi?”, Doãn Kiếm đứng ở bên giường cúi nhìn cô ta, giọng nói hơi khàn, ngữ khí lạnh nhạt. Đối với người trên giường, tư thái của anh ta lại vô cùng to lớn lấn át.

Hàn Tiểu Trinh chớp mắt, cẩn thận quan sát rồi đột ngột kinh ngạc tỉnh táo lại, ngồi bật dậy, hai tay vô thức kéo chặt tấm chăn che trước ngực, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Tôi... tôi... đang ở đâu?”, căng thẳng nhìn quanh, bỗng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

“Ở trong phòng tôi, tối qua cô đã uống nhiều.”

“Anh...”, Hàn Tiểu Trinh day day huyết thái dương, đầu như sắp nổ tung, bộ lễ phục màu xanh kia đã được thay thành áo ngủ. Nhớ lại tối qua Hoắc Nhân Nhân chúc rượu cho mình, cả những khách mời khác cũng thi nhau hòa vào..., đầu óc Tiểu Trinh căng lên, đau đớn dữ dội, sau đó xảy ra chuyện gì, cô ấy hoàn toàn không nhớ được.

“Đừng nghĩ nhiều, y phục là người hầu thay cho cô, tôi cũng chẳng hề làm gì với cô cả”, Doãn Kiếm đưa cho cô ấy một cốc trà, biểu cảm bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Nhưng vì sao tôi lại ở đây?”, cô ấy bướng bỉnh ngẩng đầu, rất muốn giận nhưng lại giận không nổi, nhất định là do say rượu, khiến cô ấy ngoài cảm giác đau đầu ra thì chẳng cảm thấy gì cả.

“Có điều muốn hỏi cô”, Doãn Kiếm nói ngắn gọn đủ ý, “Trước khi tôi hỏi, cô phải đảm bảo mình hoàn toàn tỉnh táo, không nhầm lẫn điều gì”.

Hàn Tiểu Trinh hơi run, lại thấy tỉnh táo, đầu cũng không đau như trước nữa, đưa tay ra nhận lấy cốc nước, bung lên uống liền mấy ngụm, thần trí khôi

phục lại không ít.

“Hồi đi”, cô ấy chẳng hiểu vì sao tâm trạng lại có chút sa sút.

“Đây là của cô?”, trong tay Doãn Kiếm cầm một sợi dây chuyền thủy tinh xanh da trời, rủ xuống trước mặt Tiểu Trinh.

“Không phải, Tiểu Phong cho tôi”, Hàn Tiểu Trinh chua chát nói, “Anh đã đến nhà tôi, hiểu rõ hoàn cảnh nhà tôi, tôi sao có thể có được món trang sức quý thế này?”.

“Cô ấy cho cô? Có nói gì không?”, sự lạnh lẽo trong mắt Doãn Kiếm lóe lên rồi lập tức biến mất. Quả nhiên là cô ấy!

“Không”, ngoại trừ câu nói kia: “Đến lúc thì sẽ biết”. Hóa ra, cô ấy cố ý muốn lợi dụng mình để thu hút sự chú ý của Doãn Kiếm, muốn đẩy mình cho anh ta sao? Trong lòng Hàn Tiểu Trinh càng đáng ghét. Thật đáng cười! Quan hệ giữa ba người, chỉ có bản thân mình nhìn rõ ràng nhất, nhưng mãi mãi người tỉnh táo nhất luôn là người không thể đưa ra lựa chọn.

“Tôi muốn nó”, Doãn Kiếm nắm chặt sợi dây, nghiêm nhiên tự coi là vật sở hữu của mình, “Bên gối có bộ quần áo, sau khi thay xong, tôi phải người đưa cô về nhà”, nói rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Hàn Tiểu Trinh lạnh lẽo tự đáy lòng. Anh ta thay đổi rồi, rất giống với cảm giác trong nhà thờ tối hôm đó, trở nên rất xa xôi, xa không thể với tới.

Doãn Diệp ôm một con gấu bông đứng ở hành lang đợi anh trai đi ra, giận dỗi, giống như đầy một bụng ả ỉm.

“Tiểu Diệp”, Doãn Kiếm khép cánh cửa lại, bước lên phía trước, thoải mái cười hòa nhã, “Tối qua ngủ không ngon sao? Tiểu Hồ Diệp sắp biến thành gấu trúc rồi, hôm nay không phải đi học, ngủ thêm một chút đi”.

“Không ngủ được”, Doãn Diệp bĩu môi, “Anh, em không thích cô gái đó. Tối qua, cô ta khiến dù Nhân Nhân giận bỏ đi rồi. Anh không đi tìm chị Nhân Nhân giải thích, còn giữ cô gái đó ở lại qua đêm trong phòng của mình”, cô ta nhún mày trách cứ, “Anh, anh quá không phải với chị Nhân Nhân, em ghét anh”, nói xong, cô ta giận dữ ném con gấu bông trên tay xuống đất, quay đầu về phòng, cửa phòng rung bần bật.

Doãn Kiếm cảm thấy vô cùng bất lực, không biết giải thích từ đâu. Tối qua, Hoắc Nhân Nhân có chút kỳ quái, thái độ như gần như rất xa lạ, rất khác với việc chủ động thân mật của cô ta trước đây, lại thêm chút giọng gào không nói rõ được, thậm chí còn ngả bài nói cô ta nghĩ thông rồi, sẽ không cưỡng cầu, đưa chín ép sẽ không ngọt, hạnh phúc là chuyện của hai người, một mực yêu đơn phương sẽ chỉ tạo thành bi kịch mà thôi. So với việc khiến cả hai người đau khổ, chẳng thà một người chịu đựng thôi, mắt không thấy lòng sẽ quên.

Cô ta còn nói muốn đi châu Âu nghỉ ngơi thư giãn, khoảng thời gian này sẽ tìm một người bạn thân tin cậy thay thế mình vào Quảng An làm quen nghiệp vụ, đợi sau khi cô ta về nước sẽ trực tiếp đến Bắc Thái giúp đỡ.

Thái độ tích cực như thế này thực sự khiến anh ta bất ngờ, cô ta đã có thể sáng suốt xử lý chuyện này, cũng như ý muốn của anh ta, còn gì không vui cơ chứ?

Anh ta bận tâm nhất là chuyện em gái mất đồ tía tai chạy xuống lầu, ngay sau đó Áo Nguyệt từ đâu xuất hiện, còn ôm Phong Linh sắc mặt cực kém, cho dù đã cố nhẫn nhịn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được cô ấy đang chịu sự đau đớn cực lớn, lại phát bệnh sao? Giống hệt như cách đây một tháng trước, và lại một lần nữa bị người đàn ông đó đưa đi.

Một tháng trước? Đêm qua là trăng đầu tháng, đúng tròn một tháng, lại là một đêm không trăng...

Miếng ngọc xanh nằm trong lòng bàn tay đã nhiễm hơi ấm của anh ta. Phong Linh là người thế nào? Áo Nguyệt tự xưng là người bảo vệ của cô ấy và Tiểu Diệp có gì đó với nhau sao?

Doãn Diệp nằm trên giường tức giận buồn bực, cả một đêm trằn trọc không ngủ, cảnh tượng đó vẫn còn mới nguyên trong ký ức, như cơn vi khuẩn ngoan cố bám sâu vào trong đầu óc cô bé. Người đàn ông đẹp như mộng ảo đó, không có bất cứ lý do gì đã cướp đi nụ hôn đầu của cô. Rõ ràng rất mâu thuẫn, vì sao càng nghĩ đến, trong lòng lại dâng lên một chút ngọt ngào? Bởi vì anh ta đẹp trai sao? Một người đàn ông đẹp luôn khiến người khác động lòng. Anh ta là ai? Bạn của anh trai sao? Vì sao sau đó không tìm thấy anh ta nữa? Như thể u linh đến từ một thế giới khác vậy.

Cô ta lật người túm lấy một chiếc gối ôm mềm mại chụp lên đầu: “Nghĩ linh tinh vớ vẩn gì vậy? Anh trai và chị Nhân Nhân mới là chuyện lớn hàng đầu”.

“Tiểu Diệp?”, Doãn Kiếm ở sau lưng khẽ gọi.

“Đừng nói chuyện với em”, che gối càng chặt hơn.

“Tối qua trên lầu có phải là em đã gặp ai không?”

Anh ấy biết? Doãn Diệp hơi kinh ngạc, tay khẽ run, chiếc gối rời ra, cô ta lo lắng buồn giọng phủ nhận: “Không... không nhìn thấy... chẳng thấy ai cả...”, rồi lại chột dạ rúc vào trong chăn.

Q.3 - Chương 14: Lựa Chọn Lặng Lẽ

Thấy phản ứng khác thường của em gái, Doãn Kiếm có thể xác định rõ ràng, chẳng trách cô bé lại có tâm tình thiếu nữ manh nha nảy sinh tình cảm đó, hóa ra là bởi vì anh ta, Áo Nguyệt.

“Em đã nhìn thấy anh ta rồi.”

“Ài? Em không hiểu anh đang nói gì”, Doãn Điệp rút lại càng sâu hơn.

“Anh ta đã làm gì em rồi?”, Doãn Kiếm nhìn ra được đáng về muốn che giấu chuyện xấu của cô bé, càng cảm thấy không bình thường.

“Không có, không có, không có...”, Doãn Điệp đã sắp không cầm cự được nữa rồi, trốn vào trong chăn mất kiên nhẫn gào lên, “Anh đừng hỏi nữa, em không nhìn thấy người đó”.

“Người đó?”, Doãn Kiếm lập tức dứt khoát lôi chiếc gối ôm ra, kéo chăn lôi cô bé lên, bắt chấp sự phản kháng mãnh liệt của cô ta, túm lấy hai cánh tay cô ta giữ ngay ngắn, “Tiểu Điệp, nghe anh nói, không được tiếp cận anh ta, anh chỉ muốn tốt cho em, người đó không đơn giản, em tuyệt đối không thể có ảo tưởng gì với anh ta, nhân bây giờ vẫn còn sớm, em phải đoạn tuyệt tất cả mọi suy nghĩ. Nghe đây, tuyệt đối không thể nhớ đến anh ta”.

Doãn Điệp bị khẩu khí nghiêm khắc của Doãn Kiếm lấn át, từ nhỏ đến lớn, anh trai luôn luôn chiều chuộng nhường nhịn mình, nói chuyện rất ít khi nặng nề thế này. Anh trai quả nhiên quen biết anh ta, và có ý thù địch với anh ta, cho nên trong buổi tiệc không nhìn thấy người đó. Nhưng anh ta nhìn có vẻ, không giống người xấu. Sao lại xuất hiện ở đây? Đột nhiên cô nhớ ra, lúc đó anh ta gọi ra một cái tên: Anh Hàm Nhi.

Anh Hàm Nhi? Là ai? Anh ta làm tưởng cô là cô gái đó sao? Trong lòng có sự sầu muộn không gọi được thành tên...

“Tiểu Điệp, Tiểu Điệp...”, Doãn Kiếm thấy em gái thất thần đồ đần, lại tưởng cô bé bị mình dọa cho sợ hãi rồi.

“Anh, em nhớ rõ rồi”, cô gái ngoan ngoãn trả lời. Có lẽ anh ta tìm đến đây cũng chỉ vì trông cô giống Anh Hàm Nhi mà anh ta nhắc đến nên muốn xác nhận thân phận thôi!

Trong tòa lâu đài nổi trên mặt nước mỹ lệ, nàng công chúa cao ngạo trong thư phòng ngậm một chiếc kẹo mút rúc trong chiếc ghế mềm rộng rãi, nhàn nhã thành thói, dưới đôi mắt trong sáng thăm lóe lên sự sắc xảo.

Iris báo cáo kết quả điều tra của buổi sáng: “A Tân, tình hình cụ thể chính là như vậy, không phát hiện ra điểm khả nghi, người nhà đó ở các phương diện đều bình thường, ngoại trừ tổ hợp gia đình khá là... kỳ quái, nhưng nếu là thân thích, vẫn coi như chấp nhận được, chỉ là tôi cảm thấy rất lạ”.

“Sống ở một nơi như thế vốn dĩ đã kỳ lạ, người kỳ lạ trái lại chẳng có gì lạ”, Sở Tiêu Nhiên tiếp lời, “Bọn họ mới đến Cốc Giang, lại ở tít tận ngoại thành, không tiếp xúc với bên ngoài, cũng không có ai biết trong núi sâu có gia đình đó, nghĩ lại rất là quái lạ”.

“Iris, cô nói chủ nhân của ngôi nhà đó và em họ cô là bạn học cùng lớp, tên Phong Linh?”, Mạc Tân chống tay trước trán, chậm chậm hỏi.

“Vâng.”

“Có thời gian đi tìm em họ cô một chút”, cô gái liếm liếm chiếc kẹo, tiện miệng nói, “Phong Linh có em trai là Dạ Ly, chị em thất tán nhiều năm, sau khi Phong Linh được Dạ Ly tìm thấy, vì sao không đổi về họ Dạ để nhận tổ quy tông nhỉ? Có phải là còn có cái tên nào khác họ Dạ không?”.

“Có thể là Phong Linh nhớ nhưng lão viện trưởng đã mất ở cô nhi viện, nên vẫn cứ theo họ Phong. Lúc cô ta đến cô nhi viện vẫn là một đứa trẻ, có lẽ gia đình còn chưa kịp đặt tên cho cô ta”, Iris suy đoán.

“Dạ Ly, Phong Linh, Dạ Linh...”, Mạc Tân chẳng hiểu sao lại cười, hỏi sang đứa bé yên tĩnh bên cạnh, “Phi Dục, người thấy sao?”.

“Có chút gượng gạo”, thằng bé cup mắt xuống, “Không thoải mái”.

“Cậu cả một ngày nay chẳng có tinh thần, cứu Cẩm Phàm năng lượng sử dụng quá độ sao?”, Sở Tiêu Nhiên quan tâm hỏi.

“Không”, Mạc Tân thay cậu ta trả lời, “Phi Dục đang nói khu nhà đó qua vài ngày nữa, đợi Cẩm Phàm khỏe hơn, vị thân thích đi du lịch kia chắc cũng quay lại rồi, chúng ta lại đến thăm hỏi một lần nữa, chưa biết chừng sẽ có phát hiện kinh người”.

“A Tân, ý của cô là...”, Iris nôn nóng muốn đoán ra, bị tiếng gõ cửa bên ngoài cắt ngang.

Một thiếu niên thanh tú đi vào, bước chân hơi yếu ớt.

“Cầm Phàm”, Iris vội đỡ lấy cậu ta khẽ trách, “Tại sao không ngoan ngoãn nghỉ ngơi?”.

“Không sao”, Cung Cầm Phàm khí sắc yếu đuối, nhìn sang cô gái trong chiếc ghế mềm “A Tân tiểu thư, cấp trên phái người đi khắp nơi tìm cô, hy vọng cô nhanh chóng quay về tổng bộ. Vụ Ni chuyển lời, chuyện của Hoắc Nhân Nhân có thể không truy cứu, nếu như cô còn cố chấp không quay lại, ông ta cũng không miễn cưỡng, nhưng tất cả hậu quả cô tự chịu”.

“Hừ, chuyện của tôi không đến lượt ông ta lo lắng”, Mạc Tân lạnh lùng nhạo báng.

“A Tân...”, Iris muốn khuyên, nhưng khó mở lời, biết rõ quyết định của cô ta không ai có thể thay đổi được.

“A Tân tiểu thư, quê bói của đại âm dương sư Lương Nguyên hai mươi năm trước đã bắt đầu ứng nghiệm, tổng bộ đã điều không ít ngự linh sư đi, lần lượt sẽ đến, bất luận thế nào, chúng ta bắt buộc phải ngăn cản kiếp nạn xảy ra, thế giữ được Cốc Giang. Đại chiến sắp đến, A Tân tiểu thư là nhân viên quan trọng không thể thiếu được của Cục Đặc phái, nhất quyết không thể bị cuốn vào cuộc chiến, xin hãy lập tức quay về tổng bộ đi!”, Cung Cầm Phàm nói hơi vội, hơi thờ cũng trở nên gấp gáp.

“Trước khi quay về, tôi còn có rất nhiều việc phải làm xong đã!” Mạc Tân lắc lắc chiếc kẹo mút nhàn tản nói.

“Cầm Phàm, tính khí của đại tiểu thư chắc cậu đã biết”, Sở Tiêu Nhiên cười đùa, “Không đạt được mục đích sẽ không thôi, tính cách ngang ngạnh cố chấp khác rất xa so với Mạc gia”, rồi lại trịnh trọng lắc đầu, “Nếu chỉ nhìn ở phương diện này thì có vẻ không giống viên minh châu trên tay của Mạc gia lắm!”.

“Sở Tiêu Nhiên”, thiếu nữ u ám nghiêng răng, sắc mặt lạnh lẽo, “Vừa tròn lần thứ một trăm, anh chán sống rồi”.

“Đúng vậy”, sự thẳng thừng của Sở Tiêu Nhiên khiến người ta kinh ngạc, chỉ thấy anh ta cười rất đẹp, rất lãng mạn, “Mạng của tôi vẫn luôn để lại cho cậu ta”.

Tinh thạch long lanh trong suốt, ánh sáng đèn màu trắng tỏa ra quang sáng rực rỡ, giống như chiêu gọi quái linh viễn cổ, mở ra chiếc hộp Pandora phong ấn đã lâu.

Trước bàn sách, người ngồi sau chiếc ghế lưng cao giờ viên tinh thạch màu xanh vẫn vút yếu ớt lên, cúi đầu chậm chậm cười ra tiếng. Ánh sáng đèn bị phản tác mái rơi xuống trước trán ngăn lại, dưới mắt tạo ra một tầng bóng râm, thêm vào tiếng cười lạnh uy nghiêm đáng sợ, giống như ác ma nơi địa ngục.

“Doãn Kiếm, ngươi không nên cầm viên tinh thạch đó, nó sẽ hủy diệt ngươi”, ảo ảnh treo giữa không trung, vai vác một chiếc lưới hái lớn, Tử Thần nghiêm mặt cảnh cáo.

“Đây là viên đá như thế nào? Thật thần kỳ”, người đàn ông dựa vào lưng ghế, say mê chăm chú nhìn viên tinh thạch, không cách nào dời được ánh mắt, “Càng ngày càng cảm thấy nó là của ta, vì ta mà xuất hiện, Vô Thương”, anh ta khẽ chế nhạo, “Ngươi đang sợ hãi, sợ hãi ta có được nó?”.

“Mê muội không tỉnh, người chắc chắn sẽ hối hận”, Vô Thương nhếch miệng lên cười, như thể thấy trước được kết cục của anh ta. Đúng, chìa khóa khởi động đã tìm thấy rồi, nhưng không phải ở bản thân mình lường trước. Tinh thạch thực sự có thể khiến anh ta có được năng lực triệu gọi bách quỷ, đối với mình là nguy hiểm tiềm ẩn, nhưng năng lượng của Dạ Lạc không phải là thứ người phạm có thể khống chế được.

Vị đại nhân kia vi phạm lời hứa, nhúng tay vào, sự việc đang phát triển theo hướng mất khống chế, vận mệnh bị hắn ta đẩy sang một quỹ đạo khác, tương lai cũng sẽ do hắn ta viết lại, hắn ta sẽ phải chịu trách nhiệm và trả giá.

“Hừ, hối hận?”, Doãn Kiếm cười lạnh, “Bắt đầu vào thời khắc bị giết của hai năm trước, thế giới của ta đã không còn tồn tại từ này nữa rồi”, ngoại trừ em gái và Quảng An để lại cho cô ấy ra, trong sinh mệnh này chỉ còn lại báo thù. Trước đây ta không lý giải, bây giờ ta lại không muốn lý giải nữa, ân sư ta kính trọng nhất, người bạn ta tin cậy nhất, vì sao lại muốn giết ta? Vì sao lại là anh ta...

Đáng chết!

Hai ngày rời khỏi trường học, giống như cách cả hai năm rồi, trong phòng học, Giai Đình, Nghiêm Tuấn và Đỗ An Trác đều không có mặt. Ta dời đến ngồi học, đột nhiên cảm thấy một nỗi bất an. Ta đi ra ngoài nhìn ngắm bầu trời trong xanh, chớp mắt cái bị một đám mây đen che phủ, gió nổi mây vần, dấu hiệu không mấy tốt lành.

“Tiểu Phong”, thấy có người gọi, ta quay lại, Nghiêm Tuấn và Giai Đình đang đi về phía ta.

Giai Đình không được tự nhiên lắm, gật đầu với ta chào hỏi, một tuần chưa gặp, trông cô ấy đã tiêu tụy đi nhiều. Rõ ràng máu chó chính là ở Dạ Lạc, nhưng ta chẳng có cách nào nói rõ được với cô ấy, không thể giải thích.

“Tiểu Phong, tôi không biết giữa bọn cậu có hiểu lầm gì, nhưng đã lâu như vậy rồi, hiểu lầm lớn bằng trời cũng cần bình tĩnh suy nghĩ, hai người đối mặt nói chuyện rõ ràng, gỡ bỏ hiểu lầm đi, cứ để trong lòng khó chịu biết bao, hai người còn là bạn bè nữa, có lời nào không thể nói chứ?”, Nghiêm Tuấn làm người hòa giải giữa hai bọn ta.

“Cũng không phải là chuyện gì quá lớn...”, ta trả lời thoải mái.

“Tiểu Phong”, Giai Đình lên tiếng, giọng nói rất thấp, quay mặt đi không muốn nhìn vào ta, “Bọn mình... có lẽ, là mình tự mình đa tình... không nên nghĩ

quá nhiều...’.

Nghiêm Tuấn vênh tai lên cẩn thận nghe những lời cô ấy nói, trừng to mắt lên, mặt đầy kinh ngạc, “Điền Giai Đình, cậu không phải muốn cùng cô ấy làm lesbian, bị từ chối nên buồn bã không vui đấy chứ?”.

“Nghiêm Tuấn”, Giai Đình phi thẳng ra một nắm đấm, “Cậu đi chết đi”.

Sau đó, Nghiêm Tuấn bịt một bên mắt thâm tím hậm hực oán thán: “Tốt xấu gì tôi cũng vất vả khuyên giải cậu nhiều ngày như vậy không có công lao cũng có khổ lao chứ? Cậu lại báo đáp tôi như thế này?”.

“Có tin là tôi lập tức khiến cậu biến thành quốc bảo không?”, Giai Đình vung nắm đấm về phía cậu ta thị uy.

Trong lúc hai kẻ oan gia đấu khẩu, Đỗ An Trác vội vàng tìm đến: Âu Ngưng có khả năng đã mất tích, đi khắp nơi mà không tìm thấy cô ấy!

Nghiêm Tuấn nhìn sang ta một cái, kéo cậu ta, nhỏ tiếng thì thầm.

“Không đâu, nếu như bởi vì điều này, cô ấy sẽ không mất tích mà chẳng nói một lời, càng không đợi đến tận hôm nay, Cốc Giang lớn như thế này, cô ấy có thể đi đâu?”, chỉ nghe Đỗ An Trác quả quyết phản bác.

“Hai người nói rõ ràng chút đi có được không?”, Giai Đình mất kiên nhẫn.

“Lẽ nào...”, Đỗ An Trác hình như nhớ đến điều gì, kinh hãi trợn trừng con ngươi.

“Cái gì?”, ta ý thức được có biến số.

“Mấy ngày này tôi luôn có cảm giác rất kỳ quái, hình như... có người đang ngấm ngầm theo dõi tôi, nhưng xung quanh lại rất bình thường, tôi, đầu óc tôi rất loạn... không biết vì sao, loại cảm giác đó cứ giống... cứ giống như chính mình bị đóng lên cây thánh giá, không sao vùng thoát ra được, như có quỷ ảnh quấn lấy tôi, không cách nào giải thoát...”, Đỗ An Trác mắt hồn mất vía, rồi rạc nói, “Tiểu Ngưng cô ấy... sẽ không bị bắt cóc chứ?”.

“Bắt cóc Âu Ngưng, trên người cô ấy có thứ gì đáng để bị bắt cóc? Không quyền không thế, lại không phải người giàu có”, Giai Đình không cho rằng như vậy.

Hội siêu nhlen đã giải tán rồi mà vẫn không thoát được sao? Ta nhìn Đỗ An Trác thất thần dờ dẫm, vì sao cứ nhắm vào cậu ta? Những con yêu quái bị bọn họ thu phục đến báo thù sao?

Những đám mây cuộn lên trên bầu trời càng thêm.

“Sắp mưa rồi, trú mưa trước đã”, ta bình tĩnh đề nghị.

Thời tiết biến ảo khó lường, đặc biệt là mùa mưa ở phương nam, mưa nói rơi là rơi ngay...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 1: Cứu Rồi Hay Là Hủy Diệt

Lối hành lang u ám, không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết dẫn đến nơi nào, cô gái mờ mịt, chẳng hề hay biết chuyện gì, cứ bước đi. Phía sau có cả một chầu máu đen ngòm giống như quái thú, cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi về phía trước, không một tia sáng, không một tiếng động.

Xung quanh chỉ có tiếng bước chân của mình vọng lại, lạnh lốt dội vào tai, từng tiếng, từng tiếng nhịp tim lo sợ vang lên. Phía trước thấp thoáng vài tia sáng, tiếng bước chân trở nên gấp gáp, cùng với tiếng hô hấp nặng nề...

Cô gái dừng bước chân, trước mặt đột nhiên xuất hiện hai cánh cửa. Phía bên trái màu đỏ rực lửa, đỏ như bản nhạc sinh mệnh hoa mỹ, lay động linh hồn cô, từ từ thâm vào trái tim ấm nóng đập rộn ràng, đập mạnh mẽ có lực, mạch máu căng tức xuyên qua tâm thất đi thẳng đến nơi sâu thẳm kín đáo nhất, cô bất giác không tự chủ được đi qua đó.

Khóe mắt nhìn thấy màu trắng thuần khiết phía bên phải, trắng như cánh hoa bay, luồng nhiệt nóng cuộn trào trong mạch máu, khiến tất cả yên tĩnh trở lại, vạn vật chìm sâu vào cõi lặng yên, như thể đang ở một nơi hư vô, thế giới chỉ tồn tại mỗi ta, không còn vật gì khác. Đôi mắt cô gái dờ dẫm, định đặt chân vào “thánh” địa màu trắng thuần khiết không dung nạp một chút dơ bẩn nào.

“Nghĩ xong là lựa chọn thế nào rồi phải không?”, phía sau đột nhiên vang lên giọng nữ trong trẻo.

Cô gái tỉnh ngộ, phát hiện ra mình đứng trước cánh cửa màu trắng, đầu ngón tay chỉ cách một cự ly rất nhỏ chừng vài milimet, bỗng nhiên quay người lại: “Phong Linh!”.

“Cứu rồi, hủy diệt?”, người con gái cười nhạt, “Cô lựa chọn cái gì?”.

“Lựa chọn cái gì? Cứu rồi cái gì? Hủy diệt?”, cô gái không hiểu, nhũn mày hỏi liền một tràng, “Cô muốn nói gì?”.

Người con gái không đáp, trên khuôn mặt xinh xắn đáng yêu treo một nụ cười nhàn nhạt, thân thể dần dần trong suốt rồi bay đi xa.

“Phong Linh”, cô gái đuổi theo khua khoắc hai cánh tay, muốn tóm lấy ảo ảnh đang tan biến đi, “Phong Linh, Phong Linh...”.

“Tôi không phải là Phong Linh”, người con gái biến mất, để lại một câu.

Cô gái không nơi bám víu, ngồi bệt xuống đất, quay lại nhìn hai cánh cửa kia, chỉ có hai con đường, không phải đường sống, thì là đường chết, hoặc là đều sinh đều diệt, lựa chọn thế nào đây? Con đường nào? Đồ hay trắng? Đến địa ngục hay thiên đường, cứu rồi hay hủy diệt?

Phong Linh? Cô ấy nói cô ấy không phải là Phong Linh...

Đình Linh!

Đỗ An Trác và Âu Ngưng đã hẹn nhau đợi ở bên dưới lầu ký túc xá của cô ấy, nhưng mãi vẫn không thấy cô ấy xuất hiện, di động không thông, gọi điện thoại đến phòng ký túc, bạn cùng phòng nói cô ấy đã ra ngoài từ sớm rồi, đi hỏi bạn học, đến nhà thờ hỏi thăm cha xứ, đều không có tin tức gì.

Trong căn phòng kính, dải hoa tường vỹ lớn vẫn nở kiêu diễm rực rỡ, đỏ như hỏa như đồ, trắng thuần khiết như tuyết, vô cùng bắt mắt...

Năm người ngồi vây quanh chiếc bàn, mặt mày lo lắng. Đỗ An Trác là lo lắng nhất, sắc mặt suy sụp, đứng ngồi không yên, nôn nóng từng giây từng phút.

“Nhất định phải tìm được cô ấy”, anh ta chống vào mép bàn, đang định rời đi.

“Cả một ngày một đêm tìm kiếm khắp nơi rồi”, Nghiêm Tuấn chẳng biết làm thế nào.

“Nếu như bị bắt cóc, đối phương sớm đã chủ động liên hệ rồi”, Giai Đình nói, “Nhưng tình hình bây giờ... tôi không nghĩ ra được cách giải thích hợp lý nào khác, trừ phi tự cô ấy trốn đi”.

“Không thể nào”, Đỗ An Trác mãnh liệt phủ quyết, “Cô ấy chẳng có lý do gì để làm như vậy”, trong đôi mắt cả đêm không ngủ hằn lên những tia máu, tròng mắt lờm đến mức Giai Đình bắt gặp run rẩy.

“Đi báo cảnh sát đi!”, Dĩ Tiên đề nghị.

“Không, sự việc không đơn giản như vậy”, Đỗ An Trác tâm thần bất ổn, “Cảnh sát không tìm được cô ấy đâu, là bọn chúng, chắc chắn là bọn chúng. Tuy chúng ta đã giải tán Hội siêu nhiên rồi, nhưng mà những thứ trước kia chúng ta chọc đến, bọn chúng cũng có tư tưởng, cũng có tình cảm, nhất định là muốn đến báo thù, thế nên bắt Tiểu Ngưng đi rồi”.

“An Trác, cậu nói đến, lẽ nào là... cô ta?”, Nghiêm Tuấn đột nhiên biến sắc, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

“Làm sao vậy?”, Giai Đình thử thăm dò, hai người biểu cảm nghiêm trọng quá mức.

“Năm trước, hai bọn họ từng tiếp nhận một vụ ủy thác, đi bắt quý ở một trang viên tư nhân ở ngoại thành phía tây. Trong trang viên có cây ngô đồng đã có lịch sử trên trăm năm, thứ gọi là quý, là yêu tinh ẩn thân ở trong cây ngô đồng. Vì cây ở chính diện với cửa sổ phòng của con trai chủ trang viên, đứa trẻ đó thường xuyên nhìn thấy một cô gái ngồi chải tóc dài ở trên cành cây ngô đồng vào lúc nửa đêm, có lúc còn cười với cậu ta. Cậu ta bị dọa cho khá nặng, bệnh liên mấy tháng trời, trải qua các loại cách thức trị liệu khác nhau cũng không thấy khởi sắc. Cuối cùng chủ nhân hoài nghi con trai gặp phải thứ không sạch sẽ, liền nghĩ đến việc mời thầy đến nhà xem xét”, Dĩ Tiên nói ra ngọn nguồn, “Hôm đó An Trác và Nghiêm Tuấn đi, phát hiện ra có yêu tinh ở trong cây, quyết định buổi tối hành động, và đề nghị chủ nhân đưa con trai ông ta đến một căn phòng khác, bọn họ thì ở lại ôm cây đợi thỏ. Khi tới đến trang viên, con yêu nh kia vừa mới bị thương chạy trốn, An Trác và Nghiêm Tuấn vẫn còn kinh hãi, hồn vía chưa ổn định lại, giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến sinh tử. Tôi nhìn qua căn phòng một chút, có rất nhiều dấu vết bị thiêu cháy, chấn động và đồ dùng gia đình được làm từ gỗ đều không may mắn thoát khỏi, tường cũng đen thui, khắp nơi là mùi vị cháy khét, cửa sổ mở rộng, kính đã bị rung vỡ hoàn toàn. Linh bùa tôi đưa bọn họ không thể tạo thành tổn thương nghiêm trọng như vậy chỉ biết là do con yêu tinh kia làm. Đối phương yêu pháp rất cao, trước khi chạy trốn đã bị trúng đòn tấn công...”.

Yêu Tinh không chỉ không chết, còn sản sinh ra oán hận, nói là sẽ quay lại báo thù.

“Điều này cũng quá...”, Giai Đình thấy hơi rùng mình, “Kỳ lạ”.

“Nếu như thật sự là cô ta, Âu Ngưng... lành ít dữ nhiều rồi”, Nghiêm Tuấn lúng búng chẳng nói nên lời, “Con yêu tinh đó muốn báo thù An Trác”.

“Tôi dùng thức thần tìm kiếm một chút, giữa hai ngón tay phải của Dĩ Tiên bỗng nhiên hiện ra tờ bùa chú màu sáng, ném vào không trung, hai tay nhanh chóng kết ấn: “Kim Khuyển, hiện”.

Một dải mây màu vàng lam từ lá bùa bay ra, xông vào khu đất trống của vườn hoa, sau đó một con chó cực lớn rơi xuống, hình thể lực lưỡng, đầu giống như sư tử đực, lông bồm xồm màu vàng kim đầy kín, ngẩng đầu kiêu hãnh, uy phong凛凛.

Đây gọi là “chó” sao? Ta hoài nghi, còn hơn cả Ngao Tây Tạng, thắng cả hổ sói, mới nhìn còn tưởng mình nhìn thấy thần lộc phiên bản mãnh thú hiện đại.

Dĩ Tiên dịu dàng vuốt lông của con kim khuyên, hạ mệnh lệnh xuống. Đại khuyên thông hiểu ý của cô ấy, lao ra khỏi vườn hoa như một mũi tên, hành động nhanh nhẹn như chớp điện.

“Tôi ra ngoài tiếp tục tìm kiếm”, Đỗ An Trác thấy kim khuyên biến mất, không thể ngồi yên được nữa.

“Đợi chút”, Nghiêm Tuấn ngăn anh ta lại, “Đợi thức thần của Dĩ Tiên quay lại trước đã, kiểu gì càng tốt hơn là chúng ta chạy loạn như mấy con ruồi chẳng có đầu óc”. Một bài nhạc chuông đã được phối chỉnh đột nhiên đập vào tai mọi người, cậu ta cảm chiếc di động trên bàn lên, một lát sau, lập bập trả lời rồi dập điện thoại.

“Ai tìm cậu?”, Giai Dĩnh hỏi.

“Chị họ tôi”, Nghiêm Tuấn buồn bã, “Muốn mời tôi ăn cơm?”, sương mù giăng đầy đầu.

“Có gì đáng nghi vấn sao? Đi đi”, Giai Dĩnh không thích nhìn bộ dạng này của cậu ta.

“Cậu đi cùng tôi”

“Chị họ cậu mời cậu chứ đâu có mời tôi, tôi đi làm bình phong sao? Phá hoại không khí hòa hợp của hai chị em nhà cậu.”

“Chị họ cũng đâu có nói không cho phép tôi rủ thêm người khác đi, cậu đi giúp tôi hòa hợp với chị ấy, cứ coi như tôi thiếu cậu một món nợ ân tình”, Nghiêm Tuấn kiên quyết tìm cho mình một tấm khiên chắn, bám lấy Giai Dĩnh không buông.

“Cậu đắc tội với chị ấy sao?”, Giai Dĩnh nhìn ra đầu mối.

“Tôi nào dám chứ?”, Nghiêm Tuấn mặt kiên nhẫn thúc giục, “Bắt buộc phải có một người cùng đi với tôi, đừng phí lời nhiều như vậy mau đi thôi”, cậu ta bước lên trước kéo cô ấy rời đi, “Đi thôi, đi thôi!”, rồi quay đầu nói với bọn ta, “An Trác, tôi đi ứng phó với chị họ một chút, thuận tiện nhờ chị ấy giúp đỡ tìm Âu Ngưng. Cậu nhất định không được kích động, đợi tin tức của tôi”.

“Nghiêm Tuấn, cậu... cậu đừng lời kéo như thế, tự tôi sẽ đi...”, Giai Dĩnh bị cưỡng ép lời đi, hậm hực mắng chửi, “Thả tôi ra, cậu sợ chị họ cậu, lời tôi vào làm gì chứ? Cậu... cậu có còn là đàn ông không? Thả tay ra...”, giọng nói từ từ xa dần, chẳng mấy chốc không nghe thấy nữa.

“Tiểu Trác, chúng ta cứ đợi ở đây đã”, ta khuyên giải, “Trước mắt mới chỉ là suy đoán, Tiểu Ngưng phúc lớn, có ông trời phù hộ, nhất định sẽ bình an vô sự”.

“Hy vọng những lời của cậu sẽ thành hiện thực”, Dĩ Tiên thờ ơ.

“Tiểu Ngưng”, Đỗ An Trác đau lòng, “Mình có lỗi với cô ấy... mình không thể, không thể để cô ấy một mình đối diện với nguy hiểm, cô ấy đang đợi mình đến cứu cô ấy...”, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, như thể thấy được Âu Ngưng đang ở trong một góc khuất nào đó chịu khổ, không chút do dự lao ra ngoài, “Dĩ Tiên, duy trì liên lạc bằng điện thoại, để có tin tức thì lập tức thông báo cho mình”.

Âu Ngưng đang ở nơi nào chứ?

Tìm khắp Cốc Giang rồi, vẫn không có tung tích của cô ấy, rõ ràng đã bị giấu đi rồi, đối phương đạo hạnh cực sâu, là con yêu tinh mà bọn họ nói đến kia sao?

“Tiểu Ly...”, trên đường quay về Dạ Trạch, ta thử liên lạc với cậu ấy.

“Đừng nói với đệ một chữ nào”, cậu ấy dường như đã đoán được ta muốn nói gì, “Cô gái thứ ba rồi, đệ sẽ không quản nữa”.

“Đệ có thù với con gái sao?”, ta muốn mở lời mắng, nhưng trời sinh tình cảm đã tê liệt, không có hỷ nộ ái ố, chỉ đành mỉm cười lạnh lùng theo thói quen, Người ta nói quá tam ba bận, người cứ coi như đây là lần cuối cùng đi”.

“Còn lâu”, Tiểu Ly kiên quyết không nể mặt, “Lúc đầu nếu không phải vì huynh si mê Anh Hâm Nhi, cũng không đến mức chết không toàn thây”. Ta hơi cứng lại, bởi vì nguyên nhân này sao? Cho nên Tiểu Ly nhận định phụ nữ chính là tai họa, chán ghét việc bọn họ tiếp xúc quá gần với ta?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 2: Sẽ Không Vứt Bỏ Nữa

“Áo Nguyệt nói với đệ rồi, cô gái nhìn trông rất giống Anh Hàm Nhi chính là em gái của Doãn Kiếm”, Tiểu Ly kìm nén lửa giận, “Huynh còn đem tình thạch cho cô gái bên cạnh Doãn Kiếm, thật sự không biết huynh nghĩ thế nào, cặp huynh muội đó sớm muộn gì cũng sẽ hủy diệt huynh, đặc biệt là Doãn Điệp, đệ sẽ không để cô ta có cơ hội lần thứ hai”.

“Tiểu Điệp không phải là Anh Hàm Nhi, đừng vô cớ làm tổn hại đến người vô tội”, ta lạnh nhạt đáp.

“Cô ta vô tội? Huynh thì không vô tội? Hừ, Dạ Lạc, đệ thấy huynh mê muội không còn sáng suốt nữa rồi, đúng là hết thuốc chữa”, cậu ấy giận dữ huých ta rồi đi.

Mê muội không còn sáng suốt nữa sao? Ta không biết, nhưng có thể lý giải được tâm trạng của Tiểu Ly, cũng giống như ta không thể mất đi cô ấy, cậu ấy cũng chẳng thể mất đi ta.

Trong phòng khách, Toàn Cơ uống say chẳng biết trời đất gì, đổ gục xuống sofa, miệng còn lầm bầm nói: “Dạ Lạc... Dạ Lạc, vì sao ngài... phải đối xử với tôi như vậy? Dạ Lạc, ngài ra đây... ngài ra đây... nói cho tôi biết, phải làm như thế nào... ngài mới vui về... vui về, ha ha...”.

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

Diệu Âm đón lấy cốc nước Ti Ti đưa đến, định cho cô ta uống để giải rượu.

“Dạ Lạc!”, Ti Ti nhìn thấy ta đi vào, đôi mắt lục bảo thạch sáng lấp lánh.

“Dạ Lạc đại nhân!”, Diệu Âm cũng vui mừng ngạc nhiên như vậy.

Ta đã khôi phục lại nguyên diện mạo, gần đây số lần biến thành Dạ Lạc nhiều hơn rồi, không tránh khỏi khiến cho bọn họ bất ngờ. Trăng đầu tháng qua rồi, cũng không phải do chuyện gì đặc biệt, ta lần đầu tiên khôi phục chân thân trong tình huống không có bất cứ lý do nào. Không, có lẽ có một, một dấu ấn khắc tên linh hồn, vì ta vốn là Dạ Lạc.

“Dạ Lạc...”, Toàn Cơ chống nấp cơ thể dậy, hơi hé mắt, cẩn thận nhìn ta, cả cơ thể cố gắng đứng vững. Diệu Âm và Ti Ti tốt bụng đỡ một tay, nhưng lại bị cô ta không khách khí đẩy ra, loạng choạng lao về phía ta, không cẩn thận ngã nhào một cái. Thấy cô ta sắp tiếp xúc thân mật với sàn nhà, ta chủ động đưa tay ra đón lấy.

Khuôn mặt của Toàn Cơ dính lên ngực của ta, cánh tay ngọc ngà nhỏ nhắn thuận thế vòng đến sau đầu, diệu đà cất giọng gọi, “Dạ Lạc”.

Ta không cự tuyệt sự ân cần của Toàn Cơ, tay di chuyển lên lưng của cô ta, ngửi khí hòa dịu thân thiện: “Toàn Cơ, uống rượu không biết nặng nhẹ, nhưng giả vờ say là thói quen không tốt, sau này sửa đổi cho từ từ”.

Cô ta trầm mặc không nói.

“Ngài là thần sứ của tôi, uống có nhiều rượu hơn nữa cũng sẽ không say, tôi biết rõ hơn bất cứ người nào”, thấy hai tiểu cô nương đang choáng váng, và Áo Nguyệt mặt lạnh xuất hiện ở phía sau bọn họ, ta bình thần nở nụ cười, tiếp tục an ủi cô gái trong lòng. “Toàn Cơ, ta biết ngươi đang lấy phương thức của mình để thu hút sự chú ý của ta, muốn để ta biết rõ mình có tầm quan trọng như thế nào trong lòng ngươi, sợ ta lại có những hành vi đối với các ngươi như hai nghìn năm trước, không để ý đến cách nghĩ và tâm tư của các ngươi... Xin lỗi, hại sáu người các ngươi chịu đủ mọi cực khổ nghìn năm đi đây. Ta không có cách nào bảo đảm sau này như thế nào, nhưng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ các ngươi nữa, tất cả mọi khổ sở và tội lỗi đau đớn và trừng phạt, ta sẽ gánh vác cùng các ngươi, bảo vệ cho tôn nghiêm và tương lai của các ngươi”.

Mặt của Toàn Cơ chậm chậm ngược lên đến đầu vai, vượt qua cổ, vươn cao đến tận bên vành tai ta khẽ nói: “Dạ Lạc, nhớ kỹ lời mà ngài vừa nói, đừng vứt bỏ chúng tôi nữa, nếu không thì tôi chẳng có cách nào, hết lần này đến lần khác, tự tìm cho mình lý do để giao bản thân cho ngài, đạo nghĩa không cho phép chùn bước”, bờ môi ướt mềm ấn lên má của ta, dịu dàng như gió mát lướt qua.

Biểu cảm trên mặt Diệu Âm và Ti Ti thiên biến vạn hóa, duy chỉ có Áo Nguyệt nhìn mà như không, đúng là kỳ tích!

“Ha ha... Dạ Lạc, cuối cùng ngài đã là của tôi rồi, ha ha...”, Toàn Cơ gian kế thành công, cười lớn không ngừng, hai cánh tay trắng như tuyết ôm càng chặt hơn, giống như dải lưu vân của sông chết cuốn chặt lấy cổ ta.

Ta sắp nghẹt thở, khó khăn lắm mới phát ra được tiếng cầu cứu về phía Áo Nguyệt.

Một luồng không khí lạnh mạnh mẽ tấn công đến, Toàn Cơ theo bản năng cứng đờ lại, từ từ quay đầu lại, nhìn thấy người đi đến liền co rúm lại trong lòng ta, giống như chú thỏ bị kinh hãi.

Cô gái bị lôi ra khỏi người ta rồi ném sang bên cạnh một cách vô tình, ta bỗng cảm thấy chóng mặt, chân hơi lão đảo, cảm giác vô lực bỗng chốc truyền khắp toàn thân, vô thức nâng tay chống lên vai trái của Áo Nguyệt, đổ về phía anh ta, dựa vào bên vai của anh ta chống đỡ cơ thể đang lão đảo muốn đổ xuống.

“Dạ Lạc!”, Áo Nguyệt căng thẳng giữ ta lại, ba người còn lại vây đến xung quanh, mặt đầy kinh hãi lo lắng, Toàn Cơ thậm chí còn lộ ra chút hối hận về hành động vừa rồi của mình, có lẽ không ngờ được rằng, thể phách của ta lại không mạnh khỏe như trong tưởng tượng của cô ta.

“Không sao rồi.” Lúc nói câu này, cảm giác vô lực đột nhiên dần dần mất đi, ta bình thần cười, đứng thẳng người lên, “Áo Nguyệt, giao cho ngươi một chuyện, đi tìm Âu Ngưng”.

“Vừa rồi biểu hiện của ngài không giống như vết thương của ngân tiễn phát tác”, anh ta nói một câu chẳng ăn nhập gì với nhau.

“VẬY NGƯƠI CỨ COI NHƯ LÀ TA MUỐN CÙNG NGƯƠI THÂN MẬT MỘT CHÚT CŨNG CHẴNG SAO”, ta tiện miệng nói ra, không kịp cân nhắc đến câu đùa này sẽ dẫn đến hiệu ứng hồ điệp(1).

Áo Nguyệt khuôn mặt lạnh lùng vạn năm không đổi cũng bị kinh hãi, tảng băng lập tức nứt ra mấy đường, vô cùng ngoạn mục.

“Hả? Hai người quả nhiên là gian díu với nhau, Áo Nguyệt, ngươi lại... lại tấn công tranh giành sau lưng ta!”, Toàn Cơ lừ mắt giận dữ chỉ, sớm đem sự sợ hãi đối với anh ta gạt ra khỏi đầu rồi. Áo Nguyệt thì mặt lạnh tanh, không thèm liếc nhìn, không thèm đếm xỉa đến cô ta, lạ ở chỗ anh ta không hề dọa dẫm cũng không hề động thủ.

“Vô vị” hai chữ không cảm xúc, chỉ có thể được phát ra từ miệng của Tinh Hà. Cậu ta và A Mộc, một lớn một bé, đang yên tĩnh ở bên cạnh xem biểu diễn tấu hài trực tiếp ngay tại hiện trường.

“Vi sao chỉ có Áo Nguyệt?”, A Mộc giả bộ suy nghĩ sâu sắc, “Cẩn thận nghĩ lại cũng thấy bình thường, đáng tiếc là Hủ bị điều đi không thể thu được vinh quang chiến thắng này!”.

“Làm sao có thể chỉ nhìn bề ngoài? Rõ ràng là đại nhân thiên vị”, Diệu Âm không hục chu miệng lên.

“Đúng vậy, đúng vậy.”, Tí Tí cũng nói giúp.

“Tất cả câm miệng”, Toàn Cơ không nhịn được nữa quát ầm một tiếng, “Một đám bại não, hai người đàn ông làm sao có thể ở bên nhau?”, cứ coi như phát hiện ra vấn đề này rồi, “Ta là người phụ nữ trưởng thành duy nhất ở đây, có tư cách ở bên cạnh Dạ Lạc nhất, kẻ bên hầu hạ...”, không biết nghĩ đến điều gì, cô ta thẹn thùng che mặt đi, “Ha... ha ha...”.

Mọi người tự giác không ai thèm nhìn người phụ nữ vừa điên vừa ngu si đang cười ngốc ấy.

“Tinh Hà và Diệu Âm đi học bình thường, Toàn Cơ đến quán bar giao cho Hủ trông quán, A Mộc ở lại nhà chăm nom và chú ý động tĩnh của Phong Sơn, để tránh lại xảy ra tình hình thu hút sự chú ý của ngự linh sư giống như tối thứ bảy tuần trước”, ta sắp xếp cho mấy người xong, “Tí Tí, bằng lòng cùng Áo Nguyệt đi tìm Âu Ngưng không?”.

“Tôi...”, cô ta ngược mặt lên nhìn sang Áo Nguyệt, nở nụ cười ngọt ngào, “Vâng”, rồi sấn đến bên cạnh anh ta, hai bàn tay nhỏ bé kéo lấy bàn tay to lớn của anh ta, “Đi cùng với Áo Nguyệt”.

Hôm nay thật nhiều kỳ tích, Áo Nguyệt không chán ghét hắt cô ta ra, cũng chẳng lộ biểu cảm gì, lớp băng dường như đã mỏng hơn rồi.

“Dạ Lạc”, Toàn Cơ có ý kiến, “Tôi không đi đến quán bar đâu, bảo Hủ quản tôi chẳng thả đặt tôi ở bên cạnh để ngài đích thân trông chừng, càng an toàn hơn đúng không?”, cô ta chớp chớp mắt dạt dào tình ý.

“Có lý, nhưng không được, lập tức đi ngay cho ta”, ta biểu hiện sự thân thiết đặc biệt quyến rũ, ai đại gì mà lúc nào cũng đem một quả bom không hẹn giờ mang theo bên mình chứ?

“Vi sao người mệnh khổ chịu tổn thương luôn luôn là tôi?”, ánh mắt ai oán của cô ta lóe lên một tia sáng nguy hiểm.

Oán hận, cần có chỗ để phát tiết và đối tượng để trút ra...

Ta chưa từng lo lắng cho Hủ, anh ta đối với phụ nữ rất có nghề, có thể gần gũi với bọn họ, vừa không xa cách cũng không vượt quá giới hạn, thái độ nhã nhặn dịu dàng, lịch sự khiêm tốn, quan tâm chu đáo lại thấu hiểu lòng người, kết hợp với tướng mạo anh tuấn mày thanh mắt tú, mỗi một cử động bình thường cũng toát lên vẻ mỹ cảm ngời ngời, sẽ chiếm được trái tim người khác nhưng lại không khiến người ta cảm thấy bị xâm phạm, thích hợp nhất để làm tri kỷ của phụ nữ.

“Áo Nguyệt, bắt buộc phải tìm được Âu Ngưng, rất quan trọng”, ta dặn dò lần nữa, có vài chuyện cần phải làm rõ ràng.

Ta ngồi ở trước giá vẽ, cửa sổ trông ra hoa viên của hậu viện, hoa đua màu khoe sắc, một chú bướm đang dập dờn bay, một khóm trà lạng lẽ nở rộ, như ngọc, như tuyết, như cô ấy...

Bút vẽ thấm đầy mực đen, phác họa ra đường nét đẹp đẽ, mày ngài nhẹ lướt, mái tóc đen bóng bẩy, khuôn mặt xinh đẹp, phủ lên một lớp phấn hồng, đôi môi anh đào, kiều diễm như làn nước, nở nụ cười thanh khiết, bộ váy màu trắng nhạt. Gió khẽ thổi chiếc rèm cửa bay bay, bộ váy áo trong tranh cũng

theo đó mà bay lất phất, là lướt như tiên.

“Anh Hàm Nhi, Doãn Điệp?”, ta suýt rơi bút vẽ, có sao lại có cảm giác mất mát? Cảm xúc rối bời trong lòng không cách nào nói rõ được.

Thế sự luôn trôi chảy con người như vậy, đã sa vào phàm trần, bất kể là ai cũng chẳng thể tránh được bị cuốn vào thế tục. Hầu như tất cả các giới đều biết rõ, phải cách ly lẫn nhau, không chỉ là vì sự cân bằng giữa tam giả, thế giới loài người giàu có nhất chính là tính kịch và sức cảm nhiễm, giống như một con ốc xoáy cuộn cuộn, vừa chạm đến đã có thể bị cuốn vào biển sâu vạn trượng. Thân tự mệnh danh là thanh cao thì sẽ không muốn nếm trải, nguyện chấp nhận tránh xa huyền ảo, yên tĩnh hưởng thụ cảnh thanh bình, chỉ quan tâm việc dệt nên chiếc lưới không lỗ của vũ trụ, chiếc lưới nắm giữ mỗi một sinh linh.

Chú thích: 1 Butterfly effect: trong hệ thống động lực, hiện tượng từ một giao động cực nhỏ lúc ban đầu dẫn đến thay đổi cực lớn của hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 3: Tìm Kiếm – Bí Mật Bị Che Giấu

Trên đường lớn đông người qua lại, Đỗ An Trác cất bước đi không mục đích, không chịu bỏ qua dù chỉ một khuôn mặt, cố chấp tìm kiếm bóng dáng của Âu Ngưng, đã mất đi Đinh Linh, không thể để mất cô ấy nữa.

“Nếu như... cô gái đó rất thích anh, vậy cô ấy nhất định là... đã được em gửi gắm nỗi nhớ nhung dành cho anh, là tình yêu... vĩnh hằng không hối hận của Đinh Linh đối với Đỗ An Trác.”

Ở một nơi nào đó, Đinh Linh đã đưa cô ấy đến bên cạnh mình, chỉ vì không nỡ buông tay.

Khi anh nhớ Đinh Linh, cô ấy yên tĩnh ở bên cạnh, khi anh khiến cô đau lòng, cô lặng lẽ chịu đựng, chờ đợi, không oán không hận... anh hiểu rõ trái tim của cô, hiểu được tâm ý của cô, nhưng không cho cô được tình cảm chân thành. Bởi vì, không có ai có thể thay thế được vị trí của Đinh Linh ở trong lòng Đỗ An Trác, tình yêu thật lòng của anh đã mất đi cùng với Đinh Linh.

Cho đến khi Âu Ngưng rời đi, anh cảm thấy được sự trống rỗng trước nay chưa từng có, cái chết của Đinh Linh khiến trái tim anh trống rỗng, hôm nay, việc Âu Ngưng mất tích lại rút đi hết một chút linh hồn còn sót lại của anh. Lần đầu tiên anh biết được nếu như không có cô ấy, anh sẽ thật sự chỉ là một cái xác không hồn.

“Tiểu Ngưng...”, bóng dáng đau đớn xé lòng lên trong đám người dưới ánh tà dương hiện lên về cô đơn vô hạn.

Một hồi chuông di động đã gọi lại hồn phách vừa mất đi của anh ta về...

“An Trác, Kim Khuyển bị ngăn chặn rồi, xin lỗi, không thể tìm được tung tích của Âu Ngưng...”, đầu kia truyền đến giọng nói áy náy của Lương Dĩ Tiên.

Bỗng chốc thế giới chìm vào bóng tối, An Trác đột ngột buông thông hai tay, trên màn hình hiển thị cuộc gọi vẫn kết nối, trong điện thoại là tiếng gọi lo lắng: “A lô, An Trác...”

“Kim Khuyển bị ngăn chặn”, “Không tìm được Âu Ngưng”, hai câu trên xoay đi đảo lại trong đầu An Trác, cô ấy thật sự xảy ra chuyện rồi!

“Tút, TUT, TUT...”, tiếng máy bận nối tiếp nhau, đầu bên kia đã dẠmÁy rồi.

Di động gần như bị bóp vỡ, một loại cảm giác sợ hãi dần dần trào lên trong tim...

Bị phần đan xen nhau, Đỗ An Trác chạy như phát điên, xuyên qua dòng người đông đúc, muốn trốn thoát khỏi ánh mắt giám sát đang ẩn nấp trong chỗ tối kia. Nhưng càng muốn trốn, càng trốn không nổi, giống như có nấy mũi kim dài cắm loạn vào trong da thịt, găm chặt tay chân của anh ta, đau đớn tận sâu trong xương cốt...

Sắc trời đang tối dần, những giọt mồ hôi nhỏ xuống như mưa, cậu ta tiêu hao hết sức lực, nhưng vẫn cứ gồng sức mù quáng chạy về phía trước, không phương hướng, không mục đích, phía sau dường như có một ác ma độc ác không nhìn thấy được đang bám riết không buông.

Trong ngõ nhỏ không người, An Trác không thể không dừng bước, ôm lấy đầu, vật vã đổ xuống, cảm giác đau đớn không nguyên do ấy như thể bị những tên tiểu quỷ của Địa Ngục giằng co, muốn cưa đầu của anh ta ra làm hai phần. “Á...”, Tiếng kêu thảm thiết không chịu đựng nổi gầy vò không hề khiến cảm giác đau đớn giảm nhẹ đi chút nào.

Cảm giác đau đớn kịch liệt từ lồng ngực truyền đến càng khiến An Trác không còn muốn sống nữa, cơ thể như muốn nứt ra, giống như mấy lưỡi dao sắc

nhọn đang tiến hành giải phẫu thân thể, trước tiên là cắt bỏ nội tạng, kế đó là tách xương và máu thịt, cuối cùng là rạch rách lớp da...

Không gian tăm tối tràn ngập hương vị thối nát và tử vong, trong một tòa điện đường sừng sững màu đen, ánh sáng yếu ớt bay qua chập chòn bất định...

“An Trác, An Trác...”, Lương Di Tiên kinh hoàng kéo chàng trai đang mất đi ý thức, gạt những giọt mồ hôi trên trán anh ta đi.

Thức thần Kim Khuyển ngồi ở bên cạnh cô ấy hộ vệ. Nó quỳ hai chân trước xuống, dụi mũi vào cánh tay của chủ nhân. Lương Di Tiên hiểu ý, gắng sức di chuyển thân thể nặng trĩu trên mặt đất...

“Tiểu Tuấn, em thật sự yên tâm để cô ấy một mình về nhà?”, trong một chiếc xe màu đỏ sáng bóng phóng như bay, Iris trêu đùa em họ.

“Không yên tâm thì có thể thế nào? Dù sao thì cũng là lòng tốt chẳng được báo đáp”, Nghiêm Tuấn tâm trạng không tốt, lòng rối ý loạn, chuyển chủ đề, “Mau đi gặp Di Tiên thôi? Em rất lo lắng cho An Trác...”.

“Em quay về cố gắng an ủi cậu ta cho tốt, bọn chị nhất định sẽ tận lực giúp đỡ tìm Âu Ngưng về. Đây không chỉ là việc của cá nhân cậu ta, cũng có quan hệ đến an nguy của cả Cốc Giang”, Iris thái độ nghiêm túc, lại biểu thị hài lòng, “Tiểu tử thối lần này làm tốt lắm đó! Có thể nghĩ đến việc đi tìm chị, công tác giáo dục mấy lần trước có thành quả rất tốt!”.

Nghiêm Tuấn lẩm nhẩm trong lòng: “Lần này chẳng phải vì bế tắc mới tìm chị sao? Đối với Cục Đặc phái thì là chuyện nhỏ”.

“Tiểu Đỗ lo lắng như vậy, tình cảm của cậu ta đối với Âu Ngưng không nhạt đâu”, Iris tìm đề tài dễ nói.

“Nhưng trong lòng cậu ấy chỉ có một mình Đinh Linh đã chết”, Nghiêm Tuấn nấp máy môi, cuối cùng cũng không dám nói ra, sợ chị họ một khi có hứng thú sẽ thăm dò hỏi han đến chuyện của Đinh Linh. Theo quan điểm của chị ấy, chắc chắn sẽ không tán đồng tình yêu của người và yêu. Đột nhiên lại ý thức được, liệu có khả năng Đinh Linh đã bị ngự linh sư..., cậu ta vội kìm giữ lại trong đầu, ép bản thân mình đừng suy đoán đáng sợ này lại.

“Tiểu Tuấn?”, Iris phát giác ra sự khác thường của cậu ta, “Thấy khó chịu à?”.

“Không, không phải...”, cậu ta lập tức phủ nhận.

“Có phải là chị nói đến Tiểu Đỗ và Âu Ngưng, khiến em nghĩ đến bản thân mình và người bạn học Giai Đình kia không? Chị thấy em rất quan tâm đến cô ấy”, Iris nói đùa, “Chỉ có điều không biết cô ấy nghĩ như thế nào?”.

“Chị họ, chị đừng nói bừa, em và cô ấy không có gì, bạn học cùng lớp mà thôi”, Nghiêm Tuấn cực lực biện bạch, “Cái kẻ thần kinh, đã mạn, lại mê trai đó, ai mà thích cô ấy chứ?”.

“Còn cứng miệng, cũng đã đưa người ta đến cho chị xem rồi”, Iris trêu chọc, nhìn thấy mặt của cậu em họ đỏ ửng lên như gan lợn, trong lòng buồn cười, “Vừa rồi khi em nhắc đến chuyện bọn em đến nhà Phong Linh chơi, cô ấy không nói một câu nào, vì sao đột nhiên lại đi vậy?”.

“Không biết à, hôm đó cô ấy ở lại nhà Phong Linh một tối, sau đó thì không đi học, gọi điện thoại mấy lần cô ấy mới đến trường việc đầu tiên là rút khỏi nhóm tin tức, cô ấy nói mấy ngày này không giao bản thảo, trưởng nhóm không hài lòng, cô ấy cũng không có tâm trạng làm nữa. Em rất ít khi thấy cô ấy như vậy, nếu như không phải là có nguyên nhân đặc biệt, cô ấy sẽ không chán nản ủ dột như thế.”

“Em đã hỏi được ra chưa?”

“Hình như là có mâu thuẫn gì đó với Tiểu Phong, cụ thể em không rõ lắm”, Nghiêm Tuấn chau mày, “Nói cái gì mà... cô ấy tự mình đa tình, nghĩ quá nhiều... thật sự chẳng hiểu nổi”.

“Vấn đề tình cảm à! Vấn đề này rất dễ phiền nhiễu đến những cô gái trong độ tuổi như cô ấy”, Iris suy nghĩ chút xíu, “Lẽ nào bọn họ cùng thích một nam sinh?”.

“Không thể nào đâu! Điền Giai Đình là một kẻ đại hám trai vô tâm vô tính, nam sinh mà cô ấy thích quá nhiều rồi, cứ coi như là Doãn Kiềm có khả năng lớn nhất, cô ấy cũng ủng hộ cho cậu ấy và Tiểu Phong... trừ phi”, Nghiêm Tuấn kéo dài âm điệu, vắt óc suy nghĩ, nghĩ ra một ngoại lệ, “Cô ấy đã gặp một nam sinh còn đẹp trai hơn Doãn Kiềm...”, và có cả tiền quyền lẫn thực lực, nhưng điều này có xác suất vô cùng nhỏ.

Cô ấy không chịu nói là có ý giấu giếm, em chịu khó đi khuyên cô ấy nhiều hơn. Điền Giai Đình giấu giếm là do cô ấy có khúc mắc trong lòng, nếu như em có thể giúp đỡ cô ấy gỡ được, theo đuổi được cô gái đó sẽ chẳng thành vấn đề”, Iris mạnh mẽ khuyến khích, bỗng nhiên cảm thấy bí mật giữa Điền Giai Đình và Phong Linh không thể bỏ qua.

“Chị tập trung lái xe đi!”, Nghiêm Tuấn buồn bực buông ra một câu, vừa nói ra khỏi miệng, lập tức thấy hối hận rồi.

Một phát cốc đầu gòn tan: “Tiểu tử thối, chán sống rồi sao! Hừ?”.

Tiểu tử nào đó kêu khổ không ngớt...

Quán bar Dạ Minh Châu, Doãn Kiềm ở trước quầy bar đã uống khá nhiều rượu rồi, có vẻ hơi say. Anh ta nâng một ly sâm panh lên đưa đến bên miệng, bị Hủ ngăn lại: “Say rượu lái xe rất nguy hiểm”.

Doãn Kiếm hơi ngược mắt lên nhìn Hú nửa giây, không buồn đếm xia, đẩy bàn tay đang ấn trên vai phải của anh ta đi, một hơi uống cạn ly rượu trong tay.

“Có tâm sự?”, Hú hỏi.

“Chủ nhân của Dạ Minh Châu là ai?”, Doãn Kiếm buông chiếc ly rỗng trong tay xuống, hỏi thẳng.

“Anh thật sự muốn biết?”

“Không thể nói sao?”

“Có lẽ anh đã đoán được rồi.”

“Anh làm sao biết được tôi nghĩ thế nào?”, ánh mắt của Doãn Kiếm tập trung nhìn lên khuôn mặt nhàn nhã tuấn tú của người trước mặt. Lần đầu tiên gặp, anh ta đã biết người này không tầm thường, trên người của người này có thứ gì đó giống với Phong Linh, không cách nào dùng ngôn ngữ nói rõ được.

“Anh bận tâm đến vấn đề này, hơn nữa trong lòng đã có đáp án rồi, cho nên mới đến đây tìm tôi xác nhận”, Hú bình thản nói, “Thông thường khách đến quán bar uống rượu sẽ không nghĩ đến chuyện hỏi chủ quán là ai? Có rượu ngon uống, có thể vui vẻ là đủ rồi. Còn anh đến mang theo mục đích, lại uống nhiều rượu như vậy, rõ ràng là bị một vấn đề nào đó làm cho bối rối, bối rối là vì cách nghĩ và suy đoán không chắc chắn, mơ hồ. Nếu không phải như vậy, khi anh vào đây đã hỏi rồi, không cần phải đợi đến bây giờ”.

“Tôi đã không đánh giá thấp anh”, trong đôi mắt say của Doãn Kiếm phản chiếu sự lạnh lẽo dọa người, từ trong túi áo khoác lấy ra một sợi dây chuyền. Viên tinh thạch màu xanh da trời đỏ trong ánh sáng đèn u ám khúc xạ, càng trở nên thần bí mê hoặc, “Chủ nhân cũ của nó là chủ nhân của Dạ Minh Châu?”.

“Ừm, đúng vậy”, Hú cười trả lời, không có mây may giấu giếm hay lẩn tránh.

“Rất tốt, anh nói với cô ấy, đồ tôi đã nhận rồi, cảm ơn cô ấy”, Tinh thạch rơi trở lại trong túi.

“Sao không đích thân cảm ơn, vậy sẽ có thành ý hơn.”

“Người tôi muốn gặp chưa chắc đã muốn gặp tôi”, giữa chân mày Doãn Kiếm ẩn chứa một sự bất lực như có như không, “Cô ấy có kỵ sĩ bảo vệ, không cần người khác bảo vệ nữa”.

“Bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Có lẽ... là ánh mắt đầu tiên, trong đôi mắt đó có sự bình tĩnh tôi chưa từng nhìn thấy, sự ôn hòa đủ để bao dung tất cả”, bờ môi Doãn Kiếm hiện lên một chút lạnh nhạt, anh ta đang tự nói, “Hừ, ai nhớ rõ như vậy? Cô ấy từ đầu đến cuối luôn ở một mặt khác của tấm kính, tôi mãi mãi đều chưa từng thực sự chạm đến được, tương lai không thể lựa chọn, căn bản không có tư cách để đập vỡ tấm kính đó”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 4: Đêm Nhỏ Giọt, Bạn Bè

“Người đó đúng là một chủ nhân rất có mê lực”, Hú nói thẳng không chút giả tạo, nở nụ cười thoải mái, “Thanh cao từ trong cốt cách, vẻ ngoài thì tôn quý, dịu dàng, cao sang, hòa quyện với sự bình dị, mê lực khiến người ta thần phục, ngoại trừ người đó ra, trên đời không có người nào khác nữa”.

“Lời nói quá thâm sâu, anh coi cô ấy là chủ nhân?”, trong mắt Doãn Kiếm ngưng tụ ánh sáng lạnh.

“Ừm, bảo vệ người đó là chức trách trọn đời của chúng tôi.”

“Chúng tôi?”, Doãn Kiếm hơi dao động một chút, đột nhiên rất muốn cười, “Họ hàng xa của cô ấy? Kỵ sĩ bảo vệ, Áo Nguyệt, Toàn Cơ, còn cả anh, Hú?”, tay túm lấy một chai rượu, giơ cổ lên uống một hơi rồi đặt xuống, Doãn Kiếm thở hơi nặng nề, cổ họng đắng ngắt: “Cô ấy... rất cuộc là người thế nào?”.

“Một người luôn hy vọng anh sống tốt. Chúng tôi hy vọng người đó sống tốt, người đó lại hy vọng anh sống tốt. Xin đừng phụ ý tốt của người đó, giống như người đó sẽ không phụ sự mong mỏi của chúng tôi, tương lai không phải là không có lựa chọn”.

“Trả lời chẳng khác gì không trả lời”, Doãn Kiếm tỏ vẻ khinh bỉ, “Hừ, hy vọng tôi tốt? Nói rất cảm động, nhưng chẳng có chút ý nghĩa thực tế nào. Toàn là những lời sáo rỗng, cực kỳ giả tạo”.

“Người luôn khát vọng người khác hiểu được mình, nhưng lại không chịu chủ động đi tìm hiểu người khác, không chỉ bởi vì sự ngăn cách giữa lòng người, khiến người ta không dò biết được cách nghĩ thực sự của đối phương, còn do bản thân mình, không muốn tìm hiểu. Có bao nhiêu người nguyện ý giác ngộ, chịu đựng bị đâm đến mức khắp người đầy thương tích chứ?”, hồi tưởng lại hai nghìn năm trước, khi sáu người bọn họ hóa giải mâu thuẫn với Dạ Lạc, chỉ vì không thể suy nghĩ đến lập trường của bên kia, không chịu nhượng bộ, kết quả đổi lại là sự phản bội của Dạ Lạc, đau đớn xuống tay giết chết cả sáu người, để bảo toàn đại nghĩa, ngài ấy đành hy sinh người bảo vệ của chính mình, cuối cùng tự ăn trái đắng, đệ tử phản bội ngài ấy, đội đất quay lại bắn ra mũi tiễn bạc chí mạng, khiến ngài ngủ sâu nghìn năm, cho đến khi được mảnh vỡ linh hồn duy nhất còn sót lại gọi tỉnh.

“Loại giác ngộ đó, anh đã từng trải qua?”, Doãn Kiếm cảm thấy anh ta có thể nói cho mình nhiều hơn.

“Uống cốc Dạ Minh Châu thì sao nhỉ?”, Hú âm thầm nhanh nhẹn chuyển đề tài nói chuyện, nhiệt tình mời mọc.

“Không sợ tôi say rượu lái xe sao?”

“Tôi phụ trách đưa anh về.”

“Anh muốn đưa ai vậy?”, Toàn Cơ lắc lư thân hình đến, ngồi xuống trước quầy bar, ánh mắt sáng lên: “A Kiếm!”. Cô ta chăm chú nhìn người đàn ông anh tuần hồi ngà ngà say rượu, liếm liếm bờ môi đỏ tươi thơm ngọt, giống như đang tính toán xem làm thế nào để nhân cơ hội tốt này ăn anh ta.

“Lại là cô?”, Doãn Kiếm chán ghét nhíu chặt mày lại.

“Đừng lạnh lùng như vậy mà, anh đối xử với Tiểu Phong chẳng phải là rất quan tâm sao?, Toàn Cơ giọng nói mềm mại đáng yêu phát ra cảm dỗ vô hạn.

“Tránh xa tôi ra một chút”, Doãn Kiếm không hề khách khí hất bàn tay đang trượt lên sau vai mình của cô ta ra, u ám cảnh cáo.

“A Kiếm, thái độ của anh thay đổi thật nhanh đó!”, Toàn Cơ ảm ức những nhéo, thoát cái, cả người sát đến gần, hai cánh tay trắng như tuyết cuốn chặt lấy Doãn Kiếm, môi kề sát đến bên tai anh ta, giọng nói điệu đà đến mức có thể nhỏ ra nước, “Đã quên khoảng thời gian trước chúng ta còn rất tốt đẹp rồi sao?”.

“Bỏ ra, đừng tưởng rằng cô là con gái thì tôi sẽ không động thủ”, sắc mặt Doãn Kiếm tím tái, nhãn nhin đến cực điểm đối với những cử chỉ phóng dăng của cô ta.

“Dạ Minh Châu, mời nếm thử”, Hú đưa đến một ly rượu màu trắng bạc, xung quanh chẳng có ai xen vào, bầu không khí vô cùng không thích hợp.

“Thứ đồ quý giá Dạ Minh Châu, có thể nếm được nữa, thật sự là quá tuyệt rồi” Toàn Cơ buông Doãn Kiếm ra, nhanh chóng cướp lấy ly rượu tuyệt đẹp hiếm có đó, tự mình chìm đắm trong hương rượu thơm nồng êm dịu.

Người đàn ông bức mình giật dử đột nhiên đập lên mặt quầy bar, vừa đứng dậy, đầu đã căng lên dữ dội. Anh ta đỡ lấy nếp quầy, ổn định thân hình rồi nhấc chân rời đi.

“Toàn Cơ, cô lại chơi quá đà rồi”, Hú nhìn theo bóng lưng lão đảo đi ra khỏi quán bar.

“Dạ Lạc trả chi phí cao như vậy, tôi không chơi đùa nhiều thêm chútá chẳng phải là lãng phí sao?”, Toàn Cơ mặt mày phong tình vạn chủng cười nói. Viên tinh thạch đó, ngài ấy thật sự nở lòng bỏ đi, thôi vậy, Doãn Kiếm xứng đáng nhận nó.

“Tôi đưa anh ta về, cô từ từ uống.”

Dạ Trạch âm u vắng lặng, thiếu niên yên tĩnh nằm trên nóc nhà ngắm bầu trời sao, ánh trăng ảm đạm không màu, như chiếc đĩa mực bằng ngọc nạm đầy các vì sao, phiến xanh thăm mênh mông không bờ bến đó, vươn thẳng đến một nơi xa, nơi tận cùng của bầu trời sau tấm màn đen.

“Tiểu Ly, vẫn chưa thích ứng được cuộc sống của người bình thường sao?”, ta cùng nằm xuống với đệ ấy, lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu, hiếm khi yên ả nhân nhả để trò chuyện như thế này.

“Vốn dĩ đã chẳng phải là người bình thường, vì sao phải miễn cưỡng bản thân mình sống cuộc sống loài người trái ngược với tự nhiên?”, cậu ấy phản bác lại.

“Cảm ơn bọn đệ nguyện ý thỏa hiệp, theo ta đến thế giới này.”

“Đại ca, huynh có tình cảm với Anh Hàm Nhi không?”, Tiểu Ly đột ngột cất tiếng hỏi, khẩu khí rất nghiêm túc.

“Đột nhiên hỏi đến, muốn ta trả lời như thế nào đây?”, có lẽ... có nhỉ! Ít nhất câu hỏi này khiến ta trần trở rất lâu.

“Vậy với Điền Giai Đình thì sao?”

“Giống như đệ thấy đó, Phong Linh và cô ấy, nhiều nhất cũng chỉ là bạn tốt.”

“Đệ nói đến là huynh, Dạ Lạc.”

“Phong Linh là ta, Dạ Lạc cũng là ta, có khác biệt sao?”

“Được, đệ tin huynh”, Tiểu Ly vẫn nghiêm túc, “Nhưng mà, Doãn Điệp, đừng dính líu đến cô ta, lần trước thì thôi bỏ qua, sau này đừng có bất cứ dính líu nào với cô ta nữa, may mắn tí xui cũng không được”.

“Đệ không được làm tổn thương người vô tội”, ta không ngại phiền phức trình bày rõ.

“Bất luận khi nào, huynh luôn bao che cho người khác, đối với Tiểu Vũ như vậy, đối với Doãn Điệp cũng thế...”, Tiểu Ly lạnh lùng, “Nhưng đã từng nghĩ cho bản thân mình chưa?”.

“Bản thân ta sao?”

“Đại ca, huynh không thể thích bất cứ cô gái nào, loại tình cảm đó sẽ hại chết huynh”, Tiểu Ly chăm chú nhìn vào bầu trời đêm thâm sâu, giọng nói lạnh lẽo, “Nếu như huynh dám tiếp cận Doãn Điệp, đệ nhất định sẽ không chút do dự giết chết cô ta, cho dù là có trở mặt với huynh”.

Câu nói uy hiếp này so với những điều trước đây cậu ấy nói ra, đã lạnh lùng hơn mấy phần, chịu ảnh hưởng từ Áo Nguyệt sao?

“Đệ mãi mãi là em trai của ta, thân làm anh trai, ta vĩnh viễn sẽ không trở mặt với đệ, chỉ biết kéo đệ quay đầu.”

...

Hai ngày nay ta bị Tiểu Ly theo rất chặt, cho dù ở trường học cũng không thả lỏng, ngoại trừ những giờ lên lớp của mỗi người, cậu ấy gần như đã trở thành vệ sĩ đặc biệt của ta, thường xuyên gây ra sự “ác ý bao vây tấn công” của những kẻ si tình, có người biết sự tình thì mượn tay của ta để biểu đạt tình cảm ái mộ đến thầy giáo Dạ, thư tình bay đầy trời...

Ba người cùng lớp đều không đi học, ta đang cô độc nghe giảng thì nhận được tin nhắn của Tiểu Trinh, hỏi ta đang ở đâu...

Bước ra khỏi phòng học, một nữ sinh trí thức mặc chiếc áo phong cộc tay màu hồng nhạt, trước ngực có dải ruy băng thắt hình con bướm, bên dưới là một chiếc váy bò viền hoa, tay xách một chiếc túi màu nâu đang đợi ta ngoài cửa, thu hút không ít nam sinh.

Có người đã nhận ra, cô ấy là hoa khôi xinh đẹp lạnh lùng của khoa Trung Văn, Hàn Tiểu Trinh.

“Chúng ta vừa đi vừa nói nhé!”, cô ấy phớt lờ ánh mắt nghi vấn, ngạc nhiên và hiếu kỳ xung quanh, tự đi xuống lầu.

“Lễ phục mình đã mang đến tiệm giặt khô rồi, ngày mai là có thể trả cậu, có điều sợi dây chuyền đó... bị Doãn Kiếm cầm đi mất, bây giờ không có cách nào trả cho cậu, thật sự rất xin lỗi”, đi ra khỏi tòa nhà giảng đường, Tiểu Trinh nói thẳng vào việc chính, mang theo ý xin lỗi, “Mình biết nó rất quý giá, cậu có thể thư thả cho mình thêm vài ngày nữa mới trả nó lại được không?”.

“Không cần bận tâm đâu, bộ lễ phục đó là đặc biệt đặt làm cho cậu, cũng tại mình không nói rõ, hại cậu tưởng rằng phải trả lại, cậu giữ lại đi nhé! Để ở nhà mình lại thành lãng phí. Dây chuyền, có hơi quý giá một chút, bị cầm đi rồi thì đành kệ nó bị cầm đi vậy, nhà A Kiếm có tiền, cùng lắm là mình đi tìm anh ta đòi trả tiền coi như bán cho anh ta, cậu không cần phải bận tâm đâu.”

“Tiểu Phong, cậu có thể không bận tâm, nhưng mình có nguyên tắc của mình, đồ của cậu mình nhất định sẽ nghĩ cách trả lại cậu”, khẩu khí của cô ấy rất kiên định, sau đó đã thả lỏng hơn, “Xin hãy hiểu cho mình, mình không muốn thiếu nợ người khác thứ gì”.

“Không muốn thiếu nợ đương nhiên rất tốt, nhưng tiếp nhận thích đáng cũng có thể kéo gần khoảng cách với người khác. Đừng từ chối mình, nói cái gì mà thiếu nợ với không thiếu nợ, cậu không hề nợ mình cái gì, mà là mình muốn chia sẻ với cậu, chúng ta là bạn mà!”, ta chân thành cười nói.

“Bạn bè? Chia sẻ?”, cô ấy im lặng một lát, muốn nói lại thôi, ánh nhìn chuyển sang cây phong bên đường, chậm chậm lên tiếng: “Tiểu Phong, Doãn Kiếm đối với cậu hình như là nghiêm túc đó”.

“Mình với anh ta... là người của hai thế giới khác nhau, đã định là không thể đi được cùng nhau, hà tất phải nói đến nghiêm túc? Đã mấy ngày không thấy anh ta đến trường học rồi, cũng không biết dạo này thế nào?”.

“Doãn Kiếm cùng khóa với bọn mình, học quản lý doanh nghiệp, mấy năm trước đã tốt nghiệp MBA ở Pennsylvania rồi, bản thân còn hiểu biết nhiều hơn cả giáo sư, nhưng lại phải chạy đến đây làm học sinh, dựa vào tư chất của anh ấy và thân phận của đại thiếu gia nhà họ Doãn, hiệu trưởng và các giáo viên đều mặc kệ anh ấy chiều chuộng anh ấy, việc gì cũng nhường vài phần, anh ấy thích làm gì thì làm. Không đến trường học là chuyện bình thường, anh ấy chỉ coi chỗ này là một nơi giải trí tiêu khiển, thỉnh thoảng nhớ ra thì đến dạo chút... cuộc sống của con em nhà quan lại giàu có, không phải thứ mà loại tiểu dân chúng ta tưởng tượng được”, Tiểu Trinh lạnh lùng nói một chuỗi dài.

“Cậu biết nhiều chuyện của anh ta thật”, đặc biệt quan tâm phải không? Ta nhìn thấy một tia hy vọng.

“Chuyện mọi người đều biết, chỉ có cậu là không biết”, cô ấy lấp lửng lảng tránh, rất mất tự nhiên.

“Này, nói đủ rồi, phải về nhà rồi”, phía sau truyền đến tiếng hừ âm u quái dị của Tiểu Ly, cậu ấy bước mấy bước đuổi theo bọn ta, liếc mắt nhìn Tiểu Trinh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 5: Thăm Bệnh, Trói Buộc Linh Hồn

Tiểu Trinh mượn có đi bệnh viện thăm nom mẹ, đi trước một bước rồi, ta nghỉ ngơi, cô ấy có phải là bị ánh mắt sát nhân xua đuổi của Tiểu Ly dọa chạy mất không? Ta vừa mới định cùng Tiểu Ly về nhà lại nhận được điện thoại của Dĩ Tiên, giọng nói của cô ấy nghe có vẻ rất trầm trọng.

“Tiểu Phong, đến bệnh viện một chuyến đi!”

“Ai xảy ra chuyện vậy?”, bọn họ đã tìm được Âu Ngưng trước cả Âu Nguyệt và Ti Ti sao? Đã đưa đến bệnh viện rồi? Không, nếu Âu Ngưng xuất hiện, Âu Nguyệt chắc chắn sẽ biết, hơn nữa sẽ lập tức nói cho ta biết.

“An Trác”, đầu dây bên kia im lặng mấy giây, từ từ nói ra.

Cậu ta? Ta cẩn thận nghĩ lại, hai ngày trước bộ dạng khi cậu ta xông ra ngoài đi tìm Âu Ngưng đã không bình thường rồi.

Trong phòng bệnh, Nghiêm Tuấn và Dĩ Tiên đều có mặt, hai người vô cùng lo lắng, mà chàng trai nằm trên giường bệnh hôn mê, khuôn mặt ưu thương đó, như thể không muốn tỉnh lại vậy.

Dĩ Tiên thấy Tiểu Ly cũng cùng đến, có chút ngạc nhiên, cậu em này liên không vui vẻ gì hất hất cằm lên với ta: “Tôi không rồi hơi thừa tình cảm như chị ấy”.

“Tình hình Tiểu Trác thế nào?”, ta nhìn bệnh nhân đang ngủ sâu trong lòng đột nhiên nảy sinh nghi hoặc, trước đây chưa từng chú ý, linh hồn của cậu ấy...

“Từ lúc tìm thấy cậu ấy đến bây giờ đã nằm hai ngày rồi, chưa hề tỉnh lại, bác sĩ không tìm ra được nguyên nhân”, Nghiêm Tuấn nói, “Cơ thể không có bất kỳ tổn thương nào, các mặt sinh lý đều bình thường, cũng không phải là trạng thái sốc mạng tính tạm thời vì tinh thần phải chịu kích thích quá độ gây ra, ngủ rất an lành, nhưng cho dù bọn tôi gọi thế nào cũng không tỉnh lại”.

“Tôi đã hoài nghi liệu có phải là cậu ấy đụng phải con yêu tinh kia, trúng yêu pháp không, đã dùng giải chú thử rồi, nhưng không có chút hiệu quả nào”, Dĩ Tiên tiếp lời, “Nhưng mà tôi cũng không uống công, trên người cậu ấy phát hiện ra chỗ rất kỳ quái, linh hồn của cậu ấy”.

Nghe thấy vậy, ta bất giác hơi giật mình, vị âm dương sư này, phải rửa mắt mà nhìn cô ấy rồi. Hậu duệ của gia tộc tinh anh thuộc Thu Mộc Viên, năng lực của cô ấy vượt xa âm dương sư bình thường có trình độ tương đương với Iris ngự linh sư cao cấp của Cục Đặc phái.

“Linh hồn của cậu ta?”, Tiểu Ly nhú mày, chắc là có chút bất ngờ đối với việc cô ta có thể phát giác ra.

“Đúng, linh hồn của cậu ấy”, Dĩ Tiên khẳng định lập lại, “Giống như bị cưỡng ép phong tỏa ở bên trong thân thể, và bảo vệ rất tốt, bất luận thế giới bên ngoài tác động thế nào, linh hồn cũng sẽ không rời khỏi cơ thể, càng sẽ không chịu tổn thương, giống như một loại thuật trói buộc, chôn giấu đến mức cực kỳ cẩn mật. Nếu không phải An Trác xảy ra chuyện như thế này, tôi căn bản không thể phát hiện nổi”, cô ấy thuận theo ánh mắt nhìn xuống người con trai đang ngủ say, “Có lẽ... đây là nguyên nhân khiến cậu ấy không tỉnh lại”.

“Nói thế nào?”, chính xác, không sai, suy đoán của cô ấy không tồi. Tầng sâu ý thức của Đỗ An Trác ngẫu nhiên khuấy động thuật trói buộc, như một con chuồn chuồn khẽ điểm một cái lên mặt nước phẳng lặng như gương, khơi lên những gợn sóng lăn tăn, khuấy nhiễu sự phối hợp vốn có, khiến chúng ta phát giác ra sự khác thường.

“Cân bằng... bị phá hoại rồi”, Dĩ Tiên nhập tâm suy nghĩ nửa phút, nghiêm túc chỉ ra.

“Cân bằng?”, Tiểu Ly hơi nhướn mày lên, hứng thú rất sâu.

“Thêm vào thuật trói buộc bên trong cơ thể An Trác tương đương với phong ấn linh hồn của cậu ấy, hai mươi năm nay sóng yên biển lặng, lần này ẩn chứa vô tình phải chịu sự tấn công của tiềm thức, tạo thành rối loạn năng lượng cố định của linh hồn. Đối một cách nói khác, khi người đang yên tĩnh sẽ có lý trí, cảm xúc mất khống chế sẽ mất đi lý trí, rơi vào điên cuồng, đầu óc không tỉnh táo. An Trác bây giờ chính là đang vào trạng thái linh hồn mất khống chế, do phong ấn của thuật trói buộc, hồn phách không chạy trốn ra khỏi cơ thể được, lại không hoàn toàn dung nhập với thân thể, đang phiêu du ở trong một vùng chân không nào đó”, Dĩ Tiên giải thích tường tận cho bọn ta.

“Vậy làm thế nào bây giờ? Phải giúp cậu ấy giải trừ thuật gì đó kia phải không?”, ta giả bộ lo lắng hỏi.

“Giải trừ thuật trói buộc trước nay có hai phương pháp, một là do người hạ thuật tự giải, hai là dựa vào người bị hạ thuật tự mình công phá, cách thứ nhất rõ ràng không được, cách thứ hai gần như không có hy vọng, người hạ thuật đạo hạnh rất cao, tính chặt chẽ của thuật trói buộc không gì so sánh được”, Dĩ Tiên trầm giọng xuống, giống như có chút an ủi, “Nhưng mà, cũng may mà giải không được...”.

“Dĩ Tiên, cậu nói như thế này thật quá không có tình người rồi”, Nghiêm Tuấn chăm chăm nhìn cô ấy lạnh lùng nói, “An Trác dù sao cũng coi cậu là bạn bè, đến giờ cậu ấy có khó khăn, cậu lại vui mừng trên tai họa của người khác?”.

“Không phải là vui mừng trên tai họa của người khác”, Dĩ Tiên cật lý phản bác, “Phía sau đạo phong ấn đó ẩn giấu cái gì chúng ta chẳng biết được, trước tiên chưa nói đến chuyện tôi không có cách nào giúp đỡ, cứ coi như giải được rồi, nếu như trước khi tìm hiểu rõ ràng tình hình, sợ ý lỡ giải thuật trói buộc ra rồi, vạn nhất xảy ra chuyện, hậu quả chẳng ai gánh vác nổi cả”.

“Nhà đầu này nói rất có lý, các người tốt nhất đừng có khinh suất làm bừa”, Tiểu Ly nhàn tản chen vào một câu.

“Có bản lĩnh anh làm cho cậu ấy tỉnh đi, đừng chỉ biết ở bên cạnh nói lời dễ nghe”, Nghiêm Tuấn đầu xót nhìn sang người bạn giống như người thực vật, lời nói ba phần giận dữ bảy phần châm biếm.

“Nhóc con nhà cậu...”, Tiểu Ly lập tức nghiêng răng kèn kẹt.

Ta ngăn cản đệ ấy, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng gây chuyện”, hồi sang Dĩ Tiên đang trầm mặc, “Tiên Tiên, cậu có cách nào cứu Tiểu Trác không?”.

“Có một biện pháp mà cũng chẳng phải là biện pháp”, nghe khẩu khí của cô ấy, dường như chẳng nắm chắc được bao nhiêu.

“Mặc kệ là phương pháp gì, có thể thử thì cứ thử đi!”, ta độ lượng nói ra, chuẩn bị tốt tâm lý.

“Được thôi” thái độ của Dĩ Tiên ổn định lại, An Trác biến thành thế này có liên quan rất lớn đến chuyện mất tích của Tiểu Ngưng, cậu ấy đã đau đớn mất đi Đình Linh, mất đi Âu Ngưng nữa là sự đã kích quá lớn đối với cậu ấy, trong lúc đau đớn cực độ, ý thức va chạm loạn lên, dẫn đến cục diện thế này. Âu Ngưng trong chốc lát sẽ không tìm về được, bây giờ có thể an ủi cậu ấy nhất, chỉ có cậu, Phong Linh, từng bị cậu ấy nhầm tưởng rằng là Đình Linh”.

“Tôi?”, “Chị ấy?”, ta và Tiểu Ly đồng thời kinh ngạc, cậu em mặt mày khó chịu, cho dù trong lòng biết ta có thể cứu được cậu ta, dưới tiền đề là không phá hoại phong ấn, để linh hồn cậu ta yên ổn về chỗ cũ.

“Tiểu Phong?”, Nghiêm Tuấn đột nhiên ngộ ra, “Dĩ Tiên, cậu gọi cô ấy đến là...”.

“Tôi không có cách nào chắc chắn An Trác có thể nghe thấy giọng nói của cô ấy, sau đó dựa vào ý chí của mình để tỉnh lại không”, Dĩ Tiên thuận theo ý trời thờ dãi, “Thử chút đi?”.

“Các người thật to gan, dám tính toán đến đại...”, Tiểu Ly bỗng chốc như bánh pháo bị châm lửa.

“Tiểu Ly”, ta kịp thời quát, cắt ngang đệ ấy, “Ra ngoài”.

“Này, chị... bọn họ...”, Tiểu Ly phun ra, hỏa khí phùng phùng bốc lên, “Dạ...”.

“Ra ngoài”, ta càng lạnh lùng cắt ngang cái tên suýt nữa đệ ấy nói ra khỏi miệng.

Nghiêm Tuấn và Dĩ Tiên mặt đầy kinh hãi, chưa từng thấy ta nổi giận, nói một cách nghiêm khắc cũng không phải là nổi giận, là cố ý làm ra để áp chế Tiểu Ly mà thôi.

“Hừ”, cậu ấy cực kỳ không cam chịu văng ra một âm mũi, “Đánh nhanh thắng nhanh, sớm xong việc sớm về nhà”, một ngọn núi lửa nham thạch bắn tứ tung đã lùi ra khỏi phòng bệnh.

“Tôi cũng ra ngoài, An Trác giao lại cho cô”, Dĩ Tiên bình tĩnh bám theo cậu ấy ra khỏi cửa.

“Dĩ Tiên...”, Nghiêm Tuấn ý thức được điều gì đó, quay lại nhìn ta một cái đầy ảm ỉm, cũng không nghĩ nhiều, vội đuổi theo cô nữ sinh kia đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhân lúc sự chú ý của Dĩ Tiên đặt ở chỗ Tiểu Ly, ta nâng một ngón tay lên, đầu ngón tay có một sợi sáng bạc điểm vào trước ngực Đỗ An Trác, sợi tơ bạc di chuyển thăm dò đến chỗ linh hồn nhảy nhót không yên kia, cảm nhận được phong ấn của thuật trói buộc. Ta không tìm được rưng rưng một cái, giống với dấu hiệu kinh người ở sau lưng Trình Đại Mỹ ở biệt thự Hương Vy, hình vẽ đầu lâu hình tam giác, chỉ không có hai chữ cái.

Ấn chú tán phát ra khí lạnh u ám, từng hồ đen trống rỗng giống như thiên quân vạn mã đang thị uy với ta. Sự lo lắng của Dĩ Tiên là chính xác, bên dưới ẩn giấu sự hắc ám không gì so sánh được, băng lạnh, tuyệt vọng... với linh lực hiện tại của ta, đối kháng với nó thì giống như nước lửa bất dung, e là sẽ hủy diệt cả hai bên.

Ta không hề sợ hãi hắc ám, như Thi Ma từng nói, ta vốn bắt nguồn từ hắc ám, Thần giới không có chỗ dung.

Nhưng mà Đỗ An Trác...

“Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng...”, người trong mộng mê sảng, cuối cùng cũng có động tĩnh rồi, anh ta nhú chặt mày lại, giống như rất đau đớn, bị thương, không nơi bầu vú, “Đừng... đừng có làm tổn thương cô ấy... đừng mà, Tiểu Ngưng...”, rồi đột ngột choáng tỉnh, mồ hôi lạnh ướt sũng toàn thân.

Nghiêm Tuấn và Dĩ Tiên nghe thấy tiếng nói bên trong, vội vàng chạy vào.

“An Trác, cậu thật sự tỉnh rồi!”, Nghiêm Tuấn không giấu được vui mừng.

“Xem ra tôi đã hạ đúng chú rồi, cậu có thể gọi cậu ấy tỉnh lại”, Dĩ Tiên thờ phào một hơi, trong ánh mắt nhìn sang ta có một loại thăm dò không dễ phát hiện ra.

“Mình cũng chẳng làm gì cả”, ta khiêm tốn uyển chuyển nói.

“Lời thôi dài dòng, xong rồi thì mau đi thôi!”, Tiểu Ly rất thiếu nhẫn nại thúc giục, lão đại lại không vui rồi.

“Không vội”, còn có vấn đề cần làm cho rõ ràng.

“Nghiêm Tuấn... mình... mình làm sao vậy?”, Đỗ An Trác bình phục tâm trạng, ngồi ở đầu giường chẳng hiểu điều gì xảy ra.

“Cậu đã ngủ hai ngày rồi”, Nghiêm Tuấn nói đúng sự thực, đùa bốn đập lên vai của An Trác, “Tiểu tử cậu mạng lớn, đến Quỷ Môn Quan dạo một vòng rồi lại quay về đó, may là có Tiểu Phong gọi cậu tỉnh lại”.

“Tiểu Phong?”, ánh nhìn của An Trác hướng sang ta, dừng lại mấy phút rồi chậm chậm cúi đầu không nói, tay túm chặt lấy mép chăn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 6: Câu Đồ Đêm – Cương Thi Thúc Thúc

Tiểu ly luôn muốn nói gì thì nói, chẳng cần quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh, cậu ấy hỏi Đỗ An Trác có biết bên trong cơ thể mình có phong ấn không, đương nhiên câu nói còn chưa hỏi xong, đã bị âm lượng siêu cao của Dĩ Tiên phủ lấp: “An Trác, tối đó xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao cậu lại ngã ở trong con ngõ hẻm như vậy?”.

“Nha đầu, tôi cảnh cáo cô, đừng quá đáng quá”, Tiểu Ly hung dữ uy hiếp. “Tôi không phải gọi là nha đầu, tôi có tên, Lương Dĩ Tiên”, Dĩ Tiên hét lần này đến lần khác mạo phạm kẻ cương bạo.

“Hừ, Lương Dĩ Tiên, cô sẽ phải trả giá vì thái độ đối với tôi ngày hôm nay.” “Tiểu Ly, yên tĩnh một chút”, mặt ta nở nụ cười mỉm, trong lời cất trữ đao, nhắc nhở cậu ấy tự giác một chút.

“Hừ”, cậu em quay đầu đi, phớt lờ.

“Tôi đã ngủ hai ngày rồi? Nhưng... vì sao? Chuyện trước đó... không nhớ rõ lắm”, Đỗ An Trác tự nói tự nghe, giọng nói có chút nôn nóng, rồi rạc đứt quãng, “Tiểu Ngưng... bị bắt đi rồi, chỗ đó... rất tối, căn phòng lớn màu đen, cung điện... đầu lâu... quỷ hóa... Tiểu Ngưng đang kêu cứu, yêu quái... muốn giết cô ấy!”, đột nhiên kinh hãi, “Nghiêm Tuấn, Dĩ Tiên, mau đi cứu Tiểu Ngưng”, nói rồi anh ta hất tung chăn ra muốn xuống giường, nhưng một con choáng váng ập đến, tay phải anh ta ấn lên trán, không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào đồ vật xuống giường.

Chân tay luống cuống đỡ cậu ta nằm lại xong, Dĩ Tiên truy vấn: “An Trác, cậu nói cái gì màu đen... cung điện, đầu lâu...?”.

Những lời nói không có thứ từ đó... nhìn thấy ảo giác gì sao? Có lẽ có liên quan đến phong ấn trên linh hồn cậu ta.

“Tôi không biết... không biết”, Đỗ An Trác không ngừng lắc đầu, lời vẫn không rõ ràng, “Rất lạnh... rất tối, không nên như vậy, không... không nên... là giọng nói của Tiểu Ngưng, cô ấy đang khóc, tìm không thấy đường... bị một đám yêu ma vây lấy rồi, định ăn cô ấy, không... không thể được... không được, cứu cô ấy, cứu cô ấy...”, giọng nói dần dần trầm xuống, lại lần nữa chìm vào trong hôn mê.

Ra khỏi phòng bệnh, ta định đi thăm mẹ của Tiểu Trinh một chút, cửa phòng khép hờ, cách tấm kính trên cánh cửa, ta thấy Tiểu Trinh đang nằm gục bên giường, giống như một con vật nhỏ mệt mỏi phủ phục ở bên dòng suối nghỉ ngơi, quá mệt sao?

Có lẽ ta cần phải làm chút gì đó, cho dù không thể vẫn hồi được tính mạng của người mẹ đó.

Quyết định của ta, ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Dạ trạch về đêm, đêm tối màu trắng âm u, trăng đêm mờ mờ đục đục, khiến người ta không hiểu được, luôn cảm thấy sẽ đột nhiên có thứ gì đó lao ra.

“Hử ở nhà là huynh đều phải ở trong phòng vẽ đến cả mấy giờ đồng hồ”, Tiểu Ly từ sau lưng ta thò đầu đến, sấn lặn gần giá vẽ, “Sao chép kiệt tác gì vậy?”.

“Không phải kiệt tác, mà là tranh”, ta dùng chiếc bút vẽ trong tay lại, nhàn tản trả lời.

“Lần trước hình như huynh vẽ cuốn truyện tranh gì đó, vẽ bản chính mình vào đó thì cũng thôi đi, cuối cùng còn đem cả đệ và U Minh sứ giả của huynh vào làm tư liệu”, Tiểu Ly đứng thẳng người lên khinh miệt, “Xi, huynh định viết một bộ tự khoe khoang sao?”.

“Đệ nhìn thấy rồi?” cậu ấy vào phòng ta lật ngăn kéo?

“Xi, đặt ở chỗ dễ thấy như vậy, bị mèo lật ra cũng chẳng có gì là lạ không chỉ đệ, mấy người bọn họ đều đã đọc rồi”, cậu ấy nói bóng nói gió thanh minh, “Ồ, lần này lại về cái gì?”.

Trên giá vẽ, màn đêm u ám mờ mịt, ánh trăng mỏng lung mờ ảo, bao bọc lên một tầng nhung đen dày đặc cho căn nhà cũ kỹ trong núi, yên tĩnh ngủ say.

Tiểu Ly ngấm ngấm hồi lâu, kinh ngạc hỏi: “Nhà chúng ta?”.

Ta cười nhạt không lên tiếng, cầm bút lên viết xuống hai chữ ở chỗ trống, “Trăng Đêm”.

“Trăng đêm? Áo Nguyệt của Dạ Lạc?” cậu em ngây thơ buột miệng nói ra.

Trái tim của ta bỗng co rút, tại sao cậu ấy lại không nói Áo Nguyệt của Dạ Ly chứ? Trong sáu người thì anh ta và Tiểu Ly có quan hệ bền chặt nhất.

“Nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài rồi sao?”, ngoài cửa sổ một mảng đêm yên tĩnh âm u, ta chậm chậm nói, “Đêm tràn đầy thần bí và những điều chưa biết, có người sợ hãi, có người si mê, mảnh trăng tàn mờ ảo như cách một lớp sương mù, hoang vắng, u ám, nhìn không thấu được diện mạo vốn có của nó. Đêm bám dính lấy mỗi góc khuất, trăng cất giấu đi sương hoa, khiến cho đêm càng thêm sâu, càng thêm tĩnh, hoang vu mà mê ảo, giống như vẩy quần lên bánh răng của vận mệnh, tương lai không thể nói rõ được, trăng đêm trở thành một câu đố”.

“Một câu đố?”, Tiểu Ly hồ đồ rồi, “Đáp án là gì?”.

“Hy vọng có một ngày, đệ có thể thay ta tìm ra được”, “Trăng đêm” của ta có thể không cách nào vẽ đến kết cục, khi đó, ta muốn đệ thay ta tiếp tục vẽ.

“Nói đi nói lại, bản thân huynh cũng không biết? Còn nói uyên thâm như vậy, thật không chịu nổi, đệ còn tưởng rằng là huynh và Áo Nguyệt.”

“Có cách nghĩ đơn thuần thế này cũng không phải là không tốt”, ta cười tự đáy lòng, “Tiểu Ly, đi giúp Áo Nguyệt tìm Âu Ngưng đi! Thuận tiện bảo A Mục ghé thăm tiếp một vị khách”.

“Có khách đến?”, cậu ấy nhắm mắt cảm ứng một hồi, “Kẻ đó là ai?”.

“Một người quen, đệ không cần lo, chuyện của Âu Ngưng cấp bách hơn, mau đi.”

“Huynh lo lắng phong ấn của Đỗ An Trác sẽ bị giải? Năng lượng phong ấn trong linh hồn cậu ta vô cùng hung ác.”

“Có một vài chuyện, một khi đã đến, muốn ngăn cũng chẳng ngăn nổi.”

“Hiểu rồi”, cậu ấy có linh ngộ, chớp mắt cái đã biến mất, mà không còn giận dỗi cự tuyệt nữa, bởi vì hiểu rõ, Âu Ngưng là liều thuốc trấn định của Đỗ An Trác.

Ta giờ tay lên búng một cái, một cương thi cùng A Mục xuyên vào kết giới. Ta đi ra khỏi phòng vẽ, thuật tay kéo cửa lại, quay đầu nhìn bức “Trăng đêm” kia, khoe miệng hơi nhếch lên ẩn xuống công tắc bên cửa, tắt đèn đi, phòng vẽ chìm vào giấc ngủ trong đêm đen.

Dưới lầu, khách đã được đưa đến. A Mục dùng khẩu khí phỏng theo kiểu của quân gia nói: “Xin đợi một chút, tôi đi thông báo cho chủ nhân”, ngẩng đầu vừa khéo nhìn thấy ta đứng ở đầu cầu thang, ông ấy cung kính bẩm báo, có chút xấu hổ với ông chủ mất híp nụ cười chất đầy trên mặt này.

“Ai da, cô nhóc điên, bây giờ cháu thật sự là khỏe mạnh hăng hái, thay đổi mới mẽ, khí chất không còn giống năm đó nữa!”, cương thi đại thúc nhiệt tình thân thiết đi lên phía trước trò chuyện, “Thường nói ba ngày không gặp nhìn nhau đã rất khác, đã hai năm chưa gặp cháu rồi, cháu như hoàn toàn biến thành một người khác vậy”, hai bộ móng vuốt ón lạnh duỗi đến, vỗ vỗ vai, xoa xoa mặt, cốc cốc đầu ta..., một loạt hành động để xác định, xong xuôi rồi, ông chủ ấy liền đàn ra, “Ý? Thật sự thay đổi rồi!?”.

“Hừ, tôi bây giờ không phải là cương thi”, bị thi trào của ông ta giầy vò xong, ta xa xăm đáp.

“NO!”, ông ta ôm đầu thảm thiết kêu một tiếng thê lương, “Tác phẩm hoàn mỹ nhất của ta! Trời ơi, cháu đang đùa gì với ta vậy?” hai móng vuốt ông ta bị mặt đau đớn khóc lóc, “Cô nhóc điên của ta, tàn nhẫn quá đi mất... sự việc xác suất bằng không, không có khả năng, cháu làm thế nào làm được? Cô nhóc điên, cháu là Thần sao?”, ông ta nắm chặt lấy hai vai ta, nước mắt rơi rào rào.

“Hỗn xược, cương thi đàn động, dám bắt kính với đại nhân nhà ta như vậy”, A Mục bản tính bạo phát, bàn tay túm lấy sau gáy của cương thi, thuận tay quăng ra.

“Rầm”, “Bụp”, hai tiếng lãnh lót như đêm âm vang lên, đại thúc sau khi bay ra một hình vòng cung đẹp mắt trong không trung, đầu đập lên bức tường rắn chắc, tiếp đó ngã như con chó lăn trong bùn, mềm nhũn dính lên sàn nhà, cả nửa ngày không dậy nổi, đáng thương, xương đầu cũng bay hết rồi.

Hai người bạn nhỏ bị kinh động, cùng nhau chạy ra quay lại xem

“Hoài Nặc, ông không ở bên cạnh hoa hồng nhỏ của ông, tại sao lại rảnh rỗi đến tìm tôi?”, ta ngồi trên sofa, bụng cóc trà hoa lên nhấm nháp.

“Đang muốn nói với cháu đây”, cương thi ngồi vắt chân ở đối diện, thỏa mãn uống một ngụm rượu mạnh, cánh tay lười nhác uể oải gác lên lưng ghế sofa, “Ta và Lệ Dung hai năm trước đi Mỹ hưởng tuần trăng mật, quyết định định cư ở đó rồi, giờ quay về thăm họ hàng sau. Di Dung của cháu vừa quay lại liền hỏa tốc chạy thẳng về nhà mẹ đẻ, vẫn an công chúa điện hạ và mấy vị công tử, thăm nom con gái đã lâu không gặp. Cô ấy đã hạ một tử lệnh cho ta, nhất định phải tìm cháu quay về Yên Đề cốc chúc mừng sinh nhật cô ấy”.

Ta cảm cóc trà nóng hôi hổi, hỏi: “Hai năm trước không thấy như vậy, di Dung bây giờ còn tổ chức sinh nhật, gả cho ông liền thay đổi rồi?”

“Điều đó thì không phải...”, ông ta vừa định miêu tả phóng đại thể nọ thể kia, bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, lông mày nhướn lên, “Tiểu Phong à! Tại sao ta phát hiện cháu chẳng giống với cô nhóc điên trước đây chút nào vậy? Lúc đầu cháu không tình không nguyện để ta biến thành cương thi, lập lời thề máu muốn tìm ta báo thù, thậm chí đuổi giết đến tận Yên Đề cốc, muốn điên cuồng bao nhiêu thì có bấy nhiêu... ừm, hừ, tuy nhiên, kết quả làm tiểu nha đầu hơn một tháng rồi, bây giờ cháu thật sự là siêu thoát rồi đó”.

“Nhờ ông ban cho, tôi vừa mới qua tuổi mười tám thì đã kết thúc sinh mệnh loài người quý báu rồi, lúc bắt đầu không thích ứng đến cực độ, dục vọng uống máu càng ngày càng mạnh, đã giày vò tôi đến chết đi sống lại, nửa đêm canh ba hàng ngày phải chạy ra khỏi trường học tìm động vật giải quyết, cuộc sống tăm tối ăn tươi nuốt sống thật sự chẳng cách nào sống được.”

“Ta thật sự rất bội phục cháu, trong trường học nhiều người như vậy, cháu lại chưa từng làm bị thương một ai cả, sức khác chế mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng của ta, đối với ánh nắng mặt trời cũng không quá miễn cảm, cháu khác biệt rất lớn so với cương thi bình thường”

“Đại nhân lại từng có trải nghiệm như vậy”, Diệu Âm ở bên cạnh ta nửa đau lòng nửa cảm hận.

Chú thích: 1 Nguyệt là trăng, Dạ là đêm, nên Dạ Ly suy ra “Trăng đêm” là Áo Nguyệt của Dạ Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 7: Thi Ngữ – Hoài Nặc Gặp Bất Hạnh

Đối thoại giữa ta và Hoài Nặc khiến mọi người nổi giận, ta nghe thấy A Mục đan ngón tay vào nhau vụn bốp phát ra tiếng răng rắc, “Cương thi khốn nạn, làm bị thương chủ nhân ta, ta phải bắt ngươi hoàn trả gấp mười lần”.

Hoài Nặc đại thúc nhanh chóng để hai tay giao nhau ngăn chặn, lòng vô cùng sợ hãi, lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Đội đã... đội đã Tiểu Phong, Tiểu Phong đại anh hùng của Yên Đề cốc, Tiểu Phong lương thiện nhất, mau bảo anh ta dừng tay,... nhất quyết không được đánh ta, sẽ gây ra chết người đó”.

“Ông cũng coi là người?”, A Mục cười nhạo.

“A Mục, không cần tính toán với ông ta, ta lấy đức báo oán, thù hận đã kết thúc rồi”, ta vô cùng độ lượng thể hiện thái độ.

“Lấy đức báo oán? Tác phong giống của ngài, nhưng không đủ khiến ta hả giận.”

“A Mục, ở trước mặt đại nhân phải biết điều, đợi lúc ông tiễn ông ta đi ở bên ngoài động thủ cũng chưa muộn”, Tĩnh Hà ngồi bên cạnh cương thi bình tĩnh đưa ra kiến nghị.

“Chú ý hay”, A Mục nắm tay thành nắm đấm, khóe mắt chứa ý cười lóe lên ánh sáng sắc nhọn như dao.

Tên cương thi nào đó nhìn trời kêu than, nước mắt tràn trề.

Ta thông thả uống trà, biểu thị sự bất lực chẳng thể làm gì, mấy kẻ này ở vài phương diện nào đó không bao giờ nghe lời ta.

“Sinh nhật di Dung là ngày nào?”

“Mười hôm nữa, ngày hai mốt tháng này”, tốc độ trả lời của ông ta còn nhanh hơn cả sấm chớp, khuôn mặt khốc lóc lập tức đổi thành đáng vẻ cười híp mắt nịnh bợ.

“Ngày hai mốt, tôi sẽ cố hết sức.”

“Cương thi, không phiền nếu có thêm người chứ?”, Tĩnh Hà khẩu khí lạnh lùng.

“Này nhóc con, thái độ gì vậy?”, Hoài Nặc dường như đã ghi thù lại dám có thái độ như vậy.

Ta thăm thương xót cho ông ta, A Mục huyết sáo một cái, cười càng vui vẻ hơn. Diệu Âm nhìn sang ông ta, đồng cảm vô hạn, dịch dịch thân người, tiến gần về phía ta. Nhưng cương thi tuyệt nhiên không hề phát giác ra nguy hiểm đang đến gần, thân nhiên nhìn bọn ta đang mỗi người một biểu cảm khác nhau.

“Cương thi thúc thúc, mời lặp lại một lượt lời vừa rồi”, cậu bé nở nụ cười thiên sứ mê hoặc chúng sinh với ông ta.

“Ồ ha ha..., cậu bạn nhỏ thật ngoan đó, con cái nhà ai vậy! Đáng yêu thế này, thúc thúc thương”, Hoài Nặc mặt mày hớn hờ, vui mừng đến mức gật gù, rất hài lòng với tiếng “thúc thúc” ngọt ngào đó, hai chiếc móng vuốt hướng đến phía khuôn mặt hoàn mỹ không khuyết điểm kia.

Tinh Hà duy trì khuôn mặt cười ngây thơ vô hạn, vuốt tay cách mặt cậu ta chỉ vài milimet, không biết từ đâu bay ra hai đường lưu quang tím nhạt từ cổ tay ông ta cắt xuống, không kịp ngờ tới. Một chiếc roi xuống bên mép sofa, một chiếc rút trên mặt đất, tức thì hai vũng hoa máu đậm đặc lan ra, nổi lên thành một mảng với chất dịch đỏ cuộn cuộn trào ra miệng cắt chỗ tay, nghìn vạn phân tử huyết cầu phát tán trong không khí.

“Á!”, nửa phút sau, cương thi tiên sinh kinh hãi với sự cố đột ngột này, sực tỉnh, phát ra tiếng khóc gào thảm thiết cực hạn, xuyên thấu đêm đen trầm lặng.

Khuôn mặt sạch sẽ của cậu bé nhìn thật vô tội, lại một đường phi quang bắn đến cổ của cương thi, gần chạm vào làn da thì kịp thời phanh lại. Tất cả cử động và biểu cảm của Hoài Nặc, ngay cả tiếng kêu cuồng loạn đều bỗng chốc ngưng bật, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, hô hấp ngừng lại, một đao đó mà cắt xuống, đầu của ông ta sẽ chuyển nhà, cái mạng nhỏ sẽ kết thúc.

Cương thi giờ hai đầu cổ tay máu lên, nhìn sang ta với ánh mắt cầu cứu.

“Tinh Hà, giáo huấn một chút là được rồi, không cần làm quá” ta chậm rãi thông thả nói, “Diệu Âm, giúp ông ta nối tay lại”.

Qua một khắc, Hoài Nặc xoa xoa hai bàn tay, chuyển động cổ tay vừa mới nối xong, mở lời tán gẫu: “Hự hự, Tiểu Phong, người bên cạnh cháu ai ai cũng phi phàm vậy, thật không thể tin được, trước đây tại sao không nghe cháu nhắc đến?”.

“Trước đây bọn họ không ở đây, nếu ông muốn làm quen, tôi có thể giới thiệu cho ông, người ném bay ông đi là A Mục, chặt đứt tay ông là Tinh Hà, giúp ông nối tay là Diệu Âm, mau cảm ơn cô ấy đi!”.

Diệu Âm chẳng vui vẻ gì cười với ông ta, dọa cho ông ta run rẩy: “Tiểu, tiểu cô nương chắc là... bình, bình thường... nhỉ?”, trong lòng đã sản sinh ra phản ứng dây xích đối với Tinh Hà mà quý khách lớp áo ngoài thiên sứ.

Tiểu cô nương lạnh lùng hừ một tiếng, trừng mắt với ông ta một cái, quay đầu không thèm đếm xỉa đến.

Hoài Nặc lúng túng gãi đầu: “Cảm... cảm ơn nhé, Diệu Âm”.

“Yên tâm, tuy tôi không thể bảo đảm những trường hợp khác bọn họ sẽ làm gì với ông, nhưng ở trước mặt tôi, không được sự cho phép của tôi, bọn họ sẽ không lấy mạng của ông, ít nhất có thể để lại một hơi thở, cũng may ông là cương thi, đầu ngón nặng chút cũng không sao”, ta huênh hoang an ủi.

“Cô nhóc điên, rốt cuộc cháu là ai vậy?”, Hoài Nặc muốn khóc mà chẳng có nước mắt.

“Cô nhóc điên?”, Tinh Hà nghi hoặc cảnh cáo.

“Không, không... không phải, là... là Tiểu Phong, Phong nữ hiệp, Phong lão đại”, Hoài Nặc kinh hãi liên tục đổi cách xưng hô, “Ồ trong Yến Đê cốc sớm đã nghe Bích Nhu công chúa và bốn vị công tử bàn luận, nói trên người cháu thấp thoáng có luồng khí thánh linh kỳ quái, không biết là thật hay giả?”.

“Chủ nhân vốn là thần linh chí cao vô thượng, tất nhiên có khí thánh linh thần minh, có gì đáng kỳ lạ chứ?”, A Mục khinh miệt ông ta.

“Hả... hả?!” Hoài Nặc tròn mắt lấp bắp.

Ta kể qua loa ngọn nguồn của sự việc, từ lúc bị ông ta cắn thành cương thi, chẳng bao lâu sau, hai người bạn cùng ký túc phát hiện ra sự dị thường của ta, biết rõ sự tình, bọn họ không những không kinh hoàng, còn nghĩ cách tìm biện pháp an ủi ta, thậm chí đề giúp ta vui vẻ, còn lên kế hoạch đi du lịch, ở trên mạng, thấy Kỳ Sơn có lời đồn kỳ lạ, liền quyết định đến đó thăm dò.

Giống như vận mệnh đã sắp xếp, Lão Đầu Nhi trong cổ mộ ở Kỳ Sơn, đợi ta đến đó...

“Thật là chẳng thể ngờ tới được”, Hoài Nặc mấp máy bờ môi, nhớ lại câu chuyện của ta, lẩm bẩm nói, “Hự hự... chẳng trách mà cháu lại đặc biệt hơn những cương thi bình thường, có thể đánh bại Vạn Yêu Vương của Ma Vực, cứu được Yến Đê cốc, còn có thể từ cương thi biến thành người, thật sự là chỉ có Thần mới có thể làm được. Thần ơi, Thần ơi...”.

“Dạ Lạc đại nhân, tên tạp chủng này thực vô lễ với ngài, A Mục và Tinh Hà đều ra tay rồi, tôi cũng muốn giáo huấn hắn”, Diệu Âm vận chặt nắm đấm. Tiểu cô nương phần lớn thời gian đều ngoan hiền giống như chú cừu con, nhưng mà sở thích không cố định, nếu không cẩn thận nổi giận thì...

“Dạ Lạc?”; Hoài Nặc bắt được từ ngữ then chốt, hình như rất kinh ngạc, trong cổ họng chẳng hiểu sao đột nhiên không phát ra được âm nào. Ông ta há hốc miệng, cơ thể không chịu sự khống chế đổ về sau, con người trơn tròn, mặt trắng bệnh, biến thành màu xanh đen, trong ý thức tỉnh táo dường như có đôi tay vô hình đang bóp chặt trái tim, lồng ngực phập phồng co rút. Trong miệng, nước bọt trắng trào lên, mồ hôi lạnh chảy đầy sau lưng khiến ông ta ướt như chuột lột, không cử động nổi, càng không thể kêu thành tiếng, cầu sống không được, cầu chết không xong, có thể so sánh được với mười đại cực hình thời Mãn Thanh.

Một khắc trước khi trái tim nứt vỡ, Diệu Âm dùng tay đỡ lấy, nếu trái tim chết rồi, ông ta cũng toi luôn.

Hoài Nặc biến thành một vũng bùn nát, đồ dẫn nằm rạp trên mặt đất. Thủ đoạn của Diệu Âm, ta không dám khen ngợi, nó đã chứng thực được rằng ngoại trừ bạo lực, máu tanh ra, mềm mỏng cũng không hề dễ chịu!

Cũng phải nói lại, coi như đã đem mối thù của ta một lần báo hết cả thể rồi!

“Hoài Nặc, nghe thấy hai chữ Dạ Lạc, phản ứng của ông rất lớn?”, ta hỏi tên cường thi “giả chết” trên mặt đất.

“Mau đứng dậy trả lời, nếu không ta sẽ khiến người chết giả biến thành chết thật”, A Mục nghiêm giọng uy hiếp “thi thể” không động cựa gì.

“Haizz, đừng, đừng, đừng...”, Hoài Nặc nhanh chóng bò dậy, gãi hai tay lên đầu hàng, “Tôi nói, tôi nói, nói thật sự, tôi chỉ thấy rất kỳ lạ, Tiểu Phong còn có một cái tên khác là Dạ Lạc, không có suy nghĩ khác”, vừa buông tay vừa lùi về phía cửa lớn, “He he... Dạ Lạc,... điều cần nói tôi đã nói xong rồi, không làm phiền thêm nữa, cáo từ!”, cùng lúc với lời nói đó, một cơn gió mạnh cuốn ông ta đi.

“Tôi đi tiễn hân ta”, A Mục rất là cấp bách, ý cười bên miệng mở rộng vô hạn.

“Chú ý giữ lại một hơi thở”, phải giữ thể diện cho di Dung và con gái bà Thi Tuệ, trong Yến Đê cốc, Thi Tuệ từng có giao tình rất tốt với ta, đối với người bỏ dượng này của cô ấy, không thể quá tuyệt tình, vừa khéo, lợi dụng sức sống dai dẳng của ông ta, để cho A Mục phát tiết một chút.

Hành lang âm u của bệnh viện vọng lại tiếng bước chân dồn dập, hai nữ sinh ngẩng mặt nhìn nhau, xung quanh rơi vào yên lặng...

“Lương Di Tiên”, Hàn Tiểu Trinh cất tiếng trước, “Cô là âm dương sư?”.

“Nghe ai nói vậy?”

“Điều này không quan trọng, tôi muốn trở thành người giống như cô.”

“Tôi phải đi làm việc đây”, Lương Di Tiên lướt qua bên người Tiểu Trinh.

“Tôi có thể nhìn thấy những thứ đó”, Hàn Tiểu Trinh nhấn mạnh hơn, hai tay nắm chặt, nặng nề lặp lại, “Tôi có thể nhìn thấy”.

Lương Di Tiên không dừng bước chân đi về phía trước.

“Vì sao...”, Tiểu Trinh cúi đầu tự nói tự nghe, trong bóng tối không nhìn rõ được biểu cảm trên khuôn mặt, lặng lẽ âm thầm rơi nước mắt, “Không, không thể nào vứt bỏ... bố ơi... bọn chúng lại xuất hiện rồi, khó khăn lắm mới tìm được... con nhất định sẽ trả thù cho bố... nhất định...”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 8: Lời Mời

Giữa những tòa nhà cao mọc lên như rừng cây trong bóng tối, một trận gió mạnh ào ào thổi qua, làm tung bay vạt áo của những người đi dạo phố, các cô gái vội vàng che váy, theo quán tính phát ra mấy tiếng gào thét. Có người không kịp được oán thán: “Cái quái gì vậy? Đột nhiên nổi gió lớn, sắp mưa rồi sao?”.

“Dự báo thời tiết không nói tối nay có mưa mà!”

Trước mặt người vừa nói, một con quái vật xấu xí đang nhe nanh há miệng cười dữ tợn với cô ta, liếc thấy cô gái liền theo sát không buông, cương bạo phát ra một tiếng gầm vang, vung mạnh nắm đấm thép đánh ngã cô gái trước mắt xuống đất.

Người đi đường nhìn thấy một cô gái đang yên đang lành bỗng đứng ngã đổ xuống đất không dậy được, mặt như tro tàn, đồng tử phân tán, nhãn cầu như muốn bắn ra khỏi tròng mắt, dưới ánh đèn đường trông đáng sợ vô cùng.

“Á...!”, những người nhất gan không kịp kim được kinh hãi kêu vang, đám người vây đến sôi sục.

“Mau gọi xe cấp cứu!”

Lương Dĩ Tiên chẳng kịp để ý xem xét tình hình, biết một đòn kia đủ để lấy mạng cô gái, trong nhà xác của bệnh viện lại sắp có thêm một thi thể nữa. Mắt thấy yêu thú đang trốn thoát, cô ấy phần nộ thầm rủa, không kịp cảm thông với người đã chết, dốc toàn lực đuổi theo.

“Ai da, đúng là một đứa trẻ chăm chỉ đó!”, Vô Thương bay giữa không trung ôm một chiếc lưỡi hái lớn, thấy cô gái truy đuổi yêu thú, quay sang nhìn thi thể nữ bị đám người vây lại, vung chuyển chiếc lưỡi hái.

“Tiểu Doãn Kiếm, công việc ta tiếp nhận lại rồi, tạm thời không muốn thu linh hồn của ngươi, ta cần ngươi thay ta đi làm một việc khác, chuyện này ngoài việc báo thù, chuyện vô cùng... vô cùng thú vị”, miệng của Tử Thần nở nụ cười lớn, “Người phá hoại quy tắc cần phải nhận sự trừng phạt, không phải sao?”.

Con đường yên tĩnh, tiếng gió ào ào lướt qua, Lương Dĩ Tiên gắng hết sức đuổi theo bóng dáng phía trước, không dám dừng lại. Ngắm chuẩn cơ hội, cô ấy gợn bốn tờ bùa giấy lên, sai dài bước chân bật người nhảy lên. Giấy bùa bay vút ra, rơi vào bốn góc. Cô ấy nhanh chóng khép chặt hai ngón tay kết ấn: “Tứ thánh giáng linh, thông thiên vô giới, cấp cấp như luật lệnh, kết”, hét lớn một tiếng, giấy bùa hóa làm bốn đạo minh quang nối liền nhau, dựng lên một tòa kết giới hình vuông, ngăn chặn đường đi của con yêu thú, dễ dàng vây khốn nó.

“Xem mày còn chạy đi đâu”, Âm dương thiếu nữ thờ dốc, trong đồng tử cháy lên sát ý.

“Âm hồn bất tán, tự tìm cái chết”, yêu thú thịnh nộ.

“Hỏa Hoàng”, thiếu nữ vút lên không trung, triệu hô thức thần một con chim lửa khổng lồ sai rộng cánh lao xuống, mang theo lửa cháy rừng rực, trực tiếp tấn công con quái vật ghê tởm.

Yêu thú bốn chân bám đất, thân thể nứt ra một chiếc đuôi to thô dài mười mấy mét, kèm theo đó là chất dịch dính nhớp nháp, chiếc đuôi quẫy đảo giống như chiếc búa nặng nghìn cân đập xuống, những công trình xung quanh chớp mắt đã bị hủy diệt, nhưng vì ở trong kết giới nên không thể gây ảnh hưởng với bên ngoài kết giới.

Búa nặng tấn công trúng quả cầu lửa, trong không trung nổ ra những đốm lửa nhỏ rải rác bay bay, yêu quái đắc ý thị uy với Dĩ Tiên, chiếc đuôi dài cuồng nộ quét đi.

“Hừ, chút khả năng này mà cũng dám xem thường ta”, thiếu nữ ngưng thần nín thở, ghim chặt đến chiếc đuôi đang bay đến chỗ mình, ngón tay phải cầm giấy bùa chậm chậm đưa lên, quát lớn: “Hỏa Hoàng”.

Thức thần hiểu ý, miệng phun ra chiếc lưỡi lửa tấn công đến chiếc đuôi dài, ngăn cản nó. Lương Dĩ Tiên chạy nhanh, đến gần yêu thú liền dừng bước, bật nhảy lên, bùa giấy trong tay hóa thành một lưỡi đao hình vòng cung dài ba thước, nhắm chuẩn vào chiếc đuôi kia, lưỡi đao ở giữa không trung tốc độ lao đến, phần lưỡi sắc bén chặt đứt chiếc đuôi dài, yêu thú ngã xuống đất, thân thể không ngừng gãy gục, đau đớn gào thét.

“Kết thúc rồi”, thiếu nữ cao giọng tuyên bố, dựng đứng hai ngón tay, nhắm đọc: “Thu”.

Hỏa Hoàng biến thành một ngọn lửa đỏ tiêu tan, kết giới thu nhỏ lại, những công trình bị phá hoại khôi phục lại nguyên trạng, yêu quái bị chèn ép trong kết giới dần thu nhỏ, trước khi biến mất gầm ra một câu rất không cam chịu: “Loài người ti tiện, Dạ Lạc sẽ không buông tha cho các ngươi, ngày tận thế... sẽ nhanh đến thôi, ha ha...”.

“Dạ Lạc?”, Lương Dĩ Tiên nghi hoặc, là thứ gì?

“Lương tiểu thư thân thủ tốt, không hổ danh là hậu duệ Lương thị của Thu Mộc Viên, cháu nội của đại âm dương sư Lương Nguyên”, bên đường xuất hiện một người đàn ông, bên cạnh còn có một cậu bé hơn mười tuổi.

“Anh?”, nhờ vào ánh đèn đường, Lương Dĩ Tiên nhìn rõ dung mạo của người đàn ông, cô bắt giác kinh ngạc, người này... khuôn mặt yêu ma đó đẹp quá mức, trong nhà thờ đã gặp rồi, anh ta là người đàn ông xuất hiện trong ảo giác của Doãn Kiếm. Doãn Kiếm với anh ta... có thâm thù đại hận.

“Thấy phản ứng của Lương tiểu thư, lẽ nào trước đây quen biết tôi?”, người đàn ông thái độ nho nhã.

“Anh là ai?”, Lương Dĩ Tiên duy trì bình ổn hỏi, đoán là anh ta có thể có quan hệ với Iris, có lẽ là...

“Chúng ta có nhiệm vụ giống nhau, có thể coi là đồng bọn của Lương tiểu thư nhỉ.”

“Ngự linh sư? Tên?”, Lương Dĩ Tiên đơn giản nêu câu hỏi.

“Sở Tiêu Nhiên, rất vui mừng gặp được cô, Lương tiểu thư”, người đàn ông trang nhã lịch sự, “Đại tiểu thư tùy hứng nhà tôi muốn mời cô đi một chuyến”.

“Đại tiểu thư nhà anh?”

“Gặp rồi sẽ biết ngay, đại tiểu thư tính khí vô cùng cổ quái, hy vọng Lương tiểu thư sẽ nể mặt, tôi cũng có thể không làm nhục sứ mệnh được giao phó.”

Lương Dĩ Tiên không lên tiếng nữa, biểu thị thuận theo, ánh mắt di chuyển đến đứa bé bên cạnh anh ta, một chút cảm giác kỳ quái trào lên trong lòng: “Đứa bé này...”, ngấm sinh lòng cảnh giác.

“Phi Dục, đôi tác của tôi”, Sở Tiêu Nhiên không chút kiêng kỵ giới thiệu.

Lại làm bạn cùng yêu ma, anh ta quả nhiên không phải loại bình thường, chỉ có điều Cục Đặc phái làm sao có thể dễ dàng cho phép... Lương Dĩ Tiên cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Nếu nói Đinh Linh giúp đỡ Đỗ An Trắc là xuất phát từ thứ cô ta gọi là cảm giác chính nghĩa, vậy thì đứa trẻ tên là Phi Dục này thì sao?

“Phi Dục vừa không phải ngự linh sư, cũng không phải yêu ma, cậu ấy là đứa trẻ tôi thu giữ, đôi tác tốt nhất của tôi.”

Thiếu nữ nhìn khuôn mặt cười ôn hòa của anh ta: Sở Tiêu Nhiên, không giống người đại gian đại ác, cũng có thể là được ẩn giấu cực sâu, vì sao Doãn Kiếm lại hận anh ta như vậy?

Mà lúc này nhìn đến đứa trẻ hướng nội yên tĩnh kia, năng lượng tiềm ẩn, bên trong cơ thể nó, hắc ám, lạnh giá, lớn mạnh, rất giống... rất giống... cùng với thứ phong ấn trong linh hồn An Trắc... rất giống... bọn họ...

“Lương tiểu thư?”, Sở Tiêu Nhiên phát giác ra sự căng thẳng và không thoải mái của cô ấy.

“Đưa tôi đi gặp đại tiểu thư của các anh đi!”, Lương Dĩ Tiên như sự tỉnh khỏi mộng.

Đỉnh cao của tòa nhà, một thiếu niên anh tuấn phong độ cúi nhìn mặt đất, hành động diệt yêu nhanh gọn thuận lợi đó của âm dương sư đã được anh ta thu hết vào mắt, thiếu niên đưa ra đánh giá thích đáng: “Có chút bản lĩnh”.

Người đàn ông đó và đứa trẻ bên cạnh anh ta... người và ma cùng nhau đối phó với yêu ma? Thật kỳ quái.

Ngự linh Sư? Bờ môi thiếu niên nhếch lên, cười khinh miệt: Nhân vật phụ tự thương thân trách phận, căn bản không xứng để được đại ca bận tâm.

Chỉ là không hiểu, yêu thú đó vì sao nói Dạ Lạc sẽ không buông tha cho bọn họ? Đại ca từ lúc nào lại được gộp vào cùng với yêu ma? Huynh ấy chẳng phải là không hứng thú với vị trí Ma Vương sao?

Ngày tận thế? Dạ Lạc đã từng nói muốn làm theo mong muốn trong lòng, năng lực chẳng có gì đáng ngại, nhưng với tính khí của huynh ấy, bây giờ có thể chơi đến ngày tận thế sao? Bản thân lại có chút chờ mong... biến nơi đây thành một cõi U Minh khác, để đại ca trở thành chúa tể Thần Thâm phán của thế giới này.

Cốc Giang được xây cận kề hồ nước, phía đông có ngọn Phong Sơn, phía tây là hồ nước rộng vô biên, trong đêm tối, mặt nước thâm sâu như vực thẳm, mênh mang như biển sương mờ mịt, thỉnh thoảng lại có những luồng lạnh lẽo lướt qua.

Người đàn ông anh tuấn lạnh lùng đứng giữa không trung, một con mèo nhỏ cuộn chặt lại nằm trên vai anh ta, hai con mắt lục bảo thạch đảo qua đảo lại. Mặt hồ, một con lốc xoáy từ từ ẩn hiện, càng lúc càng rõ ràng, mở rộng, giống như một chiếc miệng lớn tham lam, muốn đem tất cả mọi vật gần đó nuốt vào trong vực đen không đáy.

“Áo Nguyệt...”, mèo con nghi hoặc.

“Đừng lên tiếng”, Áo Nguyệt lạnh lùng lên tiếng, “Chăm sóc người là mệnh lệnh của Dạ Lạc, mệnh lệnh của ngài ấy, ta sẽ chấp hành vô điều kiện”.

“Áo Nguyệt”, một tiểu cô nương xinh đẹp từ trên vai anh ta trượt xuống, kéo tay của anh ta, ngược khuôn mặt tươi cười dịu ngọt lên, “Cảm ơn!”, dịu dàng như tên của cô, Ti Ti, mềm mượt chảy vào lòng người.

“Bất luận chuyện gì, theo sát bên cạnh ta, đừng chạy loạn”, khẩu khí của Áo Nguyệt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng so với vừa nãy đã thả lỏng hơn rất nhiều.

“Áo Nguyệt”, không trung đột nhiên hiện ra một mỹ thiếu niên.

“Điện hạ?”

“Đại Ca bảo ta đến giúp người tìm người, tình huống rất gấp.”

“Xảy ra chuyện rồi?”, khuôn mặt anh tuấn lạnh băng hiện lên một chút căng thẳng, “Ngài ấy thế nào rồi?”.

“Dạ Lạc...”, Ti Ti khẽ lẩm bẩm, tay túm càng chặt hơn, khuôn mặt dính lên cánh tay của Áo Nguyệt, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Huynh ấy rất ổn...”, chỉ là có nói vài lời kỳ quái, Dạ Ly tỷ mỉ chăm chú nhìn Áo Nguyệt: Trăng đêm, một câu đố ư? Áo Nguyệt của Dạ Lạc à! Trong mắt, trong tim Áo Nguyệt chỉ có đại ca, cho dù đại ca định làm Tà Thần, U Minh sử giả vẫn thế chết đi theo, bởi vì quan hệ của huyết giao sao? Bọn họ đều từng uống máu của đại ca, Áo Nguyệt là đứng đầu trong sáu người, ý chí của anh ta cực lớn, ảnh hưởng đến năm người còn lại, trong thời đại thần thoại viễn cổ đi đâu cũng thuận lợi, chúng thần kính sợ. Người kiêu ngạo như thế này lại duy nhất cam nguyện thần phục đại ca, cũng duy chỉ có đại ca có thể quan tâm đến ý chí của anh ta, quan hệ nhìn có vẻ như kỳ diệu, nhưng lại rất đơn giản, Áo Nguyệt trung thành với đại ca tuyệt đối không kém mình một phần nào, giống như một câu đố... Trăng đêm, câu đố câu trăng.

“Điện hạ?”, Áo Nguyệt bị Tiểu Ly nhìn chăm chăm đến mất tự nhiên, buồn bực hỏi.

“Trăng đêm, ngươi và đại ca của ta”, lời của Dạ Ly khiến người ta chẳng hiểu gì cả.

“Cái gì... trăng đêm?”

“So với điều này...”, Dạ Ly cúi nhìn mặt hồ phía dưới xoáy mở, “Ngươi tìm được rồi?”

“Một manh mối.”

Ti Ti co rúm phía sau Áo Nguyệt, trừng to hai mắt kinh hãi, chăm chú nhìn dòng nước chảy xiết, đồng tử hơi run lên, cảm giác này rất quen thuộc, không thể nào... không thể nào...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Người Chết Quay Lại, Cõi Mơ Lâm Tường

Hồ nước khuấy động như thủy triều, bị hút vào vực tối của trung tâm xoáy nước, như hố đen của vũ trụ tham lam nuốt chửng tất cả những vì sao, mảnh vỡ của các vật thể và những đám bụi xung quanh, thu nạp triệt để, không buông tha một chút nào.

Một thân hình từ từ bay ra khỏi động đen nơi đáy hồ, sóng nước mở ra, giống như đang giẫm lên bậc thang mây vô hình. Trên mái tóc búi cao gài một chiếc trâm bạch ngọc điêu khắc hình hoa, mấy lọn tóc dài rủ xuống, chiếc sườn xám làm tôn lên những đường cong cơ thể một tư thế duyên dáng, mấy ngón tay trái nhàn nhã gá vào thắt lưng, cô gái mỉm cười đối diện với ba người, dụ hoặc tán phát ra hơi thở nguy hiểm khiến người ta không thoải mái.

Mặt hồ khôi phục lại bình yên, tĩnh tại như thời gian.

“Không... không phải sự thật... không thể nào...”, Ti Ti cảm thấy khó tin, bịt chặt miệng, trên mặt lộ rõ sự kinh ngạc và... vui mừng cực độ, “Ty ấy? Thật sự... là ty ấy?”, đôi mắt lục bảo thạch bị một vòng hoa nước long lanh che phủ, lóe sáng màu xanh bích trong suốt.

Áo Nguyệt hơi nghiêng mặt, quan sát tiểu cô nương dựa sát vào bên cạnh mình, biểu cảm khác thường, không nói lời nào, trong lòng không kim được nghi hoặc.

“Này, cô gái, gan của ngươi không nhỏ, dám đơn thương độc mã ra ngoài”, Dạ Ly khiêu khích, “Nhưng mà, bọn ta đã tìm thấy ngươi rồi, ngươi muốn chạy trốn cũng chỉ uống phí tâm sức, ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói, có lẽ ta sẽ không khiến ngươi chết quá khó coi”.

“Dạ Vương điện hạ hiểu nhầm rồi, tiểu yêu tự biết thân phận thấp hèn, nào dám làm bẩn tay của ngài”, cô gái điệu đà như đoá hoa thẹn thùng, giọng nói trong như tiếng hoàng anh, không có chút sợ hãi nào, “Tiểu yêu thấp hèn như loài kiến, sao lọt được vào nhãn pháp của Dạ Thần đại nhân và U Minh sứ đại nhân, hai vị giết tôi chẳng phải còn dễ dàng hơn giết một con kiến sao?”. Một chuỗi lời tăng bốc nghe không thấy nịnh hót, trái ngược lại tràn đầy vẻ ngạo cao đầu ưỡn ngực, vô cùng tự tin.

“Bớt phí lời đi, Âu Ngưng là do ngươi đưa đi?”, Áo Nguyệt trực tiếp hỏi thẳng luôn.

“Đúng, nhưng cô ấy bây giờ không ở đây, cụ thể đã đi đâu rồi, tôi cũng không biết”, cô gái đáp rất lưu loát.

“Nói dối cũng phải có chừng mực, người bị ngươi đưa đi, ngươi lại nói không biết cô ấy ở đâu, hừ, ta thấy ngươi có lòng muốn tự tìm cái chết”, Dạ Ly nhấc tay lên, bắn ra mấy sợi hồn tảo, trói chặt cô gái còn chưa kịp có hành động gì kia.

“Không...”, Ti Ti hét lên thất thanh, muốn xông lên phía trước, bị Áo Nguyệt ngăn lại.

“Hừ?”, Dạ Ly theo hướng giọng nói nhìn sang tiểu cô nương, thấy một khuôn mặt lo lắng bất an.

“Dạ Vương điện hạ, tiểu yêu không phải là đến để động thủ với ngài, cũng không muốn ngăn ngài đi tìm Âu Ngưng”, cô gái gắng hết sức bình ổn giọng nói run rẩy, “Bất cô ta là phụng mệnh hành sự, tiểu yêu biết được không nhiều, hiện thân ở đây, chỉ là muốn đưa muội muội của mình đi... Ti Ti”, cô ta nhìn thẳng vào cô gái bên cạnh Áo Nguyệt.

“Cô ta?”, Dạ Ly hơi bực bội, “Là muội muội ngươi?”.

“Điện hạ!”, Ti Ti rời khỏi Áo Nguyệt nhảy đến trước mặt cô gái, mở hai cánh tay ra bảo vệ cô ta ở sau người, “Điện hạ, cầu xin ngài buông tha cho tỷ ấy, U My tỷ tỷ... U My tỷ tỷ sẽ không làm chuyện xấu, tỷ ấy nhất định có ân tình khó nói... cầu xin Điện hạ đừng làm tỷ ấy bị thương...”.

“U Mỹ?”, khước mắt Áo Nguyệt hiện lên một tia sáng lạnh. Hôm đó, khi Diệu Âm đưa y phục cho cô ta, cô ta từng khóc lóc nói với Dạ Lạc, Đình Linh và U Mỹ đều đã chết rồi, chết trong tay của loài người.

“Ta căm ghét phí lời với kẻ không thành thật, mau tránh ra, đừng cản trở ta”, Dạ Ly hơi nổi nóng rồi.

“Đừng... đừng mà...”, Ti Ti ôm chặt lấy cô gái, dùng thân thể của mình bảo vệ cô ta, “Đừng làm U Mỹ tỷ tỷ bị thương, đừng mà... tỷ ấy là người tốt, U Mỹ tỷ tỷ đã cứu tôi, tốt tôi, chăm sóc tôi... tỷ ấy là tỷ tỷ tốt cầu xin hai người đừng giết tỷ ấy, khó khăn lắm tỷ tỷ mới sống lại được... đừng làm bị thương tỷ ấy nữa, đừng giết tỷ tôi...”.

“Ti Ti?”, U Mỹ cảm động đau lòng, bất lực bị trói chặt, hai tay không cử động nổi, chỉ dụi dụi nhìn sang tiểu muội ở trước mặt, trên mặt có chút vui mừng lướt qua.

“Hừ, phụ nữ chính là phiền phức”, Dạ Ly bị cô gái khóc lóc làm cho bức mình, “Áo Nguyệt, xách con mèo đó ra”.

“Đợi chút...”, Ti Ti ngừng tiếng khóc, quay đầu lại hét lớn, nồn nóng khuyên cô gái, “U Mỹ tỷ tỷ, tỷ mau nói cho bọn muội Âu Ngưng ở đâu đi, như vậy Điện hạ sẽ không giết tỷ nữa, U Mỹ tỷ tỷ đôi mắt lóe lên tia hưng phấn, “Muội đã tìm thấy ngài ấy rồi, Điện hạ là em trai của ngài ấy, chỉ cần tỷ giúp bọn muội tìm được Âu Ngưng, cùng muội đi gặp ngài ấy, ngài ấy sẽ không tính toán gì đâu. Giống hệt như tỷ đã nói, ngài ấy thật sự rất lợi hại, rất dịu dàng, U Mỹ tỷ tỷ, đi cùng với bọn muội đi, ngài ấy nhất định sẽ bảo vệ tỷ...”.

“Ti Ti”, U Mỹ lắc đầu, khẽ than, “Tỷ cũng tìm thấy rồi, ở nơi đó, tỷ sống rất tốt, dưỡng thương hơn một tháng, lần này đến tìm muội, là muốn đưa muội đi, đi đến thế giới thật sự thuộc về chúng ta, nơi có thể bảo vệ được chúng ta, nơi đó mới là chốn trong mơ chúng ta muốn tìm kiếm. Ti Ti, đi theo tỷ tỷ, được không?”.

“Chỗ nào... là chỗ nào?”, Ti Ti kinh ngạc, lo sợ, “U Mỹ tỷ tỷ... tỷ, tỷ lừa muội, tỷ cũng bị lừa rồi, bị lợi dụng rồi... tỷ tỷ, tỷ mau chóng tỉnh ngộ lại đi, cùng muội đi gặp ngài ấy, chỉ cần gặp được ngài ấy, thì tỷ sẽ tin những điều muội nói là thật, ngài ấy...”.

“Ti Ti, ai đối xử tốt với ta, đối xử không tốt với ta, trong lòng ta rất rõ, trái lại muội¹ ngây thơ ngờ nghệch, không hiểu thế gian hiểm ác, lòng người khó lường, phải tỉnh táo lại chính là muội, đừng để tiếp tục bị lừa gạt nữa, tỷ tỷ sẽ không làm tổn hại muội, tin tưởng tỷ tỷ rồi khỏi bọn họ, đến chỗ tỷ tỷ.”

“Đã nói hết lời rồi, là bản thân cô ta mê muội không tỉnh ngộ, Ti Ti, mau tránh ra”, Dạ Ly lạnh lùng cảnh cáo, “Nếu không thì ta cũng chẳng nề mặt đại ca đâu”.

“Điện hạ?”, Ti Ti kinh hoàng, thấy sắc mặt phần nộ của Dạ Ly, tình huống khó xử, ánh mắt cầu cứu hướng sang Áo Nguyệt.

“Nghe lời, quay lại đi”, sự lạnh giá trong khẩu khí của người đàn ông giảm đi không ít.

“Dạ Vương Điện hạ anh minh thần võ, hà tất phải làm khó một đứa trẻ”, U Mỹ cất cao giọng nói, mang theo mấy phần khinh thường, “Ti Ti là muội muội của ta, nhưng không biết bị các người dùng phương pháp gì mê hoặc muội ấy. Ta thừa nhận dụng mạo của của Dạ Vương Điện hạ và U Minh sứ đại nhân có thể dễ dàng bắt giữ được nghìn vạn trái tim thiếu nữ, nhưng cũng chẳng thể chuyện gì cũng đều nghe theo mệnh lệnh của hai ngài, chí ít là cho Ti Ti một cơ hội lựa chọn đi”.

“Đối với một con yêu sắp chết, người không thể trở thành một lựa chọn khác được, mèo con chỉ có thể đi cùng với bọn ta”, trong lúc Dạ Ly nói, đã chú vào trong hồn tủa bảy phân linh lực.

Ánh sáng chói lòa rải rác phân tán bao quanh cô gái mặc sườn xám, từng tiếng kêu thảm đau đớn vỡ nát trái tim của Ti Ti, máu từng giọt liên tiếp chảy xuống: “Đừng mà... tỷ tỷ... đừng mà...”. Cô ta bị ánh sáng bắn ra, nhìn cô gái trước mắt giống như đang bị thiêu cháy trong liệt hỏa, tiếng hét xé lòng gần như gào vỡ cả cổ họng: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ...”, bất chấp thân mình lao vào chỗ mấy sợi hồn tủa, muốn giăng đứt chúng ra.

Áo Nguyệt nhanh chóng câu lấy cô gái đang lao vào đó, mặc cho cô ta đâm đá gãy giũa trong lòng, khóc lóc đau đớn.

Trong hồ nước đột ngột sinh ra vô số sợi râu dài màu đen quấy động, nhanh chóng chuyển hướng lên trên, vặn thành hình trạng thân cây to thô, các nhánh cây tản ra bao bọc lấy cô gái trong ngọn lửa. Dạ Ly dùng lực kéo chặt hồn tủa, vừa giữ tay, sợi xích liền vỡ thành những điểm sao tan biến. Trong không trung, một con “hắc xà” nhanh chóng rơi xuống, chìm xuống nước.

“Tỷ tỷ...”, một bàn tay nhỏ cô độc không nơi bám víu treo trong không trung, Ti Ti gào thét tuyệt vọng với những gợn sóng lăn tăn nổi lên không ngừng trên mặt nước.

“Cô ta được cứu đi rồi”, Áo Nguyệt bình tĩnh cất tiếng nói, không biết có coi là an ủi không.

“Hừ, bệ đỡ vững thật, trốn cũng thật nhanh”, Dạ Ly lừa gạt khó tan, “Tuông rằng có thể chạy trốn từ trong tay của ta ư? Thật là hết sức kỳ cục”, cậu ta mở lòng bàn tay ra hướng xuống, tích tụ ánh sáng mờ, rắc đầy vào trong thủy vực rộng không bờ bến.

“Điện hạ, kẻ thù cùng đường chó đui rồi, chúng ta nên đi thôi” Áo Nguyệt ôm lấy cô gái bị thương quá độ.

“Tay không quay về, không sợ không có gì để giao cho đại ca sao?”

“Không phải tay không, còn có một bất ngờ.”

“Hừ?”, Dạ Ly ồ định lại một chút, thu tay, chuyển phần nộ thành cười nhạo, “Hừ, gần đây thời tiết càng ngày càng ẩm, muỗi cũng nhiều hơn rồi, o o bay đến, đuổi cắn người ta, thật là phiền phức, quay về thôi!”, tạm thời buông tha cho các người, nếu như còn dám xâm phạm đến Dạ Trạch, chắc chắn sẽ được chiêu đãi tử tế. Bên miệng thiếu niên lóe qua một đường cong khất mầu. . .

Bóng dáng nhanh nhẹn xuyên qua những ngôi nhà cao san sát, vượt qua nóc những mái nhà thấp lùn, bay ngang qua một hàng đèn đường u ám, bước chân như bay, đến bên hồ tĩnh lặng không bóng người, viên lục bảo thạch tổ mầu sáng chói lòa trên ngón giữa tay trái mất đi màu sắc, bốn bề từ khí nặng nề, mặt hồ mênh mang giống như một khối sương mê, khiến người ta không hiểu.

Một khuôn mặt trẻ trung cứng rắn lạnh cứng như như đao, đôi mắt sắc bén bắn ra ánh sáng lạnh bức ép người ta, bên mặt trái một đường sẹo thẳng tron từ khóe mắt kéo dài đến dưới hàm, chiếm trọn vẹn nửa khuôn mặt, người đàn ông vốn dĩ anh tuấn, vì vết sẹo này mà bị hủy mất dung nhan, trái ngược, lại khiến cho anh ta có thêm mấy phần ngang ngược, khiến kẻ mạnh phải thán phục vì nó, kẻ yếu thì phải sợ hãi nó.

“Vừa rồi rõ ràng có phản ứng dị thể vô cùng mãnh liệt, vì sao chớp mắt cái đã biến mất rồi?”, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm nặng nề, đó không phải là năng lượng loài người có thể đối phó, lời dự báo của hai mươi năm trước, bắt đầu ứng nghiệm rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 10: Từ Chối Của Âm Dương Sư Lương

Dĩ Tiên có vẻ như tập trung cao độ đi cùng Sở Tiêu Nhiên, trong lòng thực ra đang có nghi hoặc sâu sắc. Cô ấy không hiểu rõ về Cục Đặc phái, khái niệm đối với nó chỉ là một từ xa lạ quen thuộc.

Khi ông nội còn sống, cô đã từng hỏi, vì sao ông phải từ chối lời mời thành khẩn của Cục Đặc phái? Ông nội nặng nề thở dài, trong mắt ngưng tụ lại vẻ sâu xa khó nhìn thấu, chỉ nói với cô rằng, pháp thuật cổ xưa không dung sự dơ bẩn.

Từ thiên cổ đến nay, pháp thuật của âm dương sư vẫn dựa vào tinh hoa của tự nhiên ngũ hành kết hợp với thể nội tình khí của người, thêm vào đó dung hợp quán thông, lấy điều hòa để cân bằng cảnh giới, mượn khí của tự nhiên vô cùng vô tận để nâng cao pháp thuật của bản thân.

Cách làm của Cục Đặc phái ngăn trở hai thứ dung nhập ấy, và cắt đứt nó, pháp thuật hoàn toàn có nền tảng ở tinh khí trong cơ thể, đem nó dẫn ra phát huy quá tiêu chuẩn, cùng với việc khiến người ta nhanh chóng nắm vững cách trị yêu, nâng cao năng lực sẽ đồng thời tạo thành những tổn thương không cách nào vãn hồi lại được với bản thân người đó. Loại thương tổn này tuy không nằm trong xác thật nhưng tuổi thọ của việc làm của ngự linh sư lại không vượt quá được hai chục năm, mà đưa trẻ từ mười lăm tuổi trở đi, khai linh tư chất là tốt nhất, là ứng viên tốt nhất cho Cục Đặc phái làm mới huyết mạch. Nếu như một ngự linh sư mười lăm tuổi thụ phong, vận sinh mệnh của người đó sẽ vĩnh viễn dừng lại ở tuổi ba mươi lăm, những lời này Lương Nguyên không nói cho cháu gái.

Ông ta không hiểu để diệt trừ yêu ma, Vu Ni hà có gì phải điên cuồng đến vậy, nếu như ông ta vẫn là một con người, tại sao lại không hiểu việc quý trọng sinh mệnh đồng tộc như vậy? Từng thử biện bác, nhưng ngặt nỗi không có chứng cứ, uy tín của Vu Ni lại vượt qua tất cả, ông ta như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, giống như là Thần phía sau bức màn thao túng nhân gian.

Nhưng mà tuy người tồn tại trong trời đất, nhưng không phải chúa tể vượt lên tất cả. Thế gian vạn vật, không có thứ gì không liên hệ chặt chẽ với nhau, tương sinh tương khắc, ví dụ như yêu ma và loài người cùng sống trong thế giới, là đạo cân bằng vũ trụ ban cho. Bất cứ một bên nào cũng chẳng có cách gì đại diện chính nghĩa, chấp hành phán xét, chính nghĩa chỉ thuộc về kẻ thắng, trước khi thắng thua chưa phân, ai cũng có thể là sứ giả của chính nghĩa, cũng đều có thể là hóa thân của tội ác. Nhưng mà không có người nào có thể đánh phá được cân bằng trời định, chính nghĩa loài người tự xưng không phải là chính nghĩa thực sự, sự xâm phạm mà yêu ma đề cao cũng không phải là xâm phạm thực sự, hai bên chẳng qua chỉ đang nỗ lực cầu được lợi ích sinh tồn của mình, muốn chiếm hữu quyền thống trị tuyệt đối trong mình giới, yêu vì điều này mà hại người và người vì điều này mà diệt yêu, có gì khác nhau?

Cho dù nhìn thấu tất cả, nhưng ông không thể ngăn cản sự tàn sát của đôi bên, không thể nào lý giải cho mọi người hiểu cũng không thể ngừng cuộc chiến tranh này lại. Việc mà âm dương sư có thể làm, chỉ là đánh cược tính mệnh, trăm yêu trừ ma, bảo vệ những người yêu thương. . .

“Âm dương sư có thể làm được, chỉ là đánh cược tính mệnh trăm yêu trừ ma, bảo vệ những người yêu thương”, Lương Dĩ Tiên vẫn luôn nhớ kỹ lời của ông nội và sự bất lực sâu sắc trong lời nói đó. Cô cảm nhận được được sự buồn bã và lòng thương xót đối với kẻ địch của ông nội.

“Người thường nói yêu ma nghiện máu thành tính, tàn bạo bất nhân, nhưng không biết bọn chúng cũng tồn tại tình và nghĩa, chỉ không để con người có thể lý giải. . . nếu như nói người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, yêu ma cũng không phải cỏ cây, ai có thể chắc chắn nói bọn chúng là không có tình cảm chứ? Huống hồ, cỏ cây thực sự vô tình sao? Vì sao lại muốn ban tặng cho chúng rất nhiều hàm ý? Bao gồm cả thất tình lục dục của nhân gian: tình yêu, tình thân, tình bạn, suy nghĩ, bi thương, hạnh phúc, cảm động, kiêu ngạo, nguyên rủa, nhẫn nại, chân thành. . . Bởi vì có tình, cho nên sẽ hận, sẽ oán, sẽ đấu tranh, sẽ đổ máu, sẽ có giết chóc, không ngừng cuốn ra càng nhiều tình thù, diễn sinh càng nhiều ái hận. Tình cảm rực cháy không thiếu rui được ngọn lửa của thù hận, giết chóc không ngại, chiến tranh vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Bất luận người hay yêu ma, đến cuối cùng không phải là Thần.”

Khi đó cô mới mười tuổi, không hiểu những lời này của ông nội có ý gì? Vừa tu học vừa tu hành, một năm trước, khi ông nội lâm chung, nói cho cô biết về quê xấu không bói ra được kết quả của hai mươi năm trước, sau khi ẩn cư, ông nhiều lần bốc quẻ, bất ngờ phát hiện ra một bí mật lớn động trời cất giấu ở bên ngoài quê: Chẳng trách không có kết quả, nó vốn không có kết cục có thể nói trước.

Mang theo di nguyện và bí mật đó kế thừa danh âm dương sư của ông nội, Lương Di Tiên quyết đoán đăng ký vào đại học Cốc Giang, đến nơi tiềm ẩn nguy cơ này...

Chính là ở Cốc Giang, cô đã gặp Đỗ An Trác và Đinh Linh, gần như đã hiểu rõ được tình và nghĩa của yêu ma mà ông nội nói đến, tình cảm giống như con người, chân thành, thuần khiết vô hạn, là miền đất thánh bình đẳng nhất của tất cả sinh linh trong thế gian.

“Lương tiểu thư, chúng ta đến rồi”, giọng nói của Sở Tiểu Nhiên kéo suy nghĩ của Di Tiên trở lại.

“Chỗ này... là...”, một tòa biệt thự lớn kiểu Âu sừng sững giữa mặt nước, giống như lâu đài Chillon ở Thụy Sĩ mê hoặc, đèn sáng toát ra ánh sáng trắng mộng lung, phủ lên tòa lâu đài một tấm màn sương mỏng nhẹ, giống như tấm phông màn trên sân khấu kịch nói, lâu đài là tiêu điểm được bóng đèn tập trung chiếu vào, bên trong sẽ diễn ra câu chuyện chính.

Đi trên chiếc cầu treo hẹp dài, giống như bản thân đang ở trong một hành trình thám hiểm, dưới chân là hố đen không thấy đáy phía trước là câu đố chưa có lời giải đang mở ra chờ đợi.

Lương Di Tiên giẫm lên tấm thảm nhung màu đỏ xuyên qua sảnh đường sáng sủa giàu có hoa lệ, lên lầu men theo bên trái đi thẳng đến cuối đường, Sở Tiểu Nhiên vận nắm tay cửa khẽ đẩy ra: “Đại tiểu thư cháu gái của Lương đại âm dương sư mời đến rồi”.

“Đề cô ta vào trong, anh ra ngoài”, bên trong truyền ra một câu đáp lời hờ hững dửng dưng.

Trước hàng kệ sách lớn chứa đầy các loại cổ tịch, có một chiếc thang cuốn đặt ở đó. Thiếu nữ lung linh duyên dáng giẫm trên chiếc thang, chuyên tâm chăm chú lật tìm, rút ra một cuốn đại thư điển bìa bọc da dày nặng, trên bìa có in ba chữ phồn thể mờ mờ: “Cấm giới thuyết”.

Cô ta ôm cuốn sách lớn chậm chậm bước xuống thang, nhìn thấy bóng lưng đi qua đi lại giữa giá sách, cất tiếng nói: “Tôi ở đây”, rồi đi về phía chiếc bàn sách bên cạnh cửa sổ.

Lương Di Tiên quay đầu, nhìn thấy một thiếu nữ trẻ tuổi, xinh đẹp trời phú, nhàn tản trang nhã, là vị đại tiểu thư kia? Trong lòng nghi hoặc càng sâu thêm.

“Chào cô, tôi là Mạc Tân, mời ngồi”, Mạc Tân ngồi xuống ngay ngắn, một cuốn cổ tịch nhẹ nhàng đặt xuống.

“Chào cô, Lương Di Tiên”, thiếu nữ âm dương sư ngồi đối diện với cô ta, “Mạc đại tiểu thư mời tôi đến có việc gì?”.

“Muốn nghe cô nói một chút về người thần bí”, Mạc Tân cúi đầu lật mở cuốn sách bìa da, tỉ mỉ đọc.

“Cô là người của Cục Đặc phái? Quen biết Iris?”

“Đúng”, ánh mắt thiếu nữ không hề rời khỏi trang sách một tấc.

“Những điều tôi biết đều đã nói cho cô ấy rồi, không còn tin tức gì khác nữa”, Lương Di Tiên có chút bất mãn đối với thái độ không coi ai ra gì của cô ta, sắc mặt vẫn bình ổn.

“Cô thấy Phong Linh thế nào?”, Mạc Tân không tính toán, hỏi một vấn đề khác.

“Một người bạn bình thường, không thân lắm, sức khỏe rất kém, yếu ớt, dễ bệnh, không thích nói chuyện, tính cách mềm yếu, nhưng ngoài mềm trong cứng, được yêu chiều hay bị sỉ nhục đều không bận tâm, thường hay mỉm cười với mọi người, bộ dạng lúc phát bệnh rất khổ sở, ngoài những điều này ra, không thấy cô ấy có biểu cảm khác gì nữa.”

“Nhìn cô vẻ rất đơn giản, thực tế lại khó hiểu nhất”, Mạc Tân cúi đầu tổng kết, “Quan sát của cô rất đầy đủ”.

“Cô đã tiếp xúc với cô ấy?”

“Gặp mặt một lần”, cô gái Phong Linh và kỹ sư bảo vệ của cô ta, Áo Nguyệt trong bữa tiệc, hai người rất thú vị, ánh mắt của Mạc Tân ngưng lại. Kế hoạch ban đầu muốn thương lượng chuyện đính hôn với Doãn Kiếm, nào biết được anh ta lại không hề có chút hứng thú với Hoắc Nhân Nhân, điểm này Hoắc đại tiểu thư không hề nhắc đến, có lẽ là cô ta một lòng cho rằng Doãn Kiếm cho ý đối với mình, một cô gái đáng thương, thật là trời giúp cho Mạc Tân ta, khỏi cần vất vả và diễn vai người khác, lại có thể trực tiếp dựa vào quan hệ với Hoắc Nhân Nhân tiến vào Quảng An, nhất cử lưỡng tiện.

Doãn Kiếm hình như đặc biệt quan tâm đối với Phong Linh, một quý công tử kiêu ngạo tách biệt độc lập, đối với một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, a dung nguyệt mạo, lại không thêm đếm xỉa, trái lại, lại động lòng với cô nữ sinh yếu đuối tư sắc bình thường Phong Linh, rốt cuộc có mê lực gì? Hấp dẫn được hai người đàn ông anh tuấn phi phàm kia.

Chỉ gặp mặt một lần đã có cái nhìn thông suốt như vậy? Lương Di Tiên không kìm được quan sát lại Mạc Tân, lưu ý đến chiếc nhẫn bảo thạch trên ngón tay thon dài của cô ta: Cô gái này không đơn giản, không, nên nói là, người của Cục Đặc phái đều không đơn giản.

“Cô xuất thân từ âm dương thế gia, đã nghe nói đến ‘Cấm giới’ chưa?”, Mạc Tân hỏi tiếp.

“Cấm giới?”, Lương Dĩ Tiên ngạc nhiên.

“Một truyền thuyết bị chôn vùi, ít người biết đến”, Mạc Tân cuối cùng cũng ngẩng đầu, chậm chậm nói, “Vũ trụ ban đầu, một trận nổ lớn tách thế giới thành vô số mảnh vỡ, thời gian và không gian xảy ra gãy tách, hình thành rất nhiều thứ nguyên khác nhau, chư thần cũng theo đó tán lạc đến các thế giới khác nhau, bình định yêu ma gây rối, bảo vệ nhân thế thái bình, và giới định lẫn nhau. Các bên không quấy nhiễu nhau, để duy trì bình ổn vũ trụ. Mà cấm chi giới định qua lại của thời gian và không gian chính là Cấm Giới, giống như là đường biên giới và lưu vực sông ước định giữa các quốc gia. Người trưởng quản đường cấm giới được xưng là Tôn giả cấm giới, nghiêm ngặt bảo vệ thông đạo giữa giới này và giới kia, ngăn cản thân ma của thế giới khác nhau xâm phạm lẫn nhau, ngăn chặn sự mất cân bằng trong trời đất, sụp đổ không gian và thời gian.”

“Vi sao lại nói cho tôi biết những điều này?”

“Ông nội cô không biết? Ông ấy không nhắc đến với cô?”

“Truyền thuyết ít người biết đến, cô vừa mới nói.”

“Chính xác”, Mạc Tân đáp rất dứt khoát, “Cho nên tôi đã nói cho cô biết rồi, và hy vọng cô có thể gia nhập vào Cục Đặc phái”.

“Xin lỗi”.

“Cô rất giống với ông nội cô”, Mạc Tân gấp cuốn sách lại, lộ ra hứng thú cực lớn, “Từ chối xuất phát từ cùng một nguyên nhân phải không?”.

“Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi đây”, âm dương sư tránh không trả lời, đứng dậy rời đi.

“Có chuyện tôi thấy vẫn nên nhắc nhở cô một chút thì tốt hơn”, Mạc Tân dựa vào lưng ghế, lãnh lút thốt ra chữ: “Dạ Lạc”.

Dạ Lạc? Lại là Dạ Lạc? Lương Dĩ Tiên dừng bước, câu nói của yêu vật bị giết trước đó không lâu văng vẳng bên tai: “... Dạ Lạc sẽ không buông tha cho các ngươi...”.

“Dạ Lạc, ai?”

“Kẻ địch của Cục Đặc phái, kẻ địch chung của loài người”, mắt Mạc Tân lóe sáng, chủ đề đột ngột chuyển, “Cô nhất định rất hiếu kỳ về động cơ của tôi nhỉ! Không chỉ là nghe ngóng về Phong Linh ở chỗ cô, mời cô vào làm việc trong Cục Đặc phái, còn nói cho cô biết về cấm giới và Dạ Lạc...”.

“Tôi xin lỗi, muộn rồi, tôi phải quay về trường học”, Lương Dĩ Tiên cáo từ, trong đầu dần chìm vào bốn câu ông nội đã từng nói: “Đế hê ma khởi phá thiên kinh, giáng lâm(1)phạm trần thân nữ tình, dạ mộng do sinh trà mi lệ, lạc yểm trọc thể ám vô minh”.

Chú thích: 1 Đế hê ma quý nổi lên phá kinh trời, thân nữ xuống trần trông cảm động, mộng đêm sinh từ lệ của hoa trà my, không còn bóng tối bao phủ đời tối tăm.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 11: Lệ Của Trà My

Từ lúc bước vào phòng học đến khi tiếng chuông vào học vang lên rồi lại đến khi kết thúc buổi học, cả một buổi sáng, ta đều không nhìn thấy Giai Đình, Đỗ An Trác thì dưỡng bệnh ở bệnh viện, Nghiêm Tuấn có thể là ở cùng cậu ta, Giai Đình không có lý do gì không đến, không phải là đã hòa giải với ta rồi sao?

Lời nói hôm đó... hòa giải? Bỏ đi!

Có cần phải đi thăm một chút không nhỉ?

Vừa ra khỏi giảng đường, ta nhận được một tin nhắn, Dĩ Tiên gửi đến bảy chữ: “An Trác tỉnh rồi, muốn gặp cậu”.

Ta dặn dò Tiểu Ly quay về nhà trước, tự mình đi đến bệnh viện một chuyến, sau đó lén đi nhanh chóng, một đám mê trai đang ầm ầm nhao lên.

“Này, huynh.”, cậu em phun lửa, giọng nói bị nhấn chìm trong tiếng hét sùng bái huyền ảo. Đã lâu như vậy rồi, đám mê trai vẫn ngẩn chưa ngẩn một sao? Sao lại ngày càng mãnh liệt thế?

Mùi thuốc nước thấm vào tường vách của bệnh viện, sộc vào trong mũi, cảm giác khó chịu kỳ lạ lan tỏa khắp toàn thân. Ta đến phòng bệnh của Đỗ An Trác bên trong chỉ có Di Tiên, không thấy Nghiêm Tuấn, hỏi cô ấy vì sao cậu ta không đến, Di Tiên nói cậu ta đi tìm Giai Đình rồi, bởi vì nghe nói ta và cô ấy đang giận nhau.

Ta chẳng có lời nào đáp lại, lại hỏi thăm Đỗ An Trác. Hôm qua lúc anh ta tỉnh lại, vì sao lại nói những lời như căn phòng màu đen, yêu quái.

Anh ta chống trán, cố gắng nhớ lại, nhưng mà ký ức trống không, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng: “Tôi chẳng nhớ gì cả, chẳng nhớ được cái gì cả... không một chút ấn tượng”, đột nhiên anh ta ngơ ngác, miệng lẩm bẩm, “Tiểu Ngưng? Là Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng không thấy đâu nữa rồi, tôi không tìm thấy cô ấy, không cứu được cô ấy, tôi... tôi sắp mất đi, mất đi cô ấy rồi...”, thời khắc mất hồn đó giống như trong một bản nhạc du dương bỗng sọt dây đàn đột nhiên đứt phụt, trái tim bị rạch một vết thương nặng nề.

“Tiểu Phong không phải là muốn nghe cậu nói những điều này”, Di Tiên xen lời, “Trước khi tìm thấy Âu Ngưng, không ai kết luận bừa bãi”, Ngược mắt lên nhìn ta thăm dò, cuối cùng không nói gì nữa, chỉ nói, “Tôi đi mua chút đồ ăn”.

Cửa phòng được kéo ra, ta cười với bệnh nhân: “Tiểu Trác, đừng nghĩ nhiều nữa, Tiểu Ngưng chắc chắn sẽ không sao, cô ấy lòng dạ lương thiện, chắc chắn có thể gặp dữ hóa lành, người tốt sẽ được báo đáp mà!”.

“Cậu và Linh Linh diện mạo thật sự rất giống nhau, bộ dạng khi cười lên, giống hệt như nhau”, cậu ta thấp giọng đau khổ, có chút bị thương.

Ta lại lần nữa không nói, cậu ta vốn dĩ chưa từng quên được Đinh Linh.

“Mất đi một lần, không thể lại bỏ lỡ lần thứ hai”, cậu ta nhìn sang ta, trong đôi mắt ngập tràn sự tự trách, áy náy và đau đớn, “Tiểu Phong, tôi hiểu rõ quá muộn, cho đến trước khi Tiểu Ngưng mất tích, tôi thật sự... vẫn đang do dự... thấp thòm bất an”, giữa hai hàng mày hiện lên vẻ thê lương, “Con người luôn phải đến khi mất đi rồi mới biết trân trọng, câu nói này thật châm biếm”.

“Cũng là một câu cảnh cáo rất hay”, ta dịu giọng khuyên giải an ủi, “Hiểu được cách trân trọng rồi, sẽ càng thêm trân trọng thứ đang có được, Tiểu Trác, chưa đến thời khắc cuối cùng, quyết không thể vứt bỏ hy vọng”, chưa đến thời khắc cuối cùng, chẳng ai có thể đoán được kết quả, như trận bão sắp ập đến đếm không ai biết trước được.

“Hiểu được cách trân trọng rồi, sẽ càng thêm trân trọng thứ đang có được?”, cậu ta lẩm bẩm nhắc lại, ánh mắt tàn mạt, “Nhưng tôi còn có cơ hội không?”, nỗi mất mát không diễn tả được, giống như phát giác ra được một kết quả không thể xoay chuyển.

“Không gắng sức, tranh thủ, có nhiều cơ hội hơn nữa cũng chỉ là nói suông. Hy vọng là ở trong lòng, không phải trên môi, Tiểu Ngưng ở trong trái tim cậu chứ không phải bất cứ nơi đâu, cứ tin tưởng đi! Cậu sẽ tìm thấy được cô ấy... hoặc là, có thể tận tay giải cứu cô ấy”.

Linh hồn sạch như tờ giấy trắng, nhưng chôn giấu hắc ám không thể lường được, tương phản đến cực hạn, đúng là một nơi cất giấu quá hoàn mỹ, có phải đã định sẵn cậu ta sẽ đi đến hai loại cực đoan không? Đáp án không thể biết được.

Sau khi Đỗ An Trác Tỉnh lại liền nhanh chóng xuất viện muốn tìm thấy Âu Ngưng một cách sớm nhất, cho dù không chút manh mối, vẫn phải tiếp tục điều tra. Di Tiên dùng thức thần tìm nhiều lần rồi, nhưng vẫn không chút thu hoạch, mỗi lần đều bị ác ý ngăn trở. Do vậy, suy đoán chắc chắn có kẻ đứng sau điều khiển trong bóng tối trước mắt không rõ mục đích của đôi phương, trước khi mục đích đạt được, Âu Ngưng tạm thời sẽ không phải lo lắng đến tính mạng. Nếu Âu Ngưng đã chết, Vô Thương sẽ không thể không để ý, thái độ làm việc của Hú, ta chưa từng hoài nghi.

Còn về kẻ đứng ở phía sau, Thi Quý sao? Ta không hiểu rõ chuyện trong ma giới, hai năm trước, khi vẫn là Phong Linh, ở Yên Đề cốc đã diệt Vạn Yêu Vương của Ma Vực, kết hợp với Bích Nhu công chúa, Long Hoàn, Bộc Dương Huyền, Nhan Kỳ tu sửa, khôi phục kết giới ngăn cách Yên Đề cốc và Ma Vực, bảo toàn Yên Đề cốc không còn bị Ma tộc quấy nhiễu nữa.

Vạn Yêu Vương ở Ma Vực từng có địa vị gì, có quan hệ gì với Thi Quý? Không ai biết rõ.

Ma Vực phải do Ma Vương thống trị, nhưng mà...

Mấy ngày trời, mèo con trốn trong phòng ngủ của ta, không chịu ra ngoài, Áo Nguyệt một mình đi tìm Âu Ngưng, nhiệm vụ chăm sóc Ti Ti đã kết thúc, có lẽ cô ta cần một không gian và một sự lựa chọn tự do.

Từ lúc nhìn thấy U Mỹ đã chết sống lại, Ti Ti quay trở về trạng thái lúc ban đầu, cả ngày kinh hãi sợ sệt, càng không dám đối diện với Tiểu Ly.

Ta đang định đẩy cửa liền bị Tiểu Ly gọi lại: “Loài người, hay yêu ma, huynh đưa ra lựa chọn rồi?”.

“Hử?”, em trai sao lại hỏi sâu sắc như vậy?

“Nha đầu họ Lương tiêu diệt một con yêu thú, trước khi chết, nó nói ‘Dạ Lạc sẽ không buông tha các ngươi’... là trùng hợp sao?”, một đôi mắt đen láy vô cùng từng trải hỏi ta. Thấy ta không hề kinh động, hỏi lâu không đáp, cậu ấy tưởng rằng ta mặc nhận, khóe miệng nhếch lên, rồi đi.

Tình hình gì vậy?

Ta không suy nghĩ gì nhiều, bình thần đi vào trong phòng ngủ.

Ti Ti nằm ở góc tường, hai tay ôm gối, mặt vui sâu xuống, vóc dáng nhỏ bé cuộn tròn lại thành một khối, có thể thấy cô ta đã phải chịu kinh hãi cực lớn.

Tiểu Ly quả là không biết thương hoa tiếc ngọc, khung cảnh giết U My chắc chắn sẽ khó mà tan biến được trong tâm trí cô ta.

“Tí Tí...”, ta ngồi xổm xuống, dịu giọng gọi, ngón tay khẽ chạm lên đôi vai gầy gò, cô ta đang run rẩy toàn thân.

“Dạ Lạc”, cô ta ngước đôi mắt sưng đỏ lên, hai viên lục bảo thạch tối nhạt, mất đi ánh sáng, hai cánh tay vòng lên cổ của ta, “Dạ Lạc...”.

“Nhớ U My tý tý rồi?”, ta vòng lên lưng của cô ta, ôn hòa an ủi vỗ về.

“Tý tý không phải người xấu, tý tý không phải...”, cô ta nghẹn ngào, trong những lời biện giải lặp đi lặp lại ấy mang theo sự cầu khẩn đáng thương.

“Hy vọng tý tý đến chỗ này không?”

“Dạ Lạc?”, cô ta ngước mặt lên, mang theo chút kích động, nước mắt vương lại trong tròng mắt theo đó sôi sục, chỉ lát sau lại tuôn trào ra, “Nhưng mà... Điện hạ không thích tý tý, tý tý cũng không tin tôi, tý ấy muốn đưa tôi đi, tôi... muốn được ở cùng với tý tý, nhưng mà không muốn rời xa Dạ Lạc, không muốn rời xa ảo Nguyệt”.

“Tiểu Ly đã hiểu lầm cô ấy, U My tý tý đối xử với Tí Tí tốt, chính là tý tý tốt của Tí Tí, một tý tý tốt làm sao có thể là người xấu chứ? Chúng ta đi đón U My tý tý quay lại, được không?”

“Được” mèo con ngẩn ra mấy giây, gạt nước mắt khẽ cười, “Dạ Lạc... tốt quá rồi!”.

Ta lau đi những giọt lệ còn sót lại trên lông mày của cô ta, đôi mắt lục bảo thạch long lanh lại tỏa ra sắc màu rực rỡ.

A Mục lặng lẽ không tiếng động xuất hiện bên cạnh ta, nói là có khách đến thăm, là một nữ sinh.

Ta ôm mèo con thông thả xuống lầu, Tiểu Trinh đang ở trong phòng khách đợi, trong tay xách một chiếc túi vải màu trắng, đến trả lại bộ lễ phục tham gia vũ hội kia.

“Hóa ra giữa chúng ta còn có một khoảng cách”, ta làm bộ u oán than thở, “Làm bạn của mình, thật sự khó như vậy sao?”.

“Mình không phải là có ý đó...”

“Mình và Tí Tí ra ngoài đi dạo”, ta cắt ngang lời cô ấy, tiếp tục oán thán, “Diệu Âm và Tinh Hà chắc về nhà rồi, A Mục, cẩn thận tiếp đãi bạn học của tôi”, nói rồi cất bước đi ra cửa.

“Tiểu Phong...”, khẩu khí của Tiểu Trinh hơi gấp gáp.

“Đã không còn sớm nữa, A Mục, sắp xếp cho Tiểu Trinh một căn phòng khách, đừng để Tiểu Ly gây phiền phức cho cô ấy.”

“Không cần, mình đã bảo taxi đợi ở bên ngoài, trả xong đồ sẽ quay lại bệnh viện.”

“Hừ?”, ta quay đầu, càng ai oán nhìn sang cô ấy, thân hình gầy gò kết hợp ánh mắt đau khổ, thêm vào đó là diễn xuất tuyệt vời, như dần dần mềm hóa được phòng tuyến cố chấp của cô ấy rồi. Thấy cô ấy chần chừ, ta liền cười, cô ấy cũng có vẻ chẳng biết làm thế nào.

Vừa khéo Tinh Hà đeo ba lô từ ngoài đi vào, lúc đi qua cửa lớn nhẹ nhàng buông ra một câu: “Tên đàn độn chặn ở cửa, em đuổi ông ta đi rồi”, nếu như cậu ta nói “Đọa chạy rồi”, sẽ càng khiến người ta tin phục.

Diệu Âm bám sát ngay phía sau, hiếu kỳ hỏi: “Đại... tý tý, chị định ra ngoài?”.

“Đưa Tí Tí đi tản bộ một chút”, ta đơn giản nói, chuyển hướng sang cô gái đang đàn ra, “Tiểu Trinh, ở đây cách xa thành phố, tối nay cậu tạm ở lại vậy, mẹ cậu sẽ có người của bệnh viện chăm sóc, không có vấn đề gì đâu”.

“... Được rồi!”, cô ấy miễn cưỡng đồng ý.

“Muốn ra ngoài, em đi cùng chị”, Tinh Hà vút ba lô đi đến.

“Không ai đi cùng cả”, ta lạnh nhạt nói xong, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 12: Chốn Quay Về Lưu Tại Bể Ngạn

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, ánh sáng ngập tràn lặng lẽ tuôn chảy lên mặt nước hồ rộng rãi, sóng sáng, lấp lánh như rắc xuống một dải ngân hoa, trang điểm rực rỡ cho một góc đô thị phồn hoa...

Ba trăm năm trước, trong một đêm tuyết rơi giữa mùa đông nào đó, một con bạch hồ xông vào nơi ở của loài người, cắp đi mấy con mèo con vừa mới chào đời chưa lâu của nhà người đó, nhanh chóng chui vào trong rừng núi bên cạnh, ẩn nấp dưới màn đêm đen đặc. Trong động sâu, ba con hồ ly nhỏ đói khát gào ăn run rẩy sợ hãi, kẻ sát truyền hơi ấm cho nhau, bụng đói đến mức không ngừng phát ra tiếng sôi ùng ục.

Mấy con mèo con trải qua cả quãng đường va đập đã dần dần tắt thở còn duy nhất một con mèo con màu xám thuần còn thoi thóp, trước khi vào miệng hồ ly, nó yếu ớt mở mắt ra, hai con mắt lục bảo thạch lỏng lẻo hút mắt tràn ngập khẩn cầu, khát khao, mong mỗi hơi ấm và sự bảo vệ của mèo mẹ.

Bỗng chốc, bạch hồ đã mềm lòng...

Ngày hôm sau, thợ săn men theo dấu chân hồ ly, tìm được đến chỗ trú thân của nó, bộ lông trắng thuần như tuyết bị đổ lên chất dịch đỏ tanh ấm nóng, màu máu vô cùng hải huyết thấm vào trong tuyết lạnh lẽo. Con mèo con và một con hồ ly nhờ ẩn nấp kín đáo may mắn tránh được kiếp nạn này, còn hai con hồ ly nhỏ khác không kịp bỏ chạy, cùng với hồ ly mẹ, một lớn hai nhỏ ba thi thể bị buộc lên một chiếc gậy thô ráp, treo ở sau vai người thợ săn, lừng lừng lừng lừng...

Mèo và hồ ly đưa vào nhau mà sống, vượt qua đường lớn ngõ nhỏ không biết trải qua bao nhiêu năm, hứng chịu biết bao giá rét, nóng bức, mèo được hồ ly bảo vệ rất tốt, nhưng hồ ly nhiều lần gặp kiếp nạn, cuối cùng bất hạnh chết thảm dưới gậy của loài người, một đi không trở lại.

Con mèo hoang nhỏ trốn trong núi ngày đêm ngóng trông hồ ly có thể ông Trời nhìn thấy đã thương xót hồ ly đã đến, nhưng không phải là con hồ ly kia, không phải con hồ ly mà nó ngóng đợi...

Hồ ly nói: “Tôi tên Đinh Linh”.

Mèo con nói: “Tôi tên Ti Ti”.

Từ đó, Đinh Linh gánh vác trách nhiệm chăm sóc Ti Ti, tu luyện ở Kỳ Sơn, vốn dĩ, ngọn núi nơi con hồ ly đưa mèo con đến gọi là Kỳ Sơn. Đinh Linh nghịch ngợm chạy ra khỏi cổ mộ, bởi vì không xin được phương pháp tu luyện nhẹ nhàng, đang chạy khắp núi để phát tiết cảm xúc bức bối, vừa khéo gặp được mèo con đang đợi hồ ly.

Ti Ti khiến cho người ta rất yêu thích, giống như nụ hoa trong nhà kính, thuần khiết, chân thật đến mức không nhiễm một hạt bụi.

Đinh Linh chưa từng xuống núi, rất hiếu kỳ với thế giới ngoài kia, Ti Ti gắng hết khả năng miêu tả lại người và vật mà mình đã nhìn thấy...

Sau này, Đinh Linh lại vào trong cổ mộ, Cẩm giới tôn giả bị làm phiền đến mức bất lực, đành buông một câu “Bể quan tiềm tu, ngoại trừ như vậy không còn cách nào khác” đã dẹp yên được cô ấy. Tiểu hồ tiên càng thêm buồn bức, đồng thời không thể không quyết tâm bể quan cùng với Ti Ti.

Đinh Linh tu mãi xuất quan trước, khi Ti Ti ra ngoài thì chẳng biết cô ấy đã đi đâu, chỉ để lại một lời: “Tỷ xuống núi trải nghiệm, sẽ nhanh chóng quay về”. Mười chữ ngắn ngủi khiến Ti Ti rầu rĩ, thế là chờ đợi ở nơi đó, chờ đợi được một con hồ ly xuất hiện...

Một tháng, hai tháng, ba tháng... bảy, tám tháng trôi qua, Đinh Linh vẫn chưa quay lại.

Ti Ti hoang mang, sợ hãi Đinh Linh sẽ lại một đi không trở lại, không do dự gì, dứt khoát xuống núi đi tìm cô ấy.

Tìm đến Cốc Giang, trong lúc đói khát trời dạt, có cô gái tự xưng là Hạ Đình đi đến trước mặt Ti Ti, nói là quen biết Đinh Linh, có thể giúp bọn họ gặp mặt.

Trong đôi mắt tro tàn của Ti Ti lại thấp cháy lên hy vọng mới, như thể Đinh Linh đã ở ngay trước mắt...

Ở địa điểm Hạ Đình chỉ định, một thị trấn nhỏ bên cạnh Cốc Giang, trong công trường bỏ hoang, vắng vẻ không người, cỏ cây rậm rạp, không khí tươi mới, môi trường xung quanh thanh mát, dễ chịu nhưng nơi phế tích này lại là bối cảnh của vụ giết chóc lớn.

Như đã hẹn, Ti Ti nhìn thấy được Đinh Linh tỷ tỷ sáng như chiều mong, kích động chạy về phía của cô ấy, ai biết được giữa không trung có một chiếc lưới lớn nhanh chóng ập xuống. Đinh Linh nhanh mắt nhanh chân, mau chóng xuất chiêu đẩy lui Ti Ti, bản thân mình thì lọt lưới.

“Tỷ tỷ...”, Ti Ti lo lắng hét lớn, nhào đến phía cô ấy.

“Mau chạy...”, Đinh Linh lo lắng quát, nghe thấy một con rồng lớn hung hãn từ không trung nổi lên, giọng nói càng thêm khẩn cấp, “Ti Ti, chạy mau... đừng để đến tỷ, mau chạy đi!”.

“Tỷ tỷ...”, Ti Ti chỉ nhìn thấy cô ấy, hoàn toàn không để ý đến con rồng đang tấn công đến.

“Đi mau...”, Đinh Linh gào đến rất cổ bóng hòng, thân thể không vận được sức, mắt thấy muội muội nguy hiểm ngay trước mắt, không kịp nghĩ ngợi gì, dốc hết toàn bộ sức mạnh để tạo ra phép truyền tống.

Khi xung quanh cơ thể nổi lên ánh sáng bảy màu, Ti Ti nghe thấy tiếng hét thảm thiết tuyệt vọng của Đinh Linh, hần sâu vào trong tâm trí, vĩnh viễn không quên đi nỗi.

Lưu quang và lốc xoáy của cơn rồng công kích sản sinh ra va chạm kịch liệt, giống như phát nổ bom nguyên tử cục bộ trong phạm vi nhỏ, uy lực vô cùng, tính phá hoại cực lớn.

Hạ Đình ẩn thân ở gần đó quan sát trận chiến kinh hãi, sự việc vượt xa khỏi dự liệu của mình, trước khi chào đón một làn sóng tấn công hủy diệt, chạy trốn cũng không kịp rồi, cô ta vội vàng sử dụng thuật di hồn. Bên ngoài nửa dặm có một cô gái tàn tật ngồi trong xe lăn đang chụp ảnh phong cảnh, bị ánh sáng mạnh đột ngột tấn công đâm mù hai mắt, thân thể cũng bị cướp đi. Hạ Đình đã giành lại được sự sống trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cái giá phải trả là mất đi ánh sáng và hai chân, cùng với kỳ môn dị thuật mà bản thân mình được phú cho...

Đây là câu chuyện của Ti Ti và Đinh Linh, sự thực về cái chết của Đinh Linh, cho nên Hạ Đình trước khi chết thừa nhận là cô ta hãm hại Đinh Linh, tự tạo bảo ứng.

Đối với người giết hại Đinh Linh, Ti Ti nói tất cả xảy ra quá đột ngột, cô ta không nhìn rõ, thấp thoáng hình như có một bóng dáng cao lớn, và điểm sáng lóe hiện, ở trên ngón tay hần ta...

Sau sự việc chẳng bao lâu, cô ta đã biết rõ, đó là một chiếc nhẫn, sau này U My nói cho cô ta.

Ti Ti được Đinh Linh dùng cả tính mệnh để cứu lại, đau lòng muốn chết, ở bên hồ khóc lóc thảm thiết, người nhìn thấy sẽ thương xót người nghe thấy thì tan nát cõi lòng.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, cô gái đó hỏi cô ta khóc cái gì?

Ti Ti trả lời: “Tỷ tỷ chết rồi”.

Cô gái thương xót, mang theo Ti Ti bên cạnh.

Ti Ti hỏi, bọn họ đang đi đến nơi nào?

Cô gái trả lời: “Đi tìm Dạ Lạc, chốn mơ ước đẹp để cứu vớt và bảo vệ những yêu quái bé nhỏ”.

“Dạ Lạc”, Ti Ti nhớ rõ cái tên này.

Nhưng mà thời gian đẹp để ngắm, bọn họ bị kẻ đeo nhẫn kia phát hiện hành tung, giống như giẫm lên vết xe đổ trong cái chết của Đinh Linh, lại một lần bị kịch nữa diễn ra trước mắt Ti Ti. U My tranh thủ thời gian để cô ta chạy trốn, dặn dò nhất định phải tìm được Dạ Lạc, báo thù cho U My, cho Đinh Linh...

Mèo con nhếch nhác thảm hại chạy trốn đến Cốc Giang, cả ngày hoảng hốt bất an, đóa hoa trong nhà kính tàn tạ điêu linh trong gió táp mưa vùi. Cho đến một buổi tối, cô ta ngủ thấy được một luồng linh lực dị thường không giống với loài người, hấp dẫn mèo con bám đuôi tìm kiếm...

Trên đường, Ti Ti nói rất nhiều chuyện, ta vượt vượt bộ lông mềm mại của cô ta, nghiêm túc lắng nghe, đến bên hồ, câu chuyện của cô ta cũng đã kết thúc.

“Chính là chỗ này sao?”

“Dạ Lạc, tôi muốn tự đi tìm U My tỷ tỷ”, mèo con nhanh nhẹn nhảy xuống đất, hóa thành một tiểu cô nương bộ dạng đáng thương, khuôn mặt nhìn nghiêng dung hòa cùng một màu sắc với ánh sáng dưới mặt hồ.

“Ti Ti...”, ta muốn nói với cô ta rằng có nguy hiểm, tốt nhất đừng có rời khỏi bên cạnh ta.

“Dạ Lạc, cảm ơn ngài!”, cô gái trước mặt nở ra nụ cười ngây thơ.

Ta biết rõ, cô ta đã đưa ra lựa chọn rồi.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy nụ cười của cô ta đẹp để thê lương, đẹp để thê lương? Sao lại là từ này? Phải là đẹp để ngọt ngào mới đúng chứ! Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đi xa trên mặt hồ nước, cô ta nói cảm ơn ta, cảm ơn ta cái gì?

Vì đã lưu giữ cô ta? Hay là vì đã để cô ta đi tìm U My?

Đáy hồ truyền đến tiếng gọi của Ti Ti, xa xăm mà trống vắng...

“Lúc mất đi hồ tiên đại ca, Đinh Linh tỷ tỷ đã xuất hiện, khi mất đi Đinh Linh tỷ tỷ, U My tỷ tỷ đã xuất hiện, mỗi lần mất đi đều sẽ có được một chỗ dựa mới, Dạ Lạc, tôi khát khao mãi mãi được hưởng thụ sự bảo vệ của ngài, nhưng không hy vọng ngài trở thành chỗ dựa kế sau U My tỷ tỷ, tôi sợ hãi... ngạc nhiên vui mừng đó là, ông trời rủ lòng thương, để U My tỷ tỷ trùng sinh, thời khắc đó tôi biết, tỷ ấy là chốn quay về cuối cùng của tôi”, Ti Ti lấy câu nói này để kết thúc câu chuyện của cô ta.

Chón quay về cuối cùng? Ta nhỏ tiếng lắm lắm, muốn đi cùng cô ta sao?

Lòng hồ mở ra, một cô gái mặc sườn xám dần dần nổi lên, đợi đến lúc hoàn toàn hiện thân trên mặt nước, ánh mắt hưng phấn của Tí Tí đột nhiên ngừng lấp lánh, thấy vô số đạn lạc lửa sáng từ sau lưng cô gái bắn đến...

“Tỷ Tỷ!”, cô ta không nửa giây suy nghĩ, phản xạ bay ra đó.

Tí Tí? Cô gái quay đầu, đôi mắt bỗng chốc mở to, nhìn thấy...

Đóa hoa trong nhà kính trắng thuần khiết, trong bể ngan đỏ lửa, từng phiến từng phiến điều linh...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 1: Điều Nhi – Tàn Sát

Sấm vang chớp giật, ánh sáng giao nhau, mặt hồ mở ra một tầng kết giới cực lớn, trên Giao Long, Đẳng Xà, Ly Vãn cuộn lên giữa không trung, lần lượt có ba người đứng, hai nam một nữ, lục trụ thạch, thạch trụ thạch và quang nguyệt thạch ở bên mép kết giới liên kết thành hình vòng cung, từ cao nhìn xuống thấp, đối trận với cô gái ở tâm hồ nước.

“Tí Tí...”, ta đi về hướng mặt hồ. Đòn tấn công mạnh với cô ta quá tàn nhẫn, vì sao... ta không ngăn cản lại? Đáy lòng ta sinh ra cảm giác hối hận, đau lòng, hay là thương xót?

“Dạ Lạc, ngài không thể qua đó”, Áo Nguyệt hiện thân ngăn cản đường đi của ta, ngữ điệu lạnh băng chưa từng thay đổi, “Cô ta đã quyết định rời xa ngài, thì sẽ có kết cục thế này. Tôi nói lại một lần nữa, ngài không có thể nào thay kẻ khác lựa chọn, càng không có quyền can thiệp vào”.

“Áo Nguyệt, cảm giác của người với Tí Tí chỉ như với một con mèo thôi sao?”

“Không, là nhiệm vụ.”

“Chỉ bởi vì nhiệm vụ?”, cho nên nhẫn nhịn, quan tâm chăm sóc?

“Đúng, nhiệm vụ ngài giao cho, tôi có thể bất chấp tính mạng để hoàn thành, nhưng, nhiệm vụ bảo vệ cô ta tối qua đã kết thúc rồi cô ta cũng lựa chọn rời xa ngài, như vậy là đã vạch rõ ranh giới với chúng ta”, ngữ khí kiên quyết của anh ta không có một chút lưu luyến nào.

“Áo Nguyệt nói không sai, vừa rồi nếu như huynh ra tay, chắc chắn sẽ bại lộ thân phận, bây giờ cũng vậy, đừng vì một con mèo yêu nhỏ nhoi mà phạm phải sai lầm cơ bản như vậy”, Tiểu Ly xuất hiện ở phía sau, dung dung.

Cùng đến còn có A Mục và Tinh Hà.

“Đều đến ngăn cản ta sao?”

“Chúng tôi vì nể mặt ngài mới để yên cho cô ta”, Tinh Hà lên tiếng. Trong lời có ý, không hề có chút tình cảm nào đối với Tí Tí, không cần phải vì cô ta mà để bị cuốn vào thị phi rối rắm.

“Ha, nếu như chúng tôi muốn ngăn cản, thì ngài sẽ làm thế nào?”, A Mục không cam chịu lép vế truy vấn.

“Dạ Lạc, đừng quên lời mà chính ngài đã nói”, Áo Nguyệt nhắc nhở.

Ta hiểu điều anh ta ám chỉ, những lời đã nói với Toàn Cơ, anh ta ở bên cạnh đã chứng kiến, sẽ không từ bỏ nữa, đương nhiên sẽ không động thủ với bọn họ nữa.

Tí Tí muốn lựa chọn chón quay về của cô ta, là sai hay sao? Sao lại khiến cho đám người bọn họ lạnh lùng bàng quan.

Nhìn sang mặt hồ, U Mỹ ôm chặt lấy cô gái còn chút hơi thở thoi thóp từ đầu đến cuối không muốn tin đây là sự thật, một giọt nước mắt long lanh lay động nhỏ lên khuôn mặt thuần khiết: “Tí Tí... muội...”, giọng rất đáng, rất chất, không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

“Tỷ tỷ, muội rất may mắn... rất vui về... cuối cùng đã... tìm... được...”, tiếng nói càng lúc càng yếu bay đến bờ xa bên kia, vệt sáng cuối cùng của đôi mắt lục bảo thạch mờ dần rồi tắt ngấm, cáo biệt sự tuyệt vọng và tàn khốc của chốn huyền ảo này.

“Tí Tí... Tí Tí...”, U Mỹ mềm yếu cất tiếng gọi, mặc cho hai hàng nước mắt chảy xuống, “Tỷ tìm thấy Dạ Lạc rồi, nó giúp tỷ trị thương, giúp tỷ tìm muội,

nó thật sự... là thứ chúng ta mơ ước cầu mong, một chốn quay về có thể mang đến hạnh phúc cho chúng ta, Ti Ti... tỷ tỷ đưa muội quay về... đưa muội quay về... không sao đâu, đừng sợ hãi, có tỷ tỷ bảo vệ muội, đừng sợ...”.

Cô gái lặng lẽ ngủ say, thân thể dần dần hóa thành mây khói tan đi...

“Ti Ti...”, hai cánh tay U Mỹ ôm ngực, người ở trong lòng đã biến mất không còn bóng dáng, cô ta gục đầu xuống, nước mắt bi thương không ngừng chảy, “Ti Ti vì sao? Quá đáng quá... quá đáng quá rồi rõ ràng chẳng hề làm gì cả, thật tàn nhẫn... các người... thật quá độc ác...”, rồi ngẩng đầu lên thét một tiếng kêu bi thảm, “Á”.

“Yêu nghiệt, chết không hết tội”, người đàn ông cười trên Giao Long héch mếu khinh bỉ, vết sẹo bên mặt trái toát ra hàn khí u ám.

“Lê Tu, con cá lọt lưới nửa năm trước, hôm nay cuối cùng coi như đã kết thúc”, cô gái xinh đẹp trên Đẳng Xà khoảng hai mươi tuổi như giải trừ được gánh nặng.

“Đối với em thì là chuyện của hơn một tháng trước, không ngờ rằng yêu nữ này còn sống được, thật sự là chuyện si nhục lớn nhất trong cuộc đời của em, đêm nay nhất định phải gột sạch sẽ vết nhơ này”, cậu bé nhỏ hơn cô ta một chút ngồi trên Ly Vãn tràn đầy phần hận, chăm chăm nhìn vào U Mỹ đang bị phần.

“Đáng chết... tất cả đều đáng chết... loài người đáng chết, rác rưởi máu lạnh, tàn bạo... đồ sâu bọ giả tạo, các người... không xứng là chúa tể của thế giới này, giết... giết các người đi...”, một đôi mắt phần nộ lửa cháy bùng bùng máu đỏ, “Ta phải... giết các người...”, xung quanh cơ thể cô gái mặc sùron xám có một đám sương đen vây quanh, dưới chân, mặt nước quẫy động, một hàng nước kéo dài lên không trung.

“Hừ, chết đến nơi rồi, còn dám buông lời ngông cuồng”, cậu bé đột nhiên giận dữ quát, đứng dậy lật người ra sau, trong không trung xuất hiện cừu cung bát quái pháp trận, khoan thai đứng lên, chỉ huy Ly Vãn tấn công sang hướng cô gái dưới nước.

“Tiểu T, đừng khinh địch, con nữ yêu lúc này và cảm giác lúc vừa rồi không giống nhau lắm, có chút kỳ quái, Lê Tu nhắc nhở cậu ta.

“Sợ gì chứ, hai người đừng động thủ vội, xem em đây”, Tiểu Thiện tràn đầy tự tin, nhanh chóng kết ấn, phía trước đột nhiên lóe lên quang sáng màu xanh nhạt, ngưng tụ ra một khẩu súng lục sáng lấp lư. Cậu ta thành thực nắm lấy bằng hai tay giơ lên, trong mắt quét qua một tia tàn nhẫn, lòng súng đen sì nhắm chuẩn vào kẻ địch đang không hề sững sờ giao đầu với Ly Vãn...

Bên bờ hồ nước cách xa trận chiến, ba bóng đen quan sát trận chiến kịch liệt trong kết giới, sóng dữ không lồ, trào lên cuộn cuộn, xen giữa đó là ánh sáng sắc nhọn bắn ra tứ tung, ngoài kết giới lại sóng yên biển lặng.

“Con mèo yêu kia chính là muội muội mà U Mỹ muốn tìm, vừa rồi tại sao không ra tay cứu cô ta?”, một giọng nữ hỏi.

“Ta chỉ hứa là giúp cô ta tìm được muội muội, chứ không hứa là sẽ cứu giúp, mèo yêu bỏ mạng chỉ trách bản thân cô ta sơ ý khinh suất”, bờ môi đỏ như máu cong lên một độ cong mờ, “Vị đại nhân ở bờ bên kia cũng khoanh tay làm ngơ, chúng ta hà tất phải nòng nọc xen vào chứ?”.

“U Mỹ cứ mặc kệ không quản sao?”, một giọng nam khác thắc mắc, “Tuy đã tiêm vào ma tính, nhưng ứng phó với ba tên ngự linh sư khá là vất vả”.

“U Mỹ giữ lại, bây giờ cô ta đang phù hợp với chiến lược mà chúng ta cần để khôi phục ma giới. Thủ hận sẽ khiến người ta điên cuồng, cũng sẽ khiến yêu tính càng thêm hung tàn, dục vọng giết người của U Mỹ vì cái chết của mèo con sẽ hoàn toàn được đốt cháy, đau đớn căm hận cực độ sẽ khiến cho cô ta biến đổi đến mức năng lượng của... thủ hận mạnh hơn gấp trăm gấp ngàn lần so với bất kỳ khi nào, luôn luôn vượt ra ngoài tưởng tượng.”

“Huyết Ma đại nhân, chiều này của ngài... anh minh.”

“Loài người có câu nói, gọi là ‘người muốn làm chuyện lớn thì không câu nệ tiểu tiết’, hy sinh cần thiết là không tránh khỏi”, Huyết Ma u ám nói, “U Mỹ muốn có được sự yên ổn mà cô ta muốn, thì bắt buộc phải trả giá cho điều này trước, chỉ có kết thúc trận chiến giữa loài người và yêu ma này, thế giới mới có thể thực sự thái bình”.

“Lúc đầu đối với loài người, U Mỹ vẫn còn ôm ảo tưởng nước sông không phạm nước giếng, trải qua sự giày vò này...”, giọng nữ cười xảo quyệt.

“Tuyệt Yêu, giúp cô ta thoát thân, Ngưu Quỷ, cùng ta đi gặp vị đại nhân kia một chút”, Huyết Ma dặn dò.

“Đi gặp... hả? Ngài chắc chắn không phải là đang đùa chứ?”, Ngưu Quỷ vô cùng kinh ngạc, hai con mắt chuông tròn lên tròn xuống.

“Nếu còn do dự thêm một giây, chưa biết chừng vị đại nhân kia sẽ đến trước mặt chúng ta rồi, người cho rằng mình muốn đi là có thể đi được sao?”

“Ngài... ngài ấy phát hiện ra chúng ta rồi?”, Ngưu Quỷ sắc mặt kinh hãi.

“Đừng để Dạ Lạc đại nhân đợi mất đi lòng kiên nhẫn, quả của ngài ấy không dễ ném đâu”, Huyết Ma nói xong, biến ra mấy cuộn khói xanh rồi đi.

“Huyết Ma đại nhân, đợi tôi với...”, Ngưu Quỷ chẳng kịp nghĩ ngợi, “Đi đến đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”, hoảng hốt vội bám theo.

Trong kết giới trời đất quay cuồng, nước tung tóe khắp nơi, Tiểu Thiện nhanh nhẹn tránh né viên đạn nước hình nón, bên mặt lại trào ra một cột nước ma trào vurun về phía cậu ta, giữa đường bị một tấm lưới ngăn lại.

“Tiểu Thiện, cẩn thận, yêu lực của cô ta đột nhiên tăng lên cả chục lần, còn có xu thế tiếp tục tăng lên”, cô gái trên Đẳng Xà gia nhập vào trận chiến.

“Em cũng phát hiện ra rồi, đáng ghét, so với lần trước thực sự không phải là cùng một cấp độ, hơn một tháng trời ngắn ngủi, lại lợi hại hơn nhiều như thế này”, Tiểu Thiện giận dữ nghiêng răng. Diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi nó sẽ lại trùng sinh, còn sống tốt tươi đến khoa trương.

“Tiếp tục kéo dài không phải là cách, bắt buộc phải tốc chiến tốc thắng”, Lê Tu nhủ mảy, trong tay xuất hiện một dụng cụ phát xạ điện lưu ion giống khẩu súng lục.

“Được” Tiểu Thiện vận sức lực lớn, “Chị Nhị Hoa, anh Lê Tu, em chủ công, đột phá tuyến phòng ngự của cô ta, hai người yểm hộ”, nói rồi mau chóng trượt xuống rơi lên lưng của Ly Vẫn, dùng tay vỗ vỗ, nhắm thẳng vào màn nước ở phía trước không xa: Anh bạn tốt, đưa ta xông qua đó”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 2: Ma Huyết – Hồ Chiến

Bên ngoài kết giới, mặt hồ sóng yên biển lặng, hai gã đàn ông áo đen hạ xuống bên bờ, kẻ đến trước khom người cung kính với ta: “Huyết Ma Nguyên Đạo, đến gặp Dạ Lạc đại nhân”.

“Ngươi cũng thông minh đó, cũng biết chạy đến đây”, Áo Nguyệt lạnh lùng châm biếm.

“Đầu óc cũng sáng suốt đấy, nếu không thì cứ đợi bọn ta giết qua đó đi, hắn ta sẽ chẳng có cơ hội mở miệng nói chuyện”, A Mục yêu thích đâm đánh vận ngón tay phát ra tiếng rắc rắc, Hoài Nặc chưa thỏa mãn được ham muốn bạo lực của ông ta sao?

“Hai vị quá khen”, Huyết Ma ứng đối tự nhiên, ánh nhìn chuyển đến phía Tiểu Ly bên cạnh ta, cung kính chào hỏi một câu: “Dạ Vương Điện hạ”.

“Hừ”, Tiểu Ly cao ngạo ngẩng đầu lên, xem thường phàm nhân, khinh miệt yêu ma.

“Nguyên Đạo, ngươi không trốn, trái lại còn dám chủ động đến gặp ta, nắm chắc là ta sẽ bỏ qua cho ngươi như vậy sao?” ta khinh mạn hỏi.

“Gặp được Thần đại nhân, tôi há có thể dễ dàng chạy trốn, trừ phi ngài nguyện mở một mặt lưới”, Huyết Ma duy trì thái độ cung kính khiêm nhường không vội không gấp. Gã đàn ông dung mạo quái dị ở phía sau hắn ta thì thấp thỏm lo lắng, đáng vẻ căng thẳng đó trông rất buồn cười.

“Ngươi đến cầu xin tha mạng?”

“Tối thiểu, không phải là đến tự chuốc khổ”, hắn ta lời nói giữ kẽ, môi máu cong lên, “Nói ra thì, Ma Tộc tôi còn muốn đặc biệt cảm tạ Dạ Lạc đại nhân đó”.

“Hừ?”, cảm tạ ta?

“Ngài quý nhân công việc bọn bề, không biết có còn nhớ hai năm trước đã tận tay giết Vạn Yêu vương không? Nó là nghịch tặc của Ma Vực tôi, bị ngài hàng phục, có thể gọi là đại chí đại dũng, công lao soi chiếu vạn cổ, trên dưới trong Ma Vực không một ai là không cảm phục ngài”, Huyết Ma chậm rãi nói, không ngừng đề cao ta.

“Nói như vậy, ngươi là đặc biệt đến để cảm ơn ta?”, ta hơi ngạc nhiên, Vạn Yêu vương lại là phản đồ của Ma Vực?

“Ngài có thể nghĩ như thế thực sự khiến người ta cảm động”, hắn ta ngoài mặt cười mà trong lòng không cười, trong ngữ khí hoàn toàn không nghe ra được chút cảm động.

“Vốn cảm thấy loài người giả tạo, không ngờ các ngươi càng nhảm chán”, Tinh Hà phát ngôn ngắn gọn.

“Chúng tôi không phải là vàng bạc của loài người, cũng chẳng phải thánh vật của Thần Tộc, đâu có giành được sự yêu thích của người và thần chứ?”, Huyết Ma đối đáp lưu loát.

“Coi như ngươi biết điều.”

“Nguyên Đạo, nếu như ngươi thật sự muốn cảm ơn ta, thì đáp ứng một yêu cầu của ta”, ta nhìn sang trận kịch chiến trong lòng hồ, giữa sóng lớn dữ tợn cuộn xoáy trong kết giới chỉ thấy ba con thức thần thú khổng lồ quấy động, “Trà Âu Ngưng về cho Đỗ An Trắc”.

“Theo như đại nhân nói, Âu Ngưng mà ngài nói đến là một kẻ loài người bình thường phải không?”

“Người vòng vo đủ chưa vậy, không muốn chết thì mau đem giao cô ấy ra”, Tiểu Ly ghét nhất là vòng vo.

“Dạ Vương điện hạ xin bớt giận, Huyết Ma mặt không đổi sắc, “Mục tiêu của chúng tôi là để Dạ Lạc đại nhân trở thành Ma Vương, đối với loài người bình thường không hề có hứng thú”.

“Còn giáo biện?”, Tiểu Ly vừa mới nổi giận, đột nhiên bình tĩnh, “Các người... vẫn chưa bỏ cuộc với đại ca của ta?”.

“Ma Vực làm sao có thể vứt bỏ Ma Vương đại nhân?”, Huyết Ma một lời trúng hai mục đích, vừa trả lời đệ ấy, vừa biểu thị quyết tâm lại ẩn hàm một tầng ý tứ khác... ta cảm thấy không tốt lắm.

“U My là người của các người?”, ta hỏi thẳng chủ đề chính.

“Cô ta đã vào Ma Vực, tôi có thể mệnh lệnh cho cô ta làm việc, cô ta cũng có thể tự do đi làm những việc ngoài mệnh lệnh. Âu Ngưng đó, tha thứ cho tại hạ không hề biết rõ chuyện, nhưng chỉ cần một tiếng dặn dò của ngài, Nguyên Đạo chắc chắn sẽ điều tra triệt để chuyện này, mang đến cho ngài một câu trả lời hài lòng”.

“Đã như vậy ta không cần phải phí lời thêm nữa, Áo Nguyệt”, ta chỉ thị người đàn ông bên cạnh. Nếu thật sự dặn dò Ma Huyết đi điều tra, há chẳng phải là hình thức ta thừa nhận mình đồng ý tiếp nhận vị trí Ma Vương.

“Dạ Lạc đại nhân, ngự linh sư ở Cốc Giang càng ngày càng nhiều, ngài chắc là sẽ không muốn bại lộ thân phận vào lúc này chứ?”, ánh mắt của Ma Huyết chuyển đến phía tình hình trận chiến ở trên mặt hồ.

“Huyết Ma đại nhân, chúng ta...”, gã đàn ông mặt quái dị lo lắng, bị một ánh mắt liếc xéo ép lùi.

“Người nghĩ đi đâu vậy? Ta vô vị như vậy sao?”, Áo Nguyệt chỉ định trần thuật mà thôi, có cần phải căng thẳng như vậy không?

“Tôi hiểu nhầm ý của ngài rồi, xin hãy bỏ quá cho ạ”, Huyết Ma suy nghĩ một chút, thông thả nhẹ nhàng xin lỗi.

“U My thừa nhận bản thân mình đã bắt Âu Ngưng, nhưng không rõ cô ta bị nhốt ở chỗ nào, muốn để khí tức của một người hoàn toàn biến mất không dấu vết, yêu ma bình thường không làm được mà kẻ có ma linh lớn mạnh, trước mặt chỉ có một tên”, Áo Nguyệt lời lẽ lạnh lùng, bức ép người ta, “Không may là, ta lại phát hiện ra người đã từng lớn vồn ở bên cạnh Đỗ An Trác”.

“Như thế đã định tội cho tôi, U Minh sư đại nhân không cảm thấy có chút qua loa sao? Huống hồ, một kẻ loài người tầm thường bắt về, đối với bọn tôi mà nói thì có ích lợi chứ? Chuyện của Ma Vương vẫn chưa giải quyết xong, tôi đâu có lòng dạ rảnh rỗi như vậy?”

“Nói ra kẻ cũng trùng hợp, người lại vẫn cần phải có lòng dạ rảnh rỗi”, Tiểu Ly nhạo báng, “phong ấn trên linh hồn của Đỗ An Trác, là kiệt tác của các người nhỉ?”.

“Sự việc... hình như không giấu nổi nữa rồi”, trong lời nói của Huyết Ma không hề có mấy may kinh sợ.

“Nói đúng sự thực, ta có thể để người chết thoải mái hơn”, A Mục vắn vắn khóp tay.

“Nhưng sự việc này chỉ có thể nói cho Ma Vương, nếu như Dạ Lạc đại nhân chịu tiếp nạp, bây giờ tại hạ sẽ nói rõ ra tất cả, không biết ý ngài thế nào?”

“Các người đi đi!”, sau khi yên lặng hồi lâu, ta bình thản đáp lời.

“Dạ Lạc?”

“Đa tạ Dạ Lạc đại nhân nhân từ”, Huyết Ma sắp xếp câu chữ chỉnh tề có trật tự. Đương nhiên hiểu rõ cái ta gọi là “các người” ở đây là bao gồm cả hai kẻ trong trận chiến bên kia.

Sóng ánh sáng rực rỡ bắn ra từ lòng súng bay đến mục tiêu, nhưng khi còn cách U My không đến một mét đã bị một bức tường nước đột nhiên dựng lên ngăn trở, tiếp xúc vào trong một đồng băng vụn.

“Đáng ghét, lại một con nữa đến, Tiểu Thiện giận dữ chửi, không khuất phục nâng súng lên, lại lần nữa ngắm chuẩn.

“Tiểu Thiện!”, Lê Tu nôn nóng hét, Giao Long hất đuôi đánh phá một cột băng lớn từ trong hồ vuron lên, giải cứu thực thần Ly Vẫn khỏi nguy hiểm bị đóng băng.

“Tiểu Thiện, rút lui trước đã”, Nhị Hoa lớn giọng hét nói với thiếu niên đang thâm nhập quá sâu.

“Chỉ một chút, một chút nữa...”, Tiểu Thiện phớt lờ không để ý đến lời khuyên của đồng đội, tập trung toàn bộ ý trí nhắm chuẩn vào vật săn phía trước, “Tốt quá rồi, chính là lúc này...”, đang định bóp cò khẩu súng, trước mặt đột ngột mọc lên mấy bức tường băng, Ly Vẫn mất thăng bằng, dưới chân Tiểu Thiện lắc rung kịch liệt, bên cạnh lại là một con sóng khổng lồ đang đến...

“Tiểu Thiện!”, Nhị Hoa kinh hãi hét.

Trong sóng dữ cuộn cuộn, một con phi học(1) lao ra, cậu bé ướt lướt thướt nằm bò ở bên trên, dữ tợn mà giận dữ...

Một mặt khác của tường băng, huyết nhân đỏ thẫm tràn đầy ngọn lửa thù hận: “Tránh ra, đừng ngăn cản ta, nếu không thì sẽ giết luôn cả ngươi”, hệt như một con ác quỷ khát máu.

“Ngươi có thể mù quáng làm bừa, nhưng ta không dám làm giữ hai cánh tay thon dài của cô ta.

“Cút đi, ta phải báo thù...”, U Mỹ vì phần nộ cực độ mà giọng nói run rẩy, “Kẻ nào cản ta sẽ chết”.

“Yên tĩnh chút đi, đừng để bị kích động làm mờ đầu óc”, Tuyết Yêu nhủ chặt mày, vẫy tay áo vung ra hoa tuyết khắp trời.

“Ta phải báo thù... giết... giết... giết sạch toàn bộ... mặt mày xấu xí như bản...”

loài người, ép loài yêu quá đáng... giết... giết sạch các ngươi...”, trước khi mất đi ý thức, trong miệng U Mỹ vẫn không ngừng lẩm bẩm.

Mặt hồ dần khôi phục lại sự yên tĩnh lúc đầu, dưới ánh nắng lặng lẽ tuôn chảy, kết giới từng chút biến mất.

“Dạ Lạc, ngài cứ thả bọn chúng đi như thế này sao?”, A Mục bức dọc tức tối, phản ứng giống hệt với Tiểu Ly. Áo Nguyệt, tảng hàn băng ngàn năm biến thành hàn thiết vạn năm, Tinh Hà không màng thế sự quen rồi, khuôn mặt cứng như gỗ.

“Đại nhân nhà ngươi khá là yêu thể diện”, ta cười hòa nhã thân thiết “Có câu nói gọi là tiền lễ hậu binh, hấn từ đầu chí cuối lấy lễ cư xử, chúng ta cũng không thể quá thô lỗ, hơn nữa sân khấu hôm nay không được thích hợp cho lắm, lần tới ta sẽ làm một cái lớn hơn, rực rỡ hơn cho ngươi, A Mục... ngươi sẽ là nhân vật chính”.

“Ồ? Nghe có vẻ không tệ”, Mục đại thúc xoa xoa cằm, trong mắt lóe sáng, “Ra sân khấu thế này, đúng ý tôi”.

“Thật phiền phức”, Tinh Hà rất biết cách làm cho người ta cụt hứng.

“Phiền phức thực sự còn đang ở phía sau”, ta nhìn ba kẻ trong trận pháp trên mặt hồ, Ti Ti... bên tai vẫn văng vẳng lời nói kích động của cô ta: “Dạ Lạc, tôi rất thích ngài, thích ngài nhất...”.

“Bởi vì Dạ Lạc rất lợi hại, ngài ấy có thể bảo vệ tôi...”

“Dạ Lạc... là tốt nhất.”

Ti Ti thật sự rất ngốc, cô ta ngốc nghếch như vậy, không thích hợp sinh tồn trên thế giới này, không, là thế giới này không thích hợp để cô ta tồn tại. Lựa chọn chôn quay về của mình, trước nay không phải là sai lầm, cô ta đã bảo vệ được U Mỹ tỷ tỷ, nhưng lại vô ý lưu lại thù hận, cô ta chắc chắn không hy vọng điều này.

Một ao nước đục càng lúc càng vẫn đục hơn, nếu như nói bị kịch trời định không thể nào thay đổi được, vậy thì, ta nguyện để bản thân mình trở thành ký tích trong tuyệt vọng, kết thúc cuộc chiến tranh này. Thần, có thể thay đổi tất cả, Tà Thần, có thể gánh vác mọi thứ...

Đột nhiên nhớ đến một câu Doãn Kiếm đã nói với ta ở bệnh viện: “... em cứ tiếp tục mỉm cười như thế này, cho đến khi tốt hơn”. Cứ mỉm cười, cho đến lúc tốt hơn...

Chú thích: 1 Hộc: chim hộc, thiên nga.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 3: Ghé Thăm

Tiểu Trình đứng dưới bóng đèn tập trung tinh thần đọc một cuốn truyện tranh vẽ tay dày cộp, tốc độ lướt xem của cô ấy rất nhanh, ngón tay kẹp giữa những trang sách lật qua từng trang ta yên lặng đứng ở bên cạnh nhìn cô ấy lật xong.

Ngẩng đầu lên thở ra một hơi dài, cô ấy chăm chú nhìn vào cuốn truyện tranh trong tay, chờ đến vài giây, định đặt nó về chỗ cũ. Cô ấy đang muốn mở ngăn kéo thì phát giác ra được sau lưng có người, nhanh chóng quay lại rồi lập tức cứng đờ: “Phong Linh!”, có chút cảm giác bất an, chột dạ do làm việc lén lút.

“Muộn lắm rồi, mau đi ngủ đi!”, ta không chút bận tâm cầm cuốn sách trong tay cô ấy lên, đặt trở lại vào trong ngăn kéo dưới bàn.

“Cậu cậu muộn thế này mới quay về... đi vào... vì sao... không hề phát ra tiếng động gì vậy?”, cô ấy có chút gấp rút, cực lực bình ổn cảm xúc.

“Cậu đọc nhập tâm quá, không chú ý đó thôi!”, ta tiện miệng đáp, cũng chẳng thể nói với cô ấy là mình xuất hiện từ trong không khí.

“Ừm... vậy, không có chuyện gì mình... đi đây”, cô ấy vội đi ra ngoài cửa, dừng bước, hỏi, “Tiểu Phong, cuốn truyện tranh đó, cậu... câu chuyện bên trong... là cậu vẽ?”.

“Đúng vậy! Câu chuyện của mình.”

“Cảm giác như là thật, cồi U Minh, thám phán giả bị quên lãng, Tiểu Vũ, một mảnh vỡ linh hồn, Phong Linh... Dạ Lạc...”, cô ấy lắc đầu, “Thật buồn cười, chuyện như trong Nghìn lẻ một đêm thế này, làm sao có thể là thật được? Thân kinh của mình quá mẫn cảm rồi nhỉ!”, vừa nói vừa nhìn sang ta, “Tiểu Phong, câu chuyện của cậu rất kỳ diệu, ngũ ngon”.

Cửa đóng lại, ta ngẫm nghĩ lại chữ “Kỳ diệu” kia, cô ấy muốn nói “Kỳ lạ” phải không?

Âu Ngưng vẫn không có manh mối, Iris bên kia cũng không có tin tức xác thực nào. Trong lúc bọn họ đều đang nôn nóng như kiến bò trên chảo đối với chuyện Âu Ngưng mất tích, ta xuất phát từ ý tốt đưa ra lời an ủi: “Cô ấy chẳng mấy chốc sẽ quay lại thôi”, Huyết Ma là con ma thông minh, biết chừng mực.

Một câu nói dẫn đến sự nghi hoặc và truy vấn của số đông, chẳng có cách nào, ta đành thêm vào hai chữ: “Đoán vậy”.

Giai Đình đã đi học rồi, gặp mặt ta liền trở nên rất ngượng ngáp. Cô ấy nói ít đi rất nhiều, ánh mắt nhìn ta rất lạnh nhạt, mấy cô gái cùng lớp liền trêu cô ấy là: “Chú chim sẽ riu riu rít rít thường ngày biến thành cô gái câm rồi sao? Đổi hình tượng, đi theo con đường của thực nữ? Hay là đã nhắm được công tử nhà nào rồi? Nào nói xem, anh ta đẹp trai thế nào...”.

Mấy cô gái thích hóng chuyện lần lượt sán đến: “Đã mấy ngày trời không đến lớp rồi, lẽ nào là đi theo đường người ta?”.

“Nhìn bộ dạng oán phụ xui xẻo thế này, không theo đuổi được sao?”

“Vậy thì có sao đâu chứ, Điền đại mỹ nữ của chúng ta trước nay kiên trì không bỏ cuộc, ngoan cường chiến đấu, đấu tranh đến cùng, nào có thể dễ dàng buông xuôi như vậy?”

“Không phải đối phương có vấn đề chứ?”

“Nói thế nào nhỉ?”

“Giai Đình chẳng phải thích những câu chuyện quỷ quái sao? Có phải là cũng có một thiện nữ... không phải... là mỹ nam u hồn(1) đến không?”

“Oa...”, các cô gái ngạc nhiên thốt, tiếp sau đó chẳng biết ai nói một câu, “Lãng mạn thật đó!”.

“Khổ vì tình à!”

“Cũng đúng nhỉ, thực phù hợp với biểu cảm của Giai Đình bây giờ, trong u oán có ẩn chứa sự bất lực chẳng biết làm sao, uyên ương mệnh khổ tình yêu không được như ý...”

“Các cậu đã nói đủ hay chưa vậy”, sắc mặt Giai Đình trở nên rất khó coi.

“Giai Đình, buổi trưa cùng nhau ăn cơm được không?”, ta vượt qua mấy dãy bàn đi đến trước mặt cô ấy đưa ra lời mời.

Mỗi lần đến giờ ăn cơm, trong nhà ăn luôn huyền não ảm ỉ, chen chúc đầy người, ta bất ngờ gặp Hy Nhi đã lâu chưa gặp. Một cô gái hạnh phúc đến mức không biết dư vị sầu đau, bỗng hình thành lên sự đối lập rõ ràng với Giai Đình. Hy Nhi nhìn ra được tâm trạng Giai Đình không tốt, không nhiều lời linh tinh, thế là trên bàn ăn, cả ba người buồn rầu không nói.

“Tiểu Phong, Giai Đình?”, Nghiêm Tuấn và Dị Tiên mỗi người bưng một đĩa đồ ăn đã gọi xong đến chỗ bọn ta.

Ta thắc mắc tại sao không thấy Tiểu Trắc.

“Cậu ấy không nuốt nổi, muốn một mình yên tĩnh một chút, bây giờ không biết là đã đi đâu rồi, để cậu ấy phát tiết một chút cũng tốt”, sau đó, Nghiêm Tuấn ngồi xuống bên cạnh Giai Đình, “Giai Đình, cuối cùng cậu cũng nghĩ thông, đã làm hòa với Tiểu Phong rồi?”.

“Khụ khụ.” Giai Đình đang cúi đầu ăn cơm bị sặc.

“Tiểu Phong, hai cậu giận nhau sao?”, Hy Nhi lên lút hỏi ta. “Hình như... đúng vậy!”, ta không chắc chắn lắm.

“Có mâu thuẫn gì vậy, nói ra để bọn tôi hòa giải cho, để bên sai xin lỗi xong, chẳng phải sẽ ổn sao”, Dị Tiên ở bên cạnh ta lí trí phát ngôn.

“Tôi hỏi cả nửa ngày, cô ấy cũng không thèm để ý, Tiểu Phong, cô nói một chút đi, hai người các cô làm sao vậy? Ai chịu ầm ức, đừng kìm nén trong lòng mà!”, Nghiêm Tuấn thấy Giai Đình không đáp lời, chuyển câu hỏi sang ta.

“Thực ra... là mình...”, nói thế nào đây?

“Do dự gì chứ? Cậu có còn coi bọn tôi là bạn thì cứ thoải mái nói ra đi.”

“...”, ta lần tránh mấy cặp mắt đang chiếu đến, nói với cô gái đang cúi đầu vờ về đôi đũa, “Giai Đình, quên anh ta đi!”.

Tay cô ấy dừng lại, ngẩng đầu lên, toát lên sự tổn thương, không cam tâm và oán hận: “Cậu... cậu rất lợi hại”.

“Mình xin lỗi...”, đang xin lỗi, di động trong ba lô trên thành ghế rung lên, ta lấy ra, nhận cuộc gọi. một lát sau, trước khi bọn họ kịp hỏi xảy ra chuyện gì, ta bỏ bữa cơm mới ăn được một nửa lại rồi khỏi nhà ăn.

Có ngư lĩnh sư tiếp cận Dạ Trạch, mục đích rất rõ ràng, lần trước, Hủ biểu thị một chút quan tâm đến người bị thương mà Iris nhắc đến kia, cậu ta còn sống, biết được kết giới xung quanh Dạ Trạch, cố ý thả lỏng mấy ngày này, đang quan sát sao?

Lương Di Tiên tìm có đi ra ngoài theo, lén lút bám đuôi. Bóng dáng trước mặt đi vào một tòa nhà thí nghiệm gần đó, cô ấy nhanh bước bám theo, vô cùng kinh ngạc, trong tòa nhà không có người! Phòng thí nghiệm tầng một đều đã khóa, không thể nào đi vào trong được...

Trong nhà chỉ có Áo Nguyệt và A Mộc, không lâu sau Tiểu Ly quay về, ta thu kết giới lại, trước sân có một chiếc xe màu trắng đang đỗ. Ta không thể không thừa nhận, gần đây Dạ Trạch rất được hoan nghênh.

Một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết nhỏ gầy, dắt theo một thiếu niên ốm yếu sắc mặt trắng xanh nhưng không che giấu được ngũ quan đẹp đẽ về bề ngoài chỉ trạc tuổi với Tiểu Ly.

Ta nhận ra cô gái trước mặt này, chính là người đã đóng giả Hoắc Nhân Nhân trong bữa tiệc. Lúc này cô ta gắng hết sức thể hiện chính mình, không khó nhận ra tính cách trẻ con có vẻ nổi loạn chống đối lại cô làm ra vẻ chín chắn bên dưới lớp áo khoác ngoài nhân nhả hiền thực. Cô ta có một đôi mắt nhạy bén, không khỏi khiến ta nhớ đến Tiểu Vũ, đôi mắt này, rất giống.

Thiếu nữ duyên dáng, thoải mái bắt tay với ta, tự xưng là Mạc Tân, thiếu niên cùng đến là em trai cô ta, Cẩm Phàm. Sau khi ngồi xuống, cô ta bùng một cốc trà xanh, chậm chậm nói vào chủ đề: “Em trai tôi là người bị hại trong sự việc xảy ra ở gần đây vào hơn nửa tháng trước, cậu ấy từ nhỏ thích mạo hiểm, nghe nói trong Phong Sơn gần Cốc Giang có một ngôi nhà cổ từ thời kỳ Dân Quốc, được đồn là hung trạch đệ nhất Cốc Giang, liền một mực muốn đến xem, còn đặc biệt lựa chọn đi vào buổi tối, nói là sẽ kích thích hơn. Sau đó nhân lúc tôi không chú ý, nó lên ra khỏi nhà, không ngờ lại gặp phải tên tội phạm truy nã đó, may mà cậu ấy mệnh lớn, nếu như cậu ấy...”, cô ta thút thít, “Tôi làm sao có thể ăn nói với người mẹ đã qua đời”.

Ta không lên tiếng, lời an ủi không nói ra nổi, cục diện quá quen thuộc! Đứa trẻ này giống Phong Linh ta ở phương diện diễn kịch.

“May mà có cảnh sát Iris, hung thủ đã bị xử lý theo pháp luật, nhưng em trai tôi đã làm mất chiếc nhẫn di vật mẹ tôi để lại cho cậu ấy rồi. Từ phía cảnh sát tôi biết được trên núi có người ở, liền muốn đợi đến khi thương thế của Cẩm Phàm chuyển biến tốt mới đưa cậu ấy đến, một là đẹp bỏ ý định thám hiểm gì đó của cậu ấy đi, hai là muốn nhờ vả các vị giúp đỡ tìm kiếm chiếc nhẫn bị mất kia, nó vô cùng quan trọng đối với chúng tôi...”, trong mắt lóe lên hy vọng khẩn thiết.

“Chị Phong Linh, chiếc nhẫn đó là di vật duy nhất của mẹ, chỉ trách em nhất thời lỗ mãng đã làm mất nó, em thật sự... thật sự rất hối hận. Chị Phong Linh giúp đỡ được không ạ? Em không thể thiếu chiếc nhẫn đó...”, Cẩm Phàm cúi đầu khẩn thiết cầu xin, cơ thể mang vết thương chưa khỏi khẽ run rẩy, càng trở nên đáng thương.

Nếu ta không đồng ý, thì có vẻ rất không có tình người.

“VẬY...”

“Tiền không phải là vấn đề, tìm được chiếc nhẫn, cô muốn bao nhiêu đều không thành vấn đề”, cô gái nhanh chóng đập tan do dự của ta, “Chủ yếu là chúng tôi không thông thuộc Phong Sơn, bình thường tôi lại bận rộn công việc, không có nhiều thời gian, cho nên chỉ có thể nhờ vả các cô sống ở nơi này”.

Ta trông có vẻ hóm hỉnh như vậy sao?

Chú thích: 1 Thiện nữ u hồn: Tên một bộ phim được dựng theo một truyện trong bộ Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh. Thiện (sánh) đáng vẻ xinh đẹp dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.5 - Chương 4: Ủy Thác – Bình An Quay Lại

Vì hình tượng ngay thẳng, ta bỏ qua vấn đề tiền bạc, đồng ý thỉnh cầu của Mạc Tân, còn hỏi cô ta hình dáng chiếc nhẫn đó như thế nào.

“Ồ, so sánh với chiếc này chỉ có màu sắc là khác nhau”, cô ta duỗi tay trái ra, một chiếc nhẫn hoàng ngọc trong suốt có quầng ám áp rực rỡ, “Hai chiếc vốn là một cặp, chiếc của Cẩm Phàm có màu cam”, cô ta gỡ chiếc nhẫn ra, khẳng khái đưa cho ta xem kỹ.

Bàn tay duỗi ra của ta dừng lại giữa không trung, chuyển qua cầm cốc trà ở trên bàn: “Hay là vẽ bức tranh phác thảo nhỉ! Tôi cũng thuận tiện để cho những người khác trong nhà xem”, lần trước ở biệt thự Hương Vy ta chưa thử, không biết chiếc máy thăm dò cỡ nhỏ này gián tiếp thì không có động tĩnh gì, trực tiếp tiếp xúc liệu có phản ứng không, khoa học kỹ thuật của loài người không thể xem thường.

“Nhưng... chúng tôi đều không biết vẽ tranh”, Mạc Tân hơi lộ ra vẻ lúng túng.

Ta bảo cô ta đặt lên bàn, móc di động ra, “Tách, tách”, chụp xong hai cái, thế là xong.

Cô ta lặng lẽ thu chiếc nhẫn về đeo lên, hình như có chút thất vọng, lập tức chuyển hướng: “Tôi có thể gặp người nhà của cô một chút không?”.

“Hử?”, ngụm trà còn chưa vào miệng.

“Không có ý gì, tôi chỉ muốn làm quen một chút, gặp mặt cảm ơn bọn họ giúp đỡ việc tìm nhẫn, mọi người đều là người tốt bụng”, Mạc Tân lưu loát ứng đối, “Vừa rồi là quán gia, còn hai vị khác kia...”.

“Em trai tôi Dạ Ly và... họ hàng xa, Áo Nguyệt.”

Tôi nghe cảnh sát Iris nói, gia đình cô khá là... kỳ lạ, một cặp chị em thất tán nhiều năm và... những người họ hàng xa sống ở... trong hung trạch mà ai nhìn thấy cũng muốn tránh...”, Mạc Tân ngập ngừng nói, thỉnh thoảng lại quan sát biểu cảm của ta.

“Người ta luôn đem những chuyện mà bản thân mình cho rằng là thích hợp trong nhận thức cảm tính, ở trong mắt người ngoài, chúng tôi có thể hơi kỳ quái, nhưng bản thân chúng tôi lại không thấy vậy, góc độ nhìn sự vật không giống nhau thì kết luận đưa ra cũng sẽ khác nhau nhỉ!... Mạc tiểu thư thấy thế nào?”

“Tôi tin rằng cô chắc chắn có thể giúp em trai tôi tìm được chiếc nhẫn”, cô ta không chút nghi ngờ gật đầu, “Họ hàng cô thì sao?”.

Tư duy nhảy cóc rất hay!

“A... chị...”, câu thiếu nhiên cũng bị kinh động một chút.

“Hai người đang đi học, hai người đang đi làm”, ta đáp từng chữ rõ ràng.

“Ồ!” cô ta dường như nghe hiểu rõ, lấy giấy bút từ trong một chiếc túi da nhỏ mang theo người, trải lên trên bàn viết một dòng địa chỉ rồi giao cho ta, “Hôm nay tôi quên không mang danh thiếp, nếu như tìm được chiếc nhẫn, xin hãy gửi đến địa chỉ này”, cô ta rút ra một tờ chi phiếu, “Đây là khoản đặt cọc, sau khi tìm thấy, sẽ còn cảm ơn nhiều hơn”.

Khẩu khí điển hình của kẻ giàu có, ta nhìn tờ chi phiếu nhiều chữ số, không chút biểu cảm, tờ giấy có viết địa chỉ, bên trên có một cái tên thu hút khiến ta chú ý: Ngân hàng Quảng An, Quảng An của Doãn Kiếm? Mạc Tân làm việc ở đó?

Cuối cùng, tờ chi phiếu kiên quyết bị nhét lại, hai người đó như trút được gánh nặng nhàn nhàn rời đi, dễ dàng tin tưởng thế này... chỉ nói phương vị đại khái mà chiếc nhẫn bị rơi, Phong Sơn lớn như vậy, tìm nó chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, Tinh Hà tan học về nhà liền đưa ra cho ta một chiếc nhẫn bảo thạch màu cam tỏa sáng lấp lánh: “Nhặt được trên đường, cho ngài xử trí”. Đây là chuyện sau đó.

Tiền chị em Mạc Tân đi, ta cảm thấy phòng khách có chỗ nào đó không bình thường. “Dạ...”, Tiểu Ly cùng xuất hiện với Áo Nguyệt đang muốn gọi đại danh vang lừng của ta, ta làm thế này ra hiệu im lặng, chặn lời vừa đến bên miệng của cả hai.

“Chủ nhân, bọn họ...”, A Mục xông vào trong phá tan sự im lặng trong phòng khách.

“A Mục, đi tưới nước cho hoa viên”, ta thông thả dặn dò, “Rồi quét dọn phòng vẽ một chút”.

Thấy dấu hiệu bệnh Alzheimer của ông ta, ta giờ tay lên búng một cái, mở lòng bàn tay ra, bên dưới sofa có một máy nghe trộm loại nhỏ tinh vi nhẹ mỏng bay ra, thứ khiến ta cảm thấy không bình thường. Ta nắm lấy chiếc máy nhỏ mỏng phồng phồng, cô ta giờ trò khi nào, ngoài đáng yêu ra, cô ta còn có chút đáng sợ, nhưng mà, tiếp cận cô ta, cũng là tiếp cận ngư lĩnh sư...

Ta đón lấy chiếc nhẫn trong tay Tinh Hà, ánh sáng chói mắt đột nhiên tắt ngấm.

“Ý? Vì sao đại nhân cầm nó thì không sáng nữa?”, Diệu Âm kinh ngạc.

Có thể bởi vì Phong Linh từng là loài người sinh sống đã mười tám năm trong thế giới này, cũng gạt bỏ được thể chất của cương thi rồi, thân phận của Phong Linh, không hoàn toàn thuộc về dị thể. Nếu biến về làm Dạ Lạc, tính hướng có thể sẽ khác.

Như thế này rất tốt...

Nhưng mà, sau khi ta cẩn thận kiểm tra chiếc nhẫn, không tìm được vết trăn đồng tình nhìn sang phía cậu bé đang đi ra.

“Làm sao vậy?”, cậu ta cứng như gỗ quay đầu.

“Phiên phúc của ngươi.”

“Vô vị”, Tinh Hà mặt không biểu cảm, đi vào phòng chơi máy tính.

Cuối hành lang tối om, cánh cửa thứ ba chậm chậm bay lên giữa đỏ và trắng, cửa gỗ màu đen nổi bật rất bắt mắt, giữa khe hở cánh cửa gỗ, từng sợi từng sợi vuốt đen so le nhau duỗi ra, cuộn chặt lấy cô gái ngồi phệt dưới mặt đất, sau cửa có giọng nói trầm đục mê hoặc truyền vào não: “Đến đây! Đến đây!”

Đây mới là con đường người nên đi, kẻ sa ngã, linh hồn của ngươi sẽ thông qua hắc ám vô biên, rơi vào làm đồ ăn của ma quỷ...”

“Không... không, thả ta ra, thả ta ra... ta không phải... thả ta ra...”, cô gái kinh hãi vật lộn, gắng sức vận xoay cơ thể muốn vùng thoát ra khỏi vuốt đen, nhưng càng cuộn càng chặt.

“Loài người ngu ngốc! Đáng thương như vậy... ngươi đã quên mất chuyện mình đã làm sao? Linh hồn đã bị bán đi...”

Cô gái đột nhiên giật mình, bất giác ngừng vật lộn: “Tôi đã làm... cái gì...”, hai viên thủy tinh thể tròn trong tròng mắt run rẩy, “Bán đứng...”

“Đến đây! Chỗ này là đường đi của ngươi, chôn quay về của kẻ sa ngã...”

Cô gái đôi mắt trống rỗng bỏ dẫy, giống như bị dụ dỗ, hấp dẫn, từng bước từng bước đi về hướng gọi là chôn quay về.

“Âu Ngưng, Âu Ngưng...”, tiếng gọi lo lắng trong trẻo không dừng ở phía sau lưng, nhưng mà cô gái đã không nghe thấy...

“Âu Ngưng... Tiểu Ngưng...”, giọng nói sốt ruột, phiên đến mức cô ấy không cách nào ngu yên, cô gái trên giường bệnh khẽ rên, chậm chậm cuộn mi mắt lên.

“Tiểu Ngưng...”, Đỗ An Trác nắm chặt tay của cô ấy, thấy bạn gái tỉnh lại, một cảm xúc kích động không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt được trào lên.

Nghiêm Tuấn vui mừng, Iris thở phào một hơi: “Tỉnh lại là tốt, chắc là không sao rồi”.

“Chị Iris, cảm ơn chị đã cứu Âu Ngưng về”, Lương Dĩ Tiên thành tâm cảm ơn.

“Đừng khách sáo, chị cũng không làm gì... buổi sáng hôm nay phát hiện ra cô ấy ngã bên đường, liền đưa đến bệnh viện. Trước khi ở đây cô ấy đã trải qua những gì, nguyên nhân xuất hiện ở bên đường, đợi cô ấy tự giải thích.”

Âu Ngưng tỉnh táo, từ nói ra nhiều nhất là “Không biết”, đối với sự việc trong khoảng thời gian mất tích kia, câu trả lời chỉ là không biết, không rõ. Nghiêm Tuấn đùa nói bọn họ đúng là đôi tình nhân đúng nghĩa thực sự, đều quên sạch sành sanh những điều quan trọng nhất mà mình gặp phải.

Cô ấy gắng cười vui vẻ, trong lòng rõ nhất, “Linh hồn đã bị bán đi... chôn quay về của kẻ sa ngã”, giống như ma chú chặt chẽ kìm chặt chẹn trong họng không thở ra nổi, nặng nề chèn ép.

“Tiểu Ngưng, anh bảo đảm, sau này... sẽ từng giờ từng phút ở bên cạnh em, không để em chịu áp lực, không để em rơi nước mắt, không để em... rồi xa anh nữa, bất kể là khi nào... nhất định bảo vệ em. Từ nay về sau, sẽ đổi lại là anh an ủi em, chăm sóc cho em...” chân tình trong mắt Đỗ An Trác khiến Âu Ngưng được chiều mà sợ.

Cuối cùng thì sau cơn mưa trời lại sáng... nước mắt hạnh phúc thấm đẫm hai gò má.

“Hai người lại ngọt ngào như lúc ban đầu, các cậu từ từ nói, tôi đi gọi điện thoại cho Tiểu Phong, báo cho cô ấy Âu Ngưng đã quay về rồi” Lương Dĩ Tiên nói xong liền đi ra khỏi phòng bệnh.

“Dĩ Tiên, để tôi nói với cô ấy”, Đỗ An Trác đột nhiên xen lời.

Nước mắt trên khuôn mặt Âu Ngưng hơi ngưng đọng, khi chảy xuống hàm đã biến thành đục ngầu.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 5: Chuyến Đi Đến Yến Đê Cốc (Tiền)

Mọi người đồng loạt nghi hoặc nguyên nhân nói câu đó của anh ta, Đỗ An Trác thẳng thắn giải thích: “Tôi muốn đích thân cảm ơn Tiểu Phong, lời của cô ấy, hình như luôn có thể mang đến cho người ta sự khích lệ rất lớn. Cô ấy nói Tiểu Ngưng có thể quay về, quả nhiên đã quay về, hiểu được trân trọng thì sẽ càng trân trọng hơn thứ đang có được, tôi sẽ ghi nhớ câu nói này, trân trọng Tiểu Ngưng, toàn tâm toàn ý với cô ấy”.

“Hay là thế này!”, Nghiêm Tuấn đề nghị, “Đợi Âu Ngưng khỏe mạnh, chúng ta lại tụ tập, chúc mừng cô ấy bình an trở về, mời cả Tiểu Phong và Giai Đình đến nữa. Tôi sẽ gắng sức khuyên Giai Đình nghỉ thoáng một chút, nhân tiện giải quyết vấn đề giữa hai bọn họ, cũng coi như đáp lại Tiểu Phong một ân tình”.

“Em biết điểm mâu thuẫn của bọn họ ở đâu?”, đôi mắt phượng tối sầm của Iris sáng lên.

“Chị họ, hình như chị đoán đúng rồi, hai người đó chắc là đã thích cùng một người đàn ông”, Nghiêm Tuấn sắc mặt nặng nề, buồn bã kết luận, “Tiểu Phong còn bảo Điền Giai Đình, cô nàng đại si tình đó, hãy quên anh ta đi”.

Iris hơi nhướn lông mày: Là nhà phong Linh? Điền Giai Đình ở lại đó một đêm, đã ngắm trúng Hú hay và Áo Nguyệt, anh ta lạnh lùng đẹp trai, thực sự rất dễ mê hoặc thiếu nữ đại khờ bất đầu chóng yêu.

“Huyết Ma đại nhân, tiểu cô nương đó... cứ thả cho đi sao?”, Nguru Quỷ kêu lên.

“Người biết vì sao Dạ Lạc dễ dàng thả chúng ta đi không?”, Huyết Ma chậm rãi phản vấn.

“Ngài cảm ơn lòng nhân từ của ngài ấy?”

“Dạ Lạc nhân từ lại thanh cao, ngài ấy có thể dễ dàng tha cho chúng ta, có nghĩa là có thể dễ dàng giết chết chúng ta, đạo lý này người phải ghi nhớ.”

“Thuộc hạ ngu độn.”

“Dạ Lạc là Ma Vương tương lai, người có thể phản kháng mệnh lệnh của Ma Vương đại nhân không?”

Nguru Quỷ lắc mạnh đầu, phản kháng Ma Vương, mấy trăm cái mạng cũng không đủ chết.

“Điều này là đúng, chúng ta cần phải kìm nén”, khoe môi màu máu toát ra nụ cười nham hiểm.

Thân thể của Âu Ngưng hồi phục rất nhanh, không đến mấy ngày đã có thể xuất viện rồi. Hôm nay, Đỗ An Trác và Lương Dĩ Tiên đón cô ấy về trường, vừa ra đến cổng bệnh viện đã bị Hàn Tiểu Trinh chặn lại...

Dưới bóng cây lớn um tùm râm mát của một góc bệnh viện, Lương Dĩ Tiên lạnh lùng từ chối: “Có thêm mấy lần đi chẳng nữa thì đáp án vẫn giống nhau, đừng phí công nữa”.

“Tôi tin bản thân mình có thiên phú, có thể nhìn thấy bọn chúng là chứng minh rõ nhất. Nếu như cô không đồng ý dạy tôi pháp thuật, tôi sẽ vẫn tiếp tục bám lấy”, lời lẽ mạnh mẽ cố chấp của Hàn Tiểu Trinh khiến người ta kinh hãi trong lòng.

“Vì sao? Vì sao lại cố chấp như vậy?”

“Tôi hận bọn chúng, hận bọn chúng khiến tôi mất đi gia đình.”

“Cô muốn báo thù?”

“Đúng.”

“Xin lỗi tôi không giúp nổi cô”, Lương Dĩ Tiên cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn không đồng ý.

“Bất luận cô từ chối bao nhiêu lần, tôi cũng sẽ không bỏ cuộc”, Hàn Tiểu Trinh quyết ý nói, quay người rồi đi.

“Có lẽ, cô có thể đi tìm một người...”, Lương Dĩ Tiên nhìn theo bóng lưng của Tiểu Trinh nghĩ một đàng nói một nẻo, chỉ ra một tia hy vọng, có lẽ là do không nhẫn tâm, cũng có thể là bị cô ấy bám lấy hết lần này đến lần khác thấy phiền rồi.

Bóng lưng dừng lại, Hàn Tiểu Trinh biết, mình đã thắng rồi.

Sau khi Âu Ngưng quay về, ba người chơi trò mất tích cuối cùng cũng coi như đông đủ, phòng học xuất hiện lại khung cảnh ngày xưa, bài học khô khan cũng trở nên thân thiết hơn rồi, nếu như Giai Đình thái độ không lạnh lùng thế kia.

Hết tiết, Đỗ An Trác hỏi ta ngày mai có rảnh không, bọn họ đã hẹn tụ tập ăn cơm rồi, muốn mời ta đến.

“Ngày mai?”, ngày hai mươi mốt, thật sự không rảnh.

“Giai Đình cũng đi”, Nghiêm Tuấn thấy ta ngập ngừng, vội nói, “Hôm nay Âu Ngưng xuất hiện, bọn tôi muốn chúc mừng cô ấy một chút, hơn nữa cũng muốn cảm ơn cô từ tở...”, cậu ta nắm tay lại thành nắm đấm đưa lên bên miệng khẽ ho mấy tiếng, “Trước đây tôi có chút thành kiến với cậu, hy vọng cậu đừng để ý, buổi tối ngày mai có thể đến”.

“Tôi...”, ánh mắt di chuyển một vòng khắp người ba bọn họ, ta ngại ngần cười, “Không được... tiện lắm”.

“Khi nào cậu có thời gian?”, Đỗ An Trác lại hỏi.

“Không muốn đi thì thôi”, Giai Đình cướp lời, kéo dài mặt giận dỗi nói, “Vốn dĩ, định cho cậu một cơ hội, nghe cậu giải thích, hóa ra cậu căn bản chẳng có thành ý, chỉ có tôi nghĩ quá là ngây thơ, Phong Linh, cậu nhân tâm thật đó”, cô ấy hất tay đi xuống lầu.

“Giai Đình...”, Nghiêm Tuấn vội vàng đuổi theo.

“Cô ấy cho tôi cơ hội gì?”, ta vô tội nhìn sang Đỗ An Trác.

“Nghiêm Tuấn hết nước hết cái mòi được cô ấy, muốn nhân cơ hội này giúp hai người làm hòa.”

Chẳng trách, có lẽ cô ấy nghĩ, ta thấy cô ấy tham gia nên không muốn đi, rất không có thành ý, nhưng...

“Ngày mai đi tôi sinh nhật, tôi phải đi chúc mừng bà ấy.”

“Thế à! Không sao, lần sau vậy!”, anh ta tiếp nhận lý do của ta.

Núi non tú lự, trùng trùng điệp điệp, mòm núi sừng sững, đỉnh núi chìm trong mây mù bao phủ, phong cảnh cửa cốc thoáng đãng khiến người ta dễ chịu. Màu xanh tốt tươi um tùm tràn ngập, được trang trí bằng những bông hoa nhiều màu sắc. Giữa vách núi có thác nước chảy ào ào, một chiếc cầu vòng nối hai ngọn núi, giống như một chiếc cầu vượt rục rờ, lại như một dải ruy băng bảy màu, rục rờ chói mắt, như thể muốn dẫn người ta vào trong một thế giới thần thoại nào đó.

Cảnh đẹp hoa lệ như thế ngoại đảo nguyên này, lúc ban đầu, ta cũng đã bị đánh lừa, ẩn sau cảnh đẹp núi non xanh biếc, cốc sâu xa xăm toát lên vẻ u ám và lạnh lẽo sợ người. Hai bên vách núi dựng đứng thẳng tắp chọc cả vào mây, tầm nhìn càng lúc càng mờ tối, ta vượt qua kết giới ngăn cách ánh nắng ban ngày, cảnh trí dần dần hoang vu, so với bức tranh sơn thủy cuộn cuộn sức sống trước cốc hình thành sự tương phản mãnh liệt.

Trong khoảng không rộng rãi, một công trình kiến trúc cổ đại nguy nga tọa lạc nơi đáy cốc, xây dựng giống như một tử cấm hoàng cung, phía trên cửa có viết: Yên Đề Cốc.

Tên rất tình thơ ý họa, nhưng lại là lạc viên của một đám cương thi.

“Tiểu Phong!”, tiểu cương thi giữ cửa từ xa đã nhận ra ta, gắng sức khua khoảng đôi tay, “Này... Tiểu Phong”.

“Ngài rất được hoan nghênh, ngay cả tiểu tốt giữ cửa cũng thích ngài như vậy”, Ảo Nguyệt không biết là đang khen hay đang chế nhạo.

“Lần đầu tiên ta đến, ta từng đánh cho nó sống dở chết dở, cho nên ấn tượng của nó với ta khá là sâu sắc!”

Cửa đồ dày nặng mở rộng, tiểu cương thi lật đật chạy đến trước mặt ta: “Tiểu Phong, nghe Nặc lão thúc nói hôm nay cô sẽ đến, tất cả mọi người rất vui mừng. Mau đi vào Bảo Các điện, bốn vị công tử đã sẵn sàng đón gió tây trần cho cô...”, nó nhảy lên vui mừng nhìn sang bên cạnh ta, “Tiểu Phong, anh ta là...”.

“Anh ấy là...”

“Bạn trai? Rất có mắt nhìn! Anh ta cũng là cương thi sao? Ngoại trừ bốn vị công tử, tôi chưa từng nhìn thấy anh chàng đẹp trai nào anh tuấn phong độ như ông này.”

Cương thi, chúng ta đừng có gộp chung với nhau như vậy được không? Ta không bận lòng chuyện bề người đến mức ruột chảy đầy đất, tứ chi chia lìa, máu nhuộm Yên Đề, chỉ để lại đúng cái đầu và trái tim của người đầu.

Nếu không vấn đề gì, chúng ta có thể động thủ bất cứ lúc nào.

Xem ra là cảm nhận được nụ cười lạnh đáng sợ u ám lạnh lẽo của ta, nó lập tức ngậm miệng, kinh hãi nhảy lùi ra mấy bước, lạnh sống lưng chầm chầm nhìn ta.

“Đại Khoan, bớt nói chuyện, chuyên tâm làm việc, đây là đạo lý vĩnh hằng bất biến”, ta đưa ra lời khuyên chân thành cho nó, đi về phía công trình kiến trúc.

Ảo Nguyệt hai tai không nghe chuyện bên ngoài, chỉ đi cùng, đây cũng là nguyên nhân ta chịu đưa anh ta theo. Ở vài phương diện nào đó, anh ta cũng được coi như an phận giữ mình, tốt hơn những người khác.

“Tiểu Phong...”, phía sau bồn hoa bên cạnh đường lớn, có hai người” chạy ra, một vị thi nữ trang điểm, một vị quần áo giản dị, trên mặt đều là vẻ vui mừng vì lâu ngày trùng phùng với ta.

“Thi Tuệ, Hồng thiếu”, ta vẫy tay. Hồng thiếu gia cao quý tự cao được nuông chiều từ bé, có chút giống với Tiểu Ly, ngoại hình, chính thái rất lừa người, tính khí thì không tốt chút nào. Hai năm trước ta vừa mới đến Yên Đê cốc, cậu ta tìm ta gây chuyện phiền phức, kết quả không đánh không quen biết, cậu ta không phải là đối thủ của ta, nói cái gì mà quân tử báo thù mười năm chưa muộn, muốn ta dạy cậu ta, tương lai sẽ dùng chiêu lấy đạo của người để trị người.

Lúc đó Hoài Nặc không ở trong cốc, ta không rõ ông ta đi đâu, chỉ có thể nghe ngóng trước, hơn nữa còn là âm thầm nghe ngóng, bởi vì sự việc đánh nhau với Đại Khoan ngoài cổng lan truyền rất nhanh, ta đã vào danh sách đen, “người người” đều biết Yên Đê cốc có người ngoài xâm nhập rồi. May mà thi nữ của Hồng thiếu giúp ta trà trộn thân phận với đám người dưới, nằm vùng trong địa bàn của ông ta.

Bất hạnh là ta bị bắt, bắt đắc dĩ đáp ứng với Hồng thiếu làm nha hoàn cho cậu ta, thuận tiện dạy võ nghệ. Thực ra ta chưa từng học bất cứ công phu nào, không biết vì sao cầm kiếm của Lão Đầu Nhi nơi cổ mộ liền không thấy tự thông, tự vênh vang đắc ý một trận lâu cho rằng bản thân mình gỗ mục hóa ra có thiên phú, không ngờ một lời khó nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 6: Chuyến Đi Đến Yên Đê Cốc (Trung)

Thi Tuệ ôm ta nhiệt tình, cảm động vô biên: “Tiểu Phong, lâu quá rồi không đến, còn tưởng rằng cô đã quên hết chúng tôi rồi”.

“Làm sao có thể? Phong Linh tôi cho dù khả năng nhớ có kém hơn đi chăng nữa cũng chẳng thể quên được bạn bè, huống hồ là Thi Tuệ tiểu thư từng đồng cam cộng khổ”, ta đáng vẻ nghiêm túc vỗ vào lưng cô ta.

“Nặc thúc nói cô đã thay đổi rất nhiều, tôi cảm thấy so với trước kia cũng không khác bao nhiêu mà!”, cô ta thả ta ra, cẩn thận thăm dò một lượt từ trên xuống dưới, đại thể, không phát giác ra điều gì dị thường.

“Tiểu Linh Đang, anh ta là ai?”, con người của Hồng thiếu lờ ra, đảo đảo ngón tay chỉ vào tảng băng nào đó bên cạnh ta.

“Anh ta là...”

“Bạn trai!”, Thi Tuệ tròn tròn mắt lên, hai tay đỡ lên hai gò má trắng bệch không sắc máu, “Ngầu quá!”.

Cô với Đại Khoan thông đồng lời thoại rồi sao?

“Bạn trai?”, con người của Hồng thiếu tròn lên càng to hơn.

“Anh ấy là Áo Nguyệt”, ta nghẹn giọng giới thiệu.

“À... Áo Nguyệt...”, thi nữ đang say sưa.

Hồng thiếu giờ lên một chiếc chuông nhỏ màu vàng kim tinh xảo đưa cho ta, cậu ta nắm một đầu sợi chỉ đỏ, chiếc chuông phát ra mấy tiếng ting tang lạnh löt.

Ta lạnh gáy, chiếc chuông này trông rất quen.

“Ngốc nghếch, lần trước cô quên mang đi, cho nên tôi quyết định đợi đến ngày cô quay lại, sẽ đeo lại nó lên cho cô, làm nha hoàn của tôi”, cô gái ương bướng ngang ngạnh không biết nói đạo lý.

“Nhưng hôm nay tôi đến mừng sinh nhật dì Dung.”

“Mẹ ta và Nặc thúc không có ở đây, bọn họ nói muốn ra ngoài hưởng thế giới riêng của hai người, đã đặt bữa ăn hải sản ở nhà hàng nào đó rồi, sau đó muốn xuống đây biển bơi lội, bây giờ chắc đang ở trong góc nào đó ở Hải Nam”, Thi Tuệ thuộc như lòng bàn tay vạch ra hành trình của bọn họ, khỏe mắt trong sáng trông chẳng khác dì Dung là mấy, “Hi hi... mẹ đã nói, tuy bà không có nhà, nhưng quả cứ nhận bình thường”.

Ta sâu sắc cảm thấy mình bị lừa.

“Đừng đoán, mau đội lên”, Hồng thiếu ngang ngược hạ lệnh.

Một tràng tiếng ting tang vang lên, Áo Nguyệt giơ tay lên cướp chiếc chuông đó lại, động tác nhẹ nhàng nho nhã như nước chảy mây trôi, nắm trong lòng bàn tay, lạnh lùng buông hai chữ: “Đi thôi”.

Băng lạnh vừa tấn công, tai họa giáng xuống cá trong đầm, xung quanh tất cả đều đóng băng. Thi Tuệ và Hồng thiếu ghen hờn, đợi bọn họ khôi phục được thần phách, ta và Áo Nguyệt đã nghênh ngang rời đi.

Vừa đi qua cửa nam, trên quảng trường vạn “người” tụ hội sao? Cương thi lớn nhỏ mỗi người một vẻ khác nhau, trên người mặc áo cổ, váy cổ hoặc hiện đại, thần thái khác thường, nhưng tất cả đều là khuôn mặt cười vui mừng đúng tiêu chuẩn.

“Tiểu Phong... Tiểu Linh Đương...”, tất cả rào rào lên, nhiệt liệt hoan hô với thể rời non lấp biển, vô số cánh tay khua khoáng, xen lẫn những trái bóng bay, “Bụp, bụp...”, nẩy tiếng cực vang, những mảnh ruy băng màu bắn ra tung bay ngợp trời. Ta bị trận thế này vui lấp bọn họ đang... ăn mừng ngày lễ? Hay là... chào đón ta? Tại sao không thấy có biểu ngữ như “Chúc mừng...”, hay “Hoan nghênh...”, Để người ta vừa nhìn cái là hiểu ngay.

“Phong Linh...”, một giọng nói đàn ông thô kệch trong đám cương thi.

“Ngụy Điển, xin chào!”, ta chào hỏi với đại hán từ trước đến nay luôn “ác điện”.

“Thật sự không ngờ, tội phạm truy nã năm đó lại trở thành đại anh hùng của Yến Đê cốc, người nổi danh rồi”, Ngụy Điển lời lẽ thành khẩn.

“Vậy thật đáng tiếc, ông không có cơ hội động một chút là nhốt tôi vào trong lao tối nữa rồi”, ta nhún vai, thông thả trả lời. Ta ấn tượng rất sâu sắc với lao ngục u ám, đó tuyệt đối là nơi ma quái hễ đi vào không cần mắt đến ba phút đã có thể biến một con người bình thường thành một kẻ điên.

“Vị này là...”, Ngụy Điển nhìn thấy Áo Nguyệt, thuận thế chuyển chủ đề.

“Tiểu Phong Linh Đương”, một cương thi xinh đẹp thanh tú từ trên trời rơi xuống, gắng sức chen lên trên, vừa nhìn thấy người đàn ông bên cạnh ta liền kinh ngạc, “Tiểu Phong Linh Đương, cô đưa bạn trai đến thật à! Á... Thập Tam công tử phải làm thế nào? Nhan công tử sẽ ra sao? Chết rồi, chết rồi, Tiểu Phong Linh Đương bị cướp đi rồi hai vị công tử đáng thương ngày ngóng đêm trông, còn vì cô mà tranh giành ghen tuông... giờ thì xong rồi, hết sạch rồi”.

Đừng có thêm mắm thêm muối bữa bãi được không? Nhấn thần gì vậy? Ta càng thêm khẳng định bọn họ đã thông đồng với nhau, nếu không thì sao có thể hiểu lầm y hết nhau thế này được, còn không cho người ta giải thích?

“Tú Mộng, Tú Mộng...”, một anh chàng gắng sức chen ra khỏi đám “người”, hét gọi tên của cô gái xinh đẹp đuổi theo, khi nhìn thấy ta liền vui mừng tốt độ, “Tiểu Phong, các công tử đều đang đợi cô đó, mau đi thôi!”.

“Ca Dư, Tú Mộng phát cuồng cái gì vậy?”, ta nhỏ tiếng hỏi.

“E hèm”, Quý Điển mắt kiên nhẫn, sắp phát điên rồi, “Phong Linh, anh ta là ai vậy? Cô chắc là biết Yến Đê cốc không cho phép người ngoài lai lịch bắt mình đi vào”.

“Không nhìn ra đó là bạn trai cô ấy à?”, Tú Mộng bộ dạng phong thái của một đại tiểu thư, “Cái gì mà người ngoài? Tiểu Phong Linh Đương lúc đó cũng là người ngoài xâm nhập, hơn nữa là người ngoài thì làm sao chứ? Nếu như lúc đầu Tiểu Phong Linh Đương không xông vào đây, Yến Đê cốc cũng khó có ngày hôm nay. Bây giờ cô ấy đâu có phải là tù phạm của ông, là khách quý, từ từ xem xét lại thái độ của bản thân đi”.

“Tú Mộng tiểu thư, thuộc hạ làm tròn chức trách, việc công làm đúng phép công.”

“Tú Mộng, Ngụy Điển không nói sai, đừng quá tích cực, tôi cũng không dám tranh công, Yến Đê cốc không rời khỏi được sự che chở của công chúa và sự bảo vệ của bốn vị công tử, tôi chỉ là giúp chút sức mọn”, ta giữ mình khiêm tốn thận trọng.

“Khiêm tốn quá mức là biểu hiện của ngạo mạn, là công lao của cô thì đừng đưa đẩy nữa”, Tú Mộng phóng khoáng nói, đột nhiên chuyển đề tài, “Nhưng mà, bạn trai cô đi vào thì không thích hợp lắm, nếu như cô không bận tâm, tôi sẽ tiếp đãi anh ta, thế nào?”, ánh mắt không rời khỏi Áo Nguyệt.

“Cô ấy ở đâu tôi ở đó”, Áo Nguyệt buông lời ngắn gọn.

“Vị tiên sinh này...”, Ca Dư đến gần hòa.

“Áo Nguyệt.”

“Áo Nguyệt tiên sinh, đã là khách Tiểu Phong đưa đến, vậy cùng đi đi! Tôi nghĩ công tử sẽ không lảnh khó đâu.”

Giữa đường đi đến Bảo Các điện, Hồng Nhi và Thi Tuệ chạy nhanh như bay đuổi phía sau...

Một tòa đại điện trang nghiêm vàng ngọc rực rỡ, ba chữ dát vàng lớn Bảo Các Điện nằm ngang trên nóc, toát lên vẻ cao quý khí khái. Ta còn chưa giẫm chân lên bậc ngọc thạch giống như ngà ở trước điện, đã nghênh đón được một đạo huyết quang lạnh lẽo bắn đến, Áo Nguyệt nâng tay vẫy ra một tấm màng hộ thân, hai sắc ánh sáng mạnh đỏ và trắng kịch liệt giao đầu nhau ở phía trước. Mấy người xung quanh tự giác tản đi, chớp mắt cái đã lùi đến vùng an toàn, động tác nhanh đến mức có thể dùng từ thần tốc để hình dung.

Áo Nguyệt dẫn theo ta nhảy lên không trung, tránh lên phía trên, ám quang sắc nhọn tấn công tới, trong tay áo khoác một thanh quang kiếm bay ra, tấn công trúng huyết áo nanh quái từ không trung lao đến khiến nó nổ tung, hóa thành vô số mũi tên bay tứ tung. Ta phát giác ra được lớp băng trên mặt của

Ảo Nguyệt lại đẩy thêm một tầng, trước người hiện ra một hàng trường kiếm... không đến nửa khắc mũi tên chưa tiếp cận liền đứt gãy giữa đường, sự tấn công của đối phương hoàn toàn dừng lại.

Ta và Ảo Nguyệt từ từ hạ xuống đất, trước Bảo Các điện, một người đàn ông trang nhã anh tuấn mặc lễ phục mỉm cười nhìn bọn ta.

“Bạn của ngài kẻ nào cũng kỳ quái, kiểu chào hỏi này bảo hẳn ta sau này ít dùng đi, nếu không thì tôi sẽ không cần thận mà giết anh ta đó”, Ảo Nguyệt thấp giọng nói với ta.

“Ta biết người rất tận trung làm tròn chức trách”, ta hồ hững đáp, mặt nhìn sang người đàn ông kia: “Long công tử, lần sau có thể đừng làm đến mức kinh hồn động phách như thế này được không? Chúng tôi tiếp nhận không nổi đâu!”.

“Người khác có thể không nói chắc được, nhưng Phong Linh cô nhất định chịu được”, Long Hoàn một tay rút túi quần, đi về phía ra, đuổi cánh tay phải ta, “Hoan nghênh quay lại Yên Đê cốc”, rồi lại nhìn sang phía Ảo Nguyệt.

“Vô cùng vinh hạnh”, ta nắm lấy bàn tay lạnh băng của anh ta.

“Tay của cô có độ ẩm”, anh ta thắc mắc, nhưng không kinh ngạc, buông tay ra, “Hoài Nặc nói không hề sai, cô đã trở lại thành con người, không còn là cương thi nữa rồi”.

“Long công tử, người nói đùa rồi. Cương thi sao có thể trở lại thành người?”, năm kẻ vừa lùi đến chỗ an toàn lần lượt vụt vụt nhảy ra.

“Tôi đã ôm Tiểu Phong, hình như... có nhiệt độ”, Thi Tuệ như có suy nghĩ gì.

Lời vừa buông ra, bốn cặp móng vuốt đồng thời đuổi về phía ta.

“Mọi người làm cái gì?”, ta kinh sợ. Ảo Nguyệt, chủ nhân bị giày vò, người làm sao có thể né sang một bên xem nào nhiệt, như không có việc gì vậy?

“Anh là gì của cô ấy?”, Long Hoàn nhân lúc rảnh hỏi anh ta.

“...”, Ảo Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ, đáp, “Bạn trai”.

“... Thân thủ không tôi, chắc là... có thể bảo vệ cô ấy.”

Ta xoa xoa chiếc cổ suýt chút nữa bị Hồng thiếu vụn đứt, lướt đến bên cạnh Ảo Nguyệt kéo tay áo của anh ta, “Ta thu lại câu nói kia”, “Rất” tận trung làm tròn chức trách mới lạ, em trai à, chị nên đưa em đến thi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 7: Chuyến Đi Đến Yên Đê Cốc (Hậu)

Bên trong cung điện lộng lẫy huy hoàng mang không khí cổ xưa có trang trí những họa tiết tinh tế, làm toát lên dáng vẻ phú quý, bình phong xung quanh đều thêu những danh gia họa tác thư mặc, bàn ghế đều được làm từ gỗ tử đàn, đèn bóng như tơ như ngọc, đàn hương phảng phất, vãn vương khắp người. Để không mất đi sự hài hòa, đèn thủy tinh nhỏ bé tỏa ra ánh sáng trắng hòa dịu được khảm vào sàn nhà, giống như một vầng trăng sáng trong nước, giẫm chân lên sẽ có một loại cảm giác mộng ảo rất độc đáo. Mấy viên dạ minh châu ở bốn góc chiếu ra ánh sáng trắng lấp lánh, bổ sung cho ánh sáng đèn, vừa vãn chiếu sáng được khắp cả tòa đại điện.

Ta và Ảo Nguyệt theo Long Hoàn đi vào trong, những kẻ khác bị ngăn lại ở bên ngoài.

“Tiểu Phong...”, ba người đàn ông mặc lễ phục màu đen đợi ở bên trong lên trước chào đón, ngoại hình cuốn hút như nhau, cử chỉ nho nhã như nhau, lời nói có từ tính như nhau, nhưng bên trong lại nóng lạnh khác nhau, thiện ác khác nhau, khiêm tốn kiêu ngạo khác nhau.

Bốn ‘người’ xếp theo độ nguy hiểm, Long Hoàn đứng hàng đầu, Nhan Kỳ đứng cuối cùng. Xếp theo độ biến thái, Bộc Dương Huyền số một, Thập Tam Yên bình thường nhất. Xếp theo độ âm mưu, Thập Tam Yên phải gọi là lão đại, Long Hoàn đơn thuần nhất. Xếp theo độ xảo quyệt, Nhan Kỳ không ai sánh bằng, vẫn là Long Hoàn xếp cuối.

Tổng kết những điều kể trên...

Đáng sợ nhất đó là...

Bình thường nhất đó là...

Đến bây giờ ta vẫn chưa đưa ra được đáp án, tuy nói Long Hoàn có đến hai cái xếp thấp nhất, nhưng anh ta vẫn là một phần tử nguy hiểm vô cùng, sự an toàn của bản thân anh ta không thể tự bảo đảm, lòng hiếu thắng nổi lên thường không ổn định... không cẩn thận còn mất cả mạng. Sau khi làm bao cát vài lần, ta lại tình nguyện về ngục đen của Ngự Điện...

“Thập Tam công tử, Bộc Dương công tử, Nhan công tử”, ta cười chào hỏi theo thói quen, nhưng mà ba đường ánh mắt đều nhất loạt chuyển đến...

“Long Hoàn, Yến Đê cốc từ khi nào lại cho phép người ngoài tùy ý ra vào vậy?”, Bộc Dương Huyền giọng điệu lười nhác. Tên là Huyền(1), bộ dạng huyền, nhưng tính cách lại không huyền lắm.

“Anh ta...”

“Không phải là người ngoài, tôi là...”, Áo Nguyệt nhìn sang ta, vô cùng bình tĩnh, nghiêm túc mà trang trọng mạnh mẽ, thốt ra bốn chữ, “Bạn trai cô ấy”.

Ta hoàn toàn ngã gục, đồng bệnh tương liên nhìn sang ánh trắng sáng bị giấu dưới chân, đấm ngực giậm chân. Áo Nguyệt tính cô quạnh, ít giao thiệp với người khác, không biết nhiều về thế sự hiện đại, “bạn trai” đối với anh ta mà nói là một từ mới mẻ xa lạ, không thông đạt ý nghĩa, chỉ nghe bọn cường thi bất lương Đại Khoan, Thi Tuệ, Tú Mộng tự đoán bừa, quen tai thuận mắt, liền ừ thành sai lầm lớn này, tình có thể hiểu, lý không thể giải!

Ta thật sự đã sai rồi, em trai, “chị” càng thêm nhớ em...

Lúc này, Dạ Ly đang ở trong phòng giảng đường nào đó tại trường học: “...Sigmund Freud là người theo chủ nghĩa lý tính, ông ta đi tìm hiểu tiềm thức, mong muốn khống chế và chinh phục tiềm thức. Tương phản lại, Carl G. Jung là người theo chủ nghĩa lãng mạn, ông ta hoài nghi lý tính, tiềm thức phi lý tính đối với ông ta mà nói là căn nguyên sâu nhất của trí tuệ. Theo như ông ta thấy, phân tích chức năng trị liệu giúp đỡ cho bệnh nhân tiếp xúc với loại căn nguyên trí tuệ... phi lý tính này...”, trong tiềm thức, thấy kỳ lạ, là Dạ Lạc sao?

Những nữ sinh dưới lớp nghe giảng toàn thể điên đảo thần hồn.

“Các em... có câu hỏi gì không?”, Dạ Ly cảm thấy rung mình.

“Thầy Dạ, em muốn hỏi...”, một nữ sinh lấy tốc độ của sấm chớp giơ tay, “Thầy thì nghiêng về lý tính hay nghiêng về lãng mạn?”.

“...”

“Thầy có cách nhìn như thế nào đối với chủ nghĩa lãng mạn của George Gordon Byron hoặc Petőfi Sándor?”

“...”

Sau một loạt câu hỏi nối tiếp nhau liên quan đến lãng mạn...

“Thầy Dạ, xin hỏi thầy thích cô gái như thế nào?”, cuối cùng, một cô gái xinh đẹp dũng cảm đáng khen đã đưa ra câu hỏi, các cô gái mắt sáng như sao trông chờ, còn sáng rực hơn cả chục lần so với mặt trời ngoài kia.

“...”, thầy Dạ tiến vào trạng thái nổ tung, may là tiếng chuông tan học kịp thời giải trừ nguy hiểm.

Quay lại chuyện chính...

Ta tổn thương cả thân lẫn tâm, bị Áo Nguyệt ôm từ dưới đất lên, động tác nhẹ dịu, bốn người trước mặt đều kinh ngạc, nhưng ở các mức độ khác nhau không lời nào so sánh được.

“Bỏ tôi xuống.”

“Ngài vừa mới gặp phải tình hình giống như mấy ngày trước, đột nhiên vô lực, không giống như vết thương do tiền phát tác”, anh ta dùng ánh mắt trao đổi với ta.

“Bị người dọa đó”, ta nhìn thấy trong mắt anh ta bay lên một thứ gọi là mơ màng chẳng hiểu gì.

“Bạn trai?”, Thập Tam Yến suy nghĩ sâu xa, như thể bất cứ lỗ hổng nào cũng không thoát ra khỏi được pháp nhãn của anh ta, “Nếu như tôi cũng nói mình là bạn trai của cô ấy, và yêu cầu anh thả cô ấy ra, trả lại cô ấy cho tôi, anh đồng ý không? Nói suông không có căn cứ, trừ phi anh có thể chứng minh mình là hàng thật giá thật”, như đã tính toán chuẩn là ta sẽ không thừa nhận.

“Chứng minh thế nào?”, Áo Nguyệt bình thần ứng đối.

“Đơn giản nhất chính là hôn”, Bộc Dương Huyền nhanh miệng nói luôn, hứng chí phùng phùng xem kịch hay.

“H... hôn?!”, ta kinh hãi hết lần này đến lần khác, quay sang nhìn Áo Nguyệt đang dần ra, nghe không được hiểu lắm, đúng là một kẻ đáng yêu.

“Bộc Dương, anh có thể nào nghĩ cái gì tốt hơn chút không? Tôi cũng chưa từng chơi trò hôn với Tiểu Linh Đang bao giờ”, Nhan Kỳ buồn bực oán thán, mặt bỗng sáng lên, “Vậy có phải là nếu tôi đã hôn Tiểu Linh Đang rồi thì có thể xác lập quan hệ với cô ấy không?”.

“Anh phải cướp được cô ấy trước đây”, Long Hoàn chỉ chỉ vào ta đang ở trong cánh tay Áo Nguyệt.

“Ồ!”, Nhan Kỳ lĩnh ngộ, “Anh đã giao thủ với anh ta ở bên ngoài rồi? Kết quả thế nào?”.

“Tôi có thể chắc chắn, anh không phải là đối thủ của anh ta.”

“...”

“Hôn...”, Áo Nguyệt nhìn ta, nửa hiểu nửa không, “Cô ấy?”.

“Nếu như không dám, vậy mời anh ra ngoài”, Thập Tam Yến quạt gió châm lửa, cho dù có thể cảm giác được anh ta vốn muốn đuổi Áo Nguyệt đi, nhưng mà lời này rõ ràng là đang kích Áo Nguyệt.

Ta nặng nề than, nhảy khỏi vòng ôm của Áo Nguyệt không thèm đếm xỉa đến trò đùa tai quái vô vị của bọn họ, đầu gối thất lưng bỗng bị một lực đạo kéo lại. Ta theo phản xạ ngẩng đầu lên, vừa khéo nghênh đón bờ môi đang hôn xuống của Áo Nguyệt, dừng lại ở bên môi, khẽ mở một cái nhỏ nhỏ, rất nhẹ, rất mát...

Những người có mặt ở hiện trường đều sững sờ, đờ đẫn... yên tĩnh chết chìm.

“Tiểu Phong, nghe nói cô...”, một người phụ nữ từ ngoài điện đi vào, nhìn thấy vậy liền dãn mặt ra.

“Xin lỗi, tôi... vượt giới hạn rồi”, Áo Nguyệt thả ta ra, thấp giọng nói, khuôn mặt lạnh băng không chút áy náy, hoặc có lẽ có, nhưng bị đẩy bên dưới lớp băng.

Ta cân nhắc một vấn đề: Có thể chiến anh ta như chiến mực không? Ta bỏ qua cho Áo Nguyệt, bình thần nói với người phụ nữ mặc váy lụa dài có đai lưng kia: “Phù Ngai trưởng lão, đã lâu không gặp”. Bà ta vốn là thị nữ bên cạnh Bích Nhu công chúa, thời gian công chúa và Bích Tiên lãng ngủ sâu, bà ta thay mặt giúp đỡ bốn vị công tử quản lý Yến Đê cốc.

“Tiểu... Tiểu Phong, cô... và anh ta...”, cho dù Phù Ngai đã từng nhìn thấy đủ thứ trên đời, vẫn vô cùng kinh hãi, một phần nguyên nhân rất lớn cũng vì nhân vật chính của sự kiện là ta.

“Giống như bà đã nhìn thấy đó, anh ấy là Áo Nguyệt, là... bạn trai tôi”, ta vững vàng đi đến chiếc bàn dài gần đó, bưng một chiếc cốc bạc, hương trà thơm mát cuộn cuộn bay ra, “Thập Tam công tử không tin, bắt bọn ta chứng minh”.

Mấy người đều đờ đẫn, dần dần hóa đá.

“Cô... cô là Phong Linh sao?”, Phù Ngai hoài nghi thân phận của ta.

Ta chỉ cười không đáp, nhẹ nhàng thong thả uống cốc trà, trà mát thấm ướt họng, khoang miệng thoang thoảng hương trà.

Phải mất một lúc lâu, các vị kia mới dần khôi phục lại bình tĩnh, lần lượt ngồi xuống, Phù Ngai vẫn còn đang trong cơn dư chấn: “Tiểu Phong, cô thực sự là từ một thế giới khác đến?”.

“Hoài Nặc đã nói hết với mọi người rồi? Câu chuyện rất dài nhì!”

“Chủ nhân công là một vị thần?”, Thập Tam Yến không để tâm lắm hỏi.

“Thần thánh chủng tộc quang minh chính nghĩa, tự cố đã không hòa hợp với quần tộc tà ác sinh sống trong hắc ám chúng ta!”, Bộc Dương Huyền dựa vào sau lưng ghế chế nhạo nói.

“Thực ra không...”, ta muốn phản bác lại.

“Chẳng trách công chúa điện hạ nói trên người của cô có một loại khí thánh linh không tầm thường, hoàn toàn khác với chúng tôi”, Phù Ngai cướp lời.

“Như vậy, tôi há chẳng phải là trèo cao không nổi?”, Nhan Kỳ đau lòng lắc đầu.

“Trèo cao?”, Bộc Dương Huyền cười nhạo, cười rất rạng rỡ, “Chỉ có điều một khi đã đến đây thì thân phận tôn quý của cô cũng vậy bản rồi, anh ấy à, đừng ngốc nghếch vọng tưởng nữa, phải biết là bạn trai người ta cũng là thuộc tộc “thần linh” cao cao tại thượng, người người kính ngưỡng”.

“Đó chỉ là anh...”, cách nghĩ tự cho mình là đúng, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, hứng trí biến thái, thích làm tổn thương người khác, những tính cách này chỉ có tăng mà không giảm. Cho dù lời nói điều chỉnh khác đi, ta vẫn quy anh ta về cùng một loại hình với Vô Thương.

Chú thích: 1 Huyền: rực rỡ, khoe khoang.

Q.5 - Chương 8: Tà Thần Của Tội Ác

“Thần Tộc vĩ đại sao?”, Long Hoàn tay phải chống dưới cằm, trong mắt cháy lên ngọn lửa chiến tranh nguy hiểm, “Nhẫn nhục chịu đựng áp lực nặng nề ở trong Yên Đề cốc đây rầy cương thi, có mục đích gì? Thậm chí không tiếc thân mình, một lần nữa thâm nhập doanh trại địch”.

“Không...”, sao người nói như vậy, ta đâu có âm mưu gì.

“Vậy thì, lần này là tiếp tục hóa danh Tiểu Linh Đang, hay là đổi thành thân phận khác, chẳng hạn như, Dạ Lạc?”, Thập Tam Yên nghiêm túc, ánh mắt u ám gắt gỏng nhìn ta.

“Không...”, Tiểu Linh Đang là Hồng thiếu đặt cho, không liên quan đến ta.

“Các vị công tử, hiếm có khi Tiểu Phong đến thăm chúng ta, đừng dọa cô ấy nữa”, Phù Ngải vội xoa dịu không khí.

“Nhìn cô ấy đáng vẻ bình thản ung dung, đâu có điểm nào giống như bị dọa đâu?”, Nhan Kỳ cười nhìn sang ta, “Ừm, không hổ là cô gái ta ngắm trúng”.

“Cái đó...”, ta cần phải giải thích một chút.

“Hừ, trước khi nói lời này hãy lau sạch mắt của mình trước đi, Dạ Lạc không giống với bất cứ chủng tộc nào trong tam giới, khác biệt rất lớn so với người ngừ”, Áo Nguyệt lạnh lùng lên tiếng.

“Quả thực như vậy, trái lại, tôi càng muốn xem xem”, Thập Tam Yên trầm ổn đáp lại.

“...”, các người có đề cho ta nói chuyện không vậy?

“Haizz, Thập Tam và Nhan Kỳ e là không có cơ hội rồi”, Bộc Dương Huyền huênh hoang cảm thán.

Được rồi, đợi các người từ từ nói xong, ta nhàn nhã xiên một miếng bánh ga tô nhỏ lên, đưa vào trong miệng, cẩn thận cắn, chậm chậm nhai, mềm ngon, rất hợp khẩu vị, tay nghề đầu bếp của Yên Đề cốc vẫn khiến người ta ăn xong phải nhớ mãi như thế này!

“Tiểu Phong?”, Phù Ngải ra hiệu bằng ánh mắt với ta, ý tứ là: Đến lượt cô phát ngôn rồi.

“Thảo luận xong rồi?”, ta ngậm miếng bánh ngọt còn chưa kịp nuốt xuống, nhìn mọi người ánh mắt rùng rục, một giọt mồ hôi bốc hơi trước trán. Cỗ họng vô thức chuyển động, miếng bánh thuận lợi trở thành đồ ăn trong bụng.

“Khụ khụ...”, ta hắng giọng, chậm rãi nói, “Vật hợp theo loài, ta không phải là thần thánh khiến hào quang bao trùm gì cả, mà chỉ là kẻ tội đồ bị Thần Tộc xua đuổi, người đời gọi là Tà Thần”.

“Tà Thần? Cô quả nhiên... thay đổi rồi”, Thập Tam Yên mắt như chim ưng, “Câu nói này Hoài Nặc khi đi tìm ta đã nói rồi, vừa rồi ở bên ngoài Long Hoàn cũng đã nói, Thập Tam, anh là người thứ ba, hy vọng những người khác sẽ không lặp lại nữa.”

“Khẩu khí... cũng hoàn toàn thay đổi rồi”, quanh người Bộc Dương Huyền bay ra từng trận gió lạnh lẽo.

“Trực tiếp gọi Long Hoàn và Thập Tam? Cô ấy là Tiểu Phong?”, Nhan Kỳ biểu cảm rất phức tạp, tổn thương rất mạnh.

“Là Dạ Lạc”, Long Hoàn nói tiếp câu hỏi của anh ta.

“Dạ Lạc?”, Phù Ngải lặp lại lời của Áo Nguyệt, “Không giống với bất cứ chủng tộc nào trong tam giới, khác xa so với điều chúng ta nghĩ”.

“Phù Ngải trưởng lão, có thể sắp xếp cho ta gặp mặt công chúa không?”, ta đưa ra thỉnh cầu.

“Công chúa vẫn đang ngủ sâu, từng dặm dò nghìn vạn lần không được làm phiền, e rằng có chút...”, mặt bà ta có vẻ khó xử.

“Vậy ta tự đi tìm cô ấy, như vậy thì sẽ không trách tội mọi người nữa”, ta đứng dậy, đang định đi.

“Phong Linh, đừng quá không coi ai ra gì”, Thập Tam Yên ngữ khí lạnh lẽo.

“Chuyện Dạ Lạc đã quyết định, các người tốt nhất đừng có ngăn cản”, Áo Nguyệt lạnh lùng cảnh cáo.

“Đại anh hùng tâm cao khí ngạo của chúng ta, Thập Tam, anh hãy bỏ cuộc đi!”, Bộc Dương Huyền lại mở miệng tôn quý, “Vị ‘Bạn trai’ bên cạnh cô ấy kia tuy không phải là bạn trai thực sự, nhưng có đến tám, chín phần là người bảo vệ của cô ấy, mà Phong Linh không phải là Tiểu Linh Đang trước kia

nữa rồi’.

“Chưa từng có ý, lấy đâu ra mà bỏ cuộc?”, Thập Tam Yến khinh miệt anh ta.

“Không phải... bạn trai? Vừa rồi còn hôn nữa?”, Nhan Kỳ vỗn tai, cốc bạc trong tay dừng ở bên miệng.

“Tiểu Huyền...”, ta gắng hết sức thân thiết, muốn nói cho anh ta sức tưởng tượng không nên dừng ở phương diện này.

“Phụt”, Nhan Kỳ phun trà làm hồng cả bàn điểm tâm.

“Tiểu Kỳ, hình tượng thân sĩ cần phải duy trì.”

“Cạch”, chiếc cốc rơi xuống, chất dịch màu đỏ lan dưới sàn, đầu số tai họa là Phù Ngải.

“Haizz, tôi đi tìm công chúa đây”, ta quyết định không làm người mưu sát gián tiếp khiến những vật vô tội hy sinh nữa, đi ra khỏi điện.

“Tiểu Phong, không thể làm phiền công chúa”, Phù Ngải sức tỉnh lại, nghiêm giọng quát nói.

Ta nghi hoặc quay đầu, lại nghe thấy Long Hoàn nói: “Công chúa đâu có phải để cô muốn gặp là có thể gặp được sao, cô rốt có mục đích gì?”.

Loan phu nhân đến Yến Đê cốc cũng chưa từng làm kinh động đến công chúa, chỉ vào lúc Vạn Yêu Vương đến xâm phạm mới mời công chúa ra tay, mà ta lần này vừa vào cốc liền yêu cầu gặp. Long Hoàn đã từng giao thủ với Áo Nguyệt, biết anh ta không phải hạng tầm thường, thêm vào đó, thân phận của ta bây giờ...

Không muốn người khác hoài nghi, khó lắm!

“Tôi chỉ nói với công chúa”, ta bình tĩnh nói, và đưa ra bảo đảm, “Yến Đê cốc đối với tôi là một nơi rất quan trọng, tôi sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho các vị, càng không làm hại đến công chúa”.

Tình hình nhất thời bế tắc, Áo Nguyệt lạnh lẽo lên tiếng: “Ngài ấy là người gây thơ nhất ta đã từng gặp, bắt luận các người có tin hay không, kết quả đều sẽ không thay đổi”.

Hồi lâu sau, Thập Tam Yến lên tiếng đầu tiên: “Trường lão, đồng ý với cô ấy đi!”, đôi mắt đó vẫn thâm sâu không khó dò, hai năm trước khiến ta nhìn thấy đã tự thấy mình kém hơn ba phần.

“Thập Tam công tử, chuyện này không thể khinh suất, cần phải quyết định lại”, Phù Ngải vẫn còn do dự.

“Tuy nói là Dạ Lạc, nhưng quy về gốc rễ sâu nhất vẫn là Tiểu Linh Đang của Yến Đê cốc chúng ta mà!”, Nhan Kỳ đóng góp biểu đạt quan điểm.

“Hai người các ngươi ấy à! Dễ dàng bị vào tròng như vậy”, Bộc Dương Huyền quay nghiêng đầu, ngón tay phải ấn lên trán thở than.

“Có cách gì đâu chứ? Tiểu Linh Đang cũng gọi chúng ta là Tiểu Kỳ và Tiểu Huyền rồi”, Nhan Kỳ mắt đưa mày liếc.

Khỏe miệng anh chàng đẹp trai lười biếng hơi run lên.

Long Hoàn cũng không có ý kiến khác nữa. Phù Ngải bắt lực nhượng bộ, nói bản thân mình chỉ có thể gắng hết sức mà thôi, nếu sau khi công chúa tỉnh lại nổi trận lôi đình không chịu gặp ta, bà ta cũng hết cách.

Nhưng Nhan Kỳ biết ta còn muốn chúc mừng sinh nhật cho mẹ của Thi Tuệ, liền chủ động đi cùng, để tránh Hồng Nhi quán lấy bắt ta làm nha đầu của cậu ta. Ra khỏi Bảo Các điện, Ngụy Điển đã lui đi Hồng thiếu, Thi Tuệ, Tú Mộng, Ca Dư, bốn ‘thì’ vẫn còn đợi ở bên ngoài, vừa nhìn thấy Nhan Kỳ kéo tay của ta, Tú Mộng kinh hãi hét Nhan công tử há có thể vô si cường bắt thiếu nữ nhà lãnh như vậy, người phía sau rộng lượng nói một câu: “Trai chưa vợ gái chưa chồng, anh tình em nguyện, có gì không được cơ chứ?”.

Lúc này Áo Nguyệt đi ra, cả nhóm đồng thanh: “Cô ấy có bạn trai”. Lúc đó Áo Nguyệt “danh chính ngôn thuận” cảnh cáo anh ta thả tay, trong lúc băng lửa đối đầu nhau, ta giữ lấy trái tim, vô thức dựa vào Áo Nguyệt, vết thương do ngân tiễn dường như phát tác sớm hơn.

Mọi người thấy bộ dạng yếu ớt của ta, tất thấy ngạc nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 9: Linh Thánh Khiết

Trong điện đường rộng rãi trang nhã, bốn người chưa rời, đi ở lại bên bàn, Phù Ngải hồi tưởng lại hai năm trước: “Lúc đó ở Bảo Các Điện này, Tiểu Phong lỡ tay đánh đổ cốc rượu làm bẩn y phục của Loan phu nhân, thân phận kẻ xâm nhập bại lộ, bị bắt vào địa ngục ngay tại trận, không ngờ rằng Hồng Nhi, Ca Dư và Tú Mộng đều cầu xin cho cô ta. Ta nghĩ bốn vị công tử trước khi xử quyết cô ấy đã mở một mặt lưới, cũng không hoàn toàn bởi vì mấy người bọn Hồng Nhi, chắc là cũng chú ý đến linh lực thấp thoáng như có như không trên người Phong Linh.”

“Bây giờ chẳng phải là như có như không nữa rồi, quanh người cô ấy tràn đầy khí thánh linh, tương sinh tương khắc với chúng ta đó”, Bộc Dương Huyền biểu cảm bớt đi vẻ lười nhác, thêm mấy phần bình thường.

“Tự xưng là Tà Thần bị xua đuổi, nhưng vẫn có linh lực thánh khiết, và không một chút tà khí ô uế”, Thập Tam Yên phân tích mạch lạc, “Thần giới sớm đã cách tuyệt với nhân gian, tình hình của thế giới khác chắc cũng không khác nhau nhiều, nếu không thì cân bằng của thời gian và không gian cũng khó duy trì được lâu như thế này, lời của cô ấy có thể tin... nhưng, thật sự rất kỳ quái”.

“Kết quả của việc anh hiếu kỳ với cô ấy là bản thân mình chịu thua thiệt, càng hiếu kỳ càng muốn nghiên cứu, càng nghiên cứu càng như cái bẫy không thể tự thoát ra được”, Bộc Dương Huyền nói rạch ròi có lý.

“Bộc Dương, chẳng trách Tiểu Phong nói anh biến thái, luôn thích lấy kết luận của bản thân để quy chụp cho người khác”, Thập Tam Yên đột ngột trấn tĩnh.

“Điều này tôi không tán đồng, người tinh mắt có thể nhìn ra được, Nhan Kỳ và anh, một bề đảng phong lưu, minh bạch rõ ràng, một kẻ trầm tĩnh hoàn mỹ, không phản thật giả. Cái gọi là người trong cuộc mê muội kẻ ngoài cuộc sáng suốt, đại thể là như vậy”, Long Hoàn cất lời.

“Người trong cuộc?”, Thập Tam Yên lạnh lùng nói, “Nếu như không phải là người trong cuộc, tôi làm sao có thể làm chúa tể cả một ván cờ”.

“Anh giỏi vạch ra chiến lược, lần tới có thể nắm quyền chủ động, nhưng một lần này thua trong tay của cô ấy, hứng thú của anh đối với cô ấy đã vượt ra ngoài phạm vi khống chế của bản thân mình rồi, rất nguy hiểm đó!”, Bộc Dương Huyền có chút cảm thông.

Thập Tam Yên chẳng buồn để ý đến anh ta, hai khuỷu tay chống lên mặt bàn, mu bàn tay đệm dưới môi: “Dạ Lạc, sẽ là cùng một người sao? Hay là... trùng hợp?”.

“Nghe khẩu khí của anh, giống như là không hề cho rằng cô ấy là Dạ Lạc mà Hoài Nặc nhắc đến kia”, Bộc Dương Huyền phản bác quan điểm của anh ta.

“Tuy cô ấy đưa ra yêu cầu gấp công chúa có hơi quá đáng một chút, nhưng mà... tôi cũng cảm thấy cô ấy không giống lắm... yêu ma thần bí sẽ đấu tranh với loài người”, Phù Ngải ngập ngừng nói.

“Thực lực của cô ấy đã kém hơn ngày xưa, lại dựa vào luồng năng lượng khiến người ta sợ hãi kia, nếu như cô ấy muốn, triệu tập yêu ma các ngã quỷ rối nhân gian là chuyện quá dễ dàng”, Long Huyền chỉ rõ mối hiểm họa ngầm.

“Long công tử, nếu như lời người nói”, Phù Ngải đột nhiên ý thức được điều gì đó, thần sắc cấp thiết, “Cô ấy tìm công chúa chắc không phải là...”.

“Giả sử cô ấy thật sự là Dạ Lạc thần bí kia, mục đích đến Yên Đê cốc thì chẳng cần phải nói nữa, muốn thuyết phục công chúa lôi kéo chúng ta”, Bộc Dương Huyền nói ra suy đoán của anh ta.

“Không tốt, Yên Đê cốc từ trước đến nay cách biệt với thế giới bên ngoài, sao có thể bị cô ấy cuốn vào tranh chấp? Tôi đi tìm cô ấy hỏi cho rõ ràng”, Phù Ngải tâm thần bất định đứng dậy rời khỏi chỗ.

“Trưởng Lão, không cần đâu”, Thập Tam Yên thường xuyên bình tĩnh hơn người thường, “Cô ấy không phải là loại người đó”.

“Ồ? Anh biết sao?”, Bộc Dương Huyền cổ làm ra vẻ tùy tiện phản vấn.

“Tà Thần có thánh linh của thần nhưng lại không có chút ác độc tàn bạo nào, không phải không có đạo lý.”

Bị bệnh là đau khổ, không bệnh nhưng bắt buộc phải giả bệnh còn đau khổ hơn, ta không có cách nào biểu đạt được chính xác tâm trạng này. Ta dựa vào giường bệnh, nhìn Tú Mộng cười như một đóa hoa xinh đẹp, lộ ra hai chiếc nanh nhọn trắng tinh, muốn biến ta thành cương thi trở lại. Hồng thiếu ở sau lưng cô ta giữ lấy vai của cô ta, lão luyện mà tự phụ chỉ rõ: “Tiểu Linh Đang là nha đầu của ta”, Thi Tuệ chẳng muốn nói gì với thiếu gia nhà mình nữa.

Nhan Kỳ hạ lệnh những người không liên quan tránh đi, nói có lời muốn hỏi ta, gây ra sự bất mãn. Tú Mộng khinh miệt anh ta, cải lại mấy câu, Nhan công tử sắc mặt đen sì, Tú Mộng không chịu lép vế, giận dữ bùng lên, chín con trâu cũng không kéo về được. Ca Dư theo đuổi “vạn sự hòa vi quý” chạy đến hòa giải, nói nhỏ mấy câu cô ta liền ngoan ngoãn đi ra bên ngoài, trước khi đi còn cười gian nhìn ta và Nhan Kỳ.

“Hồng thiếu gia, chúng ta cũng đi nhé!”, Thi Tuệ lùi ra bên ngoài.

Trẻ con không chịu nghe lời, một tiếng “Hồng nhi?” khá là có khí thế của Nhan Kỳ rất có sức uy hiếp. Ta thấy tình thế không bình thường, lập tức lên tiếng: “Hồng thiếu, tôi bị bệnh, một thân một mình, còn có Nhan công tử trông chừng, chạy không nổi đâu”, rồi lại hướng sang một vị khác, “Thi Tuệ, đi Dung đã không ở đây, quả tôi chuẩn bị đã có cách xử lý khác rồi”.

“Mẹ đã dặn rồi, quà của ai đều có thể không nhận, duy chỉ có của cô là không thể thiếu”, cô ta mạch lạc quy chuẩn truyền đạt.

“Yên tâm đi! Quà tặng không chạy ra khỏi Yến Đề cốc được đâu, tôi sẽ giữ lại”, hồ phụ sinh hồ tử.

“Nói chuyện xong rồi, còn không mau ra ngoài?”, Nhan Kỳ thúc giục.

“Hừ, luôn ức hiếp ta”, Hồng thiếu giận đùng đùng đi ra bên ngoài tìm chỗ phát tiết. Thi Tuệ vội vàng xin lỗi cho thái độ bất kính của thiếu gia, sau đó cũng đi ra ngoài.

“Vì sao anh còn ở đây?”, Nhan Kỳ đối đầu với Áo Nguyệt.

“Chẳng vì sao cả, cô ấy ở thì tôi ở.”

Mấy giây dài lê thê, Nhan Kỳ đột nhiên nổi khùng: “Tiểu Linh Đang, anh ta không phải là bạn trai của cô, vì sao cô để cho anh ta hôn cô, còn thừa nhận quan hệ của hai người, may mà Bộc Dương thông minh, nhận ra rồi... cô không phải là bị anh ta ép đấy chứ?”.

“Có liên quan gì tới người?”, Áo Nguyệt lạnh lùng hỏi.

“Liên quan gì?”, Nhan Kỳ khinh thường, “Cô ấy là người con gái tôi thích, anh nói xem có liên quan gì tới tôi?”.

“Hừ, con gái?”, Áo Nguyệt nhìn nhìn ta, “Tiếp tục như thế này, nhanh thôi”.

“Cái gì nhanh thôi?”

Áo Nguyệt nhìn sang chỗ anh ta, không thêm trả lời.

“Anh muốn hỏi tôi chuyện của Dạ Lạc?”, ta chủ động nêu ra chủ đề, ngữ khí có hơi lạnh nhạt, “Trước khi gặp được công chúa, tôi không muốn giải thích bất cứ điều gì, bao gồm cả Dạ Lạc”.

“Nói cái gì vậy?”, Nhan Kỳ không hề bận tâm, “Tôi đuổi bọn họ đi là muốn ở riêng với cô, đâu có ngờ tất cả đều bị tên quái vật lạnh băng băng này cản trở phá hoại. Nhưng mà cô đã nhắc đến rồi tôi rất hiếu kỳ vì sao cô lại muốn gặp công chúa, cũng không nói rõ ràng chuyện về Dạ Lạc”.

“Sắp rồi”, ta khẽ cười, “Đợi khi công chúa ra khỏi Bích Tiên lăng”, nếu cứ tiếp tục thế này, e là không đến trăng đầu tháng...

Đất của cương thi, đã không còn là nơi ta có thể ở lại lâu, linh lực tiêu hao quá lớn, Áo Nguyệt cảm thấy bình thường là vì có thể thu được linh lực từ trên người ta để tiêu trừ những tổn hao ấy. Đồng thời gánh vác cho hai người, Dạ Lạc thì có thể nhưng Phong Linh chẳng cảm cự được bao lâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 10: Bị Bệnh – Rùa Trong Chậu

Biệt thự nổi trên nước trong mặt hồ xanh biếc, hình thành lên phong cảnh cổ tích mỹ lệ ở một góc của Cốc Giang, đổ bóng dập dềnh lác lác trong nước, giống như được phủ lên một bức màn nhẹ bay trong gió.

Trong phòng ngủ lớn quý phái trang nhã, thiếu nữ mặt mũi chưa rửa, tóc tai chưa chải, ôm bụng lăn lộn ở trên giường, liên tục kêu rên: “Đau quá đau quá... đau chết đi được, đau quá...”, chắc mòng bị đập xuống sàn.

“A Tân tiểu thư... cố lên một chút”, Cẩm Phàm ở bên giường nhìn thấy là trong lòng sốt ruột.

“Haizzz, sao cô ấy cứ mãi thế này, chẳng thay đổi chút nào, giống như đứa trẻ vậy”, Tiểu Thiện nặng nề lắc đầu, “Ban ngày ăn nhiều bánh như vậy, buổi tối lại còn ăn lắm kem, nguyên cả một hộp đã bị khoét rỗng, không bị đau bụng mới lạ”.

Nhị Hoa tự trách mình đã làm quá nhiều bánh, không ngờ rằng cô ấy ra khỏi tổng bộ lại ăn khỏe uống nhiều đến mức không thể tiết chế như thế này.

Tiểu Thiện xoay xoay một ngón tay: “Ai bảo A Tân tiểu thư thích ăn nhất là món bánh năm mới bát bảo chị làm, công phu bảm dính người của cô ấy là số một, thêm vào đó là uy hiếp dụ dỗ, chị có thể cảm cự được sao?”.

Nói cũng đúng, nhớ lại hôm qua, A Tân bám ở phía sau như cái đuôi ánh mắt còn u oán hơn cả u linh, dọa cho cô ta kinh hãi đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Vị đại tiểu thư này, lúc bình thường đáng sợ, lúc quái dị vô địch, may mà bình thường ở trong trạng thái trung gian của hai thái độ này, cũng có thể giao tiếp được vài câu”, Lê Tu dựa vào bên bàn đưa ra tổng kết.

“Đau quá, đau quá, đau quá...”, Mạc Tân lăn lộn, nước mắt rung rung.

Iris bưng cốc nước và thuốc giảm đau đến, lật cô gái đang cuộn thành một cục lại, đưa viên thuốc đến bên miệng cô ta, dỗ dành kèm theo lừa gạt: “A Tân ngoan, uống thuốc, uống xong sẽ không đau nữa”.

Mạc Tân hé đôi mắt lên, cắn chặt môi dưới, không há miệng. Trong bụng truyền đến cơn đau kịch liệt, khóe mắt có mấy giọt nước lăn ra, cực kỳ không tình nguyện, “A...”, viên thuốc vào miệng, cô ta lập tức cướp lấy cốc nước uống ừng ực, sau khi nuốt xuống, lại ôm bụng tiếp tục lăn...

“A Tân... tiểu thư!”, Cẩm Phàm nuốt nước bọt, giãy vò lâu như vậy rồi, cô ấy không mệt sao?

Cuối cùng đại tiểu thư quen những nhẽo cũng hơi dừng lại, Nhị Hoa gian nan chờ đợi đến lúc đưa ra lo lắng của mình với cô ta: “A Tân, Hoắc Nhân Nhân của phòng an toàn cảnh báo một, tôi luôn cảm thấy không được thỏa đáng lắm”.

“Là tôi sắp xếp cô ấy qua đó, không nói với bất cứ người nào, sự việc này Vu Ni biết nhưng cũng không phản đối, chứng tỏ vấn đề của cô ấy không quá lớn”, thiếu nữ nhìn lên trần nhà, lười nhác trả lời.

“Tiểu tử yêu ma đó cũng có thể đi theo Sở đại ca, Hoắc Nhân Nhân này nói thế nào cũng là con người, tốt hơn cậu ta một chút chứ?”, Tiểu Thiện biểu hiện thái độ.

“Tôi cá nghĩ rồi”, Nhị Hoa dẹp bỏ bất an.

“Lòng người khó đoán, có chăng chỉ là lợi ích, Tiêu Nhiên có thể không chế tốt được Phi Dục, tin là A Tân cũng như vậy, có thể không chế được Hoắc Nhân Nhân”, lời của Lê Tu không mang theo chút tình cảm nào.

“Lê Tu, anh thích hợp làm đao phủ hơn là Sở Tiêu Nhiên, nhưng mà, anh ta đối phó với yêu ma tốt hơn anh”, Mạc Tân mềm nhũn bò dậy ngồi ngay ngắn.

“Tôi hiểu rõ, anh ta rất có tay nghề thu phục lòng người, đối với yêu ma cũng thích hợp, nhưng mà cho dù là Doãn Kiếm hay Phi Dục, tôi cho rằng anh ta vẫn có một nhược điểm chí mạng, nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể làm lật thuyền.”

“Ở phương diện nào đó, Tiêu Nhiên thực sự vẫn có chút hành sự theo cảm tính”, Hoa Nhị cùng chung lo lắng.

“Sở Tiêu Nhiên cố chấp giữ lại Phi Dục không phải là không có ích, trước đây không lâu, cậu ta còn đã cứu được Cẩm Phàm”, Mạc Tân công bằng chỉ ra.

“Nói thì như vậy, tôi cũng rất cảm kích cậu ta, nhưng thân phận của Ma Tộc rốt cuộc cũng không thể gột đi được, không thể không đề phòng!”, Iris vẫn còn bận tâm.

“Chị dâu, em cảm thấy chị không cần có cái nhìn thành kiến đối với Phi Dục như vậy, cậu ấy thực sự... rất đáng thương”, Cẩm Phàm nói câu công bằng cho “ân nhân cứu mạng”.

“Cậu đang đồng cảm với cậu ta?”, Tiểu Thiện sắc mặt tối lại.

“Chuyện của Phi Dục chỉ có Sở Tiêu Nhiên, người nhất được cậu ta là biết rõ nhất”, Mạc Tân tóm lấy một chiếc gối, “Lòng giam hãm hăm rệu rã, máu tươi đông lại thành màu đỏ bi ngạn diêm dứa lằng lờ, ai có thể cứu vớt được linh hồn bị giam cầm thối rữa? So sánh với Sở Tiêu Nhiên, anh chàng đó...”, cô ta vui mặt vào chiếc ga giường mềm mại, gối úp lên trên đầu, những lời phía sau chẳng ai nghe rõ.

“Anh chàng đó? ? Ai?”, Iris mờ mịt chẳng hiểu.

“Có lẽ cô ấy nói tới Địch Siêu đang trên đường đến Cốc Giang”, Lê Tu trả lời.

“Địch Siêu?! Anh ta đến Cốc Giang?”

“Là anh ta, Địch Siêu, môn sinh tâm đắc của Lương Nguyên, mười ba năm trước, trong một trận trừ yêu làm phép đã bị Viêm Ma làm cho trọng thương từ đó không rõ tung tích, người ngoài không biết anh ta đã được ngự linh sư cứu, còn tiến vào Cục Đặc phái.”

“Quái nhân đó, thật sự không muốn cùng chấp hành nhiệm vụ với anh ta”, Tiểu Thiện lẩm bẩm.

“Hợp tác với anh ta sẽ rất nhẹ nhàng đó!”, Nhị Hoa hai mắt sáng lên, Anh ta chỉ xếp sau ngự linh sư Sở Tiêu Nhiên, thực lực siêu quần diện mạo lại rất ngầu, vô cùng nam tính, đáng tiếc luôn xa lánh người khác đến cả nghìn dặm”.

“Iris, cô có nói cho Lương Dĩ Trên biết chuyện của Địch Siêu không vậy?”, Lê Tu tương đối quan tâm đến vấn đề này.

“Không hề nhắc đến với cô ta, tạm thời không cần để cô ta biết nhỉ? Dĩ Tiên và ông nội cô ta giống nhau, không tán đồng lắm với Cục Đặc phái.”

“Lời mời của A Tân đã bị từ chối rồi, không biết nếu Dịch Siêu mà ra mặt thì sao nhỉ?”

“Chắc chắn có thể thành công, bọn họ khi còn nhỏ là thanh mai trúc mã, tuy ký ức của Lương Dĩ Tiên đối với anh ta chỉ dừng lại lúc bảy tuổi, nhưng tình nghĩa giữa sư huynh muội thì chắc vẫn còn!”, Nhị Hoa tin tưởng chắc chắn.

“Khó nói”, dưới chiếc gối phát hai ra âm.

“A Tân tiểu thư, chúng ta có thể thử xem, chưa biết chừng...”, Cẩm Phàm nhỏ tiếng kiến nghị.

Nửa cái đầu thò ra khỏi chiếc gối, một đôi mắt đen linh hoạt nhìn sang Nhị Hoa, thiếu nữ ảm ức nói: “Tôi muốn ăn bánh năm mới”.

“...”, mọi người im lặng không nói.

“Á... ngày mai lại phải đi làm, đau khổ quá!”, A Tân cuộn thành một cục lẩn lộn, lẩm bẩm kêu, “Đau khổ quá, đau khổ quá, đi làm thật đau khổ...”.

“...”, mọi người kinh hãi tới nội thương.

Gần một trường tiểu học ở Cốc Giang, trong một tiệm đồ uống bên đường, Phi Dục cầm một cốc đá bào, nhìn về hướng học sinh đang lục tục đi ra khỏi cổng trường, cẩn thận tìm kiếm mục tiêu giám sát.

“Quan sát mấy ngày rồi, hình như không có thu hoạch gì?”, Sở Tiêu Nhiên nhàn tản uống café.

“Tình Hà đó, sẽ đem chiếc nhẫn nhạt được trả lại phải không?”

“Phán đoán của đại tiểu thư chưa từng sai lầm, cho nên Cẩm Phàm rất tín nhiệm cô ấy. Đáng tiếc, máy nghe trộm bị phát hiện rồi Cốc Giang lại tồn tại nhân vật như thế này, còn hơn cả tàng long ngoạ hổ. Theo mức độ hiển thị phản ứng của chiếc nhẫn, Tình Hà là đứa trẻ rất lợi hại, nhưng chủ nhân nhà nó, Phong Linh, càng sâu không thể đoán được.”

“Tiêu Nhiên”, ánh mắt đứa trẻ kiên định mà chân thành thiết tha, “Phi Dục nhất định dùng tính mạng để bảo vệ ngài”.

Người đàn ông nâng cốc café lên cười nhạt, không đáp lời.

Hai thân hình nhỏ bé trong hoàng hôn bị ánh tà dương kéo dài, dần rời xa khỏi con đường nơi thành phố náo nhiệt, rẽ vào một đường giao cắt, con đường vươn dài về phía trước thông thẳng đến Phong Sơn.

“Tình Hà, bị người ta giám sát như thế này, thật sự khó chịu”, Diệu Âm cất tiếng bất mãn.

“Dạ Lạc trước khi đi đã dặn dò, không thể gây ra rắc rối”, trong mắt cậu bé lóe lên tia sắc bén, “Trừ phi, bọn họ động thủ trước, tự chuốc phiền phức”.

Bóng dáng ẩn nấp trong ánh hoàng hôn còn sót lại, tỏa ra hắc ám như máu nơi chân trời.

“Huyết Ma đại nhân, đã tìm được Phi Dục rồi, vì sao ngài lại chần chừ không động thủ?”, Ngưu Quỷ hỏi bóng lưng màu đen ở trước mặt.

“Hơi ngoài dự liệu? Nó lại đang theo dõi U Minh sứ giả”, một bờ môi màu máu cong lạnh lẽo, “Thanh lý môn hộ, không cần làm âm ỉ gây động tĩnh lớn như vậy. Mạo hiểm ra tay, khó tránh khỏi kinh động đến hai vị U Minh sứ, ta nghĩ chắc bọn họ cũng phát giác ra được rồi, nhưng án binh bất động...”.

“Chúng ta phải đợi cùng bọn họ đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 11: Giao Dịch – Linh Giải Phóng Tinh Thạch

Bích Tiên Lăng, ba chữ lớn bắt mắt được khắc trên nóc cao, đi vào thì thấy một tòa lăng tẩm bằng đá Đại Lý xám trắng, bia mộ là một cánh cửa đá cao hơn hai mét, những cụm san hô rực rỡ sắc màu được điêu khắc thành các loại hoa khác nhau bao quanh lăng mộ, trải qua thời gian lâu dài cũng không bị hỏng, cảnh mai màu đỏ nổi bật nhất, giống như đang đến cõi tiên, cách ly phàm trần.

Trước cửa bia đá, ta nhìn thấy con đường mờ sáng lấp lóe không rõ, nói với người phụ nữ biểu cảm trang trọng bên cạnh: “Phù Ngải trưởng lão, tôi tự đi vào nhé!”.

“Tiểu Phong, ta chấp nhận tin tưởng cô... sẽ không khiến chúng ta thất vọng”, Phù Ngải nói xong, quay người lùi ra khỏi lăng mộ.

Mộ thắt dưới đất bề thế mà rộng rãi, lặng ngắt không một âm thanh. Đứng là mộ huyết tiêu chuẩn, giữa những hòn giả sơn, dịch thể thủy ngân tuôn chảy đập dềnh như nước suối trong mắt róc rách không ngừng nghỉ, ngọc thạch phồn hoa và phi thủy màu cỏ tươi như thật trải khắp mặt đất, mấy viên huỳnh thạch dạ minh châu giống như trắng sáng làm cho địa cung thêm sắc thái mộng ảo, không giống với mộ thất, mà giống thiên đường trong mộng hơn.

Tận cùng con đường đá vờ quanh co nối liền với một hành lang dài, thông đến phòng chính. Hàng cột đèn sáng rực rỡ chiếu sáng bốn bức tường, bích họa mô tả lại cuộc sống của Bích Nhu công chúa.

Lần đầu đặt chân đến, ta vừa đi vừa thưởng thức kho báu kỳ lạ đẹp đẽ tràn đầy cảm giác nghệ thuật này, biết được mô hình hoàn mỹ trong lăng mộ được xây dựng mô phỏng lại hoa viên nơi công chúa ở khi còn sống. Câu chuyện của cô đơn giản mà thương cảm, vận mệnh giống như rất nhiều cô gái trong hoàng thất khác.

Cô vốn là một vị tiểu công chúa của Vệ quốc, từ nhỏ bị nhốt trong cung cấm, không ai đoái hoài, cho dù có dung mạo tư chất điểm lệ hơn người, chẳng qua cũng chỉ là cô nữ của phi tử trong lãnh cung, chưa từng được chú ý, cho đến khi chiến loạn, quốc gia suy tàn, mới có kẻ chọn cô ta ra để đưa đi cầu thân.

Người duy nhất ở bên cạnh Bích Nhu trong cung là một vị thiếu tướng trẻ tuổi. Hai người lên hXXc trọn đời. Khi biết được chuyện này, công chúa kiên cường mạnh mẽ đương nhiên là không muốn nhận mệnh, nào biết được sự việc làm âm lên, tư tình của hai người bị kẻ bên cạnh tiết lộ ra. Tình lang bị ban cho cái chết, công chúa đau lòng không muốn sống, cùng theo anh ta tự vẫn vì tình.

Trên chiếc giường đá bạch ngọc dưới bức màn xanh, một giai nhân tuyệt thế cao quý như tiên nữ đang lẳng lẳng nằm đó, gò má trắng xanh không chút sinh khí, nhưng không che giấu được phong thái cao sang. Trên người mặc một bộ trang phục hoàng cung màu xanh nhạt, gấu váy có thêu hoa văn màu tím nhạt, mái tóc xanh được vén lên một phần, phần còn lại rủ xuống cổ, trước trán đặt một viên bảo thạch đỏ thẫm nhỏ, trên đầu gài một chiếc châm phượng vô cùng quyền rũ.

“Công chúa.”

Mỹ nhân chậm chậm mở mắt ra, thân thể nổi lên, quảng sáng màu xanh nhạt bao quanh, giữa không trung, tao nhã lật người, người con gái nhẹ nhàng hạ xuống đất.

“Tiểu Phong”, Bích Nhu công chúa khẽ hé môi son, di chuyển hải sen, khẩu khí không che giấu sự tức giận, “Ta hạ lệnh không cho phép bất cứ ai vào lăng làm phiền, cũng chỉ có người dám vi phạm”.

Ta trung ra khuôn mặt cười, nói thẳng vào vấn đề: “Công chúa, tôi đến là muốn làm một vụ giao dịch với công chúa, Phù Ngải trưởng lão đã nói rõ hết tình hình của tôi rồi chứ?”.

“Người...”, Bích Nhu nhíu mày, “Thật sự là Thần Tộc của thế giới khác?”.

“Đã không phải nữa rồi, ta bây giờ là Tà Thần Dạ Lạc.”

“Dạ Lạc? Người muốn giao dịch gì?”

Ngoài Bích Tiên lăng, dưới gầm trời tối tăm, cảnh mai đỏ trở thành cảnh sắc đẹp kỳ lạ trong cốc của cương thi. Ca Dư, Tú Mộng, Hồng thiếu và Thi Tuệ cùng chạy đến, vừa thấy Phù Ngải liền vẫy tay lớn tiếng gọi: “Trưởng lão...”.

Nhan Kỳ trong số tứ công tử hỏi mấy kẻ bọn họ chạy đến xem náo nhiệt gì, nói là đến xác nhận Phong Linh có phải là vào lăng tìm công chúa rồi không, được Phù Ngải trả lời xác nhận, Hồng thiếu lo lắng: “Thậm rồi, công chúa chắc chắn sẽ ăn cô ấy”.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ, trưởng lão trước đó đã bảo cho công chúa rồi”, Thập Tam Yên cho dù xảy ra biến cố gì cũng không kinh ngạc.

“Bảo trước đó rồi? Tại sao lại giấu bọn tôi?”, Ca Dư thấy lạ.

“Nếu để cho các người biết, các người lại không quậy tung trời lên ư?”, Nhan Kỳ trêu chọc.

“Đình Đang chết tiệt, có chuyện lại không nói cho ta”, Hồng thiếu nắm tay giận dỗi dỗi.

“Rõ ràng là đến mừng sinh nhật mẹ ta, tại sao lại tìm công chúa chứ?”, Thi Tuệ nghĩ không thông.

“Ý? Ảo Nguyệt ở đó...”, Tú Mộng chỉ vào người đàn ông mặt lạnh đứng dựa bên cửa đá, Anh ta không theo vào?”.

“Tiểu Phong muốn một mình đi gặp công chúa, người bảo vệ của cô ấy đương nhiên không thể đi theo”, Bộc Dương Huyền bình thản giải thích.

“Một mình ở đó đợi thật nhàm chán, tôi đi nói chuyện với anh ta”, Tú Mộng hớn hờ chạy thẳng đến chỗ Ảo Nguyệt.

“Haizz, Tú Mộng...”, Ca Dư ngăn cản không kịp, bất lực nhìn một vệt đỏ nhạt bay qua đó.

“Để cô ấy đi đụng phải đình, bị giáo huấn cũng tốt, người đàn ông đó, không phải ai cũng có thể đến gần được”, Long Hoàn trầm giọng nói.

Mình châu lấp lánh tỏa ra ánh sáng dịu mắt trong lãng tã, khuê phòng mang không khí cổ xưa tràn đầy hoa thơm ngào ngạt, châu quang bảo khí khắp phòng khiến người ta lóa mắt, phản chiếu sự sa hoa phú quý nhân tàn của chủ nhân.

“Không, ta có thể đáp ứng người bất cứ chuyện gì, duy chỉ có chuyện này là không thể”, Bích Nhu dứt khoát phất tay áo từ chối, sắc mặt hơi tức giận.

“Công chúa”, ta mở lòng bàn tay phải ra, một quả tinh thạch màu tím phát sáng rực rỡ, “San bằng Yến Đê cốc, tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ cương thi ở nơi đây, đối với tôi mà nói, dễ như trở bàn tay”.

“Người uy hiếp ta?”

“Không phải là uy hiếp, là giao dịch.”

“Không cần phải nói nữa, việc này người không làm được đâu.”

“Ta nói rồi, ta là Tà Thần, Tà Thần chuyện gì cũng có thể làm được, một Yến Đê cốc nhỏ nhoi, người cho rằng Dạ Lạc ta sẽ bận tâm đến sao?”

Bích Nhu không dám tin, tròn tròn đôi mắt đẹp lên, ánh mắt sắc bén như đang cảnh giác với một kẻ xa lạ hoàn toàn không quen biết.

“Công chúa Yến Đê cốc và tinh thạch của ta, món giao dịch này người sẽ không bị thua thiệt đâu.”

Công chúa cup mắt suy nghĩ, trầm giọng lên tiếng: “Nếu như tiếp nhận ta sẽ thành kẻ vong ân phụ nghĩa, Tiểu Phong, người cũng biết, đây mới là tồn thất lớn nhất của ta”.

“Xin lỗi, nếu như thật sự đến bước đó, không thể không khiến người chịu trách nhiệm. . . nhưng mà, cũng chẳng sao cả, bởi vì. . . người chịu trách nhiệm là chính nghĩa.”

Cùng Bích Nhu ra khỏi lãng tã, ta thấy từng khuôn mặt đã từng quen thuộc kia, giống như cảm nhận được một buổi ngênh tiếp hay... chia tay long trọng, biểu cảm có vui mừng, có kinh ngạc, có giận dữ.

“Cô vẫn còn sống!”, mấy người bọn Hồng thiếu đồng thanh nói, thấy công chúa xinh đẹp sắc mặt u ám, lập tức cung kính khom người.

“Xong việc rồi?”, Áo Nguyệt thấp giọng hỏi.

“Ừm, đi thôi”, ta khẽ đáp, cất bước rời khỏi lãng mộ.

“Tiểu Phong, cô... thật sự không hối hận?”, Bích Nhu ở phía sau nghiêm túc hỏi.

“Nếu hối hận, tôi đã không đến đây, đến Tô Uyên nhé.”

“Đến Tô Uyên? Làm gì?”, Long Hoàn thất thanh hỏi.

“... Kết giới?”, Thập Tam Yến đoán được điều gì đó.

“Hai năm trước, sau khi tu sửa kết giới của nơi đó, đến giờ vẫn không thấy có gì khác thường”, Bộc Dương Huyền nói.

“Trước mắt không có gì khác thường, không có nghĩa là sau này sẽ không có, lần này... chúng ta phải triệt để phong kết Tô Uyên”, Bích Nhu đưa ra quyết định.

“Phong kết thế nào?”, Thập Tam Yến hỏi.

Cô ta chưa trả lời, không đến một khắc, ta cảm nhận được sau lưng có rất nhiều cặp mắt kinh hãi nghi hoặc, trái tim, một trận đau đớn kịch liệt, thể mạnh như nước dội đến.

Khe rãnh không lồ nứt ra nằm ngang bên rìa sơn cốc, giống như một vết sẹo ghê tởm đập vào mắt mọi người, tuôn ra sương đen nồng nặc u ám. Tô Uyên sâu không thấy đáy, dưới tầng tầng sương đen là trường săn bắt của ma quỷ.

Đứng ở bên bờ vực, ta giờ viên tinh thạch ra nhắm đọc: “Thần Vương mặt khí a! Thả tuân lục tinh pháp lệnh, giải phóng thánh linh của người, quy nguyên vu vô, kết ám vu không”, dưới chân đột nhiên hiện lên Lục Mang Tinh pháp trận, tinh thạch tỏa ra tử khí rực rỡ, quang sáng như nước tuôn trào vào sương đen, vô số vết sáng màu tím nhạt tản ra, bay khắp trên không trung, nơi khe rãnh, quang tím hoa mỹ lưu động bắt mắt, dần nhập vào vực sâu, sương dây phun trào dần tan, chìm xuống dưới đáy của Tô Uyên. . .

Thời khắc tử quang tan đi kia, một cơ thể bệnh yếu suy tàn cũng không chịu đựng được nữa. . .

Trong những tiếng gọi lo lắng, mấy cánh hoa màu trắng rải rác bay qua, áo khoác biến thành trường bào đen như mực rộng rãi, tóc dài tung bay, bóng lưng cao lớn thẳng tắp, ta dần dần biến thân, trong những cặp đồng tử kinh ngạc chờ đợi kia ánh lên một dung mạo tuyệt thế, Dạ Lạc.

Q.5 - Chương 12: Vực Tội

Cánh hoa màu trắng bay lất phất, mang đến chiếc áo ngoài giả tạo của thiên nhiên, lau đi tội nghiệt của lừa dối vô tận, bộc lộ ra thực và ảo thuần chất.

“Cô... cô...”, mấy đôi tay run rẩy chỉ vào ta.

“Ai?”, Phù Ngải kinh hãi hỏi.

“Dạ Lạc”, Thập Tam Yên bình tĩnh nhất.

“Tiểu Linh Đang biến thành... đàn ông rồi?”, Hồng thiếu vận phần kinh sợ.

“Tiểu Linh Đang của tôi”, Nhan Kỳ mặt mũi ủ dột.

“Tôi đang nằm mơ sao?”, Tú Mộng há miệng tròn mắt, vỗ vỗ vào hai gò má, “Dưới gầm trời tại sao lại có người đàn ông đẹp như thế này? Anh ấy và Áo Nguyệt đứng cùng nhau, thật sự là một sự kết hợp tuyệt vời!”.

“Tú Mộng, anh ta là đàn ông, không phải là phụ nữ”, Ca Dư thuận theo lời của cô ta dờ dẫm nói.

Mọi người ngơ vực, toát cả mồ hôi...

Ta đi về hướng công chúa đang thất thần, nâng tay của cô ta lên, đem tinh thạch tím đặt vào trong lòng bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo đó, nắm chặt: “Bích Nhu, bảo quản nó cho tốt”.

Đôi mắt kinh hãi run rẩy tràn ngập những hạt nước chảy xuống thành hai dòng lệ long lanh, công chúa không hề rời mắt, chăm chú nhìn ta, môi son run rẩy, cổ họng gian nan đắng chát phát ra hai âm: “Liều... Lang...”.

Ta ôm lấy thân thể lạnh băng của công chúa, ôn tồn an ủi: “Công chúa, người chết đã hết, luân hồi ba nghìn năm, Liễu Lang sớm đã rời xa người, nếu như thời gian chặt không đứt nổi nỗi lưu luyến này, thì hãy ghi tạc nó nơi đáy lòng, ngủ sâu chỉ là phương thức trốn tránh. Liễu Lang yêu người đã không còn nữa, nhưng thần dân yêu người sẽ cùng tồn tại với người, còn cả những chuyện người bắt buộc phải làm”.

“Nhưng mà, ngài muốn ta...”, công chúa nắm chặt áo của ta, không ngừng lắc đầu, “Không... ta không làm nổi, ta không làm nổi... đừng bức ta”.

“Người có thể làm được, Bích Nhu, đây là giao hẹn của chúng ta, ta đã thực hiện lời hứa của mình, còn lại lời hứa của người... cần phải hoàn thành”.

“Không... vì sao... vì sao ngài lại tàn nhẫn như vậy? Ta không muốn, thật sự không muốn...”, công chúa đau lòng nhỏ lệ.

... ..

Nhan Kỳ ở bên cạnh cảm thấy hỗn loạn: “Công chúa gọi anh ta là Liễu Lang? Tiểu Linh Đang, Dạ Lạc... Liễu Lang? Đầu mới là anh ta?”.

“Người thấy rồi đó, đây chính là chân thân của Phong Linh, Dạ Lạc”, Áo Nguyệt chẳng biết đã đến bên cạnh anh ta từ khi nào.

“Chân thân của Tiểu Linh Đang là... đàn ông!”, Nhan Kỳ tiêu hóa xong sự thực này, rất muốn sụp đổ.

“Rất là xứng đôi với công chúa, Liễu Lang? Liễu Lang?”, Bộc Dương Huyền vờ làm ra vẻ thâm trầm, “Tình nhân của công chúa sao? Nguyên nhân ngủ sâu là vì anh ta?”, liếc nhìn sang người nào đó, “Một cặp người yêu thất tán đáng thương, thất tán, Thập Tam, tên của anh rất không tốt lành đó, rút cuộc không có cơ hội rồi”, lại nâng lòng bàn tay lên, huyết sáo với anh ta, sạch sẽ nhanh gọn, “Game over”.(1)

“Công chúa và Dạ Lạc?”, Thập Tam Yên lười nhác không thèm so đo với anh ta, “Bộc Dương, sức tưởng tượng của anh vẫn luôn rất tệ”.

“...”

“Vì sao công chúa gọi anh ta là Liễu Lang?”, Long Hoàn đột nhiên hỏi.

“Ở Vệ cung, mỗi một người đều gọi người là công chúa, chỉ Liễu tướng quân mới gọi tên của người”, Phù Ngải trông mắt uơu ước, nhớ lại người đàn ông duy nhất có thể mang đến sự ấm áp cho công chúa, thiếu tướng quân si tình ôn văn như ngọc, anh đứng trung thành, tại sao lại bị kẻ gian hãm hại, bị Vệ vương ban cho chết ở trong ngục, người có tình phải âm dương cách biệt.

“Dạ Lạc, anh ta muốn công chúa làm gì?”, Thập Tam Yên thắc mắc. ... ..

Bích Nhu ngây ngốc nhìn chăm chăm tinh thạch ở trong tay, ngậm nước mắt không nói.

“Nước mắt này Dạ Lạc không cách gì nhận được”, ta giúp công chúa lau những giọt nước lên trên mí mắt, “Ta chỉ có thể nhận quyết tâm của người”.

“Dạ Lạc, ta...”

“Dạ Lạc không thuộc về nơi này, Bích Nhu không cần phải do dự.”

Công chúa ngẩng mặt lên, cảm xúc rã rời, mí mắt bờ môi, nét bi thương trên mặt dần dần phai đi, trở thành vẻ mờ mịt suy tính thiệt hơn, sau vài giây, công chúa nhắm hai mắt, hít thở sâu: “Ta nguyện vĩnh viễn không phải gặp lại ngài nữa, vĩnh viễn... không có lần sau”, lúc nhìn thẳng vào ta lần nữa, trong mắt đã có sự quyết đoán kiên định.

Ta đáp lại bằng cái mỉm cười bình thản, quay người sang hướng Hồng thiếu, xách một chiếc chuông nhỏ lên, nhấn cầu của tiểu thiếu gia đảo đảo, mắt tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

“Hồng thiếu, cái này trả lại cho người, xin lỗi.”

Cậu ta không vui vẻ lắm bầm: “Đại lừa đảo, còn lấy ta ra làm trò cười, sớm biết...”, vừa nói vừa giăng lại chiếc chuông, đột nhiên rung mình, kinh hãi ngừng đầu, “Anh...”.

“Một món quà nhỏ đặc biệt, báo đáp ‘on tri ngô’ của Hồng thiếu đối với Phong Linh”, ta đạo mạo đường hoàng nói, “Nhớ đeo ở trên người”.

“Tiểu Linh Đang?”

“Hử”, ta chuẩn bị tiếp nhận ý cảm ơn của cậu ta.

“Đại ngốc nghếch”, Hồng thiếu cất cao tiếng mắng.

“...?”, cái gì?

“Tôi nói Tiểu Linh Đang, không nói anh”, nhóc con mặt không đỏ tím không đập nhanh nói rất hùng hồn.

“...”, có gì khác biệt?

“Tiểu Phong?”, Thi Tuệ sán đến gần.

“Hử?”, trong lòng ta đề phòng cao hơn một bậc.

“Cái đó vốn dĩ không nên hỏi, nhưng tôi vẫn là không kìm được muốn hỏi”, tiểu cô nương then thùng xấu hổ, “Quà của mẹ tôi làm thế nào? Bà ấy đã đặc biệt dặn dò tôi...”.

“Cứ nói đã đưa cho công chúa rồi, bà ấy muốn có thì đi tìm công chúa đòi đi!”

Cô ta bị dọa giật thót mình, vội vàng bịt chặt miệng lại.

“Dạ Lạc”, sắc mặt của Thập Tam Yến càng thêm u thâm khó lường, “Tôi tin tưởng Phong Linh, nhưng mà... có thể tin anh không?”.

“Yên tâm, ta sẽ không phóng hỏa ở sân sau nhà mình đâu”

“Sân sau nhà mình? Lời này nên hiểu thế nào?”

“Không có hàm nghĩa gì đặc thù”, ta đáp không đúng vào câu hỏi, “Cứ như vậy đi, Áo Nguyệt, chúng ta đi”.

“Dạ Lạc, anh thật sự là...”, Long Hoàn đột nhiên trở nên kích động.

“Long Hoàn”, Bích Nhu quát, ngăn người đàn ông muốn ra tay, “Để bọn họ đi”.

“Công chúa, anh ta...”

“Ta biết, không cần khuyên nữa”, Bích Nhu cắt ngang lời anh ta, trong lời nói yếu ớt có chứa sự bất lực, “Đến bọn họ đi, cứ coi như vì Yến Đề cốt, cũng vì báo đáp ngài ấy giúp đỡ phong kết Tố Uyên”.

“Vậy thì, các vị, tạm biệt nhé!”, ta chào tạm biệt mọi người.

“Tiểu Linh Đang”, Tú Mộng gọi lớn.

“Hử? Tú Mộng có chuyện gì sao?”

“Tôi... tôi...”, cô gái xinh đẹp ấp ú cảm tình cả nửa ngày, đột nhiên ôm lấy Ca Dư khóc lớn, “Tôi không nỡ rời xa cô! Tiểu Phong Linh Đang... hu hu...”.

“Tú Mộng, cô ôm nhầm người rồi, tôi không phải là Tiểu Phong”, Ca Dư không ca thán nhìn cho cô ta dụi nước mắt vào, “Được, được, được, đừng buồn bã nữa, lần này chia tay là để lần sau gặp lại mà! Đâu có phải là vĩnh biệt”.

“Nhưng người ta còn chưa có được một bước phát triển nào với Áo Nguyệt mà, anh ấy cũng chưa thêm ngó ngang đến tôi”, Tú Mộng thút thít khóc lóc nói.

“Áo Nguyệt”, ta chuyển mắt sang thủ phạm đang làm ngơ phớt lờ tình hình trước mắt, thở dài, “Ngươi gây ra nghiệt duyên rồi à!”.

“Không nhiều bằng ngài”, anh ta lạnh nhạt hồi kính, “Ở đây hai nam một nữ, Cốc Giang hai nam hai nữ, ngài gánh hết”.

Trên trán ta bỗng chốc giăng đầy mây đen, Áo Nguyệt, xem ra bình thường ta quá bạc đãi ngươi rồi.

“Tiểu Linh Đang ngốc nghếch, nhất định phải quay lại đó, nếu không ta sẽ đi tin cô!”, Hồng thiếu cất lên chất giọng ồm vang hét lên với ta.

“Tạm biệt!”, giọng nói của Thi Tuệ càng lúc càng xa.

Tạm biệt, hy vọng, không còn gặp lại nữa.

Có lẽ lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ là... kẻ địch.

“T à Thần Dạ Lạc, đúng là ngài ấy không sai rồi”, Bộc Dương Huyền hỏi tiếc, “Ai có thể nghĩ được rằng nha đầu hồ đồ năm xưa lại có thân thể lớn như vậy, lúc đó đúng là nên giữ cô ấy lại chơi lâu hơn một chút thì không đến mức bây giờ muốn chơi cũng không được nữa rồi!”.

“Công chúa, người và ngài ấy đạt được thỏa thuận gì rồi?”, Thập Tam Yến hỏi sang người con gái đang ngưng trệ.

“Thỏa thuận?”, Phù Ngải bỗng thấy căng thẳng, “Công chúa... ngài ấy đưa ra yêu cầu quá đáng gì rồi?”.

“Phù Ngải, Thập Tam, Bộc Dương, Long Hoàn, Nhan Kỳ”, Bích Nhu khẽ nhắm, khuôn mặt khuyếch thành lóe lên một chút cảm thương “Truyền lệnh xuống dưới, thông cáo toàn cốc, Phong Linh không còn là anh hùng giải cứu Yến Đề cốc nữa, từ nay về sau, cô ấy và Yến Đề cốc ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan, tất cả mọi người... bắt buộc phải quên cô ấy đi, nếu ai vi phạm, trừng phạt nghiêm khắc”.

“Công chúa!”, những người có mặt không ai không kinh ngạc.

“Công chúa, mặc dù Phong Linh là Dạ Lạc, làm như thế này người không cảm thấy là quá nhẫn tâm, quá không công bằng với cô ấy sao? Phong Linh từng cứu chúng ta, mọi người cùng nhau chứng kiến”, Nhan Kỳ thấy rất khó lý giải được.

“Công Chúa, nếu người ghét Tiểu Linh Đang cũng không cần phải tuyệt tình thế này”, Hồng thiếu lòng đầy căm phẫn, vịn chặt chiếc chuông, “... tôi sẽ không quên cô ấy. Người hạ lệnh cũng được, muốn xử phạt cũng được, tôi chết cũng sẽ không quên cô ấy”.

“Được, ta cho ngươi một lý do”, Bích Nhu lời nặng nề hơn, quyết định nhẫn tâm, “Nghe cho kỹ đây, hấn là tội nhân, một tà ma tội nghiệt nặng nề, người người đều có thể giết”.

“Nhưng linh khí trên người anh ta rõ ràng rất sạch sẽ”, Nhan Kỳ không bỏ cuộc.

“Lớp áo ngoài giả tạo lừa gạt, không đủ để nói lên điều gì, nếu không phải tà ma, tại sao hấn lại bị trục xuất?”, Bích Nhu nói chắc nịch từng chữ.

Bởi vì có tội, cho nên bị trục xuất, bởi vì bị trục xuất, cho nên lưu lạc làm tà ma.

“Cô ấy có tội gì?”, Thập Tam Yến chậm rãi hỏi.

“Phong Linh uy hiếp bốn công chúa, thậm chí đùa bốn ta trước mặt mọi người, nhiều lần phạm thượng, tội không thể tha”, Bích Nhu nghiêm khắc nói ra, dứt khoát phát áo rồi đi, chỉ còn lại sương đen vẫn vút quanh rãnh vực sâu, xua không tan, gạt không đi.

Chú thích: 1 Thập Tam và thất tán trong tiếng Trung phiên âm giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 1: Kiểm Và Ảnh

Tại tầng cao nhất tòa nhà, một căn phòng làm việc không treo bất cứ bảng biển gì, không gian cực kỳ rộng rãi thông thoáng, toàn bộ một mặt tường là cửa sổ kính dài sát đất hình cong, tầm nhìn rộng rãi bao quát được hơn nửa thành phố, từ xa có thể nhìn thấy Phong Sơn trùng trùng điệp điệp.

Sàn nhà sáng sạch in bóng một thân hình thanh mảnh, ánh mặt trời chiếu vào, dẫn theo ánh nắng sớm không chân thực chiếu lên khuôn mặt anh tuấn ngồi nghiêng bên chiếc bàn tròn, những sợi chỉ nhỏ đan chéo nhau trên chiếc áo sơ mi hiện lên hơi óng ánh. Thân thể người đàn ông nghiêng về phía trước, một đôi mắt tinh anh đang tập trung toàn bộ tinh thần vào quả bóng nhỏ màu trắng, cây gậy chỉ theo phương hướng.

Cùng với tốc độ gây bi – a đánh ra, mấy tiếng va đập liên tục, bốn năm quả bóng nhỏ màu đỏ còn lại trên mặt bàn tất cả đều rơi xuống lỗ.

“Đại thiếu gia, thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh, tìm thấy anh ta rồi”, một góc có bóng tối duy nhất trong phòng truyền ra giọng nói bình ổn.

“Ở đâu?” người đàn ông dựng thẳng cây gậy ở bên cạnh bàn.

“Cốc Giang, để tránh bị phát hiện, thuộc hạ không dám đến quá gần, cho nên hành tung cụ thể không rõ, có thể xác định, hàng ngày anh ta đều ra ngoài, mấy ngày gần đây liên tục xuất hiện ở gần một ngôi trường tiểu học, bên cạnh còn có một đứa bé trai”, bóng đen chỉ nghe thấy tiếng không thấy người tiếp tục báo cáo.

“Hắn ta có con rồi?”, người đàn ông trầm tư.

“Không, đứa trẻ đó không phải người bình thường, trên người nó có ma linh cực mạnh, chắc là... là Ma Tộc.”

“Hừ, Sở Tiêu Nhiên, không ngờ được rằng người đã sa đoạ đến mức bằng hàng với ma”, khóe miệng người đàn ông nhếch lên, nở ra nụ cười tàn khốc, “Giết anh ta, là ý trời”.

“Đại thiếu gia, Cốc Giang càng ngày càng không yên ổn nữa rồi.”

“Mục tiêu của chúng ta là Sở Tiêu Nhiên, những thứ khác không cần quan.”

“Vâng.”

“Đạo Quỷ, làm việc tốt lắm”, người đàn ông rất hài lòng, tay phải phủ lên trán, hơi nặng đầu, “Nhớ đó, người là quỷ linh ta triệu gọi ra, phải tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của ta, bất cứ khi nào cũng không được hai lòng”.

“Thuộc hạ nhớ kỹ, nguyện đi theo đại thiếu gia, hết lòng phụng sự.”

“Người lui xuống trước đi!”

“Đại thiếu gia”, giọng nói trong bóng tối im lặng một hồi, “Tử Thần làm thế nào?”.

“Tạm thời không cần để ý đến, có tinh thạch trong tay, cho dù ta giết Sở Tiêu Nhiên rồi, hắn ta cũng sẽ có chút kiêng dè.”

“Hắn ta có thể dè chừng một viên tinh thạch, chủ nhân cũ của tinh thạch đó có phải là mẫu chốt khắc chế hắn ta không? Nếu như đại thiếu gia cùng “anh ta”

liên thủ, giải quyết mối lo lắng này thì chẳng còn gì đáng nói nữa.”

“Đạo Quỷ, lời không nên nói thì đừng nói bừa”, người đàn ông hơi lộ ra vẻ tức giận, “Ta và Vô Thương có hẹn từ trước, trước khi Sở Tiêu Nhiên chết, hắn ta sẽ không làm gì ta”.

“Thuộc hạ lỡ lời”, Đạo Quỷ tự giác lùi đi.

Một chiếc đồng hồ Audemars Piguet kim cương lấp lánh hấp dẫn trên cổ tay trái, lật mở nắp kim ra, một viên tinh thạch xanh rực rỡ khảm bên trong, lung linh trong suốt, chủ nhân cũ của tinh thạch? Cô ấy... có thân phận gì? Khuôn mặt đó hết lần này đến lần khác hiện lên trong đầu óc, không chịu không chế, Doãn Kiểm chẳng hiểu sao suy nghĩ cứ rối loạn, đã không gặp bao nhiêu ngày như vậy rồi cô ấy nhất định là sống rất thoải mái! Có khi nào nhớ đến mình không? Người phụ nữ như cô ấy... có trái tim không?

“Đại thiếu gia”, hình ảnh màn hình treo trên không trước bàn làm việc lóe lên, cắt đứt dòng cảm xúc rối rắm.

“Vào đi”, Doãn Kiểm gấp chiếc đồng hồ lại, đứng dậy đi đến bên bàn làm việc, thuận tay tắt màn hình đi.

Một người đàn ông tinh thần hăng hái đeo một chiếc kính màu đen bê kẹp tư liệu đi vào, cung kính đưa lên: Đại thiếu gia, đây là báo cáo Mạc Tân vừa mới làm xong, mời xem qua”.

Doãn Kiểm đón lấy, ngồi vào trong ghế, tùy ý lật xem, “Mạc Tân? Người Nhân Nhân giới thiệu đến?”.

“Vâng.”

“Cũng không đến nỗi tệ, có thể tiếp tục giữ lại dùng”, anh ta xem sơ qua một lượt, đưa ra quyết định.

“Đại thiếu gia, chuyên cơ của Hoắc tổng ngày mai sẽ đến Cốc Giang, sẽ sắp xếp gấp...”

“Tôn Chí, Quảng An vẫn là do anh ra mặt xử lý, tôi và ông ấy gặp riêng một chút là được rồi.”

“Nhưng mà đại thiếu gia, bây giờ cậu quay lại rồi...”, Tôn Chí tỏ ra hơi khó xử.

“Vẫn luôn như thế này, không phải sao? Sau này cũng không cần thay đổi”, Doãn Kiếm vứt kẹp giấy tờ xuống, dựa vào lưng ghế, “Mấy ngày nữa, Tiểu Diệp thi vào đại học xong, tôi sẽ sắp xếp để con bé đến đây thực tập, anh là nguyên lão của Quảng An, phải chỉ bảo con bé cẩn thận”.

“Đại thiếu gia, cho nhị tiểu thư đến gặp gặp như thế này...”, Tôn Chí đẩy đẩy gọng kính, cảm thấy không hiểu ý anh ta lắm.

“Quảng An sớm muộn gì cũng cho con bé.”

“Lời này quá dễ khiến người ta hiểu nhầm, giống như anh muốn rời đi...”

“Rời đi?”, Doãn Kiếm không kìm được khẽ cười, “Quảng An đang như mặt trời giữa trưa, Bác Thái cũng vừa mới xây dựng, rất nhiều việc cần phải xử lý, tôi làm sao có thể rút thân đi vào lúc này chứ?”.

“Vậy tôi yên tâm rồi”, Tôn Chí thở phào nhẹ nhõm, “Không có đại thiếu gia thì không có Quảng An hôm nay, nếu như đại thiếu gia bỏ Quảng An, chúng tôi phải làm thế nào mới được đây?”.

“Tôn Chí, anh quả khiếm tốn rồi, Quảng An trong tay anh, tôi không thể yên tâm hơn, sau khi Tiểu Diệp đến, anh phải đối xử với nó như đối xử với tôi.”

“Vâng, đại thiếu gia.”

Ngoài bức tường màu trắng cao cao, Hàn Tiểu Trinh ấn vang chuông cửa, trả lời vẫn cứ là câu nói “Thiếu gia không có nhà” kia.

Đối diện với cánh cổng sắt lạnh băng, đứng trước một tòa biệt thự tư nhân hào hoa xa xỉ, những gì mắt thấy chỉ là một góc núi bằng, có thể nhìn thấy hoa thường xuân và một dải tường vôi lớn bên trong sân, đài phun nước hình người cá, thiên nga phun ra từng trận mưa phùn lất phất, mang đến cảm giác mát mẻ sáng khoái cho buổi tối ngày hạ.

Hàn Tiểu Trinh nhìn cảnh trí bên trong vườn đến xuất thần, cung điện hoàng tử buổi tối hôm đó đã cùng với Phong Linh đi vào, một điệu waltz khiến cô cả đời khó quên, tình cảm khó có thể nói rõ được.

Tiểu Trinh tự cười nhạo mình: “Đừng vọng tưởng nữa, bản giữa mình và anh ấy chỉ tồn tại quan hệ giao dịch, hai bên đạt được thứ mình muốn, không phải là mỗi một cô bé lọ lem đều có thể trở thành công chúa, có được tình yêu đích thực của hoàng tử”.

Đừng lưu luyến nữa, quay về đi thôi...

Một chiếc xe màu bạc dừng lại ở trước sân, bước xuống là một thanh niên văn nhả ngời ngời, ngũ quan anh tuấn, rất ưa nhìn, trước khi anh ta xuống xe đã chú ý đến Hàn Tiểu Trinh ở bên đường, thế là trực tiếp đi về phía cô, chào hỏi giống như người quen: “Hi, Hàn tiểu thư”.

“Thẩm tiên sinh?”, Hàn Tiểu Trinh nhận ra anh ta.

“Hàn tiểu thư vẫn còn nhớ tôi sao”, Thẩm Kiệt Duệ tâm trạng rất tốt, “Cô đến tìm Doãn Kiếm sao?”.

“Vâng, anh ấy không có nhà.”

“Không có nhà? Tôi cũng có chuyện đến tìm cậu ấy?”

“Hôm khác lại đến vậy!”, Hàn Tiểu Trinh miễn cưỡng nở một nụ cười.

Thẩm Kiệt Duệ không đáp, nhìn vào trong sân, nghĩ ngợi một lát, nói: “Tôi biết một chỗ này, cậu ấy có thể sẽ đến, Hàn tiểu thư muốn đi cùng không?”.

“Chỗ nào?”, Tiểu Trinh chẳng hề suy nghĩ liền hỏi.

“Dạ Minh Châu.”

Thẩm Kiệt Duệ nói với Tiểu Trinh, có hôm buổi tối Doãn Diệp gọi điện thoại cho anh ta oán thán anh trai chuyện uống say, nửa đêm canh ba mới về nhà, một nhân viên của quán bar đưa anh ta về nhà. Quán bar đó tên là Dạ Minh Châu. Sau đó Thẩm Kiệt Duệ cũng cùng đi đến đó một lần, trong quán bar đó có một đại mỹ nữ bốc lửa phóng khoáng, rất “quan tâm” đến Doãn Kiếm, toàn phải nhờ anh chàng pha chế ở quầy bar giúp cậu ấy giải vây.

“Có thể thưởng thức được Dạ Minh Châu, đến Cốc Giang một chuyến, thật đáng giá”, Thẩm Kiệt Duệ thỏa mãn nghĩ lại dư vị.

Dạ Minh Châu, Hàn Tiểu Trình thầm nghĩ: “Quán bar Phong Linh từng ở ư? Đại mỹ nữ bốc lửa phóng khoáng? Người con gái đó vừa nhìn thấy Phong Linh liền ôm lấy cô ấy gọi “Tiểu Lạc Lạc”? Họ hàng xa của Phong Linh? Đợi chút, Tiểu Lạc Lạc... Lạc... Dạ Lạc... Phong Linh, câu chuyện trong cuốn truyện tranh... thật sự? Không, cô ấy không thừa nhận, nhưng mà... có thể, cô ấy có một cái tên khác, cái tên mang họ Dạ, Dạ Lạc.

Chị gái của Dạ Ly, cùng họ Dạ, cô ấy là Dạ Lạc, cái tên thật kỳ quái, vì vậy mới giữ lại cái tên Phong Linh, mà không dùng tên họ thật của mình sao?

Điều này là bí mật của cô ấy?

Nghĩ đến Phong Linh của tôi đó, Hàn Tiểu Trình nghi hoặc: “Cô ấy biểu hiện rất bình thường, không có chút xú cừ chỉ hoảng loạn khi bị người ta lột mặt nạ, không khác chút nào với bình thường. Càng nghĩ càng thấy phức tạp, không quản nữa, cuộc phẫu thuật của mẹ không thể trì hoãn tiếp nữa, cần một khoản tiền rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 2: Giai Điệu Của Đêm Trăng

Dạ Minh Châu là nơi có thể khiến cho người ta thả lỏng cả tâm hồn lẫn thể xác, ta di chuyển cốc trà, hỏi người đàn ông ôn văn nhàn nhã ở trước quầy bar: “Hú, người có cho rằng ta điên rồi không?”.

“Quyết định của đại nhân, chúng tôi sẽ không bình luận bừa bãi, chỉ cần hiểu được ngài, bảo vệ ngài, đã đủ rồi”, Hú khiêm nhường, hòa nhã lấy thêm nước trà cho ta.

“Nói đúng rồi”, ta thổi hơi nóng trong cốc, nhàn nhã thưởng trà.

“Tiểu Lạc Lạc, nhường A Kiêm cho tôi có được không?”, hai cánh tay trắng như tuyết của Toàn Cơ quấn lấy ta, thân thiết chờ mong.

“Toàn Cơ”, ta đặt chiếc cốc xuống, dịu dàng giữ lấy gò má xinh đẹp của cô ta, “Người có ta là được rồi, không cần phải nghĩ đến người đàn ông khác nữa”.

Mỹ nữ sững sờ, trong mắt đột nhiên có hai hình trái tim lớn nhấp nháy: “Tiểu Lạc Lạc, tôi yêu ngài”, rồi lạc chu đôi môi đỏ sáng bóng quyến rũ lên rồi sán đến.

Ta lấy tay chặn ở bên mặt, một nụ hôn đỏ rơi xuống lòng bàn tay: “Toàn Cơ, ở nơi công cộng, người khác sẽ tưởng rằng chúng ta là bách hợp”.

Đầu của cô ta đổ gục xuống bả vai của ta, thất vọng oán thán: “Ngài muốn tôi đợi đến khi nào đây?”.

“Tôi bình tĩnh, người bên cạnh tôi không có thể nào bình tĩnh được.”

“Toàn Cơ”, một ngữ điệu lạnh đông cứng.

Ta chắc chắn, Tiểu Ly cũng bị Áo Nguyệt truyền nhiễm rồi.

“Ha ha, điện hạ, hiểu lầm, hiểu lầm”, mỹ nữ dựng thẳng eo lên, ưỡn ngực hóp bụng, chân đẹp xếp chéo, đáng ngồi nho nhã uống rượu.

“Này, sắc nữ này càng ngày càng hỗn xược, huynh chắc chắn có thể xử lý được chứ?”, câu này là nói với ta.

Tiểu Ly à, có thể đừng dùng khẩu khí của Áo Nguyệt để nói chuyện không? Mưa băng mà trút xuống, đập vào các khách hàng trong quán bar thì không hay đâu.

Ta lạnh nhạt đáp qua loa một tiếng, trong quán bar đang phát một ca khúc tiếng Anh cảm động du dương, DJ là cô gái phong cách tiên phong chơi nhạc cụ.

Đột nhiên ta muốn hát, trong đầu tuôn ra một chuỗi âm luật, những nốt nhạc thấm vào trong máu trực tiếp chi phối hành động của cơ thể, ta đi về hướng giữa sân, hát một khúc của đêm nay...

Ngón tay để lên chiếc đàn guitar, giai điệu hóa thành linh hồn cô độc cao chót vót rồi vỡ vụn, tĩnh lặng, chôn cất trong đêm: “Ngủ sâu trong đêm yên tĩnh dịu dàng Muốn lau đi lệ sót chưa khô nơi khóe mắt người Ánh trăng dần dần trở nên mờ hồ Ngập ngừng nơi đầu đường, lạc mất phương hướng của tương lai Thế là khóc thút thít như đứa trẻ, chỉ có cô độc đang hành an ủi Ngẩng đầu nhìn trăng tàn như máu Muốn vỗ về linh hồn run rẩy bị thương của người Mãn đêm buông xuống tiếng thở than Nơi nào có thể tìm kiếm hạnh phúc chân thực xót thương Cuối cùng, đành đi vào thế giới mộng hay là không thể tránh khỏi những tổn thương?

Cho dù bị tàn phá tệ hại cũng nguyện ý tiếp tục bảo vệ Hồi ức của đêm hè hy vọng người trân trọng Cho đến phút giây cuối cùng của sự sống Nhớ rõ nụ cười của người Cho dù mất đi tất cả, vẫn tin tưởng tự do kiên cường Giai điệu đêm trăng đã tấu lên Đuổi theo đường chân trời không dấu vết Chờ đợi người quay lại ...

Cho dù bị tàn phá tệ hại cũng nguyện ý tiếp tục bảo vệ Hồi ức của đêm hè hy vọng người trân trọng Cho đến khi hắc ám biến mất trong nháy mắt Hôn lên giọt lệ của người Cho dù mất đi tất cả, vẫn tin tưởng tự do kiên cường Giai điệu đêm trăng đã tấu lên Đuổi theo dung nhan đẹp đẽ trong mơ Nhìn người tỉnh lại Thời khắc đó, không còn khóc lóc bi thương nữa Bởi vì ánh trăng sáng trong đêm vắng soi lên nụ cười mĩm đẹp nhất của người.”

Âm cuối buông xuống, ta ngồi trước micro, bốn bề yên tĩnh, không có ai lên tiếng, ta hát rất khó nghe sao? Ngẫu hứng sáng tác quả nhiên không so sánh được với chuyên nghiệp.

Trong góc khó nhìn thấy, một người đàn ông trẻ tuổi đứng dậy vỗ tay đầu tiên, bắt đầu là âm thanh nhẹ và chậm, dần dần trở nên mạnh và dồn dập, hàm chứa một luồng kích động. Khách hàng xúc động trước cảm xúc của anh ta, cũng như sự tình, cùng vỗ tay theo, liên miên không ngừng.

Ta gật đầu với mọi người để cảm ơn rồi đặt chiếc guitar xuống bệ. Người đàn ông đang đi về phía bên này là Thẩm Kiệt Duệ, cô gái đi cùng với anh ta là Tiểu Trinh.

“Cô là Phong Linh?”, Thẩm Kiệt Duệ rất ngạc nhiên vui mừng.

“Cảm ơn Kiệt Duệ tiên sinh cổ vũ”, ta cư xử như một thân sĩ tiêu chuẩn.

“Tiểu Phong, bài vừa rồi cậu hát...”, Tiểu Trinh như có thể cảm nhận được. “Ngẫu hứng sáng tác, hát bừa thôi”, ta nhún vai, giữ khiêm tốn.

“Ngẫu hứng cũng có thể hát được hay như vậy, tôi tự thấy hổ thẹn vì không bằng đó”, Thẩm Kiệt Duệ càng khiêm tốn hơn.

“Kiệt Duệ là thiên tài âm nhạc, đừng lấy kẻ nghiệp dư tôi đây ra chọc cười chứ.”

“Tôi nói thật đó, nhất thời không biết phải hình dung như thế nào, bài hát của cô rất...”, anh ta cân nhắc hồi lâu, không chắc chắn lắm nói ra một từ, “Cảm động.”

“Niệt tình bi thương, đè nén vương vấn, xen vào đó còn dịu dàng, đau đớn, giai điệu đơn giản, câu chuyện viết lên lại rất kỳ diệu”, Tiểu Trinh nhỏ giọng nói.

“Đúng rồi! Chính là giống một sự giằng co bất lực, ‘Vẫn còn nhớ dung nhan của người, dòng lệ cách thế không cách nào rơi được vào lòng người, giống như tơ, cuốn chặt thành kén cho đến khi hóa tác thành giấc ngủ dài’, nốt nổi thương cảm khó có thể dùng ngôn ngữ diễn đạt được”, Thẩm Kiệt Duệ lĩnh quang lóe hiện, “Mỗi lần đến Dạ Minh Châu đều có được thu hoạch... rất cảm ơn, Phong Linh, bài hát của cô mang đến cảm hứng sáng tác cho tôi, tôi quyết định chủ đề của buổi hòa nhạc lần tới sẽ là... đúng rồi, bài hát kia của cô tên là gì?”

“...”, ta thấy hổ thẹn, “Cái này... tôi tùy tiện hát thôi, còn chưa đặt tên”, nghĩ qua một chút, “Gọi là ‘Giai điệu của đêm trăng’ đi!”.

“Giai điệu của đêm trăng, giai điệu tuyệt diệu dưới ánh trăng thuần khiết ánh sáng màu bạc mịn màng tuôn chảy vào Dạ Minh Châu thần bí u ám đẹp đẽ của Cốc Giang, như thể chiếu vào nơi sâu thẳm của linh hồn, mang theo ý vị khó tỏ, rất sát thực đó!”, anh ta càng thêm tán thưởng.

“Kiệt Duệ, anh kiêm thêm chức thi nhân sao? Tại sao nghe anh nói lại giống như ngâm vịnh thơ ca vậy?”, ta trêu chọc nói.

“Tôi thực sự muốn thiện cảm nghĩ của mình, còn kém quá nhiều so với trình độ của thi nhân, thỉnh thoảng bộc lộ một chút tình cảm còn được, nếu lên sân khấu nói thì sẽ khiến người ta chê cười rồi.”

Nói đùa vài câu với anh ta xong, ta mời hai người bọn họ đến quầy bar ngồi.

Thẩm Kiệt Duệ hỏi về Áo Nguyệt, ta chỉ đáp là anh ta ở nhà và giới thiệu Tiểu Ly và Toàn Cơ ở trước quầy bar là em trai và họ hàng xa. Có Tiểu Ly ngồi đó, Toàn Cơ cũng coi như chịu an phận, cuộc nói chuyện cũng khá thuận lợi. Thẩm Kiệt Duệ vô tình hỏi đến chuyện tên họ của ta và Tiểu Ly, vở kịch cảm động về chị em ly tán lại được tái diễn...

Ta biết được bọn họ đến quán bar là để tìm Doãn Kiếm, người gần đây thường xuyên không ở nhà. Anh ta rất bận sao? Ta nhớ đến chiếc nhẫn đó, có lẽ phải đi đến Quảng An một chuyến trả lại cho Mạc Tân rồi. Chắc là sẽ đụng mặt anh ta ở đó, đã một thời gian chưa gặp, cũng phải đi chào hỏi, nói lại tình cảm một chút rồi.

Buổi biểu diễn lần tới của nghệ sĩ violin Thẩm Kiệt Duệ là ở thành phố A, mấy ngày nữa phải đi rồi, sau đó có thể không quay lại nữa, cho nên anh ta hy vọng đến khi đó, bọn ta có thể tham gia buổi biểu diễn của anh ta. Vì đang đứng vào kỷ nghỉ hè, mọi người cũng ngậm đồng ý trong lòng.

Từ quán bar về đến bệnh viện, Hàn Tiểu Trinh ôm đầy một bụng tâm sự.

Lời của Thẩm Kiệt Duệ khiến người ta bận tâm, anh ta hỏi cô: “Tôi có thể gọi cô là Tiểu Trinh không?”.

Tiểu Trinh khẽ gật đầu.

“Mong cô bỏ quá nếu tôi nghĩ sai, Doãn Kiếm... không thích hợp với cô.”

Vì sao lại nói những lời đó? Tiểu Trinh biết trong lòng Doãn Kiếm chôn vùi một mối thù hận sâu sắc, nhưng mà...

Trước phòng bệnh, Hàn Tiểu Trinh dựa vào bức tường cạnh cánh cửa, móc di động ra, gọi đến số điện thoại vẫn cứ luôn không có người bắt máy kia, tiếng chuông quen thuộc vang lên, chưa đầy mấy giây...

“A lô”, giọng nói của đôi phương mang theo chút khăn khăn và mệt mỏi.

“A lô...”, Tiểu Trinh có chút kinh ngạc không nói rõ được, lại quên mất là phải nói gì, giống như người tìm kiếm rất lâu, từ đầu chí cuối bất vô âm tín, lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, thời khắc đó chẳng biết phải làm gì.

“Có chuyện sao?”, đầu dây bên kia hỏi trước.

“Ừm”, câu hỏi khiến Tiểu Trinh tinh táo, “Là Tiểu Phong... có thể bớt thời gian gặp mặt một chút không?”.

“Buổi trưa ngày mai, tôi đi đến trường học đón cô.”

Tiểu Trinh đáp lại một tiếng cực nhẹ, kết thúc cuộc gọi, tâm trạng càng thêm nặng nề, làm thế này... có thể không? Có coi là phản bội cô ấy không? Không hoàn toàn nhì! Cô ấy coi mình là bạn bè, nhưng không ai biết được tâm tư thật sự của cô ấy, hơn nữa Doãn Kiếm đối với cô ấy...

Lo lắng nhất vẫn là chuyện phẫu thuật của mẹ.

Hàn Tiểu Trinh khẽ đẩy cửa, ánh trăng dịu dàng chiếu lên trên giường bệnh, khuôn mặt đang ngủ tiều tụy xanh xao của mẹ trông thật an lành, rất... không chân thực. Tiểu Trinh bỗng thấy run rẩy trong tim, khuôn mặt đó, vì sao... càng lúc càng xa xôi... mơ hồ... nhìn không rõ nữa...

Chú thích: 1 Chỉ đồng tính nữ.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 3: Hậu Của Thiếu Niên – Tường Vy Màu Máu

Ngôi biệt thự xám xịt vắng lặng phát ra ánh điện sáng sủa, xua đuổi sự u ám của đêm tối, nối liền thành một mảng với xung quanh, đèn sáng như ban ngày. Trong căn phòng bài trí kiểu phục cổ rất tinh xảo, thư phòng treo đầy tranh chữ, không ít là di vật thật từ thời Minh, Thanh, có thể nhìn ra được chủ nhân của nó rất thích sưu tầm về mảng này.

Trong phòng ngủ, một người già cô độc mái đầu đã hoa râu ngời trên chiếc ghế thái sư cạnh cửa sổ đọc báo, mấy vết nhăn trên trán làm toát lên sự cứng cỏi và quyết đoán, hàng lông mày rậm ậm ẩn giấu rất sâu đôi mắt tinh anh, thông thái có thần, đúng với hoài bão và chiến lược lớn của “Lão ký phục lịch, chí tại thiên lý”.

“Chào buổi tối, thị trưởng Doãn”, ta gắng hết sức khiến ngữ khí được thân thiện để tránh dọa ông ta sợ hãi.

Năng lực chịu đựng tâm lý của ông ta mạnh hơn nhiều so với ta nghĩ, chỉ kinh ngạc quay đầu lại, và không hề hoảng sợ, nghi hoặc hỏi: “Cô là ai? Tại sao lại vào đây?”, hình như đã có phán đoán.

“Tôi là Phong Linh, muốn vào thì vào thôi.”

“Cô... là yêu?”, ông ta cảnh giác, tay phải ngấm sờ vào tay đỡ của ghế.

“Cái gì chứ? Như vậy không được sao, ngài thị trưởng”, ta xua xua tay, chọn một ngón, bàn tay phải đang muốn ấn vào thiết bị của ông ta liền cố định lại.

“Cô muốn làm gì?”, thị trưởng giữ bình tĩnh, không hề là người lẫn lộn lâu trong chính trường, không có gì là chưa nhìn thấy.

Ta đi đến trước cửa sổ, mở ra một nửa, gió đêm mát lạnh phả vào mặt: “Tôi chỉ muốn hỏi chuyện của Doãn Kiếm, con trai ông, hy vọng thị trưởng nói đúng sự thực”.

“Trước khi hỏi người khác chuyện gì, có phải là nên nói rõ thân phận của mình không nhì?”

“Nếu như ông thật sự hiếu kỳ như vậy, nói cho ông biết cũng chẳng sao. Tôi đến từ một thế giới khác, nói thế nào nhì? Ké bị trục xuất... gánh trên mình

tội danh tà ác...”

“Từ một thế giới khác đến? Không cần phải coi ta như trẻ con ba tuổi để lừa.”

“Doãn thị trưởng tin tưởng quý thần, lại không tin tưởng sự tồn tại của thời gian và không gian khác sao? Thế giới song song không phải không có đạo lý, một quả cầu rơi vào đường hầm thời gian, quay lại quá khứ đụng phải chính mình, do vậy mà khiến cho bản thân mình không cách nào đi vào đường hầm thời gian được, nhưng không thể từ đó phủ nhận sự tồn tại của nó, người là loại sinh vật thông minh, tôi nghe Doãn thị trưởng có thể nghe hiểu được.”

Sắc mặt ông ta u ám, ánh mắt nhìn ta có sự cảnh giác khác thường, giống như rất kiêng kỵ chuyện của Doãn Kiếm.

“Tôi là bạn của A Kiếm. Hiểu con không ai bằng cha, Doãn thị trưởng hiểu rõ tình hình của con trai mình nhất nhì! Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, ông nhất định không muốn mất đi cậu con trai này.”

“Cô là do nó triệu ra?”

“Không dám nhận, chút năng lượng đó của A Kiếm, làm sao có thể mời được tôi?”

“Vậy thì rất xin lỗi, tôi sớm đã không có đứa con trai này rồi, nó cũng đã không nhận người cha là tôi đây từ lâu rồi”, trên mặt ông ta thấp thoáng ẩn chứa sự đau đớn.

“Nói ra nghe xem nào, có lẽ tôi có thể giúp đỡ được”, ta khéo léo dẫn dắt từng bước, “Tôi biết thị trưởng Doãn rất không nỡ bỏ anh ta, tro mắt nhìn con trai của mình bị người ta giết hại nhưng lại bó tay chẳng có cách gì, cảm giác đó chắc chắn là sống không bằng chết”.

Tờ báo trong tay rơi xuống, người già toàn thân run rẩy: “Tiểu Kiếm...”

Một đoạn hồi ức chẳng tốt đẹp gì lặng lẽ vỡ ra trong đêm...

Doãn Kiếm từ nhỏ đã bất hòa với bố, thời niên thiếu hạnh phúc ngắn ngủi sớm đã kết thúc vào thời khắc người bố bước vào quan trường. Sau khi em gái chào đời, bố càng bận rộn hơn với các loại đấu tranh chính trị, thường xuyên không ở nhà. Trong căn nhà lớn lạnh lẽo sự ấm áp duy nhất chỉ đến từ người mẹ. Vào năm bảy tuổi, mẹ bất hạnh lâm bệnh qua đời, trước khi chết, bố cũng không đến mặt bà lần cuối.

Trong tang lễ của mẹ, lần đầu tiên Doãn Kiếm gặp được Sở Tiêu Nhiên, thiếu niên đẹp đẽ tràn đầy thần bí duỗi tay về phía anh ta, nụ cười thân thiết tận mắt hấp dẫn tâm linh vỡ nát đang khát khao được yêu thương, giống như ánh sáng mặt trời đầu xuân tẩy trừ đi u ám và ảm đạm của tang lễ.

Sở Tiêu Nhiên là gia sư tư nhân bố mời về cho Doãn Kiếm, muốn bù đắp sự quan tâm thiếu sót với con trai. Bất luận ở phương diện nào, Sở Tiêu Nhiên cũng là người có tài trong nhiều mặt, rất xứng đáng, tuổi tác còn nhỏ đã tốt nghiệp ở một trường đại học nổi tiếng quốc tế với thành tích vô cùng cao, phẩm hạnh không có gì để chê trách, được ông trời phú cho một khí chất của quý tộc thượng lưu, sở trường trong nhiều lĩnh vực, văn thao võ lược, kiếm thuật đặc biệt tinh thâm.

Khi biết được học sinh của mình tên là Doãn Kiếm, Sở Tiêu Nhiên từng cười trêu đùa duyên phận thầy trò của hai người, vừa gặp anh ta thấy như đã quen từ lâu, từ đó đảm nhận trách nhiệm dạy dỗ Doãn Kiếm. Doãn thị trưởng thấy con trai càng ngày càng trở thành thiếu niên ưu tú giống như Sở Tiêu Nhiên, cho dù quan hệ cha con bất hòa, nhưng cũng cảm thấy nhẹ nhõm, không truy cứu thân phận rắc rối không rõ của Sở Tiêu Nhiên nữa.

Ai ngờ được hai năm trước, ngày hè đáng sợ đó...

Cũng trong đêm yên tĩnh như thế này, Sở Tiêu Nhiên đến thư phòng tìm thị trưởng, khuôn mặt mê hoặc chứng sinh đó thêm vài phần thần bí, ngữ điệu lạnh nhạt không chút cảm xúc: “Thị trưởng Doãn, có chuyện tôi bắt buộc phải nói cho ngài”.

Thị trưởng vô cớ bỗng dưng thấy lạnh người, có cảm giác bất an, nghĩa tiềm ẩn của câu này như muốn nói: “Có một tin tức xấu phải nói cho ngài, xin hãy chuẩn bị tốt tâm lý”.

“Tôi là ngự linh sư của Cục Đặc phái.”

“Cục Đặc phái?”, nỗi bất an của thị trưởng càng thêm mãnh liệt. Có thể kinh động đến tổ chức cơ mật hoạt động trong bóng tối này, chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt.

“Chứng minh”, Sở Tiêu Nhiên chậm chậm giơ tay trái lên, “Chiếc nhẫn này”, một viên bảo thạch màu xanh thẫm kinh hồn động phách.

“Thật sự là...”, Thị trưởng Doãn chấn kinh, chăm chú nhìn vào viên bảo thạch đó, trước đó anh ta không hề đeo, Cục Đặc phái tại sao lại phái người đến đây? Lời chiêm bói của Lương Nguyên mười tám năm trước ông ta có từng nghe nói, lẽ nào là vì sự việc này? Giả sử hai mươi năm sau thật sự sẽ xảy ra điều gì đó, chẳng phải là còn hai năm nữa sao? Cục Đặc phái dự định phòng ngừa trước sau?

“Thực không giấu giếm, lần này tôi tiết lộ thân phận cho ngài không phải là vì chuyện khác, mà là Vưu Ni hạ lệnh, muốn tôi... xử quyết Doãn Kiếm”

“Cái gì? Xử quyết... Tiểu Kiếm? Con trai tôi?”, toàn thân thị trưởng sụp đổ, bờ môi run lên cảm cập.

“Trên người cậu ấy ẩn giấu năng lượng chưa biết đến rất nguy hiểm, nếu như không khống chế được, rất có khả năng sẽ dẫn đến một trận thảm họa”, Sở Tiêu Nhiên lạnh nhạt nói, “Thị trưởng nghe nói đến quê bói của âm dương sư Lương Nguyên rồi chứ! Kỳ hạn sắp đến, động tĩnh càng ngày càng nhiều,

Cục Đặc phái không cho phép một chút uy hiếp nào khiến cho lời dự báo ấy trở thành sự thực”.

“Vi sao là con trai tôi? Đứa con trai duy nhất của tôi?”, thị trưởng nặng nề đập bàn, đột nhiên nổi giận lớn.

“Thị trưởng Doãn, mệnh lệnh của Vu Ni tôi không thể làm trái, chỉ lệnh của Cục Đặc phái ngài cũng không thể không tuân theo, xin hãy cân nhắc thiệt hơn, rồi hãy quyết định, xem liệu có cần phải ngăn cản tôi không.”

...

Đêm đó, ngài thị trưởng đã gần đến tuổi tri thiên mệnh² cảm thấy được sự tuyệt vọng trước nay chưa từng có, từ khi bước chân vào chốn quan trường đến nay, đây là lần đầu tiên ông nếm trải cảm giác đau đớn tận đáy lòng của việc bất lực, chẳng biết làm thế nào, giống như một lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim, lẽ nào là sự trừng phạt của ông trời đối với ông sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiêu Nhiên tìm được Doãn Kiếm khi ấy đang định đi ra ngoài, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn mê người giống như giọt sương pha lê được những ánh nắng bình minh buổi sớm rọi vào, giọt sương, rất đẹp, nhưng dễ tan biến, vì vậy mới trở nên đáng quý.

“Tiêu Nhiên, hôm nay đến sớm vậy?”, Doãn Kiếm thu cánh tay đang mở cửa xe về.

“Muốn cọ xát với cậu, có hứng thú không?”

“Không sợ thua em sao?”

“Nếu thực sự thua cậu, chứng tỏ là tôi đã làm tốt chức trách!”, Sở Tiêu Nhiên vỗ vai Doãn Kiếm một cách tự nhiên, “Nhớ mang theo Long Uyên tôi tặng cậu, hai thầy trò chúng ta giao đấu nghiêm túc một trận xem sao”.

Trong một dải hoa tường vy màu trắng lớn, Sở Tiêu Nhiên nắm lấy bảo thạch, ánh sáng màu xanh da trời yếu ớt lấp lóe, từng cuộn tơ sáng bay lên, xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen mực.

Doãn Kiếm thấy vậy, khá hứng thú đùa rằng: “Em đã nói rồi mà, tại sao thầy lại nở tặng Long Uyên cho em, hóa ra là thầy giữ lại thứ còn tốt hơn”.

“Thanh này cậu không dùng nổi”, Sở Tiêu Nhiên giờ kiêu lên, “Sẵn sàng chưa, bắt đầu đấu nhé!”.

“Tiêu Nhiên, nhìn dáng vẻ này của thầy cứ như thể hôm nay sát hạch tốt nghiệp vậy? Thắng thầy rồi em sẽ có thể xuất sư sao?”

“Cái đó cứ đợi đến lúc em thắng cái đã.”

Thị trưởng Doãn ở bên cạnh khóm hoa kinh hoàng sợ hãi quan sát trận giao chiến của hai người. Doãn Kiếm đơn thuần, đâu có biết được rằng, cái bản thân mình gọi là sát hạch tốt nghiệp, thực ra chính là một trận quyết đấu sinh tử tàn khốc.

“Tiêu Nhiên, thầy uống nhầm thuốc à?”, Doãn Kiếm lực bất tòng tâm, cảm nhận được sát khí của đối phương bức ép từng bước, có chút giận dữ.

“Đừng phân tâm, tập trung tinh thần, dùng hết toàn bộ thực lực, đánh bại ta”, khẩu khí nói chuyện của Sở Tiêu Nhiên lạnh lẽo, hướng kiếm nhọn nhắm thẳng vào giữa mày của Doãn Kiếm.

“Tiêu Nhiên!”, Doãn Kiếm kinh ngạc, vô thức tránh né một kiếm chí mạng đó, đầu óc rối loạn, hoảng rồi, anh ta... Sở Tiêu Nhiên... lại... muốn... mạng của mình? Ánh mắt Doãn Kiếm lại đột nhiên nhìn thấy bố mình đang theo dõi trận chiến, ông ấy... đang xem... .

“Đinh...”, Long Uyên rạch một đường cong đẹp đẽ giữa không trung, cắm vào trong đám tường vy, cùng với nó, một dòng chất dịch đỏ tanh ầm nóng vô tình phun ra, thấm đỏ những cánh hoa trắng như tuyết, ngưng đọng thành từng đóa tường vy màu máu.

Chú thích: 1 Câu này bắt nguồn từ Bộ xuất hạ môn hành của Tào Tháo. Ý nghĩa là: Ngựa tốt già rồi, tuy nằm ở trong chuồng ngựa, nhưng vẫn muốn chạy xa nghìn dặm. Người đời sau thường lấy câu này để chỉ người có chí, tuổi tuy đã già nhưng vẫn còn hùng tâm tráng chí.

2 Tuổi 50.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 4: Ác Mộng

Doãn Kiếm chẳng chẳng hay biết gì, nhìn thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực từng chút một được rút ra, kỳ quái, bản thân mình lại có thể chịu được

nổi đầu đón kịch liệt trên thể xác đến như vậy, cổ họng không phát ra nổi bất cứ âm thanh nào, chỉ phun ra được một ngụm máu tươi lớn.

Thiếu niên đột nhiên ngã xuống, máu thấm khắp cả một mảng hoa tường vy, sắc đỏ tung bay khắp trời...

Anh ta đau đớn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt yêu ma thần sắc bình thản: “Tiêu... Nhiên...”. Vì sao? Thật sự giết anh ta? Ánh nhìn càng lúc càng mơ hồ, ánh mắt Doãn Kiếm cuối cùng lại nhìn đến người bố, ông ta đứng im bất động như một đồng đất sét.

“Tiêu Kiếm, đây là số phận của cậu, không thể trách người khác, nhưng mà, cậu có thể hận ta, thù hận ta, đi đến thế giới đang chờ đợi cậu bên kia”, Sở Tiêu Nhiên lạnh nhạt vứt lại câu nói này, cất bước chân đi ra khỏi khóm hoa máu tanh.

Thị trưởng Doãn mất thấy con trai đuôi một bàn tay máu ra, vật lộn với cái chết: “Bố... cứu... cứu con...”, mấy tiếng kêu cứu không thể nghe được, ông ta lại nghe thấy rất rõ ràng, nhưng chẳng có sức lực để lại gần...

“Khi Tiêu Kiếm được đưa đến bệnh viện, hô hấp đã ngừng rồi, không ngờ rằng ngày thứ hai, giống như một kỳ tích, nó lại khôi phục được nhịp tim, chết đi sống lại. Tôi vui mừng như phát cuồng. Nhưng sau khi thăng bé tỉnh lại thì hoàn toàn thay đổi, đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi, đưa Tiêu Diệp đi. Sở Tiêu Nhiên thì đã quay về tổng bộ Cục Đặc phái nhận mệnh, Tiêu Kiếm mới được yên ổn sống đến bây giờ”, gương mặt ông ta mang nỗi đau đớn bi thương, vẫn còn chứa đầy hối hận cùng áy náy.

“Ông rất sợ Cục Đặc phái?”, ta hỏi.

“Cô không biết đâu, không ai dám đắc tội với họ, trừ phi cô dám vứt bỏ tất cả người nhà, người thân, danh dự, tôn nghiêm, và cả bản thân mình.”

“Vưu Ni là ai? Sao ông ta lại có được quyền lực lớn như vậy?”

“Không có ai biết diện mạo thật của Vưu Ni, ông ta chưa từng hiện thân, chỉ thông qua Cục Đặc phái đưa ra cha lệnh, không có người nào và chuyện gì có thể thoát khỏi bàn tay khống chế của ông ta. Ông ta giống như là một vị Thần, không gì là không biết.”

“Thần?” ta không kìm được muốn cười, nếu như là Thần, ta sẽ không thể không cảm ứng được sự tồn tại của hắn ta, hắn ta cũng sẽ không thể không đến tìm ta thương lượng về vấn đề có liên quan đến chuyện “Vượt cảnh phi pháp” hay là “Hai mươi năm trước Lương Nguyên đã bói được quẻ gì?”.

“Tôi không biết rõ ràng lắm, nghe nói là quẻ hung không bói ra được kết quả, nội dung tường tận được nắm giữ trong tay của ngự linh sư, cô nên đi hỏi bọn họ.”

Hoàn toàn trùng hợp với những điều Iris nói, ta nghĩ, Cốc Giang thật sự sắp xảy ra biến cố rồi!

“Ngài thị trưởng, cuộc nói chuyện đêm nay rất vui vẻ”, ta phát biểu lời kết thúc, quay sang phía tiểu cô nương nằm bò bên ngoài cửa sổ hạ lệnh, “Diệu Âm, xong việc rồi”.

“Vâng ạ”, tiểu cô nương nâng hai cánh tay vẽ một vòng tròn phía trước, một mặt gương sáng trắng chảy ra ánh sáng bạc dịu dàng, đồng thời, xung quanh thị trưởng hiện lên vàng hào quang dập dềnh, bay đến bên giường.

Khi ngài thị trưởng tỉnh lại, ta và Diệu Âm đã lặng lẽ ẩn đi.

Vẫn nhà hàng kiểu Âu lần đầu tiên hai người cùng nhau ăn cơm sạch sẽ dễ chịu, yên tĩnh mà ấm áp như xưa, chỉ có một điều không giống, lòng người đã chẳng còn như xưa...

Doãn Kiếm không vội vàng hỏi chuyện, kiên nhẫn đợi cô gái đối diện lên tiếng.

Hàn Tiểu Trinh giọng gao xua tan không khí kỳ quái: “Tiểu Phong... cô ấy”, lời nói tắc nghẽn nơi cổ họng, ánh mắt không tìm được điểm hạ xuống, “Em trai cô ấy... tên là Dạ Ly, cho nên... cô ấy có một cái tên khác, có lẽ là tên thật, là... Dạ Lạc”.

“Dạ Lạc?”, Doãn Kiếm hơi kinh ngạc.

“Còn nhớ lần trước Tiểu Phong xuất viện không, chúng ta đi đón cô ấy, đã đến Dạ Minh Châu. Ở đó có cô gái gọi cô ấy là Tiểu Lạc Lạc, nhà cô ấy vốn là mang họ Dạ...”, ý trong lời nói rất rõ ràng.

“Dạ Lạc... Dạ Lạc, Dạ Minh Châu, Dạ Hú...”, Doãn Kiếm lầm nhảm, đột nhiên bật cười, “Phân tích của cô không phải không có lý, còn gì nữa?”.

“Sáu người đó là thù hạ của cô ấy, Áo Nguyệt, A Mục, Toàn Cơ, Hú, Tinh Hà, Diệu Âm, bọn họ... không phải là người bình thường”

“Điều này tôi biết, thân phận thực sự của bọn họ là gì?”

Ánh nhìn sắc lạnh bắn đến, Hàn Tiểu Trinh cảm thấy rất khó thích ứng, cố gắng trấn tĩnh nhìn thẳng vào anh ta: “Doãn Kiếm, Tiểu Phong...”, một câu nói miêu tả sinh động, “Không thích hợp với anh, sự cố chấp không có ý nghĩa chẳng có lợi gì cho anh cả”.

Doãn Kiếm im lặng mấy giây, “Tại sao cô trở nên quan tâm đến tôi như vậy?”, anh ta vươn người về phía trước, nhẹ nhàng cười khẩy, “Lẽ nào, cô đã yêu tôi rồi?”.

“Tôi...”, Hàn Tiểu Trinh rất khó xử, cực lực biện giải, “Anh hiểu nhầm rồi, tôi... tôi chỉ là có lòng tốt nhắc nhở anh”.

“Lòng tốt?”, ngữ khí của Doãn Kiếm trở nên lạnh lẽo, “Hàn Tiểu Trinh, có thể tôi thực sự có đối xử với cô hơi tốt một chút, nhưng xin cô đừng tự mình đa tình mà làm tương. Tôi cũng chỉ lợi dụng cô để tiếp cận Tiểu Phong dễ dàng hơn, điều tra rõ lai lịch, xuất thân của cô ấy mà thôi, đây là thỏa thuận giữa hai ta. Cô đã làm tốt công việc của mình, tôi đương nhiên sẽ trả thù lao. Quan hệ của chúng ta chỉ dừng ở đây, đừng lãng phí quá nhiều tình cảm vô ích”.

Từng chữ như kim đâm vào cơ thể, Hàn Tiểu Trinh chỉ cảm thấy lồng ngực bức bối đến phát đau, đau đến mức không cách nào thở được cô quật cường cố kéo ra một nụ cười đắng chát: “Doãn đại thiếu gia, anh thật sự hiểu lầm rồi”.

“Tốt nhất là như vậy.”

“Sợi dây chuyền đó...”, Hàn Tiểu Trinh gắng hết sức bình an giọng nói.

“Bây giờ nó là đồ của tôi, cô không có quyền hỏi đến”, lời cự tuyệt không cho người ta cơ hội phản bác.

Tiểu Trinh sững sờ, mãi vẫn không thể khôi phục được tinh thần.

“Trước đây tôi đã nói rồi, nó là của tôi, cô không cần phải bận tâm đòi nó lại nữa”, Doãn Kiếm nhấn mạnh.

Hàn Tiểu Trinh có cảm giác mình đã sai lầm. Người trước mắt là Doãn Kiếm sao? Cô bất giác nhớ đến câu nói kia của Thẩm Kiệt Duệ: “Doãn Kiếm không thích hợp với cô”, mà hiện giờ, chính cô cũng đã nói với anh ta câu nói giống vậy: “Tiểu Phong không thích hợp với anh”.

Rốt cuộc thì ai không thích hợp với ai, ai thích hợp với ai, hay là chẳng có ai thích hợp với ai cả?

“Doãn đại thiếu, tôi...”, Hàn Tiểu Trinh muốn nói ra thân phận của Dạ Lạc nhưng lời lại nghẹn cứng trong cổ họng. Cảm giác phiền muộn vô hình truyền đến một cơn kích động muốn chạy trốn, ép bức khiến Tiểu Trinh phải đứng dậy, vội vàng nói, “Tôi đi trước đây” đành ngậm trái đắng, cho dù không thể dựa vào anh ta, tự mình cũng có thể nghĩ được biện pháp để trả chi phí phẫu thuật.

Nhìn bóng lưng loạng choạng hoảng loạn chạy trốn ra khỏi nhà hàng, Doãn Kiếm nhấp một ngụm nhỏ rượu Tequila, cảm đi động trên bàn lên.

“Chuyển tiền vào tài khoản của bệnh viện, sắp xếp phẫu thuật nhanh hết mức có thể.”

Dưới bầu trời xanh ngắt không gợn mây, một chiếc thuyền nhỏ buộc vào bên bờ hồ nước xanh biếc, Mạc Tân gục xuống, nằm bò lên mạn thuyền, tay phải buông thõng ra ngoài thuyền, hồ hững vô thức khuấy nước hồ trong mát.

“A Tân, bánh rán của cô đến rồi đây”, Iris cầm chiếc ô xinh xắn, tay xách hộp đựng đồ ăn, bức bối lại chẳng thể phản nản, bước chân lên thuyền.

Thiếu nữ lập tức giống như chú chó nhanh nhẹn, tinh thần liền trở nên phấn chấn, liếm bờ môi mọng ướt, cướp lấy chiếc hộp đồ ăn, lòng đầy thỏa mãn, hưởng thụ thức ăn... gì đó của mình.

“A Tân, chuyện của Hàn Tiểu Trinh, cô cân nhắc thế nào rồi?”, Iris gỡ dây thừng ra, mặc cho chiếc thuyền dập dềnh lên mặt hồ.

“Cô ta là do Lương Dĩ Tiên giới thiệu, lại quen biết Phong Linh, tôi không phản đối, đồng ý thôi?”

“Như vậy... cũng quá khinh suất... gạt đi những trắc nghiệm tư chất cũng thôi đi, nhưng tuổi tác của cô ta đã quá thời kỳ tốt nhất để khai linh rồi, cấp trên chắc chắn sẽ không phê chuẩn.”

“Vậy thì không đồng ý!”; Mạc Tân đang trong trận chiến giữa chó và đồ ăn ngon.

“Nhưng thái độ của cô ta rất kiên quyết, một mực khẳng định mình có thể nhìn thấy dị thể, bồi dưỡng tử tế một chút, chưa biết chừng cũng thực sự là nhân tài, còn có thể giúp đỡ chúng ta tiến hành điều tra Phong Linh”, Iris mâu thuẫn.

“Ồ, vậy đồng ý đi!”, thiếu nữ lời trước chẳng khóp lời sau.

“A Tân”, Iris cướp lấy hộp com, giận dữ hỏi, “Cô có đang nghe không?”.

Mạc Tân nhìn cô ta nửa giây, rất bình tĩnh nói: “Tôi, ăn xong rồi”.

“...”

“Cách tốt nhất là để cho cô ta thời gian thử thách ba tháng”, Mạc Tân nhảy cóc quay lại chủ đề chính.

“Ba tháng... thời gian thử thách...?”

“Thông thường mấy đơn vị tuyển dụng chẳng phải đều thích dùng chiêu này sao?”

“... Chúng ta không phải là đơn vị tuyển dụng bình thường”, Iris rất vất vả không để cho mình co giật. Nhân viên của Cục Đặc phái lựa chọn cực kỳ

nghiêm khắc, một khi đã được chọn trúng thì trọn đời chẳng thể thoát ly. Vì vậy, muốn làm ngự linh sư, bắt buộc phải được Vưu Ni phê chuẩn, mà đại đa số là hạt giống ông ấy tự ngấm trúng, rồi mới nghĩ cách để chiêu dụ về.

“Đồ vật dùng tốt có thể lấy ra làm gương mà. Sự việc này không cần báo cáo với Vưu Ni, tôi toàn quyền xử lý.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 5: Lệnh Tru Sát(1)

Nửa đêm, gió mát hiu hiu, biệt thự nghênh đón một vị khách, một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng, một đôi mắt trải qua sự rèn luyện và một khuôn mặt tinh tế được đeo gọt cẩn thận, làm nổi bật lên vẻ đẹp dễ rần rởi, phong trần, duy chỉ có một nốt ruồi đỏ ở mí tâm làm giảm đi vẻ lạnh lẽo sắc như lưỡi dao ẩn trong đôi mắt.

Sở Tiêu Nhiên, Iris, Cung Cẩm Phàm, Lê Tu, Viên Nhị Hoa, Tiểu Thiện đều tề tụ ở sảnh, Mạc Tân không kiềm chế được, hắt hơi một cái, đây là phản ứng theo thói quen mỗi lần cô ta nhìn thấy người này, dụi dụi mũi, không nhận được oán thán: “Địch Siêu, anh từ kỷ Cambrian xuyên không đến sao?”.

“A Tân tiểu thư, Vưu Ni phải tôi chính thức truyền đạt chỉ lệnh tru sát” Địch Siêu sắc mặt lạnh băng.

“Mục tiêu?”

“Dạ Lạc.”

“Tru sát Dạ Lạc”, Mạc Tân ngẩng đầu nhắm mắt, dựa vào lưng ghế, “Phải tốn thời gian chút đó!”.

“Tìm được Dạ Lạc rồi, tôi tự khắc sẽ nói cho anh. Bây giờ đừng có hỏi gì cả, nếu như anh cảm thấy nhàn rỗi, thì cùng bọn họ ra ngoài tuần tra đi, thuận tiện truy tìm tung tích của Dạ Lạc. Gần đây yêu ma lè tè tập trung ở Cốc Giang không ít, có lẽ là vì hâm mộ danh tiếng của Dạ Lạc nên đến”, Mạc Tân nhàn nhã nói, “Còn nếu không thì anh cũng có thể đi thăm tiểu sư muội hơn chục năm chưa gặp?”.

Địch Siêu mỉm cười, không có biểu cảm gì.

“Thực lực của Lương tiểu thư tôi đã nhìn thấy rõ ràng, là một âm dương sư rất giỏi”, Sở Tiêu Nhiên cất tiếng.

“Nếu như mời cô ấy gia nhập với chúng ta, nâng cao sức chiến đấu của chúng ta, cơ hội thắng Dạ Lạc sẽ nhiều hơn một phần”, Cung Cẩm Phàm tiếp tục nói.

Khuôn mặt không có biểu cảm vẫn không chút động tĩnh.

“A Tân từng mời cô ấy, nhưng cô ấy từ chối rồi”, Lê Tu lên tiếng.

“Địch Siêu, ý của chúng tôi là, hy vọng anh có thể thuyết phục cô ấy”, Viên Nhị Hoa chỉ rõ ý tứ.

“Cô ấy sẽ không nghe lời tôi”, Địch Siêu thờ ơ đáp lời.

“Anh là sư huynh của cô ta, kiểu gì chẳng có chút tác dụng hơn chúng tôi”, Tiểu Thiện lẩm bẩm.

“Địch Siêu, cân nhắc một chút đi!”, Iris cũng gia nhập vào đội ngũ thuyết phục.

“Địch Siêu”, Mạc Tân giống như đã lường trước được tình hình này, bình tĩnh tự tin nói, “Sư huynh mất tích mười mấy năm, đi thăm tiểu sư muội một chút thì có vấn đề gì chứ? Cho dù là mục đích gì, anh đã rời khỏi Thu Mộc Viên rồi, rốt cuộc vẫn là huynh trưởng khi còn nhỏ của cô ấy. Nghĩ đến tình cảm sư huynh muội, đi ôn lại chuyện cũ, chào hỏi cô ấy, biểu thị chút quan tâm, điều này cũng là chức trách người làm huynh trưởng nên làm mà! Cố ý tránh mặt không gặp, há chẳng phải chứng tỏ anh vô tình vô nghĩa sao?”.

Địch Siêu cân nhắc một lát, hỏi: “Cô ấy ở đâu?”.

Lương Dĩ Tiên mang đầy tâm sự, đi trên con đường rợp bóng cây trong sân trường. Phong Linh vô cớ mất tích trong phòng thí nghiệm, nghe An Trác nói cô ấy đi mừng sinh nhật của dì, mấy ngày nay không đến trường đi học, quả nhiên... rất đáng ngờ.

Trước mặt có một luồng hơi thở không thuộc về người thường bay đến, Dĩ Tiên cảnh giác ngẩng đầu lên, một vóc dáng tuấn tú cao thẳng, khiến cho không ít thiếu nữ phải dừng chân.

“Em là Di Tiên?”, người đàn ông lịch sự nhã nhặn.

Lương Di Tiên chẳng hiểu gì, chú ý đến nốt ruồi đỏ nho nhỏ trên mí mắt của anh ta, trong lòng co thắt, một hình bóng rất quen thuộc, rất nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ... vui mừng ngạc nhiên, nỗi kích động bỗng dưng tràn đến.

“Tiên nha đầu đã lớn như thế này rồi”, người đàn ông rất tự nhiên duỗi cánh tay phải ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vành tai của cô rồi từ từ trượt xuống.

Động tác nhỏ quen thuộc khiến Lương Di Tiên sửng sốt, càng thêm tin tưởng, chợt có thứ gì đó lấp đầy trong lòng mắt, ướt ướt không chứa nổi nữa nên muốn trào ra ngoài: “Địch... sư... sư huynh...”.

“Nha đầu, vẫn thích khóc như vậy à? Thật khó mà tin được, nhiều năm như vậy không có anh bên cạnh bảo vệ, em đã sống như thế nào?”, Địch Siêu nói đùa, dịu dàng lau nước mắt cho cô.

Không nói còn đỡ, lời vừa nói ra, cô gái càng khóc to hơn, chẳng cần biết thời gian, hoàn cảnh, địa điểm gì hết, học sinh đi ngang qua đều lần lượt nhìn sang với ánh mắt kỳ quặc...

Dưới bóng râm của hàng dương liễu bên cạnh chiếc hồ nhân tạo, Lương Di Tiên nghe Địch Siêu thuật lại mọi chuyện xong thì vô cùng kinh ngạc. “Sư huynh, anh... anh ở Cục Đặc phái? Mười hai năm nay anh vẫn luôn ở Cục Đặc phái? Làm ngự linh sư?”, lúc này cô mới chú ý đến chiếc nhẫn Opal sáng bóng trên ngón giữa tay trái của anh ta, không sao tiếp nhận nổi, “Anh không biết ông nội...”.

“Đương nhiên anh biết, nhưng... ngự linh sư đã cứu anh, bọn họ muốn anh gia nhập vào Cục Đặc phái, anh không có lựa chọn nào khác. Nha đầu, em biết rõ, anh không phải là người vong ân phụ nghĩa mà.”

“Nhưng cứ coi như anh muốn báo ơn... mười hai năm rồi, anh đã bán mạng cho bọn họ mười hai năm rồi, vẫn còn chưa đủ sao? Nếu như ông nội dưới suối vàng biết được, chắc là sẽ đau lòng lắm... Vốn dĩ, vốn dĩ người kế thừa di chí của ông nội chính là anh”, Lương Di Tiên không kìm nén được cảm xúc, lớn tiếng chất vấn.

“Một khi đã gia nhập vào Cục Đặc phái, thì có nghĩa là cả đời... không thể thoát ra. Nha đầu, anh cũng không hề muốn rời khỏi Cục Đặc phái, không phải bởi vì tham tiếc lợi ích, anh chỉ muốn...”, anh ta chăm chú nhìn cô, trầm tĩnh nói, “Bất luận là âm dương sư hay là ngự linh sư, đều có nhiệm vụ diệt yêu trừ ma, mà ở Cục Đặc phái... có thể khiến năng lực của anh có đất phát huy nhiều hơn.”

“Trước khi ông nội mất, vẫn còn nhớ đến anh...”

“Anh có lỗi với sư phụ”, Địch Siêu giống như tự nói tự nghe, giọng nói thấp dần, “Anh chỉ... bởi vì thế giới em sống, muốn được bảo vệ em tốt hơn!”, chỉ cần diệt trừ được Ma Vực, cô ấy sẽ có thể giải thoát khỏi trọng trách của âm dương sư, bình an, yên ổn... quay lại làm mất người bình thường...

Nửa câu sau, Lương Di Tiên không còn tâm tư để nghe, tâm trạng sớm đã từ thiên đường sa xuống địa ngục: “Anh đến làm thuyết khách?”

“Không, anh không hy vọng em vào Cục Đặc phái, không hy vọng em bị nó bó buộc cả cuộc đời. Lần này anh chỉ muốn đến thăm em, xem em sống có tốt hay không.”

“Em rất tốt, yên tâm đi làm ngự linh sư của anh đi”, Lương Di Tiên gạt dừ, quay đầu không nhìn anh ta nữa.

“Tiên nha đầu, Cốc Giang nguy hiểm bốn bề, em cần phải bảo trọng hơn...”, cho dù bị ghét bỏ, sư huynh vẫn sẽ bảo vệ em như trước kia.

“Chuyện của em, không liên quan đến anh. Sư huynh, người thương em nhất... sớm đã... chết từ mười hai năm trước rồi, sau này, anh đi trên đường lớn của anh, em qua cầu độc mộc của em, chúng ta... nước sông không phạm nước giếng”, Lương Di Tiên không biết bản thân mình phải tiêu tốn dũng khí lớn thế nào mới nói xong được những lời này, trong lòng trống rỗng, cảm giác bơ vơ lạc lõng, rất cay đắng.

“Nha đầu, tha thứ cho anh...”, Địch Siêu nhìn bóng lưng kiên quyết đi xa dần, cảm xúc bỗng nhiên ngập tràn đau đớn cùng thương xót...

Ta và Tiểu Ly cùng nhau đi lên con đường nhỏ heo lánh. Không muốn đi cùng cậu ấy trong trường học, như thể đồng nghĩa với việc tự chuốc phiền phức, sẽ phải chịu đựng cơn bạo phát của cậu ấy, muốn trút giận lên đầu ta sao?, Ta bất lực gãi tai: “Dạ Vương Điện hạ, ngài có mệt không? Có khát không?”.

“Hừ, nếu không phải huynh cứ làm theo ý mình, nhất quyết đến trường học quý quái này, đệ thềm vào đến nơi này để chịu tội sống thế này. Nếu như không phải huynh là đồ cà chua mềm không có bản lĩnh, tại sao đệ lại phải lưu lạc đến bước này chứ? Vì tránh một đám con gái điên rồ mà phải vất kiệt đầu óc, nhớ tại thân...”, “Bụp”, cậu em xấu tính lại đập phải người ta rồi.

“Kẻ nào không có mắt...”, Tiểu Ly nổ tung gầm lên như sấm, chỉ vào... bạn học Di Tiên cũng đang hung dữ y như vậy, “Lương nha đầu?”.

“Tiên Tiên”, ta lập tức xin lỗi, “Xin lỗi cậu, xin lỗi cậu, em trai tôi tâm trạng không được tốt, đừng tính toán với cậu ấy, tính khí của cậu ấy, cậu cũng biết rồi đó, động chút là nổi nóng”.

“Không sao đâu, tâm trạng tôi cũng không tốt”, Di Tiên bị va trúng, phải lùi ra sau mấy bước mới đứng vững, thu kiếm, cúi đầu rồi đi, lòng mắt đỏ hoe, cô ấy đã khóc ư? Hiếm thấy!

Cậu em ta đương nhiên không chịu buông tha, túm ngay Lương Dĩ Tiên còn đang giận dữ lại: “Tôi nói này, nha đầu, có biết là va phải người ta thì phải xin lỗi không? Giáo viên của cô dạy cô thế nào vậy?”

“Buông ra”, Dĩ Tiên phẫn nộ đánh vào bàn tay đang để trên vai mình, “Anh va vào tôi trước, tôi không bảo anh xin lỗi đã là rất tử tế rồi còn muốn tôi xin lỗi? Hừ, tiểu tử thôi không hiểu lý lẽ”.

Hôm nay ăn phải thuốc nổ tập thể ư?

“Nha đầu chết tiệt, cô nói cái gì?”, Tiểu Ly dùng lực kéo vai cô ấy lại, hai mắt phóng ra lửa giận.

“Tôi tên Lương Dĩ Tiên, nhớ cho kỹ, tiểu tử thôi họ Dạ”, Dĩ Tiên nghiêng răng mắng Tiểu Ly từng chữ, không chút sợ hãi, ánh mắt trực diện “giao chiến” với cậu ấy, không khí có vô số chớp điện kịch liệt quét qua.

“Lương Dĩ Tiên”, Tiểu Ly vô cùng tức giận, giọng nấp đấm lên, “Muốn chết sao, hôm nay không giết cô thì tôi không tên là Dạ Ly”.

Chuyện không hay rồi, ta vội vàng nhảy lên, túm lấy nắm đấm của cậu ấy: “Tiểu Ly, kích động là ma quỷ, bình tĩnh”, rồi lại quay đầu cười trừ “Tiên Tiên, xin lỗi cậu, em trai tôi nổi điên, đừng để trong lòng nhé, cậu ấy đang nói đùa, đang nói đùa thôi”.

Chú thích: 1 Tru sát: giết cả nhà, cả dòng tộc, giết sạch mọi mầm mống.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 6: Tình Yêu Nguy Hiểm

“Dạ Lạc, chị buông... ừm...”, Tiểu Ly đỏ mặt giận dữ quát, ta vội vàng duỗi một cánh tay ra bịt lấy cái miệng đang nói những lời cuồng ngôn mất lý trí.

Một mặt ta còn phải hết lời xin lỗi người còn lại: “Tiên Tiên, là Tiểu Ly không đúng, tâm trạng không tốt cũng không được ty tiện trút giận lên người khác, quay về, tôi nhất định sẽ mắng cậu ấy, bảo cậu ấy thay đổi tính cách này. Mấy ngày nữa đợi tâm trạng của cậu tốt hơn, tôi sẽ đưa cậu ấy đến xin lỗi, đừng quá dễ bụng nhé, cậu ấy cũng không phải là cố ý...”.

“Dạ Lạc?”, cô ấy đột nhiên nói ra từ này, hình như những lời ta nói, cô ấy chẳng nghe vào một chữ nào cả.

“Hả?”

“Vừa rồi, anh ta nói... Dạ Lạc?”, ánh mắt muốn xác nhận hướng sang phía ta.

“Không, cậu ấy chẳng nói gì cả, Tiên Tiên, chắc cậu nghe nhầm rồi, ta cảm thấy kỳ quái, cô ấy đã từng nghe đến cái tên này rồi?”

Tiểu Ly hất tay của ta ra, trợn mắt giận dữ: “Này, sao chị cứ nói đỡ cho người ngoài thế? Em mới là em ruột của chị”.

“Nói cũng đúng, chị sai rồi, chị xin lỗi em, đừng làm khó Tiên Tiên nữa, có giận gì thì trút lên chị đi nhé!”, ta cụp mày rù mắt cam tâm chịu phạt. Ta đã nhún nhường đến mức này, đừng có mà cho bệ rồi còn không thêm bước xuống.

“Anh đã nói Dạ Lạc?”, Dĩ Tiên không ngừng nghi vấn.

Ta nghi hoặc trong lòng, vì sao cô ấy cứ truy hỏi hai chữ “Dạ Lạc” này không buông? Ta bắt đầu liên tưởng đến cô ấy và Nghiêm Tuấn, Nghiêm Tuấn và Giai Đình, Giai Đình và Dạ Lạc, Giai Đình? Lẽ nào Giai Đình bị tra tấn bức cung?

“Tai của cô điếc rồi? Cái gì mà Dạ Lạc? Ở đây đủ có tôi, Dạ Ly, nhớ cho kỹ, nha đầu thôi họ Lương”, hiếm khi em trai nghe hiểu được tiếng lòng của ta, may quá, có điều thái độ tệ quá.

Nữ sinh bị chỉ trích, mặt giăng đầy mây đen, sắp sửa sấm vang chớp nổ...

“Dĩ Tiên”, một giọng nam dễ nghe truyền đến, người trông cũng đẹp, đặc biệt là điểm đỏ ở my tâm thu hút sự chú ý của người khác, làm tăng thêm mấy phần đẹp để quyến rũ cho anh ta. Chắc anh ta thấy hai người cục diện căng thẳng, nhưê khí hùng hực, chắc là đã đoán ra được tình hình rồi.

“Xin lỗi, Dĩ Tiên tâm trạng không tốt lắm, nếu như đụng phải hai người, xin hãy bỏ quá cho”, người đàn ông lịch sự khách sáo nhưng ngữ khí rất lạnh.

“Không sao, không sao, chúng tôi cũng có chỗ không đúng”, ta vội vàng xua tay. Lại là một tảng băng, xuất hiện rất kịp thời đó! Có đủ để dập tắt lửa

của hai bên không đây? Ta đột nhiên chú ý tới chiếc nhẫn trên ngón tay của anh ta, ngự linh sư? Ta hẳn cảm đối với điều này rồi.

“Anh có quan hệ gì với cô ấy?”, Tiểu Ly nhắc đến đúng vấn đề không nên nhắc đến.

Cục diện đóng băng trong hai phút...

“Tôi là...”, người đàn ông lên tiếng.

“Em và anh chẳng có quan hệ gì nữa, đường rộng thênh thang đường ai nấy đi, không ai xâm phạm đến ai”, Dĩ Tiên rất bình tĩnh, thẳng thắn, dứt khoát... rồi đi.

“Tiên Tiên”, ta đột nhiên nhớ đến một việc, lớn tiếng gọi với theo cô ấy, “Buổi tối ngày mai tụ tập, sáu giờ ở Back Home, phải đến đó!”.

Cô ta vẫy vẫy tay, biểu thị “Đã biết rồi”, bóng lưng càng đi càng xa.

Ta vừa quay đầu thì thấy Tiểu Ly đang bốn mắt nhìn nhau với người đàn ông kia, ta thấy ớn lạnh: “Tiên sinh, em trai tôi tính khí không tốt, đừng so đo với cậu ấy nhé!”, rồi kéo kéo Tiểu Ly ra hiệu cậu ấy lịch sự một chút.

“Không sao, tạm biệt”, người đàn ông rất thâm trầm rồi đi, phương hướng hoàn toàn trái ngược với Dĩ Tiên.

“Ồ, nha đầu thôi thất tình rồi!”, Tiểu Ly như đã ngộ ra được điều gì, thần thái hăng hái.

“Đồ tọc mạch, đi thôi.”

“Này, đợi chút”, Tiểu Ly đuổi theo, “Bây giờ huynh chỉ có một viên tinh thạch, một mình đi lại rất nguy hiểm, đừng rời khỏi tầm mắt đệ”.

“Tối nay ta đi tìm phụ nữ, đệ muốn đi cùng không?”

“Dạ Lạc”, Tiểu Ly tức nghẹn.

Gió đêm đưa đến một luồng yêu khí khiến người ta bất an. Trong tiểu khu yên tĩnh, đèn đường thu hút biết bao con thiêu thân, cứ lặng lẽ đứng ở bên đường. Ở một góc tối, mấy con tạp yêu rục rịch muốn động thân, loại yêu quái tạp nham rải rác không tổ chức, không kỷ luật này không biết vì sao càng ngày càng nhiều, không giống như những kẻ bỏ đi do Thi Quý thả ra.

“Cho các ngươi một cơ hội bào chữa”, ta dừng lại trên lối đi nhỏ đầy nước bùn, thông thả nói.

Một đám quái vật hình thù kỳ dị lộ ra vẻ tham lam độc ác, giận dữ, cười toe toét: “Ha ha... đã lâu rồi chưa gặp được năng lượng mê người thế này... ha ha... đến đây...”.

Tiếng cười đáng sợ, ghê tởm, lòn vòn trong đêm tối, đám yêu trào lên như ong vỡ tổ, lát sau, từng tiếng kêu thảm thiết thay thế cho tiếng cười toe toét tràn khắp bóng tối, những con yêu vật chớp mắt đã nổ tung hóa thành bụi phấn, không còn chút dấu vết nào.

Ta vẫn tiếp tục đi, cho đến bây giờ, trừ Thần Vương ra, vẫn chưa ai có thể phá được Minh Sát Âm Sinh Giới của ta, kẻ nào dám mạo hiểm tiếp cận, ắt sẽ chết không toàn thây, không sót lại chút nào.

“Những con vật đáng thương, không biết phải trân trọng chính mình”, ta thở than, đến một căn phòng lạnh vắng cô liêu, một mình sống ở đây chắc là rất cô đơn!

Trong bụi cây gần đó, mấy người đang thảo luận...

Diệu Âm: “Đại nhân quả là lợi hại nhất!”.

Tinh Hà: “Vẫn còn một viên tinh thạch, việc sử dụng năng lượng của ngài ấy không bị ảnh hưởng gì nhiều mà”.

Dạ Ly: “Vấn đề là phụ nữ, ai biết được huynh ấy có bị bại não, đem tặng nốt viên tinh thạch cho người ta không?”.

Áo Nguyệt: “Chúng ta đến đây chính là để ngăn cản việc này, nếu ngài ấy thật sự lấy ra viên tinh thạch cuối cùng...”.

A Mục: “Chấn chấn ngài ấy sẽ ngủ sâu, may mà trước khi hành sự đã cho người bảo quản hai viên, để phòng bị mọi lúc”.

Dạ Ly: “Đề phòng vẫn hơn. Tóm lại phải trông chừng huynh ấy chặt một chút”.

Diệu Âm: “Vâng, gần đây đại nhân có hứng thú rất lớn đối với phụ nữ, không phải là dấu hiệu tốt, nhất định phải trông chừng cẩn thận ngài ấy, đừng để bị kẻ khác lừa”.

Mọi người: “...”.

Căn phòng thu dọn rất ngăn nắp ngay ngắn, gọn gàng sạch sẽ. Giai Đình xuề xòa vốn là cô gái chăm chỉ, căn phòng rộng lớn chỉ thiếu không khí gia đình.

Đi vào phòng ngủ, trên bàn học cạnh cửa sổ có một bó violet hương thơm thanh nhã lọt ngay vào mắt. Hoa màu tím nhạt, cánh hoa xếp chồng lên nhau như hàm chứa nỗi ưu thương vương vấn, khiến người ta liên tưởng đến một truyền thuyết. Nữ thần tình yêu và sắc đẹp Venus, vì người yêu đi xa, lưu luyến không rời, giọt nước mắt pha lệ rơi vào trong bùn đất, mùa xuân năm sau lại nảy mầm đâm nhánh, nở ra những đóa hoa đẹp để thơm ngát, chính là violet.

Cô ấy đang nhớ nhưng ai sao?

Ngón tay ta khẽ chạm đến nhụy hoa màu tím, ngoài cửa sổ gió nhẹ lên vào, trên đầu ngón tay, một cánh hoa lia cành chậm chậm rơi xuống đất, rơi xuống một đôi dép mùa hè màu vàng gạo trước cửa. Anh mắt ta lướt đến cô gái cuốn áo tắm trắng tinh quanh người, khuôn mặt nõn nà còn lưu lại chút hơi nóng của nước tắm, mắt đang trợn đến mức không thể chớp nổi.

“Tiểu Giai Đình”, ta đứng bên cạnh hoa violet, mỉm cười chào hỏi, bước về hướng cô gái đang chờ đợi. Bước được mấy bước ta chợt dừng lại, lời nói quá trực tiếp, liệu cô ấy lại không đợi ta nói hết câu thì đã ngắt xiu không?

“Là... là anh?”, bờ môi cô ấy run rẩy, nước mắt ngập tràn trong khóe mắt, “Thật sự... là anh?”.

“Giai Đình.”

Cô ấy ôm chặt đôi vai ta, vô cùng kích động, “Dạ Lạc... Dạ Lạc...”, rồi lại đột ngột lao vào lồng ngực ta.

Không ngắt? Không chỉ không ngắt, còn tỉnh táo chủ động như vậy!!

“Giai Đình...”, ta cúi đầu nhìn cô gái đang khóc thút thít, đôi tay chậm chậm di chuyển, kéo lấy cơ thể vẫn còn run rẩy.

“Em đã biết mà, anh nhất định sẽ xuất hiện... sẽ đến thăm em, Dạ Lạc, em rất nhớ anh, ngày ngày nhớ, đêm đêm nhớ, nằm mơ cũng nhớ... Di ở tiệm hoa nói, chỉ cần mỗi ngày nhớ một chút, kiên trì, không lười biếng, cuối cùng sẽ có một ngày người mình nhớ nhưng sẽ quay về. Di ấy không lừa em, anh thật sự đến rồi... Dạ Lạc, em...”, hai cánh tay đang vòng ôm thắt lưng của ta siết chặt hơn, Em yêu anh...”, cô ấy ngược khuôn mặt đầy nước lên, nghiêm túc, trịnh trọng nói, “Em yêu anh, Dạ Lạc”.

Ta nhất thời cảm nín, yên tĩnh suy nghĩ một lát, dùng khẩu khí dí dỏm cười hỏi: “Cô không hối hận?”.

“Yêu anh, không hối hận”, cô ấy không chút do dự.

“Giai Đình”, thấy đôi mắt chứa đầy mong đợi đó ngược lên, ta bình thản nói, “Hay là... thôi đi!”.

Cô ấy đột nhiên giật mình, ánh mắt sầm xuống, cắn môi, sững sờ hỏi: “Bởi vì... Phong Linh?”.

“Chuyện không liên quan đến cô ấy.”

“Vậy anh và cô ấy là quan hệ gì?”

“Bạn bè”, ta đột nhiên nghĩ đến từ này, “Một người... tri kỷ”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 7: Mơ Màng

Đối với từ tri kỷ, ta giải thích thêm một chút: “Chính là giống như một con người khác trong tôi”.

“Anh coi cô ấy... trở thành một con người của bản thân mình?”, trên khuôn mặt Giai Đình hiện lên một chút đau thương, “Anh... rất yêu cô ấy?”.

“Giai Đình cũng là bạn của cô ấy, cô sẽ ghét cô ấy sao?”

“Em không ghét cô ấy, nhưng em ghét cô ấy bảo em quên anh đi. Dựa vào cái gì có thể yêu anh, chiếm hữu anh, em lại không được. Dạ Lạc, em hiểu rõ, anh sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở bên cạnh em, nhất định là có nguyên nhân... là duyên phận. Cứ coi như... cứ coi như Tiểu Phong gặp được anh trước, em cũng muốn... muốn có được một cơ hội cạnh tranh công bằng”, trong đôi mắt ngập nước của cô ấy mang theo sự ngang bướng và không cam tâm.

Một sự cố chấp từ xương cốt, rõ ràng biết quan hệ giữa ta và Phong Linh không đơn giản, cô ấy vẫn không chịu từ bỏ. Tại sao lại như vậy? Ta không

cách nào lý giải được, số mệnh đã định, sẽ làm tổn thương một số người.

“Thua em rồi đó”, ta vô lực thở dài, nhẹ nhàng véo cằm cô ấy sát gần đến khuôn mặt đang đỏ ửng kia, tất nụ cười, “Tiểu Giai Đình, em thật sự rất đáng yêu!”.

Sắc đỏ càng đậm hơn, cô ấy nhắm mắt lại. Cự ly gần như thế này, ta nghe thấy được trái tim đang đập loạn của ô ấy, giống như chú hươu nhỏ bị nhốt trong chiếc lồng, nhảy nhót loạn xạ đòi chui ra.

Mấy phút sau, cô ấy đột nhiên mở mắt, thấy ta chỉ nhìn cô ấy cười, không định làm gì khác cả, liền vô cùng thẹn thùng, mặt đỏ như quả xê-ri chín.

Trêu chọc thành công, tiểu ác ma xấu xa ở nơi sâu thẳm trong lòng ta vẫy cờ thắng lợi.

Ta khẽ hỏi bên tai cô ấy: “Có thể lưu lại ký hiệu của ta ở trên người em không?”, hỏi ý người ta một chút trước khi làm thì tốt hơn, để tránh sau này sự việc rối rắm không rõ.

Không ngờ cô ấy sợ đến mức vội vàng lùi ra sau mấy bước, hai tay bảo vệ chặt chẽ trước ngực, sợ hãi, cảnh giác.

“Em không đồng ý?”, hóa ra ta rất đáng sợ sao?

“Em...”, ánh mắt cô ấy trốn tránh, cơ thể lùi ra phía sau, “Em...”, lùi đến chân giường thì không dịch thêm nổi nữa.

“Chẳng phải là em nói yêu ta sao?”, vậy thì chắc là có thể tiếp nhận nhỉ? Tuy quá trình có chút...

“Nhưng, nhưng em...”, cô ấy lắp bắp, hai gò má đỏ ửng, “Em... thế này, thế này quá nhanh rồi, người ta... còn, vẫn chưa... sẵn sàng”.

“Giai Đình”, Ta từng bước đi về phía cô ấy, cố thân thiết khuyên nhủ, dụ dỗ, “Có lẽ ta không nên làm bây giờ, nhưng mà ta muốn xác nhận... xác nhận em...”, trên người có thứ kia hay không?

“Nếu như làm như thế này có thể chứng minh được sự thật lòng của em, chứng minh em yêu anh, vậy em... em đồng ý”, cô ấy nhút nhát tiếp lời, giọng nói nhỏ như muỗi.

Ta cảm thấy cô ấy hình như đã hiểu lầm gì rồi thì phải, kỳ quái thật.

“Chuẩn bị xong rồi?”, ta nắm lấy đôi tay đang bảo vệ trước ngực của cô ấy, hỏi.

“Vâng”, cô ấy cúi gằm đầu thấp, vành tai vốn dĩ trắng trẻo giờ đã đỏ dần lên.

Đã được đồng ý, vậy thì ta không khách sáo nữa? Ta không chút do dự, gỡ áo tắm của cô ấy ra, bỗng chốc, một màn cảnh xuân hiện ra...

Ta thân nhiên nhìn, dùng ánh mắt nghiền cứu nghệ thuật thân thể để tìm kiếm mục tiêu... kỳ quái, gần như không có chỗ nào khả nghi cả. Cô ấy từng vô ý đi vào kết giới của ta, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên. Ta tưởng rằng từ trên thân thể cô ấy có thể phát hiện ra manh mối hữu dụng...

“Dạ Lạc...”, Giai Đình chủ động nhào vào lòng ôm ta, hai cánh tay giữ lấy cổ, kiễng chân lên, hơi thở nóng hổi, căng thẳng mà gấp gáp phả vào mặt. Cô ấy hé đôi mắt tình loạn ý mê, hai bờ môi căng mọng ướt át, từng chút tiến đến gần.

Đầu ngón tay chạm đến làn da nóng bỏng của thiếu nữ trong lòng, ta đột ngột dừng lại, một cảm giác thật dị thường! Ta lập tức ôm cô ấy lên, cắt ngang nụ hôn chưa kịp tiến đến kia, bờ môi chỉ còn cách nửa milimet.

Cô ấy bị bất ngờ, khẽ “Á” một tiếng, lập tức xấu hổ cúi đầu xuống, vô cùng quyến rũ.

Giai Đình nằm ở trên giường. Khi ta rời khỏi thân thể của cô ấy, cảm giác khác lạ cũng biến mất. Nhớ lần trước khi ta cùng ngủ với cô ấy vẫn rất bình thường, trải qua đêm đó, hình như có thứ gì đó đã thay đổi phải không?

Khuôn mặt Giai Đình kiều diễm như hoa, nước thu mờ màng, tình ý dạt dào, chứa đầy sự dụ dỗ tội ác. Đầu ngón tay truyền đến hơi ấm cơ thể tiếp tục thiêu nóng trên làn da trơn láng, ta đột nhiên ý thức được... phản ứng của cô ấy... rất không bình thường.

Tay ta tiếp tục từ trên mặt di chuyển đến hàm, trượt đến cổ, cuối cùng là xương quai xanh, dừng lại trước bầu ngực trắng trẻo mềm mại, sau đó quay lại chỗ xương quai xanh, di chuyển nửa tắc, là chỗ này.

“Ừm...”, Giai Đình phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ như có thể nhò ra nước, không nhẫn nại được vận vẹo cơ thể, nài xin... mong muốn?

Theo ký ức đã sống mười tám năm trên trái đất của Phong Linh, ta đoán, bản thân mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi. Chuyện đã đến nước này, hay là... đã sai thì cứ để nó sai?

Ngoài phòng có người kích động...

Diệu Âm: “Không được, không được, tuyệt đối không được, đại tòi đến cứu ngài”.

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

Tinh Hà: “Đừng lẫn lộn tình hình, cần cứu không phải là ngài ấy đâu”

Dạ Ly: “Dạ Lạc, huynh sắc mê tâm loạn, đệ muốn chém chết cô gái đó”.

Áo Nguyệt: “Điện hạ, không cần phiền đến ngài đích thân động thủ”.

A Mục: “Ngẫm nghĩ, chủ nhân hiếm có khi ưng ý một cô gái nào, cũng không tệ mà! Ít nhất có thể nói dỗi dòi sau”.

Mọi người: “Câm miệng”.

A Mục: “...”.

Giai Đình rất không an phận, đôi tay nhỏ bé nhỏ vội vã kéo y phục của ta, áo sơ mi bị cô ấy gỡ mất mấy chiếc khuy, ta có thể nhìn nhận được sao? Ta túm lấy cổ tay của cô ấy, cố định lại ở bên gối, thuận thế áp xuống: “Một lát nữa sẽ hơi đau, gắng chịu một chút xíu được không?”.

“Ừm...”

“Nếu như đau thì cứ hét lên, ta sẽ gắng hết sức... nhẹ nhàng một chút.”

“Ừm...”, cơ thể mềm mại hóa thành nước xuân, ý thức mơ hồ không rõ.

Thật là nghe lời, ta nhàn nhạt cười, tay trái phủ lên nơi phong tuyết kia, ngân quang hơi nhấp nháy. Cô gái trong trạng thái nửa hôn mê, đau đớn nhú mày lại, không chịu đựng được hết lớn: “Đau... Dạ Lạc... khó chịu quá...”.

Ánh sáng màu bạc yếu đi, ta chặt chẽ đón lấy cô ấy, không ngừng an ủi vỗ về: “Giai Đình, sẽ đỡ đau ngay thôi, chịu đựng một chút... sẽ đỡ đau ngay thôi...”.

Cô ấy thút thít khóc lóc, cầu xin ta thả cô ấy ra, khóe mắt nước mắt không ngừng rơi.

Thời khắc xuống ấn phong tuyết này phải chịu đựng sự đau đớn vô cùng, lúc đầu cô ấy vì sao lại lựa chọn con đường này? Hy sinh nhiều như vậy? Chỉ là vì muốn trở thành một loài người bình thường sao?

Sau đó, có lẽ khóc mệt rồi, Giai Đình dần chìm vào giấc ngủ sâu, trong phòng ngủ yên tĩnh, đột ngột vang lên một hồi chuông di động.

Ta đứng dậy giúp cô ấy đắp lại chăn, thấy trên ga giường có mấy điểm đỏ tươi... kỳ kinh nguyệt của cô ta đến rồi phải không? Rất bi thương.

Di động trên bàn hiển thị là Nghiêm Tuấn gọi đến, có nhận không? Ta đưa ra các suy đoán, thôi, bớt lo chuyện bao đồng vậy.

Quay về đến nhà, đối diện với những khuôn mặt đen sì và “nghiêm hình”, ta duy trì im lặng, tục ngữ có câu, im lặng là vàng.

...

Ngước mắt nhìn tòa nhà cao tầng khá là có không khí thương nghiệp hiện đại trước mắt, ta nghĩ, tương lai nếu như có thể thuận lợi tốt nghiệp, thuận lợi tìm công việc, có phải ta cũng sẽ đến những tòa nhà văn phòng như thế này làm việc không nhỉ? Ở trường thành tích bình bình, thi cử chỉ bảo đảm đủ điểm qua, không vào một hội nhóm nào, không đảm nhiệm bất cứ chức vụ nào, không có một ngày kinh nghiệm thực tiễn xã hội nghiêm túc nào, tòa nhà lớn hào hoa khí phái thế này có hoan nghênh ta không?

Lúc này ta mới phát hiện bản thân mình quá tầm thường! Phong Linh, muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài năng không có tài năng. Thân thể thì cứ như chưa dậy thì hết, yếu không được ra gió, còn mắc bệnh tim. Học thức thì IQ bình thường, trước khi thi mới bộc phát ra được, thêm vào đó, bình thường thành tích khá tốt, miễn cưỡng coi như đủ tiêu chuẩn. Gia thế thì trống không, người quen không nhiều không ít, không sâu không nông, dễ hợp dễ tan. Nhân sinh quan của ta thì sao? Không lý tưởng, không mục tiêu, được đến đâu hay đến đó.

Thanh niên tiến bộ của thế kỷ hai mốt không có duyên với ta, công việc nhất định sẽ rất khó tìm. Nếu như ta không phải là Dạ Lạc, một mình trôi dạt trong biển người, lẫn lộn trong thế giới bí ẩn này... chắc là chẳng bao giờ có chút hy vọng nào...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 8: Trả Lại Chiếc Nhẫn – Tái Ngộ

Nhìn nhân viên công ty đi đi lại lại, mặc đồ công sở, tác phong năng động trong tòa nhà, ta rất ngưỡng mộ, những khuôn mặt trẻ trung tràn đầy sức sống, tích cực hăng hái, đây mới là hy vọng tương lai của giới tài chính!

Ta đang ở trong một căn phòng tiếp khách nhìn ra ngoài cửa sổ, một nữ nhân viên xinh đẹp đi vào, áo sơ mi cách điệu trắng thuần khiết, bên ngoài khoác một chiếc áo vest màu tro thâm, bên dưới phối hợp với chiếc váy kiểu Âu dài đến đầu gối cùng màu, giày cao gót màu đen lộ ra mu bàn chân trắng mịn, vóc dáng rất đẹp, toát lên khí chất thanh tân trang nhã, trí thức thanh cao.

“A Tân”, ta mỉm cười nghênh đón, đưa ra một chiếc nhẫn, “Cô nhìn xem có phải là cái này không?”.

Cô ta nhìn chiếc nhẫn, lại nhìn nhìn ta, đưa tay ra đón lấy rồi cẩn thận xem xét một hồi, nở nụ cười vui mừng: “Đúng, là nó, cảm ơn. Tôi đã nói chỉ cần cô giúp đỡ, chắc chắn có thể tìm được, Phong Linh, cảm ơn! Cô ở đây đợi một chút, tôi đem khoản tiền còn lại đến cho cô”.

“Không cần, không cần”, ta vội kéo cô ta lại “Nhà tôi không thiếu tiền, thật sự không cần”.

“Cô giúp tôi tìm nhẫn, tôi trả thù lao cho cô là chuyện rất hợp lý mà!”, Mạc Tân lý lẽ hiển nhiên, chớp chớp đôi mắt đẹp.

“A Tân, không phải cái gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết” đạo lý ấy, đến trẻ con cũng hiểu, người lớn như cô ta lẽ nào không hiểu?

“Nhưng nếu như cô không nhận, tôi sẽ luôn cảm thấy mình thiếu nợ, trong lòng sẽ không yên”, cô ta ngẫm nghĩ, đầu óc lóe sáng, “Có rồi, cô có việc làm không?”.

“Chưa, tôi là sinh viên, học năm hai”, vừa mới nghĩ đến, cơ hội đã đến rồi!

“Chuyên ngành gì?”

“Tài chính.”

“Như thế này đi! Tôi giới thiệu cô đến thực tập, trong trường đại học chẳng phải đều yêu cầu phải có báo cáo thực tập sao? Bộ phận khác có lẽ khó xử lý hơn một chút, cô cứ đến làm cấp dưới của tôi đi, cũng có thể học được nhiều điều hữu ích đó!”, Mạc Tân ra vẻ nhiệt tình... và dẫn dụ.

Giấc mộng đẹp trong truyền thuyết đã trở thành hiện thực! May mắn quá!

Ta không nói gì, cũng không từ chối, lại nghe cô ta nói: “Buổi chiều tôi sẽ đi chào hỏi mấy người ở phòng nhân sự, cố gắng nhanh hết mức có thể để sắp xếp cho cô đến, muộn nhất là tuần sau, đợi tin tức của tôi”.

Đi thang máy xuống đại sảnh tầng trệt, ta lưu luyến không rời khỏi tòa nhà, trong lòng ôm đầy những mong ngóng cho tương lai. Ta chưa đi ra khỏi chiếc ma kính xoay đã bị một giọng nói mạnh mẽ phía sau gọi lại: “Phong Linh tiểu thư, xin dừng bước”.

Một người đàn ông mặc Âu phục màu đen đang đi về phía ta, ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, vóc dáng rất cao, khuôn mặt vuông kiên nghị khắc sâu vẻ lão luyện và tinh nhanh của việc lăn lộn nhiều năm trên thương trường.

“Anh... gọi tôi?”

“Đại thiếu gia của chúng tôi muốn gặp cô.”

Ta đi cùng với người đàn ông xuyên qua đại sảnh, đến một chiếc thang máy riêng, anh ta chỉ đưa đến đây rồi bảo ta tự đi lên trên. Đây là một chiếc thang máy cá nhân chuyên dụng, đi thẳng lên tầng cao nhất.

Ra khỏi thang máy, không cần tìm kiếm, trước mặt chỉ có một cánh cửa phòng làm việc lớn đang đóng chặt. Sau mấy tiếng cật gọt rõ ràng, cửa mở ra, không đợi ta phản ứng, cánh tay vẫn dừng ở giữa không trung bị túm lấy, kéo mạnh vào bên trong.

“Cạch”, cửa khóa lại, cơ thể ta đập ra sau, sống lưng nặng nề đè lên cánh cửa. Đầu ta choáng váng, phương thức gặp mặt thô bạo này... cho dù rất lâu chưa gặp, tâm trạng ta vẫn kích động...

Ta vừa định nói chuyện, miệng đã bị bịt chặt, một luồng hơi thở nóng phả vào mặt. Ta không phản ứng, cũng không đáp lại, yên tĩnh nhìn... kẻ bàng quan ẩn thân bên cạnh chiếc bàn làm việc hình tròn trong phòng. Ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng vào ta, có chút kinh ngạc, giống như phát hiện ra, ta có thể nhìn thấy nó.

Còn ta, cũng phát hiện ra một vấn đề, rất khó hô hấp! Nụ hôn sâu gấp như thể một loại khát khao mãnh liệt, lại giống như sự trừng phạt ác ý. Tối qua trên giường người khác, hôm nay lại bị người khác trên giường, những chuyện xấu không thể nói rõ.

Trái tim truyền đến cơn đau thấp thoáng, thân thể cũng trở nên vô lực, ý nghĩ duy nhất của ta là: “Doãn Kiếm, người muốn mưu sát Phong Linh sao?”.

Anh ta như phát hiện ra ta đang khó chịu, từ từ chuyển thành liếm mát dịu dàng, cho đến khi lưu luyến không rời khỏi bờ môi hơi sưng của ta. Có lại được hô hấp, ta hít từng ngụm khí lớn, suýt nữa mất mạng rồi!

“Em rất không tập trung?”, anh ta hơi giận dữ.

Ta không có sức đáp lại, gắng sức giơ tay lên, chỉ sang hướng kẻ ẩn thân kia, động tác chưa kịp thực hiện, thân thể đã bị giữ lấy chặt chẽ, trong lời nói cứng rắn của Doãn Kiếm có mang theo chút thỉnh cầu: “Nói cho anh, em là ai?”.

“Tôi là... Phong Linh.”

“Phong Linh? Ha...”, anh ta cười khùng khục, chăm chú nhìn vào mắt ta, “Em còn muốn giấu anh không chịu nói?”, ý cười nhạo báng toát ra mấy phần tà khí.

“A Kiếm, đừng tiếp xúc với tôi quá gần...”, ta lặp lại lời thoại dứt khoát. Một khoảng thời gian không gặp, anh ta thay đổi rất nhiều do ảnh hưởng của tình thực tại sao? Vốn muốn giúp anh ta, xem ra, cuối cùng lại thành hại anh ta.

Em chỉ biết nói câu này sao? Lần này anh không đi gây sự với em, là em tìm đến trước. Đừng có nói một đằng làm một nẻo với anh. Anh hận nhất là người khác lừa anh, bề ngoài thì nhiệt tình chào đón, sau lưng lại đâm anh một đao”, anh ta tròn mắt, nghiêng răng, trong mắt tràn đầy căm ghét thù hận, “Phong Linh, đừng giằng vò anh”.

“Tôi không biết, anh... đang làm việc ở đây sao?”

“Bớt tìm mấy cái có vô dụng đó đi”, khẩu khí của anh ta nặng hơn một chút. “Lần đầu tiên gặp mặt, anh nói, nụ cười giả của tôi rất giống thật anh nhìn ra được sao?”

“Đừng, anh nhìn ra được, đó chẳng qua chỉ là nguy trang, sự nguy trang rất có ý, ha, thật đáng cười, anh cũng biết, giả vờ bình thường, giả vờ không bận tâm, nhưng không tìm ra được lý do, vì sao cười? Vì sao ở nơi này? Vì sao lại sống? Vì sao... phải nguy trang?”

“Thuận theo tự nhiên đi, không có ai ép anh, càng không cần tự ép chính mình.”

“Hừ, ha ha...”, anh ta cười rất thờ ơ, “Cho nên nói, nụ cười của em rất giống thật đó!”, mặt Doãn Kiếm tiến gần đến ta, có thể nghe được hơi thở của cả hai, “Em biết không? Cô gái thú vị giống như em đây... khiến người ra rất muốn nuốt trọn”, ánh mắt lóe lên sự hung ác nham hiểm, tay anh ta ghì chặt đầu ta, từng bước xâm phạm.

Ta nghiêng mặt đi, có cảm giác anh ta đánh mất chính mình từ khi nào rồi, càng đi càng xa trong mê đồ Võng Lương. Có lẽ, ta lại phạm phải một sai lầm rồi.

“A Kiếm, sợi dây chuyền lam thạch kia đâu?”

“Nụ hôn rơi trên vành tai dừng lại, anh ta nhìn thẳng vào ta, nửa cười nửa không: “Em muốn đòi lại?”.

“Không phải đồ của anh, không cần miễn cưỡng.”

“Miễn cưỡng?”, anh ta khinh miệt lạnh lùng nói, “Nói đi nói lại em vẫn là người thắng cuối cùng, em cho rằng anh sẽ tiếp tục để em trêu đùa?”, anh ta cố ý nhấn mạnh trọng âm đọc ra hai chữ, “Dạ Lạc”.

Trong cặp đồng tử trong trẻo, ta nhìn thấy được khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của mình, không nổi lên bất cứ gợn sóng nào, bị ánh nhìn trước mắt giam chặt lại.

“Đừng”, ta chậm chậm lên tiếng, “Tôi là Dạ Lạc”, rồi đột nhiên cười, “A Kiếm rất thông minh đó! Phát hiện ra tên thật của tôi rồi... còn biết được gì nữa?”.

“Đừng dùng ánh mắt tự cho rằng mình biết tất cả không sót thứ gì này để nhìn anh, em có tư cách gì hiểu được người khác?”, anh ta bực bội túm lấy hai vai của ta, “Thu lại nụ cười giả không có ý nghĩa đó của em, anh không cần sự thương hại rẻ tiền tự cho rằng mình đúng đó, anh không cần em thương xót. Phong Linh...”, ngữ khí hơi mềm xuống, “Mặc kệ em là Phong Linh hay là Dạ Lạc, ở lại đây, bên cạnh anh...”.

“A Kiếm...”, từng cơn đau đớn tấn công, ta giữ chặt lấy trái tim mình, thân thể tê dại giống như cây khô mục nát trong gió, đột nhiên đổ xuống...

Anh ta ôm lấy ta, rất lâu không nói gì, cho đến khi hơi thở gấp rút của ta dần bình ổn, anh ta mới khẽ gọi nói: “Ngày kia... là trăng đầu tháng”.

Trăng đầu tháng? Lại nhắc đến từ này, anh ta đã chú ý đến rồi?

“Anh ta sẽ đến đưa em đi phải không?”

Chú thích: 1 Giống yêu quái ở trong gỗ đá.

Q.6 - Chương 9: Bữa Cơm Sum Hạp

Đi ra khỏi tòa cao ốc, mặt trời nóng bức chiếu trên cao, bên đường có quán Mcdonal, ta mua một cây kem ốc quế, giải con thèm cho dạ dày. Đang hưởng thụ, sau lưng có một con gió lạnh khác thường, ta vẫn tiếp tục đi, thuận tiện nói một câu: “Không cần lo lắng, quay về đi! Ta muốn đi một mình”.

Nhớ lại trước đó không lâu...

“A Kiếm, trong lòng anh có thù hận?”, ta nằm trên một chiếc sofa trong phòng làm việc, hỏi người ngồi bên cạnh.

“Lại muốn bắt đầu lời thuyết giáo của em rồi?”, khẩu khí của anh ta không vui.

“Tôi chỉ cảm thấy sinh mệnh của con người rất ngắn, rất yếu ớt, một người có sinh ất sẽ có tử, dù sao cũng đang còn sống, hà có gì không lấy phương pháp tốt nhất để tiếp tục sống, đối xử với bản thân mình tốt một chút?”

“Em muốn rời đi thì đừng nói những lời kiểu này, nỗi đau của anh, em sẽ không hiểu được đâu, không giống như con đau tim khi em phát bệnh... Chúng ta từ đầu đến cuối đều khác nhau...”, nụ cười cay đắng đó giống như tự cười nhạo mình, trên mặt có chứa một chút ưu thương tuyệt tình, “Anh để em đi, sau này... chúng ta thành người xa lạ, không liên quan gì đến nhau”.

Có nên nói là anh ta thay đổi nhanh như gió không? Một khắc trước còn dịu dàng giống như lửa nóng nhiệt tình, một giây sau đã có thể tuyệt giao không chớp mắt như thế này.

Vận tiền xuyên tâm, đau không muốn sống, nỗi đau ấy chỉ của riêng một người, người khác vĩnh viễn không thể hiểu được vết thương của người kia sâu đến mức độ nào, ta cũng như vậy mà thôi, đánh trung ra một nụ cười vô tội: “Tôi đã đồng ý với Mạc Tân đến Quảng An thực tập”.

Trên mặt anh ta lóe qua một chút thay đổi không rõ, ta nỗ lực tìm ra được ba chữ rất kiên cường từ trong đó: Không phản đối.

Tĩnh thạch tạm thời không lấy về được, trước khi giải quyết bằng vũ lực thì cứ hòa bình quan sát đã! Anh ta có thể sử dụng nó mà không bị nuốt chửng sao? Nếu có thể triệu gọi ra linh thể cổ xưa đó, thực sự không tâm thương.

“... T hông qua điều tra và tính toán đối với mẫu thử, chúng ta có được hàm số thức này, bên dưới dùng phép phân tích sai số để tiến hành kiểm nghiệm đối với nó, đầu tiên nhìn vào hình phương sai làm ra được...”, buổi chiều, trong giờ học môn Xác suất Thống kê khô khan, giáo viên giảng đến mức nước bọt văng tứ tung khắp nơi.

Ta chẳng hiểu gì, chăm chăm nhìn vào từng chuỗi số liệu chạy ra trên màn hình tinh thể lỏng, say sưa buồn ngủ, khỏe mắt nhìn thấy bóng lưng ở phía trước ba hàng phương hướng bốn mươi lăm độ, Giai Đình. Hôm nay cô ấy rất khác thường, dùng từ này có thể hình dung: mặt mày rạng rỡ, vui mừng lộ ngay trên mặt, vượt ra ngoài biểu đạt ngôn ngữ, mặt đầy gió xuân, sa vào hồ yêu, hạnh phúc vô hạn, vân vân...

Hình như hiểu nhầm càng ngày càng lớn.

Sau tiết học, bốn người cùng ra khỏi phòng học, Giai Đình hữu tình vô ý duy trì khoảng cách mấy bước chân với ta. Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn không có gì để nói với nhau, ai nấy lạng thính, thế là không khí... rất quái lạ, không giống như đi ăn cơm mà giống vào chiến trường Iraq hơn.

Sau khi Âu Ngưng và Dì Tiên gia nhập vào đội, mùi vị ra chiến trường giảm đi chút ít, chuyển thành khảo sát khu hậu chiến không người, cảm xúc nặng nề vắng vẻ, thái độ cẩn trọng không dám phạm sai lầm.

Ta cảm thấy nên tìm chủ đề để thả lỏng một chút, cả đoạn đường trôi đi trong không khí trầm buồn thì lãng phí quá, ảnh hưởng tới tâm trạng là điều tối kỵ. Ôm suy nghĩ như vậy, ta mở ra chủ đề để nói: “Thời tiết hôm nay thật đẹp!”.

“Buổi tối có thể ngắm sao”, Dì Tiên phối hợp một câu.

“Sao?”, Âu Ngưng đột nhiên nhớ ra, “Đúng rồi, tối này có mưa sao băng”, cô ấy hưng phấn kéo bạn trai, “An Trác, cùng nhau đi ngắm được không?”, đang đợi câu trả lời của anh ta thì phát giác ra ta đang chăm chú nhìn, cô ấy hơi kinh sợ, “Tiểu... Tiểu Phong... cậu, tại sao lại nhìn tôi như vậy”.

“À, không có gì, xem mưa sao băng, được thôi, được thôi!”, ta vội phát biểu cảm khái, đi ngang hàng với Dì Tiên.

“Hai giờ sáng, ký túc đóng cửa rồi, không thuận tiện lắm!”, Dì Tiên đội cho bạn bè gáo nước lạnh.

Tâm trạng cô ấy... bởi vì người đàn ông hôm qua kia nên mới...? Chỉ cần không phải là đầu khẩu với Tiểu Ly tức giận là được, ta ích kỷ nghĩ.

“Cùng lắm là hy sinh một đêm không ngủ, hôm sau ngủ bù, mưa sao băng không phải đêm nào cũng có, hiếm có một lần, có thể cùng xem với người

mình yêu, vừa lãng mạn, vừa hạnh phúc!”), Giai Đình vui mừng không tự kiềm chế được.

“Điền đại mê trai, hôm nay tâm trạng cậu rất tốt đó! Không trưng ra khuôn mặt chết người, tên quý xui xẻo nào bị cậu độc hại rồi?” Nghiêm Tuấn trong lời nói chứa gai.

“Cậu quản nổi sao?”, Giai Đình lườm cậu ta một cái, đắc ý khinh bỉ, “Bản cô nương hôm nay tâm trạng tốt, không thèm so đo với cậu, hừ”.

“Ha, cậu không tự nhìn xem bản thân mình bây giờ trông thế nào, giống hệt một con mèo ăn vụng”, Nghiêm Tuấn câu chữ sắc nhọn.

“Nghiêm Tuấn chết hết”, Giai Đình nửa bên mặt đỏ ửng, “Cậu còn nói linh tinh, tôi xé nát miệng cậu ra”.

“Ôi ôi, bị tôi nói trúng rồi sao?”

Một trận dầu muối tương dầm gà bay trúng đánh, ta đứng gần Dĩ Tiên không quan tâm, tránh đi thật xa, để tránh bị trận chiến ấy liên lụy.

Rẽ hai con đường đi đến đích, quán ăn không lớn, nhưng rất sạch sẽ, tinh tế, đồ ăn cực kỳ phong phú hương vị, nào là sườn xào chua ngọt, đậu phụ thập cẩm, mã nhĩ ngân hạnh, canh lá liễu rau yến, ngó sen như hấp... đầy đủ, đặc sắc, một nồi canh cá được đưa lên, khiến cho người ta không ngừng chảy nước miếng thêm thường.

Nêm một miếng, mùi vị thật chính thống!

“Thật là ngon quá! Mọi người làm thế nào phát hiện ra quán này vậy?”, ta vui vẻ nuốt miếng cá xuống.

“Trước đây, tôi với... Linh Linh đã từng đến”, Đỗ An Trác trả lời, ngữ điệu nhỏ nhẹ, “Cô ấy tìm ra”.

Một câu nói khiến tất cả mọi người trên bàn ăn im lặng.

Có lẽ ta hỏi sai rồi, muốn nói chút gì đó để vấn đề không khí, ngưng ngạt không cười lên nổi, tuyệt lại thêm sưng, trái tim đau càng thêm kịch liệt: “Tôi đi nhà vệ sinh một chút”, ta bình tĩnh rời khỏi hiện trường.

Trong gian phòng không người, ta khóa cửa lại, lưng dán vào bức tường gạch men màu trắng mát lạnh, mồ hôi túa ra như mưa. Vết thương tiền đâm đau muốn chết, thật sự khiến người ta muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

Qua một lúc rất lâu rồi? Ta không biết nữa, nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, liền cố chịu đựng cơn đau đớn, cảm thấy đỡ hơn một chút rồi mới chậm rãi đi ra mở cửa, nhìn thấy cô gái bên ngoài cửa: “Giai Đình!”.

“Minh tìm cậu”, cô ấy đi vào trong khép cánh cửa lại, hai tay để ra sau dựa lên cánh cửa.

“Tìm... mình?”

“Là Dạ Lạc”, cô ấy nói thẳng vấn đề, “Minh và anh ấy... đã có quan hệ rồi”.

“...?”

“Buổi tối hôm qua, mình và anh ấy đã...”, khuôn mặt cô ấy hiện lên một mảng đỏ hồng, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, “Gạo đã nấu thành cơm”.

Đột nhiên, một nỗi kích động muốn chết tấn công toàn thân, ta có thể biện hộ cho mình vài câu không? Dạ Lạc không bản thủ như vậy.

Ta nhanh chóng nhớ lại tình hình tối qua, nhất cử nhất động của ta... hình như là rất mờ ám, rất... có phần dụ dỗ, rất... khiến người ta hiểu lầm.

Ta khó xử, thật sự là khó xử, làm cái gì chẳng được, lại đi lột sạch y phục của cô ấy, lại còn thêm một câu: “Có thể để lại ký hiệu của ta ở trên người của em không?”, đây, đây là lời lẽ gì chứ? Quá trắng trợn quá vô sỉ rồi, không được? Ta xin thề, Dạ Lạc tuyệt đối không có một chút tà niệm không trong sáng nào. Ta có lỗi với Giai Đình, hề biến thành Dạ Lạc, tư duy lại có chút không theo sự khống chế của Phong Linh nữa, có lúc sẽ làm ra một số hành vi ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy kỳ lạ chẳng hiểu ra sao.

Nhưng mà, cô ấy có bị... hay không, tự bản thân cũng không biết sao?

“Cậu không tin?”, xem ra là thấy khuôn mặt ta thán, cô ấy không kiềm chế nổi nữa.

Ta kiên quyết dứt khoát phủ định: “Không tin”.

Cô ấy đột nhiên kéo cổ áo xuống, bên dưới xương quai xanh có một mảng ấn xanh vẫn có thể nhận ra: “Đây là anh ấy lưu lại trên người mình, tuy dấu vết đã không rõ lắm, nhưng mà cảm giác đó rất thật... anh ấy muốn mình, là sự thực không cần phải bàn cãi”.

“Cậu...”, ta chăm chú nhìn cô ấy, tốc độ nói rất chậm, “Chắc chắn?”.

Cô ấy hơi ngẩn ra hồi lâu, khẩu khí kiên định khác thường: “Chắc chắn”.

“Giai Đình, cậu thật sự rất đáng yêu đó!”, ta đột nhiên rất buồn cười.

“Tại sao cậu lại biết nói câu anh ấy đã nói?”, Giai Đình tròn tròn mắt.

“...”, bởi vì ta chính là anh ấy, có thể tách rời sao?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 10: Hòa Giải

Một câu nói giống nhau, khiến Giai Đình cảm thấy đáng chất hơn: “Anh ấy thật sự là chuyện gì cũng đều nói với cậu, coi cậu là tri kỷ?”, không phục, lời lẽ chuyển thành sắc bén, “Nhưng anh ấy không nói cho cậu biết chuyện đã xảy ra tối qua của mình và anh ấy, đúng chứ?”.

“Giai Đình, có phải cậu đã hiểu lầm rồi không? Dạ Lạc sẽ không...”, ta chợt dạ giải thích.

“Đừng nói giống như là cậu rất hiểu anh ấy”, cô ấy nghiêm giọng cắt ngang lời của ta, ngữ khí hơi lạnh hơn, “Mình nói cho cậu biết chuyện này, là muốn để cậu biết được, mình yêu anh ấy. Cho dù chúng ta là bạn bè... không, có lẽ... sau này không làm bạn được nữa rồi, bởi vì, mình không muốn nhường anh ấy cho cậu. Mình sẽ cạnh tranh bình đẳng với cậu, và sẽ nỗ lực hết sức mình, nghĩ tất cả các biện pháp để anh ấy thật sự yêu mình”.

Ta dở khóc dở cười, cúi đầu xuống, con đầu nơi trái tim vẫn chưa dừng lại, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: Nếu như lúc này ta khôi phục thân hình của Dạ Lạc, cô ấy sẽ có phản ứng gì? Chắc cũng chẳng khác gì gặp ma giữa ban ngày nhỉ!

Ta đi về phía trước mấy bước, sống lưng cô ấy dính chặt lên cánh cửa: “Tiểu Phong, cậu... cậu muốn làm gì?”.

Ta không lên tiếng, dừng lại trước mặt cô ấy, hai cánh tay lặng lẽ ôm lấy cô ấy, một cơ thể cao hơn Phong Linh mấy centimet. Ta hơi ngẩng đầu, nhỏ tiếng thủ thi bên vành tai cô ấy: “Cậu gọi mình là ‘Tiểu Phong’, điều này chứng tỏ vẫn coi mình là bạn bè! Giai Đình, Dạ Lạc... sẽ không yêu bất cứ người con gái nào, anh ta là một tà ma bị nguyên rủa, gánh vác tội nghiệt nặng nề. Từng có một cô gái yêu anh ta sâu sắc, đã được anh ta tận tay mai táng rồi, nhưng mà, anh ta không hề yêu cô ấy, đúng vậy, Dạ Lạc không có trái tim của người phạm, kẻ không có trái tim, chỉ biết tổn thương người khác, làm sao lại có thể yêu người khác được chứ?”.

“Cậu nói láo”, cô ấy đột nhiên dùng lực đẩy ta ra, mắt không chế gào thét cuồng loạn, “Cậu nói láo, nói láo... đừng có ở đây phi báng anh ấy, anh ấy là hoàn mỹ nhất, cậu không xứng... không xứng quen biết anh ấy, không xứng làm tri kỷ của anh ấy, cậu căn bản là không hiểu anh ấy...”.

Ta lao đảo liên mấy bước, phần lưng đập vào gạch men cứng đơ lạnh lẽo, tay phải túm lấy trái tim đang đau đớn kịch liệt, men theo tường yếu ớt trượt xuống.

Ta dựa vào chân tường, gắng sức thốt ra lời: “Xin lỗi, mình sớm nên biết là...”.

“Cậu...” cô ấy kinh hãi, cuống quýt đi đến đỡ ta, “Xin lỗi, mình, mình không phải là cô ý... mình... cậu làm sao vậy?”.

“Ha... ha ha...”, nhìn thấy bộ dạng căng thẳng hối hận của cô ấy, ta không nhịn được bật cười, “Giai Đình, cậu thật sự si mê Dạ Lạc như vậy sao?”.

“Đừng bắt luận cậu nói như thế nào, mình vẫn yêu anh ấy, yêu đến mức không không chế nổi. Tiểu Phong, nếu như anh ấy ở trong lòng cậu là loại người đó, thì đừng bám lấy anh ấy nữa, nhường anh ấy lại cho mình đi! Mình... mình thực ra, thật sự... không muốn mất đi người bạn như cậu”, cô ấy gạt những giọt lệ lặng lẽ tràn ra.

“Dạ Lạc không mang lại hạnh phúc cho cậu được, đau khổ mang đến luôn lớn hơn những thứ khác, như vậy, cậu vẫn có thể tiếp nhận anh ta sao?”

“Mình không sợ.”

“Giai Đình, cậu thật sự là cô gái ngốc nghếch”, ta bất lực than thở đứng thẳng dậy dưới sự dụ dỗ của cô ấy, “Không sao rồi, chúng ta quay lại đi!”.

“Cậu đồng ý để mình và anh ấy ở bên nhau? Không phản đối?”

“Giả sử, số mệnh...”, bi kịch, ai có thể thay đổi?

“Tiểu Phong”, cô ấy kích động ôm lấy ta, “Cậu là bạn bè chân chính của mình, cảm ơn!”.

Ta cầm nín thở dài: Cô sẽ hối hận.

Thời khắc cửa mở ra, không ngờ Dĩ Tiên đang trông giữ ở cửa, coi như không có chuyện gì: “Đợi lâu quá, tôi đến xem sao”, rồi quay sang ta, “Sắc mặt của cậu không tốt, cần đi bệnh viện không?”.

“Đi bao nhiêu lần cũng như nhau, không sao đâu”, ta cười cười.

“Hai người đã cãi nhau? Vừa rồi nghe thấy tiếng của Giai Đình... rất lớn.”

“Ồ, chuyện đó... không phải, bọn mình, hòa hảo như cũ rồi”, người bị chỉ danh cười khan.

“Giai Đình thấy tôi phát bệnh, lo lắng quá nên muốn hét gọi người giúp đỡ, cô ấy chuyện bé xé ra to thôi”, ta nghĩ ra lời nói dối lấp liếm cho qua, không chú ý đến trong mắt Dĩ Tiên có một tia nghi hoặc lóe qua.

Không khí trên bàn ăn bỗng dưng đông cứng, đại thể tình hình là: Ta nhìn Đỗ An Trác và Âu Ngưng, Dĩ Tiên nhìn ta, Nghiêm Tuấn nhìn Giai Đình, Giai Đình nhìn mọi người, mỗi người ôm một tâm sự của riêng mình.

“Tiểu Phong, vì...”, Đỗ An Trác nâng cốc, ngẫm nghĩ cười nói, “Tình bạn của chúng ta, cạn ly”.

Ta lấy cốc sinh tố đáp lễ: “Tim không khỏe, không thể động đến rượu”.

“Nghe nói cô và Giai Đình cãi nhau, may mà bây giờ đã giải hòa rồi, vạn sự đại cát, mọi người có thể tụ tập lại với nhau là duyên phận, thật chẳng dễ dàng, sau này đối xử với nhau thật tốt nhé!”, Âu Ngưng phóng khoáng thoải mái nói ra những lời này.

Ta để ý nhìn cô ấy thêm vài cái, lần này quay về, ta cứ mập mờ cảm thấy cô ấy đã thay đổi chỗ nào đó, như thể đang che giấu điều gì, ta muốn làm cho vấn đề rõ ràng.

“Hừ, có thể khiến cho đồ hám trai chủ động hạ mình tiếp nhận điều ước hòa giải, nguyên nhân chỉ có một...”, Nghiêm Tuấn làm ra vẻ thần bí, ngữ khí mang theo chút châm trích, “Hai người bọn họ cố ý tránh chúng ta, gặp riêng nhau rồi, Tiểu Phong sức yếu nhiều bệnh dịch không lại cô gái hám trai cường tráng khỏe mạnh, dùng lời lẽ dọa nạt thêm vào bạo lực uy hiếp, thế là Tiểu Phong không thể không thỏa hiệp, nhường người con trai kia cho kẻ mê trai, mê trai nhất thời vui mừng, nút thắt đã có thể gỡ”.

“Nghiêm Tuấn cậu thấy tôi không thuận mắt thì cứ nói thẳng đi vòng vo mắng người thì có bản lĩnh gì chứ”, Giai Đình sắc mặt u ám, không kìm được tăng cao âm lượng.

“Nếu muốn người ta không biết trừ phi đừng có làm, cậu dám phủ nhận bản thân mình không có không?”, Nghiêm Tuấn không chịu yếu thế.

Thực sự thì quán ăn nhỏ, người không nhiều, ồn ào hơn nữa thì người vây quanh xem cũng ít, những người trẻ tuổi đang tới một câu cậu một lời khuyên can...

“Khổng Tử nói: Khi ăn không chuyện, khi ngủ không nói. Lúc ăn cơm thì phải ăn, cãi nhau thú vị lắm sao?”, Dĩ Tiên buông ra ngữ khí lạnh lùng.

Mọi người kinh ngạc phát giác, cô gái này là âm dương sư biết pháp thuật, hậu quả nếu chọc giận cô ấy... không thể lường được...

“Khụ khụ... Nghiêm Tuấn, đừng để Giai Đình vừa mới giảng hòa với Tiểu Phong xong, cậu lại trở thành đối tượng kết oán tiếp theo của cô ấy. Con trai thì lòng dạ phải rộng rãi chút, phải nhường con gái nhiều hơn”, Đỗ An Trác kinh nghiệm tâm đắc giáo huấn, “Nhỏ mọn hẹp hòi sẽ khiến người ta hiểu lầm là cậu đang ghen đó...”, đột nhiên ngừng lại.

Đang ghen? Mọi người hồ nghi nhìn sang hướng kẻ gây nên xung đột.

“Tôi, tôi chỉ là... ám ức cho Tiểu Phong”, Nghiêm Tuấn lý lẽ hùng hồn.

Thôi bỏ đi! Lấy ta ra làm bia đỡ đạn, ta không ám ức, không tính toán, chuyển chủ đề khác: “Đúng rồi, mọi người nghỉ hè có dự định gì?”.

“Chẳng mấy chốc là đến mà!”

“Vốn dĩ dự định về nhà, bây giờ tôi muốn ở lại trường tìm việc thực tập, ra ngoài rèn luyện”, suy nghĩ của Đỗ An Trác rất đơn giản.

“Về nhà cũng có thể tìm mà?”

“Haizz, Tiểu Phong, cậu không hiểu à, người ta là người có gia thất, chắc chắn không muốn phải chia tay nhau suốt hai tháng nghỉ hè, mỗi người một phương”, Giai Đình nhướn mày nháy mắt.

“Tiểu Ngưng có thể đi cùng với cậu ấy mà! Đưa về nhà gặp bố mẹ, thật tốt quá.”

“Cậu hình như rất hy vọng Đỗ An Trác rời khỏi Cốc Giang”, lời của Dĩ Tiên luôn đến đột ngột bất ngờ như vậy.

“Hả? Đâu, đâu có?”, ta nhanh chóng cúi đầu ăn cá, khẳng định chắc hai mươi phần, cô ấy nghi ngờ rồi.

“Tôi nghĩ cũng gần giống như cậu, nhưng mà đi hay ở, phải để bọn họ tự mình quyết định, chúng ta không có quyền cưỡng ép”, Dĩ Tiên nói tiếp nửa vế

câu sau, quán triệt tư tưởng dân chủ.

Được thôi! Ta lo nhiều rồi.

“Hai người... đang nói gì vậy?”, Đỗ An Trác mờ mịt chẳng hiểu.

Ta giả vờ điếc, cẩn thận gấp miếng cá mềm ngon thơm phức phức vào trong miệng.

“Thân là cây bồ đề tâm như đài gương sáng, luôn luôn chấm phui bụi, chớ cho dính bụi trần(1). Bồ đề vốn chẳng cây, gương sáng cũng không đài, xưa nay không một vật, lấy đâu dính bụi trần(2). Phật dạy vạn vật tại tâm, theo đuổi tư thế, Đạo giảng không nín không giữ, theo đuổi tránh thế, Phật gia muốn siêu thoát kiếp này, Đạo gia lại tu hành kiếp này, truy cứu nguyên lý của nó đều là một cách tu hành... An Trác, những điều này cậu không cần phải hiểu”, bạn học Dĩ Tiên trang trọng nghiêm túc giảng đạo lý chính nghĩa.

“Khụ khụ...”, tự ta thôi miên, bị sắc phải ớt cay.

Nghiêm Tuấn mấp máy bờ môi, không lên tiếng. Có lẽ là hiểu rõ dụng ý của Dĩ Tiên, cân nhắc đến phong ấn linh hồn trong cơ thể của Đỗ An Trác, Iris cũng từng nói đến nguy hiểm của Cốc Giang sau hai mươi năm.

Chú thích: 1 Bài kệ của Thần Tú.

2 Bài kệ của Huệ Năng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 11: Mưa Sao Băng

Ăn xong bữa tối ra ngoài, gió đêm vi vu mát rượi dễ chịu, mọi người vừa đi vừa thảo luận xem phải làm thế nào để quay về. Giai Đình thậm chí còn muốn đưa ta về nhà. Một người đàn ông lạnh lùng đẹp trai phi phàm đang đi về phía bên này.

Giai Đình dùng lực vỗ vào ta, chỉ vào anh ta kinh ngạc kêu, hai mắt đần ra.

“Ai?”, Đỗ An Trác nghi vấn.

“Họ hàng xa của Tiểu Phong, lần trước đến nhà cô ấy đã gặp, sau đó không ra ngoài nữa nên các cậu không nhìn thấy”, Dĩ Tiên tỏ ra không ngạc nhiên.

Âm thầm trong bóng tối theo đuổi cả một ngày rồi, xuất hiện rất kịp thời!

“Đi thôi”, Áo Nguyệt lạnh lùng như bình thường, dừng dừng quét qua năm người bên cạnh ta... đêm càng thêm lạnh lẽo rồi.

Trong một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, Doãn Kiếm đặt chiếc ly để cao xuống, nhìn người đàn ông trung niên mặc Âu phục màu đen chính thống trước mặt, chậm rãi thông thả hỏi: “Chú Hoắc, chú tìm cháu không phải là để thương lượng vấn đề phân bổ quyền cổ đông của Bắc Thái, vậy thì vì cái gì?”.

“Tiểu Kiếm à, chú Hoắc lần này đến, chủ yếu là vì Nhân Nhân... đứa trẻ đó chí khí cao, chỉ trách chú bình thường quá nuông chiều con bé, thiếu quản thúc, chú Hoắc có lỗi với cháu, hôn sự của hai đứa e là phải đẩy lùi thêm một thời gian rồi”, Hoắc Chấn Đình lời nói có ý xin lỗi.

Doãn Kiếm hơi sững lại: Hoắc Nhân Nhân không nói cho bố ruột cô ta sự thực sao? Sau đó thoải mái ứng đối: “Chú Hoắc, không sao cả, cháu nghĩ cô ấy cần một chút thời gian, vừa từ nước ngoài quay về, còn chưa thích ứng lắm”.

“Tiểu Kiếm, may mà cháu nghĩ được như vậy”, Hoắc Chấn Đình thở dài nặng nề, “Haizzz, Nhân Nhân có thể tìm được người chồng ưu tú như cháu đây, là phúc phận con bé từ nấy đời mới được! Chú Hoắc cũng vui mừng, nhưng không ngờ rằng nha đầu đó lại tùy tiện như vậy, tự làm theo ý mình...”.

“Cô ấy đi châu Âu nghỉ dưỡng, chẳng bao lâu nữa sẽ quay về thôi, chú Hoắc không cần trách cứ nặng nề.”

“Đi châu Âu?”, Hoắc Chấn Đình kinh ngạc, “Con bé nói vậy ư? Con bé nói nó đi châu Âu rồi?”.

“Chú không biết sao?”, Doãn Kiếm trái lại ngạc nhiên.

“Không, không... Tiểu Kiếm...”, Hoắc Chấn Đình cân nhắc một chút, nhanh chóng khôi phục lại bình thường, “Tùy con bé đi nhì! Cháu nói đúng, con bé cần thời gian... suy nghĩ một chút”.

“Chú Hoắc, chú có phải là có chuyện không tiện nói với cháu không?”, Doãn Kiếm sinh nghi.

“Ồ, không có gì”, Hoắc Chấn Đình vội xua tay, chuyển qua nói, “Tiểu Kiếm, chú dự định đem ba mươi lăm phần trăm cổ phần Hoắc thị đã đầu tư vào Bác Thái chuyển nhượng cho người khác, đương nhiên phần của cháu không cần động đến, lợi ích của Quảng An sẽ không chịu bất cứ ảnh hưởng nào vì điều này”.

“Chú Hoắc, chú...”, Doãn Kiếm càng nghi ngờ. Tiền đồ thuận lợi tốt đẹp ông ấy lại nguyện nhượng nhiều như vậy, bản thân mình gần như chẳng còn lại gì?

Hoắc Chấn Đình giờ tay ngăn cản lời anh ta sắp sửa nói ra: “Đừng hỏi chú vì sao, cũng đừng hỏi chuyển nhượng cho ai, sau này Quảng An chính là cổ đông lớn nhất của Bác Thái, Tiểu Kiếm, chú Hoắc tin tưởng cháu... và người dưới trướng của cháu”.

...

Trong câu lạc bộ vắng vẻ, một con quỷ mỵ lướt thoáng qua. Doãn Kiếm đi tay xuống, ma sát lên chiếc đồng hồ ở cổ tay trái, ánh sáng xanh da trời nhấp nháy ần ần, anh ta lạnh lùng nói: “Thực Hóa, người và Biên Trù đi điều tra một chút, ông ta ần giấu điều gì?”.

“Vâng”, bóng ma lặng lẽ lùi đi.

Đi trên con đường nhỏ yên tĩnh bên phố, ta hỏi người đàn ông bên cạnh: “Áo Nguyệt, phát giác ra điều gì rồi sao?”.

“Cốc Giang yêu vật tụ tập càng ngày càng nhiều, yêu khí nồng nặc, khác biệt một trời một vực so với mấy tháng trước.”

“Ta là nói... mưa sao băng của đêm nay.” “...”, anh ta không lên tiếng nữa.

“Đừng để bất cứ thứ gì đến làm phiền ta, nội trong một dặm, nếu có dị thể ngoài con người tiếp cận, giết không cần xét”, ta còn nguyện lấy tướng mạo của Dạ Lạc, bình thản hạ lệnh.

“Ngài đi đâu?”, Áo Nguyệt hồ nghi.

“Tìm phụ nữ”, ta khẽ thốt ra ba chữ, một đạo ngân quang lóe qua, thân hình biến mất, đi đến khu phòng thiếu nữ trang nhã. Giai Đình quỳ ở dưới sàn cẩm hoa violet, xem xét ngắm nhìn tỉ mỉ mỗi hài lòng bụng chậu hoa lên, đứng dậy quay người định đặt nó trở lại bàn. Khi nhìn thấy ta đứng dựa bên cửa sổ, cô ấy đột nhiên sững sờ, chậu hoa trong tay rơi xuống.

Ta nhanh mắt lẹ tay đón lấy chậu hoa violet sắp bị rơi vỡ nát, một tay kéo lấy phần eo của cô ấy lại, dẫn đưa quay một vòng, thuận thế đặt chậu hoa lên trên bàn, ôm ngang cô ấy lên. Một loạt động tác tốc độ mà lưu loát, Giai Đình rõ ràng chưa có thời gian phản ứng, phản xạ ôm lấy cô của ta, đôi mắt sáng trong sững sờ... dần ra.

“Dạ... Dạ Lạc?”, hồi lâu sau, cô ấy mới hoàn hồn.

“Đi theo ta?”

Gò má Giai Đình ửng hồng, rúc vào trong lòng ta, vùi đầu xuống khẽ đáp: “Vâng”, thẹn thùng lúng túng.

Ta nhẹ nhàng nhảy lên bệ cửa sổ, chớp mắt cái đã bay vào không trung, cô ấy sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, nhắm chặt mắt lại, thân thể cứng đờ, hai tay sổng chết bám chặt lấy ta, cực lực không phát ra tiếng kêu kinh hãi, chỉ sợ hãi lắm lắm: “Dạ Lạc...”.

Xòe ra một đôi cánh màu bạc, ta đưa cô ấy bay lên không trung dịu giọng vỗ về an ủi: “Giai Đình, ta sẽ không vứt em xuống đâu, mở mắt ra được không?”.

“Dạ Lạc, em... em... sợ...”, cô ấy cẩn trọng e dè hé mở một khe mắt, “Ý? Đang... đang... bay?”.

Ta cười với cô ấy, không phủ nhận.

“Đôi cánh? Đôi cánh của anh?”, trong mắt cô ấy ngập tràn kinh ngạc cùng ngưỡng mộ.

“Ừm”

“Lợi hại quá, đẹp quá! Em không phải đang nằm mơ chứ?”

“Ta có thể nghe thấy được tiếng tim đập của Tiểu Giai Đình đó.”

Cô ấy thẹn thùng đỏ mặt, hoảng loạn chuyển chủ đề: “Chúng... chúng ta đang đi đâu?”.

“Giai Đình không hỏi rõ ràng thì sẽ không đi cùng ta sao?”

“Em...”, cô ấy ngập ngừng.

“Ngắm mưa sao băng”, thấy cô ấy xấu hổ, ta không trêu đùa nữa.

Ta đáp xuống nóc của một tòa nhà cao tầng, ngẩng đầu lên là cả một bức màn u ám không lồ vô biên, trong vũ đài rộng rãi, dưới màn đêm đen như đĩa mực chỉ còn lại hai bạn ta, chờ đợi mưa sao băng lướt qua.

“Dạ Lạc, vì sao chỉ vào buổi đêm anh mới xuất hiện?”, Giai Đình dựa vào bả vai ta, kỳ quái hỏi.

“Em đoán xem”

“Em biết anh không phải người bình thường, cũng chắc chắn không phải là u linh, anh có nhiệt độ cơ thể, có cảm giác chân thực, lồng ngực rất ấm áp, thực sự khiến người ta si mê, anh là Dạ Lạc đang còn sống”, cô ấy ngược đôi mắt si mê đầy tình cảm lưu luyến lên, rồi lại cụp xuống, “Phải nói nữa là, đêm qua chúng ta còn... có hành vi rất thân mật”.

“Giai Đình, đó là...”, hiểu lầm.

“Tiểu Phong nói anh là tà ma, em không tin”, cô ấy cướp lời tốc độ rất nhanh, mặt dính vào cánh tay ra, “Anh đẹp dễ cao quý như vậy, giống Trích Tiên ở trong tranh, dịu dàng lương thiện, cứu em mà không cần báo đáp, anh như thế này, em không thể nào không yêu được. Em thích người đàn ông diện mạo đẹp trai, nhưng trước nay chưa từng có ai có thể giống anh, thật sự khiến em có thể không màng tất cả mọi thứ như vậy”.

“Em nên nghe lời khuyên của cô ấy, ta rất nguy hiểm”

“Em không sợ”, cô ấy bấu môi, rất không bận tâm, “À, đúng, Tiểu Phong có một người em trai tên là Dạ Ly, có ngoại hình nhìn hơi giống anh đó, anh tên là Dạ Lạc... Dạ Lạc, Dạ Lạc, nghe có vẻ giống như anh em”.

“Cậu ấy là em trai ta.”

“Đừng đùa em chứ, anh ta là em trai ruột của Tiểu Phong, anh là bạn của Tiểu Phong, hai người bạn anh làm sao có thể là anh em, bái làm con còn tạm được.”

“Cho rằng thế này cũng không phải là không thể được...”, ta thấy hơi khó xử.

“Không đúng à! Dạ Ly họ Dạ, anh cũng họ Dạ, diện mạo lại giống nhau, đặc biệt là đôi môi, bờ môi đẹp dễ rất quyến rũ, khiến người ta rất muốn hôn...”, cô ấy che miệng ngừng lời, thẹn thùng cúi đầu, “... cực kỳ giống, nói hai người là anh em ruột cũng không phải là quá, ha ha... em nghĩ ngợi lung tung rồi”, rồi lại làm thế cốc cốc vào đầu mình, tay liền bị ta nắm lấy.

“Giai Đình, Dạ Ly là em trai ta, ta từng nói bản thân mình với Tiểu Phong là tri kỷ, cô ấy chính là giống một con người khác của ta. Sờ dĩ ta hiện thân vào tối hôm nay, là bởi vì ban ngày không thuận tiện”, ta thẳng thắn nói.

“Em không hiểu, anh và Tiểu Phong rất cuộc...”

“Có một ngày em sẽ hiểu, nhưng thời khắc hiểu rõ đó... nếu như có thể, ta nguyện để em mãi mãi không hiểu. Giai Đình, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, đừng để bản thân mình hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 12: Con Đường Không Thể Quay Đầu

“Cái gì Chứ? Chơi trò câu đố thâm sâu với em à? Chẳng phải anh đưa em ra ngoài xem mưa sao băng sao?”, Giai Đình rút tay của mình về, nỗ lực trung ra khuôn mặt cười thoải mái, “Dạ Lạc, em phát hiện vai diễn hiện đại của anh tốt hơn cô trang, với tướng mạo của anh, những mỹ nữ cổ đại kia nhìn thấy rồi sẽ hồ thẹn vì không bằng, đồ kị chết mất, tạo hình hiện đại này, nhiều nhất cũng chỉ khiến những anh được coi là chàng đẹp hạn chết thôi, sẽ không tàn sát đồng bào nữ!”.

“Tiểu Giai Đình”, ta cười nhạt, “Ta cũng phát hiện, tốc độ chuyển đề tài của em quá nhanh.”

“Không... không có mà”, cô ấy áp ứng phủ nhận, quay nhìn lên bầu trời, chỉ tay lên: “Nhìn đi, sao băng, sắp rơi rồi, sắp rơi rồi”, ngay sau đó hai tay hợp lại, nhắm mắt cầu nguyện.

Ta ấn tay của cô ấy xuống: “Nhắm mắt rồi làm sao xem được?”.

“Một chút xíu thôi, rất nhanh”, cô ấy kiên trì chủ kiến.

“Thực hiện không nổi, hà tất phải ước, sao băng rơi xuống không thể nào chờ đi nguyện vọng của em, mắt nhìn nó nở ra một đường mỹ lệ cuối cùng trước khi dần biến mất, coi như là chút kính ý bé nhỏ! Chúng ta... xem là được rồi.”

“Dạ Lạc, đừng có như vậy”, cô ấy đột nhiên cảm xúc sa sút, kéo chặt cánh tay của ta, giọng điệu nôn nóng, giống như khóc nức, “Đừng có như vậy, em không muốn anh như thế này, giống như... anh sẽ rời xa em bất cứ lúc nào, không gặp lại nữa”.

“Trong khoảng thời gian ngắn, ta sẽ thường xuyên đến thăm em”, ta đưa ra lời hứa.

“Thật sao? Anh không lừa em?”

“Ừ”.

“Anh thật tốt”, cô ấy vui mừng nhảy nhót dựa vào lòng ta, ngẩng đầu ngắm từng đường tia sáng nhỏ dài cắt rơi bầu trời đêm, nở ra đẹp đẽ, điều linh ngần ngủ, giống như hoa khói, lẩm bẩm tự nói, “Dạ Lạc, tâm nguyện em muốn ước, là vĩnh viễn được ở bên anh... vĩnh viễn...”.

Vĩnh viễn sao? Rất xa xôi đó!

Đêm khuya, Nghiêm Tuấn trần trọc bắn khoăn, cầm di động bên gối lên, gửi tin nhắn cho Iris: “Chị họ, lời dự đoán sẽ thành sự thực sao?”, sau khi gửi đi mới nghĩ đến, muộn như thế này có thể chị ấy đã ngủ rồi, nên không dự định đợi đối phương trả lời, nhét di động xuống dưới gối, đầu óc bức bối đi ngủ.

Không ngờ rằng sau nửa phút, điện thoại đột nhiên rung lên, là tin nhắn của Iris: “Ngày mai gặp mặt nói”.

...

Nghiêm Tuấn vừa sáng sớm đã chặn ở cửa ký túc xá của Đỗ An Trác, kéo ra bên ngoài, trực tiếp nói thẳng: “An Trác, nghỉ hè cậu đưa Âu Ngưng về nhà”.

“...?”, người kia chẳng hề hiểu gì.

“Còn nhớ chị họ mình đã nhắc đến quê bói không có kết quả hai mươi năm trước không? Cậu chắc là cũng chú ý đến rồi, nhưng ngày này không ngừng xảy ra chuyện kỳ lạ, nhân lúc sự việc chưa lan rộng, có thể đi thì đi đi!”

“Nghiêm Tuấn, cậu sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời như thế này”, Đỗ An Trác thấp thoáng phát giác ra, “Có phải là biết được điều gì rồi không?”

“Minh là người thế nào cậu còn không rõ sao? Thật sự có chuyện giấu ai cũng sẽ không muốn giấu cậu”, Nghiêm Tuấn rất thẳng thắn.

“Được”, Đỗ An Trác khề than, không truy vấn, quay người đi được mấy bước lại nói, “Minh tin cậu, nhưng sẽ không rời khỏi Cốc Giang”.

“An Trác...”, Nghiêm Tuấn lo lắng quát.

“Yên tâm, mình cũng tin chị họ cậu, bọn họ chắc chắn có thể xử lý tốt, Cốc Giang lớn như vậy, không thể nào tất cả mọi người đều đi được. Ngự linh sư nhất định sẽ gắng hết toàn lực bảo vệ nơi này, mình muốn ở lại, chưa biết chừng có thể giúp đỡ được chút gì”, Đỗ An Trác quay người cười tươi, “Nghiêm Tuấn, Hội siêu nhiên giải tán rồi, chúng ta vẫn có thể góp sức làm chút chuyện có ích trong khả năng của mình”.

“Cậu...”, Nghiêm Tuấn ngạc nhiên.

“Nói thực lòng, mình muốn làm rõ chuyện trên người của mình”, chẳng hiểu sao có cảm giác bị giám sát, và cơn đau đớn tự nhiên đến đó... cảm thấy có thể tìm được đáp án ở Cốc Giang.

Trong một nhà hàng Hàn Quốc ở khu phố phồn hoa, Nghiêm Tuấn đối diện với một suất cơm cuộn rong biển vô vị. Trên bàn là tờ báo sớm vừa mua, trang đầu đã đăng những vụ án mất tích và người dân liên tục gặp phải sự tấn công bất minh ở Cốc Giang, một thành phố bất ổn, khắp nơi tiềm tàng nguy hiểm, đối với điều này, đau đầu nhất không ai hơn được chính là thị trường!

“Kỳ nghỉ quay về nhà đi”, Iris cắt miếng bò bít tết.

“Thật sự sẽ xảy ra? Những điều này là dấu hiệu của bão to gió lớn sắp đến?”, Nghiêm Tuấn đẩy tờ báo lên phía trước.

“Chị không nên nói cho bọn em biết nhiều như vậy”, Iris buông dao xuống, “Nhưng mà biết rồi cũng tốt, có thể tránh rơi vào nguy hiểm sớm một chút”.

“Chị họ...”, Nghiêm Tuấn giống như có chuyện, nhưng do dự không quyết.

“Có chuyện?”

“... Không có gì.”

“Cãi nhau với bạn học Giai Đình kia rồi?”, Iris cố ý chọc ghẹo cậu ta, “Không theo đuổi được?”.

“Có thể không nhắc đến cô ấy không?”

Iris càng hứng thú hơn: “Đề chị đoán coi, Giai Đình và Phong Linh thích cùng một người con trai, kết quả Phong Linh đã thắng, Giai Đình thua không cam tâm, em thì nhân cơ hội xuống tay, nhưng không chỉ không thành công, còn trở thành chiếc ống trút giận”.

Sắc mặt Nghiêm Tuấn nhăn nhó: “Chị họ, chị cũng đã hai tám tuổi đầu rồi, không thích hợp buôn chuyện như mấy cô nữ sinh, em thích Điền Giai Đình khi nào chứ, lại đến mức nhân rồi không có chuyện gì làm, đi chọc vào tổ ong sao? Kết cục làm đến mức trong ngoài chẳng ra người”.

“Tiểu Tử, em ăn gan hùm rồi à, dám nói chuyện với chị như vậy” Iris lập tức nặng chuyện rậm, u ám nghiêm rặng, “Mới vài ngày không được giáo huấn em đã ngứa da rồi phải không?”.

Nghiêm Tuấn vô lực nhìn cô ta một cái, uể oải xin lỗi: “Em sai rồi, chị họ, muốn giết muốn cắt xin nghe theo chị hết”, gấp một miếng com cuộn nhỏ lên nhét vào trong miệng, nhồm nhoàm nhai, như nhai rom.

“Tuấn, em bị bệnh rồi?”, thấy tình hình này, Iris thu cò cất trống, kinh ngạc với sự khác thường rất lớn của cậu ta, “Nếu đã phải chịu kích thích gì nhất quyết đừng giấu trong lòng, nói với chị họ đi, vạn sự có chị họ che chở, nhưng đừng nghĩ không thông. Cô chú chỉ có một cậu con trai là em đây, nếu em xảy ra chuyện gì, chị cũng chẳng có mặt mũi nào đối diện với phụ lão ở Giang Đông đâu!”, Iris lời lẽ khẩn thiết, câu nào cũng toát ra sự quan tâm của trường bối, giáo dục dẫn dắt thanh niên lạc lối.

“Em không có bệnh”, Nghiêm Tuấn nuốt miếng com xong, ngồi ngay ngắn, “Ăn no rồi, đi thôi”.

“Quay lại”, Iris nghiêm túc hạ lệnh, “Sự việc vẫn chưa nói xong đâu, tình địch của em là ai?”.

“Chị họ, chỉ nghĩ nhiều rồi, vấn đề cá nhân của mình cũng không giải quyết được.”

“Em có khai hay không?”, Iris thăm vấn nghi phạm.

“Em là em họ chị”, Nghiêm Tuấn đột nhiên chỉ vào cô ta, nhấn mạnh, “Là con trai ruột của em gái ruột của bố ruột chị”, ý là: Chị sẽ không dám dùng hình với em.

Trên đầu nổ vang ba cái cốc, Nghiêm Tuấn đội đầu đón khổ sở đem những chuyện xảy ra trong buổi tụ tập tối qua khai báo ra, bao gồm cả việc ra khỏi Back Home gặp được Áo Nguyệt của nhà Phong Linh. . .

Nhưng không nhắc đến nửa chữ đối với chuyện phát hiện ra phong ấn linh hồn của Đỗ An Trác, có thể không đáng lo ngại nhì! Chỉ cần bảo vệ được tình trạng hiện tại, thì không cần tự tìm phiền phức. Cục Đặc phái, ngự linh sư, bọn họ sẽ hành động thế nào?

Iris thì đang nghĩ, theo như em họ trần thuật và phản ứng của Điền Giai Đình, người đàn ông kẹp giữa cô ta và Phong Linh có lẽ không phải là Áo Nguyệt. Trong tám người, ngoại trừ một người con gái tên là Toàn Cơ chưa gặp ra, không hề có người thứ chín, vậy thì quan hệ mật thiết với Phong Linh... sẽ là ai? Có thể mê hoặc được Điền Giai Đình, vứt bỏ hết cả Doãn Kiếm và Áo Nguyệt, anh ta nhất định không đơn giản, ít nhất, tương mạo không thể so sánh được, nên dễ dàng khiến người ta ghi nhớ.

Liên hệ với mấy đầu mối trước đó, Phong Linh nghỉ học hai năm vừa quay lại trường, liền xuất hiện người thần bí âm thầm tương trợ, người thần bí? Có liên quan đến Phong Linh, trừ phi là Điền Giai Đình si mê. . .

Một đêm không trăng, không gian đêm u tối như nghiền mực đặc, sâu thăm thẳm. Đêm đen yên tĩnh rộng rãi mà mỹ lệ, giống như yên bình. . .

“Bụp...”, khắp trời máu nồng tưới khắp con đường vắng vẻ, kéo theo sắc đêm bị nhuộm thành đỏ thẫm. Mấy con yêu vật hình thù kỳ dị hóa thành một vũng máu nước thịt bùn, theo đó, mùi tanh cũng khuếch tán trong không khí.

“Tiêu Nhiên, một con chạy, tôi đi đuổi”, khuôn mặt tĩnh lặng như nước của đứa bé đẹp đẽ bức người, đồng tử màu tím nhạt lóe hiện sát ý. Chưa kịp cử động, trong tầm nhìn, một chiếc xe hơi màu đen lái đến, dừng lại ở bên đường, đèn trước xe chiếu sáng vào một khuôn mặt quyến rũ tinh tế. Sở Tiêu Nhiên hơi nheo mắt, nhìn cửa xe mở ra, một quý công tử thanh nhã, anh tuấn phong độ nhàn nhã đi xuống, tay trái để lên cánh cửa xe, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía trước, ngày nhớ đêm mong, kẻ thù muốn giết chết.

“Phi Dục, cậu đi trước đi!”, Sở Tiêu Nhiên cười nhạt dặn dò.

“Tiêu Nhiên...”, đứa bé biết kẻ đến không có ý tốt, không tránh khỏi lo lắng.

“Không sao cả, ta ở đây đợi cậu.”

Phi Dục hiểu anh ta nói đợi thì nhất định sẽ đợi, chưa từng lừa mình, không nghĩ nhiều nữa, tự đi đuổi bắt yêu vật chạy trốn kia.

“Không ngờ rằng cậu vẫn đang sống.”

“Sở Tiêu Nhiên.”

Hai người cách nhau hơn chục mét xung quanh bỗng chốc tràn đầy sát khí đầm máu, ngang ngược. . .

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 1: Sát Ý Chưa Thực Hiện Được

Tầng của tòa cao ốc trống trải rộng rãi, ta tựa vào lan can nhìn ngắm cảnh đêm của chốn đô thị phồn hoa, hắc ám đang tụ tập rục rịch, tội ác sắp sửa bắt đầu...

“Dạ Lạc, anh thích đứng ở nơi cao như thế này à!”, Giai Đình từ phía sau nhảy ra, dựa lưng vào lan can, hơi nghiêng ra phía sau, cười tủm tỉm nhìn ta.

“Đứng ở chỗ cao, mắt có thể nhìn đến tận chân trời, trông xuống chúng sinh, vạn vật đều bị khống chế trong tay, thiên hạ duy chỉ có ta độc tôn, cảm giác này, Tiểu Giai Đình không cảm thấy rất kỳ diệu sao?”, ta cười hỏi.

Nụ cười của Giai Đình đông cứng lại, cúi thấp đầu ngẫm nghĩ một chút rồi lại ngược khuôn mặt ngây thơ lên nói: “Dạ Lạc, em càng ngày càng tin chắc, anh từ thời cổ đại đến, nói cho anh biết nè! Bây giờ là Xã hội Chủ nghĩa, chứ không phải là vương triều phong kiến gì cả, những tư tưởng bá quyền quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn đó gặp đã bị đào thải rồi, hòa bình mới là mục tiêu của thế giới. Lịch sử giáo dục chúng ta, kiên trì giữ vững hòa bình, mới có thể phát triển. Nhà lãnh đạo quốc gia có nói, chúng ta phải cùng nhân dân các nước trên thế giới thúc đẩy nhân loại đề cao sự nghiệp hòa bình và phát triển, xúc tiến xây dựng thế giới hài hòa cùng phồn vinh, duy trì hòa bình dài lâu”, lời nói đầy lý lẽ, y hệt như một thanh niên thời đại mới nồng nhiệt yêu Đảng, yêu nước, yêu nhân dân, yêu hòa bình thế giới.

Môn Chính trị học rất tốt!

“Vừa rồi em đã sợ hãi?”, ta lạnh nhạt hỏi, cô ấy á khẩu, ta lại cười cười “Yên tâm, ta không phải là Phát xít Hitler, không có hứng thú với chiến tranh và hủy diệt các chủng tộc”, ngừng lại một chút xiu lại thâm nhảm, “Chỉ có chút khó khăn vì có giữ bỏ được hay không lại không do mình quyết định”.

“Anh cũng biết Phát xít? Không hẳn là người cổ đại”, Giai Đình mừng rỡ vỗ tay, sán đến gần, “Dạ Lạc, có thể nói cho em biết về chuyện của anh nhiều hơn được không?”.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy hy vọng đó, ta không vội trả lời, vui vẻ hỏi: “Em... có kể cho người khác nghe về ta không?”.

“Không, một chữ cũng không nhắc đến”, cô ấy dứt khoát lắc đầu, ánh mắt thất thần mơ màng như say mê.

Ta hài lòng nhếch khóe môi: “Tiểu Giai Đình, chúng ta quay về thôi”, không đợi cô ấy tỉnh ngộ, ta ôm lấy cô ấy, nhấc người bay vào màn đêm đen như mực không có ánh trăng...

Máu tanh trong không khí bị sát khí đang tràn ra từ phía bao phủ. Bên đường, có một người đàn ông trưởng thành đang nằm ngửa mặt lên trời, không biết còn sống hay đã chết.

Doãn Kiếm liếc mắt nhìn “thi thể” kia. Ánh mắt nhìn Sở Tiêu Nhiên càng thêm lạnh lẽo như có mãnh thú bức gần. Mấy phút trước, anh ta còn đang trên đường đi về hướng Phong Sơn, trên đường đi qua một con đường lớn ở gần đây, phát giác được trong bóng tối có hai con tạp yêu theo dõi, liền cô ý dẫn dụ đến chỗ vắng vẻ...

Ý trời, để hai người gặp nhau.

“Tiểu Kiếm, nếu như cậu tự cho rằng có thể giết được ta... ra tay đi!”, Sở Tiêu Nhiên lời lẽ mang ý châm biếm.

“Sở Tiêu Nhiên”, sự phẫn nộ uất hận đến tận xương tủy, oán hận tích tụ hai năm, thời khắc này tất cả được bộc phát, “Ta muốn ngươi... chết!”, nói rồi Doãn Kiếm giờ tay lên, một đường sáng xanh da trời phóng ra, anh ta hét lớn, “Đao Quỷ”.

Cùng lúc đó, u lam bảo thạch phóng ra một chùm ánh sáng, lao vào giữa không trung, trong chớp mắt mở ra một đạo kết giới vô hình.

Long Uyên phát ra khí lạnh âm u, ánh mắt Doãn Kiếm cũng lạnh lẽo đến rợn người, chẳng khác nào địa ngục tu la: “Đừng phí công nữa, ngươi làm gì chẳng nữa cũng chỉ lãng phí sức lực thôi, việc duy nhất có thể làm được, chính là... sẵn sàng chịu chết đi”, tuy thân thể vẫn là của Doãn Kiếm nhưng ánh mắt hệt như biến thành một con hung sát, mang theo thù hận, giết chóc và báo thù.

“Để tránh phá hoại thế giới bên ngoài mà thôi”, Sở Tiêu Nhiên nhẹ nhàng giải thích, ánh mắt trầm xuống, “Tiểu Kiếm, cậu tiến bộ rất nhiều rồi đó! Có thể gọi ra, sai khiến được linh thể mạnh mẽ như vậy”.

“Câm miệng”, Doãn Kiếm giận dữ quát, “Giả tạo, phản bội, lạnh lùng, tàn sát, vứt bỏ... tất cả những thứ ngày xưa ngươi mang đến cho ta, ta phải trả lại gấp đôi”, lời nói vừa buông ra, anh ta đã xách kiếm sai bước nhảy qua, động tác nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn rõ.

Trường kiếm đen như mực vút ra, kiếm khí mạnh mẽ, nhưng bị một luồng khí lưu không lồ chặn lại. Hai thanh kiếm va vào nhau, Sở Tiêu Nhiên bị ép lùi ra sau, Doãn Kiếm thuận thế bức anh ta đến bên dưới một thân cây, lưỡi đao sắc nhọn, hàn khí bức người, cách đối phương một thanh trường kiếm dựng thẳng đứng ngay trước cổ. Chỉ thiếu vài milimet nữa thôi là thanh kiếm ấy có thể cứa ngay được một đường máu chảy, rạch phá cổ họng Sở Tiêu Nhiên.

“Tiểu Kiếm, bây giờ mới thấy, khi đó giết cậu là lựa chọn chính xác ta chưa từng hối hận”, Sở Tiêu Nhiên lướt qua chiếc đồng hồ có quảng sáng màu xanh da trời nhạt trên cổ tay trái, không thèm nhìn đôi mắt thù hận ác độc đang muốn nuốt sống mình kia, “Bây giờ cũng vậy”.

“Ngậm miệng của ngươi lại!”, Doãn Kiếm đột nhiên mất không chế, trong đầu chỉ còn lại thù hận tăm tó. Dưới sự chi phối của thù hận, anh ta hung dữ ép lưỡi kiếm xuống.

Sở Tiêu Nhiên đột nhiên lóe thân biến mất, thanh kiếm đâm một nhát vào thân cây.

“Tiểu Kiếm, kiếm pháp của cậu vẫn giống như hai năm trước, không có tiến bộ gì cả”, Sở Tiêu Nhiên giờ kiếm lên chỉ thẳng vào sống lưng của Doãn Kiếm, ngang nhiên chế nhạo, ngọn lửa của tất cả oán thù trong nội tâm Doãn Kiếm đều bị đốt lên đến đỉnh điểm, thiêu rụi chút lý trí cuối cùng còn sót lại trong ý thức anh ta.

“Sở Tiêu Nhiên”, đồng tử đỏ máu gần như điên cuồng, anh ta phi chuyển thân hình, vung kiếm như mưa, phần nộ gầm lên, “Vì sao muốn giết ta?”. Đây là câu hỏi vương mắc trong trong đáy lòng Doãn Kiếm suốt hai năm trời, mãi không được sáng tỏ, không hiểu rõ, thật sự không hiểu rõ...

Doãn Kiếm lòng chứa đầy thù hận, xuống tay chiêu nào cũng tàn nhẫn, kiếm khí mạnh mẽ sắc nhọn, trong tiếng gió rít gào, tiếng kêu chát chúa và đập bắn ra những tia lửa kịch liệt. Một bên là kẻ muốn phục thù ngày đêm đã sa vào vực sâu, một bên là kẻ sẵn giết vì chính nghĩa, lạnh lùng vô tình...

Ta đập chân cẩn thận cho Giai Đình đang ngủ say, rồi đi đến bên cửa sổ, cảm giác vô lực kỳ lạ kia lại ập đến một lần nữa, thân thể như muốn đổ xuống bỗng được một đôi kịp thời đỡ lấy.

“Áo Nguyệt, tình hình thế nào?”, sau khi khôi phục lại được một chút sức lực, ta đứng thẳng người dậy, tay phải ấn lên huyệt thái dương.

“Dạ Lạc...”, Áo Nguyệt đưa tay về phía ta, lòng bàn tay có hai viên tinh thạch, một đen một trắng, lấp lánh rực rỡ.

“Cất đi tạm thời không cần.”

“Ba lần rồi, dùng tinh thạch có lẽ có thể tìm ra được căn nguyên.”

“Không cần, dù sao thì ngươi cũng sẽ chẳng rời xa ta”, ta cười vô vị nói. Tên này quá miễn cảm rồi. Nhưng, dù sao những lo lắng của anh ta cũng có lý... vẫn chưa đến lúc...

Lớp băng trên khuôn mặt Áo Nguyệt dường như có dấu vết tan ra, nét mặt dịu hơn một chút. Kế sách của ta đã thành công! Tiểu ác ma trong lòng đắc ý huênh hoang.

Anh ta không cố nài ép nữa, cất viên tinh thạch đi rồi lại nhìn ra bên ngoài: “Bọn họ... đã giao đấu”.

“Một bên khác thì sao?”

“A Mục và Tinh Hà đang giám sát cẩn thận...”

“Ừm, chúng ta đi đến hiện trường xem sao.”

“Hừ vừa gửi tin tức đến, ở đó đã có anh ta và Toàn Cơ, ngài không cần đích thân qua đó.”

“Hừ? Nói như vậy, bạn đồng hành cũng ở đó?”

“Chắc chắn vậy, hần ta rất nhiệt tình.”

Phi Dục bám đuôi theo yêu quái suốt cả quãng đường. Đêm đã khuya, hai thân hình xuyên qua những tòa nhà cao tầng san sát, khoảng cách càng lúc càng kéo gần. Khi cự ly còn không đến năm mươi mét, cậu bé lao xuống, từ từ giơ cánh tay phải lên, trong miệng đọc ra: “Nguồn của hắc ám, mở đầu cũng là kết thúc, cuối của huyết tận, hóa thành đôi cánh cong đen tối”. Từ mặt đất bay lên những quả huyết cầu tím đen nhỏ như giọt nước, sương mù cuộn lên, che phủ trời đất, yêu quái mất đi phương hướng, đột nhiên bị vây khốn ở giữa.

Cậu bé khua cánh tay vẽ ra một đường sóng khí, đồng thời nhanh chóng phi lên phía trước, thấy có thể giải quyết trong tầm tay liền chém vào yêu vật, không ngờ lại có một chùm ánh sáng khác rạch phá lớp sương mù, ép lui cậu ta, yêu vật cũng phát ra tiếng gầm thảm thiết, bị cắt thành hai đoạn, bay trong không trung, nổ tung trong không khí.

Phi Dục kinh sợ, một cảm giác bất an xuyên thẳng vào đáy tim, sương khí tản hết, cậu ta nhìn thấy bóng đen xa lạ lại quen thuộc ở trước mặt, sắc mặt trắng đã thì đột nhiên sợ hãi, bất giác lùi mấy bước về phía sau.

“Phi Dục, đã lâu chưa gặp, quan hệ của ngươi và loài người thật không bình thường đó”, người đàn ông khoác áo bào đen ngừ khí lạnh nhạt.

“Huyết Ma... Nguyên Đạo đại nhân!”, giữa hai bờ môi trắng bệch của đứa bé phát ra mấy âm tiết run rẩy, đôi mắt tím lóa lên sự sợ hãi. Hình phạt cậu bé phải chịu sáu năm trước chính là do người đàn ông này tận tay chấp hành, khi đó, cơ thể thương tích bầm dập giống như rác thải phế vật của cậu bé bị ném ra khỏi Ma Vực. Lúc Phi Dục thoi thóp còn một hơi thở thì gặp được Tiêu Nhiên, nhờ thế mới sống được đến ngày nay...

Ma đầu đáng sợ như một con ác mộng này, không phải là đang ở Ma Vực sao? Vì sao... lại xuất hiện ở nơi đây?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 2: Tranh Đấu – Sự Giác Ngộ Của Phi Dục

“Phi Dục, ngươi hoàn toàn không tiếp giáo huấn, nhiều lần với loài người, có mưu đồ bất chính với Ma Vực. May mà Thi Quý đại nhân đã thay đổi cửa vào của Ma Vực từ trước, nếu không thì Ma Tộc há chẳng phải vì ngươi mà gặp phải họa diệt vong sao?”

“Nguyên Đạo đại nhân, tôi không có... không nói cho bọn họ lối vào của Ma Vực, Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên cũng không ép hỏi tôi.”, đứa bé vội vàng thanh minh.

“Tiêu Nhiên? Tên loài người được xưng là đệ nhất Ngự linh sư – Sở Tiêu Nhiên?”, bờ môi máu của hắn hơi cong lên, “Phi Dục, bản lĩnh của ngươi không nhỏ đâu, so với tiểu cô nương tầm thường sáu năm trước kia, đã tiến bộ nhiều rồi”.

“Huyết Ma...”, Phi Dục vừa sợ hãi kích động vừa tức giận, “Đại nhân, xin đừng sỉ nhục cô ấy, cô ấy bị oan... đều là do tôi”, lòng đầy áy náy, Phi Dục cúi mặt xuống, nắm đấm nhỏ vô thức nắm chặt lại, “Điều tại tôi... là tôi đã liên lụy đến cô ấy, nhưng... tôi và cô ấy chỉ là bạn bè, không có ý định uy hiếp Ma Vực, cô ấy thậm chí... còn không biết tôi là Ma Tộc, cô ấy thật sự rất oan uổng... các ngài không phân rõ trắng đen, giết cả nhà cô ấy... tất cả các người...”, mỗi lần nghĩ đến điều này, trong lòng Phi Dục lại trào lên sự bi phẫn không thể phai nhạt.

“Phi Dục, trước đây ta đã cảnh cáo ngươi từ lâu, loài người và yêu ma không thể cùng tồn tại, ngươi đã vi phạm quy tắc này, thì bắt buộc phải trả giá. Nói cho cùng, cái chết của tiểu cô nương kia cũng là vì ngươi mà ra.”

“Đúng, tôi không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì tôi mà chết...”, Phi Dục cúi gầm đầu xuống, càng cảm thấy áy náy hơn.

Hồi tưởng lại ngày thu của sáu năm trước, Phi Dục ôm đầy lòng hiếu kỳ đối với thế giới loài người, lén lút chạy ra khỏi Ma Vực, đúng lúc gặp trời thu mát mẻ. Khung cảnh đầu tiên cậu nhìn thấy khi ra ngoài là: Một cô bé loài người ngồi dưới gốc cây phong yên lặng đọc truyện. Lá phong đỏ như lửa là lá rơi xuống chiếc kẹp tóc màu hồng trên đỉnh đầu cô bé, vô tình trở thành món trang sức rất tự nhiên, khuôn mặt cô bé phớt hồng, mũm mĩm, bộ váy cũng là màu hồng...

“Đáng yêu quá!”, Phi Dục không kiềm chế được tình cảm của mình, bạo gan đi về phía cô bé.

Cô bé không e dè chút nào, cười thân thiện với cậu ta...

Trong ấn tượng của Phi Dục, cô bé ấy luôn chia sẻ những điều tốt đẹp cho mọi người, tính tình phóng khoáng lại trang nhã. Cô ấy là người bạn loài người đầu tiên, là viên trân châu lấp lánh trong sinh mệnh của cậu ta. Một khi trân châu đã vỡ vụn, cuộc đời cậu ấy chỉ còn lại chuỗi lệ đắng vô tận không ngừng.

“Phi Dục, ngươi còn sống, ta có thể cân nhắc chuyện cho ngươi một cơ hội nữa, quay lại Ma Vực”, tên ác ma từng đập nát viên trân châu kia giờ lại đánh thức hồi ức của Phi Dục.

Cậu ta gạt mình sự tỉnh, kinh ngạc nhìn hắn.

“Ngươi ở bên cạnh Sở Tiêu Nhiên lâu như vậy, chắc là hiểu rất rõ về hắn, ít nhiều gì cũng phải biết một chút về nội tình của Ngự linh sư...”

“Tôi sẽ không phản bội Tiêu Nhiên”, Phi Dục không chút do dự từ chối, “Tất cả Ngự linh sư đều bài xích sự tồn tại của tôi, để phòng cản trọng, chỉ có ngài ấy chấp nhận tôi, coi tôi như đối tác thân thiết nhất. Tôi quyết định dùng tâm lòng trung thành còn lại của mình để báo đáp ngài ấy, tính mạng của tôi là do ngài ấy đặt về tôi sẽ vì ngài ấy mà sống, vì ngài ấy mà chiến đấu”.

“Loài người quả nhiên là đám chủng tộc đáng sợ, có thể mê hoặc ngươi đến mức này”, Huyết Ma bước lên phía trước khuyên nhủ dỗ dành, “Phi Dục, ngươi có từng nghĩ tới hay không, Sở Tiêu Nhiên cứu ngươi là vì thêm muốn sức mạnh của ma linh trên người ngươi. Ngươi chẳng qua chỉ là công cụ để hắn ta lợi dụng, là vũ khí để đối phó với Ma Tộc mà thôi. Nếu ngươi không còn bất cứ chút đất dụng võ nào, không còn giá trị lợi dụng nữa, hắn ta sẽ không cứu ngươi, không đối xử tốt với ngươi nữa”.

“Tôi...”, đứa trẻ dừng lời, đôi mắt màu tím mơ màng. Hồi ức quay trở về cuối thu năm đó, dưới gốc cây phong im lìm vắng vẻ chất đầy lá đỏ khô, những nhánh cây trơ trọi uể oải, số mạng của cậu sẽ giống như cô bé loài người đó, vui mình trong đám lá khô mục nát, lặng lẽ chờ đợi cái chết.

“Đứa trẻ đáng thương!”, một giọng nói dịu dàng vang lên.

“Ai?”

“Cậu sắp chết rồi.”

“Đúng vậy, chết... là cách giải thoát tốt nhất.”

“Nếu như, tôi muốn ràng buộc cậu thì sao?”, cậu bé được chủ nhân của giọng nói đó cẩn thận bế lên. Cậu ta đã được nhìn thấy nụ cười cuốn hút nhất của ngày thu, vô cùng thân thiết, ấm áp, “Đi theo ta, hoặc là, cậu sẽ chết ngay lập tức”.

Đôi đồng tử màu tím của cậu bé ngưng tụ, chờ đợi nhìn anh ta, không nói lời nào.

“Ta biết rồi”, người đó đảo mắt một vòng, lưu quang yêu mị. “Ta đưa cậu đi, từ nay về sau, cậu thuộc về Sở Tiêu Nhiên ta, kẻ khác không được nhúng tay vào”.

Sở Tiêu Nhiên, người đàn ông cao ngạo mà bình dị, Ngự linh sư loài người, chăm sóc, bao dung cậu ta cẩn thận chu đáo giống như một người cha. Thực ra, trong lòng cậu bé, từ rất lâu trước đây, đã coi ngài ấy là cha ruột của mình rồi.

“Phi Dục”, Huyết Ma lại lần nữa đưa tư duy của cậu ta quay về thực tại, “Ma Vực tuy không nhận thân thích, nhưng ta vẫn nguyện ý thừa nhận ngươi làm đệ đệ. Vốn dĩ, ngươi là người có đủ tư cách thừa kế vương tọa nhất trong tộc Huyết Ma, huyết thống thuần chủng cao quý, ma linh tiềm ẩn vô biên, nhưng ngươi lại dấy đưa không rõ ràng với loài người, không thể oán trách đại ca ta nhẫn tâm, xuống tay mạnh như vậy. Nếu ngươi còn muốn quay về thì hãy trung thành với Ma Vực ta, thế nào?”.

“Đại ca”, Phi Dục cúi thấp đầu, chậm rãi nói, “Không, Nguyên Đạo đại nhân, tôi sẽ không phản bội Tiêu Nhiên, tuyệt đối không...”, cậu ta từ từ ngược mắt lên, sự mờ mịt trong mắt đã thay bằng lòng kiên định không thể lay chuyển.

“Đừng cứng đầu ngu ngốc, loài người không đáng để ngươi phải như vậy.”

“Không phải cứng đầu ngu ngốc mà là giác ngộ, giác ngộ đối với sự sống, đối với ý nghĩa của việc tiếp tục sống, là bảo vệ Tiêu Nhiên, không liên quan đến những thứ khác, cũng không liên quan đến việc ngài ấy là loài người hay yêu ma, tôi chỉ đơn thuần... muốn giữ lại tất cả mọi thứ về ngài ấy”, đôi mắt tím trong trẻo của cậu bé lại có thêm vài phần nghiêm nghị, không hề sợ hãi.

“Xem ra, có nói nhiều cũng vô ích rồi”, dưới lớp áo bào đen tán phát ra khí tức u ám lạnh lẽo, “Phi Dục, nếu biết ngươi sẽ sống dựa vào loài người, khi đó ta phải giải quyết ngươi triệt để, chứ không nên lưu lại chút hơi tàn này cho ngươi...”, miệng hắn nở nụ cười tàn khốc, “Bây giờ giải quyết cũng chưa muộn, Phi Dục, đừng trách ta”.

“Phi Dục, đừng trách ta”, vẫn là những lời giống hệt như sáu năm trước còn văng vẳng bên tai, Phi Dục biết hắn ta muốn thanh lý triệt để môn hộ, lần này, cậu chạy không thoát rồi.

Cậu bé bày ra tư thế sẵn sàng tiếp chiêu, chân phải di chuyển nửa bước, khom người về phía trước, hai tay nắm chặt dao găm, trong miệng còn ngậm một con dao nữa, ánh mắt hướng thẳng vào kẻ địch hùng mạnh. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trán và lòng bàn tay của cậu bé đều lâm tím mồ hôi, thần kinh căng thẳng, không dám lơ là dù chỉ một giây.

Tầng sương khí màu máu đang dần lan tỏa, càng lúc càng dày đặc, không gian đỏ thẫm đục ngầu ấy chỉ dung nạp hai kẻ đối đầu nhau.

Một giọt mồ hôi chảy qua gò má, lăn xuống dưới cằm rồi từ từ chảy về dưới chân, Phi Dục ý thức được mình đã rơi vào trong Huyết Mê Hư Tịch của hắn, tình hình vô cùng bất lợi. Nhưng...

“Ta ở đây đợi cậu”, Tiêu Nhiên đang đợi cậu, đợi cậu quay lại cậu không thể chết, tuyệt đối không thể... Cho dù không có may mắn cơ hội thắng, cậu cũng phải dùng toàn lực để chiến đấu, nhất định... phải trở lại.

Phi Dục quyết định ra tay trước, định thần, nhanh chóng bật nhảy, cơ thể giống như một cơn gió mạnh, hai tay vung lên quăng hai con dao găm, rạch hai đường cong sáng đẹp trong không trung, đồng loạt tấn công mục tiêu, nhưng đều bị đối phương khéo léo tránh đi một cách dễ dàng.

Dao găm giữa đường đột nhiên chuyển hướng, quay lại tấn công thẳng về phía Huyết Ma. Phi Dục thuận thế nắm lấy con dao còn đang ngậm trong miệng, cắt một tia lửa tím rực rỡ, bay vút qua đó. Khi chỉ còn cách Huyết Ma vài bước chân, bóng hình nhỏ bé nhanh chóng biến mất, ẩn nấp phía sau lưng hắn ta, tập trung toàn bộ tinh thần tấn công hắn ta một đòn trọng thương hy vọng có cơ hội chạy thoát.

Ai biết được khi dao găm đâm vào, người đàn ông mặc áo bào đen trước mặt lại biến thành một khối sương đen tán đi...

Ảo ảnh! Phi Dục kinh ngạc vô hạn. Cậu vẫn luôn lưu ý đến động tác của hắn ta, không phân tâm dù chỉ một giây, hắn ta làm thế nào có thể biến mất được? Không kịp suy nghĩ sâu, cậu bé thẫn thán một tiếng: “Gay go rồi!”.

Con dao đâm giáng vào tim, “Á...”, bàn tay đen ngòm thâm nhập vào cơ thể nhỏ bé, thẳng vào trái tim, máu cuộn cuộn tuôn trào bàn tay Phi Dục ấn chặt lồng ngực đỏ máu, nơi ấy còn lưu lại hơi ấm của trái tim vừa rơi khỏi cơ thể.

Một luồng sức mạnh vô hình đẩy cậu bé bắn ra mấy trượng rồi ngã xống, khuôn mặt trắng bệch, mềm nhũn như dây leo nằm trên mặt đất, không ngừng thổ huyết, toàn thân như đang đắm chìm trong ao máu.

“Trong Huyết Mê Hư Tịch, bất cứ thứ gì cũng đều không thể thoát khỏi tầm mắt của ta. Phi Dục, hành động của ngươi ta nhìn thấy vô cùng rõ ràng, thủ thuật này thực sự quá ấu trĩ, Huyết Ma giờ trái tim màu đỏ tươi giống như quý Sa tăng hiện hình, tuyên án tử hình cho nó lệ, “Trò chơi kết thúc rồi, phần đồ của Ma Vực”.

Phi Dục gắng gượng ngẩng đầu lên, cắn răng nhìn trái tim vẫn đang đập phồng từng nhịp yếu ớt, trong mắt chứa đầy nỗi cay đắng: Quả là kiếp nạn khó thoát, phải chết nơi đây sao?

Tiêu Nhiên, xin lỗi, xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 3: Lý Do Xóa Sổ

Hai thanh kiếm liên tục va vào nhau, tiếng ma sát kịch liệt mang theo tia lửa bắn ra xung quanh, ngọn lửa thù hận đang cháy rực, nuốt chửng linh hồn.

Doãn Kiếm giống như có sức mạnh vô tận, chiêu nào cũng mạnh mẽ, tuy nhiên độ nhanh nhẹn lại không bằng đối phương. Giao đấu mười mấy hồi mà anh ta vẫn không thể khiến. Sở Tiêu Nhiên bị thương một chút nào, ngược lại bị Sở Tiêu Nhiên nắm được sơ hở. Sở Tiêu Nhiên vùng kiếm, khua vài đạo đã khiến người ta hoa mắt rối loạn, chớp mắt như, một con rắn dài thè lưỡi ra, chỉ thẳng vào yết hầu của đối thủ.

Doãn Kiếm không phân rõ được đòn tấn công hư thực của anh ta, chỉ vô thức tránh né. Chỉ một khắc sơ suất, trường kiếm đen mực đâm thẳng vào vai trái của Doãn Kiếm, cách trái tim chỉ chừng hai tấc. Đột nhiên, Doãn Kiếm nhớ về nhát kiếm xuyên vào ngực hai năm trước... hai năm sau, anh ta vẫn... muốn giết mình, không chút do dự, cũng không chút lý do.

Thanh kiếm lạnh lẽo nhưng lại không chút sát khí. Doãn Kiếm vừa hoang mang lại vừa đau khổ cùng phần nộ, anh ta cao thâm không thể đoán, khiến người ta căm hận, hận anh ta đến thấu xương. Anh ta từng là ân sư, là bạn bè, là người Doãn Kiếm kính trọng nhất, tín nhiệm nhất, kết quả lại phản bội, làm tổn thương Doãn Kiếm đến như vậy, năm lần bảy lượt hạ độc thủ với anh. Đây đúng là một sự nhạo báng lớn nhất trong thiên hạ!

“Tiểu Kiếm, dục tốc bất đạt, càng nôn nóng muốn đạt được thì càng chuốc lấy thất bại mà thôi”, Sở Tiêu Nhiên ngữ khí bình thản mà nhẹ nhàng, “Kiếm của cậu chiêu thức rất rối loạn, sơ hở đầy rẫy, còn lâu mới có thể tốt nghiệp. Người kém cỏi như vậy, không xứng làm học trò của ta”.

“Người kém cỏi như vậy, không xứng làm học trò của ta...”, câu nói ấy cứ như nghìn mũi kim đâm vào trái tim, cảm xúc kinh sợ của Doãn Kiếm khiến anh run rẩy. Trong quảng sáng xanh da trời nhạt một luồng sương đen đặc bỗng nhiên nổi lên. Trên vai Doãn Kiếm truyền đến cơn đau kịch liệt đến thấu xương. Khoảnh khắc thanh trường kiếm được rút ra, anh ta rên rỉ, mềm nhũn đổ xuống, tay giữ Long Uyên, quỳ một gối xuống đất, mặc cho máu tuôn trào, hơn nửa người đã nhuộm thành màu máu.

“Đại thiếu gia...”, sương đen ảo bồng biến thành linh thể, lo lắng bất an.

“Ha... ha ha...”, tóc mái trước trán che lấp khuôn mặt đang cúi xuống của Doãn Kiếm, tiếng cười lạnh lẽo, đáng chất mà nhạo báng, “Đây được coi như nguyên nhân sao? Lý do tôi bắt buộc phải chết bởi vì...”, anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt giận dữ chất vấn, “Ta chỉ là một thứ phẩm thất bại, làm ô uế Sở Tiêu Nhiên anh minh nhất thế người, cho nên bắt buộc phải xóa sổ... đúng không?”.

“Không hoàn toàn như vậy, cũng chẳng khác là bao. Ngươi là một thứ phẩm không chỉ không cần dùng đến mà còn có khả năng gây hại đến những người xung quanh. Thực tế đã chứng minh còn gì! Cậu không đủ tài năng, không đủ trình độ, hết sự việc này đến sự việc khác xảy ra, lần trúng độc, vụ nổ, hiểu nhầm, tổn thương, từng màn thảm kịch diễn ra, không thể nào vẫn hồi được”, Sở Tiêu Nhiên chậm rãi nói, “Tiểu Kiếm, cậu là thất bại lớn nhất trong cuộc đời ta, thứ nguy hiểm nhất, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với hậu quả của những sự việc kia, chính vì như vậy, cậu không nên tồn tại trong thế giới này”.

“Hừ, buồn cười thật! Đáng chết, Sở Tiêu Nhiên, ngươi... một vừa hai phải thôi”, Doãn Kiếm gắng gượng đứng dậy, Long Uyên cắm vào mặt đất, tay phải bịt chặt vết thương trên vai, dòng máu thuận theo cánh tay chảy xuôi đến khuỷu tay. Khuôn mặt toát lên thần sắc nghiêm nghị, không thấy được một chút đau đớn gì, ngoại trừ đôi mắt lạnh lẽo như băng.

Cổ tay trái buông thõng, ánh lên vầng hào quang xanh da trời nhàn nhạt. Đạo Quỷ hiểu ý, liền hóa thành một luồng sương đen hòa vào trong đó, đồng thời, xung quanh, mây khói bắt đầu tụ lại nhiều hơn, ngưng đọng thành một dải sương bao quanh cơ thể của Doãn Kiếm, cuộn cuộn không ngừng thâm nhập vào quảng xanh da trời.

“Sở Tiêu Nhiên, trước khi khuyên răn người khác người nên xem lại bản thân mình trước. Vừa rồi đứa trẻ kia là Ma Tộc?, Doãn Kiếm thấp giọng cười nhạo, “Hừ, ha ha... tự cho mình là thanh cao, lại cam chịu sa đọa, nguy quân tử mặt dày vô sỉ, ngươi dựa vào cái gì mà nói ta? Sở Tiêu Nhiên, ngươi

mới là nổi nhục lớn nhất trong đời Doãn Kiếm ta”, từ cổ họng trào ra một thứ có vị tanh, anh ta nâng mu bàn tay lên, quệt đi vết máu nơi khóe miệng. Dưới chân, một mảng bóng đen đang âm thầm lan tỏa, nuốt gọn tất cả mọi thứ xung quanh...

“Tiểu Kiếm, hãy mang theo thù hận đối với ta, đi đến vong xuyên bi ngạn, nơi đang nở đầy mạn chu sa hoa, nơi đó mới thích hợp với cậu”, Sở Tiêu Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn, giọng nói bình ổn, chăm chú nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay của đối phương, trong lòng hiểu rõ, đó chắc là chìa khóa để mở chiếc hộp kho báu. Trận giết chóc này khó mà tránh được.

Bảo thạch xanh thẫm tỏa ra ánh sáng, giăng thành trận pháp Thập Nhị Tinh Tượng. Dưới màn trời tĩnh lặng, phù ảnh chớp mắt đã hóa tác thành đủ loại nhân hình, chăm chú quan sát vật sẵn ma mị tiềm hành trong hắc ám...

Ngoài kết giới, Toàn Cơ đã tăng vọt nhịp tim, hai mắt sung huyết, kinh hồn bạt vía, vô cùng lo lắng: “A Kiếm, thâm quá rồi, đợi tôi... tôi đến đây!”.

“Bụp”, cô ta bị đập lên một bức tường không khí trong suốt, mặt dính vào vách tường, thân thể không còn nghi ngờ gì nữa mà bị rơi xuống...

Cô ta lại lần nữa bay lên không trung, chỉ vào người nào đó mắng nhiếc chửi rủa: “Hú, anh là tên ngốc nghếch, khôn nạn bị ỏi, lưu manh, độc ác, nham hiểm, cảm thú mặc quần áo, nhân cách hủ bại, không nhìn thấy A Kiếm của tôi đang gặp nguy hiểm ngay trước mắt sao? Anh dám ngăn cản tôi cứu người? Nếu A Kiếm có mệnh hệ gì lão nương đây sẽ giết anh đầu tiên...”, hung thần ác sát lâu bầu không ngớt.

Hú dịu dàng cười: “Toàn Cơ, chúng ta phải nghe chỉ thị từ Dạ Lạc đại nhân”, Hú tuyệt nhiên không hề bận tâm đến bữa “quyền” kia.

Toàn Cơ mặt co giật, nghẹn rồi. Người kia lại tiếp tục bổ sung: “Đại nhân từng có lời dạy, ngoại trừ ngài ấy ra, cô không thể nghĩ đến người đàn ông khác nữa”.

Toàn Cơ rất muốn vui vẻ: “Câu nói đó ám thị, Dạ Lạc sẽ vì mình mà ghen tuông không?”, lại rất muốn đau buồn: “A Kiếm, anh chết rồi tôi phải làm thế nào?”, thế là cô ta bắt đầu trầm tư: “Bất cả hai tay, tình yêu tay ba sao? Nữ nhân vật chính hạnh phúc, được hai người đàn ông ưu tú như vậy yêu mình? Tranh cướp? Hình như mình... vô duyên với chữ này, một mặt luôn thích không thêm đề ý, một mặt lại luôn cách người ta cả nghìn dặm, mệnh khổ quá!”. Toàn Cơ bắt đầu suy nghĩ sâu xa: “A Kiếm thích Tiểu Phong, Tiểu Phong chính là Dạ Lạc, cũng tức là A Kiếm và Dạ Lạc... hình như, Dạ Lạc và Ao Nguyệt còn mờ ám hơn...”.

Nghĩ đi nghĩ lại, hết góc này chuyển đến góc kia, chẳng có phần của mình nữa rồi, bị kịch quá! Toàn Cơ quệt nước mắt, sống có gì vui, chết cũng có gì sợ, cùng lắm là xen ngang vào cho thành bốn góc, hoặc là, đá văng Ao Nguyệt vạ ác ra khỏi cuộc...

Chính vào lúc nữ thần nào đó đang lơ đãng...

“Ai da, hai vị cũng đến để tăng thêm náo nhiệt phải không?”, một nam nhân mặc áo choàng vác một chiếc lưỡi hái lớn cười gió bay đến, giọng điệu quái dị.

“Phụng mệnh của Dạ Lạc đại nhân, đến quan sát tình hình trận chiến”, Hú nho nhã lịch sự, mỉm cười trả lời.

“Các hạ kế thừa được phẩm hạnh tốt đẹp của lệnh chủ khá là hoàn hảo đó, ứng xử khiêm nhường lễ nghĩa, bình dị gần gũi, dịu dàng như vậy, về ngoài lại anh tuấn phong độ, khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng!”

“Ngài cũng vậy, nghĩ thấy Từ Thần đại nhân có thể tận tình đem mạng người chơi đùa trong lòng bàn tay, nhưng luôn luôn giữ đúng quy củ, làm trọn chức trách, duy trì được trật tự sống chết của nhân thế, không hề xáo động hay hỗn loạn, tinh thần trách nhiệm và nghiêm cẩn này đáng để người ta học hỏi đó!”

“Các hạ quá khen, nếu trao đổi với nhau chức trách này, có lẽ ngài còn làm được tốt hơn là tại hạ...”

Hai kẻ mỗi người một câu, đối đáp qua lại, nữ nhân nào đó thấy chóng mặt, nhìn bên này lại ngó bên kia, không nhẫn nại thêm được nữa bèn chỉ tay: “Anh là tên trợ thủ của Doãn Kiếm kia?”

“Toàn Cơ, không được vô lễ với Từ Thần, cẩn thận Dạ Lạc đại nhân trách tội”, Hú nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Đừng mang Dạ Lạc ra để dọa tôi nữa”, Toàn Cơ trừng mắt.

Đứng một bên, kẻ bị điểm danh im lặng một lát rồi thông thả mở miệng: “Vâng, hai bên tự chủ, anh tình tôi nguyện”.

Anh tình tôi nguyện? Khả năng nghĩ xiên xẹo của nữ nhân nào đó lại bắt đầu: Hai người không có gì mờ ám với nhau đó chứ? Cái này phải là quan hệ mấy góc?

“Từ Thần đại nhân lần này đến để thu hoạch thành quả sao?”, Hú hòa nhã hỏi.

“Vốn dĩ là như vậy, nhưng Dạ Lạc đại nhân lại dờ dờ với ta...”, ngữ điệu nói chuyện của Vô Thương thường khiến người ta cảm thấy... không thoải mái.

“Nếu chỉ là trò đùa nho nhỏ, chắc người sẽ không bận tâm”, ta âm thầm xuất hiện ở trước mặt ba người, lạnh nhạt hỏi lại.

“Dạ Lạc đại nhân”, Vô Thương bình tĩnh đáp, “Rất vinh hạnh được gặp lại ngài”.

“Dạ Lạc!” Toàn Cơ thốt lên, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, chớp mắt đã bay vèo qua đó. Cô ta còn chưa kịp đến gần đã phải vội vàng phanh lại, nhanh chóng chuyển về vị trí cũ đứng ngay ngắn, đôi mắt xinh đẹp bắn ra vô số dao nhọn về phía Áo Nguyệt đang đi bên cạnh ta như vũ bão.

“Dạ Lạc đại nhân, có vẻ như ngài đang bị người ta bắt lỗi”, Hú khiêm nhường.

“Chuyện xấu dễ làm, chuyện tốt khó làm”, ta nhẹ nhàng nói, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, “Vô Thương, người có ý kiến?”.

“Có thể xin ngài thu hồi tình trạng, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra không?”

“Kẻ làm rối loạn mệnh cách của Doãn Kiếm đầu tiên chính là người, ta chẳng qua là có tình bằng hữu nên mới xen vào một chút, ngữ khí của ta trở nên lạnh lùng, “Cản trở đến người rồi sao?” một sự uy hiếp vô hình, ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Khuôn mặt dưới áo choàng hơi đông cứng lại, khóe miệng nhếch lên: “Dạ Lạc đại nhân, linh lực của ngài đã yếu đi rất nhiều rồi!”.

“Thì sao?”, ý người là một chọi một thì có thể thắng được ta? “Điều này không phải là một chuyện tốt...”, hần ta nghiêm túc chỉ ra.

“Cũng không phải chuyện gì không tốt”, kẻ phát ngôn là tăng băng Áo Nguyệt.

“Ồ? Xin thỉnh giáo?”, Vô Thương khiêm tốn hỏi. Hú và Toàn Cơ đều cùng chung biểu cảm “muốn biết vì sao” nhìn về phía Áo Nguyệt.

“Hừ, còn cần phải nói sao?”, Áo Nguyệt chỉ vào ta, lạnh lùng phớt lờ những đôi mắt “cầu xin dạy bảo” kia.

Mấy giây sau, Toàn Cơ hoảng hốt ngộ ra: “Ồ...”, rồi lại ý vị sâu xa nhìn sang ta, ánh mắt rất không đứng đắn. Hú vẫn duy trì nét mặt nghiêm túc, thư thái mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 4: Chuyển Biến

Ta có thể coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra không? Thật bức bối...

Đúng vậy, ta bây giờ rất dễ dàng bị sáu người bọn họ liên thủ trêu chọc đến không còn một manh giáp, sống mà cứ phải nhìn sắc mặt người ta, lúc nào cũng ở thế sẵn sàng chiến đấu, thật bị thảm! Nhưng mà, từ trước đến nay ta không thích bị quan tuyệt vọng, đành tự an ủi mình: Nhân phẩm chúng ta cũng không đến nỗi tệ...

Trong kết giới dưới kia, Thập Nhị Tinh Tượng trận, mười một tia kiếm ánh như chớp điện cùng sắc đen ở mặt đất bay lên, tấn công đan xen nhau, đôi bên nhanh chóng chuyển động để tránh các đòn tấn công. Trận giao đấu kiếm quang hỗn loạn ấy như thể rừng súng mưa đạn. Doãn Kiếm đã bị thương, thể lực xuống thấp phong, nhưng vẫn dựa vào nơi hiểm yếu của đối phương để ngoan cố chống lại, hành động không hề bị ảnh hưởng bởi vết thương, lấy cả mạng mình ra để đấu. Đất cuộn lên từng trời, như là gió cát thổi đến, không gian tàn phá thảm khốc đến không thể tưởng tượng được. Cứ đấu như thế này, nếu như không có một bên ngã xuống, thì khó mà dừng trận chiến được.

Ta định mắt lại nhìn kỹ thì thấy trên mặt đất có một người ngã xuống, bị thương một chút ở ngoài da, nhưng không chết.

Chao ôi, quyết đấu cũng đừng có cuốn cả những thị dân vô tội tay không tác sát vào chứ! Nghĩ lại thì, ta cũng là tay không tác sát, vô tội... nhưng... lại muốn dính vào.

“Vô Thương, đại lý trò chơi muốn thu dọn rồi?”, ta nhẹ nhàng hỏi.

“Dạ Lạc đại nhân có hứng thú... tiếp tục chơi không?”, Từ Thần che mặt cười.

“Khách át thế chứ, không như người mong muốn nhỉ!”

Vô Thương cất tiếng cười khùng khục: “Vậy thì, chỉ một lần này thôi, Dạ Lạc đại nhân xinh đẹp”, nói xong, hần chủ động bay đi, lui bước nhường đường.

“Đại nhân, nếu ngài muốn ngăn cản, cứ giao cho chúng tôi là được ngài không cần phải đích thân đi”, Hú mở lời.

“Bọn họ đã nhìn thấy ba người các người rồi, loại kết giới đó có thể chiếu ra bản thể chân thực, không tiện biến đổi thân phận, nếu như bên ngoài cường ép công phá vào, sẽ gây ra phiền phức. Các người đều ở lại chỗ này, ta đi.”

“Dạ Lạc, có thể đặc biệt khai ân không? Tôi chỉ đi xem A Kiếm một chút, bảo đảm không gây rối”, Toàn Cơ đôi mắt đẹp giống như nước sương buổi

sớm, thê thốt bảo đảm cùng ta.

“Ài...”, ta day day huyết thái dương, đi đến trước mắt mỹ nữ xinh đẹp duyên dáng, kéo cô ta lại kề vào bên tai khẽ nói, “Toàn Cơ, ta không thể ép ngươi sao?”, câu nói khí thế phùng phùng “Đừng có mang Dạ Lạc ra để dọa tôi nữa” kia, ta vừa khéo nghe thấy, đúng là tràn đầy oán khí đối với ta.

“...”, mỹ nữ đỏ dần nửa giây, đột nhiên ngẩng mặt lên, nước mắt tuôn rơi, gật đầu như bỏ cùi, “Có thể ép, có thể ép, Tiểu Lạc Lạc, ngài cứ ép đi, tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp”, vừa nói vừa trào lên người ta dụi dụi, “Tận tình ép đi! Cho ngài chèn ép thoải mái, ép thế nào cũng được”.

Cô ta hình như... rất cảm động?! Lại hình như... đã hiểu nhầm gì đó rồi?

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, mấy mảng ánh sáng màu tím nhạt chuyển động, chém nứt huyết mê hư tích thành một đường, u ám phun trào, nhấn chìm sắc máu đỏ thẫm.

Phi Dục chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, xung quanh đã khôi phục lại đêm khuya thâm trầm, trong tầm nhìn mờ hồ lại thừa ra một đứa trẻ và một nam nhân thân hình cao lớn. Cậu ta gắng sức phân biệt: Là... quân gia và... người họ hàng... của nhà Phong Linh ở Phong Sơn! Đứa bé trai lạnh lùng kia tuổi tác trạc như mình?! Bọn họ tại sao...?

Người đến chính là Tinh Hà và A Mộc, rục rờ hoa lệ bước lên.

Khuôn mặt Huyết Ma lướt qua sự ngạc nhiên, sau đó lại bình tĩnh thì lễ: “U Minh sứ đại nhân, ngọn gió nào đưa hai vị đến đây vậy?”

“Không nhìn tiếp nổi nữa”, Tinh Hà không chút biểu cảm như thường lệ.

“Ngươi là...”, A Mộc trình trọng tuyên bố, khua chuyển chiếc lưới hái lớn, chém ngang một đường, cường điệu, “Đối thủ của ta”.

“Ngài thật là hài hước”, nam tử mặc áo bào đen hơi cong bờ môi máu lên, “Bọn tôi sao có thể trở thành kẻ địch của Dạ Lạc đại nhân, tự đập đá vào chân mình được”.

“Chủ nhân sắp xếp ngươi cho ta rồi, cho nên sự sống còn của ngươi đều do ta định đoạt, tiếp chiêu đi!”, A Mộc huyết khí vừa mới hết ra, mãnh lực vùng đao quét tới, một hàng sóng khí đen đặc mạnh mẽ kèm theo đao sức hung mãnh lật trời phủ đất ập đến.

Huyết Ma bỗng chốc kinh ngạc, thần sắc âm trầm, chỉ một chiêu này đã vô cùng mạnh mẽ, không chút nương tình. Hắn đang định tránh đi, bên mặt lại bắn đến mấy đạo phi tuyến màu tím nhạt, nhanh chóng bắt người nhảy lên bầu trời đêm. Phi tuyến tản ra thành chiếc lưới bàn tơ mắt nhỏ hướng thẳng lên, truy đuổi không buông...

A Mộc vọt nhảy vào không trung, chém rơi một chiêu ác tru phạt, mấy đường lưới đao lớn màu đen từ bốn phía hướng đến tên ma bị trừng phạt. Tên kia bực bội nặng nề: Thủ hạ của Dạ Lạc càng không thể nói được một chút đạo lý nào. Ta chỉ sơ suất một chút đã thành thất sách rồi. Dạ Lạc... không hề đơn giản, còn khó ứng phó hơn so với tưởng tượng của ta.

Hắn ta bình ổn khí tức, tập trung toàn bộ tinh thần vào lưới đao nhọn đang bức đến gần, dùng kế ve sầu lột xác, một chiếc áo choàng đen trong nháy mắt chỉ còn những mảnh vụn bay lên, giống như những bông hoa tuyết màu đen là tả rơi xuống.

Huyết Ma thấy hơi kinh sợ: Sức mạnh của U Minh sứ giả đã như thế này, Dạ Lạc còn mạnh đến mức độ nào, linh lực của Thần sẽ khiến tất cả các yêu ma thèm muốn, hứng khởi vì ngài ấy. Dạ Lạc là hoàn mỹ nhất, là vật sẵn đáng giá nhất, Ma Vương vĩ đại nhất... hắn ta không khắc chế được sự kích động cuồng nhiệt trong lòng, thân thể không kìm được run rẩy, một sự hưng phấn trước nay chưa từng có...

Nhưng đột nhiên hắn lại phát giác ra, trái tim vốn đang bóp chặt ở trong tay, giờ đã không cánh mà bay!

Phi tuyến quần quanh vật thể màu đỏ chậm chậm dừng lại trước mặt Tinh Hà, được một tầng ánh sáng tím nhạt bao phủ lên.

“Ha ha, có chút bản lĩnh, tiếp thêm một chiêu nữa”, A Mộc nhiệt huyết phùng phùng, bày ra trận thế.

“Được rồi, A Mộc, chúng ta không phải đến để đánh nhau”, Tinh Hà lý trí nói.

“Để tôi giải con thèm một chút đã”, A Mộc vừa mới định cử động đã bị mấy đóa hoa thủy tinh màu tím chắn ở trước đường.

“Đối thủ phải từ từ bồi dưỡng, không thể vội vã nhất thời”, cậu bé rất lạnh nhạt, liếc nhìn tên ma đầu trên không trung, “Huyết Ma, ngươi là kẻ sáng suốt, không cần ta nói nhiều, đường sống, đường chết, tự ngươi chọn”.

“Phi Dục là phản đồ của Ma Vực, U Minh sứ đại nhân muốn nhúng tay, tôi không có sức ngăn cản, chỉ đành phiên hai vị trung trị giúp thôi”, Huyết Ma bỏ qua, quay người, bên miệng hiện lên ý cười nam hiểm, “Hẹn gặp lại”.

“Thật vô vị, không có bản lĩnh”, A Mộc nhìn theo bóng dáng biến mất bực bội nhún vai.

“Đó là lời thoại của tôi”, Tinh Hà khinh bỉ ông ta, cầm trái tim đi đến trước mặt đứa trẻ nằm trong vũng máu, “Trả ngươi”, rồi lật tay Phi Dục, đưa vật trả về chủ cũ.

Trái tim quay lại cơ thể, Phi Dục muốn thử bò dậy, “Khụ khụ” một con ho ra mấy ngụm máu, trước khi đứng thẳng lại, cậu ta liền ngã quỵ trên mặt đất,

hai tay miễn cưỡng chống đỡ cơ thể.

“Thật vô dụng, còn nhiều ma linh như vậy, lại không muốn phát huy, bị giết là đáng đời”, Tinh Hà lời ngay nói thẳng.

“Tôi... không thể dùng... Tiêu Nhiên nói, rất... rất nguy hiểm...”, Phi Dục trả lời đứt quãng, chậm chậm ngẩng đầu dậy, gắng sức hỏi, “Hai người... vì sao...”

lại cứu tôi?”.

Tinh Hà thấy sự việc đã giải quyết tương đối ổn thỏa, liền không muốn đếm xỉa gì đến nữa, cất bước rời đi.

“Vì sao... lại cứu tôi?”, kẻ phía sau vẫn kiên trì truy vấn.

Yêu ma tiểu tử, đợi ngày nào đó người quyết định sử dụng lực của ma linh tiềm tàng trong cơ thể mình, lúc đó hãy đến hỏi vấn đề ngu ngốc như thế này!”, A Mục quay đầu trả lời cậu ta.

“Muốn cứu thì cứu thôi, không cần phải có lý do gì cả, Tà Thần làm việc, từ trước đến nay không cần hỏi người khác, làm điều mà mình muốn mới là vương đạo”, Tinh Hà vừa đi vừa đọc.

“Bộp...”, một nắm đấm rơi vào đầu của cậu bé tự phụ, A Mục xấu xa báo thù, vô cùng nghiêm túc nhắc nhở, “Đó là lời thoại của Dạ Lạc”.

“Dạ... Lạc?”, Phi Dục kinh hãi.

Tinh Hà vốn định dừng bước, cực kỳ u oán bức bối nhìn chằm chằm A Mục, nhưng khi nghe thấy một tiếng kinh ngạc đầy nghi hoặc, nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy gì từ phía sau, bèn di chuyển mục tiêu: “Vẫn còn thắc mắc?”.

“Dạ Lạc?”, Phi Dục đồ dẫn lặp lại, vốn cho rằng Dạ Lạc không thể thoát khỏi liên quan với Ma Vực, lẽ nào... không phải? Bọn họ dám giao thủ với Huyết Ma, chứng tỏ không phải là yêu ma trong vực, vậy thì có thân phận như thế nào đây?

“Xuy...”, A Mục huyt sáo, thờ ơ hỏi, “Người quen biết ngài ấy?”.

“... Không”, Phi Dục vội vàng phủ nhận, “Không quen biết, chỉ là... nghe nói...”.

“Không bước chân ra khỏi nhà mà tiếng tăm cũng bay xa như vậy à? Chẳng trách Dạ Lạc đại nhân lại khiêm tốn đến mức không thể khiêm tốn hơn như thế”, A Mục vỗ lẽ ra.

“Dạ Lạc... đại nhân?”, Phi Dục càng kinh hãi hơn, chỉ từ cách xưng hô đã thấy, bọn họ rất có khả năng là... thủ hạ của Dạ Lạc. Dạ Lạc là chủ của bọn họ. Ông ta không bước chân ra khỏi nhà? Khiêm tốn? Điều này giải thích thế nào? Dạ Lạc rõ ràng nhiều lần gây ra những vụ thảm án máu tanh khiến người ta kinh hãi ở mấy thành phố, kinh động khắp trên dưới Cục đặc phái, lần đầu tiên phát ra lệnh tru sát tối cao.

Dạ Lạc hung bạo tàn ác, thủ hạ của ông ta tại sao lại cứu mình? Âm mưu sao?! Nghĩ đến đây, Phi Dục không kìm được, trái tim thất lại mất đầy cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 5: Đêm Của Sự Thật Ghé Đến

Tinh Hà không chút biểu cảm nhìn cậu bé đang cảnh giác, thờ ơ hỏi: “Người căng thẳng cái gì?”.

“Tôi... tôi không hiểu... dụng ý của các người...”, Phi Dục cố làm ra vẻ bình tĩnh, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ phải sống để quay lại nói cho Tiêu Nhiên phát hiện trọng đại này, trước mắt tuyệt đối không thể để bọn họ nhìn ra sơ hở.

“Dạ Lạc đại nhân phải bọn ta ra ngoài để ý đến người, trời biết được ngài ấy nghĩ cái gì, người đó tự cho mình là thông minh quen rồi chỉ cần không xâm phạm đến, quyền và lợi ích của bọn ta, ngài ấy muốn làm gì thì làm”, A Mục thái độ rộng rãi, “Không thêm tính toán với các người”.

“Chuyện đêm nay đừng có nói cho bất cứ người nào khác”, Tinh Hà chỉ ra trọng điểm.

Phi Dục bắt giác run rẩy.

“Vết thương trên người của người...”, Tinh Hà nhìn nhìn, tùy ý tìm một lý do đỡ.

Đôi mắt tím ngừng chuyển động, im lặng chăm chú nhìn cậu ta không nói.

“Quên đi chuyện đã gặp bọn ta, món nợ nguoi và tên ngư linh sư kia đến ngôi nhà cũ ở Phong Sơn điều tra và theo dõi, ta sẽ xóa sạch hết, nếu không thì...”, trong đôi mắt đen lạnh lùng phóng ra bức xạ lạnh lẽo, lưu lại câu nói dờ chừng rồi quay người rời đi.

“Đừng để đến lúc bản thân hối hận thì đã muộn”, A Mục thông cảm với cậu ta, lúc sắp đi có ý tốt nhắc nhở.

Để lại đứa trẻ trọng thương một mình mơ màng: Bọn họ không phải đang nói đùa...

Vẫn không nghĩ thông được, vì sao hai người đó phải cứu cậu ta? Một hành động thừa thãi...

Trong kết giới, cảnh tượng trước mắt không thể miêu tả được, khói trần khắp nơi, cũng đủ để kinh hãi lòng người, nơi bị chiến tranh tàn phá cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi. Tàn phế đổ nát, khói lửa ngùn ngụt, cỏ cây chết hết, cảnh tượng suy tàn như ngày tận thế của địa ngục trần gian, lực phá hoại lớn mạnh như vậy, thực là thế gian hiếm có. Nếu không có kết giới làm bình phong, e rằng cả khu phố chẳng có ai may mắn thoát nạn.

Một chùm ánh sáng mạnh màu bạc như thác nước tuôn trào bay thẳng xuống, tấn công vào hai luồng kiếm khí đối xung kịch liệt, ba lực hội tụ, giống như hai cực âm dương của dòng điện lưu cực mạnh tiếp xúc với nhau, lửa nóng của núi lửa phun trào và sóng thần của biển khơi xung đột, sau tiếng nổ vang mang tính hủy diệt, chấn động trời đất, là sự trầm lắng, vạn vật im lặng.

ết giới không chịu đựng được lực tấn công, lặng lẽ tan đi, Địa Ngục một khắc trước lại trở thành nhân gian thái bình, ta thấy hơi ngạc nhiên. Ta đã đánh giá cao chất lượng kết giới của ngư linh sư hay là đánh giá thấp thực lực của bọn họ? Bất luận như thế nào, kết quả cuối cùng là hai người đều bị chấn động, lùi ra hơn mười mét, Doãn Kiếm phun ra một ngụm máu tươi, gắng gượng mới có thể đứng vững, chiếc áo sơ mi cộc tay trên người nhem nhuốc máu, nhìn thấy mà kinh hãi.

Vết thương nghiêm trọng như vậy mà anh ta vẫn có thể tỉnh táo chiến đấu với một địch thủ hung mãnh, không thể không nói, ý chí của loài người, bất luận là yêu, hay là hận, luôn luôn ngoan cường đến đáng sợ, khiến Thần cũng phải kinh hãi.

Người đàn ông đẹp trai thanh lịch còn lại, bình tĩnh ẩn giấu sát khí không lộ không dễ phát giác ra, so với ở Dạ Trạch lần trước thì chân thực hơn nhiều, thân phận và sức mạnh chân thực, sự lạnh lùng vô tình chân thực, và sự cảnh giác chân thực: “Ài?”.

Lúc này, ta đang ngăn cách ở giữa hai người, thấy sự kinh ngạc, nghi hoặc, đề phòng trong mắt anh ta, ta không định nói thật chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi báo cảnh sát rồi, nội trong năm phút nữa cảnh sát sẽ đến. Hai người còn muốn tiếp tục đánh nhau nữa không?”, nói xong ta đi về hướng người dân vô tội nằm đó, “Còn hơi thở, chưa chết”, rồi quay đầu lại nhìn Doãn Kiếm, “Tôi cũng gọi 120 rồi”, điều này có nghĩa là sẽ thuận tiện đưa anh đến bệnh viện luôn.

“Anh là ai?”, đôi mắt chưa đầy thù hận được phủ lên một lớp sương lạnh mù mịt mà sắc sảo.

“Khả năng cản ngược lại của tinh thạch đối với người rất lớn, khó mà tránh được, cuối cùng chịu khổ chính là bản thân cậu, nếu không dùng được thì vứt bỏ nó đi, chẳng có chút nào là không tốt với cậu”, ta chậm rãi đến gần anh ta.

“Hừ, nói lung tung”, sắc mặt Doãn Kiếm u ám, “Đừng cản trở ta chỉ giết Sở Tiêu Nhiên, không muốn chết thì tránh ra”, thanh trường kiếm trực tiếp chỉ vào ngực ta.

Ta nhắc hai ngón tay lên chặn lưỡi kiếm, di chuyển sang một bên: “Cậu không nghe hiểu lời của ta sao, nếu như có thể sử dụng tinh thạch chính xác, tổn thương do bị nó cản ngược lại sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng cậu hình như... dùng nó... một cách rất... dã man”, nghĩ đến hành động của anh ta, ta chỉ có thể dùng từ này. Tinh thạch có thể giết anh ta, nhưng anh ta không đủ sức giết anh ta.

Khuôn mặt Doãn Kiếm quét qua nét giận dữ kèm theo nghi hoặc: “Nó không phải là của nguoi?”.

Tinh thạch là Phong Linh cho anh ta, mà bây giờ ta lại là Dạ Lạc, không phải của ta, làm sao lại biết phải sử dụng như thế nào? Không vội vàng, ta thông thả cười nói: “Nhưng điều này lại không đủ để cho thấy ta không biết cách dùng nó”, vừa nói vừa lùi ra sau một bước, nghiêng đầu nhìn sang kẻ còn lại, “Sở tiên sinh, anh thật sự nhần tâm xuống tay với học trò yêu quý của mình à?”.

“Anh muốn ra mặt cho cậu ta?”, một câu phản vấn, nghe không ra được cảm xúc.

“Thế gian nhiều chuyện bất bình như vậy, nếu như mỗi một chuyện đều phải ra mặt, vậy chắc là ta bận không thờ nổi mặt.”

“Anh là thần thánh phương nào?”

“Rất nhiều việc không tiện nói, Sở tiên sinh cứ một mực coi ta là kẻ địch cũng không sao”, bên tai nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát vang từ xa truyền đến, ta bình thản nói, “Cảnh sát đến rồi”.

Sở Tiêu Nhiên nhàn nhã ngẩng đầu, chỉ lưu lại một câu: “Anh dạy dỗ cậu ta cho tốt, rồi hãy đến tìm tôi báo thù, cơ hội thắng có thể sẽ lớn hơn một chút”, nói xong, thông thả rời đi.

“Đứng lại!”, Doãn Kiếm nôn nóng quát lớn, ngã nhào về phía trước.

Ta đuổi cánh tay ra kéo kẻ thương tích chằng chịt này lại, an ủi: “Sau này còn cơ hội, cậu bây giờ... quá yếu”, tuy nói đúng sự thật vẫn tốt hơn, nhưng

không ngờ câu nói này lại mang đến cho anh ta sự kích lệ rất lớn.

Một ngụm máu phun ra ngoài, cơ thể bất giác cứng đờ, viên tinh thạch ở cổ tay trào ra từng luồng khói, màu đen...

“Ta đưa cậu ấy đi bệnh viện, các người tản ra đi!”, ta nói với mười mấy linh thể đang quây lại gần đó.

“Ngài...”, linh thể hôm trước thấy trong phòng làm việc của Doãn Kiếm do dự một lát rồi, “Vì sao?”.

“Nói thế nào đây?”, ta khẽ đáp, “Duyên phận nhì!”. Đêm nay, chính thức xuất hiện rồi.

Doãn Kiếm được đưa lên xe cấp cứu, ta cùng cảnh sát quay về đồn để lấy lời khai. Thân phận: Người qua đường A. Sự kiện trải qua: Tận mắt nhìn thấy người con trai anh dùng dao đâm vì cứu người qua đường B mà đánh nhau với tên côn đồ, liền lập tức báo cảnh sát, mấy phút sau, cảnh sát đến, tên côn đồ nghe thấy động tĩnh chạy trốn, do trời quá tối, không nhìn rõ được tướng mạo của tên côn đồ...

Khi Sở Tiêu Nhiên tìm thấy Phi Dục, cậu bé trên người trọng thương, tình hình giống như lần đầu tiên họ gặp nhau cuối thu của sáu năm trước, bất giác hai mày nhíu chặt lại, trong lòng cũng đoán được vài phần.

“Tiêu Nhiên, ngài... không... ở đó... đợi tôi sao?”, Phi Dục ngạc nhiên.

Sở Tiêu Nhiên cẩn thận ôm cậu ta lên, dịu dàng nói: “Không thấy cậu quay lại nên đi tìm”.

Đứa trẻ thấy mũi mình cay cay, cố gắng nhẫn nhịn không rơi nước mắt, trong đôi mắt màu tím lấp lánh những giọt lệ trong sáng cảm động: “Tôi xin lỗi, tôi...”.

“Cậu gặp hấn rồi?”

Phi Dục gật đầu, giọng nói đột nhiên trở nên gấp gáp: “Tiêu Nhiên, tôi...”, có manh mối của Dạ Lạc, thời khắc vừa mở miệng, bên tai cậu bé lại vang lên lời đe dọa của Tinh Hà và A Mục: “... đừng khiến bản thân mình hối hận thì đã muộn”, đôi mắt lạnh lẽo đó, khiến cậu ta cảm thấy run rẩy trong lòng.

“Cái gì?”

“... Tôi muốn nói, Huyết Ma đích thân đến Cốc Giang, chắc chắn là có chuyện lớn...”, đứa bé cúi mặt xuống, cố ý tránh ánh mắt nghi hoặc của Sở Tiêu Nhiên.

Sở Tiêu Nhiên nở nụ cười nhạt: “Thực ra, ta cũng cảm giác được Dạ Lạc và Ma Vực có liên quan”.

Không, không phải, Phi Dục thầm hét trong lòng, Dạ Lạc là người khác, chính là ở ngôi nhà cũ trên Phong Sơn, còn đáng sợ hơn cả Ma Vực. Nhưng... có thể nói không? Đứa trẻ trông còn có vẻ nhỏ hơn mình kia, biết được thân phận của bọn họ, biết được bọn họ đang theo dõi, gần như bất cứ chuyện gì cũng có thể phát hiện được, ánh mắt đó, khiến người ta cảm thấy lo sợ một cách kỳ lạ...

Ra khỏi đồn cảnh sát đã là hơn một giờ sáng, ta thuận đường đi đến bệnh viện, vừa bước đi, phía sau đã có một giọng điệu lạnh lùng đi theo: “Ngài thật sự không ngại phiền phức”.

“Thù tặc thôi mà, quy củ là điều cần thiết đối với xã hội pháp trị của loài người.”

“Ngài không phải là thích lo chuyện bao đồng một cách bình thường” Áo Nguyệt đúc kết.

Thần thái ta không hề nặng nề, tâm trạng giống như gió thu vì vu thổi tung một mảng lá rụng khô héo, sau đó, cô độc lẻ loi cuốn đi...

Đối diện với cô y tá trực ban thần hồn điên đảo kia, ta mới ngộ ra một điều: Không thể lúc nào cũng dựa vào quy tắc của người để làm việc, đi thẳng đến phòng cấp cứu thì tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 6: Gặp Lại Doãn Điệp – Cái Gọi Là Tình Hình Thực Tế

Sáng hôm sau, ta trốn học như thường lệ, điện thoại vang lên không ngừng, âm vực của Giai Đình ở mức cao nhất đang gào lên: “Tiểu Phong, cậu chết ở đâu vậy? Hôm nay học môn Ngân hàng Tiền tệ, điểm danh theo hình thức gấp thăm ngẫu nhiên, cậu bất hạnh trúng giải rồi!”.

Ta thăm đau buồn cho mình ba phút, đáp: “Vừa đến bệnh viện”.

Dưới lầu giảng đường giờ tan học, đám người ủa ra như sóng nước, Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn nhìn cái thấy Lương Dĩ Tiên đang đợi ở dưới cột đèn đường.

“Tìm bọn tôi có việc?”, Đỗ An Trác khuôn mặt đẹp trai mang theo vẻ rạng rỡ, sạch sẽ trong lành như ánh nắng mặt trời, mang đến cho người ta cảm giác rất dễ chịu.

“Đi chỗ khác nói chuyện đi!”

Ba người chưa kịp cất bước thì một bóng người cuồng loạn chạy đến, xẹt qua người bọn họ, bay ra xa. Đỗ An Trác nhận ra người đó, thuận miệng gọi to, “Giai Đình, chạy đi đâu mà vội như vậy?”, mấy phút trước còn nghe thấy cô ta gọi điện thoại cho Phong Linh.

Người trước mặt nghe thấy tiếng gọi vội phanh gấp, quay đầu lại nói không rõ ràng: “Bệnh viện... Tiểu Phong ở bệnh viện”.

“Cô ấy bị làm sao?”, người hỏi câu này trong lòng bỗng căng thẳng.

“Không phải cô ấy, là Doãn Kiểm... nằm viện”, Giai Đình chạy quay lại thờ phì phò trả lời.

Trong hành lang yên tĩnh, ta vô cùng cảm khái bản thân mình và bệnh viện có duyên như vậy, đây là lần thứ mấy đến đây rồi? Nghe thấy trong phòng bệnh truyền ra tiếng khóc lớn của thiếu nữ: “Anh trai... anh trai, anh mau tỉnh lại đi... anh trai...”.

Ta dừng bước chân: Tiếng khóc này... Doãn Điệp!

“Tiểu Điệp”, giọng nói của Doãn Kiểm nghe khản đặc vô lực, “Đừng khóc nữa, anh trai chỉ mệt chút thôi, muốn ngủ một lát, em giỏi lắm, vừa đến đã làm anh tỉnh giấc”, trong ngữ khí trách cứ có vài phần nuông chiều dung túng.

“Cái gì chứ, em đến từ sớm mà, đợi rất lâu anh cũng không tỉnh, em sợ lắm!”, Doãn Điệp không ngừng thút thít, “Anh... em rất sợ”, tiếng lầm bầm trở nên yếu ớt.

Ta lịch sự gõ cửa, đợi một lát sau, khóa cửa chuyển động, một đôi mắt đỏ sưng húp như hạt đào ngược lên, tầng sương nước uồn ướt che phủ, mấy giọt nước mắt còn đọng lại bên hàng mi dưới rất dày, long lanh sáng sủa, khiến người ta thương xót.

“Cô tìm ai?”, mi tâm tinh tế nhú chặt lại, có lẽ là bất mãn với ánh mắt dò dẫm chăm chú nhìn cô ấy của ta.

Ta lập tức tỉnh táo, cười nói: “Cô không nhận ra tôi sao? Trong bữa tiệc tháng trước đã gặp nhau, tôi là bạn học của A Kiểm, nghe nói anh ấy nằm viện, muốn đến thăm một chút”.

“Cô?” cô ấy cẩn thận quan sát một lượt, lông mày nhú lại càng chặt hơn, “Cô? Nữ sinh kỳ lạ chẳng hiểu sao lại xuất hiện ở trên lầu nhà tôi hôm đó!”.

Người kỳ lạ khó hiểu là Áo Nguyệt chứ! Ta được anh trai cô chính đại quang minh mời đến đó.

“Tiểu Điệp, để cô ấy vào đi”, Doãn đại thiếu cất lời ân chuẩn. Người thanh niên nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng bệch không giọt máu, dựa vào đầu giường, quét mắt nhìn ta một cái rồi nói với em gái: “Tiểu Điệp, mấy ngày nữa là thi đại học rồi, về nhà ôn tập bài vở đi, anh không sao đâu”.

“Em không đi, em muốn ở bên cạnh anh”, tiểu cô nương rất buồng bình, ánh mắt nhìn ta hình như... có ý thù địch.

Ta bây giờ là Phong Linh, không đắc tội gì với cô ấy chứ? Tuy Dạ Lạc... chắc chắn là có... được rồi, nụ hôn đó, ta thừa nhận mình đã sai.

“Nếu như không thi được vào Đại học Cốc Giang, mặc kệ em có đồng ý hay không, anh cũng sẽ đưa em sang Pháp”, Doãn Kiểm uy hiếp một chút.

“Anh...”, Tiểu Doãn Điệp trúng chiêu, bực bội giậm chân.

“Nếu thi đỗ, có thể ở lại, tham gia lễ đính hôn của anh và Nhân Nhân.”

Doãn Điệp vui vẻ còn ta im lặng.

“òn anh khi nào sẽ đính hôn?”, tiểu cô nương mặt mày tươi tắn hỏi.

“Đợi Nhân Nhân đi nghỉ quay về rồi mới quyết”, Doãn Kiểm dịu dàng cười nói.

Ta đột nhiên hiểu ra, nụ cười này, nụ cười giả tạo như thật đây sao? Giả vờ không để tâm, giả vờ rất vui vẻ, nhưng không tìm được lý do, đành mỉm cười với người khác để che đậy sự bi thương trong lòng mình, anh ta đã làm rất tốt, ta cũng đã làm rất tốt. Nhưng mà, hai người bọn ta không giống nhau...

Anh ta có thể lựa chọn, còn ta thì không.

Bóng dáng đẹp đẽ rời khỏi phòng bệnh, cắt đứt mạch suy nghĩ của ta. Doãn Kiểm chậm chậm dựa vào gối, ngẩng mặt nhưng vẫn nhắm mắt: “Tiểu

Phong, ngồi xuống đi”, dung nhan anh tuấn có vẻ mệt mỏi.

Ta ngồi xuống bên giường, nhìn sang người bị thương kia, trong lòng thấy thán phục, tối qua mới bị trọng thương, mất nhiều máu như vậy, hôm nay đã có thể tỉnh táo, ý chí và sinh mệnh quả là vượt xa người thường.

Sở Tiều Nhiên đã hạ chiến thư, còn kéo cả ta vào, dạy anh ta sử dụng tinh thạch, là đúng hay sai? Ta không cách nào chắc chắn được thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Vấn đề trước mắt là: Không gian quá yên tĩnh!

Ta ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, sự quan sát học hỏi của thực nữ liền biến thành cái nhìn trực tiếp, mặt mày thanh tú, đẹp dễ thương tha. Cũng may, ta không phải là sắc nam, định lực mạnh mẽ, nếu không thì anh ta chắc chắn tới rồi, trạng thái không chút phòng bị này rất thích hợp cho người ta... Ôi, lạc đề nghiêm trọng!

Trong tình huống thông thường, muốn phá vỡ cục diện ngưng ngập này cần phải tìm được chủ đề không ngưng ngập.

“Tiểu Diệp là em gái anh? Thật dễ dỗ dành!”, nếu như lão đệ của ta nghe lời bằng một nửa cô ấy thì tốt quá.

“Em cho rằng anh là vì dỗ dành con bé đi mới nói như vậy ư?”, anh ta chậm chậm hé mắt, nghiêng mặt nhìn sang ta, rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống anh ta chút nào, trong ánh mắt có sự dịu dàng ta chưa từng nhìn thấy.

“Anh nói anh đối với Hoắc Nhân Nhân...”, không có cảm giác gì.

“Chính là giống như em đối với anh, không có cảm giác”, lời nói rất thẳng.

Anh ta từng nói ta có thể nhìn thấu mọi thứ, nhưng lúc này, người nhìn thấu tất cả đổi lại thành anh ta rồi, ta im lặng không nói.

“Cho dù không có cảm giác, cũng có hy vọng”, anh ta tiếp tục nói, “Tiểu Diệp rất thích cô ấy, chỉ tiếp nhận cô ấy. Nhất định là em cảm thấy rất hoang đường phải không, hạnh phúc của bản thân mình vì sao phải để cho người khác chi phối. Nhưng em chắc chắn không biết, Nhân Nhân là người anh yên tâm nhất để gửi gắm Tiểu Diệp. Anh biết cô ấy có thể giúp anh chăm sóc tốt cho Tiểu Diệp. Trước khi ngày đó đến, nên để cho tất cả mọi người đều cảm thấy hạnh phúc, chẳng phải là rất tốt sao?”.

“Hạnh Phúc cuối cùng...”, đẹp nhất cũng bị thương nhất, giống như sau màn pháo hoa rực rỡ, chỉ còn lại nỗi cô đơn, ta khẽ nói, “Niềm hạnh phúc này quá tàn nhẫn, nỗi đau khổ như từ trên trời rơi xuống đất, không phải ai cũng có thể chịu đựng được”.

“Quả nhiên, em biết rất nhiều điều”, bờ môi mỏng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, đồng tử trong tròng.

Anh ta bóc mẽ lời nói của ta?! Thú vị lắm sao?

“Tối qua anh gặp một người, một người đàn ông”, anh ta vô cùng bình thản, “Tin tức anh ở bệnh viện, chắc là do anh ta nói cho em biết nhỉ?”.

“Ừm”

“Không định nói cho anh biết anh ta là ai sao?”

“Anh ta...”, kịch bản vốn là tri kỉ, nhưng ứng phó với Giai Đình còn có thể chứ đối với Doãn Kiếm thì... thôi bỏ đi!

“Có quan hệ không tầm thường với em?”, một câu hỏi thăm dò anh ta dùng khẩu khí chắc chắn, còn ẩn chứa sự nhạo báng, “Thế là tất cả đều đã có lời giải thích, anh ta biết cách sử dụng tinh thạch, bởi vì đó vốn dĩ là đồ của anh ta, anh ta tặng cho em... Dạ Hủ của Dạ Minh Châu coi em là chủ, Áo Nguyệt và Toàn Cơ yêu thương bảo vệ em, đều là bởi vì anh ta, anh ta chính là nguyên nhân của những biểu hiện không bình thường của em? Tối qua anh ta cứu anh, cũng là bởi vì em? Ha ha, một người đàn ông tương mạo như người trời, sức mạnh xuất thần nhập hóa, hoàn mỹ đến như vậy, em đương nhiên sẽ lựa chọn anh ta... thế, cũng tốt...”, đôi mắt khép lại, yết hầu hơi chuyển động như đang nuốt xuống nỗi cay đắng khổ sở.

Câu nói “cậu quá yếu” kia đã tổn thương lòng tự tôn của anh ta sao?

Cảm xúc quá kích động sẽ ảnh hưởng đến vết thương, ta cẩn thận kéo chăn ra, thấy dưới vai trái ánh ra màu đỏ thẫm nhàn nhạt, bèn nhẹ nhàng phủ tay lên, thân thể của anh ta hơi cứng lại. Cơ thể và trái tim cùng bị tổn thương, linh hồn vỡ nát, vẫn phải một mình gánh vác, giống như con dã thú bị thương, chỉ biết trốn vào trong hang núi tự liếm vết thương của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 7: Khó Quên Đi, Một Sai Lầm

Nhìn khuôn mặt anh tuần dần thư thái, ta không biết phải an ủi như thế nào?

“A Kiêm, không quên được Phong Linh thì hãy nhớ cô ấy. Trước khi ngày đó đến, nếu còn có một người nhớ đến cô ấy, cô ấy sẽ rất vui mừng, bởi vì vĩnh viễn tồn tại ở mặt còn lại của tấm kính không chân thực cho nên cô ấy dễ dàng bị quên lãng, không có ai có thể trở thành ai đó của cô ấy, nếu như, có một thế giới gọi là yêu, kẻ không hoàn chỉnh như cô ấy chỉ có thể xếp tình yêu sau tình bạn, và không hy vọng cô ấy là ai đối với một ai đó. Có thể ở lại trong ký ức của ai đó đến khi rời đi, Phong Linh đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

“Con người ta không thể thay đổi được số mệnh, có lẽ thật sự nên quên đi rồi. Em nói lời này là đang thỉnh cầu sự buông tha của anh sao?”, Doãn Kiêm vẫn nhắm mắt, hàng lông mi dài hơi run rẩy.

“Anh có thể từ chối.”

“Anh rất muốn từ chối, rất muốn quên đi, nhưng mà... có một số chuyện, cho dù em nỗ lực như thế nào cũng chẳng thể quên được, vô cùng khó khăn, cho nên, em hãy yên tâm, cho dù cả thế giới này có lãng quên, anh cũng sẽ nhớ em suốt cả cuộc đời, cho đến khi đến nơi bị ngan màu đỏ mất đi tất cả ký ức”, anh ta nắm lấy bàn tay đang đặt lên vết thương của mình, “Tiểu Phong, khát vọng của em từ trước đến nay không phải là khát vọng, là anh không có tư cách lựa chọn”, đôi mắt hé mở, đọng đầy nỗi bi thương chân thực nhất.

“Cảm ơn sự thẳng thắn của anh...”, nhưng có rất nhiều việc, không ai có thể nói rõ được. Trong thế tục, con người quá dễ dàng quên mất bản thân mình lúc ban đầu, khi muốn tìm lại, thì lại chẳng biết là đã đánh mất ở đâu, chỉ có thể sinh tồn theo cách mà mình lựa chọn, không chỉ Doãn Kiêm anh, Phong Linh cũng vậy, nếu như nói anh không có tư cách yêu, Phong Linh càng không có tư cách được yêu.

“Không cần dùng ánh mắt này để nhìn anh. Anh đã nói không cần em thương hại”, anh ta có chút không vui, “Muốn cảm ơn anh thì hãy ở lại bên cạnh anh lâu thêm một chút”.

Ta thu tay lại, cảm thấy rất bất đắc dĩ, nào dám thương hại anh ta? Ta chẳng dám nói nhiều nữa, sợ không cẩn thận lại đã kích anh ta, cơ thể bệnh tật này còn gánh nổi sao? Ở bên cạnh anh ta thêm một chút thì có thể, chỉ cần anh ta không thăm dò về quan hệ rắc rối phức tạp rắc rối giữa ta và... một thân phận khác của ta là được.

Lát sau, vượt ra ngoài dự liệu của ta, anh ta đã cười, nụ cười nhàn nhạt vô cùng thư thái.

Sau buổi trưa một ngày hạ đẹp đẽ có gió và mặt trời, ta dường như nhìn thấy cây sắt đã nở hoa.

Phong thủy luân chuyển, ba tháng trước, ta nằm đây, anh ta ngồi bên cạnh, bây giờ anh ta lại nằm đây, còn ta ngồi bên cạnh, không khí vẫn như xưa. Doãn Kiêm dường như rất hưởng thụ không gian yên tĩnh như thế này, có người ở bên cạnh, hoặc là ở bên cạnh của ai đó, không cần nói gì, chỉ cần lặng lẽ ở bên cạnh đối phương.

Tiếc là ta không mang theo sách đến. Tuy ngắm anh chàng đẹp trai này cũng khá bổ mắt, lại có nhân tính hơn mấy kẻ ở nhà kia nhiều, hơi thở đều đều, ngủ say rồi sao? Ta rón rén đứng dậy, cánh tay chống ở mép giường liền bị túm chặt, sau đó là một câu hỏi: “Đi đâu?”.

Chưa ngủ say ư? May mà ta còn chưa định phá rồi.

Thật trùng hợp, bên ngoài có người gõ cửa, ta thần nhiên cười nói: “Mở cửa”.

Tiểu Trình mặc một chiếc váy voan đơn giản, những đường xếp li của chiếc váy không quá đơn điệu, toát ra mấy phần thanh nhã. Cô ta đứng ở đó, giống như một đóa sen thanh khiết không vướng bụi trần.

Cô ta gặp Doãn Điệp dưới lầu, sau vài câu trò chuyện liền biết được Doãn Kiêm bị thương nằm viện nên vội vàng chạy đến.

Tiểu Trình rất khách sáo cảm ơn Doãn Kiêm, trong nháy mắt đã lộ ra sự bối rối dưới vẻ ngoài bình tĩnh, cô ta nói: “Phẫu thuật của mẹ tôi đã định ngày rồi, vào thứ Tư tuần sau, phí phẫu thuật... tôi sẽ nghĩ cách trả anh”.

“Không cần, hai chúng ta không ai nợ ai”, Doãn Kiêm rất lạnh lùng, “Nếu như nói còn có quan hệ gì... tôi chỉ coi cô là bạn học của Tiểu Phong”.

Giao dịch kia, nên làm ta đã làm rồi, không nên làm ta cũng đã làm rồi, Tiểu Trình thuận lợi lấy được phí phẫu thuật cho mẹ, chuyện giữa bọn họ, ta không tiện xen vào nữa.

Chỉ coi cô ấy là bạn học của ta sao? Đối với Tiểu Trình, câu nói này dù sao cũng tổn thương người ta quá. Hơn nữa, lại kéo cả ta vào...

Tiểu Trình chưa chút nhếch nhếch khóe miệng: “Đúng vậy, tôi cũng chỉ coi anh là bạn học của Tiểu Phong. Mọi người... đều là bạn học”, cô ta gạt lực khổng lồ chế cảm xúc của mình, hít sâu một hơi, nặng nề nói, “Tôi... không làm phiền hai người nữa” rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Có lẽ ta đã sai rồi, trên đời lấy đâu ra nhiều cái gọi là như ý đến vậy?

Người đến thăm bệnh lượt này nối tiếp lượt khác, Tiểu Trình vừa đi, Giai Đình và Dĩ Tiên cùng Đỗ An Trác, Nghiêm Tuấn đến báo danh.

“Tiểu Phong”, Giai Đình thân thiết chạy đến ôm lấy ta, nửa đường liền chuyển hướng sang nhân vật chính đang bị bệnh, mừng hớn hớ: “Đại thiếu gia, xin chào!”.

Người đẹp trai luôn luôn được chào đón...

Doãn Kiếm thông thả ứng phó, che giấu hoàn toàn sự phản cảm và bài xích trong lòng.

Đi Tiên giờ một tờ báo lên: Trang đầu, Doãn thị trưởng gặp gỡ với sếp tổng của Tập đoàn Tài chính Hoắc Thị, cùng nhau nỗ lực vùi dập vinh phát triển kinh tế của Cốc Giang, xây dựng Cốc Giang thành trung tâm tài chính của khu vực Châu Á Thái Bình Dương, hướng đến thế giới văn văn, trang hai đăng tải sự tích cứu người của Doãn Kiếm.

Nội dung bài viết này... tôi qua ta đã cung cấp cho Sở Cảnh sát, đề cao công bằng, lấy “sự thực” để nói, tiểu ác ma sâu thẳm trong lòng hoa lệ biến thân thành thiên sứ xinh đẹp.

Đi Tiên bình tĩnh tự nhiên, hỏi thăm người bị thương, “Có thể nói rõ một chút không?”.

Ta để ý cô ấy mặc một chiếc áo tay lỡ rộng rãi, cánh tay phải cuốn một dải băng, giấu trong ống tay áo, bị thương sao?

“Sao nào? Bị phóng viên mua chuộc rồi?”, đương sự nhẩn nại đọc xong và gấp tờ báo lại, tùy tiện vút lên chiếc bàn ở đầu giường, có chút chế giễu.

“Chỉ có tôi xử lý phần của bọn họ”, bạn học Di Tiên lấy “lẽ” đáp lại phốt lò sự ngạo mạn của anh ta, “Doãn Kiếm, tôi biết anh khác với người thường, có thể sai khiến linh thể. Trước đây ở Hội siêu nhiên, anh luôn lười nhác, khi cùng nhau ra ngoài làm nhiệm vụ thì thường tránh sang một bên nhân nhả như không có việc gì, nhưng điều này không thể ngăn cản việc tôi phát hiện ra năng lực của anh. Cho dù là yêu quái hay u linh, anh đều có thể nhìn thấy, nhìn thấy rất rõ ràng, hơn nữa, chẳng cần làm gì, bọn chúng cũng không dám lại gần anh. Tôi không biết nguyên nhân, lúc đó, trên người anh sẽ sản sinh ra một đạo khí tức rất dễ nếm, rất kỳ quái, trên thực tế, nếu thật sự giao thủ, tôi cũng chưa chắc có thể khiến anh bị thương được”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 8: Mơ Hồ Chồng Chéo

Ta nhận thức sâu sắc rằng mình đã coi thường Di Tiên, với tài năng của cô ấy, nếu như biết được sau lưng Doãn Kiếm là Tử Thần, không biết có còn duy trì được bình tĩnh như thế này không?

Một tin động trời, người kinh ngạc nhất đương nhiên là Giai Đình, cô ấy bay đến chỗ ta nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Phong, quan hệ của cậu và Doãn Kiếm không tồi nhỉ! Anh ấy có năng lực kỳ dị... như vậy?”

“Câu hỏi này nên hỏi chính anh ấy thì tốt hơn.”

“Không thể báo cáo”, khẩu khí lạnh lẽo có chút mệt mỏi, Doãn Kiếm hạ lệnh tiễn khách, “Tôi phải nghỉ ngơi rồi”.

“Doãn Kiếm...”, Nghiêm Tuấn định khuyên giải.

Đỗ An Trác ngăn cậu ta lại, ánh mắt bình thản: “Doãn Kiếm, Di Tiên nói những lời đó, ý nghĩa đã rất rõ ràng, vết thương của anh không phải do người bình thường gây ra. Cốc Giang liên tục xảy ra những vụ án tấn công, mất tích bất minh, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng. Tôi hy vọng chúng tôi có thể giúp đỡ được anh, trên danh nghĩa là bạn bè, cũng hy vọng có được sự giúp đỡ của anh như vậy. Chúng tôi sẽ không vì chênh lệch thân phận địa vị mà cảm thấy trào cao với anh, chỉ muốn bạn bè đối xử với nhau thành thật, thẳng thắn cùng nhau vượt qua ải khó khăn”.

“Bạn bè?”, Doãn Kiếm cười gằn, dựa vào gối, mu bàn tay phải nhẹ nhàng gác lên trán, “Nếu như là bạn bè, chắc là có thể thông cảm cho tôi chứ! Trọng thương vừa tỉnh, thân thể còn suy nhược, vừa rồi lại nói không ít chuyện với Tiểu Phong, bây giờ thật sự đã mệt rồi”.

“Doãn Kiếm, đừng như vậy”, Nghiêm Tuấn không nhịn tiếp được nữa, như ý thức được điều gì liền hỏi, “Lần trước trong nhà thờ, người trong áo giáp của anh... anh có thâm thù đại hận với anh ta sao?”.

Trong mắt của Doãn Kiếm lộ ra một tia ánh sáng cực lạnh, mu bàn tay phủ lên hai mắt, quay đầu lại, khuôn mặt trắng bệch cứng ngắt, nghiêng chặt chân răng như đang gắng sức chịu đựng một nỗi đau đớn kịch liệt, không đưa ra bất cứ câu trả lời nào.

“Chúng ta đi thôi! Anh ấy không muốn nói, có hỏi nữa cũng vô dụng”, Di Tiên duy trì sự lạnh nhạt vốn có, sau đó đột nhiên khiến người ta phải nghĩ ngợi, nói với ta, “Tiểu Phong, anh ấy giao cho cô”.

Hử? Vút lại câu hỏi đó cho ta sao?

“Ồ... Tiểu Phong”, ánh mắt của Giai Đình trở nên rất không đứng đắn “thiện ý” vỗ vỗ vào vai của ta, “Biểu hiện cho tốt, đừng phụ sự kỳ vọng của mọi người”.

“Giai Đình, cậu thay đổi rồi”, ta cứng đờ như gỗ, chắc chắn, trong mắt cô ấy ẩn chứa một tầng sương mờ.

“Đương nhiên rồi!”, cô ấy bịt miệng lại, thấp giọng nói, “Tìm được một nửa kia, cảm thấy bản thân mình trở nên hoàn thiện hơn, hai ngày này, mỗi tối anh ấy đều đến tìm mình, không cần nói cũng biết là hạnh phúc biết bao, ha ha...”.

Nhìn thấy cô ấy cười càng vui vẻ, tâm trạng của ta càng nặng nề.

Trước khi đi, ta nói với Doãn Kiếm, ngày mai đến Quảng An thực tập, sau đó nhận được một yêu cầu vô lý, hằng ngày đều phải đến đây báo cáo, coi như kiểm tra đánh giá, đến khi anh ta ra viện mới thôi, sát hạch thái độ kiêm nghị lực làm việc của ta. Ta sâu sắc cảm thấy: Gặp kẻ phúc hắc thật xui xẻo.

Trường bắn súng dưới đất rộng rãi, sáng sủa, sạch sẽ, ánh đèn trắng như tuyết chiếu rọi mọi góc ngách, như nhuộm một tầng trắng tinh ảo mộng, không dính chút bụi trần tạp chất nào.

Thiếu nữ tay cầm khẩu súng, tập trung tinh thần nhắm chuẩn vào bia đạn phía trước ở cách đó năm mươi mét.

“Đoàng, đoàng, đoàng...”, mấy tiếng súng nổ vang, thành tích: Hai viên vòng chín, tám viên vòng mười, tổng cộng chín mươi tám điểm.

“Đại tiểu thư súng pháp tiến bộ không ít đó!”, Sở Tiêu Nhiên điển trai phi phàm thông thả bước đến, nhìn tám bia tự động đổ xuống, “Vượt qua kỷ lục tốt nhất chín mươi lăm điểm trước đây, lại tạo nên thành tích tốt, đáng chúc mừng”, khuôn mặt cười tủm tỉm đẹp như yêu nghiệt.

Mạc Tân không vội biểu thị thái độ, đưa súng cho anh ta: “Anh thử xem”.

Người đàn ông hiểu ý, đón lấy khẩu súng, xoay hai vòng, giờ thẳng, nhắm chuẩn vào tám bia, mắt không nhìn nghiêng, nhanh chóng bóp cò, mấy tiếng nổ giòn vang, kết thúc, thu súng về, động tác liền mạch, hoàn mỹ mà trơn tru.

“Thật đáng tiếc, anh lại không hề xuống phong độ một chút nào”, Mạc Tân cảm thán, đi đến bên cạnh chiếc bàn nhỏ, ngồi xuống, suy nghĩ thế cò trên bàn.

Trên bia bắn chỗ xa hiển thị điểm tuyệt đối.

Sở Tiêu Nhiên đề súng xuống, ngồi đối diện với cô ta: “Đại tiểu thư quan tâm đến cò tướng quốc tế như vậy, liệu có hứng thú học hỏi một chút cò vậy không?”.

“Đừng mơ”, thiếu nữ vùi đầu trong trận chiến, nhắc tượng đen lên, di chuyển chéo, lấy thân bảo vệ chủ. Lúc đặt quân cò xuống, cô ta bất giác nghĩ đến ảo Nguyệt, tự xưng là người bảo vệ của Phong Linh trong bữa tiệc, Ảo Nguyệt kỳ sĩ, kỳ sĩ đen, rất giống đó!

“Thử xem? Đổi sang thể loại nghiệp dư hơn chơi một chút”, Sở Tiêu Nhiên lôi kéo.

“Sở Tiêu, tôi không học cò vậy”, Mạc Tân ngược mắt lên uy hiếp, gằn từng câu từng chữ, “Bởi vì, anh quá tinh thông nó, tôi nhất định sẽ thảm bại”.

Sở Tiêu Nhiên hoàn toàn câm lặng, xoa xoa ấn đường: “Điều này thật khiến người ta đau đầu. Tôi chỉ dạy đại tiểu thư một môn bắn súng, cô đã sợ tôi đến như vậy, thật không giống tác phong luôn luôn thích mạnh mẽ của cô”.

Mạc Tân phun lửa, hai bàn tay vịn lại chặt cứng, hận không thể lập tức bóp chết anh ta. Đối với ai cô ta cũng có thể giữ được bình tĩnh, chỉ riêng với Sở Tiêu Nhiên này, động một chút là khiến lửa cao ba trượng.

Không thể nói chuyện được với anh ta thì không cần ồn ào với anh ta nữa, không đáng phải giận dữ vì anh ta, đây là kích tướng, không thể trúng kế, trấn tĩnh, trấn tĩnh thiếu nữ tự an ủi mình, gắng áp chế lửa giận: “Có tình hình gì mới?”.

Trong thư phòng, sau một hàng giá sách lớn gắn ở trên tường, cánh cửa cơ quan nhanh chóng kéo lên, một căn phòng thiết bị điều khiển chi tiết, toàn bộ được làm từ kim loại bạc sáng, giữa phòng, trên một đài chỉ huy lớn, màn hình quang tốc đột nhiên hiện ra một người đàn ông đẹp trai khuyếch thành tuyệt sắc, có diện mạo của người trời: Dáng người nghiêm nghị, phong nhã vô hạn như thần tiên lạc phàm, phóng khoáng hoạt bát, đôi mắt hẹp dài đen láy trong trẻo mà bình lặng như nước, lại hàm chứa sự dịu dàng vô hạn như sóng nước, say đắm hồn người, thu hút, quyến rũ, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng mang theo nụ cười như có như không, khuôn mặt tình tứ hoàn mỹ, có thể coi là tuyệt phẩm hàng đầu của nghệ thuật, không nên lạc xuống nhân gian.

“Rất... rất đẹp!”, Nhị Hoa và Iris cùng kinh ngạc thốt lên.

“Chắc là giả đó!”, Tiểu Thiện hai tay chống trên đài, thân thể ngã về phía trước, nhãn cầu tròn tròn, “Đây là... đàn ông ư? Thần ơi, quá huyền ảo, đẹp quá mức cho phép rồi!”.

“Phục nguyên được rất hoàn chỉnh đó, giống y hệt như trong kí ức của tôi”, Sở Tiêu Nhiên bình thản phát biểu, “Cầm Phàm, công lao của cậu không nhỏ”.

“Sở... Sở sư huynh, anh... anh chắc chắn? Không tưởng tượng khoa trương?”, Cung Cẩm Phàm nhìn người đàn ông trên màn hình, nửa ngày không kéo được hồn phách trở lại.

“Tôi cũng không muốn thừa nhận, thật không có thiên lý mà! Đây chính là hiện thực”, Sở Tiêu Nhiên tiếp tục bình thản phát biểu.

“Cuối cùng có người đã vượt qua được anh rồi, Tiêu Nhiên”, Lê Tu sừng sững bất động, trong ngữ khí có chút chế nhạo cùng cảm thán.

“Anh ta, e là không thể gọi là ‘người’ được!”, Dịch Siêu không biểu cảm gì, giữ nguyên lý trí không gì thay thế được, “Có thể đồng thời chịu được đòn tấn công của Tiêu Nhiên và Doãn Kiếm, ngăn cản hai người quyết đấu mà không mảy may tổn thương gì, nếu như là kẻ địch...”.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là phiền phức to lớn, sắc mặt mọi người trở nên nặng nề, chuyện về Dạ Lạc còn chưa có manh mối, lại mọc ra một nhân vật như thế này, kẻ địch mạnh tương lai có thể phải đổi mặt...

“Bất kể anh ta là ai, người không phạm ta, ta không phạm người, anh ta muốn ra tay, chúng ta đành tiếp chiêu”, Mạc Tân xa xăm nói, “Bình đến tướng chặn, nước dâng đất chắn”, cô ta có cảm giác, rất nhanh sẽ gặp mặt người này.

“Lấy nơi này làm khởi điểm, bốn nơi còn lại cũng đang chuẩn bị, địa điểm phân biệt là cổ mộ Đông Dật, Vạn Kiếp tháp, Tứ Vân đạo Vị Ương lâu, và rìa mép Phong Sơn ở ngoại thành. Vốn dĩ địa điểm đẹp nhất là tòa nhà cũ trên núi đó, nhưng đã có người không rõ thân phận vào sống rồi, chúng ta chỉ đành bỏ qua, đơn giản là vị trí bây giờ ảnh hưởng không quá lớn, đành đợi các nơi chuẩn bị hoàn tất, giăng ra ngũ hành trận, để giành thời cơ trước”, Dịch Siêu giải thích.

“Tình thế bất buộc, trận pháp có thể chuyển thành kết giới, giảm thiểu thương vong cho dân chúng ở mức độ lớn nhất”, Sở Tiêu Nhiên khê than, “Có điều, kết giới lớn như thế này, mong là có thể cầm cự được đến lúc tất cả kết thúc”.

“Cho nên, một khi bắt đầu, chúng ta phải dốc hết sức mình, không tiếc bất cứ giá nào... giải quyết cho xong”, ánh mắt kiên định của Mạc Tân chứa quyết tâm sâu xa.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 9: Tâm Lý Học Của Tiểu Ly

Đứng ở trước phòng Tiểu Ly, ta gõ cửa rất quý củ, nhưng không có động tĩnh, rõ ràng ở trong mà, tại sao lại không đáp tiếng nào? Trừ phi cậu ta biết là ta nên mới không muốn ngó ngang đến. Không đến mức cứng như vậy chứ? Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, ta đã vô thức vịn mở cánh cửa.

Không vào thì không biết được, vừa vào ta liền cắn phải lưỡi: Thùng thuốc nổ nguy hiểm dễ dàng phát nổ từ lúc nào đã biến thành con mọt sách cần cù học hành rồi? Con mọt sách chuyên tâm chăm chú gặm sách trong đồng sách bừa bộn là... em trai của ta sao?

Bốn mặt tường chỉ chít tờ giấy, còn có không ít tờ đang lơ lửng giữa không trung, cậu ấy thì chứng chỉ Master quốc gia gì đó sao? Ta cảm động đến mức hô hô rồi, cậu em cuối cùng cũng coi như đã cải tà quy chính! Trường học thật sự là một nơi rất tốt để tạo nên kỳ tích!

Không muốn làm phiền cậu ấy, ta tự mình thưởng thức những chữ viết tay trên giấy dán đầy ở trong phòng: ... Ngày X tháng X, đưa người về nhà, đêm đó cho phép một cô gái ngủ lại...

Tờ tiếp theo: ... Cùng một người đàn ông nắm tay thân mật, và bảo vệ hết lần này đến lần khác...

Tờ tiếp nữa: ... Nhặt được một con mèo, đối với cô ta răm rắp nghe theo, còn cưỡng ép hạ lệnh cho Áo Nguyệt chăm sóc...

Lại một tờ: ... Chung giường với một cô gái...

Lại một tờ nữa: ... Dem tính thạch quan trọng như tính mệnh giao cho một người đàn ông... mỗi tối đều đi tìm phụ nữ...

Trong lòng ta xoắn lại: Cậu ấy ghi chép hành tung của ta?

Cuối cùng là tổng kết: Thích làm phụ nữ chứ không phải đàn ông nhưng thích phụ nữ hơn thích đàn ông.

Dựa vào chút sức lực còn sót lại, ta lê bước chân không phát ra tiếng động tiến gần về phía con mọt sách nào đó, quét mắt nhìn một đồng hồ trên bàn: Tâm lý học nhân cách, Đàn ông đến từ Sao Hỏa, đàn bà đến từ Sao Kim, Eros và văn minh...

Yêu nghề! Thì ra, hai ngày này cậu ta nạp điện ở trong nhà!

“Tiểu Ly, đang nghiên cứu gì vậy?”

“Huynh”, mi mắt cậu ta không buồn ngước lên.

“...!!!”

Lão đệ phát giác ra động tĩnh, quay đầu lại, thuận tay gấp trang sách vào, cẩn thận quan sát ta trên dưới trái phải, giống như chuyên gia của Hiệp hội Động vật đang nghiên cứu một loại sinh vật chưa biết tên nào đó, rồi lại cúi đầu mở sách ra, tiếp tục nghiền ngẫm.

Ta nhìn năm chữ lớn trên bìa sách: Tâm Lý Học Biến Thái.

Bỗng chốc đóng băng...

“Tiểu Ly, ta phải nói chuyện với đệ”, ta cố gắng kìm nén nội thương.

“Đối thoại giữa đàn ông và đàn ông?”, cậu ấy lơ đãng hỏi lại.

“Đối thoại giữa chị gái và em trai.”

Đệ ấy đặt sách xuống, chậm chậm dựa vào lưng ghế, cánh tay lười nhác gác lên tay vịn, nghiêng mắt ném cho ta một tảng băng: “Chị... chị thật phiền phức!”.

Ta đau lòng hơn là bị phẫn, không thể nhịn được cũng vẫn phải nhịn. Ta giật lấy cuốn sách của đệ ấy, trang đang đọc kia: Chia tách, quá trình cùng tồn tại hoặc thay nhau vận hành của hai loại hoặc nhiều loại tâm lý, giữa sự tương hỗ không có liên quan, không ảnh hưởng, một bộ phận ký ức bị phân liệt hoặc bị tách ra từ trong ý thức... trong đó, rồi loạn chia tách danh tính thân phận, tồn tại hai loại hoặc nhiều loại thân phận khác nhau trên cùng một thân thể mỗi loại thân phận đều có sinh hoạt tương đối hoàn chỉnh của riêng mình...

”...”

“Phát hiện rồi?”, cậu ấy nghiêng đầu chậm rãi nói, “Đệ lựa chọn tâm lý học hoàn toàn là vì muốn nghiên cứu suy nghĩ trong lòng... huynh”.

Trong lòng ta muốn đập đầu vào tường: “Thành quả thế nào?”.

“Cho phép”, cậu ấy hất cằm về một đồng hồ nhỏ trên bàn, “Quá trình”, lại chỉ chỉ vào một cuốn trong tay ta, “Kết luận”.

Ta thở dài một hơi cho thư thái, ném cuốn sách trong tay về vị trí cũ dựa vào bên bàn, khoanh tay nhàn nhã hỏi: “Cụ thể?”.

“Hỏi một vấn đề đơn giản nhất, huynh cho rằng bản thân mình là đàn ông hay phụ nữ?”

“Giới tính siêu việt”, cậu ấy thấy ta trả lời, “Hai loại nhân cách, tính thần của huynh đã bị phân liệt, giữa thân phận phụ nữ Phong Linh và đàn ông Dạ Lạc, huynh thiên về loại phía trước hơn, nhưng sở thích lại thiên về đàn ông, đồng thời tồn tại rồi loạn nhận dạng giới tính và rồi loạn khuynh hướng giới tính, nhân cách phân liệt tuyệt đối, mơ hồ không rõ đối với thân phận của mình, lại cho thấy có mắc chứng rối loạn chia tách”, ánh mắt cậu ấy nhìn ta thật chuyên nghiệp, tiếu nữu mà thâm thúy, “Dạ Lạc, bây giờ đệ mới phát hiện, trong lòng huynh méo mó nghiêm trọng thế nào, biểu hiện tâm lý khác thường loại này, loài người gọi là... Biến Thái”.

Dạ dày ta quặn thắt, lại lần nữa hoài nghi, người này... là em trai của ta sao? Chắc ta đã nhầm rồi, Tiểu Ly không phải là cái tà quy chính, mà là bị thần kinh nghiêm trọng. Cũng may năng lực chịu đựng của ta mạnh, được bọn họ huấn luyện, chút đả kích này không đáng đếm xỉa tới. Ta nắm tay phải lại, đưa lên miệng khẽ ho mấy tiếng: “Tiểu Ly, đệ càng ngày càng giống con người rồi. Đây là chuyện tốt, tiếp tục phát huy”, quả là một sự thay đổi mang tính đột phá.

“Dạ Lạc...”, thùng thuốc nổ bị châm ngòi, lão đệ một chương đập xuống bàn, bàn sách đáng thương lập tức nứt vỡ thành mấy phần, trở thành một đồng tử thi, núi sách ào ào sụp đổ, đắp thành một ngôi mộ cho tử thi. Những tờ giấy lơ lửng bay lượn trôi nổi trong phòng, là tả bay xuống, tiền vàng rắc thành một mảng hỗn độn: “Tiểu Ly cúi đầu giận dữ gầm gừ: “Huynh không thể bình thường một chút sao.”

Ta hơi nhếch khóe miệng, đã quá quen với bộ dạng tức giận của cậu ấy rồi, đáng sợ thì có đáng sợ một xíu, nhưng lại vô cùng đáng yêu. Ta cúi người xuống nâng khuôn mặt tuyệt đẹp thoát tục kia lên: “Tiểu Ly, thời gian của Phong Linh không còn nhiều nữa rồi, đại ca của trước đây, sau này vẫn sẽ là đại ca của đệ”.

“Xí, ai thêm chứ”, cậu ấy cao ngạo gạt tay của ta ra.

Miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo, ta mỉm cười: “Tiểu Ly, chị đến đây là có chuyện muốn nhờ vả em”.

Lời vừa nói, con nhím trên ghế lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác cấp độ đỏ, sẵn sàng đập nát như vật uy hiếp xâm phạm đến.

Đối diện với một đôi mắt lạnh nhạt mà địch ý mãnh liệt, ta duy trì nụ cười cứng ngắc: “Đối tượng là Tiên Tiên, Lương Dĩ Tiên”.

Một sự im lặng đến kỳ lạ ập đến, không phải im lặng trong diệt vong, mà là im lặng trước khi nổ tung. Sau khi áp chế cảm xúc rất lâu, Tiểu Ly hoàn toàn bạo phát: “Còn lâu!”, tiếng nổ bom đình tai nhức óc.

May mà bị tai được kịp thời, cảm khái vô hạn, bình tĩnh thông thả: “Chị không phải đến để thương lượng với em”.

“Nhà đầu thối đó, huynh biết rõ đệ với cô ta lửa nước bất dung...”, lão đệ nổi khùng, đột nhiên nhăn cầu chuyển động, “Hừ, hừ, nếu như có thể tùy đệ xử trí thì dễ thôi”.

“Không được, nếu em muốn làm gì không đứng đắn với cô ấy, cẩn thận chị sẽ trừng phạt, ta cười rất rạng rỡ.

“Huynh còn dám nói?”, cậu ấy giận rồi, gai trên người từng chiếc, từng chiếc dựng đứng lên, “Thiếu nợ đệ nhiều như vậy, huynh còn dám nói phạt đệ? Món nợ hơn ba nghìn năm trước vẫn còn chưa tìm huynh tính sổ đó? Giờ chỉ vì một nha đầu loài người mà huynh muốn phạt đệ? Chứng động kinh gì vậy chứ?”, cậu ấy tức giận đến cực độ, nhảy dựng lên, một tay tóm lấy cổ áo của ta lắc mạnh, muốn chứng tỏ thêm sự giòi giang hiểu thấu mọi thứ, “Đệ thấy huynh là bệnh ngấm vào tận xương cốt hết thuốc chữa rồi, từ giờ đừng đi đến cái trường học vô văn đó nữa. Ở nhà tẩy não đi, đệ phải cẩn thận tẩy rửa cái đầu óc biến thái dị dạng khác thường của huynh, không cứng rắn với huynh thì huynh coi người khác là thiếu năng hã? Hừ, Dạ Lạc, nói cho huynh biết, đệ sẽ quán chặt huynh, ngày mai từ bỏ chuyện muốn trốn đi đi, nghe rõ chưa?”.

Nếu mà còn tiếp tục tàn bạo như thế này nữa, không đợi đến ngày mai, ta sẽ oanh liệt trước. Kỳ quái, thời khắc nguy cấp thế này, Áo Nguyệt mắt tích đến xó xỉnh nào của vũ trụ rồi? Kẻ đáng chết không mau đến cứu chủ nhân đi. Thường ngày không có việc thì cứ như âm hồn bất tán, bây giờ có việc lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lão đệ thân yêu cuối cùng cũng phát tiết xong. Ta chỉ cảm thấy trước mắt có một mảng tinh quang lấp lóe, vô ý “rầm” rơi xuống: Bạo lực gia đình!

Cậu ấy là đệ đệ ta thừa nhận, mình đen đủi, từ từ bò dậy, nhìn vào ánh mắt hậm hực bần nhảo không trát được tường kia của cậu ấy, đột nhiên cười, nhún nhục chịu đựng.

Đúng vậy, cho dù Tiểu Ly có làm gì, ta cũng sẽ không tức giận. Mặc dù trên thực tế, Dạ Lạc rất ít tức giận, khi bị Thần Vương bày mưu hãm hại cũng chưa từng nổi giận, trong ấn tượng xa xôi, chỉ có một lần phản nộ đó, một lần trời long đất lở, một lần viết lại vận mệnh của Dạ Lạc...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 10: Đi Thực Tập

Ta chỉnh sửa lại cổ áo bị vò nhăn nheo, dùng lời lẽ văn minh nói với em trai: “Tiểu Ly, em là lửa, Tiên Tiên là nước, em nói lửa nước bất dung, là sợ cô ấy là một chậu nước dập tắt ngọn lửa như em đây đúng không?”, nói rõ lập trường, ta rất hy vọng. Hiếm có được cô gái như Di Tiên, dám ôm tinh thần chẳng sợ gì thắng thất, thoải mái với cậu ấy, không chút sợ hãi, vừa bạo gan lại vừa có kiến thức, ta tán thưởng.

“Đệ mà sợ cô ta? Hừ!”, Tiểu Ly tức nhảy lên, nắm chặt nắm đấm, thuận tiện đánh vỡ chiếc ghế, chỉ vào ta, “Đừng tưởng dùng kẻ khích tướng là xong, trừ phi đi chém cô ta, nếu không thì đệ không làm, tìm ai cũng đừng có tìm đệ”.

“Chị sẽ ngốc đến độ đi chơi trò khích tướng với em sao? Chị đã bị em nghiên cứu thấu suốt rồi, em có cần kích động như vậy không? Còn lấy khích tướng ra làm cái cớ, không biết còn tưởng rằng em thật sự sợ cô ấy, không dám giúp chị theo dõi hành tung của cô ấy”, khích tướng trong khích tướng, để xem đệ có trúng đòn không?

Khuôn mặt lão đệ vừa tái xanh vừa tím ngắt, nếu nộ khí không thể ra khỏi lồng ngực thì cậu ấy sẽ uất hận mà chết mất. Thế là đàm phán thành công!

Một tên tiểu ác ma nào đó đang đắc ý tung hoa...

Ta nhanh chóng trốn xa khỏi “ngôi mộ hoang” ngập tràn chướng khí này, bên trong đang diễn màn “đào mộ quật mã” oanh liệt, tòa dinh thự này, xác suất bị vùi thân dưới sự bạo hành của Tiểu Ly là... cực cao, cực cao, vô cùng nguy hiểm!

Lại nhìn kẻ dựa nghiêng vào bên cửa, khoanh tay trước ngực mà đứng kia, chính là... Áo Nguyệt, tảng băng điều khác, anh ta vẫn luôn ở bên ngoài xem kịch hay. Hồi thứ hai, có người thấy chết không cứu, ta nhớ kỹ rồi.

“Áo Nguyệt...”, ta ai oán, nặng nề, mắt mát vô hạn mà chẳng có cách nào nhìn anh ta, biểu cảm như một cô gái không nơi nương tựa khổ sở.

“Trên đời này, người không có khả năng làm tổn thương ngài nhất chính là điện hạ”, anh ta lạnh lùng đến mức không thể lạnh lùng hơn, không biết sai mà hỏi cái, lý do tràn đầy lý lẽ, chứa đựng tình, cảm động người. Nhưng...

“Yến Đê cóc lẩn trước thì Sao?”

“Tôi tin thứ mà ngài tin”, ánh mắt anh ta lay động, giống như đang suy nghĩ để tìm từ thích hợp, sau đó nói ra bốn từ, “Ái ốc cập ô”.

Bị băng lạnh đập trúng, vì sao người yếu thế luôn là ta? Ta lặng lẽ duỗi cánh tay, vòng lên cổ anh ta, tăng băng điều khắc hơi chấn động. Ta bỏ qua sự kinh ngạc và hoảng hốt trong mắt anh ta, kiễng bàn chân lên, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên bên mặt của anh ta, dịu giọng hỏi: “Lúc nào... mới có thể dung hòa được sự lạnh lẽo của người đây?”.

Ta vô cùng chắc chắn rằng mình đã nghe thấy nhịp tim vui tai động lòng người trong lồng ngực ấm nóng của Áo Nguyệt.

Hòa rồi, tiểu ác ma liên tục đắc ý tung hoa... đêm nay thu hoạch thật là lớn!

Chẳng qua là giây tiếp theo, ba đôi mắt quang minh chính đại nhìn vào bọn ta... nhìn ta thân mật gục trước ngực Áo Nguyệt, tay của anh ta đè lên thắt lưng ta, tư thế giống như đang... ôm ấp nhau, thêm vào cảnh tượng vừa rồi nữa...

Điều Âm bịt chặt miệng để không thét to lên, biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

Bình tĩnh nhất là Tinh Hà, nhìn mấy giây, sau đó thấy mà như mù rồi đi. A Mục xoa cằm ác ý bình luận: “Hóa ra không phải là Áo Nguyệt nhanh chân giành trước mà là Dạ Lạc chủ động để ý đến Áo Nguyệt à? Chẳng trách thường xuyên đưa theo bên người, phân biệt đối xử! Haizzz, Toàn Cơ lại sắp làm âm lên đòi sống đòi chết rồi, khẩu vị của chủ nhân thật kỳ lạ, đây chính là tâm lý dị thường mà điện hạ nói đến phải không?”.

Đêm nay, trên dưới Dạ Trạch đạt được nhận thức chung: Dạ Lạc đại nhân, tâm lý có vấn đề.

Sáng sớm, trước khi ra khỏi cửa, ta dặn dò A Mục, ngồi đèn cổ ở dưới chân Phong Sơn kia, bốn Ngự linh sư đang bận rộn giăng kết giới, nếu như cần thiết thì đi “giúp đỡ” bọn họ. A Mục đương nhiên hiểu rõ, đối với vài việc, trên nguyên tắc ta không thích hành động của mình chịu hạn chế của người khác.

Khoác diện mạo nhân sĩ công chức, ta dần thân vào Quảng An, chào đón ngày thực tập đầu tiên.

Bộ phận Mạc Tân làm việc là Rủi ro Tuân thủ (Compliance Risks), cô ta vốn là chuyên ngành Toán học, có năng lực phân tích, tính toán rất mạnh, trình độ vi tích phân của ta... đại khái là có thể an toàn qua cửa, miễn cưỡng có thể làm cấp dưới cho cô ta. Nhớ lại lúc đầu rất mạo hiểm mới chen vào được khoa Tài chính Đại học Cốc Giang.

Ta đúng kiểu mẫu chào hỏi với các vị tiền bối đồng nghiệp, trong số đó, có khá nhiều người trẻ tuổi, trẻ tuổi thật tốt, thật có lợi thế. Tuổi tác cách biệt không lớn nên bớt đi được sự câu nệ, thận trọng về vai vế, rất tốt, chỉ là... ánh mắt bọn họ nhìn ta, rất giống như một chú chim cách cụt Nam Cực đi đến sa mạc Atacama ở Bắc Bán Cầu. Nói cách khác, nếu không phải trên người khoác bộ đồ công chức này, xem ra, các tiền bối sẽ có các câu hỏi như “Bạn nhỏ này học lớp mấy rồi? Đã tốt nghiệp cấp Hai chưa?”

Về ngoài trẻ tuổi không phải là lỗi của ta. Các đồng nghiệp hãy cảm thông!

Ngày đầu, công việc chủ đạo là làm quen môi trường, đi loanh quanh các nơi, tiện tay lật xem tư liệu, đại thể tìm hiểu tính chất công việc. Một đồng văn kiện số liệu tổ hợp khiến ta đau đầu, nhớ nhưng đến mấy vị giảng viên già ở trên giảng đường, môn Kinh tế Chính trị học hôm nay có điểm danh không?

“Tiểu Phong, tan làm rồi!”, Mạc Tân ở sau lưng vỗ ta, vui vẻ cười nói, “Thấy cô chăm chỉ thế này, sắp quên ăn quên ngủ rồi, tôi biết ngay là mình không nhìn nhầm người mà”.

Một câu nói tán thưởng nhưng lại thấy có một tầng sâu ý nghĩa khác. Còn nữa, chăm chỉ cái gì... bên ngoài thì tỏ ra cúi đầu đọc và nghiền ngẫm, thực ra thì tâm hồn ta đã bay đi cả vạn dặm suốt một buổi sáng rồi.

Mạc Tân mời ta cùng đi ăn trưa, ta khéo léo từ chối, nói là phải nhanh chóng đến bệnh viện thăm bạn học, đã là đi thăm thì nên thuận đường mang theo cơm trưa chứ! Tuy có thể là hành động thừa thãi, nhưng Doãn Kiếm sẽ cần, trong thời gian dưỡng thương, nên chuẩn bị tốt tâm lý.

Ta mua một suất canh gà, gọi thêm chút đồ nữa, đứng trong cặp lồng, đi tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Doãn Điệp cũng ở đó, mỗi lần nhìn thấy cô ta, trong lòng ta sẽ nổi lên gợn sóng lạ thường. Ta âm thầm thờ dài, mình bị làm sao vậy? Hình bóng của Anh Hàm Nhi đã khắc quá sâu trong ký ức của Dạ Lạc, muốn quên đi cũng không dễ dàng gì. Như Doãn Kiếm đã nói, có một vài chuyện, cho dù nỗ lực thế nào cũng không thể quên được, huống hồ, khuôn mặt đó còn đang sờ sờ ở ngay trước mắt ta.

Doãn Kiếm như thường lệ lấy chuyện thi đại học làm lý do xua cô ấy đi. Anh ta nhìn sang ta đứng như thần thờ ở cửa... và chiếc cặp lồng trong tay, hạ mệnh lệnh: “Đến đây”.

Ta diễn tốt vai diễn của Phong Linh, nghe lời bước đến.

“Tiểu Điệp bị chiều hư rồi, đừng để ý”, anh ta vừa nói vừa cầm lấy chiếc cặp lồng như đang lấy lại đồ của mình, mở ra, ngửi ngửi, “Cũng không tệ, rất thơm!”.

Thật tự nhiên!

“Anh chưa ăn cơm trưa sao?”

“Đợi em.”

“Vậy ngộ nhờ buổi trưa tôi không đến thì sao?”, cũng cứ thế chịu đối u?

Anh ta lại nhìn ta như nhìn một kẻ ngốc: “Anh biết em sẽ đến”, sau đó từ dưới gối lấy ra một cuốn sách đưa cho ta.

Ta đón lấy: Bá tước Monte Cristo, cuốn sách còn mới nguyên, mang theo một mùi thơm đặc biệt của sách mới.

“Sợ em ngồi buồn chán giống như ngày hôm qua”, anh ta múc một thìa canh đưa đến miệng, chậm chậm nói, Anh thích nhìn dáng vẻ em đọc sách, rất yên tĩnh, không cần nghĩ gì cả”.

Điều này... quả là không sai. Ta vội đón lấy cuốn sách, tùy ý lật vài trang: “Bá tước Monte Cristo, tôi đã xem bản điện ảnh, rất đặc sắc, câu chuyện phức thù của Edmond Dantès...”.

Biểu cảm của anh ta cứng ngắc, ta đã vô ý chạm phải điều cấm kỵ đó: Phức thù.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 11: Tàn Sát Ở Phong Sơn

Muốn nghe một câu chuyện phức thù khác không?”, Doãn Kiếm cúi đầu, nặng nề hỏi.

“Hamlet? Hamlet thì ai cũng biết đến...”

“Những câu chuyện đó đều phức thù thành công, nhân vật chính được như ý nguyện, khiến cho kẻ thù có được kết cục nên có, thân bại danh liệt, thậm chí có thể cùng nhau chết chung”

“Câu chuyện anh muốn kể thì sao?”

“Làm một sự trao đổi, có thể nói cho anh... lai lịch của người đó không?”, anh ta vẫn cúi đầu, từ đầu chỉ cuối không nhìn ta lấy một cái.

“...”, tạm thời không thể, ta không lên tiếng.

Trầm mặc hồi lâu, anh ta thở dài một hơi, tâm trạng nặng nề cũng dần buông lỏng: “Bỏ đi, một sự phức thù chưa có kết quả không thể gọi là một câu chuyện hoàn chỉnh được”, nói rồi lại tiếp tục uống canh, “Trong thế giới bệnh tật này, so với số lượng lớn các loại như Pernand, Danglars, Claudius còn đáng hận hơn, ít nhất bọn họ có sự đố kỵ, tham vọng làm lý do, mà có vài người lại không có bất cứ nguyên nhân gì, tùy tiện tìm một lý do không thể coi là lý do để làm cái có, hừ”, anh ta dừng động tác, ngẩng đầu nhìn ta, nhưng lại như đang nhìn một điều gì đó rất xa xôi, “Tiểu Phong, em biết rõ rất nhiều chuyện, bao gồm cả anh...”.

Ta hậm hực ra khỏi phòng bệnh, những con người này thật quá thông minh.

Đang đi ra ngoài cửa bệnh viện, tình cờ gặp Tiểu Trinh, ta bị chiếc nhẫn tròn châu hình tròn trên ngón giữa tay trái của cô ta thu hút. Cô ta ngập ngừng hỏi thăm tình trạng vết thương của Doãn Kiếm.

“Khôi phục rất tốt”, ta cười đáp, trong lòng lại đang nghĩ: Cô ta có tiếp xúc với Ngự linh sư sao?

Một buổi chiều kết thúc như thường nhật, ta chào tạm biệt các đồng nghiệp.

Mạc Tân khá là hài lòng với thái độ làm việc “cần cù” của ta, hai người quan hệ cũng rất vui vẻ, có lẽ cô ta có mục đích khác. Thực ra cô ta không cần phải phí sức tiếp cận ta như thế này, cho dù là hoài nghi hay thăm dò, cuối cùng, ta cũng sẽ nói cho bọn họ chân tướng.

Dưới chân Phong Sơn, tại một ngôi đền cổ hoang tàn vắng vẻ, cánh cửa mục nát nằm trên mặt đất bị cỏ che lấp mất một nửa. Nền cỏ đại xanh thăm thẳm thêm nhiều chấm đỏ thăm hút mắt, nối liền thành một vệt máu dài cắt qua cánh cửa. Trong không khí, mùi máu tanh sục vào mũi, từng vũng máu được ánh tà dương nơi chân trời chiếu rọi trên mặt đất tạo nên khung cảnh chết chóc. Thời gian mãi ngưng đọng tại thời khắc đỏ thẫm vĩnh hằng này.

Sau thềm cửa là một mảng hỗn độn điêu tàn, tường đá bị chém. Tan nát, ngôi miếu nhỏ như hoàn toàn nghiêng ngả muốn sụp đổ thành một đồng vụn vỡ hoang sơ, ngọn nguồn của vết máu dưới chân chính là từ bốn thi thể gần như bị vùi trong đồng cỏ nát ấy, các bộ phận của cơ thể nằm rải rác, trông vô cùng thê thảm.

Trên đồng cỏ nát, A Mục giống như con quỷ dữ uống máu vừa mới từ Địa Ngục Tu La, chạy trốn đến nhân gian càn quấy, chỉ một bóng lưng nhàn nhạt cũng đủ khiến người ta rùng mình.

Ông ta quay đầu lại, thấy là ta thì hơi sững sờ, lập tức ẩn hiện ở trước mặt ta. Tình cảnh này dễ dàng khiến người ta sản sinh liên tưởng, ta không nói gì, cũng không quát mắng hay trách cứ, không có một một chút biến động cảm xúc nào, bình tĩnh đi đến bên một thi thể còn tương đối hoàn chỉnh bên cạnh đồng đồ nát, anh ta vẫn còn sót hơi thở cuối cùng.

Ta lặng lẽ cúi nhìn linh hồn đáng thương bị trói giữ trong lồng giam thân thể ấy, đôi mắt vẫn đục đang nỗ lực mở ra một khe hở, ánh mắt găm chặt vào ta, bờ môi vô thanh rên rỉ mấy câu.

Ta đọc hiểu nghi vấn của anh ta, lạnh nhạt trả lời: “Ta là Dạ Lạc”.

Trong nháy mắt, con ngươi của anh ta trợn to đến mấy lần, kinh sợ vô hạn, sắc mặt trắng dã chuyển thành xám xanh, miệng há hốc, bất lực không phát ra được âm thanh nào, không đến hai giây sau đã tắt thở, đầu mềm nhũn gục xuống, chiếc nhẫn bảo thạch trên tay trái đột nhiên mất màu.

Bị ta dọa chết rồi sao? Ta quay đầu vô tội hỏi A Mục: “Trông ta rất kinh dị sao?”.

“Không phải ngài kinh dị, là Dạ Lạc”, kẻ trả lời là Áo Nguyệt, không biết xuất hiện từ khi nào, đứng bên cạnh thi thể đó, Anh ta nghe thấy hai tiếng ‘Dạ Lạc’, mới bị dọa thành như thế này, ngài đã từng làm gì bọn họ... chuyện rất tàn nhẫn sao?”.

Làm... chuyện rất tàn nhẫn?

Ta với anh ta đồng thời nhìn A Mục.

“Đừng nhìn tôi! Tôi còn muốn giải con nghiện, không kịp nhúng tay vào, yếu đuối như vậy, thật khiến người ta muốn đánh”, A Mục xua tay, có chút thất vọng.

“Ha ha, ánh chiều tà đẹp vô hạn! Lại gặp Dạ Lạc đại nhân, tại hạ cảm thấy rất vinh hạnh, thật là có duyên với ngài”, ngữ điệu cổ quái của tên vác lưỡi hái đến rất đột ngột.

“Đứng vậy! Thu hồn đã đến”, ta nhanh chóng hiểu ra, anh ta thích đánh nhau nhất, “A Mục, người thu độn thi thể đi nhé!”, nói xong liền rút lui.

“Haizz, thế này...”, đại thúc không hài lòng, “Không phải do tôi làm, tại sao lại bắt tôi dọn rác? Áo Nguyệt chẳng phải cũng có mặt sao? Ngài như thế này là thiên vị quá rõ ràng rồi”.

“Ồ?”, ta dừng bước, nhìn người đàn ông đi bên cạnh: “Người nguyện ý không?”, từ sau tối hôm qua, hai bọn ta bị bọn họ nhất chí cho rằng... một lời khó nói hết, không nói nữa.

Ngoài dự liệu, anh ta tự giác quay lại, ta lại thêm một câu: “Thuận tiện đi tra rõ sự việc đó”, không cần nhiều lời, anh ta nhất định sẽ hiểu.

“Có thể chung tay cùng làm việc với U Minh sứ giả trong truyền thuyết, không có gì quang vinh hơn!”, Vô Thương bay trên không trung, như muốn người ta giương cung bắn xuống.

“Ồ, Tử Thần, đêm đó người chuẩn nhanh như vậy, vừa khéo lần này lại gặp lại nhau, chúng ta cùng so tài một chút”, A Mục vắn vắn mấy đốt ngón tay, trưng ra dáng vẻ lưu manh “Đại gia ta đang rất khó chịu đây”.

“Các hạ quá lời rồi, tại hạ nào dám tiếp chiêu chứ!”, Vô Thương che mặt, cười xảo quyệt, “Hơn nữa, Dạ Lạc đại nhân dịu dàng, mỹ lệ như vậy, không thích hợp với khung cảnh quá bạo lực, xin hãy lượng thứ cho tại hạ không thể thỏa mãn được dục vọng của ngài”.

Nghe mấy lời này, trán ta nổi đầy gân xanh. Ai có thể cho ta khẩu súng để bắn hắn, sau đó kéo ra ngoài quất một vạn roi.

Đêm thành thị phồn hoa, ai biết được trong sự yên ả ấy ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm

Từ trên không trung cúi nhìn xuống, ánh đèn rực rỡ, thành phố Cốc Giang đèn đóm đầy màu sắc, ta nói rõ chỉ thị và nhiệm vụ cho sáu kẻ phía sau, “A Mục, Dạ Trạch người phụ trách, bốn chỗ còn lại Vạn Kiếp tháp, Tinh Hà; Tử Thủy đạo, Toàn Cơ; Vị Ương lâu, Diệu Âm; địa điểm cuối cùng là tòa lâu đài nhỏ kia,... Hú, không cần trông chừng Vô Thương nữa, người đi”.

“Áo Nguyệt làm gì?”, Toàn Cơ chỉ vào người đàn ông băng khắc nhàn nhã bên cạnh.

“Bảo vệ ta.”

“Tôi đổi cho anh ta”, người phụ nữ nào đó mãnh liệt yêu cầu.

“Không được.”

“Phân biệt đối xử, Toàn Cơ, sự thực chứng minh, người không giành được với Áo Nguyệt, nhẫn nhịn đi!”, A Mục thương xót cô ta.

“Hay là đợi sau khi Điện hạ chữa khỏi tâm lý biến thái của đại nhân thì hãy giành tiếp”, Diệu Âm cùng chống kẻ thù chung.

“Tiểu Lạc Lạc, vì sao ngài luôn đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy?”, cô gái nào đó nhìn trời bị phẫn.

Ta lại đưa đậu phụ cho cô ta đập vào nhé!

“Nói đến Điện hạ, tại sao không nhìn thấy ngài ấy?”, Hú ôn tồn nho nhã mở miệng.

“Tiểu Ly có chuyện khác, không cần đề ý đến đệ ấy”, ta không mện không nhạ trả lời.

“... Đại nhân quả nhiên rất phân biệt đối xử, vốn dĩ không tin, nhưng chưa từng nghĩ, đến địa vị của Điện hạ ở trong mắt đại nhân cũng thấp đến mức độ ấy”, Hú buồn bã cho lão đệ của ta.

“...”, Hú, người từ trước đến nay không buồn chuyện, học thói xấu của Toàn Cơ rồi sao?

“Tôi có năng lực và tư cách bảo vệ ngài ấy nhất, mấy người các người bớt lời thôi đi”, Áo Nguyệt lấy tư thái của đại pháp quan trên đỉnh, uy nghiêm trang trọng đứng ra chủ trì công đạo, ngữ điệu lạnh lùng. “Học tập Tinh Hà một chút đi, lời nói, hành động phải thận trọng”.

“...”, “ngôi sao” nào đó bị điểm danh, tự động xả ra từng đường khinh bỉ, suy nghĩ sâu xa nặng nề thốt ra, “Dạ Lạc và Áo Nguyệt, tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi”, lời nói ra không khiến người ta kinh hãi là không được, đó chính là Tinh đại nhân của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 12: Dạ – Thương

Mạc Tân dựa vào lưng ghế để chịu, im lặng nhìn trần nhà, chẳng nói chẳng rằng, đôi mắt phủ một chút bi ai, trong mấy giây ngắn ngủi liền trở nên lạnh lẽo, trong trẻo, thâm sâu.

Phòng điều khiển sáng như ban ngày, không khí ngưng đọng, sợ hãi và phẫn nộ bao trùm lên mỗi trái tim nặng trĩu đau thương đang có mặt ở đây.

“Đáng ghét, rốt cuộc là ai? Là ai làm?” Tiểu Thiện gầm lên, nỗi đau đớn nặng nề tưởng như không thể chịu đựng nổi, đè nén khiến người ta khó mà hô hấp.

Đương nhiên, không ai trả lời, căn phòng lặng ngắt như tờ, không biết qua bao nhiêu lâu, Lê Tu thấp giọng lên tiếng: “Cố ý đem thi thể đến trước mắt chúng ta, rõ ràng là đang khiêu khích”.

“Khốn nạn, khinh thường Ngự linh sư không có người như vậy sao?”

“Đào tạo một Ngự linh sư xuất sắc vốn không dễ dàng”, Iris đau xót, “Bốn người bọn họ đều là những người cao cấp, lại dễ dàng bị giết như vậy, còn chết rất...”.

“Thủ đoạn giết người này, có khả năng là...”, Sở Tiêu Nhiên nhìn sang thiếu nữ đang trầm mặc trên ghế, “Là Dạ Lạc phải không? Đại tiểu thư?”.

“Dạ... Lạc... sao?, Mạc Tân duy trì tư thế bất động nhìn lên trên, miệng lẩm nhẩm nói.

“Dạ Lạc, cho dù là ma đầu, hay là tổ chức yêu ma, đến từ Ma Vực, điều này không có gì là không thể, mà hành động lần này, rất có khả năng là muốn tuyên chiến, thị uy với chúng ta”, Dịch Siêu suy đoán.

“Đáng chết, cửa vào Ma Vực mãi vẫn chưa tìm thấy được, nếu không thì đã có thể đánh thẳng vào hang ổ bọn chúng, thu linh hồn của Ma Vương trước, rồi triệt để hủy diệt Ma Vực rồi” Tiểu Thiện nộ khí phùng phùng.

“Bốn trăm năm trước, các Âm dương sư đã phải trả cái giá nặng nề đau đớn khi hủy diệt nội thân của Ma Vương, linh hồn của hắn rời khỏi thân thể, không biết đã đi đâu, đến tám, chín phần là được giấu trong Ma Vực, lối vào chắc chắn sẽ không dễ dàng bị chúng ta tìm được”, Mạc Tân nói rất chậm, “... tôi đang nghĩ, Ma Vực vì sao phải đợi đến bây giờ mới đại phản công? Phải Dạ Lạc đi khuếch trương thanh thế, khuếch trương giống cờ giết người khắp nơi, thủ đoạn hung tàn, chỉ sợ chúng ta không biết, trong đó còn có mục đích gì không để người khác biết? Chỉ đơn giản là chuẩn bị trước để nghênh tiếp Ma Vương sống lại sao? Thế thì quá khoa trương rồi! Giấu giếm để chúng ta bất ngờ, trở tay không kịp, chẳng phải càng tốt hơn sao?”.

“Đại tiểu thư hoài nghi bọn chúng đang tranh giành cấu xé lẫn nhau?”, Sở Tiêu Nhiên lạnh nhạt hỏi.

“Có lẽ là gương đồng kích tây.”

“Gương đồng kích tây?”, Iris nghi hoặc.

“Khả năng của điều này chỉ có một phần mười.”

“Một phần mười, là sao?”, Nhị Hoa ngạc nhiên.

“Chính là...”, Mạc Tân chậm chậm ngồi thẳng dậy, nhìn lên mấy người đang chờ mong căng thẳng, từ từ thốt ra, “Linh hồn của Ma Vương không ở Ma Vực”.

Biểu cảm của mọi người phút chốc vạn biến, kinh ngạc vô hạn, “Tại sao lại nói như vậy?”, Tu Lê cất tiếng hỏi.

“Ma Tộc đặt sự chú ý của chúng ta tập trung vào Dạ Lạc, như vậy những hành động khác sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, huống hồ, bản thân Dạ Lạc đã thần bí lại lớn mạnh, chúng ta nhất thời không thể ứng phó nổi. Nếu như bọn chúng nhân cơ hội này đưa linh hồn của Ma Vương ra, ngoài Ma Vực để tái sinh, sau đó sẽ cho Cục đặc phái một đòn chí mạng, chiêu này so với kiểu lẩn trốn có hiệu quả hơn nhiều.”

“Hồng rồi, nếu như tái sinh trên thân thể người, vậy...”, sẽ phiền phức hơn rất nhiều, Tiểu Thiện nôn nóng bắt an.

“E là... tình hình còn xấu hơn, kỳ hạn của lời tiên tri hai mươi năm trước đã đến, Ma Vương có thể đã trùng sinh, sống bình an trong thế gian vài năm nay rồi, đang chờ đợi thời cơ để thức tỉnh, thời khắc then chốt trước khi tỉnh lại, Ma Tộc không thể để cho chúng ta phát hiện ra sự tồn tại của hắn nên lấy Dạ Lạc làm mồi câu đẩy lên đầu sóng ngọn gió, để làm rối loạn chúng ta.”

“Đặc sắc” Sở Tiêu Nhiên hài lòng vỗ tay, “Theo lời của đại tiểu thư, tai họa của lời tiên tri thật ra ngọn nguồn không phải ở chỗ Dạ Lạc, mà chính là Ma Vương rồi”.

“Suy đoán cá nhân, chỉ mang tính tham khảo”, Mạc Tân lạnh nhạt nhún vai.

“Lời này không phải là không có đạo lý, chúng ta đến nay vẫn không phát hiện ra diện mạo thật của Dạ Lạc, lại bị tiêu diệt ở cổ mộ Đông Dật, mũi nhọn của sự việc đều chỉ về hướng Ma Vực... và chuyện tái sinh của Ma Vương”, Dịch Siêu suy ngẫm một chút, biểu thị tán đồng.

“Sẽ không phải...”, Nhị Hoa ngập ngừng một chút, nói ra quan điểm, “Ma Vương đã thức tỉnh, trùng hợp là... Dạ Lạc phải không?”.

Như bị giáng một đòn nặng nề, tất cả đều im lặng...

“Không đâu”, Mạc Tân tự tin quả quyết, “Nếu như Dạ Lạc là Ma Vương, hắn sẽ không gây chuyện vụn vặt đến tận bây giờ, mà đã có hứng thú hủy diệt ngay từ đầu...”, ngữ khí chậm rãi, “Mà màn này, sẽ được biểu diễn ở Cốc Giang”.

“A Tân”, Iris chấn kinh, “Cô muốn nói, Ma Vương sẽ ở Cốc Giang... trùng sinh?”.

Một câu nói khiến mọi người lại lần nữa chìm vào im lặng...

“Thú vị”, ngữ điệu của Sở Tiêu Nhiên giống như gió nhẹ phá tan không khí nặng nề, “Giao thủ với Ma Vương, bốn trăm năm khó được một lần mà!”.

“Đấu với Ma Vương, vẫn còn sớm”, Mạc Tân lờn anh ta một cái. “Người thần bí cứu Doãn Kiếm kia, anh hãy nghỉ cẩn thận xem làm thế nào để xử lý hắn ta trước đi!”.

“Cảm ơn đại tiểu thư nhắc nhở”, Sở Tiêu Nhiên khiêm tốn cười đáp lại.

“Ma Vương tạm thời không nhắc đến nữa, trước mắt chúng ta cần phải nhanh chóng giải quyết được Dạ Lạc, lập tức báo cáo tình hình cho Vu Ni, nhắc nhở tổng bộ tăng cường phòng bị, ngăn chặn tất cả những sự việc bất ngờ có thể xảy ra”, Dịch Siêu phát ngôn.

“Chuyện liên lạc anh khỏi lo”, Mạc Tân hai tay đan lại, chống xuống cằm, “Vấn đề lớn nhất bây giờ là bố trí Ngũ Hành Trận, cổ mộ Đông Dật bị tấn công, xem ra những chỗ khác cũng khó may mắn tránh được, mọi người đều dùng công việc của mình lại, chia nhau đi hỗ trợ, nhất định phải hoàn thành trận pháp. Tôi đi điều tra, Dạ Lạc, sau khi tìm được sẽ thông báo cho mọi người”, chỉ còn một chút nữa thôi, mảnh vỡ sẽ có thể nối thành một quỹ đạo hoàn chỉnh, con đường thông đến chân tướng.

“A Tân, tuy cô thông minh, nhưng...”, năng lực tự bảo vệ cơ bản nhất cũng không có, Tu Lê cân nhắc xem có cần nói thẳng không, “Có cần phải di chuyển chỗ ở một chút không?”.

Mạc Tân tự biết có lỗi với Ngự linh sư không có thực quyền này, dù sao thì cô ta chẳng quan tâm, nóng lòng đến ngày nào đó có thể triệt để thoát khỏi sự khống chế của Vu Ni mới tốt: “Chỗ này là một trong những vị trí của Ngũ Hành Trận, tôi rất muốn xem đối phương là ai, Iris ở lại với tôi, trên sẽ lại phái người đến, anh và Cẩm Phàm đi Tứ Thủy đạo, tự đến chỗ Phi Dục thông báo cho cậu ta một tiếng, thuận tiện xem vết thương của cậu ta thế nào rồi, Sở Tiêu Nhiên và cậu ấy phụ trách Vạn Kiếp tháp, Dịch Siêu... cổ mộ Đông Dật”, lại nghiêng đầu hỏi chàng trai phía trước, “Tiểu Thiện, cậu đi cùng anh ta?”.

“Chị A Tân...”, kẻ kia nhún mày do dự.

“Miếu cổ thiếu người, nhất thời khó tìm người thích hợp, nhân lực không đủ, hai người các cậu một tổ, hỗ trợ lẫn nhau.”

“Vậy Vị Ương lâu chỉ còn lại chị Nhị Hoa.”

“Sư phụ của Nhị Hoa, người phụ trách cao cấp phòng Điều phối đặc biệt hai, Khâu Vấn Tông cũng đi, tin tức vừa nhận được.”

“...”, có thể đối với Cẩm Phàm không?

“Không cần đâu, một mình tôi ứng phó được”, Dịch Siêu rất đại lượng, lạnh nhạt nói, “Miếu cổ vừa bị cướp giết, đối phương có thể không ngờ rằng còn có người dám đến, trái lại khá an toàn. Cứ coi như bọn chúng trông giữ ở đó, cũng chẳng sao, giết hết, vừa khéo báo thù cho đồng đội bị hy sinh”.

Trong màn đêm với một vầng trăng lưỡi liềm đỏ, các vì sao rải rác xung quanh, dưới bầu trời, ta ngồi trên bệ cửa sổ phòng vẽ, dựa vào tường, tay cầm tiêu ngọc, kẻ dưới môi, nhẹ nhàng thổi vang, tiếng tiêu nhẹ nhàng tuôn chảy vào đêm đen...

“Dạ Lạc”, Áo Nguyệt khoanh tay trước ngực đứng ở bên cửa sổ “Bọn họ muốn giết ngài”.

“Nguyên Nhân?”, ta hạ tiêu ngọc xuống

“Yêu ma, kẻ sai khiến phía sau của những vụ mưu sát, huyết án chất đầy, tội không thể tha.”

“Bọn họ biết sự tồn tại của ta?”

“Kẻ lấy cờ hiệu của ngài làm xăng làm bậy, có ý khiến mọi chuyện thành như vậy, lá gan quả không nhỏ!”

Ta hiểu, chẳng trách Tiểu Ly lại hỏi: Loài người, hay yêu ma, huynh đã có lựa chọn rồi?

Hóa ra, Dạ Lạc mà Ti Ti muốn tìm kiếm, là mượn danh nghĩa ta “thay yêu hành đạo”, nhưng kẻ gây họa cho nhân gian, vốn không phải là ta.

Chuyện rõ ràng như vậy...

“Đại nhân, tại sao ngài không hỏi trong ngôi miếu nát đó đã xảy ra chuyện gì?”, A Mục hiện thân.

“Người không phải là do người giết”, ta thu tiêu ngọc lại, nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, đi đến giá vẽ.

“... Mấy con tiểu yêu, có một con đã từng gặp ở bên hồ...”

“Bởi vì... là ta làm”, ta biểu cảm tự nhiên cắt ngang lời ông ta, dừng lại trước bảng vẽ

“Ngài muốn gánh vết nợ thay kẻ khác?”, Áo Nguyệt ngữ khí lạnh lùng.

“Chẳng lẽ người muốn ta đích thân đi giải thích?”, Dạ Lạc bản tính cô độc cao ngạo lạnh lùng lúc này phát huy vô cùng sâu sắc, “Cho dù có giải thích, sẽ có người tin sao? Không khéo lại tự chuốc thêm khổ cho mình. Ta chẳng thể tính toán chút chuyện con con này, lãng phí thời gian, nếu bọn chúng muốn chơi, ta nhắc bút vẽ ở trong đĩa đựng màu lên, khẽ nói, “Ta chơi cùng đến cùng là được”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 1: Trân Trọng

Bên đài phun nước của công viên trung tâm, một nữ sinh mặc váy liền dài màu vàng, quanh người có không ít bông cầu trắng tụ lại, thiếu nữ xinh đẹp, khuôn mặt ngập tràn ý cười dịu dàng, xé một chút bánh mỳ rắc xuống mặt đất, lại giơ lên không trung, một con bọ câu trắng nhỏ dừng lại trên cánh tay cô, vui đùa xuống mỏ. Thiếu nữ thanh khiết tuyệt đẹp cùng chú bọ câu trắng như tuyết đáng yêu, trong màn mưa phùn lất phất của đài phun nước, tổ hợp thành một phong cảnh đẹp đẽ, yên tĩnh mà thanh bình, thu hút sự chú ý của mọi người đang ngồi nghỉ ngơi ở ghế dài xung quanh.

“Tiểu Ngưng”, Đỗ An Trác đi đến, đưa cho cô ấy một chiếc kem, ánh mắt dịu dàng, “Đến bên kia ngồi đi! Coi chừng kem chảy mất”.

“Ừm”, xé xong miếng bánh mỳ thừa cuối cùng, trái tim Âu Ngưng tràn ngập hạnh phúc.

Trên chiếc ghế dài dưới bóng cây, liếm chiếc kem ngọt ngào man mát, Âu Ngưng dựa lên vai của An Trác, giọng nói nhỏ nhẹ: “An Trác, thật hy vọng có thể ở bên anh trọn đời trọn kiếp”.

“Nói lời ngốc nghếch gì vậy”, Đỗ An Trác kéo cô lại, “Tiểu Ngưng, anh thấy mình thật may mắn, không bị mất đi em, cảm ơn em đã cho anh sống lại một lần nữa, để anh biết được trên đời còn có một người... đang đợi anh”.

“Tiểu Trác, Tiểu Ngưng?”, ta nhìn thấy đôi tình nhân thân mật trên chiếc ghế gài ở gần đó, vẫy tay với bọn họ.

“Ồ?”, Giai Đình ở bên cạnh, tay phải cầm chiếc ô che nắng, tay trái xách mấy túi chiến lợi phẩm vừa đổ máu tranh giành được, nhìn đồng ngó tây.

“Tiểu Phong?”, hai người đang ôm nhau kinh ngạc nửa giây, rất nhanh chóng tách ra đứng lên.

“Thật ngưỡng mộ các cậu đó! Có đôi có cặp, ban ngày có thể dắt tay nhau đi dạo phố, buổi tối lại có thể tâm tình thủ thủ, không giống như tôi...”, Giai Đình nhìn đến đỏ mắt, lòng đầy nhớ nhung.

Này này, vẫn chưa đủ sao? Ta chẳng phải cả ngày từ sáng đến tối ở bên cô ấy sao?

“Cậu có đối tượng ưng ý rồi sao?”, Đỗ An Trác hiếu kỳ, ngẫm nghĩ lại, “Ồ, không đúng, người cậu thích quá nhiều, nhưng không có một ai thực sự cả. Giai Đình, không phải tôi nói xấu gì cậu, nhưng đừng đa tình như vậy, nghiêm túc tìm một người đối xử tốt với mình, thu lòng mình lại đi!”.

“Xì, đừng tưởng rằng cậu tìm được chân mệnh thiên nữ của mình rồi thì có tư cách huênh hoang”, Giai Đình khinh thường, “Hừ, tôi muốn tìm anh chàng đẹp trai siêu cấp độc nhất vô nhị, đặc biệt độc nhất vô nhị trên toàn địa cầu”, cô ấy lại rơi vào trạng thái say sưa, đôi mắt long lanh như được khảm một lớp kim cương, hai gò má ửng hồng toát lên vẻ thẹn thùng nhút nhát chỉ thiếu nữ mới có, bẽn lẽn quay đầu đi, “Khụ, cậu không hiểu được đâu!”, giọng nói điệu đà dọa ta giật thót tim.

Mỹ nữ à, đừng có phóng điện lung tung mà, sợ ý lỡ miệng lộ chuyện của hai ta ra ngoài... ừm, cứ cảm thấy kỳ quặc thế nào ấy, giống như yêu đương lén lút vậy.

“... Chuyện đó, Giai Đình lòng xuân dạt dào, đã câu được anh chàng đẹp trai không biết tên nào đó rồi... mềo cái phát tình hai người đều thấy rồi đó, cũng gần giống với hiện trạng của cô ấy, mê trai mà, chẳng có gì lạ, ha ha...”, chớ trách ta mà, đừng truy vấn nữa.

Bất ngờ là, cục diện bỗng trở nên đông cứng...

Có lẽ từ sau, trước khi nói, ta cần phải dùng đầu óc suy nghĩ cân nhắc kỹ lưỡng một lượt, rồi mới quyết định có nói ra hay không.

“Hi hi... Giai Đình thật đáng yêu”, Âu Ngưng bật cười khúc khích.

Cô gái nào đó đang lườm nguyệt ta, nghe thấy lời này lập tức toét miệng ra cười, còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời, thuần khiết hơn cả những chú bồ câu trắng, “Ha ha... đúng đó! Anh ấy cũng nói tôi như vậy, tôi thật sự rất đáng yêu mà!”, cô gái tự yêu mình này chẳng biết cái gì gọi là xấu hổ.

Ta tự động cách xa cô ấy mấy mét, vạch rõ ranh giới, tuyệt đối không quen biết người này.

Một cuối tuần nóng bức nhưng bình thản, nhàn nhã mà rất chân thực khiến người ta lưu luyến.

Đỗ An Trác và Âu Ngưng... cuối cùng...

Hãy nhớ những hình ảnh đẹp đẽ của ngày hôm nay!

Những ký ức này, ký ức ngày hạ một khi đã trôi qua sẽ không quay lại nữa, cho nên cần phải trân trọng, mong mọi người hãy trân trọng...

Tiếp tục cuộc sống của thực tập sinh, ta ôm một đồng tư liệu nhân nhả đi trong hành lang của cao ốc, thang máy trước mặt mở ra, một bóng dáng xinh đẹp đi vào: Thân hình rất tuyệt!

Ta đột nhiên tỉnh ngộ: Thang máy!

“Đợi chút...”, ta xông vào trong nhanh như gió, cánh cửa kịp thời khép lại, ta cố đứng vững, trong giây phút ngắn ngủi lại không biết mình nên đứng vào chỗ nào cho phải.

Doãn Điệp vận một bộ đồ công sở già dặn, đơn giản: Sơ mi màu trắng, vạt áo trước lấy đăng ten làm điểm nhấn, cổ áo hơi trễ, xương quai xanh tinh tế thoát ẩn thoát hiện, chiếc váy ngắn cạp cao màu đen lộ ra vòng eo hoàn mỹ, dài vừa chớm đầu gối, một đôi giày cao gót màu nâu đen bóng làm tôn lên vóc dáng quyến rũ, thon thả mà thanh lịch, chiều cao một mét sáu lăm, cao hơn ta đến vài phân, vì thế, ta phải hơi ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, hơn nữa, cả thang máy chỉ có ta và cô ấy.

“Cô làm việc ở đây?”, Doãn Điệp nhìn thấy một chồng lớn văn kiện trong tay ta, nhướn mày hỏi.

“Ừm”, ta sực tỉnh, hỏi một câu ngốc nghếch, “Cô cũng vậy sao?”.

“... Hôm nay đến báo danh”, cô ấy cũng ngốc nghếch mà trả lời, trong đôi mắt thanh khiết có vẻ sinh viên non nớt không nói rõ được, mang theo vài phần suy nghĩ dò xét, “Vì sao mỗi lần cô nhìn thấy tôi đều sững sờ như vậy? Trước đây đã từng gặp tôi sao?”.

“Tôi...”, ta nghĩ ngợi một chút, thấp giọng nói, “Ừm, cô rất xinh đẹp, tôi... không kiềm chế được muốn nhìn thêm một chút”, lời khen ngợi đối với ai cũng dùng được.

Cô ấy nâng tay lên che miệng, cười khi khi, như cảm thấy đã thất thố, lập tức khôi phục bình thường: “Có lẽ là cô đã gặp tôi ở đâu đó, tôi từng lên một kỳ tạp chí Thiếu nữ thời thượng, Anglergirl”.

“Anglegirl?”, có chút quen, ta cúi đầu nghĩ... là... à! Ở nhà Giai Đình... lẫn trong đồng tạp chí lá cải, có mấy cuốn Angle... chữ gì đó, khi đó ta không chú ý lắm.

“Cô không biết sao? Tạp chí đó dù sao cũng thịnh hành toàn Cốc Giang, tạp chí thanh niên thời thượng, mức độ nổi tiếng và lượng tiêu thụ đều đứng số một, trong giới thời trang cũng rất có vị trí, dẫn dắt trào lưu thời trang, chiếm thế chủ đạo rất cao, con gái trẻ tuổi thông thường... không thể nào chưa nghe nói...”, cô ấy nhìn ta giống như nhìn quái vật.

Một thiếu nữ trên tạp chí thời mà, có gì lạ? Nó có “hot” không thì có liên quan gì đến ta? Biết đến nó thì có thể biến thành hiểu biết cao thâm, không biết thì là kẻ mù văn hóa sao? Đừng có kỳ thị như vậy.

“Tinh...”, thang máy lên đến nơi, cứu vớt cục diện ngượng ngập.

“Ồ, tôi đến rồi”, cô ấy phản ứng nhanh lẹ, rời khỏi thang máy, ta bám sát phía sau.

Đi được một đoạn, “Tôi cũng ở tầng này”, nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của cô ấy, ta rất tự nhiên giải đáp nghi vấn.

Đúng lúc Mạc Tân từ phòng làm việc đi ra, ngẩng mặt liền đụng luôn phải bọn ta: “Tiểu Phong mang tư liệu về rồi”, cô ta đón lấy kẹp văn kiện dày nặng trong tay ta, gật đầu với Doãn Diệp biểu thị chào hỏi.

Doãn Diệp lịch sự đáp lại, mỉm cười tiếp tục đi về phía trước. “Hai người quen biết?”, Mạc Tân tiện miệng hỏi.

“Em gái của một người bạn học.”

“Cũng đến thực tập?”

“Có lẽ vậy!”, Doãn Kiếm sắp xếp để em gái anh ta đến Quảng An? Cô ta vừa mới thi đại học xong đã tích cực như vậy sao? Không thấy Doãn Kiếm nhắc đến, anh ta cũng không nói cho Doãn Diệp biết ta ở Quảng An? Hình như, cũng không có nghĩa vụ phải nói.

Buổi trưa, khi đi bệnh viện thăm Doãn Kiếm, ta nhắc một chút chuyện của Doãn Diệp, thấy thái độ anh ta bình thường, liền không nói nữa, yên tĩnh đọc sách.

Buổi chiều tan làm, mọi người về hết chẳng còn lại mấy người, ta đang thu dọn mặt bàn bữa bọn thì nhìn thấy một bóng dáng đẹp đẽ lướt qua ngoài cửa kính, khuôn mặt mộc không trang điểm gì kia, nhìn nghiêng càng xinh đẹp động lòng người, trong lòng không kìm được cuộn lên một tầng sóng lẫn tần: Anh Hàm Nhi.

Ma xui quỷ khiến, ta lại muốn cất bước đi về phía cô ta, đột nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, thì phát hiện ra Mạc Tân gác đầu bên mép bàn, máy tính vẫn chưa tắt. Cô ta một tay đặt trước trán, tay kia ôm lấy bụng, hình như... rất khó chịu.

“A Tân”, ta qua đó nhẹ nhàng vỗ lên vai của cô ta, “A Tân... làm sao vậy? Tan làm rồi, về nhà thôi?”.

“Tôi đau dạ dày”, cô ta từ từ ngẩng đầu, một đôi mắt đẹp tràn đầy sương mù ướt át vô cùng đáng thương nhìn sang ta, khiến người ta liên tưởng đến chú chó con vô tội đáng thương bị chủ nhân ruồng bỏ lưu lạc nơi đầu đường, đôi mắt rung rung khát vọng tìm kiếm một chỗ dựa yên ổn.

Ta trong phút chốc lòng đồng cảm như nước lũ vô biên: “Có thuốc không?”.

Cô ta cất lực lắc đầu, kìm nén những giọt nước mắt, càng lúc càng toát ra sự yếu đuối mỏng manh khiến ta nhìn thấy là thương xót.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện”, ta cố gắng đỡ cô ta lên, vắt một cánh tay đẹp như ngọc của cô ta lên vai mình, ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn từng bước từng bước đi đến cửa thang máy, xuống lầu rồi gọi một chiếc taxi chạy thẳng đến bệnh viện gần đó...

Cả quãng đường, cô ta đau đớn không ngừng rên rỉ, cắn chặt môi, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, nhìn mà thương. Ta để cô ta dựa vào vai mình.

Ta nhẹ giọng an ủi: “Sắp đến nơi rồi, A Tân, ráng chịu thêm một chút...”

nhánh chóng đến nơi thôi”.

Cô gái chẳng có hơi sức chìm vào giấc ngủ, lông mày nhíu chặt dần dần thả lỏng...

A Tân... ngủ đi, ngủ say rồi, sẽ không đau nữa...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.8 - Chương 2: Cái Gì Gọi Là Đáng Và Không Đáng

Cô gái từ từ tỉnh lại, hàng lông mi rất dài động đậy mấy cái, hai viên ngọc trong sáng dần toát ra ánh sáng, phủ lên một mảng mơ màng, giọng nói yếu ớt trầm khàn: “Tôi... đang ở đâu?”.

“A Tân”, ta ngồi bên cạnh giường bệnh, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô ta, “Đây là bệnh viện, bác sĩ nói cô bị viêm dạ dày cấp tính, cũng may là bây giờ không sao rồi, nghỉ ngơi mấy ngày đường sức khỏe trước, tôi giúp cô xin nghỉ”.

Cô ta im lặng nhìn ta, không lên tiếng, cũng không có biểu cảm gì, lại quay đầu nhìn chiếc cửa sổ gấp được cuộn lên một nửa, nói, “Trời tối rồi!”.

“Ừm, trời tối rồi”, ta lặp lại, ngoài cửa sổ đang là sắc đêm mờ lung.

“Tôi phải về rồi”, cô ta nói xong liền muốn kéo chân đứng dậy.

“A Tân”, ta ấn cô ta xuống, “Sức khỏe cô còn yếu, nằm thêm một chút, gọi điện thoại về báo, bình an là được rồi”.

“Cảm ơn cô đã cứu tôi”, thân sắc cô ta có hơi hoảng hốt, nhưng vẫn rất bình tĩnh, “Tôi đã đỡ nhiều rồi, trong nhà có việc bắt buộc phải quay về”, nói rồi đẩy tay của ta ra, lặng lẽ xuống giường xỏ giày vừa đứng dậy, cơ thể đã mềm nhũn.

Ta vội đỡ lấy cô ta, thờ dãi: “A Tân, cô đứng còn không vững nữa, đi kiểu gì đây? Nếu như bắt buộc phải quay về, tôi đưa cô về”.

“Không cần, tôi gọi xe”, cô ta kiên quyết, dừng lại một chút, “cô đưa tôi đến bên đường”, khẩu khí không dễ cự tuyệt.

Lại một vị đại tiểu thư, được thôi! Ta phục vụ... đến bên đường.

Đường lớn xe cộ như nước, những chiếc xe tốc độ vũ và lướt không ngừng nghỉ, khoác lên cho thành phố một chiếc áo ngoài phồn hoa, cũng phủ lên một tầng rực rỡ sáng sủa cho sắc đêm.

“Meo...”, tiếng mèo kêu lãnh lút ở gần đây.

“Mèo con?”, ta nói với vị đại tiểu thư ở bên cạnh, “A Tân, cô tự đợi xe một chút trước nhé”, rồi dựa vào âm thanh đi tìm, thấy một con mèo ở giữa khóm cây cảnh và bồn hoa phía sau.

“Mi mi...”, từ xa bay đến giọng nói trẻ con non nớt, càng lúc càng gần, một bé gái mặc chiếc áo cộc tay in hoa, khoảng năm, sáu tuổi buộc tóc tai mèo vừa chạy vừa gọi.

Trước mắt, một bóng đen nhanh như bay xuyên qua, lao đến giữa đường lớn, một chiếc xe ô tô chính diện lái đến, đèn pha chiếu sáng bóng dáng một con mèo hoa nhỏ màu lông đen xám, bị ánh sáng đột ngột chiếu nên sợ hãi, không biết nên tránh về đâu.

“Tiểu Hắc...”, cô bé phát hiện ra nguy hiểm, tiếng gọi sợ hãi mà gấp rút, cất bước chạy nhanh đến.

Chủ nhân chiếc xe cũng nhìn thấy rõ con mèo trên lòng đường, tiếng còi xe kêu vang, cùng đó là tiếng phanh xe sắc nhọn, chói tai, nhưng chẳng ích gì. Thời khắc nguy cấp, trước mặt một bóng người lướt qua, tốc độ quá nhanh, không kịp để nhìn rõ, chiếc xe trượt thẳng về phía trước một cách suôn sẻ, lái thẳng đi xa như bình thường.

Ta đưa con mèo đến tay cô bé, dịu giọng an ủi: “Tiểu Hắc an toàn rồi, đừng để nó chạy lung tung nữa, ngoài đường rất nguy hiểm”.

“Cảm ơn, cảm ơn chị...”, cô bé không ngừng cảm kích.

Nhìn ở khoảng cách gần, ta mới chú ý đến quần áo của cô bé hơi bẩn, tóc tai cũng rối bời, liền hỏi: “Tại sao tối muộn rồi còn một mình ra ngoài? Bố mẹ em đâu?”.

Cô bé lắc đầu ủ dột: “Em chỉ có bà nội...”, rồi lại nhìn con mèo trong lòng, “Và Tiểu Hắc”.

Tìm hiểu xong đại thể tình hình, ta dắt cô bé đi đến, cười cười với Mạc Tân: “A Tân, lát nữa tôi sẽ đi đến nhà cô bé, đưa cô bé lên xe trước nhé!”.

“Tôi cũng đi”, cô ta dứt khoát đến mức không hề chớp mắt lấy một cái.

“Nhưng sức khỏe của cô...”

“Không vấn đề gì rồi.”

“Không phải cô đang vội về nhà sao?”

“Vừa liên hệ rồi, không gấp nữa.”

“Vậy quay lại phòng bệnh nằm đi?”

“Không đi.”

“...”

Ba người đi siêu thị mua chút đồ ăn, đi đến tiệm bánh ngọt chọn một chiếc bánh gato hoa quả rồi xách đến một căn nhà mái bằng giản dị cũ nát, ẩn trong góc khuất sau những tòa nhà cao tầng san sát của thành phố. Ánh đèn màu cam mờ tối chiếu lên không gian nhỏ mủi mấy mét vuông chật cứng đồ đạc. Khi bọn ta đi vào, bà nội cô bé đang ngồi trong đống đồ đạc náo nức cẩn thận nhặt báo giấy cũ xếp lại, hai bà cháu dựa vào việc nhặt đồ đạc gian nan sống qua ngày.

“Bà nội, cháu về rồi, tìm được Tiểu Hắc về rồi”, cô bé giống như chú chim chích vui vẻ nhảy lên trên người bà lão.

“Ai da, cháu gái ngoan của bà, bộ xương già của bà nội sắp không chịu nổi cháu gái vồ vồ rồi”, bà lão đầm đìa vào eo mừng hớn hờ, “Ngày mai nhé! Bà nội đem những thứ nhặt được này bán đi, là có thể mua cho bé con chiếc bánh gato, đón sinh nhật...”

“Bà nội, bà nội, có bánh gato rồi, chị gái đã mua bánh gato, còn có rất nhiều đồ ăn”, cô bé mặt đầy hưng phấn nhảy đến trước mặt bọn ta...

Tối hôm nay, cô bé nói: Cô bé rất vui, rất khó quên!

Bà nội nói: Từ sau khi bố mẹ qua đời, cô bé chưa từng cười vui vẻ như thế này.

Tối hôm nay, Mạc Tân nói rất ít, ăn cũng rất ít, một mực gắng giữ tinh thần, vốn nên thoải mái nằm ở nhà, hà tất phải miễn cưỡng cùng đến chứ?

Đi đến bên đường, cô ta hỏi ta: “Tiểu Phong, cô rất thích lo chuyện bao đồng sao?”

“Lo chuyện bao đồng?”, ta thầm cười, “Mọi người thường nói tôi như vậy bảo tôi ít lo chuyện bao đồng đi, nhưng mà tôi tự cho rằng mình không hề thích lo chuyện bao đồng, xen vào chuyện của người ta sẽ bị người ta ghét! Hơn nữa rất nhiều việc, không muốn quản, cũng không quản nổi, con người mà, có thể lo được cho bản thân mình là đã tốt lắm rồi”.

Cô ta yên lặng, như thể đang suy nghĩ điều gì, lát sau lại hỏi: “Vì sao cô lại mạo hiểm cứu một con mèo không có chút liên quan gì đến mình? Nếu như thật sự bị xe đâm phải, há chẳng phải là rất không đáng sao?”

“Cái cô cho là đáng và không đáng là gì vậy?”, ta bình thản phản vấn, cứu con mèo đó, có lẽ là ta đang hối hận vì không ra tay cứu Ti Ti.

“Hình như trong mắt cô, không có gì là đáng và không đáng?”

“Tính mạng con người cao hơn tất cả, lợi ích của con người lớn hơn tất cả, là cái đáng mà cô thường tin phụng sao? Những cá thể khác đều phải chịu sự khống chế của con người, thuần phục bởi con người, thuận theo con người, chúng là những thứ không đáng mà cô nói tôi phải không?”

Cô ta ngẹn lời không nói.

“Chúng sinh bình đẳng, đây không phải là một câu nói sáo rỗng”, ta khẽ than, “Nhưng chỉ có thể trở thành một câu nói trống rỗng”.

“Không, tôi tin phụng...”, cô ta lẩm bẩm tự nói.

Một chiếc xe taxi còn trống lái đến, ta vẫy vẫy tay, âm thanh động cơ đến gần phát ra, vui lấp lờ sau của câu nói.

Sau khi tiễn Mạc Tân lên xe rồi đi, ta đột nhiên thấy chóng mặt hoa mắt, cơ thể lão đạo đang muốn đổ xuống bỗng được một đôi tay kéo lại.

“Áo Nguyệt, người đoán xem, cô ta tin phụng cái gì?”, ta mệt mỏi, mềm nhũn dựa vào trong lòng anh ta.

“Suy nghĩ của con người, chỉ có con người hiểu rõ nhất, đừng hỏi tôi”, anh ta ôm lấy ta, sắc mặt lạnh lẽo ngưng đọng, “Hành động ngốc nghếch đó của ngài cũng đừng để có lần sau nữa”.

“Người biết suy nghĩ thật sự của ta không? Cách làm cho thân phận của Phong Linh biến mất”, đầu ta từ từ dựa vào ngực anh ta, nhắm mắt lại, vô lực nói, “Phong Linh và Dạ Lạc khác nhau, cô ấy muốn bảo toàn tôn nghiêm, muốn làm người, nhưng mà, có thể không?”.

“Bất cứ chuyện gì ngài dặn dò tôi đều sẽ đi làm, cho dù phải biến điều không thể thành điều có thể. Bảo vệ ngài là sứ mệnh cả đời của tôi... bao gồm cả tôn nghiêm mà ngài mong muốn”.

“Áo Nguyệt à! Người luôn không thẳng thắn như thế”, ta cười nhạt nói, Thực ra, người muốn...”

“Đừng, Dạ Lạc”, anh ta lạnh lùng cắt ngang lời ta, “Vì điều này, tôi có thể đánh đổ, tất cả những gì mình có, huyết giao, khế ước, thế ngôn, thậm chí tất cả”.

Cho nên, ta mới muốn trân trọng...

Trên chiếc taxi chạy nhanh như bay, tài xế gỡ chiếc mũ lưỡi chai màu đen xuống, khuôn mặt yêu mị tuyệt luân chiếu lên gương chiếu hậu, vẫn là ngữ điệu mây yên gió lặng như cũ: “Đại tiểu thư, lần này bệnh không nhẹ nhĩ”, khổ nhục kể dùng quá đà rồi.

“Kể ngoài cuộc nói rõ hay, đổi lại là anh thử xem?”, Mạc Tân uể oải nằm ở ghế sau.

“Cái này phải cắt thuốc đúng bệnh, tôi thử chưa chắc đã có tác dụng, Mạc đại tiểu thư ra trận, chắc chắn thu hoạch không nhỏ nhĩ!”

“... Quay về hăng nói”, cô ta lấp liếm cho qua. Vừa rồi, trong một khắc đó, mặt hồ yên lặng như tù đọng tận đáy lòng lại bị khuấy động, một sự dao động rất nhỏ, vô cùng nhỏ.

Trong dinh thự giữa hồ nước, đã có ba vị khách kính cẩn chờ đợi...

“Trịnh Khiêm, chủ tịch nhân viên quan sát phòng điều phái đặc biệt một, Ngự linh sư Hoa Liên đặc cấp tổng giáo quản học viên, Đàm Tự Quy, điều tra viên cao cấp phòng điều tra hai, rất vinh hạnh”, Mạc Tân uể oải trên chiếc ghế mềm lớn, duy nhất có đôi mắt lạnh bắn ra tia sáng trong suốt, chăm chú nhìn ba người trên ghế, “Ba vị cán bộ cao cấp và chủ lực của tổng bộ, trừ mấy người Sở Tiêu Nhiên, Dịch Siêu và Lê Tu, thì mấy người các vị là những tên tuổi uy tín nhất trong những tầng cao cấp của nội bộ, Vu Ni quyết định bỏ vốn phái không?”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.8 - Chương 3: Chân Tướng Ẩn Giấu

“Theo tin tình báo, yêu ma muốn phá hoại trận pháp sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến chỗ này, có thể diệt khẩu dễ dàng Ngự linh sư của cao cấp của Cục đặc phái, quyết không thể xem nhẹ. Chúng tôi chủ động xin đến, một là để bảo vệ sự an toàn của Tân tiểu thư, hai là... không loại trừ khả năng Ma Vương sẽ trùng sinh tại Cốc Giang. Vu Ni cũng dự cảm được điểm này, sự việc nguy cấp, không thể chậm trễ”, người nói là một người đàn ông nghiêm túc, cân trọng, mặc âu phục chính thống, thể ngồi cứng ngắc, đeo một chiếc kính gọng đen, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, Trịnh Khiêm.

“Theo báo cáo mới nhất của Dịch Siêu, dưới đồng đồ nát ở cổ mộ Đông Dật phát hiện ra Thiên Chú Văn, ẩn giấu cực kỳ kín đáo, tô tem âm dương của hình vẽ phong ấn dùng để phát động ngũ hành trận mà giăng ra, anh ta đang nghĩ cách phá giải”, Đàm Tự Quy khá tùy hứng, ngồi vắt chéo chân lên nhau, tay trái để trên gối, cánh tay phải đỡ trên tay, hơi nghiêng người.

“Xuất hiện Thiên Chú Văn, chứng tỏ đối phương là Dạ Lạc, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là hung thủ giết hại Ngự linh sư. Hắn làm như vậy, mục đích rất rõ ràng...”, Hoa Liên tên sao người vậy, ngữ khí bình ôn dịu dàng, mang theo chút yếu ớt, kèm thêm một dung nhan đẹp đẽ, mày thanh mắt tú, phóng khoáng lại không huênh hoang, tạo nên mỹ cảm thanh tao của vẻ đẹp như nàng Lâm Đại Ngọc, khiến người ta nảy sinh sự thương xót không đành.

“Hóa Liên, Dạ Lạc còn khó đối phó hơn anh nghĩ, dùng quá miễn cưỡng, sức khỏe là quan trọng”, Mạc Tân bày tỏ sự quan tâm. Cũng chẳng có gì lạ, ở Cục đặc phái, người người đều tôn kính và yêu thương quan tâm đến vị thiên tài “bệnh Tây Thi” này, nếu không phải bởi vì nhiệm vụ lần đó nguy hiểm suýt mất mạng, di chứng để lại không cách gì chữa khỏi được... thật đáng tiếc, thực lực của anh ta vốn là bất phân cao thấp so với Sở Tiêu Nhiên, tuổi tác cũng ngang nhau, vậy mà lại không thể tận lực phát huy.

“Lần này tôi đến không hoàn toàn là nhằm vào Dạ Lạc”, Hoa Liên dịu dàng cười, “Cốc Giang càng ngày càng náo nhiệt, kẻ đó chắc là không muốn bỏ lỡ đâu. Tôi từng thề rằng, nhất định phải tận tay kết liễu hắn, kết thúc triệt để oán hận tích trữ chín năm qua”.

“Âm Bách Sát sao?”, Đàm Tự Quy hơi cúi đầu, “Quyết tâm của anh, chúng tôi chẳng thể ngăn cản nổi, người lo lắng đối với điều này nhất, chỉ có Sở Tiêu Nhiên thôi!”.

“Anh ta sao rồi?”, Mạc Tân rất có hứng thú, tưởng tượng ra người anh em đồng đội tình như thù tặc đang đối mặt với sống chết khó lường trên khuôn mặt yêu nghiệt đó sẽ có biểu cảm như thế nào? Mỗi lúc này ở trên xe, trông anh ta chẳng có chút khác thường nào, thật có khả năng chịu đựng.

“Ngoài mặt thì sóng yên biển lặng, nhưng không biết trong lòng thế nào”, Đàm Tự Quy trả lời, như có như không thờ dãi.

“Nhắc đến Tiêu Nhiên, anh ta vẫn chưa giải quyết được Doãn Kiếm”, Trịnh Khiêm nghiêm túc bày ra vấn đề chính, “Vì sao lại kéo dài cho đến tận bây giờ?”.

“Dù sao chúng ta cũng đã biết tai họa của lời dự báo là Dạ Lạc và Ma Vương, mà Doãn Kiếm cho đến giờ cũng không làm việc gì ác, có thể cân nhắc bỏ qua cho cậu ta không?”, Hoa Liên đưa ra kiến giải, “Nếu kêu gọi cậu ta gia nhập, với năng lực của cậu ta và Quảng An, cho dù là chiến lược hay tài lực đều khiến người ta không thể xem nhẹ, đối với Cục đặc phái chỉ có trăm lợi mà không chút hại nào”.

“Vấn đề là có khi chút hại ấy lại chí mệnh, Vu Ni không phải chưa từng nghĩ tới điều này, chỉ là bản chất năng lượng tiềm tàng trong người Doãn Kiếm

quá u ám, một khi được phóng thích ra ngoài, chính cậu ta cũng rất khó khống chế, tính cách lại nổi loạn bất trị, tự phụ cao ngạo, khó dạy dỗ. So với việc lưu lại mầm họa, chỉ bằng nhân lúc còn sớm hãy tiêu diệt đi”, dưới cặp kính gọng đen lóe ra một chút tàn nhẫn.

“Người thân bí đã cứu Doãn Kiếm đi cũng không thể xem thường, có hẳn ta bảo vệ, chúng ta không dễ dàng xuống tay như vậy được nữa rồi”, Mạc Tân vô lực xua cổ tay.

“Việc cấp thiết bây giờ là phải thăm dò được thân phận thật của đối phương một cách nhanh nhất, Vu Ni vô cùng xem trọng sự việc này, và không hề hoài nghi...”, Trịnh Khiêm nhủ mảy, “Người đàn ông đó có quan hệ với Dạ Lạc”.

“Lẽ nào Tiêu Nhiên cũng có lúc thất thủ?”, Đàm Tự Quy cười nhạo...

Giữa trưa ngày hè, không khí nóng bức, nhưng không ảnh hưởng tới việc mọi người xuất hành. Cảnh đường phố nhộn nhịp của đô thị, xe cộ qua lại trên đường lớn rộng rãi và sóng người chầm chậm lưu động trên đường đi bộ, khắp đường lớn ngõ nhỏ, cuộc sống bận rộn này lặp đi lặp lại, khô khan như vậy, bình lặng như vậy, thanh đạm như nước...

Trong quán cà phê cao cấp dễ chịu mát mẻ, cách biệt tuyệt đối với khí nóng ở bên ngoài, tranh vẽ tường, chậu cảnh, cây leo màu xanh trang nhã tạo ra khung cảnh tự nhiên tươi mới. Tại chỗ ngồi ở nơi sâu nhất trên tầng hai quán cà phê, hai thiếu nữ ngồi đối diện nhau, một người trầm tĩnh tự nhiên, một người vạn phần kinh sợ. Trước mặt hai người bày một cốc cà phê đen đặc, khách xung quanh rải rác mấy người, hoàn cảnh thanh vắng rất thích hợp với chủ đề nói chuyện nào đó...

Mạc Tân thông thả thêm từng thìa đường vào trong cốc, yên tĩnh khuấy khuấy, mùi thơm nồng của cà phê men theo thành cốc và phương hướng của chiếc thìa đang khuấy tán ra. Cô ta chăm chú nhìn vòng xoáy nhỏ nhỏ trong chiếc cốc, ánh mắt lạnh nhạt: “Tiểu Trinh, tôi cho cô thời gian cân nhắc, tất cả đều do cô tự quyết định, con đường phía trước nguy hiểm, nếu như cô sợ hãi, bây giờ vẫn có thể hối hận”.

“... Dạ... Lạc...”, Hàn Tiểu Trinh vẫn ở trong trạng thái hồn rời khỏi xác, giống như nhận được cảnh cáo nghiêm trọng, lòng bàn tay phát lạnh, lời nói không có thứ tự, “Tiểu Phong... Dạ Lạc... không... không đúng, nhất định là đã nhầm lẫn ở đâu đó rồi... nhất định, nhất định là... làm sao có thể... cô ấy... không...”, hô hấp của cô ta thêm gấp gáp, hai tay nắm chặt lại, ấn trước ngực, “Không thể nào là cô ấy...”.

“Phong Linh là Dạ Lạc, câu nói này đừng có nói với người khác”, Mạc Tân ngừng động tác khuấy cà phê, ngẩng đầu nhìn sang cô ta, cười nhàn nhạt, “Người cùng tên cùng họ khắp nơi đều có, cô không cần quá nghiêm túc. Phong Linh là người thế nào, cô biết rõ hơn tôi, đúng sai thị phi nên tự có phán đoán của mình, đừng bởi vì chú trọng vào tên gọi mà nói oan uổng cho cô ấy”.

Hàn Tiểu Trinh cưỡng ép bản thân mình bình tĩnh lại, bàn tay duỗi ra bụng cốc cà phê vẫn không ngừng run rẩy, cô ta uống liền mạch mấy ngụm, vị đắng thấm vào họng, tư duy cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, sau đó lại đặt tách cà phê lên đĩa.

“Cà phê Ý nên uống một hơi hết luôn, nhưng, tôi lại thích chầm chậm thưởng thức”, Mạc Tân khom cánh tay trái đặt lên mép bàn, hai ngón tay phải móc vào chiếc quai cốc nhỏ nhắn, nhân nhả nhấp một ngụm nhỏ.

“Mạc tiểu thư, tôi...”, Hàn Tiểu Trinh ngưng lại một chút, “Muốn đi xác nhận...”.

“Ngày mai mẹ cô phẫu thuật?”, Mạc Tân chuyển đề tài rất nhanh.

“Vâng”

“Ngày mai cứ yên tâm ở bên cạnh bà ấy, sau đó hãy quyết định!”

“Cảm ơn!”, Hàn Tiểu Trinh đưa ánh mắt cảm kích, đang định đứng dậy.

“Tiểu Trinh”, Mạc Tân thấp giọng gọi cô ta, ý tứ sâu xa, “Cô chắc cũng biết... có thứ còn quan trọng hơn cả báo thù...”.

Trước phòng phẫu thuật, nữ sinh lo lắng thấp thỏm đứng cũng không được, ngồi cũng chẳng xong, cứ đi đi lại lại trong hành lang, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Ta vội bước đến: “Tiểu Trinh”.

“Tiểu Phong?”, cô ta hơi ngạc nhiên.

“Mẹ cậu vào trong rồi?”, cửa lớn của phòng phẫu thuật đóng chặt đèn đỏ vẫn đang sáng.

“Ừm vừa vào.”

“Đừng lo lắng, cô ở hiền sẽ được Trời phù hộ, không sao đâu”, ta dịu giọng an ủi, dẫn cô ta đến ngồi xuống bên chiếc ghế trong hành lang.

Trong mắt cô ta chứa đầy nỗi ưu sầu và căng thẳng, khi nhìn sang ta còn thất thần một lát, nháy mắt lại chuyển thành lo lắng bất an, ánh mắt bất định: “Cảm ơn cậu đã đến thăm mẹ mình”.

“Mình đến bệnh viện thăm A Kiếm, tuần trước nghe nói hôm nay cô làm phẫu thuật, nên muốn đến thăm một chút, lát nữa còn phải tiếp tục đi làm. Thật ngại quá!”

“Ồ...”, cô ta mơ hồ đáp lại, rồi lập tức hiểu ra, “Cậu... thường đến thăm Doãn Kiếm sao?”.

“...Ừ, ngày nào cũng đến”, đứa trẻ đó, vì anh ta, ta coi như đã dốc hết tâm huyết rồi.

Đội anh ta khỏe hẳn, rất nhiều việc sẽ phải làm lại, bắt đầu những điều mới mẻ... tương lai, sẽ là cuộc chiến tranh như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.8 - Chương 4: Hiểu Sai, Tình Yêu Mất Đi

Buổi chiều, ta nghiêm túc thực thi nghĩa vụ của một thực tập sinh, kế thừa tư tưởng cốt lõi “vì dân phục vụ”... nói trắng ra, chính là làm tình nguyện viên, mua đồ uống, chỉnh lý tư liệu, đưa văn kiện... chạy khắp tầng trên tầng dưới.

Ta giúp một vị tiền bối in bảng biểu số liệu, khi giao cho anh ta, đồng nghiệp A bên cạnh cảm khái: “Tiểu Phong à! A Tần cũng xin nghỉ rồi, cô không nhân cơ hội nghỉ ngơi đi, còn ngày ngày chạy đến vất vả chủ động xin việc, he he... thực tập sinh tích cực như thế này không nhiều đâu! A Tần có con mắt nhìn người thật đó!”.

“...”, anh ta đang khen nhân phẩm ta sao?

“Haizz, tại sao lại rớt rồi? Tiền lương tháng sau của tôi! Mồ hôi nước mắt của tôi...” người đầu khổ xót xa kêu gào là đồng nghiệp A, sở thích đầu cơ ngoại hối, hằng tháng hơn nửa thu nhập đều dốc hết vào đó, thậm chí “tiêu phí”

vượt cả thu nhập, đương nhiên, tiền đề phải là mức lương cao ngất khiến người ta sợ hãi kia của đồng nghiệp A.

“Không sao, hút cạn rồi Đại Thánh sẽ lại giúp cậu tiếp máu” Đồng nghiệp C huênh hoang không ngưng mồm.

Đại Thánh, tức Lão Tôn (không cần giải thích nhiều nữa), vị chủ nhà Tôn Chí của Quảng An. Những cậu bé đáng thương này đều không biết vị Boss đứng phía sau còn trẻ hơn bọn họ mấy tuổi... giả làm sinh viên đại học.

Ta nhiệt tình đi đến góp vui: Trên màn hình máy tính có các loại biểu đồ biến động tỉ giá đỏ xanh, đường chữ K không ngừng nhô lên. Phải nói là, ta không thể đạt được trình độ chỉ dựa vào mấy đường cong này mà có thể đưa ra phán đoán gì được.

“Tôi thấy mua vàng so với mua tiền tốt hơn” ta yếu ớt phát biểu một chút quan điểm của kẻ không chuyên nghiệp.

“Xuy...”, người B hứng chí, “Nói thử xem!”.

“Vàng giữ được giá trị mà? Thời cổ, nó là một loại công cụ tiền tệ rất được chào đón, bây giờ mức độ tuy không được bằng như trước nữa, nhưng nó có giá trị cất giữ rất cao! Cho dù thế sự biến đổi thế nào, thời gian thay đổi ra sao... tiền Đô mạnh như vậy, chẳng phải là sau Chiến tranh Thế giới thứ Hai vẫn phải móc nối với vàng sao? Đề tiền Đô trở thành từ thay thế cho vàng, có vàng chống lưng, ai dám không phục? Sau đó, khủng hoảng kinh tế của châu Âu cũng không thoát khỏi có liên quan đến tiền, ai biết được chỗ nào đó sẽ có phản ứng mất xích, rồi lại có một cuộc khủng hoảng nợ nần nữa hay không... Tiền khó thoát khỏi ách vận giảm giá, nhưng vàng sẽ không như vậy. Tiền giấy một khi yếu thế, vàng sẽ lại lên ngôi...”, ta thao thao bất tuyệt, nói không ngừng... với thái độ cung kính, khiêm nhường, giảng giải xong, tổng kết lại “... cho nên, tôi cảm thấy, vàng rất có giá trị”.

Sau khi kết thúc ta mới phát giác ra, mười mấy cặp mắt đang chăm chăm nhìn ta lặng ngắt, không một chút hơi thở. Ta rất muốn mở cửa sổ phía trước, trực tiếp nhảy xuống, ở trước mặt những nhân sĩ chuyên nghiệp này lại đi múa rìu qua mắt thợ ư? Bề mặt quá!

“Có tiền đồ đó!” không ngờ, đồng nghiệp B lại tâm huyết cảm thán, nước mắt như đọng đầy.

Còn ta thì nước mắt đã đọng đầy rồi: Đồng nghiệp B, cảm ơn anh, một người đơn thuần thiện lương, cứu vớt được một kẻ đang ở bờ vực hủy diệt là ta đây.

Doãn Điệp đột nhiên đi qua cửa, vô tình nhìn vào bên trong, đúng lúc đó, giống như cảm ứng được, ta quay đầu nhìn ra, bắt gặp ánh nhìn của cô ấy, trong lòng đột nhiên bối rối hoang mang.

Cô ấy không hề bối rối khi nhìn lên người khác lại bị bắt gặp, trái lại còn đứng lại, nhìn thẳng vào ta qua tấm kính.

Các đồng nghiệp nam trẻ tuổi thấy vậy liền ồ lên: Haizz, bên ngoài có mỹ nữ đang nhìn chúng ta kìa... oa, xinh đẹp quá... so với chị Chí Linh còn đẹp hơn... ngốc, có thể vào được Quảng An chính là cực phẩm, tài mạo song toàn... cô ấy đang nhìn ai nhĩ?... Nhìn tôi, chắc chắn là đang nhìn tôi... suýt, tránh sang một bên, nhìn cậu như vậy tương mạo đúng là đột phá sức tưởng tượng của loài người...

Trong lúc ồn ào, tiếng chuông điện thoại vang lên kéo tư duy đang lang thang của ta quay về. Ta đến một góc nghe máy, là Tiểu Trinh, phẫu thuật của mẹ cô ta rất thuận lợi, đã chuyển đến phòng theo dõi đặc biệt rồi, chỉ cần bình an qua được thời kỳ nguy hiểm của đêm nay, ngày mai là có thể tỉnh dưỡng để khôi phục sức khỏe hậu phẫu.

Tiểu Trinh ở đầu dây bên kia mừng đến chảy cả nước mắt, cảm xúc kích động không cần nói cũng biết.

Tin mừng sao? Đêm nay...

Trong ánh mắt phức tạp... có ngưỡng mộ, có buồn bực, có nghi hoặc có hiểu kỳ... của các đồng nghiệp, ta và Doãn Điệp sánh vai nhau rời đi.

Trên sân thượng nhỏ của tòa cao ốc yên tĩnh, tầm nhìn rộng rãi khiến người ta nổi lên dự vọng chinh phục một cách mãnh liệt: Đem tất cả đặt dưới lòng bàn chân, đứng ở đỉnh cao của thế giới.

“Phong Linh” Doãn Điệp đi đến bên lan can, quay lưng lại với ta, đôi mắt trong trẻo chứa đầy định ý lạnh nhạt, cách biệt xa xôi như trời với đất khác xa với trong thang máy lần trước, “Xin cô... hãy rời khỏi anh trai tôi”.

“...” Sao lại nói những lời này?

“Anh trai tôi sẽ đính hôn với chị Nhân Nhân. Kết hôn là chuyện sớm muộn, cô không cần hằng ngày đi đến bệnh viện lấy lòng anh ấy nữa, đừng mong chia rẽ bọn họ. Anh trai tôi và chị Nhân Nhân là một cặp trời sinh, không thể có người thứ ba xen vào được. Nếu như cô muốn dựa long ý phụng, chim sẽ biến thành phượng hoàng, muốn học cô bé Lộ Lem một bước lên trời, tôi khuyên cô nhanh chóng dẹp bỏ suy nghĩ đó đi. Anh trai tôi sẽ không thích cô, những cô gái xinh đẹp anh ấy đã gặp nhiều rồi, đối với loại bình thường phổ thông như cô, chỉ đơn thuần là hứng thú muốn đổi khẩu vị mà thôi. Nếu cô còn muốn giữ lại chút tôn nghiêm của mình thì đừng quần lấy anh ấy nữa. Nếu như là vì tiền, cô muốn bao nhiêu tôi cũng có thể cho cô, điều kiện là, cô phải lập tức rời khỏi Quảng An.”

“...”, ngả bài thật là nhanh, ta rất vô tội nhìn cô ấy, “Tiểu Điệp...”.

“Đừng tỏ ra thân thiết với tôi, hoặc là để người đời chỉ trích, hoặc là lấy tiền rồi đi, cô tự lựa chọn đi!”

Ta hơi sững sờ, mới hơn một tuần, thành kiến của cô ta đối với ta lại sâu sắc đến mức này! Nếu là Anh Hàm Nhi ta tự cười nhạo mình, hà có gì lại nhớ đến nàng ấy? Ta chẳng có gì để nói, im lặng rồi đi...

“Phong Linh, cô đứng lại!”, cô ấy ở phía sâu bực tức quát.

Ta không thêm để ý, đi thẳng vào trong tòa nhà, lúc đi qua góc rẽ lặng lẽ ẩn đi...

“Hừ, đồ con gái thói tha, đã giữ thẻ điện cho rồi còn không thêm lấy”, Doãn Điệp ở trên sân thượng giậm chân điên cuồng, rất không trang nhã, hai tay chống eo, “Tức chết mất” chiếc giày cao gót dưới chân không cẩn thận bị chệch gót, “Á...” thân thể cô ấy nghiêng về sau rồi đổ xuống.

Ta đuổi cánh tay ra, vai lưng gầy mỏng của cô ấy đập vào ngực ta, một thân thể lung linh nhỏ nhắn rơi vào trong lồng ngực.

Cô ấy theo phản xạ kinh ngạc hét lên, toàn thân cứng đờ, hoảng hốt vùng ra, nào ngờ chân không vững, suýt chút nữa lật ra ngoài lan can bảo vệ, ta nhẹ nhàng kéo chặt lấy cổ tay nhỏ nhắn trắng ngần trước mặt, hơi dùng lực, lại đem quần chặt cô ấy vào bên trong cánh tay mình.

Cô gái vẫn chưa hết kinh sợ, sau khi nhìn rõ là ai thì càng kinh hoàng lúng túng: “Anh... anh...”.

“Chúng ta lại gặp mặt nhau rồi, Anh... không...”, ta thấp giọng dịu dàng nói, bản khẩu cách xưng hô, “... Tiểu Điệp”.

Trong nháy mắt, ánh mắt cô ấy đông cứng, dờ ra như một khúc gỗ.

“Tiểu Điệp” ta gọi thêm tiếng nữa, một bàn tay khác vòng lên lưng cô ấy. “Á! Thả tôi ra...”, cô ấy đột nhiên tỉnh ngộ, vùng vẫy chân tay.

Ta không thả lỏng vòng tay, vô thức ôm càng chặt hơn, mặc cho cô ấy đánh đấm, chỉ khẽ vào vành tai cô ấy thủ thi: “Tiểu Điệp, chỉ một chút, một chút là được...”.

Tốc độ cô ấy yên tĩnh trở lại nhanh hơn dự liệu của ta rất nhiều, cho đến lúc thả cô ấy ra, ta như vẫn lưu luyến không rời, thân thể ấm áp mềm mại ấy, có hương thơm của bách hợp thanh nhã mát lạnh, n hoa mùi bách hợp, cao quý thuần khiết như chính cô bé.

Trong đôi mắt mông lung mờ mịt ấy đã bớt đi vài phần đối địch, nhưng vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, cô ấy ngẩng mặt lên do dự hỏi: “Anh là ai? Từ đâu đến?”.

Câu hỏi giống này ta đã bị hỏi nhiều rồi, đến mức thấy quen tai. Ta áp lên dung nhan mỹ lệ thanh khiết đó, trong lòng nổi lên sự thương xót: “Tiểu Điệp... hãy sống cho thật tốt” đầu ngón tay ta trượt xuống khuôn mặt trắng ngần như tuyết liền rồi đột ngột xoay người rồi đi.

“Đợi một chút” cô ấy giữ cánh tay của ta lại, không đến nửa giây suy nghĩ, lời đã buột ra, “Nói cho tôi biết tên của anh, nói cho tôi biết cô ấy là ai?”.

“Hừ?” ta cúi mắt xuống nhìn đôi tay cứ túm chặt lấy mình, lại ngược lên nhìn cô ấy, nghi hoặc, cô ấy không phải là rất bài xích ta sao?

“Á!” cô ấy khẽ kêu một tiếng ngạc nhiên, vội phản ứng thu tay lại, giấu sau lưng, tỏ ra vô cùng căng thẳng “Cái đó... tôi... tôi không phải... tôi...”, áp úng không dám nhìn thẳng, ánh mắt đảo quanh.

“Gọi ta là Dạ Lạc đi!”, ta thành thật nói.

“Dạ Lạc?”, cô ta lập tức sực tỉnh, “Dạ... Lạc”, lại lặp lại một lượt, đôi mắt nhìn ta không nguôi, hơi có chút thất thần, “Anh... đã tưởng tôi là ai?”.

“Cô ấy... “, ta thu ánh mắt lại, nhẹ nhàng nói, “Một cô gái vì yêu mà không tiếc vứt bỏ sinh mệnh của mình”.

“Cô ấy rất yêu anh?”

“Ừm.”

Nhất thời, hai người cứ đứng nhìn nhau, chẳng ai nói gì cả, hồi lâu sau, “Vậy còn anh? Có yêu cô ấy không?” cô ấy cẩn thận thử hỏi, trong mắt hiện lên một tia hy vọng.

“Ta...”, không biết.

“Tôi và cô ấy... tương mạo rất giống nhau sao?” thấy ta không nói gì, cô ấy lúng túng hỏi tiếp.

“Ừ, rất giống.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 6: Tử Thần Giá Lâm

“Dạ Lạc, anh... có cảm giác với cô ấy, đúng không?”, Doãn Diệp nhìn thẳng vào ta, tháo bỏ mọi đề phòng.

“Sao em biết?”, ta bình thản hỏi.

“Có ai đã từng nói với anh rằng, anh rất đẹp, nụ cười của anh càng đẹp hơn không? Nụ cười ấy mang theo nỗi ưu thương nhân nhật, đẹp đến mức khiến người ta lo lắng” đôi mắt trong sáng từng chút đắm chìm, “Người ta nói, mất đi người yêu trong lòng, sẽ đau khổ cả đời, nhưng tôi cho rằng, mất đi người yêu mình sâu sắc, mới là nỗi đau lớn nhất trong đời của con người. Cô gái đó chắc chắn là đã bỏ cả tính mệnh cho anh, nhất định là người yêu anh nhất trên đời này, bởi vì mất đi cô ấy rồi, cho nên anh sẽ bị thương, bị thương bởi vì đau lòng, mà đau lòng là bởi vì có cảm giác...” tròng mắt cô ấy lóe lên một giọt lệ long lanh, ngẩng đầu lên, lời nói tắc nghẹn, “Thật kỳ quái... sắp mưa rồi sao? Vì sao... tôi lại cảm thấy, cảm thấy...”, cô ấy cắn môi dưới, nỗ lực đẩy lùi màn sương mù mịt, “Cảm thấy rất buồn... Dạ Lạc, anh thật sự... rất không chân thực... tôi...” không thể gắng kìm nén được nữa, tay phải bịt chặt miệng, cô ấy cúi đầu lao vào trong tòa nhà.

Ta rất không chân thực...? Vốn dĩ, đối với thế giới này, ta chính là một sự, tồn tại không chân thực.

Bị thương là bởi vì đau lòng, đau lòng là bởi vì có cảm giác, có cảm giác là...

bởi vì yêu sao? Ta không hiểu, nhìn theo bóng lưng xinh đẹp mất hút ở góc rẽ, tiếng lạch cạch của giày cao gót giẫm trên sàn nhà rối loạn, gấp gáp, dần dần đi xa, cho đến khi không còn nghe thấy nữa, ta xoay người đứng ở bên lan can nhìn xuống cảnh đô thị phồn hoa, Cốc Giang là một thành phố mỹ lệ!

“Chuyện này đừng nói cho Doãn Kiếm, người không cần khó xử, nếu ta muốn gây bất lợi với anh em bọn họ, thì sẽ không cứu cậu ta” chậm chậm quay người lại, ta đi về phía trước, đi qua kẻ bên cạnh, thuận tiện nhắc nhở, “Người nên biết, ta chưa từng hạ thủ lưu tình đối với quý hồn”.

Hắn ta đột nhiên kinh sợ, đau khổ khom người xuống, đôi mắt nhìn ta đầy sợ hãi và khó tin: “Ngài... ngài là...”.

“Ta là...”, ta bình thản cười, cất bước rời đi, hắn ta hiểu được là tốt rồi.

Khi Iris đi vào thư phòng đứng lúc nhìn thấy Mạc Tân gục đầu trên bàn ngủ, dường như mệt rồi. Cô ta rón rén đi vào trong, lấy một chiếc áo khoác ngoài từ trên móc treo quần áo xuống, đắp lên cho Mạc Tân.

Mạc Tân hơi động đậy, khuôn mặt mơ màng buồn ngủ, đầu vẫn gối trên một cuốn sách lớn đang mở, mơ hồ nhìn người vừa đến: “Iris, tôi muốn ăn bánh năm mới”, âm điệu kéo rất dài, ánh mắt u oán như âm hồn nghìn năm, thật sự không nên phái Nhị Hoa ra ngoài.

“...”, mỹ nữ kinh hãi, tình thế không hay rồi, nhân lúc trước khi cô ấy nói ra câu “Lập tức đi gọi Nhị Hoa quay lại”, phải nhanh chóng dập tắt, tìm vấn đề

khác đi chuyển sự chú ý, "... A Tân à! Tôi cho rằng..." thấy ánh mắt ở trước mặt càng thêm u oán đau đớn, Iris bất giác nuốt nuốt nước bọt, "Ừm... người đàn ông thần bí đó và Phong Linh có quan hệ rất mật thiết", trạng thái nghiêm túc, lập trường kiên định, không chút nghi ngờ.

Thiếu nữ ai oán đến cực điểm, Iris toát mồ hôi lạnh, không, không, không có hiệu quả sao?

"Vì sao?", thiếu nữ cứng như gỗ, âm u cất tiếng hỏi.

"Thực giác" Iris tin tưởng, "Thực giác của một Ngự linh sư và kinh nghiệm nhiều năm hàng yêu trừ ma có được", nói rồi thở phào một hơi, có hiệu quả rồi, "Trong lớp của em họ tôi có một nữ sinh tên là Điền Giai Đình, bạn vô cùng thân với Phong Linh, tôi muốn tìm hiểu từ chỗ cô ta, xem có thể điều tra được đầu mối hữu dụng nào không".

Mạc Tân chậm chậm nhấc chiếc đầu nặng nề lên, dựa vào lưng ghế. "Phong Linh bây giờ là trợ lý trong công việc của tôi. Cô ta có tôi điều tra rồi, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của cô là toàn lực phối hợp với mọi người bày xong Ngũ Hành trận pháp, những chuyện khác không cần lo. Kẻ địch không biết khi nào sẽ tìm được, cần phải cẩn thận hơn, tăng cường đề phòng, đừng để sai sót" nói xong còn không quên thêm vào một câu, "Iris, tôi muốn ăn bánh năm mới" ngữ khí cùng ánh mắt đều ai oán thê lương.

"...", mỹ nữ vã hết mồ hôi, giật giật khóe môi, "Hay là... ăn kem?".

Ánh đèn u ám trong phòng bệnh ánh ra khuôn mặt gầy gò vàng vọt của bệnh nhân, im lặng ngủ sâu, miệng và mũi bị chụp dưỡng khí chụp lên, bên giường nối liền với một chiếc máy đo điện tâm đồ, đoạn sóng hiển thị bệnh nhân hô hấp bình ổn.

"Đêm nay, sẽ kết thúc sao?", ta thăm thán.

"Ai da, có thể được Dạ Lạc đại nhân đích thân đưa tiễn, là vinh hạnh không gì đặc biệt hơn của bà ta đó!" Từ Thần đang ngồi khoanh chân trên giường bệnh, ôm chiếc lưới hái lớn cho thấy thân phận của mình.

"Người bớt nói một câu thì có thể chết sao?", ta bắt lực vỗ trán, cái kẻ thao thao bất tuyệt kia.

"Đại nhân nói không đúng rồi, Vô Thương vốn không phải người sống, làm sao mà 'chết' được?" từ khe miệng nhếch lên phát ra ngữ điệu quái dị chỉ một mình hắn mới có.

"Ồ nói từ 'chết' với một kẻ đã chết đúng là không được thỏa đáng lắm" ta không thể phủ nhận, "Huống hồ còn là một vị Thần chuyên quản người chết, thái độ làm việc lại tích cực thế này, người ta còn chưa tắt thở đã đến canh chừng rồi".

"Haizzz, bởi vì ngài cũng đến, nên ta muốn đến sớm chút để chào hỏi ấy mà!"

"Thuận tiện lại nhắc nhở ta, đừng lo nhiều chuyện bao đồng nữa?"

"Nào dám, Vô Thương nào dám bất kính với đại nhân? Chỉ mong ngài giờ cao đánh khẽ, thả cho linh hồn chịu khổ sở này sớm ngày siêu thoát, xin chớ làm rối loạn trật tự bình thường của luân hồi sống chết trong trời đất."

"Không biết là ai đi cửa sau trước, mở chốt thả nước, khinh nhờn công việc, làm việc trộm rau" ta vô cùng thân thiết, thành tâm kiến nghị, "Vô Thương, nếu người buồn chán quá, có định cân nhắc đến chuyện thả nó đi không?".

"Ha ha..." tay áo dài che mặt, tiếng cười "khùng khục" dưới áo choàng đến mức cỏ cây run rẩy: "Ha ha... Dạ Lạc đại nhân thật sự tiêu diệt Vô Thương, ha ha... không ngờ rằng ngài lại đáng yêu như vậy ha ha... tôi cũng không kìm được yêu ngài mất rồi, ha ha...".

"...", vốn muốn lời chuyện của Doãn Kiếm ra để khiến hắn ta khó xử kết quả bản thân mình lại khó chịu. Ngụ ý của ta quá thâm sâu sao? Hắn ta, loài vật chưa hoàn toàn tiến hóa hết, tư chỉ đơn giản, đầu óc càng đơn giản hơn này khó ngộ được sao?

Vô Thương tiếp tục cười điên cuồng mười phút vẫn chưa định dừng lại. Ta khinh bỉ không thèm nhìn hắn, nhìn nhìn máy theo dõi nhiệt tim, tần suất nhịp tim của bệnh nhân đã bắt đầu rối loạn, chính thức tiến vào thời gian đếm ngược của tử vong...

Liếc mắt nhìn lên Từ Thần vẫn đang đắm chìm trong nụ cười vui vẻ ta giả vờ vô tình nhấc tay lên vươn đến chiếc chụp dưỡng khí của bệnh nhân.

"Ài ài ài, không thể được đâu, Dạ Lạc đại nhân thân ái" tiếng cười tắt lịm, Vô Thương cất tiếng.

Thời khắc đó, phòng bệnh rơi vào trạng thái chết lặng, tiếng bước chân vội vàng đến gần, kèm theo đó là tiếng hô hấp dồn dập, cửa phòng bệnh đột nhiên vỡ ra...

"Ai?" một giọng nữ gấp gáp phần nộ chất vấn.

Lúc này, tay của ta vừa khéo dừng lại trên chiếc chụp dưỡng khí rất giống như muốn làm chuyện bất nghĩa, trên người mặc một chiếc áo khoác màu đen, quay lưng lại phía cô ta, chỉ lưu lại một bóng đen nửa khuôn mặt, trong bóng tối nhìn rất không chân thực.

Nữ sinh ở cửa chính là Tiểu Trinh, bên ngoài truyền đến càng nhiều tiếng bước chân rối loạn hơn.

Tiểu Trinh mất không chế hết lớn, xông đến chỗ ta, nhưng lại bỏ nhào vào không trung...

Ta ẩn thân ở bên ngoài cửa sổ quan sát, phòng bệnh đã sáng trưng, các bác sĩ bận rộn tiến hành cấp cứu cho bệnh nhân, Tiểu Trinh ở bên cạnh không ngừng khóc, tiếng khóc tan nát cõi lòng: “Mẹ... mẹ... đừng mà... cứu... cứu... mọi người hãy cứu mẹ tôi với hãy cứu bà ấy... mẹ... đừng rời bỏ con, đừng rời bỏ con...”, cô gái đáng thương bị hai cô y tá khuyên giải, cưỡng ép đưa ra khỏi phòng bệnh.

Từ Thần trong không trung trên giường bệnh khẽ lướt qua một tia ánh sáng lạnh, chuyển động chiếc lưỡi hái...

Đoạn sóng trên màn hình máy đo nhịp tim càng lúc càng thẳng, không còn bất cứ dấu vết của sự sống nào. Bác sĩ đau lòng tuyên bố. Bệnh nhân tử vong. Nghe thấy tin dữ, Tiểu Trinh bị thương, đau đớn, tuyệt vọng, lập tức ngất lịm tại chỗ.

“Màn biểu diễn của đêm nay rất đặc sắc đó!” Vô Thương ở trên không trung vỗ tay với ta, “Dạ Lạc đại nhân thân ái, gặp lại sau nhé!” chiếc áo choàng theo lời nói nặng nề biến mất.

Rất đặc sắc sao? Người không đi làm đạo diễn thì lãng phí quá! Đêm nay chẳng đáng là gì cả, sau này, sẽ có màn đặc sắc hơn chờ đợi người. Vô Thương, thú ham chơi không thể nổi lên bờ bãi, đặc biệt là khi làm việc, cẩn thận...

ngịch lữ có ngày tự thiêu!

“Bị cô ta nhìn thấy rồi?” Áo Nguyệt xuất hiện bên cạnh.

“Bóng người nhìn thấy trong phòng bệnh là Phong Linh phải không?” rốt cuộc có nhìn rõ hay không, ta không chắc chắn lắm, trước đó, Giai Đình chính là ví dụ, trí nhớ của cô ấy vượt ngoài sức tưởng tượng, miễn cảm, nhạy bén, Tiểu Trinh sẽ như thế nào...

Một giọt nước mắt băng lạnh rơi trên má, ta ngừng đầu nhìn lên màn đêm vô biên, từng giọt nối tiếp từng giọt, mưa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 7: Cô Ta Là Người Hầu Của Ta

Đao cong sắc nhọn lạnh lẽo sợ người, mắt thấy sắp giải quyết được tên yêu ma tàn ác bạo ngược, Lương Di Tiên liền chém vào xương sọ của hắn, nhưng còn cách chút xíu lại dừng lại.

Lương Di Tiên tập trung tất cả sức lực vào cánh tay trái, mạnh mẽ đẩy chiếc đao nhọn, nhưng vẫn không mấy may xê dịch, một bộ móng vuốt sắc lạnh lẽo chặn lại trong lưỡi đao cong, trông có vẻ gầy yếu, không ngờ hắn ta lại có lực lớn vô hạn như thế này. Người không thể nhìn tướng mạo mà đánh giá, yêu cũng như vậy sao?

“Vô dụng thôi, tiểu mỹ nhân”, Lang Duật Tà chậm rãi quay mặt lại, khóe mắt tích tụ ánh sáng lạnh lẽo u ám, miệng nhếch đến tận mang tai, “Ta không chỉ có chùy nghìn cân, còn có yêu vuốt, em rất giữ thể diện cho ta mà! Sáu lần đánh lên, ép ta phải lấy yêu vuốt ra, không ngại thì ném thử mùi vị của nó nhé, đừng tưởng ta dễ ức hiếp”.

Lương Di Tiên kinh hãi, vuốt sắc hướng đến phần mặt, cào ngang qua, cô ấy phản xạ quay đầu, nghiêng người gục xuống, tóc đuôi ngựa vung lên, bị vuốt sắc nhọn cắt đứt ngọt lịm, trên mặt cũng bị rạch một vết máu đỏ dài, mái tóc xõa tung rồi bù trong không trung. Tiếp ngay sau đó, một đòn chùy nặng tấn công đến, tay phải của thiếu nữ không còn sức, chỉ đành nâng đao cong ở cánh tay trái lên chống đỡ...

“Á...”, tiếng kêu thảm thiết vang thấu màn đêm, Lương Di Tiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay lên, quăng vào không trung, như chú chim cô độc gãy cánh. Thức thần cùng lúc đó cũng biến mất, kết giới tiêu tan, mưa đổ xuống như trút nước, nước mưa lạnh lẽo rơi xuống làn da, lập tức lan khắp toàn thân.

Thiếu nữ ướt sũng không rơi xuống mặt đất, mà rơi vào một vòng ôm rắn chắc, chủ nhân của vòng ôm trên người mặc bộ trường y màu đen bay lất phất trong gió, không một giọt nước mưa nào thấm vào được, giống như có một tầng kết giới bảo vệ hình, khuôn mặt tuấn tú siêu phàm thoát tục, chứa đầy vẻ cô độc mong manh mờ ảo, đôi mắt đen láy thanh khiết có thần, giống như là quả cầu thủy tinh hấp dẫn người.

Thiếu niên nhẹ nhàng hạ xuống đất, nhẹ như một cọng lông, ôm ngang Lương Di Tiên bị thương, màn mưa quanh người tự động tránh ra. Trong đêm mưa tán phát ra một loại khí tức sáng sủa đẹp đẽ thần bí khiến người khác muốn nhìn trộm mà lại không dám đến gần, bắt tri bắt giác thu hút người ta say đắm.

Lương Di Tiên cực lực mở mắt ra, mái tóc rối tung bị nước mưa thấm ướt dính lên trên mặt, hòa lẫn với máu, cơ thể thương tích chồng chất, tướng mạo nhếch nhác khó mà hình dung. Rõ ràng là mưa rơi rất to, nhưng cô ấy không thấy lạnh lẽo đau đớn, trái lại cảm nhận được một luồng nhiệt độ cơ thể rất ấm áp... là ai? Trong đầu óc không kim nén được nhớ đến cảnh tượng khi còn nhỏ □

Ngày xuân trời trong xanh mát mẻ, Địch sư huynh mười ba tuổi như thường lệ ra ngoài tu hành, lúc đó, cô mới chỉ sáu tuổi, hai bàn tay nhỏ sống chết nắm giữ chiếc áo choàng màu trắng viền vàng của sư huynh không buông, khóc lóc đòi đi cùng với anh ấy, khiến cho ông nội bật cười không ngừng, cứ khen cô tuổi còn nhỏ mà đã có lòng cống hiến với thuật âm dương như vậy, mình có người kế tục rồi! Thực ra, cô bé chỉ là không nỡ rời sư huynh.

“Siêu Nhi, con đưa Tiên nha đầu ra ngoài đi dạo đi, trước khi trời tối phải quay về”, ông nội phê chuẩn.

“Vâng, sư phụ”, Địch Siêu chấp tay bái, tao nhã có lễ.

“Ồ, tuyệt quá, ông nội vạn tuế, ha ha...”, tiểu cô nương vui mừng nhảy nhót không ngừng.

“Nha đầu”, Địch Siêu đuổi tay phải ra, khẽ nhéo vành tai mềm mại của cô, đầu ngón tay thuận theo vành tai trượt xuống, thấy cô buồn buồn nghiêng nghiêng đầu, cười vui vẻ, “Đi thôi!”.

Cô còn nhớ bên cạnh hồ nhỏ trong rừng cây rậm rạp đó, cây đại thụ dày kín che lấp ánh mặt trời, nước hồ xanh biếc, xung quanh cỏ tốt um tùm, rải rác những tảng đá lớn trọc lóc, phủ một lớp rêu xanh ẩm ướt bên ngoài, trong lùm cỏ cao có không ít anh thảo và những loài hoa nhỏ xanh, đỏ, tím, vàng, mời gọi những chú bướm màu sắc rực rỡ, vỗ cánh bay lượn.

Địch Siêu ngồi lên một tảng đá lớn giữa rừng cây, điều tức vận khí, âm dương điều hòa đến cảnh giới cao nhất, đạt được sự dung hoà hoàn toàn với tự nhiên, tinh khí nội thể và khí của tự nhiên gộp làm một, mượn sự trợ giúp khí của tự nhiên vô cùng vô tận để nâng cao pháp thuật... cách tu hành này nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng muốn làm được, tâm phải không có tạp niệm, hoàn toàn tĩnh tại mới cảm nhận được tinh mạch của thiên nhiên, vô cùng khó khăn.

Hai chú chim sẻ đậu trên vai người thiếu niên, hoàn toàn không phát giác ra mình đang đậu trên một con người.

“Nha đầu”, Địch Siêu đột nhiên giật mình bừng tỉnh, nhìn khắp xung quanh, nào còn bóng dáng của cô, trong rừng cây chỉ nghe thấy tiếng chim kêu ríu rít.

“Dĩ Tiên...”, anh ta lòng nóng như lửa đốt, lớn tiếng gọi to, “Tiên nha đầu, em ở đâu? Tiên nha đầu...”.

Tiểu Dĩ Tiên đuổi theo một con bướm màu sắc rực rỡ đến bên hồ, chú bướm đậu trên nhụy một bông hoa màu đỏ, cô bé vui mừng quá mức, vút lao qua đó, chân giẫm lên một tảng đá bị rêu phủ đầy...

“Á...”, cô bé rơi xuống nước, mặt nước chìm quá đỉnh đầu, một tiếng hô cứu mạng cũng chẳng kịp hét. Trong miệng và mũi bị ộc vào rất nhiều nước, nuốt không hết, rất lạnh, rất tối, rất đáng sợ...

“Nha đầu, tỉnh lại đi... nha đầu”, cô nghe thấy một giọng nói rất lo lắng.

“Ôc... khụ khụ...”, một ngụm nước phun ra ngoài, ý thức dần dần khôi phục, ấm quá, Dĩ Tiên từ từ hé mắt, có ánh sáng...

“Nha đầu, em tỉnh rồi! Thật tốt quá, nha đầu...”, thiếu niên kích động ôm chặt lấy cô, giống như vật báu mất đi lại tìm thấy được.

Sư huynh, nhìn thấy anh, thật vui mừng...

“Này, nha đầu...”, người đàn ông nhú mày, chẳng phải là cô rất có bản lĩnh sao? Tại sao lại bị đánh thê thảm thế này? Khó hiểu nhất là mình sao lại nhảy ra cứu cô ấy, chết rồi không phải càng hợp ý sao?

“Sư huynh...”, cô áy lạng lẽ lăm bằm, là anh sao? Rất ấm áp, rất sáng sủa, rất... chờ mong và vui mừng vào thời khắc nhìn rõ người đó thì bỗng hóa thành hư không, Dĩ Tiên kinh sợ trừng to hai mắt, giống như thấy được điều khó hiểu nhất, không nên xuất hiện nhất trên đời này, “Dạ...”.

“Hừ? Dạ Vương điện hạ?”, ngữ khí quyền rũ phù phiếm của U Mỹ mang theo sự u ám, “Không phải oan gia không đụng mặt à! Tiểu yêu lần trước suýt chút nữa bị ngài giết rồi, không ngờ đêm nay gặp lại. Chỉ vì một kẻ loài người, lại phiền ngài đại giá đích thân đến, tiểu yêu thực sự là được đại khai nhãn giới rồi!”.

Dạ... Dạ Vương điện hạ? Dĩ Tiên ngây ngốc, đang quay phim truyền hình cổ trang sao?

“Dạ Vương điện hạ?”, Lang Duệ Tà dùng chiếc chùy lại, cào cào tóc “U Mỹ, cô chắc chắn? Tiểu tử trông giống như tiên trên trời này?”.

“Chắc chắn là thật, Lang Duệ Tà, nhìn thấy Điện hạ không thể bất kính, nếu không thì ngươi sẽ khổ đó.”

“Hừ, không uống công giáo huân, chắc không gặp may như vậy chứ”, Dạ Ly ánh mắt lạnh lùng quét qua một nam một nữ trước mặt, trong mắt ẩn chứa ánh sáng khát máu.

“Điện hạ, chúng tôi không hề muốn làm kẻ thù của ngài, một kẻ Âm dương sư loài người chẳng đáng để ngài lao tâm động thủ vì cô ta!”, U Mỹ bình tĩnh ứng đối.

“Chẳng can hệ gì? Hừ, người nghe kỹ cho ta”, Dạ Ly nói rành mạch từng chữ, dội vang có lực, “Người con gái này, cô ta, là người hầu của ta”, khẩu khí cứng cỏi, ngông cuồng, bá đạo.

Lương Dĩ Tiên vẫn còn kinh ngạc trong cách xưng hô của đôi phương với Dạ Ly, lời lại là một tấn bom hạng nặng, những người có mặt đều bị nổ đến điếc cả tai.

Mỹ thiếu niên cao ngạo hống hách độc đoán tiếp tục tuyên bố vật sở hữu: “Cô ta là người của bản Điện hạ, sống chết chỉ có thể do bản Điện hạ quyết định, bị các người giết chết rồi, bản Điện hạ có còn thể diện không?”, đúng, tận tay giết cô ta mới đủ giải hận, cô ta, chỉ có thể lưu lại để mình giết.

Không ai lên tiếng, tiếng mưa rơi rào rào che đầy sự tĩnh lặng...

“Oa..., Điện hạ, là tôi ung cô ta trước, ngài không thể ý vào cao quý để tùy tiện cướp đồ của người ta”, Lang Duật Tà bất mãn lớn tiếng kêu, “Rất mất thân phận, không độ lượng, không lịch sự đó”.

“Làm nhảm lời thôi, ờn chết đi được”, ánh mắt trong trẻo của Dạ Ly lạnh đi, Lang Duật Tà bị quán lại chặt chẽ thành một chiếc bánh tét, miệng cũng bị chặn lại, rên rì không phát ra tiếng, đau đớn không chịu đựng được, cấp thiết nhìn sang U Mỹ cầu cứu.

“Lời... lợi hại quá!”, Lương Dĩ Tiên há miệng tròn mắt, yêu ma gần như hủy hoại tính mệnh của mình bị anh ta dễ dàng chế phục với công phu không bằng thời gian nuốt một ngụm trà, Dạ Ly, anh ta rất cuộc...

“Lang Duật Tà, mới nhắc nhở người xong”, U Mỹ thờ dài.

Khỏe miệng Dạ Ly cong lên, lộ ra độ cong lạnh lẽo, “Kê tiếp theo chính là người”, trong màn mưa, một chiếc trường thương màu bạc lấp lư, đâm thẳng vào cô gái mặc xường xám.

Sắc mặt U Mỹ bỗng biến đổi, vừa định tránh đi, mũi thương đã đến mi tâm, thoát cái toàn thân cứng đờ: Lừa, lừa người sao? Tốc độ nhanh đến mức căn bản không có thời gian phản ứng. Anh ta rõ ràng... đứng ở đó không hề suy chuyển, một ngón tay cũng không động đậy, đây là... năng lượng của Thần... thực sự của anh ta sao?

Sống lưng U Mỹ mồ hôi lạnh tuôn chảy, trường thương lại đột nhiên ẩn đi? Trong lúc chưa hiểu gì, sau lưng đột nhiên có một trận xung lực không thể chống lại được xông đến, “Á...”, cô gái phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Sur huynh!”, Dạ Ly đang muốn rời đi, nghe thấy cô gái ở trong lòng lăm bầm, bất giác dừng bước, nhìn sang thân hình mặc áo choàng màu trắng mờ ảo trong màn mưa, không nhìn được rõ mặt, vì sao cô ta vừa nhìn đã nhận ra ngay? Hơn nữa còn dùng ngữ khí khẳng định không cần suy nghĩ.

Dưới áo choàng, một thanh trường đao lưỡi trắng giống như cây trượng sừng sừng rợn người, dòng máu nhanh chóng bị mưa lớn gột sạch.

U Mỹ bịt chặt miệng vết thương lõm sâu đâm máu nơi thất lưng, nơi ấy đang không ngừng trào ra dịch đặc màu đỏ thẫm, lại bị nước mưa phai nhạt đi, khuôn mặt vì chịu đựng cơn đau kịch liệt mà méo mó thất sắc, cười lạnh: “Người cũng là vì Âm dương sư kia mà đến?”.

Kê dưới áo choàng hơi ngẩn ra, quay mặt lại, nhìn thấy một mỹ thiếu niên áo đen, trong cánh tay ôm một cô gái, đang nhìn vào mình.

“Tiên nha đầu...”, cô ấy đã bị thương! Hình như vết thương không nhẹ? Anh ta bỗng thấy đau đớn xé lòng.

U Mỹ nhận lúc anh ta phân thần không đề phòng, lòng bàn tay ngưng tụ một quả ma tinh, phóng ra chói lóa, cùng với Lang Duật Tà đang bị hồn tóa chinh cho sống dở chết dở, cả hai cùng biến mất trong luồng ánh sáng.

Trong trận mưa lớn rào rào, chỉ còn lại người đàn ông mặc áo choàng màu trắng và thiếu niên áo đen, cùng với thiếu nữ nằm im trong lòng anh ta yên lặng nhìn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 8: Sự Lựa Chọn Của Dĩ Tiên

Người đàn ông như thể bị một sợi thừng vô hình dẫn kéo, vô chầm chậm đi về phía hai người...

“Này, Lương nha đầu, anh ta là sư huynh cô?”, Dạ Ly cất tiếng xấu xa, khuôn mặt dưới áo choàng chính là người đàn ông hôm đó xuất hiện ở trường học? Đối tượng khiến Lương Dĩ Tiên thất tình ư?”.

Ánh mắt thiếu nữ từ đầu chí cuối nhìn chằm chằm vào người đàn ông đối diện, nếu như không phải nốt ruồi đỏ trên ấn đường của người kia, cô chắc chắn không muốn coi người Ngự linh sư này chính là Dịch sư huynh khi còn nhỏ.

Dịch Siêu thấy thiếu niên áo đen không có bất cứ gì che chắn đứng trong trời mưa như trút nước mà không có một chút dấu vết bị ướt. Một mái tóc nắng

khô sạch, không đọng một giọt nước nào, mềm mại khô mượt. Vân đen của chiếc nhẫn trên ngón tay trái ẩn giấu dưới chiếc áo choàng, ánh sáng tràn ra xung quanh, phản ứng mãnh liệt, một sự mãnh liệt trước nay chưa từng có, như muốn xông phá sự cầm cố của bảo thạch. Anh ta lập tức cảnh giác, thiếu niên hôm đó tranh chấp với Di Tiên, lại tàng ẩn đến mức thâm sâu như vậy, có thể khiến chiếc nhẫn không thể thăm dò được. Thiếu niên này và chị gái cậu ta, chính là hai chị em mà A Tân hoài nghi sao? Quả nhiên...

Anh ta chậm chậm nâng trường đao trong tay lên, hướng về phía người trước mặt, lạnh lùng nói: “Thả cô ấy ra”, ánh mắt lạnh băng tràn đầy sát ý.

Trái tim Lương Di Tiên run lên, đây chính là sư huynh thân thiết nhất khi còn nhỏ dịu dàng quan tâm, cười nói muốn bảo vệ mình cả đời sao? Vì sao lại trở nên lạ lẫm như vậy? Xa xôi như vậy? Một thanh trường đao thẳng đứng, trên phần lưỡi trắng lóe lên hàn quang lấp lánh, trong nước mưa càng tăng thêm mấy phần âm u lạnh lẽo, từng chút thấm vào xương sống.

“Không kẻ nào dám hạ lệnh cho ta, người chán sống rồi”, Dạ Ly giận dữ nhìn đối phương, người ở trong lòng hơi cử động.

Lương Di Tiên gian nan nhấc tay trái nắm chặt lấy vạt áo trước của Tiểu Ly, vui mặt xuống, thấp giọng khẩn cầu: “Đưa tôi đi...”, hai hàng lệ nóng đung dung chờ đợi trào ra, “... đưa tôi đi”.

“Tiên nha đầu”, Dịch Siêu thần sắc cấp thiết, chuyển hướng sang thiếu niên, ngữ khí cảnh cáo nặng nề hơn, “Tiểu tử, mau trả cô ấy cho tôi”.

“Người gọi ai là tiểu tử?”, trán Dạ Ly phủ lên một tầng bóng đen um tùm, phần hân nghiêng rằng, “Tên khốn nạn không biết sống chết”.

“Dạ Ly”, Lương Di Tiên biết anh ta bị kích thích, tức giận rồi, lập tức kéo vạt áo trong tay, đầu vui càng chặt hơn, hét lớn, “Sư huynh, anh đi đi?”, nước mắt cuộn cuộn chảy càng gấp hơn.

“Tiên nha đầu, đừng sợ, sư huynh nhất định sẽ cứu em, cho dù dùng cả tính mạng... cũng phải cứu em ra”, trường đao dựng thẳng, mũi nhọn nhắm vào thiếu niên đang giận dữ đến gần.

“Anh còn không hiểu rõ sao? Là anh ấy đã cứu tôi”, Lương Di Tiên dùng chút sức lực cuối cùng cuồng loạn quát, “Anh ấy đã cứu tôi, không có liên quan gì đến anh cả, tôi chẳng có quan hệ gì với anh nữa. Anh mau đi đi, đi mau, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, đi mau đi... đi đi!”, tiếng mưa vui lấp tiếng khóc nát lòng.

“Tiên nha đầu?”, Dịch Siêu sững sờ, tiểu sư muội ôn thuận, luôn thích dính lấy mình, cần người yêu thương bảo vệ trong ký ức, từ, lúc nào lại trở nên tuyệt tình như vậy? Vì thân phận của một Ngự linh sư, anh ta phải phản bội sư phụ.

Nhưng nỗi đau khổ của chuyện thân bất do kỷ, ai có thể biết được?

Anh ta nhìn vào thiếu niên áo đen đứng sừng sững trong mưa, toàn thân tán phát ra một luồng kiêu ngạo bá đạo do trời phú cho, giống như chúa tể của đêm đen, không cho kẻ khác xâm phạm chút nào. Anh ta đã cứu cô ấy... mình vẫn đến muộn một bước sao?

Trường đao lặng lẽ hạ xuống, thu về chiếc áo choàng, bóng dáng màu trắng lác lõng cô tịch độc hành trong màn mưa...

“Lần sau cứu người, nghĩ ra chiêu cao minh hơn chút, khóc lóc phiền chết đi được”, Dạ Ly hung hăng quát cô ta.

Người ở trong lòng không lên tiếng, bàn tay túm vạt áo trước mềm nhũn đổ xuống...

“Này...”, Dạ Ly giận rồi, lung lay cánh tay, một khuôn mặt trắng bệch, nhếch nhác, mái tóc ướt sũng vết máu hòa với nước mắt.

Lừa gạt bỗng chốc biến sạch... Nha đầu thôi, dám công khai đối đầu với Dạ Ly ta, to gan làm xằng làm bậy, Âm dương sư lúc diệt yêu hạ thủ dứt khoát nhanh nhẹn, cũng có lúc sa sút thế này ư? Cô ấy hoàn toàn thể hiện hết sự yếu đuối trước mặt mình.

Ta đang yên tĩnh vẽ tranh ở trong phòng tranh, cửa bị đập ra, sau đó là tiếng gầm của Tiểu Ly: “Dạ Lạc, mau gọi Diệu Âm quay về”.

Dừng bút vẽ lại, ta hơi quay mặt lại, nhìn cậu ấy một cái, phớt lờ tiếp tục vẽ tranh.

“Này”, bút vẽ bị hất rơi một cách vô tình, rơi xuống dưới nền nhà văng ra mấy điểm mực màu đen, đệ đệ giận dữ trừng mắt, “Đừng có giả vờ thanh cao với đệ, cứu người”.

“Điện hạ...”, cô bạn nhỏ Diệu Âm đứng lúc xuất hiện ở cửa, cẩn trọng e dè cất tiếng gọi.

Ta chịu nỗi oan uổng vô tội, trong lòng lại cảm động vô hạn, từ miệng lão đệ nhà mình lại bật ra được hai chữ “cứu người”, tuyệt đối là kỳ tích lớn nhất trong thế kỷ này, bạn học Tiên Tiên thật sự... quá mạnh!

Trong phòng của Tiểu Ly, trên một chiếc giường lớn, cô gái nhếch nhác nằm đó thoi thóp, chỉ có thể dùng chữ “thảm” để hình dung: mái tóc ướt rồi tung dính đầy máu, khuôn mặt sưng trắng in ra một đường máu đỏ tươi, tay phải nhiều chỗ, xương gần như vỡ nát, cả cánh tay phệ rồi, lục phủ ngũ tạng tổn thương nghiêm trọng, xuất huyết lượng lớn, xương sườn cột sống cũng đứt gãy không ít, bị trọng thương nặng nề. Nhưng mà, mệnh của cô ấy vẫn chưa hết, đưa đến bệnh viện cứu chữa, có lẽ sẽ thành người thực vật sống hết nửa đời còn lại.

Ta thờ dài thườn thượt: Đệ à! Đệ rốt cuộc cũng không nhẫn tâm, cứu cô ấy về đây.

Trong chiếc gương ngân bạch hoa sáng rực hiện ra khối đen lượn lờ hai tay bụng gương của Diệu Âm hợp lại, ngân hoa tán đi: Đại nhân Điện hạ, trong người cô ấy động rất nhiều yêu khí, bắt buộc phải tinh hóa trước thì Ngọc Hà Âm của tôi mới có thể có tác dụng”.

“Cân linh lực của bọn ta tinh hóa?”, ta nhàn nhạt hỏi.

“Vâng.”

“Hiểu rồi”, ta quay vào thiếu nữ trọng thương, nâng tay phải lên.

Lại bị Tiểu Ly hát ra, đưa tay chặn ở trước mặt ta, khẩu khí rất dữ dằn: “Đi về tranh của huynh đi, đệ đệ”.

“Tiểu Ly, đệ... giúp cô ấy?”, ta gắng hết sức khéo léo, tránh sử dụng từ gây hiểu nhầm khó xử.

“Cái gì giúp cô ấy?”, lão đệ mạnh miệng phủ nhận, “Một kẻ tàn phế bị hành hạ thể thảm rồi, đệ làm sao mà ngược đãi được nữa chứ? Ít ra cũng phải là một kẻ tử chi đầy đủ chơi mới vui”, trong đôi mắt đen thanh khiết lóe lên sự ngây thơ thật thà vô hại.

Nghe cứ như đệ đang sửa chữa đồ chơi? Bạn học Dĩ Tiên, không cam chịu nô dịch thì phản kháng gấp đôi đi, ta không quản nữa.

Cô gái được huyênh quang bao quanh sắc mặt an lành, chừng sâu trong giấc mơ của mình, không may hay biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau, Lương Dĩ Tiên tỉnh lại, thấy một khuôn mặt đẹp trai cỡ lớn đang chăm chú nhìn cô ấy, như thể muốn nghiên cứu gì đó từ dung mạo đang ngủ của cô, khóe mắt xẹt qua một chút xảo quyệt và thâm hiểm.

“Á...”, Lương Dĩ Tiên hoàn toàn không kịp suy nghĩ liền bật nhảy lên.

“Bụp...”, trán của hai người đụng mạnh vào nhau.

“Nha đầu thối, cô phát điên cái gì vậy?”, Dạ Ly xoa xoa trán, xấu hổ quá hóa giận, “Có tin là tôi sẽ lập tức giết cô không?”.

Lương Dĩ Tiên cũng chẳng tốt hơn là bao, bị đập đến mức mắt nỏ đom đóm, hai cánh tay chống thân thể nửa nằm trên giường, khó khăn lắm mới tỉnh táo, đột nhiên lại phát hiện... lập tức ngồi đoan chính, cúi đầu nhìn nhìn, thấy mình đang mặc một bộ áo ngủ màu xám nhạt, cử động cánh tay... không đau, xoa xoa thân thể... không bị thương, sờ lên mặt... vẫn ổn, lại vuốt tóc... biến thành tóc ngắn rồi. Tất cả bình thường, nhưng lại vô cùng không bình thường, đặc biệt là nhìn thấy người nào đó khí thế phùng phùng...

“Dạ Ly? Anh... tôi...”, cô ấy có quá nhiều nghi vấn. Anh ta là người thế nào?

Vì sao cứu cô? Minh đang ở đâu? Thương thể tại sao mới chỉ qua một đêm đã khôi phục rồi... quan trọng nhất là, vì sao căn phòng xa lạ này chỉ có hai người bọn họ?

“Cái gì mà anh anh tôi tôi? Bây giờ cô là của tôi, chú ý thái độ của lời nói với chủ nhân”, Dạ Ly ra oai với cô ấy một chút.

Ý? Của anh ta? Cô?! Lương Dĩ Tiên dần ngây dại, mắt hờn rồi. Trong não không ngừng lặp lại: Là của anh ta... của anh ta... mình... là của anh ta...

“Anh đã làm gì với tôi rồi?”, cô trấn tĩnh, trấn tĩnh, lại trấn tĩnh.

“Rất nhiều, nhiều đến mức cả đời này cô cũng không trả nổi, hừ, tôi sẽ không cứu cô không công, yên tâm làm nô bộc của tôi đi!”, Dạ Ly từng chút sát gần đến Dĩ Tiên, xấu xa nhìn vào đôi mắt cô tỏ ra bình kia, nhấn mạnh từng từ, “Đây, chính là cái giá bắt buộc phải trả cho tất cả các loại bất kính cô đã đối xử với tôi từ trước đến nay”.

“□ !!!”

Biết được bản thân mình ở trên giường của Dạ Ly, trong phòng của Dạ Ly, ở nhà của Dạ Ly, Lương Dĩ Tiên theo bản năng cấp tốc thay bộ quần áo mà cậu ấy ném qua, không phải là bộ đồ ban đầu kia, nhưng lại rất vừa người. Cô vô ý nhìn thấy một cây bạch quả bên ngoài, bất giác đi về phía cửa sổ, nhớ lại bọn họ từng ngồi dưới gốc cây đó thưởng trà, lại chuyển ánh nhìn sang vườn hoa, giữa khóm hoa lan ra từng cụm hoa trắng như tuyết, cao ngạo mà thanh tú.

Trong lòng cô không kìm được hơi run lên, những bông hoa đó rất giống...

trà my.

Chuyển đến chuyện hoa trà my rồi, chỉ còn lại loài hoa nở ở bờ bên kia để quên đi kiếp trước...

“Thay xong rồi thì mau cùng tôi đến trường”, Dạ Ly thần không biết quỷ không hay xuất hiện, khẩu khí như mệnh lệnh.

“Hoa trà my?”

“Ồ, là loại hoa huyênh áy thích nhất.”

“Huỳnh ấy?”

“... Đến trường thôi”, Dạ Ly xách cổ áo của thiếu nữ lên, lôi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 9: Bố Con Gái – Bố Con Trai

Giống như kỳ tích, hôm nay Doãn Kiếm không bảo ta đến bệnh viện nữa, cho phép nghỉ một ngày. Kỳ lạ thật, mà trùng hợp là, Mạc Tân lại hẹn ta ra ngoài ăn trưa, địa điểm là quán McDonal đối diện cao ốc.

Buổi trưa rất đông khách, Mạc Tân đi tìm chỗ ngồi, ta ngoan ngoãn xếp hàng, sau mười lăm phút liền bùng một đĩa hamburger, gà, khoai tây chiên, coca, sinh tố thịnh soạn khải hoàn quay về, kỳ lạ, đại tiểu thư đáng về yếu điệu cao quý như cô ta lại thích ăn loại đồ ăn nhanh này? Khi còn nhỏ ăn chưa chán sao?

“Tôi thích ăn đó, thì sao nào?”, cô ta hình như đọc ra được tâm tư của ta, chậm rãi cầm chiếc ống hút vào cốc sinh tố, từ từ uống.

“Không... tôi cũng thích”, ta lúng túng.

“Khi còn nhỏ tôi vẫn luôn bị cấm đoán, chưa từng được phép tùy tiện ra ngoài, chỉ tiếp xúc với thế giới bên ngoài thông qua sách vở và mạng, những thứ đồ này nhìn thấy mà không có được. Hằng ngày ăn gì cũng có quy định nghiêm ngặt thậm chí chủng loại, khẩu vị cũng phải phối hợp, ngay cả sự phân bổ calo, hàm lượng dinh dưỡng của thực phẩm đều bị khống chế rất kỹ càng, căn bản không thể tự mình lựa chọn, đồ ăn nhanh thì càng đừng mong nghĩ đến. Cho nên, tôi thích ăn, không có gì là lạ, cô ta nói rất bình thản, lấy một chiếc hamburger thịt bò, bóc hộp giấy ra, vui vẻ cắn một miếng”.

“A Tân, nhà cô...”, ngược đãi cô sao? Từ nhỏ bị cấm đoán? Thật đáng thương!

“Bố tôi nói, đó là vì bảo vệ tôi, cái gì cũng đều sắp xếp thỏa đáng cho tôi, không có một chút tự do nào”. Sau khi bố qua đời, tôi bị trông chừng càng chặt hơn... thế là bắt đầu thực thi kế hoạch chạy trốn, trải qua nỗ lực ba năm, cuối cùng, mấy tháng trước cũng trốn được ra ngoài, cô ta rất tùy ý nhún vai, trong miệng còn nhai hamburger, yết hầu khẽ động rồi nuốt xuống.

“Thật ly kỳ!”, ta ngậm chiếc ống hút uống coca.

“Không phải phim truyền hình”, cô ta như đoán ra được ý trong lời của ta.

“Nhót cô lại dễ bảo vệ, bố cô thật sự rất thương cô...”, cho dù thế nào, xuất phát điểm luôn là tốt, sợ cô chịu tổn thương mà.

“Hừ, thương tôi?”, cô ta xì mặt xuống, đầy vẻ khinh thường, “Sợ tôi bị thương thì đúng, bởi vì... bọn họ cần lợi dụng tôi, không muốn mất đi quân cờ là tôi đây”.

“Đâu có người bố nào lợi dụng con gái chứ? Đừng nghĩ bừa, con gái là để yêu thương, có gì đáng lợi dụng chứ?”, lại một đứa trẻ tư tưởng cực đoan, ta rất thông cảm.

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

“Cô chưa từng trải qua, đương nhiên có thể nói được những lời này.”

“Hả?”, trên mặt ta lộ ra sự hứng thú rõ ràng, hướng lên trước, nghiêng người, “Vây, cô rất đặc biệt sao?”, cho nên cần phải đặc biệt và lợi dụng.

“Tôi không đặc biệt sao?”, cô ta vô tội chớp chớp đôi mắt đẹp, lý lẽ hiển nhiên.

“...”, không phủ nhận, đứa trẻ này có thể so sánh được với ta.

Bữa trưa ăn được một nửa...

Mạc Tân giải quyết xong chiếc hamburger, cầm một miếng khoai tây chiên chấm vào tương ớt: “Tiểu Phong, cô nói thử đi, nghe nói cô và em trai thất lạc nhiều năm, từ nhỏ cô đã ở cô nhi viện, hơn nữa... trái tim không khỏe lắm?”.

“Ừm”, ta dùng nụ cười mỉm để diễn vai thái bình, “A Tân cũng có em trai, cậu ấy và cô cùng bị giám sát cảm đoán sao?”.

“Ồ, không”, cô ta hơi giật mình, chớp mắt đã khôi phục bình thường, “Cậu ấy... từ nhỏ đã được đưa ra nước ngoài, sống cùng với mẹ tôi, sau khi mẹ tôi qua đời mới đón về, Cẩm Phàm... tự do hơn tôi nhiều”, đáy mắt che giấu một tia ngưỡng mộ.

Thấy cô ta chậm chậm nhai khoai tây, như có tâm sự, ta khẽ hỏi: “A Tân, cô có hận bố cô không?”.

“Không, tôi không hận ông ấy, một chút cũng không hận, trái lại, tôi rất cảm kích ông ấy...”, giọng nói dần trầm xuống, cô ta ngậm miệng lại không nói nữa, hai tay bưng cốc sinh tố, cúi đầu ngậm ông hút.

“Ông ấy chắc chắn là một người bố tốt.”

“??”, cô ta hồ nghi ngược mí mắt lên.

“Bởi vì có người con gái tốt như cô đây.”

“!!”, Mạc Tân hơi ngạc nhiên một chút rồi lại khôi phục như bình thường, lười nhác không đáp, trong ánh mắt hình như có... chút nhạo báng, cười nhạo ta quá tự cho mình là đúng (gần đây Doãn Kiếm thường dùng từ này hình dung về ta).

Trong phòng bệnh trắng tinh, Doãn Kiếm thay bộ đồ bệnh nhân màu xanh da trời nhạt, khoác một chiếc áo sơ mi dài tay màu tím, tay phải áp lên vị trí bị thương ở vai trái, hồi phục tương đối rồi, nhưng vẫn chưa khép miệng. Anh ta thử đi mấy bước, vết thương thấp thoáng đau, bèn chống lên chiếc bàn ở đầu giường, bước chân hơi yếu, có lẽ là do nằm trên giường quá lâu.

“Đại thiếu gia?, dưỡng sức cho tốt trước đã rồi đi cũng không muộn”, trong phòng bệnh hiện ra một bóng tối quý mỹ, đầu rất lớn, bên ngoài như người bình thường, và không có vẻ ghê tởm, chỉ là linh thể kém xa so với thực thể.

“Thực Hòa, người chắc chắn... chú Hoắc và ông ta đã nói những lời đó?”

“Vâng, thuộc hạ nghe thấy rất rõ ràng, trong thư phòng của lão gia còn bày Ngự linh trận chuyên để diệt yêu trừ linh, yêu linh thông thường rất khó tiếp cận, thuộc hạ cũng phải dựa vào tu vi mấy trăm năm mới có thể tránh được.”

“Đại thiếu gia, bọn họ đối với...”, thân mặc áo vải màu nhạt, một công tử văn nhã hiện thân.

“Ta tự đi hỏi”, Doãn Kiếm nhắc tay cắt ngang lời hắn, lạnh như sương băng: Sự việc quá cổ quái, bắt buộc phải gấp mặt hỏi rõ.

Dinh thự đèn đuốc sáng trưng ngưng đọng dưới màn đêm, hào hoa phú quý mà cô đơn lạnh lẽo, hoa viên tươi tốt thanh vắng tịch liêu.

Người hầu vừa mở cửa lớn ra, Doãn Kiếm liền trực tiếp xông thẳng vào, xuyên qua phòng khách đi thẳng lên trên lầu...

“Đại thiếu gia?!”, di Lư trợn mắt lú lười, hai năm trước, sau khi anh ta đưa nhị tiểu thư rời đi, không còn đặt chân vào Doãn gia một bước nữa, hôm nay tại sao đột nhiên... bà ta giống như trúng tà, đứng nguyên tại chỗ, đến khi thấy Doãn Kiếm đi lên tầng hai mới đột ngột sức tỉnh, đuổi theo cất giọng gọi: “Đại thiếu gia... đại thiếu gia... lão gia, đại thiếu gia về nhà rồi!”.

Doãn Kiếm lỗ mãng chạy thẳng vào thư phòng, mở cửa, nhanh chóng quét nhìn một lượt, bên trong không có người. Anh ta lại quay đầu, bước về phía phòng ngủ của ông bố, giữa đường suýt chút nữa đụng phải di Lư vừa đuổi đến.

“Đại thiếu gia, lão gia không ở... ông ấy ở...”, di Lư chỉ chỉ vào thư phòng, lại chỉ đi chỗ khác, chân tay luống cuống.

Nào biết được Doãn Kiếm căn bản không nghe, hùng hổ xông qua đó, húc mở cửa phòng ra, trên giường mở một chiếc đèn treo tường ánh sáng mờ tối, căn phòng trống không.

“Đại thiếu gia...”, di Lư hoảng hốt đi theo.

“Ông ấy ở đâu?”, Doãn Kiếm lạnh lùng chất vấn.

Di Lư sợ đến mức hồn bay phách tán, run rẩy chỉ về hướng góc rẽ của hành lang: “Lão gia ở... ở... ở phòng ngủ... trước đây của đại thiếu gia”, một trận gió mạnh cuốn qua, không thấy bóng người anh ta đâu nữa.

Doãn thị trường duỗi tay cầm lấy khung ảnh không dính một hạt bụi ở trên bàn học, nhớ nhung vuốt ve tấm ảnh, thiếu niên anh tuấn thanh xuân tự nhiên cười mở, ngọc thụ lâm phong. Năm đó, anh ta vừa mới tốt nghiệp thạc sĩ, đến nay đã gần sáu năm trời rồi. Thời gian sáu năm, vật đổi sao dời, cái gì cũng có thể thay đổi.

Cửa bị hất ra nặng nề, một đôi mắt lạnh băng như ao tù vụn vỡ, đâm sâu vào trái tim của ông ta đau đớn.

“Đại thiếu gia...”, di Lư vội vàng đuổi đến.

“Tiểu Lư, cô xuống dưới đi!”, Thị trưởng Doãn cất tiếng, cẩn thận đặt khung ảnh trong tay xuống.

Hai bố con, lần đầu tiên mặt đối mặt từ hai năm trở lại đây...

“Ngồi đi!”, ông ta vừa ra hiệu, vừa ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

Doãn Kiếm đứng bất động ở cửa, ánh mắt lạnh lẽo không biến đổi, vốn là hai bố con, nhưng còn xa lạ hơn cả người xa lạ.

“Vết thương khỏi rồi?”, ông ta bình tĩnh hỏi.

“Đề ông phải thất vọng rồi, Thị trưởng Doãn, tôi rất khỏe”, ngữ điệu lạnh lùng không có bất cứ tình cảm gì.

“Tiểu Kiếm...”, ông ta như sa xuống vực sâu, không cách gì vẫn hồi được.

“Tôi không đến để hàn huyên chuyện cũ”, Doãn Kiếm day day mi tâm, “Cục đặc phái, là chuyện như thế nào?”.

Thị trưởng Doãn đột nhiên đứng lên, cổ gồng gấu đi sự kinh ngạc, ổn định cảm xúc: “Con nghe ai nói vậy?”.

“Nhân Nhân đã đến Cục đặc phái? Đó là cơ quan gì? Có bí mật gì không thể nói cho người khác?”, Doãn Kiếm hỏi liền một mạch, dường như không hỏi được đáp án sẽ không dừng lại.

“Không liên quan đến con”, Thị trưởng Doãn từ từ ngồi xuống, giọng nói trấn tĩnh hơn nhiều. Không chắc chắn con trai có phải đã biết được chân tướng chuyện mình bị giết không, sự việc đó, ông ta giữ kín như bưng từ đầu đến cuối, chưa từng nhắc đến với bất cứ người nào, đối với Hoắc Chấn Đình cũng vậy.

“Hừ, ông già, ông quá hồ đồ rồi, Nhân Nhân là vị hôn thê của tôi, chuyện của cô ấy tôi há có thể không có liên quan, giấy chẳng gói được lửa, ông hãy thẳng thắn đi! Cục đặc phái là nơi như thế nào?”, ánh mắt lạnh lẽo của Doãn Kiếm giống như nhìn thấu được tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 10: Nổi Trên Mặt Nước

Ánh mắt Thị trưởng Doãn sáng như đuốc, nhìn anh ta không trả lời, lòng bàn tay không tự giác chà xát vào tay vịn, trong lòng nghi hoặc trùng trùng: Thăng bé làm sao biết được Cục đặc phái?

“Đừng nghĩ nữa, tôi tự có biện pháp của mình”, Doãn Kiếm suy đoán được nghi vấn của ông ta, “Sao nào? Ông cảm thấy còn phải giấu nữa không?”.

Ông ta hơi kinh ngạc, đứa con trai này tâm tư cẩn mật, giống hệt như khi ông ta còn trẻ, bèn nặng nề mở miệng: “Tiểu Kiếm, đừng quản chuyện của Cục đặc phái, nếu như con muốn biết được điều gì từ bố, thì chỉ uống công phí sức thôi. Bố không biết gì nhiều, nhưng có biết được cũng sẽ không nói cho con dù chỉ một chữ. Nhân Nhân sẽ nhanh chóng quay lại, không cần lo lắng cho con bé. Bố không phản đối chuyện kết hôn của bọn con, đợi Nhân Nhân quay về, con hãy đưa con bé, và em gái con, rời khỏi Cốc Giang, đi càng xa càng tốt, ta không muốn...”, lời nghẹn lại trong cổ họng, hai bàn tay già nua túm chặt lấy tay vịn của ghế ngồi, trên mu bàn tay nổi lên đầy gân xanh.

“Không muốn cái gì?”

“Không muốn...”, Thị trưởng Doãn gắng sức nhìn thẳng vào ánh nhìn lạnh băng kia, tàn nhẫn thốt ra câu: “Doãn Kiếm, ta không muốn nhìn thấy mày nữa. Doãn gia gia môn bất hạnh sinh ra nghiệt tử như mày. Mày đi đi cho ta, lập tức cút khỏi Cốc Giang, vĩnh viễn đừng có đặt chân vào một bước nào nữa, nếu không thì...”, sự đe dọa tuyệt tình tuyệt nghĩa, giọng nói của ông ta không kim chế được run rẩy, không biết là bởi vì giận đến cực độ, hay là bởi vì giận đến vô cùng.

Doãn Kiếm sững sờ, hoàn toàn không giống so với tưởng tượng của anh ta. Hai năm trước, lúc rời nhà, anh ta vẫn còn nhìn thấy ông ta lòng đầy áy náy, mà bây giờ, thời gian cách hai năm, vì sao... lại trở nên thống hận như thế này? Bởi vì anh ta tự tiện đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ta sao? Không, là ông ta vứt bỏ mình trước là ông ta...

“Ông không phải là bố của tôi, không có tư cách quản tôi”, anh ta lạnh lùng ném lại một câu, đi ra khỏi căn phòng không hề quay đầu lại, không chút lưu luyến.

“Tiểu Kiếm...”, ông già đau đớn tột độ, sụp đổ trong chiếc ghế.

“Thị trưởng tiên sinh, ông nói như vậy, anh ta không những sẽ không rời đi, trái lại càng khiến cha con hai người rạn nứt hơn, hà tất phải khổ như vậy? Không muốn giải thích rõ ràng với anh ta sao?”, ta đoán chính ngồi bên mép giường, hai tay chồng lên nhau đặt trên đầu gối, hỏi ông già bị thương trước

mặt.

Ông ta lập tức ngồi thẳng dậy, kinh ngạc chăm chăm nhìn ta: “Lại là cô?”.

“Ngài Thị trưởng hình như không hoan nghênh tôi lắm! Nhưng không sao, tôi nay tôi đến là muốn cảm ơn ông... không nói chuyện lần trước tôi đến thăm ra.”

“Cô biết là tôi sẽ không nói?”

“Ừm, tôi biết cho dù là có một chút hy vọng cứu A Kiếm, ông cũng sẽ không muốn vứt bỏ, cũng biết ngài Thị trưởng muốn gặp lại tôi một lần.”

“Cô... thật sự có thể cứu được thằng bé?”

“Xin đừng hiểu nhầm, tôi có thể giúp đỡ A Kiếm, nhưng có thể cứu được hay không, phải xem bản thân anh ta. Nếu anh ta muốn ngọc đá cùng tan, tự sa diêm la, vậy thì chẳng có cách nào nữa rồi. Tôi sẽ không chơi trò chơi ấu trĩ đùa bỡn ý chí kẻ khác, ngài Thị trưởng cũng vậy, không hy vọng tư tưởng của con trai mình bị người khác khống chế, sống như tượng gỗ, một thầy ma cương thi đúng không?”

Ông ta im lặng hồi lâu rồi chậm chậm nói: “Cho dù vậy, có vài chuyện tôi vẫn không thể nói ra được”.

“Tôi chỉ muốn hỏi chỗ ẩn thân của Vu Ni.”

“Chắc là ở tổng bộ Cục đặc phái.”

“Chỗ nào?”

“... Không biết rõ, nhưng Ngự linh sư biết.”

Ngự linh sư sao? Ta cười tự nhiên, nói tiếng chúc ngủ ngon với ông ta rồi đứng dậy rời đi.

“... Vu Ni, có lẽ chỉ là một biệt hiệu, tên thật của hắn ta...”, ta giống như đang tự nói tự nghe.

Cho dù là biệt hiệu hay là tên thật, Vu Ni – thật thần bí đó!

Doãn Kiếm bịt chặt vết thương, dựa vào gốc cây bên vệ đường, bó cây được đèn đường chiếu xuống che khuất mặt của anh ta, không rõ biểu cảm, chỉ nghe thấy từng tràng nổi tiếng cười thấp trầm, dần dần biến thành cười lớn, giống như đang phát tiết, dung nhập vào đêm tối yên tĩnh, ẩn tàng nỗi đau khô bất lực và mất mát chôn sâu.

“Một mình chạy ra khỏi bệnh viện, không tốt cho vết thương”, ta đi đến bên cạnh anh ta.

Anh ta hơi quay mặt lại, tựa đầu vào thân cây, lười nhác đáp một câu: “Lại là anh?”, hai bố con phản ứng giống hệt nhau.

“Ừm, là ta, mau trở lại bệnh viện đi”, ta duỗi tay về phía anh ta.

“Tôi không cần anh cứu tôi”, anh ta hất tay của ta ra, cười lạnh, “Nếu như là vì Tiểu Phong, vậy thì rất không cần thiết”, nói rồi dứt khoát rời đi, chỉ lưu lại cho ta một bóng lưng.

“Là ta chọn cứu cậu, chuyện không liên quan đến Tiểu Phong.”

“Anh?”, bóng lưng dừng lại, anh ta tỏ ra khinh thường, “Hừ, đùa cái gì vậy”, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lắc mình cái, ta chặn anh ta lại, ngữ khí ảm áp: “Ta sẽ dạy cậu sử dụng tinh thạch như thế nào, nửa tháng nữa là thi cuối học kỳ, trước khi nghỉ hè, cậu cần hoàn toàn thích ứng được với sức mạnh của tinh thạch. Trong khoảng thời gian này, cậu bắt buộc phải nghe lời ta”.

“Bảo tôi nghe lời anh? Suy nghĩ kỳ cục.”

“Cậu như thế này, chẳng khác nào tự xem thường vứt bỏ mình, Sở Tiêu Nhiên ném cậu cho ta, ta có nghĩa vụ dạy dỗ cậu, biến thứ đồ bỏ đi thành thứ đủ tiêu chuẩn, hay là, cậu không muốn báo thù nữa.”

Anh ta đột nhiên cứng lại, cố gắng đè nén sự phẫn nộ, ánh mắt lạnh lẽo: “Điều kiện của anh?”.

“Nói ra có lẽ cậu không tin, Vô Thương đang đạo diễn trò chơi của hắn, ta muốn trợ hứng cho hắn, mà nhân vật chính của trò chơi trước mắt, chính là cậu, Doãn Kiếm”, ta trưng ra nụ cười mỉa mai. Nói chuyện với anh ta phải xuất phát từ góc độ lợi ích, xác thực có ý muốn lợi dụng, nếu trực tiếp nói muốn giúp đỡ, thì mâu thuẫn sẽ càng dữ dội hơn.

“Anh quen biết Từ Thần?”, anh ta kinh ngạc.

“Ừm”

“Anh rốt cuộc là người thế nào?”

“Ta là Dạ...”, ta đột nhiên dừng lời, thấy anh ta nhìn nài đợi câu trả lời, bèn khẽ cười, “Tà Thần, Dạ”.

“Tà Thần? Dạ?”, anh ta chờ dẫn mấy giây, tự nhiên chẳng hiểu sao lại cười, “Ha ha... Từ Thần, Tà Thần, ha ha... thế giới điên rồi sao? Dạ”, đột nhiên anh ta dừng cười, nhìn thẳng vào ta, “Được, chỉ cần giết được Sở Tiêu Nhiên, tôi sẽ giúp anh...”.

“Mạng của cậu là Vô Thương cho sống lại, thân là người của hắn ta, so với ta chỉ mới gặp mặt hai lần, ai nặng ai nhẹ, cậu nghĩ kỹ chưa?”, ta cắt ngang lời của anh ta, nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Hừ, Từ Thần, tôi sớm thấy chướng mắt với hắn ta rồi”, anh ta trả lời rất lưu loát, khoe môi cong lên lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Ta nghĩ có thể Áo Nguyệt đã nói đúng, Doãn Kiếm, cuối cùng cũng sẽ bị thù hận nuốt chửng. Cách làm của ta rốt cuộc là sai hay đúng? Cứ coi như ta đã sai, cứ để cho nó sai đến cùng thì sao chứ?

Ban ngày ta giữ trọn bốn phận diễn vai diễn của Phong Linh đến bệnh viện thăm nom, Doãn Kiếm nhắc với ta về Dạ...

“Em biết thân phận của anh ta?”, anh ta hỏi. “Ừm”, ta thật thà gật đầu.

“Em tiếp cận anh, là do anh ta sắp đặt?”

“...?!” , phải nói thế nào đây?

“Anh ta lợi dụng em cho anh tình thạch, bảo em tiếp cận anh, giám sát anh, đúng không?”

“...!”, oan uổng quá!

Ta bị nhìn chăm chăm đến sưng giảng đầy đầu, chỉ biết cúi đầu câm lặng hoàn toàn khiến anh ta hiểu lầm là ta mặc nhận rồi.

“Anh không trách em”, anh ta rất coi mở, “Tiểu Phong, em từng nghĩ tới việc rời xa anh ta chưa?”.

“...?!”

“Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi, em không cần phải để tâm, hai tay anh ta đặt dưới đầu, em đối với anh ta, nhất định có một ý nghĩa đặc biệt gì đó! Tiểu Phong, em thật sự giống như một câu đố, một câu đố không thể giải được”.

Có thể giải được, thì đã không phải là câu đố rồi.

Doãn Diệp đi đến phá tan sự yên tĩnh vốn có của phòng bệnh, cô ta nhìn thấy ta, sắc mặt không vui, trong mắt chứa sự căm ghét. Ta lặng lẽ lùi ra ngoài, chuẩn bị nghênh tiếp một trận khẩu chiến.

Buổi tối, ta lại diễn vai của Dạ Lạc, đưa Doãn Kiếm đến đỉnh một tòa nhà cao tầng, không gian rộng rãi trống trải, ánh đèn neon rực rỡ, tạo nên vẻ đẹp thần bí chỉ buổi đêm mới có thể nhìn thấy được, độc đáo, thần kỳ, tráng lệ.

Lục Mang Tinh pháp trận dưới chân biến lui, Doãn Kiếm nhìn ngó xung quanh một chút: “Anh định huấn luyện ở đây?”.

“Ừm, để xem tình trạng của cậu trước đã”, ta nhắc ngón trỏ tay phải lên điểm vào mi tâm của anh ta, ánh sáng yếu ớt xoắn lấy, Dần dần thích ứng rồi, nhưng còn chưa đủ, lại hạ tay xuống, lật lòng bàn tay lại, hiện ra một con dao găm sắc nhọn, treo ở trước mắt.

“Anh muốn làm gì?”, anh ta sực tỉnh lại cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 11: Huyết Giao – Thưởng Trà

“Huyết giao”, ta lạnh nhạt giải thích, “Dùng con dao găm này lấy máu của ta uống vào, sau này cậu có thể thu được linh lực trên người của ta, và sản sinh ra cộng minh với tình thạch, khế ước với nhau, để giảm nhẹ phần lớn gánh nặng trên thân thể cậu, tránh cho chuyện bị tình thạch cắn ngược lại. Nhưng mà, xác lập quan hệ huyết giao, vận mệnh của cậu và ta từ đây nối liền thành một thể, nếu ta xảy ra chuyện, cậu cũng không thể may mắn tránh được, trái lại, nếu cậu xảy ra chuyện, thì sẽ tổn hại đến năng lượng của ta, hậu quả rất nghiêm trọng. Doãn Kiếm, uống máu của ta... từ nay cộng sinh cộng diệt”.

“Cộng sinh cộng diệt? Cùng anh?”, anh ta hơi kinh ngạc, bỗng chốc bờ môi hiện lên ý cười, “Giống con châu chấu trên dây thừng?”.

“Cậu có thể cự tuyệt, ta không cưỡng cầu.”

“Lý do, mục đích đầy đủ như vậy, việc đã đến nước này, tôi có lựa chọn khác sao?”, anh ta nắm lấy dao găm, mũi dao lạnh lẽo lọt vào trong mắt, mang theo chút lạnh lùng cứng rắn, “Anh không dễ dàng chết như vậy đâu nhỉ?”.

“Dựa vào cậu, còn kém xa lắm...”, lời vừa buông xuống, trong không khí lóe ra một đạo hàn quang, vật sắc cắt rách làn da ta.

Anh ta nhẹ nhàng liếm giọt máu ở đầu mũi dao, thấp giọng cười ra tiếng, nụ cười trầm thấp áp chế sự hưng phấn, ngẩng đầu chăm chăm nhìn ta, giống như con dã thú đang săn mồi: “Dạ, máu của anh, quả nhiên... rất có mùi vị, khiến người ta toàn thân cuộn trào”, vừa nói vừa đi gần đến phía ta, “Muốn chinh phục, muốn giết chóc, muốn hủy diệt tàn phá”, một cánh tay anh ta vòng ra sau cổ ta, “Càng muốn... có được anh”, nói rồi, anh ta từ từ liếm láp vết máu trên mặt ta.

“Doãn Kiếm, cậu rất may mắn”, ta không lộ thanh sắc, hòa nhã nói, “Cậu là loài người đầu tiên ta chính thức huyết giao, người bình thường vốn không chịu được máu của ta, cậu lại ngoại lệ. Thể chất thông linh đặc thù, có thể nhận đồng linh gắn bó, còn tương thông với năng lượng của ta. Năng lực tiềm tàng của cậu là cơ sở rất tốt chỉ thiếu một chiếc chìa khóa, chính là tinh thạch kia”.

“Tôi để lại một vết rạch sâu như thế này trên khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành của anh, anh không bận tâm sao? Người đàn ông dịu dàng như vậy, chẳng trách Tiểu Phong lại dốc hết lòng hết dạ cho anh”, anh ta từ từ thả ta ra, bên miệng còn dính một vết máu đỏ thẫm.

“Từng có một kẻ còn tàn nhẫn hơn, đâm ta một kiếm xuyên tim, so với anh ta, A Kiếm đã lưu tình hơn nhiều rồi.”

Ánh mắt anh ta đột nhiên lạnh lại: “Đừng gọi tôi là A Kiếm”, ánh nhìn rơi đến sau người ta, “Kẻ đó... là anh ta?”.

Ta cảm nín than thở, lúc này anh ta chạy ra làm cái gì? Bỏ đi, đã đến rồi, thì đành chịu vậy.

“Áo Nguyệt, vừa khéo, người luyện tập với cậu ấy đi”, ta vui mừng thoải mái.

“Hừ, hành động càng lúc càng ngu ngốc, huyết giao với loài người, ngại gạt chúng tôi đi đâu rồi?”, giọng nói lạnh như hầm băng.

“Các người có thể dung nạp cậu ấy không, ta không quản được, nhưng mà Doãn Kiếm, ta cần phải quản.”

“Cảm ơn anh đã hậu ái”, Doãn Kiếm thần nhiên, ánh mắt lạnh lẽo, “Áo Nguyệt, tôi không muốn cùng một đội với bọn anh, bọn anh là Dạ Lạc... không phải là thù hạ của Dạ, tồn tại cấp bậc chủ tớ. Mà tôi thì không như vậy, tôi có việc của riêng mình, không ai có thể chỉ phối được, tôi với anh ta chỉ là giao dịch”.

“Lời này rất có lý”, ta mỉm cười, vết thương trên mặt tự động khép lại. Ta nâng tay gạt đi vết máu còn dính lại. “A Kiếm, chưa biết chừng cậu có thể thoát khỏi số mệnh không cách nào cắt bỏ giữa chúng ta đó”, con người luôn có thể tạo ra được những kỳ tích khiến Thần chẳng thể ngờ tới được.

“Nói rồi, đừng gọi tôi là A Kiếm”, anh ta đột nhiên tức giận đùng đùng cảnh cáo.

“Từ từ làm quen là được, Tiểu Phong chẳng phải thường xuyên gọi cậu như thế này sao?”

“Cô ấy không giống anh.”

“...”, hình như Toàn Cơ cũng từng gọi cậu là A Kiếm nhỉ! Tại sao không thấy cậu nổi giận như vậy? Ta hơi hốt lập liếm qua loa cho xong chuyện, “Ta và cô ấy... không người nào có thể chia cách chúng ta”, lại nhìn sang đáng vẻ thất thần của anh ta, đại thiếu gia thành thạo giận dỗi thật đáng yêu.

Búng tay một cái, tầng thượng rộng rãi đổi sang một màn u ám lan ra, lưu động vô tận, dưới chân bay lên một tầng mặt nước màu đen nhàn nhạt, nước sâu không đến mu bàn chân, tiếng kêu giận dữ rừng rợn xa xăm của ác thú, không phân rõ được phương hướng. Chẳng mấy chốc sau, một bóng đen lông đen xanh quái dị đi ra khỏi đầu kia mặt nước, cao chừng một trượng, khom người, hai cánh tay tự nhiên rũ xuống, lộ ra vuốt dài sắc nhọn, dưới khuôn mặt méo mó, hai chiếc răng nanh sin sít dài ba thước, mắt tròn như quả chuông lớn phóng ra u quang kỳ dị.

Tiếp ngay sau đó là mấy tiếng thú gầm, những con yêu thú hình dạng kỳ quái xuất hiện nhiều hơn, hoặc là toàn thân mọc ra đầy mụn nhọt bong nước giống như bị bỏng nước sôi, hoặc là máu thịt đỏ tươi quần quanh giống như bị lột đi một tầng da, hoặc là đầu và thân thể rối loạn dị tật, há chiếc miệng lớn như chậu máu, kéo theo một dải bùn đất hôi thối dài dằng dặc, bỗng chốc lật đất mà lên, thân dài chín thước, giống như một con rắn hổ mang chứa chuẩn bị săn mồi... yêu thú đầy đặc, con nào trông cũng hung dữ.

“A Kiếm, bài tập tối nay, giải quyết toàn bộ những con này, một con cũng không được sót lại, không hoàn thành thì đợi cho bọn nó giết đi!”, ta thần nhiên nói với người đàn ông nhìn thấy cảnh này sớm đã kinh ngạc, “Trong trận chiến thực có thể nắm chắc được phương pháp nhanh hơn, cậu thử lấy tinh thạch dùng thử xem, dẫn ra linh lực trong nội thể của mình, khiến cho linh thể chiêu gọi ra và thân thể hoàn toàn hòa hợp, phát huy công hiệu lớn nhất. Chắc cậu có thể đồng thời điều khiển được không chỉ một con linh thể, chồng thêm năng lượng, thậm chí có thể sản sinh ra hiệu quả vượt trội hơn, nói cách khác, cậu không chỉ có thể thu được tất cả năng lượng của mấy con linh thể, lại có thể dựa vào nền tảng này để sinh ra năng lượng mới. A Kiếm, đây là ưu thế của cậu, tiềm năng vốn có của cậu, giống như một chiếc vỏ rỗng dung lượng vô hạn”, ta ngừng lại, chuyển qua lời lẽ sắc nhọn, “Nhưng ta không hề nói là càng nhiều càng tốt, năng lượng càng lớn mạnh thì càng khó khống chế. Nếu như nó vượt ra ngoài phạm vi khống chế của cậu, ý chí càng dễ dàng bị linh thể nuốt chửng, nếu không tỉnh táo lại được, vậy thì cậu... sẽ không còn là cậu nữa”.

“Sẽ như thế nào?”, anh ta hỏi ta, nhưng lại chuyên chú tập trung vào đám yêu thú rục rịch xung quanh.

“Ý niệm hỗn tạp của quá nhiều linh thể dễ dàng tụ lại thành thù oán, đến khi đó cậu sẽ biến thành...”, ta nhàn nhã hứng thú cười, “Giống như ‘kẻ kết thúc’ vậy”, không cần thận sẽ trở thành Ma Vương thứ hai... trời mới biết được, ta đang đánh cược điều gì.

“Hừ, nhìn không ra... anh đánh giá tôi cao như vậy”, anh ta trấn định, “Hiểu rồi, tôi nhất định sẽ không phụ sự trông mong của anh”, nói xong liền nâng cổ tay trái, quang sáng màu xanh nhàn nhạt lấp lóe.

“Niệm tình vết thương trên người cậu chưa khỏi hẳn, lại là lần đầu tiếp xúc với thực chiến kiểu này, ta ra hiệu cho người đàn ông phía sau, Áo Nguyệt, người đến luyện cùng, chỉ dạy cho cậu ấy chút đi”.

“Sống hay chết tôi cũng không chịu trách nhiệm”, Áo Nguyệt lạnh lùng đi đến phía trước, thuận tay vung ra mấy đường kiếm ánh màu trắng, chớp mắt cái, ba con quái vật bên tay đã bị diệt hết.

Đám yêu thú cùng nhau trào lên...

Ta yên lòng rút ra khỏi chiến trường.

Trong quảng xanh trường kiếm quét ngang, tay Doãn Kiếm hiện ra thanh Long Uyên thất tinh, thanh kiếm thành tín cao khiết, nghe ông Doãn nói là do Sở Tiêu Nhiên tặng. Bỗng chốc, ta gần như đã hiểu ra một chút rồi...

Gần đến tuần thi cử, ta xin nghỉ với Mạc Tân, quay lại trường ôn tập bài vở (thuận tiện đi đến chỗ giáo viên các môn để giải quyết cái kỷ lục nghỉ học kia, sử dụng chút thủ đoạn mà!), vừa xuống đến tầng một đã thấy một cô gái ngồi trên ghế ở đại sảnh tầng trệt đang đợi, Doãn Điệp!

Quán trà mới mở ở gần đó, trang trí theo phong thái cổ, kết cấu gỗ điêu khắc hoa, trái phải hai cửa vào có bày bình sứ hoa văn xanh cao bằng người. Trong phòng có đốt lò hương, từng làn hương thơm thanh dịu thoang thoang khiến lòng người dễ chịu, lẫn vào trong đó là hương trà thơm, như thể người đang ở trong cổ cư, hưởng thụ những sản phẩm nghệ thuật khác.

“Tiểu Điệp thích uống phở nhỉ à?”, ta nhìn cô gái đối diện yên tĩnh thưởng trà.

Cô ấy nhú mày lại: “Nghe anh trai nói cô thích trà hoa, vừa nói vừa đặt chiếc cốc xuống, nhìn thẳng vào ta, Thích hoa gì?”.

“Bách hoa di mộng, đâu bằng trà my.”

“Trà my?”, nghe thấy từ này, cô ấy tự nhiên thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 12: Vẻ Đẹp Nơi Cùng Đường, Bắt Đầu Rồi

Yêu đến trà my, ý nghĩa là sự mỹ lệ cuối cùng, phồn hoa nhất, rục rờ nhất trong sinh mệnh...

“Có một cách nói, trà my là loài hoa nở ở trên trời, trắng tinh khiết mềm yếu, đại biểu cho ‘vẻ đẹp tột cùng’, sự cô đơn của trà my là dài lâu nhất, sâu nặng nhất, cũng đặc biệt nhất trong tất cả các loài hoa...”, Doãn Điệp dung mạo có chút biến động, nhưng ái độ đối với ta vẫn không khách khí, “Phong Linh, cô không xứng”.

“Theo ý của cô, thì ai xứng?”

“... Người đó”, trong mắt cô ấy hiện ra chút thất thần, đột ngột sự tỉnh, đôi mắt đẹp bắt mắt lườm ta, “Cô định moi chuyện của tôi?”.

Ta cười mà không nói, bụng cốc trà lên đưa đến bên miệng, thổi mấy hơi cho bớt nóng rồi nhấp nhấp từng chút một.

“Phong Linh, cô đừng quá không coi ai ra gì, tôi cảnh cáo cô lần cuối Cùng, tránh xa anh tôi ra một chút!”

“Ngày mai, tôi sẽ không đến Quảng An nữa”, ta thản nhiên cắt ngang sự đe dọa của cô ấy.

“Cô...”, cô ấy hơi sững lại, hình như không ngờ được rằng ta sẽ dứt khoát như vậy.

“Tiểu Linh Đang, Tiểu Linh Đang...”, trong quán trà đột ngột vang tên tiếng gọi, kèm theo đó là tiếng tinh tang lạnh lóe, rất quen tai! Ta quay đầu lại nhìn, thấy một bé trai đang trong căn phòng trang nhã chạy về phía bọn ta bên này.

“Tiểu Linh Đang, quả nhiên tìm thấy cô ở Cốc Giang”, cậu bé khuôn mặt hưng phấn, tay phải đập lên trên mặt bàn, chiếc chuông nhỏ buộc ở cổ tay, theo động tác mà rung lên, phát ra mấy tiếng.

“Xin lỗi, em nhận nhầm người rồi”, ta lịch sự trả lời, trấn tĩnh tự nhiên, thanh nhàn uống trà.

Đưa bé kinh ngạc: “Tiểu Linh Đang, cô... tại sao...”.

Doãn Điệp vốn đã không vui về gì, mượn thế bóc mẽ nhạo báng ta: “Phong Linh, cô không phải là đã làm chuyện xấu gì đó, sợ người ta nhận ra đấy chứ?”.

“Phong Linh?”, cậu bé ngộ ra, “Đúng, cô ta gọi cô là Phong Linh. Cô là Phong Linh. Cô chính là Tiểu Linh Đang, hóa thành tro tôi cũng nhận ra được.

Tiểu Linh Đang, sao cô lại giả vờ không quen biết tôi? Lẽ nào cô quên rồi...”.

“Cậu bạn nhỏ, chỉ tên là Phong Linh, nhưng không phải Tiểu Linh Đang mà em nói đến”, ta chỉ chỉ vào cổ tay phải cậu ta, “Cách xưng hô này thích hợp với em hơn nhì!”.

Sắc mặt cậu bé tái xanh, không kìm nén được, nắm chặt tay lại: “Tiểu Linh Đang, cô giả ngốc cái gì vậy”, tiếng chuông kêu vang phẫn nộ.

“Hong Nhi”, một người đàn ông văn nhả đẹp trai ngăn cản cậu ta lại, “không được vô lễ với khách hàng”, rồi lại chuyển hướng sang bọn ta, “Hai vị, rất xin lỗi, chúng tôi từ bên ngoài đến, vừa mới mở quán trà này, không ngờ em trai tôi tính tình lỗ mãng, mới khai trương được vài ngày đã gây gỗ với khách, thật sự xin lỗi, cậu ấy không phải có ý mạo phạm, vẫn mong cô bỏ qua cho”.

“Ca Dư, anh... cô ấy... Tiểu Linh Đang...”, cậu ta không chịu buông xuôi, chỉ sang ta tức đến giậm chân.

“Hong Nhi, đừng ồn nữa. Cô ấy không phải là Tiểu Linh Đang, chỉ là tướng mạo giống nhau mà thôi”, người đàn ông có chút tức giận, ấn tay của cậu ta về, giải thích với bọn ta, “Tiểu Linh Đang là bạn của em trai tôi, hai năm trước gặp phải chuyện bất hạnh...”, ánh mắt tối lại, có chút nặng nề, “Em trai tôi vẫn luôn không muốn đối mặt với sự thực này, nhìn thấy cô gái này quen mắt, liền nhận nhầm là cô ấy, xin chớ trách nó”.

“Không có gì”, ta rất độ lượng cười nhạt, “Tiểu Linh Đang ở trên trời nhất định là rất vui mừng vì có người nhớ đến cô ấy, lại quay sang cô gái đối diện nói, Tiểu Điệp, tôi phải quay về trường đây, tạm biệt”.

Đi ra khỏi quán trà rồi, ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, càng lúc càng âm u.

Hồng Thiều, Ca Dư, xin lỗi...

Bước chân vào trường học, cảm nhận hơi thở nhân văn nhớ nhưng ở trong trường học, quay lại trường học rồi! Ta đến đây!

“Tiểu Phong”, bên dưới tòa nhà số Một, Giai Đình lao đến như bay, khoác vào sau vai ta, lén lút thì thầm, Tiểu Phong, đã mấy buổi tối rồi Dạ Lạc không đến tìm mình. Anh ấy nói sẽ thường xuyên đến thăm mình, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cậu mau nói cho mình biết đi, cô ấy vô cùng lo lắng.

“Không có, anh ta thì có thể có chuyện gì chứ? Xuất quỷ nhập thần, mình cũng rất khó gặp được anh ta một lần. Ừm, nếu như anh ta không chủ động tìm cậu thì cậu gần như là sẽ chẳng thể tìm được anh ta”, cánh tay khoác trên sau vai ta trượt xuống, Giai Đình buồn bã không vui, cảm giác tội lỗi của ta lại kéo đến, Giai Đình, đừng lo lắng, có lẽ anh ta có chuyện gì đó bận rộn, nhưng chắc chắn không phải là đại sự gì đâu. Cậu thử nghĩ mà xem, một người lợi hại như vậy, chuyện gì có thể làm khó được anh ta chứ? “Đợi thêm mấy ngày nữa đi”.

“Haizz, đành thế vậy”, cô ấy buồn bã, cất bước chân về phía cầu thang, bước từng bậc.

“...”, ta ôm áp lực nặng nề, từng bước đi theo.

Vào đến phòng học, ta đột nhiên phát hiện, sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, giáo viên bất cứ lúc nào cũng có thể đưa ra trọng tâm, học sinh đến học đông hơn một nửa so với bình thường. Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn vẫn không thấy bóng dáng đâu! Ta băn khoăn: Tinh thần thật tốt đó, mọi người thì căng thẳng chuẩn bị thi, thế mà hai bọn họ vẫn trốn học.

Ta nhìn Giai Đình ý hỏi có biết tin tức gì không? Nhưng cô gái rất vô tội chớp mắt: “Đã mấy ngày không nhìn thấy bọn họ rồi, cũng không liên lạc, không biết đang làm gì?”.

Tan học, sau khi tạm biệt Giai Đình, ta đi đến thăm phòng làm việc của các giáo sư. Từng trang bảng chấm điểm chuyên cần, phía sau tên của ta để trắng thật nhiều! Ta lại nhìn đến tên của Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn, bọn họ cũng trốn không hề ít, đặc biệt là một tháng gần đây gần giống như ta, thêm vào chỗ khuyết phía trước... điểm thông thường... nguy hiểm.

Vậy thì, ta đành thay đổi chút xíu vậy, thuận tay một đường điền thêm đầy dấu tích nhỏ.

Đi ra khỏi tòa nhà học viện, dưới bóng của cây cối hai bên đường trường, lão đệ tỏa sáng từ phía quang minh chính đại... đang đợi ta, bên cạnh cậu ấy là... bạn học Dĩ Tiên mặt mỉm cười. Cô ấy cắt tóc ngắn trông càng phóng khoáng xinh đẹp hơn, toàn thân không có tán phát ra oán khí giống như u linh.

Ta túa mồ hôi đi qua đó, Dĩ Tiên buồn bực lên tiếng: “Cô ấy đến rồi, tôi đi đây, nói xong liền quay đầu lại cất bước rồi đi”.

“Tiên Tiên...”, ta lúng túng cười, Tiểu Ly không làm gì cô ấy chứ?

“Nghiêm Tuấn gọi điện thoại đến tìm tôi”, cô ấy dùng ngữ điệu bất biến của mình để giải thích.

“Vậy tôi cũng đi xem sao, bọn họ... hôm nay không đi học.”

“Không cần”, cô ấy dừng bước, nghiêng đầu lại, “Tiểu Phong, hy vọng... chúng ta không phải là kẻ địch”, cho dù là ngữ khí hay lời nói đều chứa khá nhiều ân ý.

Nhưng, không phải chuyện gì cũng như ý nguyện của người ta được.

Nhìn theo bóng lưng trước mặt dần dần mất tích trong tầm mắt, ta hỏi lão đệ: “Tiểu Ly?”.

“Thân phận của huynh sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ”, cậu ấy nhàn nhã ném lại cho ta một câu rồi rời đi.

Ta cân nhắc nửa câu sau, có phải là “không cần phải giấu giếm nữa” không?

Đồng thời cũng suy nghĩ đến một vấn đề khác, lão đệ dễ dàng thả bạn học Dĩ Tiên như thế sao?

Đệ đệ luôn có tâm điện cảm ứng với ta, “Đệ đã đặt Hệ hồn vũ lên người cô ta rồi, chạy không thoát đâu”, cậu ấy vẫn bước đi thong thả.

Ta lại đoán nửa câu phía sau, có phải là “Nếu dám chạy, đệ chỉ cần dùng đại một ý niệm trong đầu cũng có thể giết chết cô ta” không?

Hệ hồn vũ! Mạng của bạn học Dĩ Tiên rơi gọn vào tay đệ ấy rồi! Chỉ cần một chút xíu không thuận ý, chớ nói là gãy vò trăm kiêu, mà là bất cứ khi nào, ở đâu cũng sẽ về Tây Thiên, hơn nữa còn hồ đồ mịt mịt chẳng biết là mình bị làm sao, nói chưa biết chừng cậu ấy đang nằm ngủ bỗng tức lên một cái cũng toi luôn. Đệ thật sự tàn nhẫn!

Đêm xuống, trong màn đêm đen như mực, một mảnh trăng lưỡi liềm sáng tỏ treo trên bầu trời, lác đác có thể đếm được mấy vì sao, mây gió tĩnh tại, đêm cũng tĩnh tại, đêm thanh bình, chú định sẽ xảy ra những chuyện không bình thường.

Trên đỉnh tòa cao ốc, Doãn Kiếm xuất viện, xem ra có tinh thần hơn nhiều rồi, ánh mắt lạnh lẽo chứa sát ý, giống như một kẻ phục thù chân chính đang hỗn nhập vào với hắc ám.

“Đêm nay bao nhiêu?”, khoe miệng anh ta cao ngạo nhếch lên một đường cong nhạt.

“Chiều theo lệ cũ, tăng thêm một trăm, tất cả là một nghìn, chúc cậu qua cửa thành công”, ta duy trì ý cười như thói quen.

Yêu ma quỷ quái bao vây xung quanh đếm đến trên nghìn con, chen lên như nước chảy.

Đột nhiên ta phát giác ra anh ta thất thần.

“A Kiếm?”

“Không có gì, anh ta nâng cổ tay trái lên, lam quang rực rỡ, thuận theo đôi mắt, ngữ khí có chút nhạo báng, Chi là đột nhiên phát hiện ra, nụ cười của anh... rất giống cô ấy”.

Nụ cười giả rất thật? Ta thừa nhận, khả năng quan sát của anh ta rất nhạy bén.

Những ngày này, Doãn Kiếm tiến bộ từng ngày, thành thực một cách chóng mặt. Một người bình thường, lại có được tư chất trời phú đặc biệt thế này, nếu đi lệch hướng thì đúng là một mầm họa vô cùng to lớn.

Thân thể ta bỗng dưng mất lực, tay ấn chặt vào trái tim thấp thoáng truyền đến con đau nhói, trăng đầu tháng đã qua rồi, theo lý mà nói, thân thể của Dạ Lạc sẽ không có cảm giác đau đớn như thế này.

“Dạ Lạc...”, Áo Nguyệt đỡ lấy ta.

“Không sao”, ta xua tay.

“Dạ Lạc đại nhân”, trong không trung truyền đến một giọng nói cung kính khiêm nhường, yêu quái khổng lồ đủ loại chớp mắt cái đã giăng đầy màn đêm, đứng đầu là một người đàn ông thanh tú tóc trắng, tóc mái dài che đi nửa bên mặt, một chiếc trường bào màu đen, thái độ tất cung tất kính, “Tại hạ Bạch Hạc, đặc biệt đến nghênh đón ngài”.

Ta nhìn sang chân trời đen tối, đột nhiên khẽ cười: “Đã bắt đầu rồi ư?”.

Q.9 - Chương 1: Biệt Thự Trong Đêm, Hú Và Diên Vĩ

Mạc Tân đứng ở bên cửa sổ nhìn ra ánh đèn rực rỡ sắc màu trải rộng trong không gian đêm. Chiếc nhẫn bảo thạch trên ngón giữa lấp lánh sáng rực, cô ta nhấc cánh tay trái lên nhẹ nhàng hôn lên viên bảo thạch, thấp giọng tự nói tự nghe: “Người đến rồi phải không? Dạ Lạc”.

“Hoa Liên, anh và Iris bảo vệ A Tân”, Trịnh Khiêm đơn giản dặn dò, “Tự Quy, chúng ta đi đến mặt hồ khởi động Âm Dương Đồ Đằng”.

“Phải thật cẩn thận, bọn chúng cũng đến rồi”, Hoa Liên dặn dò.

Trong thâm cô đối diện với hồ nước có ba bóng đen đang đứng quái vật hai đầu Song Sát mặt đỏ mắt lồi, thạch yêu Cửu Mục chín mắt tay dài chân to, và lão quý đồng Âm Quyết mặt ày vết nhăn, gầy gò thấp nhỏ.

“Tiểu cô nương trong kia để ta đi xử lý, hai kẻ bên ngoài giao cho hai người”, thạch yêu Cửu Mục thấp giọng nói.

“Lấy âm bồ dương, giết tiểu cô nương trở thành sở trường của ngươi rồi”, Song Sát u ám cười nhạt, “Tên Ngự linh sư đó như có chút đặc biệt, diện mạo lại như hoa như ngọc, làm lễ vật tặng cho Dạ Lạc đại nhân cũng không tệ”.

“Tuy chưa gặp được chân nhân, nhưng nghe nói dung mạo của Dạ Lạc đại nhân còn đẹp hơn cả phụ nữ, tiểu nha đầu e là không lọt được vào mắt của ngài ấy, hơn nữa, nghe nói ngài ấy có hứng thú không nhỏ với công chúa của Quý Tộc, Ngự linh sư loài người này miễn đi nhé!”, Âm Quyết giọng nói khàn khàn mà quái dị.

“Ta đi đây”, Cửu Mục phớt lờ không nghe, giống như u quý ần đi.

“Hai tên còn lại cũng không phải dạng đèn cạn dầu, hẳn ta có thể ứng phó được không?”, Song Sát mặt phải ghé tòm.

“Đừng quên, hẳn là Cửu Mục, trên người nhiều mắt như vậy đầu phải là để trang trí, Âm Quyết hướng đến phía bên kia hồ, “Đi tụ họp với bọn họ thôi!”.

Hai người bên hồ cùng giơ tay trái lên, hai viên bảo thạch mặt mèo xanh long lanh bắn ra cường quang, dẫn vào giữa mặt nước, mặt hồ dập dềnh dần dần hiện lên một âm dương đồ trận hình vẽ phức tạp, Thủy của Ngũ hành, ánh sáng bảo thạch thu hồi.

Đối diện lập tức bay đến hai luồng khói sương màu đen, tấn công vào đồ trận, vừa khéo bị một con rồng nước khổng lồ cuộn lên từ trong hồ ngăn lại, một con rồng dài trắng xanh vô cùng hút mắt dưới sắc đêm.

“Các hạ đợi đã lâu”, Đàm Tự Quy hướng đến bờ đối diện cao giọng hét.

“Đối với bọn chúng không cần dùng phép lịch sự đâu”, Trịnh Khiêm nghiêm túc, ngón tay phải vuốt lên viên bảo thạch phá ma, thâm niệm chú ngữ, nhấc cánh tay lên quát: “Chiêu gọi, Thổ Úng Long”.

Trên thâm cô bờ bên kia, thổ long cuộn đất mà lên, cùng với Thủy Long kẹp chặt lấy hai kẻ xâm phạm, linh khí bức người trang nghiêm tôn cao, Song Sát và Âm Quyết trông càng nhỏ bé mà ti tiện.

“Lần này gặp được cường địch thực sự rồi”, Song Sát không kìm được hưng phấn.

“Biết được rồi thì đừng có khinh suất, xử lý sạch bọn chúng sớm chút, phá vòng Đồ Đằng”, Âm Quyết chỉ thị, hất đầu rất mạnh, một chiếc đầu bay ra, biến thành ác quỷ khổng lồ, há to chiếc miệng như chậu máu lớn xông đến Thủy Long. Thân thể gầy gò còn lại cũng biến thành một con hung sát cầm đao vung lên chém Thổ Long.

Song Sát hiểu ý, nứt thành hai nửa, chỗ cắt ra nửa bên thân còn lưu lại dịch thể nhầy nhụa màu xanh thẫm, duỗi ra một chân và vô số cánh tay dài mềm nhũn mang theo móc câu, co duỗi tự do, giống như mấy chiếc móc câu không đầu khắp trời rắc xuống, hướng về phía hai con rồng lớn.

“Cẩn thận, bọn chúng có thể tiến vào kết giới, không phải hạng bỏ đi”, Trịnh Khiêm nhắc nhở.

“Trịnh Khiêm, mười lăm năm rồi, cuối cùng cũng có cơ hội, chúng ta lại lần nữa hợp tác không để sai sót gì nhé!”, trong mắt Đàm Tự Quy lóe lên ánh sáng. Thủy long vỡ tan, như một trận mưa to sóng lớn, đột nhiên phản kích...

Trong biệt thự, Mạc Tân đang ngây dại nhìn ra ngoài cửa sổ, một chiếc móng vuốt dài không có bất cứ dấu hiệu nào phóng đến, bị kim quang của cửa sổ ngăn lại. Iris vội vàng kéo cô ta ra, quát ra bên ngoài cửa sổ: “Ai?”.

“A Tân, đi đến mặt thất tránh một chút trước đi, chỗ đó có chân dương kết giới tôi thiết lập, dĩ nhiên không thể đến gần, rất an toàn”, Hoa Liên ôn hòa nói, không quên thêm một câu, “Tôi đã đem một ít kẹo hoa quả hương vị mới nhất của Fujiya, cũng đặt ở trong đó rồi”, ngụ ý là, mèo ham ăn, đồ ăn ngon

đang đợi cô.

Mạc Tân cup mí mắt xuống, chẳng nói chẳng rằng, ngoan ngoãn đi đến phía giá sách cuối cùng bên trong, tay trái ấn lên bức tường, bảo thạch trên chiếc nhẫn hơi lóe động, giá sách tự động di chuyển, một cánh cửa mở ra, chủ mèo tham ăn chui tọt vào trong như một làn khói.

Thấy cô ta nghe lời như vậy, sự bội phục của Iris đối với Liên Hoa không kìm được lại tăng lên ba phần.

“Yêu ma phương nào?”, dù có mắng mỏ, ngữ khí của Hoa Liên cũng không cứng rắn, mang đến cho người ta cảm giác an toàn, dịu dàng, dễ chịu.

“Ngự linh sư bị ai, tất cả hãy trở thành vong linh của Dạ Lạc đại nhân đi!”, ngoài cửa sổ, một khuôn mặt ma quái đỏ ửng, ngoài hai con mắt trên mặt ra, thân trước còn có bảy con mắt u ám lớn nhỏ như mắt trâu, khiến người ta nhìn thấy mà tê dại da đầu.

Ánh sáng tích tụ chói mắt xuyên qua cửa sổ, giống như muốn cắt đứt đôi mắt của người ta, cùng lúc thiêu đốt luôn cả linh hồn. Iris vô thức nhắm mắt lại, nhưng thân thể giống như đang bị thiêu đốt trong biển lửa.

Hoa Liên chớp hai ngón tay lại, nhắm đọc thanh tâm chú, từng sợi kim quang từ đầu ngón tay chảy ra, quán quanh toàn thân, cảm giác đau đớn giảm đi quá nửa, vội vàng nhắc nhở: “Iris”.

Iris lĩnh ngộ hiểu ý, làm ra hành động giống như anh ta.

Bảo thạch màu đỏ, màu chàm cùng ánh chiếu, biến thành chiếc chụp ánh sáng màu sắc, bảo vệ hai người, sau đó, hai người đồng thanh hét lớn: “Phá”, trong phòng khôi phục lại bình thường, yêu quái bên ngoài cửa sổ không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Khụ khụ...”, Hoa Liên nắm tay thành nắm đấm đưa lên bên môi nặng nề ho, đầu pháp quá độ, thân thể bệnh yếu không chịu đựng được tốt lắm.

“Hoa Liên...”, Iris vội vàng đỡ anh ta ngồi xuống, “Hoa Liên, tôi đi đuổi con quái vật kia, anh ở lại nghỉ ngơi cho tốt, thuận tiện trông nom A Tân”.

“Iris”, Hoa Liên kéo cánh tay của cô ta lại, không yên tâm dặn dò, “Cẩn thận hành sự, nhất định không được quá sức”.

“All – right!”, cô gái vỗ vỗ vào vai của anh ta, nho nhã cười nhạt, nhún người phi ra ngoài cửa sổ.

Cô ta đi theo phán đoán của Viêm Tâm, đuổi theo được ba, bốn cây số, đi xa quá rồi. Ánh sáng đỏ bảo thạch đột nhiên lóe lên rực rỡ mãnh liệt, Iris đề cao cảnh giác: Chỉ xung quanh đây thôi!

Khu ngoại thành hoang phế không người, mấy căn nhà ngói và nhà một tầng giản dị cũ nát tàn tạ, xung quanh cỏ dại cao bằng cả thân người mọc đầy, nếu có thứ gì ẩn nấp ở bên trong thì khó mà phân biệt ra được.

“Xui cho cô gan cũng đủ lớn đó, dám một mình đến đây”, trong bụi cỏ truyền ra âm điệu xảo trá.

“Có bản lĩnh thì ra ngoài quyết đấu phân cao thấp đi”, Iris lạnh lùng.

“Cũng không cần đo một chút xem mình được mấy cân mấy lạng sao”, giọng nói từ phía sau lưng.

Iris quay đầu, quái vật chín mắt cách cô ta không đến mười mét, trong lòng đột nhiên thấy sợ, ổn định lại cảm giác buồn nôn: “Dạ Lạc đại nhân vừa rồi người mới nói, là Dạ Lạc, thủ lĩnh của các ngươi?” mu bàn tay phải ở sau người nắm chặt khẩu súng.

Yêu quái cất tiếng cười thấp trầm, không đáp lời, đột ngột duỗi hai móng vuốt dài ra, Iris nhanh mắt lẹ tay giờ súng bóp cò, cánh tay dài găm chặt bất động, tức khắc nhân màu đỏ cuộn lên, đèn phản vai cứng đờ cắt hai cánh tay đỏ rơi xuống đất thành đá vụn rải rác phân tán.

“Thật là cô gái thô lỗ”, quái vật cười quái dị, không may may ảnh hưởng, miệng vết đứt nhanh chóng mọc ra hai cánh tay mới, phần đá vỡ trên mặt đất lặng lẽ nối liền lại.

Iris phát giác ra điều bất thường, kịp thời nhảy ra, tránh đi đòn tấn công dưới chân, không ngờ rằng khẩu súng trong tay lại bị cánh tay dài tấn công bất ngờ đập rơi. Cô ta sửng sốt, đột nhiên hai chân rời đất, tay phải bị kẹp chặt xé rách lên, bảo thạch trong lúc bay bắn ra mấy sợi liên nhẫn, nhưng chẳng ảnh hưởng gì, thân thể của yêu quái giống như một bức tường đồng vách sắt vậy, khiến cho đầu đao nhọn được linh phù hóa ra không cách nào đâm thủng được.

“Đây... rốt cuộc là yêu quái gì vậy?”, Iris kinh hãi, khác quá nhiều so với những chủng loại trước kia đã từng gặp. Đột nhiên, cô ta cảm thấy tay trái mình đau đớn, hai cánh tay đều không thể cử động được, cả cơ thể treo giữa không trung đang đối diện với bảy con mắt đáng sợ kia.

Lửa thiêu xé lòng rạch phổi lúc trước nhanh chóng nuốt chửng mỗi một sợi thần kinh trong thân thể...

“Á...”, linh hồn đau đớn không muốn sống đang run rẩy.

Thời khắc sinh tử then chốt, trong không trung rơi xuống một ngọn lửa đỏ, sắc bén chém đứt cánh tay dài, người đàn ông ôn nhã tuấn tú trên người khoác một chiếc áo choàng liền mũ trắng bạc, giống như thiên sứ thánh khiết giáng xuống phạm trần trong màn đêm, giữ lấy eo của cô gái đang rơi xuống, ôm vào, nhẹ nhàng tiếp đất.

Iris biết mình đã được cứu, gắng sức mở hé mắt ra, một giây cuối cùng trước khi mất đi ý thức, trong lúc mơ hồ, cô ta nhìn thấy được khuôn mặt cười hiền hòa ấy, rất giống... rất quen thuộc... mình quen biết sao?

Nhìn sang người đàn ông tóc trắng bị cự tuyệt trong không trung bình tĩnh không một gợn sóng, ta dự tưởng: Chiến hỏa đêm nay có thể không cách nào bình ổn được rồi. Doãn Kiếm trong ảo cảnh không hề biết gì về động tĩnh bên ngoài, xem ra, phải nhân cơ hội trước khi cậu ta hoàn thành huấn luyện, kết thúc mọi chuyện...

“Bạch Hạc, ta có thể tha cho các ngươi một con đường sống, không đi thì chết”, ta biểu hiện rõ thái độ.

“Ma Vương đại nhân không có mặt, chúng tôi chỉ nghe theo lệnh của Thi Quý đại nhân”, gã đàn ông tóc trắng rất lịch sự.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 2: Phong Ấn Đồ Đằng

“Hừ, rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt”, Áo Nguyệt tiến lên mấy bước, bảo vệ ta ở phía sau.

Ta nâng tay đặt lên sau vai của anh ta, ra hiệu cho anh ta tránh ra, nhìn sang người đàn ông trong không trung, cười nhàn nhạt: “Muốn làm bia đỡ đạn như vậy, ta thành toàn cho ngươi”.

“Dạ Lạc, loại nhân vật phụ cón con này không cần ngài phải động thủ”.

“Cón con cũng là nhân vật, không có lá xanh làm nền làm sao có thể thấy hoa tươi kiêu diễm được? Không có những nhân vật nhỏ, một trò chơi làm sao có thể hoàn chỉnh? Vạn vật sinh linh, dù có thấp hèn hơn nữa cũng có giá trị tồn tại, có giá trị thì sẽ không... bị ai”, ta đi ra, tìm chuẩn vị trí tốt nhất, chậm chậm bay lên, “Ngay cả một con ruồi nhỏ bé, cũng sẽ ôm hy vọng và trông mong về tương lai, thử bay vào một nồi canh đặc. Giá trị của sự cứng đầu buống binh, giá trị của chân thành tự diệt, có thể xem nhẹ sao?”, dưới chân lóe hiện lục mạng tinh pháp trận lóa mắt, trong ngân hoa lưu quang, mái tóc dài đen nhảy bay lất phất, một chiếc trường bào màu đen rộng rãi, mép cổ áo có khảm hoa văn đỏ nhỏ trong màu trắng, eo thắt một dải lụa mềm màu đỏ, không có thêm bất cứ trang sức gì, màu đen thuần, màu trắng thuần và màu đỏ thuần.

Dưới gầm trời tĩnh lặng, không chút huyền ảo, chúng yêu ngưng tụ, trong biểu cảm không thể tin được đó toát lên sự kinh sợ từ đáy lòng, mỗi một tác không khí đều lan tràn linh khí của Thần, trong đó cất giấu áp chế khí tức từ vong.

“Bạch Hạc, làm thế nào đây?”, một con chim yêu cuồng quýt hỏi người đàn ông tóc trắng.

“Thi Quý đại nhân sẽ không vứt bỏ chúng ta”, Bạch Hạc bình thản nói, một quả ma tinh đỏ tím hiện ra trước mắt, không ngừng chảy ra vân quang nồng đặc, muốn vây bọc cả bầu trời đêm...

“Linh hồn khóc lóc, đừng sự bi thương lại đi”, ta duỗi tay phải ra, lòng bàn tay hướng lên trên, khê niệm, “Hoa phiêu tuyết, tịnh tịch, vô số phi hoa màu trắng bắn ra từ trong ngân quang, hình thành từng sợi tơ sáng lũng lờ tràn ra màn đêm đen như mực, nhanh chóng tản ra, rải rác như hoa tuyết trắng tinh bay lất phất, mây đỏ tím lưu tán tựa gió nhẹ thổi tan sương dày, trả lại sự hắc ám vốn có của không gian đêm

Không gian đột nhiên cuộn lên, tiếng kêu thảm hỗn tạp vang khắp trời đêm, yêu vật bị những cánh hoa cuốn quanh đang gào rống gầm rít, từng mảnh thấm vào thân thể, chúng yêu hóa tác thành chim thú bình thường bay tán rồi hủy diệt.

“Dạ Lạc đại nhân, xin hạ thủ lưu tình”, một đạo lưu hỏa gạt đi những cánh hoa xung quanh Bạch Hạc, trong ngọn lửa có một người đàn ông áo đỏ phóng khoáng tươi sáng, mặt mày sáng sủa, hơi khom người, “Tại hạ Viêm Đạc Hương, đã từng gặp Dạ Lạc đại nhân”.

“Viêm Đạc Hương? Viêm Ma?”, Áo Nguyệt ngữ khí lạnh lùng.

“Vâng”, người đàn ông áo đỏ thi lễ, “Bạch Hạc đã đắc tội, hy vọng Dạ Lạc đại nhân và U Minh sứ đại nhân bỏ quá cho. Thi Quý đại nhân của Ma Vực đã nói rõ, chúng tôi không hề muốn làm kẻ địch của ngài. Đêm nay làm phiền đến nhã hứng của ngài, thực sự là hiểu nhầm. Mong ngài có thể khoan dung đại lượng, đừng trách phạt”.

“Viêm Đạc Hương, Huyết Ma có phải là đã từng nói với ngươi, đối với ta chỉ cần lấy lễ đối đãi, thì chuyện gì cũng dễ giải quyết không?”, ta cười hỏi.

Người đàn ông cứng lại một chút rồi tiếp tục ứng đối: “Đó là bởi vì Dạ Lạc đại nhân, chúng tôi chỉ đành lấy lễ đối đãi, kết cục của việc trái ý, ngài vừa rồi đã đưa ra cảnh cáo rất rõ rồi”.

“Nếu Ma Vực đối địch với ta, kết quả sẽ chỉ là cả hai bên cùng thương tổn, vừa khéo cho Ngự linh sư loài người cơ hội lợi dụng, hưởng hỏ các người còn muốn ta làm Ma Vương, thì càng không dễ dàng thu vén... bạn học Viêm, ngươi nói xem ta đoán có đúng không?”

“...Không hổ là Thần đại nhân, dù sao ngài đã thông suốt như vậy vì sao không vào trong Ma Vực của bọn tôi ngay từ bây giờ? Theo tại hạ được biết, nơi ở của ngài... không phải là tốt lắm?”, hẳn ta chẳng để tâm nhìn lên bầu trời.

“Hóa ra, người muốn đến xem chuyện cười của ta?”

“Đâu có”, hẳn ta cười khiêm tốn, “Dạ Lạc đại nhân nếu không còn huân thị gì khác, tại hạ xin phép cáo từ trước”, ngọn lửa quét đi, màn đêm khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Nhưng mà, chớp mắt cái, kết giới liền bay lên, dự báo một vòng không an định mới lại đến rồi. Ta cảm lạnh thờ dãi: Tại sao từng kẻ đều đến gây phiền phức?

“Linh hồn dự định của Tử Thần, vốn dĩ phải chết ở trong tay của Viêm Ma, so với chết không toàn thân, chẳng thà để ta đưa các ngươi một chặng”, ta đứng ở bên cạnh lan can, nhìn xuống bóng hình đang nhảy trên mấy con đường.

“Dạ Lạc”, Áo Nguyệt ngăn ta lại, “Trước khi Phong Linh vẫn chưa hoàn toàn biến mất trên thế giới này, tôn nghiêm của ngài, để tôi bảo vệ”.

Hú một tay giữ lấy cô gái đang hôn mê, bảo vệ trong lòng, một tay khác nắm ngang nghịch ma trượng, thái độ ôn văn trang nhã: “Thạch yêu, xuống tay nặng như vậy đối với tiểu thư Iris xinh đẹp tôi không nhỏ đó, ta sẽ thay cô ấy trừng phạt ngươi, đừng có oán thán”.

“Ngài là một trong những U Minh sứ giả, thuộc hạ của Dạ Lạc đại nhân?”, Cửu Mục cảnh giác.

“Lời cầu xin buông tha đối với đại nhân nhà ta thì có tác dụng, với ta đây thì vô hiệu rồi”, Hú dịu dàng cười, một chùm ánh sáng mạnh màu đỏ ngưng tụ lại trước ma trượng, phóng thẳng về phía Thạch yêu.

“Đợi chút, U Minh sứ đại nhân, chúng tôi...”, Cửu Mục cấp thiết hét, muốn tránh đi, nhưng lại phát hiện ra thân thể không cử động được...

Trúng vạn trượng hồng quang, đại vật khổng lồ liền hóa thành dung dịch màu đỏ thẫm, cùng với ánh sáng hội nhập vào trong Lục Mang Cấp Tinh rực rỡ như quả cầu thủy tinh ẩn hiện ở một đầu lục xích ma trượng.

Một giọt dung dịch lặng lẽ rơi xuống, biến thành viên đá nhỏ lăn vào bụi cỏ...

Ánh mắt Hú hơi trùng xuống, phát giác ra một chút dị thường, nhưng không làm gì nữa, khoe miệng nhếch lên ý cười nhàn nhạt, đưa Iris ẩn thân rồi đi.

Trong thư phòng nhỏ nhỏ của dinh thự, Hoa Liên đang ngồi thiền điều tức, từ từ mở mắt ra, hỏi: “Kẻ nào vậy?”.

Xích quang nhạt dịu rơi xuống sau người anh ta, Hú đi đến bên một chiếc ghế, đặt Iris xuống đó, thấy người đàn ông đẹp trai gầy muốn bệnh như Tây Thi đứng dậy đi đến, khoe miệng hơi cong lên, dịu giọng cười: “Cứu người”.

“Cảm ơn!”, Hoa Liên cup mắt nhìn cô gái đang hôn mê ở trên ghế, nâng cánh tay trái lên nhẹ nhàng để lên trên vầng trán trắng trẻo của cô ta, bảo thạch xanh da trời lóe ra ánh sáng yếu ớt, “May quá, cứu được kịp thời, không có trở ngại lớn gì, lại nói với người đàn ông dịu dàng nho nhã anh tuần mặc chiếc áo choàng trắng bạc nói, “Anh không phải là loài người, cũng không giống yêu ma”.

“Vì sao?”

“Năng lượng trên người anh... rất ấm áp, giống như chính anh.”

Hú đáp lại bằng nụ cười mỉm, giống như gió nhẹ trong ngày xuân ấm áp lướt qua, không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn anh ta khẽ cười một cái, không cần nói rõ, hai bên đã có thể thông hiểu được tâm ý của nhau. Anh ta lại nhìn đáng ngủ an lành của cô gái một cái nữa rồi nghiêng người ẩn đi...

Một thiếu nữ từ giữa giá sách đi ra, nhìn thấy Iris bị thương, trong mắt tràn ra một tia bi phẫn, lập tức bình ổn cảm xúc, người đàn ông cứu Iris, là Hú mà cô ấy nhắc đến?

“A Tần, tại sao cô lại ra ngoài rồi?”, Hoa Liên thắc mắc.

“Anh và anh ta rất hợp nhau?”

“Đại khái vậy, chúng tôi là cùng một kiểu người...”, trong ánh mắt mang theo chút tươi sáng khiến người khác nhìn không hiểu.

“Cho nên vừa gặp mà như đã quen?”, Mạc Tân cup mi mắt xuống, di chuyển ra phía cửa, “Ra bên ngoài xem sao nhé!”.

“A Tần, cô không thể ra ngoài”, một đường sáng màu chàm bay ra, bàn tay nhỏ đang để trên tay nắm mở cửa rút lại như chạm phải điện.

Mạc Tân u ám quay đầu: “Người đó ở bên ngoài, sẽ rất an toàn”, không biết vì sao, cô có sự tin tưởng kỳ lạ...

Một bên mặt nước cuộn lên nghìn tầng sóng lớn, sóng dữ cuộn trào, rồng lớn phi thẳng lên bầu trời, câu tảo cuộn quanh, cùng đan vào nhau, quang ảnh quét ngang, khiến người ta hoa mắt rối loạn. Thủy Long, Thổ Long hiệp lực, trăm diệt rồi lại phục sinh, vô cùng vô tận, tình hình chiến cuộc duy trì cứng nhắc như vậy, khó phân thắng bại.

Không có ai chú ý đến một người đàn ông nhàn nhã đứng trên chiếc cầu dài nhỏ hẹp, tay giữ pháp trượng, chỉ thấy Lục Mang Cấp Tinh tuôn chảy ánh sáng rực rỡ, một trận ánh sáng hoa lệ mà đầy màu sắc phủ khắp trời đất...

Mạc Tân và Hoa Liên đi trên ban công bị ánh sáng tuyệt vời hoa mỹ rực rỡ như ban ngày này làm cho kinh hãi, trong chớp mắt vạn vật đều yên tĩnh, ánh hoàng hôn sót lại dần dần tiêu tan. Thấp thoáng, như có một luồng sáng đỏ nhỏ bé thâm nhập vào Âm Dương Đồ Đẳng ở giữa nước, phủ lên một tầng Lục Mang Tinh màu bạc, lóe lên rồi biến mất ngay tức khắc, chớp mắt cái khôi phục lại bình thường giống như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Mấy đôi mắt lần lượt nhìn sang hướng kẻ chủ sự, người đàn ông tuấn nhã thân mặc chiếc áo choàng trắng, nhàn nhã yên tĩnh, cười nhạt tự nhiên, giống như là người trời.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 3: Vạn Kiếp Thập – Khởi Động

Chiến hỏa bên hồ ngừng nghỉ, hai bờ yên ả kinh hoàng chờ đợi nhìn người đàn ông trên cầu, tất cả đều không kịp phản ứng, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nào lại có thể làm được như vậy?

Người đàn ông trẻ tuổi này nhìn chỉ độ hơn hai mươi tuổi là ai?

“Đó là...”, Đàm Tự Quy kinh ngạc.

“... Dạ Lạc đại nhân?”, Song Sát ở bờ bên kia đã hợp thể lại trầm đọc.

“Không, là U Minh sứ giả”, Âm Quyết còng lưng trầm xuống nói, “Dạ Lạc đại nhân sẽ không đích thân đến đây”.

“Cũng đúng”, Song Sát im lặng nghĩ một lát, “Không biết Bạch Hạc bên kia thế nào rồi?”, đột nhiên ý thức được, “Hồng rồi, Cửu Mục...”.

“Bình tĩnh”, Âm Quyết thấp giọng nhắc nhở, hướng đến người đàn ông kia khách khí lễ phép, “U Minh sứ đại nhân, không hổ là tùy tùng bên cạnh Dạ Lạc đại nhân, trăm nghe không bằng một thấy”.

“Hai vị muốn động thủ với ta sao? Hay là từ đây mở đường hồi phủ?”, Hú ôn hòa cười hỏi.

“Nếu là ý tứ của Dạ Lạc đại nhân, chúng tôi đương nhiên cáo lui”, Âm Quyết thông thả trả lời, “Song Sát, chúng ta rút”.

Hai tên yêu quái thể hình bất nhất dung nhập vào đêm tối vô biên, chớp mắt cái đã biến mất không còn tung tích, không chút dấu vết hệt như khi chúng đến.

“Anh là thủ hạ của Dạ Lạc?”, ngón tay giữa bên phải của Trịnh Khiêm đẩy gọng kính nơi mi tâm, sắc mặt ngưng đọng.

Hú cười mà không đáp, nhìn vào thiếu nữ và người đàn ông bên cạnh cô ta ở trên ban công, nhẹ nhàng lắc động pháp trượng, quảng sáng đỏ nhạt dịu vẫy lại, thân, hình màu trắng đột nhiên ẩn đi.

“Đứng lại...”, Đàm Tự Quy nôn nóng quát.

“Bỏ đi”, Trịnh Khiêm ngăn cản anh ta lại, “Hoàn thành ngũ hành trận pháp quan trọng hơn”, phía sau chiếc kính lóe qua một tia sáng lạnh, “Bọn họ... chắc chắn sẽ lại xuất hiện”.

Máu trên đất vẫn chưa đông lại, bên thi thể lại từ từ lan rộng ra càng nhiều hơn chút hơi ấm còn sót lại, Áo Nguyệt thu Thí Thiên Kiểm lại, một đường sáng trắng bay vào trong tay áo. Anh ta lạnh nhạt liếc nhìn mấy tử thi dưới chân, mắt không hề chớp lấy một cái.

“Cuối cùng, vẫn là chạy không thoát được...”, ta thầm than.

“Chết ở trong tay ngài còn tốt hơn là chết ở trong tay Viêm Ma, huống hồ giết bọn họ là tôi, không phải Dạ Lạc, càng không phải là Phong Linh. Bọn họ dám đến đây, định sẵn là không thể quay về”, Áo Nguyệt không một chút biểu cảm.

“Đúng vậy”, bên miệng nhếch lên đường cong nhẹ, ta nói với chiếc áo choàng màu đen trong không trung, “Vô Thương, người đến hơi chậm đó”.

“Thật sự là sự việc vô cùng trùng hợp, gần đây chỗ nào cũng có thể gặp được Dạ Lạc đại nhân thân ái, duyên phận oi duyên phận...”, hần thờ dài, ôm chiếc lược hái nhìn xuống thi thể, “Ồ? Lần này là ngài đích thân ra trận à?”.

“Đây mới là bắt đầu, sau này không tránh được sẽ thường xuyên làm phiền đến ngươi.”

“Ài ài, ngài quá khách sáo rồi, lượng công việc của tôi mấy ngày gần đây tăng lên rất nhiều, nếu như có thể thường xuyên nhìn thấy Dạ Lạc đại nhân mỹ lệ thân ái, Vô Thương có cầu cũng chẳng được”, nói rồi vùng chuyển chiếc lưới hải lớn mang tính đánh dấu, trong thi thể có mấy luồng huỳnh quang bay lên, hút vào bên trong, “Nói đến công việc, thật sự thấy nhớ nhưng Tiểu Doãn Kiếm rồi, đứa trẻ đó là trợ thủ rất tuyệt, chăm chỉ tận tụy...”, chuyển đầu nhìn sang mặt đất rộng lớn, “Lại có thiên phú...”.

“Vô Thương, ngươi nên đi rồi, đừng để lỡ dở công việc.”

“Thật sự khiến người ta đau lòng, nhanh như vậy đã đuổi tôi đi rồi à?”, hẳn ta giả bộ thất vọng đau lòng, nâng tay áo che lên miệng, “Cũng không có trở ngại gì, sau này cơ hội gặp mặt sẽ còn nhiều Dạ Lạc đại nhân, thay tôi gửi lời hỏi thăm đến Tiểu Doãn Kiếm nhé!”, nói hết lời, chiếc áo choàng rời đi.

Trên mặt đất lóe lên mấy đường kiếm quang, mang theo luồng lốc xoáy khổng lồ, đập lên lan can bảo vệ, hàng rào bằng sắt lập tức bị phá hủy, kiếm phong mạnh mẽ hất bay chiếc áo choàng màu đen, thổi tung mấy lọn tóc dài, ta bắt giác thận trọng: Doãn Kiếm trước mặt trên người mặc chiếc áo sơ mi vừa vặn với cơ thể màu đen, ánh mắt sắc lạnh, tay phải cầm trường kiếm toát ra sự lạnh lẽo, toàn thân tán phát ra luồng khí âm u thù địch, như một kẻ phục thù máu tanh từ Địa Ngục đến nhân gian.

Cậu ta... đã phá được ảo cảnh của ta rồi!

Chùa tháp cao bảy tầng, dùng đá Đại Lý làm nền móng, xung quang trồng đầy những khóm cây cảnh xanh, cách đô thị náo nhiệt không xa lắm, cũng không có người làm, chỉ cách đêm ba ngày lại có người đến quét dọn chăm nom, hễ đến buổi tối, thì không có bất cứ ai lại gần cả, bởi vì vậy mà trông nó càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng đến giờ, công việc bảo vệ cho Vạn Khiếp tháp được tiến hành vô cùng chu toàn, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì bức tượng phật vàng cao hai trượng ở trong tháp, có lịch sử hơn nghìn năm, trải qua đủ mọi thăng trầm biến cố, chưa từng bị suy chuyển, cho dù sau này chùa tháp suy tàn, tượng phật vẫn thần thái y nguyên như vậy.

Sở Tiêu Nhiên đứng trước tháp bắt giác rung mình, trong lòng vô có thấp thòm...

“Tiêu Nhiên?”, Phi Dục như phát giác ra được sự dị thường của anh ta, quan tâm hỏi.

“... Không sao.”

“Sở tiền bối, bên trong được rồi”, một cậu nhóc trẻ tuổi đi ra ngoài cửa tháp cung kính bẩm báo, khi nhìn đến cậu bé bên cạnh anh ta, ánh mắt đột nhiên trở nên cảnh giác.

“Ừm”, Sở Tiêu Nhiên gật đầu, quay sang cười cười với cậu bé, “Phi Dục, ta đi vào trong, cậu ở bên ngoài đợi một chút”.

“Vâng”, cậu bé nhận lệnh, tuy không thích ánh mắt nhìn mình của người kia, ánh mắt khinh thường và chán ghét, nhưng chỉ cần Tiêu Nhiên quan tâm, thái độ của người khác thế nào, chẳng hề quan trọng.

Xung quanh tháp cắm mấy ngọn đuốc đang cháy, tia sáng không trắng được như đèn sợi đốt, nhưng đủ để chiếu sáng cả không gian, ngoại trừ mấy cây cột trụ đá lớn chống đỡ ra, trong góc còn bày mấy chiếc bàn ghế gỗ ngoài hàng rào, ngoài ra không còn vật gì khác, thực sự trông trải. Trên hương án ở chính giữa hai bên có hai chiếc đài đốt nén, bát hương ở giữa cắm ba cây hương, khói nhẹ lượn lờ bay lên trên, yên tĩnh mà hư ảo. Một bức tượng phật vàng lớn chiếu ra vẻ nửa thật nửa ảo dưới ánh nền sinh động, sắc vàng lóa mắt được phủ lên một tầng sương đỏ, toát ra mấy phần quái dị.

Mặt đất rộng rãi trước hương án dưới tượng phật vàng, sáu người ngồi thành hai hàng, ngưng thần nín thở, tuổi tác không giống nhau, lớn nhất chỉ mới hơn ba mươi, nhỏ nhất mới hai mươi tuổi đầu.

Thấy Sở Tiêu Nhiên đi vào, mấy người lần lượt đứng dậy, người đàn ông lớn tuổi nhất lên tiếng: “Tiêu Nhiên, chuẩn bị đầy đủ rồi”.

“Có đệ nhất Ngự linh sư ở đây, đêm nay không cần lo lắng kẻ địch đến tấn công rồi”, cậu nhóc đi vào cùng với Sở Tiêu Nhiên nói đùa.

“Bất cứ lúc nào cũng không thể lơ là cảnh giác, yêu ma gần đây càng ngày càng hung hăng, năng lực cũng không nhỏ”, Sở Tiêu Nhiên nhàn nhã vẫy tay, “Chúng ta mau bắt đầu thôi!”.

Tám người vào vị trí, đối diện với tượng phật vàng quây thành hình vòng cung, phía trước để lại một khoảng đất lớn. Tất cả duỗi tay trái ra, bảo thạch trên nhẫn hướng lên trên, những viên đá màu sắc khác nhau hiện lên quang sáng, nhanh chóng phóng đến tụ hội lại một điểm trên không trung, đem trần nhà cao cao chiếu ra ánh sáng tràn ngập, chói lóa rực rỡ, giống như đỉnh của đám mây màu nơi chân trời, sừng sững đứng thẳng, khí thế trắng lạng. Minh quang chiếu ra bóng của tượng phật, đổ xuống mặt đất, dần dần hiện ra một mảnh Âm Dương Đồ Đằng mơ hồ, từng chút hiện lên hoàn mỹ cho đến lúc rõ ràng ấn khắc vào trong pho tượng phật màu vàng, tức Kim của Ngũ Hành.

Sắc mặt căng thẳng của mấy người lộ ra vẻ nhẹ nhõm, đang đợi động tác tiếp theo.

Bên ngoài tháp, một quả cầu sương màu đen bay đến, Sở Tiêu Nhiên phát giác ra đầu tiên, lập tức quay người xuất ra một chương, ngăn chặn đòn công kích lao đến với khí thế cuộn cuộn, quả cầu sương biến mất trong rào cản màu xanh lam nhạt từ lòng bàn tay dẫn ra.

“Bọn chúng... đến rồi?”, mọi người kinh hãi phát giác.

“Bảo vệ Đồ Đẳng cho tốt, tôi ra ngoài một chút xem sao”, Sở Tiêu Nhiên bình tĩnh dặn dò, đi ra bên ngoài tháp.

Giữa không trung hiện ra ba con yêu quái: Kẻ ở giữa nhìn vẻ bề ngoài không khác gì người bình thường, vóc dáng chừng mét tám, tóc dài ở sau đầu tết thành một bên nhỏ, mặc chiếc jacket màu vàng, để hở khuỷu thoải mái, một bàn tay đút trong túi quần, trông khá côn đồ, bờ môi đen thẫm càng làm tăng thêm vẻ quái dị của hắn ta. Bên trái là một kẻ thấp béo, thể hình to ngang, làn da đen sì, đầu hói, thắt một chiếc khăn buộc đầu đỏ thẫm, diện mạo đáng ghét, đầu gối cong ra ngoài, trông như ngồi xổm, trông buồn cười như một con cóc lớn. Bên phải là một nữ nhân điệu đà quyến rũ, giống như được trang điểm tô vẽ lõe loét, phần mặt trắng quá mức, đôi môi đỏ quá đà, chỗ mắt sâu quá độ, trong mái tóc nâu có lẫn mấy lọn màu đỏ, rù xuồng đến thắt lưng, hai con rắn dài nằm trên vai cô ta thè ra chiếc lưỡi nhỏ nhỏ.

Phi Dục nhanh chóng tránh né, cửa sổ gỗ phía sau người vang lên tiếng vỡ vụn. Sở Tiêu Nhiên ra ngoài thì thấy ngay cảnh tượng như thế này, cậu bé canh giữ ở cửa đối đầu với ba tên yêu, không hề có chút đáng về muốn lùi bước nào.

“Phi Dục.”

“Tiêu Nhiên?”, đứa trẻ quay đầu lại nhìn anh ta ngạc nhiên vui mừng xen lẫn lo lắng.

“Đi vào trong tháp bảo vệ mọi người, có thể không?”, Sở Tiêu Nhiên dịu giọng hỏi.

“Tiêu Nhiên...”

“Chỗ này để ta ứng phó, tất cả nhờ vào cậu rồi, đừng để kẻ địch có cơ hội có thể lợi dụng”, Sở Tiêu Nhiên cười nói.

“Tôi...”, Phi Dục không tình nguyện lắm, bản thân chỉ muốn bảo vệ anh ta, sống chết của người khác chẳng muốn quản, nhưng mà, không cách nào cự tuyệt được yêu cầu của anh ta, cậu ta bất lực cúi đầu, khẽ đáp, “Vâng”.

“Phi Dục”, Sở Tiêu Nhiên duỗi tay vỗ lên vai của cậu ta, “Thực ra, bảo vệ đồng đội... cũng là bảo vệ bản thân mình. Tuy cậu đối với người khác tốt, người khác chưa chắc sẽ đón nhận tình cảm và đối tốt với cậu, ngoại trừ tôi ra cũng không có ai có nghĩa vụ này nữa, nhưng không thể bởi vì điều này mà không đối xử tốt với người khác nữa! Nếu như chúng ta không có cách nào thay đổi người khác thì hãy thử nỗ lực thay đổi bản thân mình! Chỉ cần không hổ thẹn với lòng mình, rồi sẽ có một ngày... người đồng đội cậu từng dốc sức bảo vệ sẽ bảo vệ cậu như vậy”.

Thằng nhóc ngược đời mắt tím tràn đầy mơ màng lên, nhìn vào anh ta nửa hiểu nửa không, gật gật đầu, không nói tiếng nào, lặng lẽ nhảy vào cửa tháp.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 5: Kiếp Nạn Khó Tránh

Mỹ nhân rắn trong không trung liếm bờ môi đỏ, nhìn sang người đàn ông đẹp đẽ động lòng người ở trước tháp, ánh nhìn ngưng lại, giọng điệu giống như kẻ mặt tươi mới vừa ra khỏi lò: “Đây chính là đệ nhất Ngự linh sư của loài người! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, thực sự là một... người đàn ông rất đẹp”.

“Vũ Xà Nữ, thứ đồ càng đẹp thì càng nguy hiểm, đừng nói là ta không cảnh cáo ngươi, người đàn ông cao lớn kia không kiên nhẫn, “Đồ Đẳng xuất hiện rồi, ngươi và Cự Phương Quái đi làm, ta đối phó hắn”.

“Huyết Ma đại nhân phái chúng ta đến, nhưng không bảo ta phải nghe lời, dặn dò của người”, Vũ Xà Nữ nghiêng đầu lại chơi đùa với con rắn thú cưng, rất không để tâm, “Hai người các ngươi đi đi! Ta chơi đùa với anh ta một chút, lát nữa sẽ vào đó”.

“Vũ Xà Nữ, làm theo như lời Quý Khô nói, đừng gây tranh chấp ở đây chúng ta cần phải hoàn thành nhiệm vụ nhanh hết mức có thể”, Cự Phương Quái bực bội phát ngôn.

“Nếu như Bạch Hạc có thể thuận lợi đón được Dạ Lạc đại nhân về, đủ để cho ngươi có may mắn ngắm thỏa rồi, còn bận tâm đến kẻ trước mắt này sao?”, Quý Khô trêu chọc.

“Ài, các người là một lũ nam nhân đàn độn mà! Không hiểu lòng phụ nữ...”, Vũ Xà Nữ lười nhác vung tay một cái, thần nhãn ra hiệu cho Cự Phương Quái, hai đường quang ảnh bay vút lên cao.

“Khốn, ai muốn hiểu ngươi chứ”, Quý Khô liếc xéo khinh bỉ.

Bóng dáng tiếp cận bị kim quang chìm lên xung quanh cả tòa tháp Vạn Kiếp chặn lại, lùi ra sau rơi xuống bậc đá trước mặt Sở Tiêu Nhiên, hơi có chút

kinh ngạc.

“Kim Chung Hộ giới e rằng không phải là thứ các người có thể dễ dàng xông vào được”, người đàn ông đẹp trai nhẹ nhàng nói.

Xà Nữ điệu đà vừa vặn eo, ồm ồm cười ra tiếng: “Vừa mới giăng ra phải không? Động tác đủ nhanh nhẹn đó, nhưng mà ta rất muốn vào trong, hơn nữa... tiểu vương tử của tộc Huyết Ma cũng ở trong đó, bắt mang về cũng là lập được một đại công!”.

“Thật là ngại quá”, Sở Tiêu Nhiên hòa nhã cười nói, “Phi Dục là vật sở hữu cá nhân của ta, không được sự đồng ý của ta, không ai có thể động vào cả”, trường kiếm cầm lên, khua vung tự do, từng sợi hình vòng cung đẹp để chém xuống, hàng chục con ảo linh quý mị tấn công chớp mắt đã hóa thành khói.

Quý Khô nhanh chóng hạ xuống đất, hai chân xoạc ngang thành hình chữ Nhân, nhún hai vai, rụt rụt cổ, đảo đảo đầu, ánh mắt găm lại trên người đàn ông đứng trên bậc cấp: “Đệ nhất Ngự linh sư Sở Tiêu Nhiên, như sấm bên tai, danh bất hư truyền, quá hai chiêu?”.

“Người có hứng thú chơi, nhưng ta lại không có hứng thú”, tay trái Sở Tiêu Nhiên hiện ra một chiếc khăn tay trắng, anh ta nhàn nhã lau thân kiếm, liếc mắt nhìn ba tên yêu, khóe mắt quét qua sát ý lạnh lẽo, “Cùng nhau lên đi”.

“Những nhân vật lớn đều tự đại như vậy sao?”, Quý Khô nghiêng nghiêng đầu, lêu tiếu càn quấy hỏi.

Sở Tiêu Nhiên hơi nhíu mày lại, trong lòng trào lên một chút bất an. Anh ta cẩn thận nhìn Xà Nữ và gã đầu hói thấp béo, hai tên yêu cười cực kỳ quái dị, bỗng chốc kinh hãi ngộ ra...

“Bọn chúng sớm đã vào trong rồi, hai lần tấn công trước chẳng qua chỉ là thể hiện thôi, Quý Khô dùng tay vuốt vuốt những sợi tóc phía trước ra sau, Lúc này đây, bên trong chắc chắn rất náo nhiệt nhỉ!”.

Xà Nữ và gã đầu hói lắc lắc, hoàn nguyên thành hai con ảo linh sương đen, Sở Tiêu Nhiên không tránh được trong lòng hơi run rẩy. May mắn, Phi Dục đang ở trong tháp, chắc là có thể cầm cự được một trận, nhưng mà hai con yêu quái đó cũng không phải hạng vô vãn, lại cao giọng nói muốn bắt Phi Dục, thực sự khiến người ta khó yên. Anh ta mới chỉ hơi sơ suất, đã như thế này rồi...

“Người hình như không hề lo lắng chút nào nhỉ!”, Quý Khô lạnh lùng nhạo báng, “Cái gì mà loài người trọng tình trọng nghĩa nhất, ta phi nhỏ, chẳng qua cũng chỉ là như vậy”.

Chữ “vậy” vừa mới nói xong, một đạo kiếm quang hung dữ quét đến, chém gã đàn ông rác rưởi thành hai đoạn một cách vô tình, phần eo bị chém không chảy một giọt máu.

Hai khúc thân thể rơi xuống hai chỗ khác nhau, hai con mắt lớn tròn trĩnh chứa đầy sự kinh ngạc: “Người...”.

Sở Tiêu Nhiên lạnh lùng nhìn phần đầu thi thể, thu kiếm quay người, đã thấy Quý Khô đang hoàn hảo đứng ở trước mặt, khóe miệng nhếch lên lộ ra ý cười u ám.

Trong tháp, một mảng lộn xộn, khói mù chướng khí, bàn ghế lan can nơi góc phòng trở thành một đống gỗ nát, trên cột trụ lớn sơn đỏ bong rơi, xuất hiện mấy đường nứt vỡ nổi bật, như có thể đứt gãy bất cứ lúc nào, giống như con rắn dài lồm đồm men theo cột trụ cao cuống cuống mà lên, đột nhiên thè ra chiếc lưỡi. Trên mặt đất là đoạn thi thể rắn, dày đặc, từng đoạn vẫn sống nhảy loạn lên, giống như những con đĩa nước đang bị thiêu nóng trên mặt đất, đau đớn không ngừng lăn lộn giãy giụa...

Tháp Vạn Kiếp đột nhiên biến thành một ổ rắn u ám.

Mấy người căng thẳng bảo vệ ở bên cạnh Đồ Đằng, cũng chỉ có khu vực nhỏ này có thể đứng. Ba người giăng kết giới bảo vệ Đồ Đằng, ba người còn lại cùng Phi Dục hợp lực chống lại địch mạnh.

“Phi Dục tiểu thiếu chủ”, Vũ Xà Nữ một ngón tay nhẹ nhàng cào qua bờ môi đỏ, “Niệm tình cậu từng là đệ đệ của Huyết Ma đại nhân, tôi gọi cậu một tiếng thiếu chủ. Nếu cậu có thể kịp thời quay đầu, tôi không những không làm khó cậu, còn có thể cầu xin giúp với Huyết Ma đại nhân... thế nào? Cần nhắc một chút chứ?”.

Sáu người nghe thấy lời này, ánh mắt nhìn sang phía cậu bé càng thêm cháy rực, nhìn như nhìn kẻ thù.

“Hừ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, yêu ma chính là yêu ma, độc ác xấu xa, làm sao có thể hy vọng cậu ta sẽ thay đổi?”, một thiếu niên giận dữ nói thẳng.

“Giang Liệt”, người đàn ông lớn tuổi nhất quát cậu ta, “Đi hoặc ở, để cậu ấy tự mình quyết định, chúng ta... chỉ cần cố thủ, và cùng tồn vong với Đồ Đằng”.

“Sở Tiêu Nhiên nhất thời không thể vào trong này được, các người không có cơ hội thắng được đâu. Tiểu thiếu chủ, cậu muốn cùng bọn họ làm từ quỷ oan uống sao?”, Vũ Xà Nữ cười nhạo.

Phi Dục nắm chặt dao găm trong tay, hơi thở gấp gáp, bên ngoài chiếc áo khoác màu xám nhạt có dính mấy vệt máu rắn, sự kiên quyết trong mắt không hề mấy may dao động, ánh mắt lạnh lẽo: “Ta chỉ nhận Tiêu Nhiên”.

“Vũ Xà Nữ, ý tốt lại bị coi là gan lừa, không cần phí lời thêm nữa”, Cụ Phương Quái bức bối quát, miệng há to, phóng ra những quả cầu sương tựa

thiên thạch màu đen, lớn nhỏ giống như thân thể của hắn ta tròn lăn, bay đến phía ba người bên trong kết giới màu vàng kim.

Đồng thời, trên mặt đất, từng đoạn rắn ướt sũng máu nhưng vẫn quấy động nhanh chóng tập hợp lại, đột nhiên ngưng tụ thành một con măng xà lớn uốn éo bò trườn, há chiếc miệng lớn ra, sáng ra hai chiếc răng nhọn sin sít, thềm muốn nhào đến.

Sương mù áp chế cả tòa tháp chùa, tử vong đang dần đến gần...

Ánh nến vụt tắt, kèm theo đó, khí tím lan rộng ra, không biết từ chỗ nào rơi xuống từng đường lưu quang màu tím nhạt như sao sớm, rực rỡ như hoa, nghênh đón quả cầu sương và măng xà đang đến. Trong chốc lát, sao bay xa tít, tử quang bao la, biển ảo hàng nghìn kiểu trong tòa tháp, kinh thiên động địa, sóng khí tấn công không lồ mang đến một đòn công kích có tính hủy diệt, cột trụ kiên cố rắn chắc cuối cùng giống như người già chẳng khác gì ngọn đèn trước gió, lập tức bị tuổi tác hủy diệt, chỉ còn lại bức tượng phật lớn sừng sững không chịu nổi.

Đột nhiên tất cả lắng xuống, trong tháp đã bị tàn phá đến mức không thể nhìn nổi, giống như là cây gỗ khô bị đào rỗng cạn kiệt, chỉ còn lại vỏ ngoài mỏng manh, một trận gió mưa cũng có thể đẩy nó vào chỗ chết.

Tất cả mọi người bị chấn động đến mức choáng váng, không biết là đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết có một chút tử quang nhỏ bé đã thâm nhập vào trong Đồ Đằng, chớp mắt cái đã tan biến.

Gió đêm phản phất, trên đỉnh của tòa cao ốc bằng phẳng rộng rãi, Doãn Kiếm ở trước mặt biểu cảm rất không bình thường, bên miệng hiện ra một nụ cười lạnh lẽo khinh nhờn, khiến người ta vô cớ rùng mình.

Trái tim có một cơn đau nhói không tên, như thể điện lưu xuất ra tức khắc tấn công đại não, nhanh chóng tấn công toàn thân thể. Ta phản xạ bóp chặt lồng ngực, không kim được rên rỉ, thân thể giống như bị rút rỗng, mất hết sức lực.

“Dạ Lạc!”, Áo Nguyệt cất tiếng căng thẳng, từ phía sau đỡ lấy ta.

“Không sao”, hầu hết trọng lực dựa vào người anh ta, ta rất khó khăn bình ổn lại, xua xua tay, “Không sao, có thể là...”, ngẩng đầu nhìn Doãn Kiếm, anh ta chậm chậm giờ Long Uyên trong tay lên, chỉ sang ta, ánh mắt và mũi kiếm đều lạnh lẽo giống nhau.

Ta đột nhiên thấy lạnh, không thể ngờ được rằng, anh ta... lại có hành động này! Áp lực huấn luyện quá nặng, vượt ra ngoài phạm vi chịu đựng sao? Ta quá xem trọng sự bất phàm của anh ta, nhưng lại bỏ qua mất, anh ta rốt cuộc vẫn là loài người, không nên dùng tiêu chuẩn vượt quá giới hạn của loài người để đánh giá.

“Ngày này cuối cùng đã đến rồi”, Áo Nguyệt lạnh lùng châm biếm, chậm chậm nhìn Doãn Kiếm, giống như nhìn một tên phản đồ không thể dung thứ, “Dạ Lạc, sai lầm ngai phạm phải, quả đáng nguyền rủa...”, anh ta thả ta ra, trong tay áo bay ra một thanh trường kiếm, “Tôi đi ngắt cỏ”.

Ta kéo cánh tay của anh ta lại, thấp giọng nói: “Áo Nguyệt, quả đáng tự ăn, ta đã nói rồi, nếu thật sự có ngày này, ta sẽ tận tay kết thúc nó...”.

“Bọn họ... là do anh giết?”, Doãn Kiếm đột nhiên mở miệng, nhìn mấy từ thi bên cạnh lan can bảo hộ, ngữ khí rất nặng, có chút khàn khàn.

Ta khẽ gạt đầu, không phủ nhận.

“Dám đến nơi đây gây rối, đáng chết”, anh ta khinh miệt lạnh lùng nói, lại tán đồng ta coi rẻ mạng người, tiếp đó là dùng một cặp mắt sắc bén như chim ưng găm chặt vào ta, tàn nhẫn nghiêng răng thốt ra hai tiếng, “Dạ lạc?”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 6: Hận Sự Lừa Dối Nhất – Tứ Thủy Đạo Nghênh Chiến

Đêm hè gió mát lưu động, ngằm trào lên sự kỳ lạ khác thường, sau khi gió nhẹ thổi qua, không khí cũng ngưng đọng, thường sau khi gió nhẹ thổi qua, không khí cũng ngưng đọng, trước mắt, một lưỡi trường kiếm dài sắc tán phát ra hàn khí dày đặc, giống như ánh mắt của anh ta lúc này.

“Dạ Lạc?”, Doãn Kiếm lặp lại một câu.

Ta yên lặng nhìn anh ta, không đáp lại, bây giờ, trước mắt anh ta chính là hình ảnh chân thực nhất về ta, bộ mặt thực của Phong Linh, đã không còn lời nào để nói nữa. Ta nghiêng người về phía trước còn chưa đi được một bước, Áo Nguyệt đã đi đến phía trước, chặn giữa ta và Doãn Kiếm, nghênh diện đối đầu với anh ta.

Cổ kiếm Long Uyên đối đầu với thần kiếm Sát Thiên, dưới linh lực đồng đẳng sau khi huyết giao, Doãn đạt được trình độ như thế nào rồi? Lấy Áo Nguyệt ra để tham khảo trái lại là lựa chọn tốt nhất. Doãn Kiếm đã phá ảo cảnh, có nghĩa là đã kết thúc giai đoạn chấp chững tập đi, có thể tự đi được rồi, không cần diu đỡ nữa. Ta phải thừa nhận, hình thức huấn luyện kiểu ma quỷ vô cùng hữu hiệu với cậu ta.

“Tôi nói với Phong Linh, tôi hận nhất là người khác lừa tôi”, trong đôi mắt sâu thẳm thấm nhiễm sự phẫn nộ và đau đớn đến cực độ.

“Người có thể hận tất cả mọi người trên thế giới này, duy chỉ không thể hận ngài ấy”, Áo Nguyệt vẫn là ngữ khí lạnh lùng chưa từng thay đổi.

“Tránh ra.”

“Bất cứ người nào cũng không thể tổn hại ngài ấy, đặc biệt là người.”

“Hừ, thật là một kỵ sĩ trung thành”, Doãn Kiếm cười lạnh, chế nhạo đến cực điểm. Long Uyên giống như tiếp nhận được biến động trong cảm xúc của anh ta mà sản sinh ra cộng minh, từng đạo sương quang màu trắng men theo bên cạnh lưỡi Kiếm tỏa ra, sát khí lan tràn khắp trời.

Một tiếng cheng chói tai, rách phá màng nhĩ, quang thiểm kiếm minh, đêm đen mãnh liệt xé mở hai chuỗi trắng, hai bóng người di chuyển nhanh như bay, khiến người ta nhìn thấy mà hoa mắt chóng mặt, chỉ có từng tiếng minh kích trong trẻo nối tiếp nhau đang nói cho người ta biết chiến cục kịch liệt. Minh quang chói lòa đan xen nhau, như một chiếc cửa lớn vô hình kéo qua kéo lại phát ra âm thanh rìn rít, chặt phá bức màn đen này...

Một dãy nhà mái bằng thấp lùn đối mặt với sự dờ dẫm ở bên cạnh thành thị, vốn là nơi tập trung cư trú của không ít tầng lớp thấp trong xã hội, vì chính phủ trung dụng, quy hoạch nơi này xây dựng thành khu công nghiệp, toàn bộ người dân ở đây đều phải chuyển đến vị trí khác. Tháng trước vừa mới hoàn thành công tác di dời, hôm nay đã không còn một bóng người, trong đêm tối càng toát lên vẻ tịch liêu, vắng vẻ thậm chí là có chút nguy hiểm.

Những căn nhà mái bằng phân bố dày đặc hỗn loạn bị một con đường rộng rãi chia ra làm hai phần, mặt đường không phải là xi măng hay nhựa đường, mà trải đầy đá, vốn gồ ghề, gập ghềnh, người đi lại nhiều rồi, dần dần trộn lẫn chìm vào trong đất, đường cũng trở nên bằng phẳng rắn chắc hơn, khiến cho dân cư ở đây đi lại thuận lợi hơn nhiều. Xuyên qua cả dãy nhà mái bằng, men theo đường cái đi thẳng đến điểm cuối là một khoảng đất trống hoang dã rộng rãi. Trong bụi cỏ ở hai bên đường gần che lấp đi một tấm bia đá xiên xẹo, bên trên có khắc bốn chữ kiểu Lệ thư lớn: Tứ Thủy Đạo Trường. Bởi vì niên đại dài lâu, chữ đã gập phải phong hóa ở một mức độ nhất định, khó khăn lắm mới có thể nhận ra.

Nhưng “Đạo Trường” mà chữ trên bia đá chỉ đã không còn chút dấu vết, không thấy cả nửa mảnh ngói còn sót lại, nó được xây dựng vào năm nào? Phá hủy từ khi nào? Tính chất quy mô của đạo trường đều chưa từng được khảo chứng, bản thân nó vốn có tồn tại hay không cũng không ai có thể biết được, chỉ có thể xác định, con đường lớn thông qua nơi đây là từ tấm bia này mà được đặt tên là “Tứ Thủy Đạo”.

Trên mặt đất, bảy Ngự linh sư, bao gồm cả Lê Tu, Cung Cẩm Phàm quây lại thành vòng lớn, bán kính ước chừng khoảng ba trượng, cùng nhau khép tay kết ấn, nhắm đọc chú ngữ. Trên nền đất ở trong vòng tròn, ánh sáng tụ lại, sau đó một trận bùn cát khuấy động bay lên, từ trung tâm hướng đến xung quanh, chia đều trượt chảy xuống, bùn cát càng trào lên cao, sau khi liên tục duy trì mấy phút dần dần lui đi, một chiếc đài hình tròn cao bằng người xuất hiện ở trước mặt, trên đài rõ ràng khắc lên Âm Dương Đồ Đẳng, tức Thổ của Ngũ Hành.

Trong không trung, một chùm ám quang sắc nhọn trực tiếp trú nhập vào Đồ Đẳng, bị lồng chụp kết giới ở trên đài ngăn cản. Hai luồng lực lượng tương kháng mãnh liệt ma sát, sản sinh ra từng quãng sáng tràn đầy mau lẹ, đột ngột quét đến xung quanh. Trong phút chốc, cát bay sỏi cuốn, cả mảng nơi cư trú cũ nát cất đi vỡ vụn tan tành, một số căn nhà mỏng manh chưa trải qua suy toàn, thoát cái đã đổ sụp phát ra tiếng vang ầm ầm, đất bụi dày nặng bay lên, sắc đêm càng nồng, càng tối.

“Anh Lê Tu...”, Cung Cẩm Phàm gấp gáp gọi, giữ ở trên vị trí cũ càng lúc càng thấy khó khăn, kết giới sắp sửa không chống đỡ được rồi “Các vị nghe tôi nói đây”, Lê Tu trang nghiêm, “Lập tức thay đổi Phân Sốc Pháp, tản ra”.

“Nhưng mà...”, một thanh niên mặc chế phục do dự, dùng Phân Sốc Pháp có thể bảo toàn bản thân mình, nhưng nếu một khi rút kết giới đi, Đồ Đẳng sẽ có thể...

“Mau”, Lê Tu lớn tiếng thúc giục, không để người khác kịp thắc mắc.

Mọi người thấy anh ta như vậy, tiến thoái không được, bèn hạ quyết tâm thâm niệm pháp chú...

Thời khắc kết giới mất đi, Lê Tu nhanh chóng chiêu gọi thức thần Hối Ân vây quanh chiếc bệ, trên mặt đất, ba chiếc gai nhọn khổng lồ phá đất trào ra, bay lên phía trên Đồ Đẳng, đầu gai nhọn tụ lại một điểm, ba con thú lớn hình dáng giống như thần lân nhưng lại không phải thần lân chui ra khỏi mặt đất, gai nhọn chính là sừng dài rắn chắc trên trán của bọn chúng. Sừng dài ngăn chặn ám quang bắn đến, nhưng không gắng sức hút đi, hoàn toàn chuyển hết lên trên thân mình.

Sáu người giải thoát được áp lực lùi sang hai bên, ai cũng thở phào một hơi, trong lòng cảm thấy bội phục. Tình thế bức ép ngay trước mắt, cùng lúc, anh ta quả quyết đưa ra phán đoán, lại còn có thể rút ra khe trống để sử dụng thuật chiêu gọi, một lực gánh chịu sự tấn công tốc độ mãnh liệt như vậy. Nếu như không phải là có Sở Tiêu Nhiên và Dịch Siêu che lấp hào quang, cùng vết sẹo nhàn nhạt ở trên bên mặt trái kia hủy đi dung mạo anh tuấn, hoa mỹ xuất chúng tuyệt đẹp siêu việt không giống người kia, Lê Tu chắc chắn là một viên minh châu rực rỡ nổi bật khác thường.

Trong không trung, ám quang mất đi, ba con thức thần bị khí đen che lấp, không mất một khắc đã ẩn tán đi không thấy đâu, rơi xuống là ba “người”. Một kẻ dáng vẻ như phụ nữ, màn đen che mặt, chống một chiếc nạng đầu lâu, vóc dáng hơi béo, toàn thân quần đồ được khâu lại từ miếng kim loại sáng bóng, có chút giống với giáp y của con tê tê; Một tên đàn ông trung niên bề ngoài giống người bình thường, mặt vuông mày rậm, trên trán có hai vết nhân sâu hoắm, hai bên má và dưới cằm râu ria rậm rạp, mặc một bộ Âu phục màu xám, trông không có gì khác biệt so với loài người; Cuối cùng là một gã lực lưỡng, tướng mạo xấu xí quái dị, trên người có treo dây khóa sắt leng keng nặng nề (đại khái là chịu cuồng ngược), kéo lê trên mặt đất, một động tác

cực nhỏ, đã vang lên một tràng tiếng loảng xoảng, mấy miếng vải thô quấn quanh người, không có quần áo hoàn chỉnh, lấy những tảng xích để che đậy cơ thể.

“Lê sư huynh”, Cung Cẩm Phàm đợi sáu người đi gần đến phía anh ta, “Bọn chúng chắc chắn là yêu ma đến ngăn Đồ Đằng, hoặc là... là thành viên của Dạ Lạc...”.

“Dạ Lạc?”, năm người kinh hãi, chỉ biết qua thủ đoạn tàn nhẫn của bọn chúng, còn chưa chính diện giao đấu, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến bối cảnh đó đã đủ khiến người ta kinh hãi run rẩy, từ một đòn tấn công vừa rồi cũng có thể biết được rõ ràng.

“Mọi người cẩn thận, bọn chúng khác biệt rất lớn so với yêu quái mà chúng ta tiếp xúc trước đây”, Lê Tu nhìn phản ứng kiểm chế của chiếc nhẫn, rất mãnh liệt, nhíu mày lại, “Phải cẩn trọng”.

“Bốn chỗ còn lại có phải là cũng đã bị tấn công rồi?” người con gái duy nhất trong số năm người hỏi.

“Nhìn tình thế, chắc chắn tám, chín phần là như vậy rồi”, Lê Tu trả lời.

“Trước tiên không cần lo đến nhưng chỗ khác ra sao rồi vội, nơi này nhất định không thể làm vương chân, lỡ dờ thời gian bố trận”, một người đồng đội khá nôn nóng nói rồi định xông qua đó.

“Lưu Trọng, đừng kích động...”, một Ngự linh sư khác kéo anh ta lại.

“Các Ngự linh sư, xin chào!”, người đàn ông trung niên đối diện nặng nề lên tiếng, nhìn sang Lê Tu, “Người trẻ tuổi, ta xem thường cậu rồi. Đợi thêm lát nữa, sẽ có màn biểu diễn rất đặc sắc, các vị đều muốn tham gia vào?”, vừa nói vừa nâng cánh tay phải lên ra hiệu hai “người” khác hành động.

Người phụ nữ và gã lực lưỡng hiểu ý, nhảy người khua cây trượng, vung xích sắt, hai luồng sương đen trào sang phía Đồ Đằng, lập tức có bốn người bay qua đó, từ trong chiếc nhẫn dẫn ra súng lục, giờ lên nhắm chuẩn bắn...

Người đàn ông trung niên cười nham hiểm, giờ cao hai tay, trong miệng lầm nhảm đọc, mây đen che phủ vàng trắng lưỡi liềm, mấy tia sấm chớp chém xuống. Bốn người không kịp phòng bị, bị sấm điện hút vào giữa không trung, lại chịu một chương lốc xoáy, chấn động bay ra hàng chục mét, ngã vào trong bụi cỏ bất tỉnh nhân sự.

Tất cả xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, Lê Tu muốn ngăn cản nhưng không kịp trở tay, nhanh chóng quỳ một gối xuống đất khép tay kết ấn, bàn tay phải nặng nề ấn xuống mặt đất, đột nhiên đứng lên một hàng kết giới màu vàng kim, kịp thời ngăn cản sấm sét lần nữa tấn công đến.

Cô gái ra tay chậm một bước kinh sợ chạy về phía bên cạnh bốn người kia, lớn tiếng hét gọi, kiểm tra lần lượt cho từng người một, phát hiện thân thể của toàn bộ bọn họ phát xanh phát đen, có vết tích bị bỏng, vết thương nghiêm trọng, bỗng chốc sự bi phẫn trào lên ngập lòng, chỉ mấy giây ngắn ngủi, sinh mệnh vốn dĩ đang sống đã khiến người ta đau lòng...

“Chỉ Mạn”, Lê Tu hét gọi cô ta, Cung Cẩm Phàm ngăn cô gái có ý muốn báo thù lại, thực sự là lấy trứng trời đá.

“Chị Chỉ Mạn, đừng...”, chưa nói xong, trước mắt một trận quảng xanh khê phát phơ, giống như nước chảy ầm ầm, Cung Cẩm Phàm không kịp được di chuyển ánh nhìn theo nó.

Dải lụa xanh đa trời lớn vừa mỏng vừa ảo lất phất trong gió nhẹ, không lệch không xiên, chính xác cắt đứt sương đen đang tiếp cận Đồ Đằng. Dải mây nhẹ lướt như tơ như sợi, như dầu thơm của tình nhân, như giấc mơ được theo đuổi mềm mại dịu dàng, khiến người ta mê đắm, cam tâm tình nguyện đắm chìm trong nó không thức tỉnh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 7: Tiên Và Yêu, Đám Mây Ngờ Vực

Ánh mắt của tất cả mọi người bị tiên từ khuynh thành nhẹ nhàng hạ xuống trên dải lụa như mây hấp dẫn: Váy dài thướt tha màu xanh nhạt, bên ngoài phủ lớp mỏng nhẹ mỏng manh, eo thắt một chiếc lưới khói nhẹ xanh da trời, làm tôn lên chiếc eo nhỏ nhắn hoàn mỹ, mây đắp bụi tóc, cổ tay trắng ngần như sương đọng, mây ngai thanh thoát, khoe mắt kiêu diễm, môi son không tô mà đỏ, làn da thanh khiết như ngọc như châu, hai gối kề sát nhau nghiêng sang một bên, đoan trang nhỏ nhắn ngồi trên dải lụa mềm, cao quý, hoa lệ.

Không người nào phát giác ra, một chùm lam quang nhỏ bé dưới dải mây lất phất lặng lẽ chảy nhập vào Đồ Đằng.

“Người này...”, Cung Cẩm Phàm không kịp nén được nuốt nuốt nước miếng, “Rất...”.

“Rất xinh đẹp!”, Chi Mạn có chút ngây ngốc.

“Không phải”, Cung Cẩm Phàm đỡ đầu nói, “Là... rất quen mắt”.

“Cẩm Phàm”, Lê Tu đột ngột ngộ ra, “Em nói em đã từng gặp một cô gái cổ trang rất kỳ quái, còn suýt chút nữa mất mạng trong tay cô ta.

“Á” Một câu nói làm thức tỉnh người trong mộng, thiếu niên ngạc nhiên, “Là cô ta!”, gật đầu khẳng định, “Không sai, chính là “Cô ta?”.

“Cô ta?”, Chi Mạn vẫn chưa khôi phục được thần phách.

Lê Tu thầm tự tăng thêm phòng bị: Cho dù những hành động đó có vẻ như giúp đỡ ngăn chặn yêu quái, bảo vệ Đồ Đằng, nhưng mà cô ta nhất định có mục đích mới đến, tuyệt đối không thể đơn giản như vẻ bề ngoài thế này.

Tiền tử, biểu cảm nhân nhả thông thả nhìn chúng sinh bên dưới, ánh mắt dừng lại trên người Cung Cẩm Phàm: “Hử? Tên nhóc con hư hỏng kiêu căng ngạo mạn đó?”, cô ta nhíu chặt mày lại, muốn, rất muốn, vô cùng muốn xuống dưới cho cậu ta hai cái tát, rồi lại đem ném vào cõi U Minh đóng cửa tự vẫn nghìn năm, để xem cậu ta còn dám xuất ngôn hỗn xược, đại nghịch bất đạo với mình nữa không. Sự thực là... lý trí, lý trí, Dạ Lạc dằn dò, không thể gây chuyện, không thể sát sinh, không thể... đành nghiêng răng nhin vậy, trong lòng sóng lớn vui sông lấp biển, nộ khí phùng phùng, nhưng về bề ngoài vẫn là hình tượng nữ thần Lạc Thủy, người tình trong mộng thuần khiết trong sạch, mỹ lệ, cao nhã, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn...

Người đàn ông trung niên ngộ ra điều gì đó, vết nhăn sâu hoắm trên trán thả lỏng ra, tiến lên phía trước lịch sự nói: “Xin hỏi cô nương là...”.

“Ta không nói chuyện với đồ già khủ”, Toàn Cơ nhấc tay lên chải lại mấy lọn tóc dài trước ngực, đột nhiên tiếc than, “Haizz anh chàng đẹp trai duy nhất lại bị hủy dung nhan rồi, ông trời muốn ta buồn chán sao? Các người tiếp tục đi! Cần đánh thì đánh, cần giết thì giết, ta không quấy nhiễu các người”.

Người phụ nữ chống trượng bước lên trước mấy bước, sau tấm màn đen phát ra âm thanh tối đục: “Tiền tử là... U Minh sứ giả?”.

“U Minh sứ giả?”, Cung Cẩm Phàm suy ngẫm.

“Em nghe qua rồi sao?”, Tu Lê phát giác.

“... Lê sư huynh”, cậu thiếu niên đột ngột nhớ ra, trong mắt lóe lên ánh sáng thấu suốt, “Lần đó giao thủ với cô ta, hình như em nghe được có giọng nói gọi cô ta là... U Minh sứ đại nhân”, U Minh sứ sau khi thập tử nhất sinh tỉnh lại quên mất từ này, lời của người phụ nữ trước mắt này làm cậu ta thức tỉnh ký ức...

Toàn Cơ rất hài lòng với định nghĩa “tiền tử” này, nhưng miệng lại không nể nang ai: “Lão yêu phụ, ngươi xứng nói chuyện với ta sao?”, ngông cuồng mà ngạo mạn, khinh thường nhìn thẳng một cái.

Đôi mắt hẹp của người phụ nữ kia neho lại càng nhỏ hơn, một khe dài nhỏ toát ra vẻ nguy hiểm hung hãn, mấy ngón tay khô khốc vịn chặt vào cây trượng. Người đàn ông trung niên duỗi tay ra ngăn cản, thấp giọng cảnh cáo cô ta: “Ngạc Mỗ, không được vô lễ”, rồi quay sang hỏi cô gái trên đài mây, “Không biết U Minh sứ đại nhân đến đây có việc gì? Là dằn dò của Dạ Lạc đại nhân?”.

Dạ Lạc? Trường hợp sao? Ba người bọn Lê Tu kinh ngạc: Cô ta là người của Dạ Lạc?

Toàn Cơ không có hứng thú nghịch nghịch tóc tai, xoắn xoắn tóc, nghe mà như điếc.

Tiếng khóa xích loảng xoảng vang lên, gã lực lưỡng ngồng chiếc cổ thô kệch lên, huyết sáo với không trung giống như thú dữ gầm, tiếng gầm rung trời, hung ác lờm vào cô gái ngồi trên đài mây lụa xanh da trời trên không trung.

“Hô Bệ Thử, lùi xuống”, người đàn ông trung niên nghiêm giọng quát, sự điên cuồng bạo nộ của gã lực lưỡng tiếp tục duy trì mấy phút nữa rồi dần dần lắng xuống, nhưng giữa khe răng nhọn vẫn truyền ra tiếng gầm thấp bức bối nặng nề.

“Súc sinh thật to gan, chán sống rồi hay sao?”, Toàn Cơ thịnh nộ, vung tay lên, một dải lưu vân bay ra.

Xích sắt trên người Hô Bệ Thử nhanh chóng chuyển động, đột ngột tản ra, xông lên phía trước, từng sợi nối tiếp từng sợi, tầng tầng cuộn lên, giống như từng cánh tay đen vươn dài bất tận, đâm về hướng đài mây.

Trong mắt cô gái lóe qua ánh sáng lạnh miệt thị, khẽ phất tay áo liền có thêm mấy dải lụa xanh lưu động, không chút sai lệch cuốn lấy xích sắt, lưu vân mềm dịu đâm xuyên phá hỏng, thuận theo sợi xích vươn ra... trong nháy mắt, gã thô kệch lực lưỡng bị cuốn chặt lại thành chiếc cọc, xích sắt bị lụa xanh quấn quanh dưng lên kéo chặt, nhấc hẳn ta lên giữa không trung, vô số sợi xích sắt rải rác xung quanh bức xạ tản ra, một đầu khác giống như có luồng lực vô hình không chế, trói buộc Hô Bệ Thử thô lỗ giằng dứ không ngừng đạp hai chân, ngáng cô lên đầu đón găm thét.

Chi Mạn và Cung Cẩm Phàm nhìn thấy thờ phào, người trước kinh hãi than về sự chênh lệch sức mạnh của hai bên, cô gái chỉ hơi hơi vung tay hai cái đã trị cho một tên đại quái vật hung mãnh thuần phục, có thể thấy cô ta là cao thâm không thể đoán được số một, kẻ sau từng đích thân lĩnh giáo, từ lúc nào đã lấy thân phận người ngoài ở bên cạnh để quan sát, trong đầu bất giác tái hiện lại một khung cảnh, giống như mình đang ở trong cuộc, đột nhiên cảm nhận được sự đau khổ giống như vậy.

Khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn của Lê Tu càng thêm nghiêm túc: Cô gái này... lai lịch thế nào? Không phải là đồng bọn sao? Cô ta lại muốn làm gì?

“U Minh sứ đại nhân, xin hãy hạ thủ lưu tình”, người đàn ông trung niên cuống quýt cao giọng hét, “Hô Bệ Thử lỗ mắng tấn công người, tôi nhất định đưa về quản giáo nghiêm ngặt. Xin hãy cho anh ta một cơ hội sửa đổi, Giới Sùy nhất định ghi nhớ đại ân của đại nhân, sau này, nếu Dạ Lạc đại nhân có gì sai khiến, Giới Sùy và Hô Bệ Thử ắt sẽ tận tâm tận lực”.

“Ha, chuyện cười”, Toàn Cơ khịt mũi nhạo báng, xoắn xoắn một lọn tóc trước ngực, “Tội chết có thể miễn tội sống khó thoát”, khóe mắt lạnh lại, xích sắt màu lam thít chặt, cọc gỗ lớn bị ép thành thân trúc, tiếng gầm than thê thảm kịch liệt đến cực điểm, vỡ nát trái tim người ta, trong đêm tối càng toát lên vẻ rùng rợn kinh hãi. Xích sắt hóa thành tro tan đi, vật thể nặng bị hành hạ thảm hại đột ngột rơi xuống, cuộn lên đám bụi cao cả một trượng. Hô Bệ Thử không còn hô hấp nổi, giống như một tử thi.

“Giới Sùy...”, Ngạc Mỗ ý hận khó xuôi.

Người đàn ông trung niên ngăn tay chặn ngang bà ta, hướng đến phía cô gái giữa không trung chấp tay: “Tạ U Minh sứ đại nhân”, rồi lại quay đầu thấp giọng nói với người phụ nữ kia, “Rút”.

Sau khi ba “người” biến mất, Toàn Cơ lười nhác chỉnh sửa lại tay áo: “Không còn kịch xem nữa rồi”, nhiệm vụ kết thúc, cuối cùng cũng có thể quay về nhà gặp Tiểu Lạc Lạc... suy nghĩ lập tức được thay bằng hành động.

Cung Cẩm Phạm thấy cô gái rời đi, vừa muốn hét, lại bị Lê Tu ngăn lại: “Đừng để ý đến cô ta vội, tranh thủ thời gian bày xong Ngũ Hành Trận đã, rồi nhanh chóng đưa bọn Lưu Trọng quay về cứu chữa”, anh ta nhìn lưu quang màu xanh chìm ẩn vào trong màn đêm, trong lòng hiện ra rất nhiều thắc mắc...

Tầng mây nhàn nhạt che lấp mặt trăng, ánh ra bóng trắng mơ hồ, điểm sao thưa thớt giống như bị kính sợ, phải trốn trong bức màn màu đen. Nhìn hai người đầu ở trước mặt, ta xác định, bọn chúng bị hai luồng khí lạnh và sát khí cực mạnh dọa cho sợ rồi.

Ảo Nguyệt quả là rất hiểu ý ta, ra tay nặng, nhưng vẫn để lại đường lui, ta không phủ nhận anh ta rất muốn giết chết Doãn Kiếm, nhưng tuyệt đối sẽ không giết trước mặt ta. Bề ngoài có vẻ như chiêu nào cũng là đòn tử mệnh, thực ra Ảo Nguyệt đều lấy việc đối phương có thể tiếp chiêu được để làm tiền đề, anh ta tính toán rất tốt, đồng thời lại không để lộ dấu vết gì, truyền đạt sát ý lạnh lùng của mình đến đối phương. Chắc anh ta cũng phát giác ra được tiềm năng kinh người và tốc độ thành thực nhanh chóng của Doãn Kiếm, dựa vào tình hình này, không ai có thể dự liệu được kết quả sẽ như thế nào.

Sức mạnh không thể khổng lồ có thể gây nên tai họa rất lớn, nhưng mà, ta không hề hối hận, đằng nào cũng đã như vậy rồi, hối hận thì có tác dụng gì?

Động tác của Doãn Kiếm dần chậm lại. Ảo Nguyệt vẫn luôn duy trì được thế mạnh, bức đến mức anh ta không thể không rơi vào thế hạ phong, từ đầu đến cuối chỉ có thể phòng thủ, bây giờ đã lực bất tòng tâm. Ta đoán cũng gần đến lúc rồi, bèn di chuyển về phía hai người họ, muốn để sóng khí của hai thanh kiếm va vào nhau kích ra, quét đến ta (đa phần sẽ là những nhân vật A, B, C, D bị nổ tan thành như thế, để cho thấy hai kẻ chiến đấu rất mạnh mẽ, rất uy mãnh, rất đẹp trai, đáng tiếc, hội A B C D đã bỏ mạng rồi, cho nên, thân là nhân vật chính, ta phải lên rồi, sau đó...).

Ta hơi nâng cánh tay, sóng khí trước thân bị phát ra, hội thành một luồng xoáy lưu màu bạc bắn ra ngoài, nguyên liệu thô mà các người tặng, ta miễn phí gia công trả lại các người, mời ký nhận (ký thay cho nhau cũng được).

Hai người nhanh chóng rơi xuống đất, mỗi kẻ lùi về một bên tránh đòn tấn công, đồng thời hướng ánh mắt bất mãn sang phía ta. Thật ngại quá, ta chỉ đành phá vỡ tình trạng bế tắc khó phân giải của các người. Sau đó, ta cảm thấy, dường như ánh mắt đang chiếu đến càng thêm lạnh, càng thêm sắc.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 8: Anh Là Ai, Lửa Của Vị Ương

Doãn Kiếm lấy kiếm chống đỡ, mồ hôi trên trán thấm ướt tóc mái, tay trái bịt lên lồng ngực, nặng nhọc thở dốc, thân thể đã sức cùng lực kiệt, nhưng trong đồng tử vẫn tràn đầy sự phẫn nộ quật cường cùng kiêu ngạo.

Ta chậm rãi đi đến trước mặt anh ta, phớt lờ ánh mắt thù địch, ôn hòa nói: “A Kiếm, cho dù có linh lực của ta làm giảm bớt gánh nặng mà thân thể cậu phải chịu đựng, nhưng bữa bãi như thế này, thì chẳng khác gì so với trước khi huyết giao, nôn nóng mong thành công chỉ sẽ dẫn đến tác dụng trái ngược mà thôi”, lòng bàn tay một quãng sáng bạc, nhẹ nhàng bay rơi vào lam tinh trên cổ tay trái của anh ta, thoát cái, khói mây u ám phụt trào ra ngoài, bao trùm lên tầng thượng của cao ốc, khá là ngoạn mục, lần đầu tiên anh ta đã triệu ra bách quỷ sao? Còn có thể duy trì được lâu như vậy.

Lại nhìn sang bộ dạng suy nhược, thân hình không vững lão đảo muốn ngã, sắc mặt trắng bệch của Doãn Kiếm, vẫn cứng cỏi chống cự không cam chịu yếu thế, ta rất đau đầu: Đứa trẻ này, tính khí cứng đầu không phải diện bình thường.

“Anh là ai?”, trong mắt anh ta lóe qua sự lạnh lẽo u ám, “Anh rốt cuộc là ai? Dạ? Dạ Lạc? Hay là...”, trong cổ họng khô đắng, âm thanh thật nặng nề, “Nói cho tôi biết rốt cuộc anh là ai?”.

Câu hỏi này khiến ta nhớ lại trước đây, anh ta cũng đã từng hỏi Phong Linh như thế, câu trả lời khi đó là...

Ta ổn định lại cảm xúc, bình tĩnh đáp: “Ta là Dạ Lạc”.

“Hừ...”, cơ thể của anh ta hơi lao đảo, biểu cảm có phần hoảng hốt, đột nhiên lại trầm giọng bật cười, mang theo vẻ khinh bỉ, “Ha ha... Dạ Lạc”, sau đó cười một lát rồi đột nhiên dừng lại, đổi thành vẻ khổ hận lạnh lẽo đến cực điểm, “Anh vẫn luôn đùa bọn tôi, vẫn luôn đùa bọn tôi”.

“A Kiếm...”

“Dạ Lạc, không cần phải giải thích với anh ta nhiều như vậy”, “Áo Nguyệt lạnh lùng cắt ngang lời ta.

“Hừ, thật sự là một cặp chủ tớ tốt!”, Đoàn Kiếm châm biếm, cười đến tê tái, “Dạ Lạc, anh thắng rồi, thắng rất đẹp đẽ, đại thu hoạch, toàn thắng, tôi thua rồi, thua rất thảm hại”, ánh mắt đột nhiên lạnh lại, “Tôi nhận thua, nhưng mà, tôi sẽ không phục, tôi không cam tâm”.

“Vậy sao?”, ta nghehn đón ánh mắt lạnh lẽo của anh ta, bình thần đáp lại, “A Kiếm, ta chỉ nói một câu, Dạ Lạc là Dạ Lạc, Phong Linh là Phong Linh. Ta chưa từng nghĩ đến việc đùa bọn cậu, Phong Linh coi cậu là bạn, và nguyên lý sự chân thành để đối xử với cậu, nhưng có rất nhiều chuyện là thân bất do ký”, tự mình khê than, ôn hòa nói, “Có lẽ cậu cần biết, Phong Linh không sống được lâu nữa, cô ấy sắp chết rồi”.

Dải đất giao nhau giữa hồ nước và dãy núi là một khu phong cảnh tuyệt đẹp sơn thủy hữu tình, một điểm nổi bật của khu danh thắng đẹp đẽ này là kiến trúc kiểu cổ tình tế, thanh tú mỹ lệ, bốn góc các căn nhà nằm bên cạnh hồ, trên đỉnh các, ban ngày có thể thưởng thức phong cảnh quuyến rũ gần hồ, buổi tối có thể ngắm đèn sáng rực rỡ bao quanh lầu các và hành lang trải đá đèn đuốc giao nhau tỏa sáng, đồ bóng xuống mặt nước, lắng nghe tiếng gió đêm vi vu.

Đêm nay có chút đặc biệt, khu danh thắng không mở cửa rộng rãi như thường ngày, men theo hồ chỉ có thể thấy được hình dáng lơ mờ, duy có một tòa lầu cao nhìn được rõ ràng lấp lóe ánh lửa bập bùng, nguồn của ánh sáng chính là lầu Vị Ương, căn lầu ba tầng cao nhất. Trên ngói xanh có một đứa trẻ đang nằm ngửa, cánh tay gối ra sau gáy, nhìn lên tầng mây đang dần dần che phủ vàng trắng, giới nghiêm với hai đồng đội khác.

Bên trong căn lầu, bốn mặt cửa sổ mở rộng, gió nhẹ khê thổi, sàn nhà bày một bộ giá lừa cao bằng nửa người, năm người đứng ở bên ngoài, hợp ngón tay lại, thời khắc năm viên bảo thạch lóe sáng, chậu sắt trên bộ giá toàn bộ tự động châm lửa bốc cháy, ngọn lửa mạnh mẽ theo làn gió nhẹ hơi dao động, chớp mắt cái, hồng quang đã sáng lên, trong ngọn lửa đột nhiên xuất hiện Âm Dương Đồ Đằng chói mắt, tức Hỏa của Ngũ Hành.

Đúng vào lúc đó, một cánh cửa sổ bằng gỗ trạm khắc từ bên ngoài bị lực mạnh đập vỡ, miếng cửa sổ vỡ rời, rơi dưới sàn nhà, kèm theo đó là một luồng gió mạnh quét vào, mọi người theo quán tính nâng cánh tay lên chắn trước mắt. Đến khi bụi ở trong tòa nhà xuống, trong tầm nhìn của tất cả đã hiện ra mây bóng dáng...

Tiểu Thiện vốn ở bên ngoài cảnh giác, giờ sững nhắm lên xà ngang, trong mắt tràn ngập sát ý thù hận đến cực độ, hận không thể “lập tức ngũ mã phanh thây” kẻ kia.

Trên xà ngang, một thiếu niên chừng mười lăm tuổi, thân mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, khoác một chiếc áo khoác ngoài liền mũ sẫm màu mỏng, khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo hồng hào, đôi mắt đào hoa như dụ dỗ người ta, quuyến rũ vô hạn, dáng vẻ lười nhác ngồi trên xà ngang nhìn chúng sinh, khoe miệng hiện ra một độ cong xấu xa. Bên cạnh thiếu niên có một con yêu thú không lồ treo giữa không trung, mình hổ thân gấu, mặt như sài lang, nanh nhọn sắc trên lưng có một đôi cánh, là tiêu chí của ác ma, cốt giác rõ ràng, bọc một tầng da thịt, tro trụi trọc lóc, không có lấy một cọng lông, chỉ nhìn thôi liền cảm thấy ớn lạnh. Hai người tạo nên sự đối xứng rõ nét, mang đến cho người ta cảm giác xung kích thị giác... rất lớn.

“Tiểu Thiện”, Nhị Hoa nhanh như bay sát lại gần, “Đương Cẩm và Trần Kha đâu? Mọi người chẳng phải ở cùng nhau sao?”.

“Bọn họ...”, cậu ta tắc nghẹn nói không nên lời, phần nộ nhìn thiếu niên kia.

“Hắn ta là... đến phá hoại Đồ Đằng phải không?”, trừ Nhị Hoa ra, một cô gái khác nghi hoặc, tâm thần bất định.

“Ngươi là yêu ma trong Ma Vực?”, Khâu Văn Tông ngoài bốn mươi tuổi trầm ổn lên tiếng, giọng nói mộc mạc hồn hậu nhưng vẫn toát ra sức uy hiếp, khuôn mặt cứng cỏi khắc đầy thẳng thắn, dạn dày kinh nghiệm qua vô số lần sống chết.

“Hai bên giao chiến, theo tập tục của loài người các ngươi, là phải báo rõ gia môn”, thiếu niên chân trái giẫm lên xà ngang, tay trái gác trên đầu gối đứng dậy, vừa cất lời, tà khí ngang ngược, hoàn toàn không phù hợp với vỏ bọc xuất chúng thanh xuân đầy sức sống, “Các vị Ngự linh sư, lần đầu gặp mặt, ta là Tinh Triết, Tinh trong tình cảm, Triết trong triết học”, dáng vẻ nghiêm túc, “Tình cảm triết học, rất dễ nhớ. Ta biết loài người các ngươi vô cùng coi trọng nhân tình lễ, lần đầu tiên gặp mặt càng không thể thiếu được, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng mà”, vừa nói vừa làm tư thế vỗ tay hai cái, liếc mắt nhìn yêu thú, dặn dò, “Đồ Vồng”.

Kẻ kia hiểu ý, há miệng chầu ra...

Hai cái xác còn lưu lại máu thịt đỏ tươi lộp bộp rơi xuống đất, tất cả mọi người đều lập tức ngừng hô hấp, sồn gai ốc kinh hãi, nhìn chăm chăm vào hai bộ hài cốt còn hoàn chỉnh trên mặt đất, nỗ lực muốn phân biệt xem người bị ăn là ai, từng con sợ hãi từ gót chân bò lên đỉnh đầu.

“Thế nào, không tệ chứ?”, Tinh Triết sáng khoái cất tiếng cười, mặt đầy ý vui vẻ, “Đồ Vồng có sự yêu thích đặc biệt với thịt người, “Tiểu tử đó rất nhanh nhẹn, chạy rất mau, khiến tiểu Đồ Vồng của ta rất tức giận, nó vốn dĩ có thể ăn no, bây giờ nhìn thấy người thì càng thêm ăn hơn, muốn ăn nhiều hơn”, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, giống như ăn bữa cơm hằng ngày, nhưng sau đó ánh nhìn lại chuyển sang Đồ Đằng, “Đồ chơi này đợi lát nữa hãy làm tiếp,

Đồ Vồng, ăn bữa tối trước nhé! Chúng ta không vội”.

Yêu thú hưng phấn gầm lên như phát cuồng, hai mắt hiện ra lục quang đói khát...

Bàn tay không lồ răn chắc của Đồ Vồng vừa vươn ra, mặt đất nứt ra một khe, cả tòa lâu các đột nhiên rung chuyển, gần như sụp đổ, mấy người tản sang một bên. Đồ Vồng càng thêm hưng phấn nhẩn nại, giống như con ngựa hoang đứt cương, giận dữ, cuồng bạo, trong căn lầu bỗng chốc trở nên đồ nát cả.

Ngon lửa trên bệ giá kịch liệt pháp phỏng, Đồ Đảng nhiều lần lâm vào nguy hiểm, “Nhị Hoa”, Khâu Văn tông mau bước tới đưa cô ta ra, tránh được một thanh xà gỗ rơi xuống, nặng nề nghiêm túc dặn dò, “Nghe ta nói, bất luận thế nào nhất định phải bảo vệ Đồ Đảng ta và ba người bọn Lục Cường dẫn yêu thú ra bên ngoài giải quyết, trong này giao cho con và Tiểu Thiện, gắng hết sức đối phó với hắn ta, đợi chúng ta quay lại”, đồng thời, một con chim quái hình dáng như Dực Long quét qua ngoài cửa sổ.

“Sư phụ, người nhất định phải cẩn thận”, Nhị Hoa vội vàng kéo thân hình đang nhanh chóng đi chuyển của ông ta lại.

“Nhị Hoa, phạm gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh đừng lấy tính mệnh của mình ra đùa”, Khâu Văn Tông dặn dò xong, bật ra ngoài cửa sổ, nhảy lên trên lưng của Dực Long. Ba người khác cũng lần lượt lùi ra ngoài cửa sổ, ngoài trời có mấy con chim khổng lồ bay đến, tấn công thẳng vào yêu thú...

Căn lầu trở lại yên tĩnh, nhưng lại rất mau chóng bị phá vỡ, Tiểu Thiện giận dữ đến cực điểm, bóp cò súng, một chùm ánh sáng xanh lạnh băng bắn về phía thiếu niên đầu xo. Thân hình trên xà ngang hóa thành một đám sương đen tán đi, ngay sau đó xuất hiện ở bên tai Tiểu Thiện cười nhạo: “Tiểu ca ca, cậu quá nóng vội rồi đó!”.

“Khốn nạn”, Tiểu Thiện ôm một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết, vô thức dùng khuỷu tay thúc mạnh ra phía sau một cái, sững sờ bỏ nhào vào không khí, một chiếc đầu lâu không thân mảy mề sát mặt đối mặt với cậu ta, chớp mũi chạm vào nhau. Cậu ta bất giác đỡ đầu, rõ ràng nhìn thấy ý cười tà ác tự phụ trong mắt của đối phương, khiến người ta run rẩy trong lòng.

“Tiểu Thiện...”, Nhị Hoa hét lớn, nhanh như bay chạy về phía cậu ta.

Dưới chiếc đầu lâu, sương đen cuốn quanh, thân thể hoàn nguyên, Tinh Triết cong cong khóe môi, nhấc ngón tay trở lên, điểm vào mi tâm của người còn đang đỡ đầu kia, mở rộng hai cánh tay lùi ra sau, nhân nhả bay về, ngồi ngay ngắn trên xà ngang, ý cười bên mép không ngừng mở rộng hơn.

“Tiểu Thiện?”, Nhị Hoa duỗi tay ra, còn chưa kịp chạm đến vai của cậu ta thì một cú đấm nghênh diện tấn công đến.

“Tiểu Thiện?”, cô ta nhanh lẹ nghiêng người, không tránh được hoàn toàn, cú đấm nặng nề đánh trúng cánh tay, bàn chân loạn choạng, cô ta ôm lấy cánh tay trái sau khi đứng vững, đầu óc mù mờ, “Em...”.

Trên tay người kia đã hiện thêm một thanh đoản đao, nhảy lên đâm về phía cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 9: Ngũ Hành Dạng Xong

“Tiểu Thiện!”, Nhị Hoa tránh được nhát đâm kinh hãi đó, rơi vào tình thế nguy hiểm.

“Chị Nhị Hoa”, giọng nói của Tiểu Thiện nôn nóng mà run rẩy, tay vẫn đang công kích, “Em cũng không muốn... em... em không không chế nổi cơ thể của mình, chị mau đi đi, mau trốn đi, mau lên...”, khuôn mặt cậu bé lộ ra vẻ đau khổ đến tột độ, trong lòng giằng xé phần nộ.

“Tiểu Thiện!”, cô ta chỉ phòng vệ, tránh né lười dao nhọn, không hề có ý phản kích, lùi dần từng bước.

“Trốn mau, chị Nhị Hoa”, Tiểu Thiện lo lắng đến rơi nước mắt, “Trốn mau... nếu không thì hãy giết em đi, mau lên! Hành động nhanh lên, em xin chị, mau ra tay...”.

“Đù rồi, em cầm miệng cho chị”, Nhị Hoa phần uất gầm lên với cậu ta, “Muốn chị giết em, chẳng thà tự sát, ngốc nghếch, chị nhất định sẽ cứu em, đừng có động một tý đã từ bỏ, chết gì mà chết, đến con gián cũng mạnh hơn em, hừ, tiểu tử em muốn làm chị thương được, đợi trăm năm nữa đi”, ánh mắt liếc nhìn thiếu niên tà mị kia, là hấn giờ trò, chìa khóa cứu Tiểu Thiện chính là phải đánh gục hắn ta, nhưng mà, phải làm thế nào đây?

Đang suy nghĩ, bên tai cô ta chợt lướt qua một con gió lạnh vi vu...

“Chị Nhị Hoa, cẩn thận!”, Tiểu Thiện gào lên, hét lớn. Vừa mới phân tâm một chút, cô ta đã bất tri bất giác bị bức vào góc chết, chân vấp phải một thanh xà gỗ rơi xuống, Nhị Hoa ngã ngối xuống, vừa khéo tránh được một đòn tấn công, nhưng ngay sau đó thì không còn may mắn như vậy nữa.

“Chị Nhị Hoa!”, Tiểu Thiện tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Mắt thấy thanh đao hạ xuống, Nhị Hoa hoảng loạn, từ trong đồng mẫu gỗ ở bên cạnh tóm lấy một thanh gỗ gãy, kịp thời chặn lại, chỉ nghe tiếng “rắc cạch” lạnh lạnh, thanh gỗ nứt ra khe hở, lưỡi đao sắc nhọn hướng thẳng vào mặt của cô ta ép xuống.

“Chị... Nhị... Hoa...”

Tay phải Nhị Hoa nắm chặt cán đao của Tiểu Thiện, thử điều khiển nó, không hiểu sao chân tay căn bản không nghe theo điều khiển của não bộ. Đao nhọn từ từ đâm sâu vào thanh gỗ, khe nứt càng lớn hơn, Tiểu Thiện rơi nước mắt hết lớn, “Chị Nhị Hoa, chị sẽ chết đói mau đánh trả đi, cầu xin chị, đánh trả mau lên... xin chị đó giết em đi, để em giải thoát đi!”.

“Ngậm cái miệng quạ đen của em lại đi”, Nhị Hoa nghiêng răng kiên trì, Chị làm sao có thể giết em? Làm sao có thể?”, rồi lại chọc cười pha trò một chút, “Không ngờ rằng tiểu tử em rất lợi hại đó chị thực sự là hơi... chịu không nổi rồi...”, lông mày nhíu chặt, vết nứt càng lúc càng to ra, cuối cùng “rắc” một tiếng, thanh gỗ triệt để đứt vỡ.

“Đừng mà...”, tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng nhấn chìm trong ánh sáng dịu dàng nhân nhật chảy vào trong.

Tiểu Thiện bị ánh sáng bật ra, trượt mấy bước, chân không vững khiến thân thể nghiêng đổ xuống đất. Quầng sáng vàng nhạt rực rỡ như một luồng hương dịu ngoài trầm đậm, như nước suối mát lành từ trong khe núi, như khúc hát du dương tuôn ra từ sợi dây đàn, lan khắp căn lầu, an ủi linh hồn tuyệt vọng. Khi quầng sáng dần lui đi, một sợi ánh sáng màu nhạt lặng lẽ thấm vào trong Đồ Đằng.

Tĩnh Triết đang neoh nhất sung sướng, thoải mái thưởng thức cảnh đồng đội tàn sát nhau, bỗng ngạc nhiên, không chỉ thấy Tiểu Thiện giải được khỏi không chế hoạt động như bình thường, xông đến bên cạnh Nhị Hoa đỡ cô ta dậy. Trước mắt, cũng xuất hiện một bé gái xinh xắn đáng yêu mặc một chiếc váy bông màu vàng nhạt, khoác một chiếc áo voan màu đỏ, chân đi đôi giày màu đỏ, tóc dài đen nhảy tét thành mấy lọn ở phía sau, dùng một dải lụa đỏ thắt hình nơ bướm, còn có hai sợi dải dài thuận theo tóc đen rủ xuống đến thắt lưng, môi đỏ, răng trắng, làn da trắng mịn như được tắm bằng sữa bò, đôi mắt đen như ngọc thạch lóe lên ánh sáng rực rỡ, chiếc mũi tinh tế và chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, như một tiểu mỹ nhân trời sinh.

Trong tay cô bé có cầm một quả cầu sáng trắng bạc như mặt trăng giống một viên trân châu bóng loáng cỡ lớn, tôn thêm cho cô bé mấy phần tư thái thần tiên, không nhiễm bụi trần.

“Cô ta... bé con?”, Nhị Hoa kinh ngạc.

“Hình như... là cô bé đã cứu chúng ta”, Tiểu Thiện lầm bầm nói.

“Tiểu cô nương là thuộc hạ của Dạ Lạc, U Minh sứ giả?”, Tĩnh Triết dần khôi phục lại bình thường, Thi Quý suy đoán không sai, Ngự linh sư giảng Ngũ Hành trận, Dạ Lạc chắc chắn sẽ có hành động.

“Người đã biết đại nhân nhà ta, thấy được bốn sứ giả, thì biết phải tiến thoái thế nào. Phàm việc gì cũng đừng có quá đáng quá”, Diệu Âm ánh mắt lạnh lẽo.

“U Minh sứ đại nhân, khẩu khí thật lớn đó!”, Tĩnh Triết cười nhạo khinh thường, hai tay chống lên xà ngang, nghiêng nghiêng đầu, “Có thể giải Ma Tâm Liên, cũng chẳng trách, linh lực của cô... rất mạnh. Nhìn không ra tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu như thế này, lại là một trong sáu vị bảo vệ của Dạ Lạc đại nhân, vinh hạnh, vinh hạnh, sau này còn phải xin chỉ giáo nhiều”.

Nghe thấy Dạ Lạc, Tiểu Thiện không kìm nén được lửa giận bốc lên, ánh mắt nhìn Diệu Âm giống như là nhìn kẻ có thù sâu như biển. Nhị Hoa kéo chặt cậu ta, thấp giọng khuyên cậu ta bình tĩnh, một kẻ là ác ma thiếu niên giờ đã ứng phó không lại rồi, nếu chọc giận tiểu cô nương này, hai người chắc chắn sẽ khó giữ được tính mệnh. Nghe lời đối thoại của họ, có thể biết được một số tin tức... Dạ Lạc và U Minh sứ giả... phải nghĩ ra biện pháp để báo cho bọn A Tân.

Diệu Âm cảm nhận được ánh nhìn thù hận, quay mặt lại, lời có ý nói mát mẻ: “Ta vừa mới cứu các người, người vì sao không biết cảm ơn, trái lại còn thống hận như vậy?”.

“Dạ Lạc”, Tiểu Thiện chậm chậm rít qua kẽ răng, bật ra hai từ, trong mắt tích đầy căm hận.

“??”, Diệu Âm không hiểu rõ, Dạ Lạc đại nhân tuy lạnh lùng cao ngạo, nhưng thật ra rất dịu dàng lương thiện, người thấy người yêu cậu ta sao lại thù hận như vậy, con người trọn lên đến mức hận không thể băm vằm mình ra làm nghìn vạn mảnh?

“Dạ Lạc là chân Thần đại nhân chúng ta sùng kính nhất, ngưỡng mộ nhất, đối với U Minh sứ đại nhân bên cạnh ngài ấy, loài người thấp hèn các người đừng có quá vô lễ đó!”, Tĩnh Triết vô cùng vui vẻ đổ thêm dầu vào lửa.

“Khốn nạn...”, Tiểu Thiện bạo nộ, gắng sức giằng co, “Chị Nhị Hoa thả em ra, em phải giết bọn chúng, buông em ra...”.

Nhị Hoa sống chết ôm chặt lấy cậu ta: “Em đánh không lại bọn chúng, mau bình tĩnh...”.

“...”, Diệu Âm càng thêm bất lực. Đây chắc chắn là chứng vọng tưởng thêm vào đó là động kinh mà Điện hạ đã nhắc đến, bệnh nhân tâm thần trầm cảm đang gào thét?

Cục diện mắt không chế bị một âm thanh đột ngột ngăn lại: “Thiên Ma đại nhân, xin ngài hãy quay về đi! Nơi này để thuộc hạ xử lý,” trên bệ cửa sổ là một người đàn ông vóc dáng cao ráo, trông rất bình thường, cạo đầu trọc, khoác chiếc áo khoác xanh oliu, biểu cảm rất cứng nhắc.

“Bách Tri”, trong mắt Tinh Triết trào ra ý cười lười biếng, giễu cợt, “Nhân gian thú vị hơn Ma Vực nhiều”.

Người đàn ông nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, đi đến trước Đồ Đằng: “Thiên Ma đại nhân, việc còn con này để thuộc hạ làm là được rồi, không cần ngài đích thân ra tay”, rồi lại hướng sang Diệu Âm khom người, “U Minh sứ đại nhân”.

“Gặp được U Minh sứ giả danh tiếng lừng lẫy, chuyến đi này quả không uổng phí”, Tinh Triết vui vẻ nói, “Bách Tri, Đồ Vồng đâu?”.

Ngoài cửa sổ có bốn người bay vào, cắt đứt lời mà người đàn ông đang muốn trả lời. Anh ta hơi sững lại, chầm chậm mở miệng: “Như ngài thấy đó”, Ngự linh sư còn sống, chứng tỏ Đồ Vồng không chết thì cũng tàn.

“À, vật cưng đáng thương của ta, Ngự linh sư... quả có thực danh”, trên mặt thiếu niên tràn ngập tà ác tàn bạo, hoàn toàn không phù hợp với vẻ bề ngoài.

“Còn định tiếp tục ở lại sao?”, Diệu Âm nhàn nhạt hỏi.

“Không đâu, tạm biệt U Minh sứ giả đáng yêu”, Tinh Triết không hề vội vàng, “Chờ mong lần sau gặp lại cô”, bóng dáng trên xà ngang hóa thành một một khối sương đen tan đi.

Sau khi Tinh Triết và Bách Tri rời đi, Diệu Âm bình thần nhìn nhìn mấy Ngự linh sư, quả cầu sáng trước người phát ra quang sáng rực rỡ.

“Khoan đã...”, Khâu Vấn Tông nhìn cô gái dần dần mờ đi trong quang sáng, vội ngăn lại. Người kia không buồn để ý, ánh sáng tan hết, trong căn lầu chỉ còn lại một đồng đồ nát... và Đồ Đằng ánh lửa rừng rực.

Cổ mộ Đông Dật, Dịch Siêu ngẩng đầu nhìn màn đêm vô tận, hướng Vạn Kiếp thấp thấp thoáng hiện lên quang sáng vàng, lông mày nhíu chặt rồi lại thả lỏng ra, Đồ Đằng dưới chân, Mộc của Ngũ Hành đang tỏa ra ánh sáng mờ, tuôn ra những điểm sáng rải rác trước, sau như rồng lớn vờn vào trong không trung, tăng vọt mạnh mẽ, những cột sáng xông thẳng vào màn đêm...

Đỉnh của cao ốc, năm đạo quang trụ bên rìa thành phố hiện lên rõ ràng nổi bật. Bầu trời đêm lập tức được một tầng ánh sáng trắng rực rỡ ngăn cách, giống như một tấm kính phẳng trong suốt không lồ, cuộn cuộn không dứt, từ trong cột trụ Ngũ Hành hút đi ánh sáng, chầm chậm lan ra xung quanh. Khung cảnh rộng lớn, rung chuyển trời đất như căn khôn điên đảo. Địa thổ trùng sinh. Ta có chút cảm khái: Các Ngự linh sư thật sự là làm được chuyện lớn! Ngày mai báo chí sẽ đăng như thế nào nhỉ? Không đúng, bây giờ đã là một giờ sáng rồi, nên nói là báo chí của ngày hôm nay. Có chú “mèo” đêm nào ra ngoài quay video không?

Lại nhìn Doãn Kiếm ở trước mặt, sững sờ ngơ ngác, không có chút phản ứng nào với thay đổi sóng gió của thế giới bên ngoài, vẫn đang chìm đắm trong câu nói “Phong Linh chẳng sống được bao lâu nữa, cô ấy sắp chết rồi” kia, mãi mà không thể khôi phục được thần phách.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.9 - Chương 10: Sóng Gió Nổi Lên – Sự Yên ả Cuối Cùng

Trong không trung, bách quý bị kinh hãi, trong làn sương mù di chuyển, tìm kiếm một nơi trú ẩn an toàn. Ta dừng lại ảo cảnh đã bị Doãn Kiếm phá vỡ, không gian u ám tĩnh mịch trở lại, bách quý nôn nóng muốn hành động giờ đã yên tĩnh lại. Không gian sáng tối vô biên vô tận, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

“A Kiếm...”, ta thử kéo lại tư duy của anh ta, bị một thanh trường kiếm nhắm thẳng vào, mũi kiếm sắc nhọn chỉ chính xác vào vị trí của trái tim.

“Anh lừa tôi”, giọng nói của anh ta bức bối mà lạnh lẽo, có chút khàn khàn, “Từ đầu chí cuối, anh vẫn luôn lừa tôi, tên của anh, quan hệ của anh và Phong Linh, không có một câu nào là thật. Anh muốn lợi dụng tôi đối phó với Vô Thương, tôi chỉ là một quân cờ của anh, một quân cờ bị anh lừa dối, xoay như chong chóng, có đúng không?”.

Cùng với lời chất vấn, cánh tay phải của anh ta hướng về phía trước đâm vào một tác, mũi kiếm lạnh băng cách lớp áo nhắm vào nơi trái tim. Ta đang cảm thấy chút hàn khí thấm vào trong da, khi đầu nhọn ép sâu vào, thanh kiếm bị một bàn tay nắm lấy.

Thân kiếm màu trắng thoát cái nhuộm đỏ, dịch thể đỏ tươi men theo rãnh kiếm chầm chậm chảy xuống. Từng giọt máu nối tiếp nhau không ngừng rơi xuống thành làn nước mỏng ở dưới chân. Bàn tay đó thấm đầy màu đỏ tươi, sắc đỏ nổi bật nhưng vẫn không có ý định thả ra. Chủ nhân của bàn tay, trên một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân là sự lạnh lẽo vạn cổ bất biến.

“Áo Nguyệt?”, ta rất kinh ngạc, anh ta không phải không biết cho dù nhất kiếm này có đâm vào, cũng chẳng thể giết nổi ta. Năm xưa anh ta cũng không nói một câu nào, rất dứt khoát đâm thẳng vào tim ta, khi đó, anh ta còn ném một chút vị máu trên Sát Thiên kiếm, biểu cảm có chút chấn động, gần như không nhìn thấy, đáy mắt dâng lên ngọn sóng cực nhỏ bé, rất nhanh liền tan biến. Nhưng ta vẫn nắm bắt được, ta biết, từ thời khắc đó, anh ta, sẽ trở thành Nguyệt độc nhất vô nhị... của Dạ Lạc ta.

“Chỉ cần ta có mặt, tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào khiến ngài bị thương”, ngữ điệu lạnh lẽo của anh ta đều đều bất biến, “Có tôi thì không cho phép ngài bị thương, lại cảnh cáo người ở một đầu khác của trường kiếm, ngữ điệu càng lạnh hơn, “Doãn Kiếm, tôi có rất nhiều cơ hội giết cậu”.

“Nhưng mà anh sẽ không”, Doãn Kiếm khinh miệt đáp lại một câu, “Dạ Lạc, tôi vẫn còn giá trị lợi dụng với anh”.

Ta lấy tay vặn giữ đuôi kiếm, Áo Nguyệt mới hiểu ý thả lỏng tay ra, lập tức máu chảy như phun, anh ta lại giống như một người gỗ không có tri giác, khiến cho người ta nghĩ rằng người bị thương không phải là anh ta, thực sự là một khối băng điêu khắc chính hiệu.

“A Kiếm”, ta di chuyển thanh Long Uyên kia, nhẹ nhàng nói, “Nói đến lợi dụng, cậu há, không phải là đang lợi dụng ta sao? Những thứ ta cho cậu, ngoại trừ năng lượng không thể dự báo trước là, những thứ khác đối với cậu đều không có gì xấu. Cậu là người kinh doanh, chắc là có thể tính toán được vụ mua bán này cậu thu được lợi ích rất lớn, đủ để làm vốn cho cậu báo thù. Còn về Vô Thương, ta thực ra có một sắp xếp khác, nhưng mà muốn ưu tiên lựa chọn cậu, bởi vì quan hệ của cậu và Vô Thương khá đặc biệt. So với người của ta, để cậu đối phó với hắn ta sẽ càng phong phú hơn, có lẽ sẽ đặc sắc hơn, đáng xem hơn. Ta nói lời này có nghĩa là, không có cậu, ta cần đối phó với Vô Thương thế nào thì sẽ đối phó như vậy, chẳng hề ảnh hưởng gì. Sự xuất hiện của cậu chỉ khiến cho buổi biểu diễn này thêm vui vẻ một chút mà thôi”.

Anh ta buông thông thanh kiếm trong tay, sau khi nghe được lời “bộc bạch”

của ta thì bình tĩnh lại nhiều, nặng nề cười ra tiếng: “Dạ Lạc, anh tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy, tinh thạch, huyết giao, linh lực, chỉ là vì một chút xú vui về đáng cười, ha ha... Phong Linh, Dạ Lạc, cho nên anh muốn để cô ấy biến mất sao?”.

“Tìm của Phong Linh... những đau đớn mà Dạ Lạc mang đến cho cô ấy đã đến đỉnh điểm rồi. A Kiếm, từ bỏ Phong Linh đi, không ai có thể chia cắt ta và cô ấy. Sống là như vậy, cho dù cô ấy chết đi, linh hồn cũng chỉ có thể do ta sở hữu, đòi hỏi kiếp kiếp với ta, cùng tồn tại bất diệt.”

“Đòi hỏi kiếp kiếp, cùng tồn tại bất diệt?”, anh ta buông tay xuống, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo.

“Đúng” ta khẳng định thêm, nói với mấy con quỷ ảnh sau người anh ta, “Ta đưa A Kiếm quay về, các ngươi tạm thời tránh ở đây một chút, anh ta có tinh thạch, không ảnh hưởng đến thông linh”, phát một đường ngân quang, không đợi anh ta cất lời, trực tiếp đưa anh ta về nhà, sau đó cùng Áo Nguyệt quay lại đỉnh của cao ốc.

Năm đạo quang trụ dần dần thu lại, trong không trung kết thành một tầng quang vân lưu động, trùm lên bầu trời đêm, giống như nước suối trong xanh lững lờ tuôn chảy, thuần khiết, trong trẻo.

“Dạ Lạc, ngài đang nuôi hổ tạo họa”, Áo Nguyệt dừng dừng nói.

Nuôi hổ tạo họa sao? Thù hận của Doãn Kiếm lớn thế nào, năng lượng của cậu ta nhường đó, thậm chí vượt qua... Hy vọng linh lực của ta có thể có tác dụng trong nội thể của cậu ta.

Nhưng mà ta không thể khống chế con người và thù hận lớn lên từng ngày, thù hận của cậu ta...

“Nếu như cuối cùng không thể dàn xếp được, thù hận của anh ta, tôi sẽ thay ngài gánh chịu”, Áo Nguyệt vẫn đang nói.

Ta cười thầm, anh ta càng ngày càng có thể đoán được tâm tư của ta rồi, bất giác thấy vui mừng: Nguyệt của ta! Vạn năm trước, trong trận ác chiến đó, nếu ta chết trong tay người, ta sẽ không có nửa câu oán thán. Nhưng sự thực, cho dù người có nguyện ý hay không, ý trời rồi... người là của ta.

Chính là như bây giờ, người có thể đem tất cả mọi thứ của mình giao cho ta, ta cũng có thể đem tính mệnh của mình phó thác cho người, cộng sinh cộng diệt, vĩnh viễn không phân bội, không chỉ bởi vì quan hệ huyết giao...

Bên kia hồ nước phía tây của thành Cốc Giang, trong không trung, yêu khí lan tràn, quần ma đông đảo, yêu ma tấn công vào. Đồ Đằng tụ tập ở đây: Song Sát, Âm Quyết, Vũ Xà Nữ, Cự Phương Quái, Giới Sủy, Ngạc Mộ, Thiên Ma Tinh Triết, Bách Trì, còn Cửu Mục, Quỷ Khô, Hô Bệ Thử và Đồ Vồng được đưa đến Ma Vực, ngoài ra còn có U Mỹ, Lang Luật Tà, Tuyết Yêu, Ngưu Quỷ, Bạch Hạc, Viêm Ma Viêm Đạc Hương, Âm Ma Âm Bách Sát, Huyết Ma Nguyên Đạo...

Trên mặt hồ trào lên sương khí đen đặc, bên trong có ba bóng dáng đi ra: Kê ở giữa là Thi Quý áo choàng màu đen, mặt nạ đầu lâu, hai bên trái phải một nam một nữ trang phục áo choàng giống nhau, tướng mạo xuất chúng, nam anh tuấn dịu dàng, nữ nhỏ nhắn đoan chính, kim phong ngọc lộ, song bích thiên thành.

“Thi Quý đại nhân, Thị Giả đại nhân”, Nguyên Đạo khiêm tốn hành lễ.

“Hai vị thân cận thuộc hạ của Ma Vương đại nhân, Diễm Truy và Diễm Hồ đã thức tỉnh, bọn họ sẽ trợ giúp cho linh hồn cả Ma Vương đại nhân tỉnh lại”, Thi Quý chậm rãi nói, “Dạ Lạc bên kia...”, nhìn ra xa, quang vân nhàn nhạt trong bầu trời đêm ở Cốc Giang, “Có hành động rồi”.

“Thi Quý đại nhân, bọn Hô Bệ Thử ra sao rồi?”, Giới Sủy ra ngoài hỏi.

“Ma tinh luyện ra từ trong ma trì, tinh phách yêu quái ngưng kết ra được giá trị rất lớn, là vật báu của Ma Tộc ta, ma tinh tự có thể khôi phục nguyên thần bị tổn hại của bọn họ, chỉ cần thời gian”, nguyên thần nhúng vào ma tinh, đáng xem. . . , bên dưới con mắt đầu lâu trống rỗng quét qua một lớp âm quang, “Mười viên ma tinh, ba kẻ bọn họ mỗi tên một viên, trừ đi năm viên trong tay Bạch Hạc, U My, Vũ Xà Nữ, Giới Sủy, Bách Trì, hai viên cuối cùng cho Diễm Trùy và Diễm Hồ, để giải trừ văn phong, thúc đẩy linh hồn Ma Vương thức tỉnh”, rồi lại quay sang hỏi Huyết Ma, “Điều tra về Dạ Lạc thế nào rồi?”.

“Bất cứ lúc nào, bên cạnh Dạ Lạc luôn có U Minh sứ giả đi cùng, có lẽ là vì linh lực của ngài ấy đột nhiên giảm mạnh, thể chất yếu ớt trong đó nguyên nhân lại không rõ ràng lắm”

“Thì Ma trái lại đã làm một chiếc giá y cho chúng ta rồi. Hắn ta rất biết tính toán tỉ mỉ, trong ý thức của cô gái tên Âu Ngưng đó có lưu lại vài thứ, ẽ là điều duy nhất không ngờ tới được, cuối cùng lại là cánh cửa mang đến sự thuận tiện lớn cho chúng ta. Ma liên của Ma Vương đại nhân lúc đầu bị hắn ta trộm đi không phải là quá tệ”, Âm Bách Sát áo mũ gọn gàng, tuy không coi là anh tuấn phong độ, nhưng lại không mất đi vẻ cương nghị sáng sủa cười châm biếm. Về ngoài và tên gọi của hắn ta hoàn toàn không tương xứng với nhau, tên là Âm Ma, thực tế vô cùng nam tính, thể hình săn chắc.

“Không phủ nhận tác dụng của Âu Ngưng, nhưng không thể lý giải được toàn bộ”, Nguyên Đạo tiếp tục nói, “Ngoài ra, tôi còn phát hiện được một chuyện rất thú vị, người thanh niên có tên là Doãn Kiếm, từng là học sinh của Sở Tiêu Nhiên, bây giờ hai người bọn chúng là kẻ thù, hình như có thâm thù đại hận”.

“Ồ? Kẻ thù của Sở Tiêu Nhiên sao?”, Vũ Xà Nữ nhướn mày lên, nở nụ cười ê m điệu.

“Trọng điểm không phải là điều này, mà là Doãn Kiếm. . . trong tay hắn ta có một viên Lam Tinh, viên tinh thạch đỏ, không ít yêu ma thèm muốn, là thần vật chân chính, hơn nữa, linh lực còn lưu lại trên tinh thạch có mười phần giống với Dạ Lạc.”

“Đó là của Dạ Lạc đại nhân?”, Ngưu Quỷ chẳng hề suy nghĩ buột ra miệng.

“Điều này có thể là một cách giải thích cho việc linh lực giảm đi một lượng lớn của ngài ấy?”, Viêm Đạc Hương giống như đã lĩnh ngộ, cánh tay chạm vào thiếu niên đang hôn xiêu phách lạc ở bên cạnh, nửa đùa nửa thật hỏi, “Tinh Triết, người thấy sao?”.

“Hừ?”, thiếu niên lười nhác khôi phục lại thần phách, đáp không trúng vào câu hỏi, “Ồ, ta chỉ có hứng thú với U Minh sứ giả bên cạnh ngài ấy”.

“...”, đúng là ông nói gà bà nói vịt.

“Tinh thạch của ngài ấy và U Minh sứ giả?”, Thi Quỷ im lặng một hồi, “Có lẽ, đối với Dạ Lạc bây giờ, chúng ta có thể...”, sau lỗ hổng của đầu lâu có tràng cười thâm ý bất minh: Công chúa của Quỷ tộc và Ma Vương đại nhân. . . Dạ Lạc, cho dù ngài có nguyện ý hay không, có vài chuyện, chẳng thể tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.9 - Chương 11: Ván Cược Lớn Nhất Cuộc Đời

Trong đại sảnh sáng sủa, mọi người tề tựu trong phòng. Mạc Tân như thường lệ rúc vào trong chiếc ghế lớn mềm mại, những người còn lại, Hoa Liên, Trịnh Khiêm, Đàm Tự Quy, Sở Tiêu Nhiên, Lê Tu, Khâu Văn Tông, Tiểu Thiện, Dịch Siêu hoặc đứng hoặc ngồi, biểu cảm khác nhau, có bình thân, có nghiêm túc, có bình tĩnh, có bình ổn, có phần hận. . . Chi Mạn và Nhị Hoa đi chăm sóc cho Iris đang bị thương và hàng chục người khác trọng thương, nói trọng thương, thực ra chẳng khác gì với tê liệt, có thể tỉnh lại không vẫn chưa biết được.

“Đề giảng ngũ hành trận, Ngự linh sư đã chịu tổn thất quá nặng nề!”, Mạc Tân dựa vào lưng ghế, đờ đẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà, hai tay nắm lại rất chặt.

“Diệt yêu trừ ma, không thể tránh khỏi hy sinh”, Trịnh Khiêm đẩy đẩy gọng kính, “Từ vong luôn luôn đồng hành với Ngự linh sư, hôm nay còn sống khỏe mạnh, ngày mai đã có thể trở thành một tử thi. Mỗi một Ngự linh sư đều có giác ngộ này, tuy đau xót, nhưng mà, chúng ta vẫn phải bước lên thi thể của đồng đội mà tiến về phía trước đánh một trận tử chiến với yêu ma, đây là số mệnh của Ngự linh sư”.

Số mệnh? Mạc Tân cười lạnh trong lòng, nếu như là số mệnh. . .

“Dù sao thì trận pháp hoàn thành rồi, sau ba ngày nữa, một số yêu quái tạp nham sẽ hủy diệt, còn lại khá là khó đối phó, cũng dễ dàng thanh diệt”, Dịch Siêu lạnh lùng nói.

“Nhưng những U Minh sứ giả đó. . .”, Lê Tu nhíu mày.

“A Tân tiểu thư, phục nguyên đồ làm xong rồi”, trên lầu, Cung Cẩm Phàm ở bên hành lang thông báo cho mọi người.

Trên đài chỉ huy lớn của mặt thất, trong luồng sáng hiện ra một người đàn ông áo choàng màu trắng bạc, một cô gái áo váy cổ trang màu xanh da trời và một cô bé áo liền váy màu vàng nhạt.

Một hàng người vây quanh bên đài nhìn lên hình ảnh, im lặng không nói, không chỉ kinh ngạc bởi vẻ đẹp dung mạo của bọn họ, mà còn cảm thán hơn bởi sức mạnh trong năng lượng của bọn họ, người đàn ông và cô bé là... “thân thích” của Phong Linh, không khó phán đoán cô gái kia cũng tồn tại quan hệ mật thiết gắn bó với Phong Linh.

Sở Tiêu Nhiên nhìn hồi lâu, tiện miệng nói: “Tôi đi xem Phi Dục ra sao”, rồi quay người đi ra bên ngoài.

“Cần phải trông chừng cậu ta cẩn thận”, Trịnh Khiêm ngữ khí không chút độ ẩm, “Vạn Kiếp tháp rất có khả năng cũng đã xuất hiện U Minh sứ giả rồi, cậu ta là người tận mắt chứng kiến duy nhất còn tỉnh táo, còn nữa, ma linh của cậu ta... phải đề phòng nhiều hơn...”.

Khóe miệng Sở Tiêu Nhiên vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, không nói gì, vẫy vẫy tay, bước chân không dừng lại.

“Tôi cũng đi thăm chị dâu”, Cung Cẩm Phàm nói đuôi.

Một cánh cửa tự động mở ra, Iris sắc mặt tái xanh đi vào, Sở Tiêu Nhiên khẽ gật đầu với cô ta, chậm rãi thông thả bước ra ngoài cửa.

“Chị dâu, chị tỉnh rồi”, Cung Cẩm Phàm có chút vui mừng, đỡ cô ta đi đến bên đài chỉ huy ngồi xuống.

Khi nhìn thấy người đàn ông trong hình ảnh, cô ta đột nhiên sững sờ: Hú?...

Tình hình gì vậy?

“Bây giờ, xử tí thế nào đối với Phong Linh đây?”, Đàm Tự Quy đề xuất.

Mạc Tân nhìn sang Iris, lại nhìn lên hình ảnh trên đài chỉ huy, bình ổn nói: “Người đàn ông tên ‘Hú’ này đã cứu Iris...”, liếc sang nhìn thấy cô ta kinh hãi một chút rồi lại quay ánh mắt về, tiếp tục nói, “Tiểu cô nương tên Diệu Âm, còn người thân thích mà Iris và Sở Tiêu đi đến căn nhà cũ tiên Phong Sơn không gặp được kia, có lẽ chính là vị mỹ nữ cổ trang này rồi, tên là Toàn Cơ, đều là tùy tùng thân cận của Dạ Lạc, U Minh sứ giả phải không?”.

“Bọn họ hình như không có ác ý”, Hoa Liên âm áp nói.

“Có ác ý hay không để nói sau”, Trịnh Khiêm tay chống lên mặt đài, chậm chậm ngồi xuống, biểu cảm lạnh lùng nghiêm túc, “Phong Linh đó có em trai tên là Dạ Ly, cô ta vốn họ Dạ, lại là chủ nhân của căn nhà đó... Dạ Lạc, giấu hồng giày sắt không tìm thấy, có được lại không tốn chút công sức, cô ta lần này lại tự chui ra ngoài”.

“Dạ Lạc? U Minh sứ giả?”, Iris bị hồ đồ rồi, “A Tân, cô vừa mới nói... là Hú đã cứu tôi? Anh ta... là U Minh sứ giả?”, Phong Linh... là Dạ Lạc?

“Ừm”, Mạc Tân đơn giản đáp lời.

“Cẩn thận suy nghĩ, bọn họ đều xuất hiện vào thời khắc then chốt, những yêu quái đó lại có sự kính sợ đối với họ, chủ động lui đi, ngũ hành trận có thể hoàn thành dường như là nhờ bọn họ giúp đỡ”, Hoa Liên lại lên tiếng.

“Cô gái kia lần trước đánh em bị thương, nhưng tối qua cô ta đích xác là đã giúp đỡ chúng ta, không giả được”, Cung Cẩm Phàm ở bên cạnh chứng thực.

“Hành động tàn ác của Dạ Lạc người người đều biết, bọn chúng biết giúp đỡ, chỉ sợ là chôn vùi đến chúc tết gà, không có ý tốt” Tiểu Thiện phản nộ, không ngờ vô ý nói ra một câu này lại khiến cho tất cả mọi người có mặt đột nhiên kinh hãi...

“Ngũ Hành trận?”, Đàm Tự Quy nói ra điều mọi người suy nghĩ.

“Chắc là không phải”, sau nửa khắc yên lặng, Dịch Siêu tiếp lời, “Tôi đã giải Thiên Chú Văn ở cổ mộ Đông Dật, không phát hiện ra điều dị thường, nếu như bị động chân tay rồi, chúng ta sẽ không thể không hề biết gì, ngũ hành trận cũng sẽ không thuận lợi như vậy”.

“Lời nói không phải là không có lý”, Khâu Vấn Tông biểu thị tán đồng, suy nghĩ một lát, đột nhiên hỏi thiếu niên bên cạnh Iris, “Cẩm Phàm, có thể điều chỉnh ra hình ảnh của Phong Linh không?”.

“Ồ, đợi chút”, Cung Cẩm Phàm vội đáp, ngồi đến trước màn hình bên cạnh, ngón tay gõ lên bàn phím nhanh như bay, ba hình ảnh lúc trước biến mất, đổi lại là một nữ sinh nhỏ bé đáng yêu, khuôn mặt trắng trẻo luôn mang theo nụ cười mím, mái tóc dài đen lác lác kẹp lên mấy lọn ở sau đầu, mặc một chiếc áo cộc tay cổ chữ V màu nhạt, quần dài màu gạo, chân đi một đôi giày thể thao trắng, trông rất bình thường, so với mấy người trước đó thực sự là khác biệt một trời một vực, chênh lệch giữa thiên ngoại phi tiên và hương dã phàm phu.

Lê Tu chăm chú nhìn lên khuôn mặt đó, trong lòng trào lên cảm giác lạ: “Đây là... Phong Linh?... Tại sao trông lại có chút quen mắt?”.

“Lê đại ca, anh nhận ra cô ấy?”, lời nói nghi hoặc của Thiên thu hút ánh nhìn của mọi người.

Lê Tu cúi đầu suy ngẫm, không đầy mấy giây sau đột nhiên ngẩng lên: “Đỉnh Linh”.

Mọi người nghi hoặc, Mạc Tân khá là ngạc nhiên...

Lê Tu giải thích, năm ngoái từng có một nữ sinh hiểu được kỳ môn dị thuật đến tìm anh ta, nói là trường học của bọn họ có con hồ yêu chín trăm năm, hy vọng anh ta có thể ra tay giúp đỡ. Lê Tu không biết rõ nữ sinh kia làm thế nào biết được thân phận của anh ta, nhưng không thể để một con yêu vật nguy hiểm như vậy mặc kệ không quản, cho nên đồng ý đến, cùng Nhị Hoa đi tiêu diệt cô ta.

Con hồ yêu đó, chính là Đinh Linh, giống cô gái này đến mười phần. Nếu không phải tận tay giết chết cô ta rồi, Lê Tu chắc chắn tin tưởng cô ta vẫn còn sống, hơn nữa có khả năng là Dạ Lạc.

“Phong Linh, Dạ Lạc, Đinh Linh...”, Mạc Tân lắc đầu, phức tạp quá, nhưng càng ngày càng tiếp cận rồi.

“Lập tức thực thi giám sát hai mươi tư giờ đồng hồ với Phong Linh, nếu như bắt buộc, thả giết nhằm một nghìn người, cũng không thể bỏ sót một người”, Trịnh Khiêm phát lệnh.

“Ha ha...”, Mạc Tân không nhịn được bật cười, “Lão Trịnh à! Anh nghĩ quá đơn giản rồi, người bên cạnh cô ta lợi hại như thế nào tối qua anh chẳng phải đã nhìn thấy rồi sao? Sẽ cho anh cơ hội xuống tay sao? Chuyện này để tôi. Tôi lên kế hoạch xong rồi, tạm thời đừng đánh rắn động cỏ”.

Trịnh Khiêm sắc mặt đen sì, trầm mặc hồi lâu mắng kính tối lại: “A Tân, hy vọng kết quả của cô sẽ không quá xấu”.

Mạc Tân khinh thường nghĩ: Đương nhiên, anh phát giác ra được thì có làm sao, ít nhất cũng đã làm rồi. Cuộc một ván này, tôi sẽ không hối hận, cho dù trước mặt là vách núi, phải tan thân nát cốt... chỉ vì, đây là ván cược lớn nhất trong cuộc đời của tôi.

Hai ngày này, thế giới thanh tĩnh đi nhiều, không khí có vẻ dễ chịu hơn nhiều rồi.

Ta ngẩng đầu ngắm trời xanh, cúi đầu nhớ bài thi, kỳ thi cuối kỳ linh quang lóe hiện... tiểu ác ma trong lòng khua cây đinh ba, khua tay múa chân... không kỳ vọng quá nhiều, qua cửa là được.

Khác với thân phận của người thường, đành vậy thôi!

Liên quan đến sự kinh thiên động địa tối hôm đó, trên báo không đăng, trên mạng cũng không đề cập, thành phố Cốc Giang rộng lớn, mà lại không có một ai biết rõ, ta không tìm được lần nữa cảm khái: Ngự linh sư, thần tượng của loài người!

Ta sờ sờ chiếc đai cổ xám bạc ở trên cổ, toát mồ hôi: Hai năm trước là chiếc chuông nhỏ, hai năm sau thăng cấp là đai cổ! Ta không phải là thú cưng!

Quay lại tối qua, lúc đi thăm Giai Đình, cô ấy cười tủm tỉm nói là có quà muốn tặng ta, từ sau lưng lôi ra một chiếc đai cổ, đeo lên cho ta, thành thực khóa lại, tóm chặt chiếc khóa nhỏ, treo lên trên cổ của mình rồi nói chiếc đai này là đặc biệt làm cho ta. Nó được làm rất tinh tế, chỉ nhìn vào lỗ khóa phức tạp kia là biết, bên trên còn khắc mấy bông hoa viole, ý nghĩa là loài hoa may mắn của cô ấy, kích thước rất vừa vặn, đeo lên không rộng cũng không chật, vất vả cho cô ấy đã phải bỏ ra nhiều tâm tư như vậy, thậm chí còn vì điều này mà phải mất thể diện nhờ đi Nghiêm Tuấn giúp đỡ.

Tóm lại là, cô ta nói, sau này không còn sợ không tìm thấy ta nữa.

Ta tối sầm mặt: Tiểu Giai Đình, chúng ta đừng chơi như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.9 - Chương 12: Mong Rằng Chúng Ta Không Phải Là Kẻ Dịch

Đầu ngón tay ta vừa điểm, đai cổ liền ảm đi. Ta không thể để Giai Đình nhìn thấy trên cổ Phong Linh có vật độc quyền của cô ấy, nhẹ nhàng vui vẻ đi trong trường. Ta định mắt lại nhìn bóng dáng trên ghế dài dưới bóng râm của cây...

“Tiểu Trinh!”, đã lâu chưa gặp cô ta rồi.

Nghe thấy tiếng nói, cô ta chậm chậm quay đầu lại, khuôn mặt tiêu tụy trắng xanh, cảm nhận lại, giống như vừa mới trải qua một cơn bệnh rất nặng, gương mặt lạnh lẽo cứng đờ, ngữ khí đều đều: “Là cậu à?”.

“Tiểu Trinh, tại sao cậu lại thành ra thế này?”, ta ngồi xuống bên cạnh cô ta, quan tâm hỏi han: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”.

Lời chưa nói ra, trong lòng mắt cô ta đã đọng đầy nước mắt, vội dùng tay gạt đi, khịt khịt mũi, giọng nói nghẹn ngào: “Mẹ... mẹ mình...”.

“Cô? Phẫu thuật của cô chẳng phải là rất thuận lợi sao? Đạo này mình không đến bệnh viện, cũng không đi thăm hai người được, cô vẫn đang điều trị phải không?”, ta giả vờ hồ đồ.

“Bà ấy... bà ấy...”, cô ta bịt miệng lại, cay đắng khóc nức lên, khổ sở nói, “Bà ấy... chết rồi...”.

Nhìn cô ta đau lòng muốn chết, lệ tuôn như chuỗi ngọc, ta không nói được lời an ủi nào, kéo thân thể run rẩy của cô ta, để cô ta dựa vào bả vai của mình mà khóc...

Khóc đủ rồi, cô ta chỉnh sửa lại áo sống một chút, lau lau đôi mắt đỏ hoe, cảm xúc ổn định hơn nhiều, nhặt ba lô và sách ở trên ghế lên: “Buổi chiều mình có môn thi, đi trước đây”.

Trong lúc bị thương đau đớn vẫn còn có thể nhớ đến bài thi, nên nói thế nào nhỉ? Hiếu học? Một sách? Không, là lý trí, ánh mắt khi cô ta rời đi, rất bình tĩnh, kiên cường... có lẽ không phải là sự kiên cường thực sự, mà là bị một thứ khác che đậy. Thứ đó, trong mắt Doãn Kiếm cũng có, chính là thù hận.

Tuần thi cử, trường học nhộn nhịp khác thường, làn sóng sĩ tình trào dâng, Tiểu Ly, rửa tay gác kiếm rồi (Câu ấy là giảng viên thực tập, thời kỳ thực tập đã kết thúc), Doãn Kiếm tái xuất giảng hồ (Doãn đại thiếu mất tích hơn nửa học kỳ quay lại, khiến các cô gái đa tình vui mừng cuồn cuộn như nước Trường Giang).

Tâm trạng của Giai Đình như ở trên mây, Di Tiên vốn không nói nhiều, từ sau khi được Tiểu Ly cứu thì càng trầm mặc hơn, Nghiêm Tuấn và Đỗ An Trác sắc mặt không được tốt lắm, dường như rất mệt mỏi. Nhưng bọn họ đều không muốn giải thích, Đỗ An Trác chỉ nói qua loa là do trước kỳ thi, buổi tối thức khuya nhiều quá rất bình thường.

Ta nghĩ hai người bọn họ tám phần là lại làm loạn rồi, Ngũ Hành trận đã bày xong, cho dù có tâm tưởng làm chút gì đó, tạm thời cũng không cần bọn họ phải bôn ba như vậy... Ngũ Hành trận phải không? Nhờ trận pháp của Ngự linh sư, Cốc Giang, cuối cùng cũng trở thành sân khấu của ta.

Mấy hôm nay, ngày ngày ta đều tránh Doãn Kiếm, chọn lối vòng mà đi, để tránh “kẻ thù gặp nhau hai bên càng giận”, bài thi hai giờ đồng hồ, ta giải quyết trong mười phút, đáp đủ các đề mục, trong lịch sử không có tiền lệ... nhanh như vậy! Các bạn học ngồi kín chỗ và giáo viên giám thị hoài nghi, kinh ngạc, ngưỡng mộ, phải biết là, rất nhiều bạn học mới vừa mới làm xong được một phần mười.

Cuối cùng như thường lệ, ta bước chân ra khỏi phòng học, chưa từng có lần nào thi cử lại có thể muốn sao được vậy như thế này, kinh hãi thế tục... như vậy, ta bắt đầu thích thi cử rồi đây!

Tầng trệt giảng đường, ta bị bắt tại trận. Xa xa, dưới gốc cây, quý công tử lạnh lùng anh tuấn cao ráo... đang đứng cùng bạn học Di Tiên... an tĩnh xinh đẹp, dường như cố tình đứng đợi ta. Thời khắc ta nhìn thấy bọn họ, vừa khéo đụng trúng hai đường ánh mắt đang bắn đến, cảm giác bọn họ giống như đang muốn tìm ta để tính sổ.

Ta nhếch nhếch khóe môi, trung ra nụ cười mỉm, cất bước qua đó, tuy không biết bọn họ đã nói gì, nhưng nội dung chắc chắn là có liên quan đến ta. Đối diện với ánh mắt nghi vấn nặng nề lạnh lẽo nghiêm nghị đó, ta càng thêm khẳng định.

“A Kiếm, Tiên Tiên”, ta giả bộ như không có chuyện gì chào hỏi, “Hai người thi xong rồi à?”.

Ừm, đợi cô”, Di Tiên nói thẳng thừng.

“...”, biểu cảm của cô ấy rất nghiêm túc!

“Tiểu Phong”, trong mắt Doãn Kiếm dịu dàng hơn một chút, “Em... vẫn khỏe chứ?”, đáy mắt có chút hàm ý không rõ.

“Hả?”, phản ứng bình thường của Phong Linh, chính là cảm giác mù mờ này, ta cứ diễn tốt vai diễn của kẻ vô tội, “Rất, rất tốt”.

“Doãn Kiếm”, Di Tiên đưa vào chủ đề chính, “Tôi nói chuyện với cô ấy”.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?”, ta chốt dạ.

Tay của Doãn Kiếm rơi xuống trên vai ta, bả vai truyền đến cơn đau đớn thấp thoáng, còn có một chút cay đắng hận ý, ta giả vờ không có chuyện gì nhắc nhở: “A Kiếm?”.

Anh ta hoảng hốt tỉnh ngộ, đồng tử dần dần trong sáng, từ từ thả tay ra...

Ta cùng Di Tiên rời đi, nghe thấy sau người có một câu hỏi rất nhẹ: “Tiểu Phong, em là Phong Linh, đúng không?”.

Đúng ta là Phong Linh, nhưng mà, lại không phải Phong Linh.

Di Tiên đưa ta đến một tòa nhà thí nghiệm, cây ngô đồng cao lớn um tùm che trời phủ đất, tòa nhà thí nghiệm cách tòa giảng đường một đoạn, thời gian thi cuối kỳ, xung quanh hầu như không có người, vắng vẻ mà lạnh lẽo.

Ta rất ít tham quan những khoa không có liên quan đến chuyên ngành của mình, nhưng mà tòa nhà này, rất quen mắt! Ta vô tình liếc thấy nhà ăn ở gần đó... liền hiểu rõ rồi.

“Dạ Lạc”, Di Tiên đột nhiên cất tiếng gọi.

“Hử?”, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện của ta.

“Cô thật sự là Dạ Lạc?”, một đôi mắt sắc bén ép bức.

“Tôi... không hiểu cô nói gì?”

“Cô đã thừa nhận với Doãn Kiếm rồi, không dám thừa nhận với tôi sao?”

”...?”

“Lần đó cô bất hòa với Điền Giai Đình, chúng ta đụng mặt ở nhà ăn cô nhận được điện thoại liền đi luôn, tôi đã bám theo phía sau, đi một mạch vào trong tòa nhà thí nghiệm này, phát hiện ra cô đã mất tích. Thời khắc đó tôi đã tin chắc vào hoài nghi của mình, cô không phải là người bình thường.”

Tin... hoài nghi? Cô ấy không nói là sinh nghi, trước đó đã có nghi ngờ rồi sao?

“Lần đầu tiên gặp cô, tôi đã có cảm giác kỳ quái không nói rõ được, thực sự sinh ra hoài nghi với cô là sau này, khi cô xuất hiện ở tháp chuông của nhà thờ. Tôi không tận mắt nhìn thấy, cũng không nghe thấy Hạ Đình nói gì, nhưng điều này không quan trọng, nguyên nhân cô đến tháp chuông đủ để khiến người ta để ý rồi, còn nữa”, cô ấy ngừng lại một chút, nghiêm túc nhìn ta, hỏi, “Tiểu Phong, bệnh tim của cô không phải là bệnh trên mặt y học, mà là chịu lời nguyên chú gì đó đúng không?”

“Làm gì có nhiều nguyên chú như vậy?”, ta cười khan, sự thông minh của cô ấy khiến người ta không có đất dung thân.

“Điện tâm đồ và các kiểm tra khác đều bình thường, tim của cô không có bệnh, đau đớn đó có hai cách giải thích, một là cố ý giả vờ, một cách khác chính là... nguyên chú. Đau đớn mà cô biểu hiện ra ngoài rõ ràng là không thể giả vờ, đáp án chỉ còn hướng thứ hai, nguyên chú, hiện tượng khoa học không thể giải thích. Tiểu Phong, cô không muốn nói gì với tôi sao?”

“Nói cái gì?”, ta rất bình tĩnh giả vờ ngốc đến cùng.

Cô ấy cũng không vội vàng, tiếp tục nói: “Khi An Trác hôn mê, tôi gọi cô đến bệnh viện, nói là hy vọng cô có thể gọi cậu ấy tỉnh lại, thực ra cô và tôi đều biết rõ, nói là gọi, trên thực tế là muốn phong ấn năng lượng trong cơ thể cậu ấy, tăng thêm phong ấn lên linh hồn của cậu ấy, để phòng ngừa năng lượng đáng sợ đó xông pha trời buộc, vô cùng nguy hiểm. Tôi đánh cược ở chỗ cô, cảm thấy cô có thể làm được quả nhiên không ngoài mong muốn... chuyện tôi không làm được, cô thật sự có thể làm được, còn làm một cách rất nhẹ nhàng”.

“Tiên Tiên”, ta bình thản hỏi, “Hôm nay cô đến để vạch trần tôi?”

“Tôi chỉ muốn tìm hiểu sự thật, và hy vọng”, cô ấy thở dài một hơi, khá bất lực, “Cô có thể giúp đỡ An Trác”.

“Cậu ấy?”, lúc đó, ta ý thức được một vấn đề.

“Phong ấn cô thêm vào trên người An Trác suy yếu rồi, luồng sức mạnh đó càng ngày càng không ổn định, nếu như cậu ấy không thể tự áp chế... sẽ...”

Là ta sơ suất rồi, linh lực của ta giảm mạnh, tất sẽ ảnh hưởng đến phong ấn linh hồn trong Đỗ An Trác, bởi vì giữa kẻ thực hiện pháp thuật và người nhận pháp thuật có tồn tại quan hệ liên thuộc linh lực, nếu ta tử vong, phong ấn của ta sẽ không còn tác dụng đối với cậu ta nữa, nhưng mà, “Cô tin tưởng tôi như vậy sao?”.

“Bởi vì, cô đến tháp chuông cứu Âu Ngưng và Lâm Hy Nhi, cô phong ấn năng lượng của An Trác cứu cậu ấy tỉnh lại, em trai cô... đêm đó đã cứu tôi, mà cô tiếp cận Doãn Kiếm...”, cô ấy nhìn chằm chằm vào ta, đột ngột chuyển lời, “Cho nên, tôi muốn dùng ánh mắt của mình để chứng minh, dùng trái tim của mình để phán đoán”, ngữ điệu thả lỏng, nặng nề nói, “Dạ Lạc”.

Ta khẽ cười: “Cô không nói, tôi tiếp cận Doãn Kiếm là vì cái gì?”.

“Trong lòng cô biết rõ, hà tất phải cần tôi nói ra hết?” “Tiên Tiên, cảm ơn...”, sự thấu hiểu của cô.

“Đừng cảm ơn quá sớm, tôi đã nói, mong rằng chúng ta không phải là kẻ địch.”

Một cơn gió hè lướt qua, lá cây bên đường vang lên tiếng rì rào, giữa trời đất, chỉ còn lại âm thanh của một chiếc lá ngô đồng vàng đang lìa cành về với đất...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 1: Chúc Mừng

Kẻ địch, cái gì là kẻ địch? Thù hận, đối địch, hà có gì lại gây thù hận? Hà có gì lại đối địch? Lợi ích, lập trường, vì lợi ích của ai? Vì lập trường của ai?

Dĩ Tiên nói mấy ngày gần đây, bọn họ phát hiện ra con thụ tinh của trang viên đó, con yêu tinh đã lớn tiếng nói muốn báo thù, để chế phục cô ta, phí không ít công phu, cho nên Đỗ An Trác và Nghiêm Tuấn trông mới có vẻ mệt mỏi như vậy. Cô ta biết Ngự linh sư áp dụng biện pháp đối phó với Cốc Giang, nếu không thì yêu tinh kia cũng không đột nhiên mất đi yêu lực, dễ dàng bị hàng phục như thế.

Ta khen ngợi năng lực của cô ta, có được nhận thức sáng suốt nhạy bén như vậy, cho dù bị cuốn vào gió tanh mưa máu, cũng vẫn có thể tự giữ mình. Chắc là Tiểu Ly có ý định thăng cấp đối với đồ chơi của mình, ít nhất phải chịu được sự bạo lực của cậu ấy.

Ta cùng Dĩ Tiên quay lại tòa giảng đường, đã gần hết giờ thi, rất nhiều học sinh tùm hai tùm ba ra khỏi phòng thi, Giai Đình gắng sức vẫy tay về phía bọn ta: “Tiểu Phong...”.

Dưới gốc cây chỉ có một mình cô ấy, cứ oán thán là đã đợi rất lâu rồi còn mớ di động ra xem giờ, đã trọn vẹn nửa tiếng đồng hồ. Ta nghi hoặc, chuông báo hết giờ vẫn chưa vang lên mà, cô ấy nộp bài thi trước giờ sao? Doãn Kiếm đâu rồi?

Giải thích của Giai Đình như sau: Vì chịu sự ảnh hưởng nghiêm trọng từ ta, các bạn trong lớp bị kích thích nặng nề, hơn một nửa số người đã nộp bài thi trước một tiếng đồng hồ, bọn họ cũng không phải ngoại lệ, vội đầu gối sức viết lách, cuối cùng, cô ấy cùng Nghiêm Tuấn và Đỗ An Trác đã ra sớm bốn mươi phút.

Ta toát mồ hôi, một tuần gần đây, sức hút của ta trở nên lớn, các bạn trẻ à, đừng mù quáng đi theo sự cám dỗ như vậy! Sinh viên ngành tài chính đều chú trọng số lượng, theo số đồng!

Giai Đình tiếp tục giải thích: Mấy người lập tức này ra ý định ăn mừng kỳ thi kết thúc thuận lợi, còn rất mặt dày vô sỉ đẩy việc thanh toán lại cho Doãn Kiếm. Sau đó Đỗ An Trác đi tìm Âu Ngưng, Doãn Kiếm và Nghiêm Tuấn đi tìm địa điểm dùng bữa, cô ấy tình nguyện ở lại đợi bọn họ và nhận nhiệm vụ thông báo.

Ta cảm giác như cô ấy có ý, lập tức này ra ý... he he... Giai Đình cậu bắt ai là ai chứ?

Tầng trệt khách sạn năm sao hạng nhất nhì thành phố Cốc Giang, ta nhìn lối vào sa hoa lấp lánh ánh vàng, cảm khái vô hạn: Doãn đại thiếu gia, anh vung tay thật là hào phóng! Bình thường chẳng phải vẫn rất khiêm tốn sao? Ta lại cảm khái: Không nên so sánh giữa người với người, ôi cái khoảng cách giàu nghèo trong xã hội này! Anh định để tầng lớp bình dân ngưỡng mộ đồ kỳ đến uất hận sao? Giai Đình à, đừng có vui đến quên cả không chế, lời kéo ta vào trong có được không? Ta tự đi được mà.

Đi vào phòng bao giàu có hoa lệ, bốn người đều đã đợi sẵn, Giai Đình tích cực kéo ta đến vị trí trống bên cạnh Doãn Kiếm. Cô ấy thuận thế ngồi luôn bên cạnh ta, chỗ còn lại là Dĩ Tiên. Một bên khác của Doãn Kiếm là Đỗ An Trác, Âu Ngưng và Nghiêm Tuấn.

Cùng lúc, nhân viên phục vụ lần lượt đi vào đưa món ăn, trên bàn đã mở hai chai sâm panh, Giai Đình vừa rót cho ta một cốc rượu đã bị Doãn Kiếm đưa tay ra đón lấy, đổi thành một cốc trà hoa cúc nóng hổi.

“Sức khỏe cô ấy không tốt, lấy trà thay rượu”, anh ta tùy ý nói, một câu nói quan tâm nhưng ngữ khí hơi lạnh lùng.

Không khí vốn dần dần tốt đẹp, nhiệt tình cao trào lại vô cớ trở nên lạnh lẽo...

“Ngày mai nghỉ hè rồi, đây là bữa cơm cuối cùng trong học kỳ này, cũng là trong năm hai của chúng ta, mọi người cạn một ly trước nào”, Đỗ An Trác nói một câu mở màn.

“Được cạn ly”, Nghiêm Tuấn phụ họa.

Cụng ly xong, ta khẽ nhấp một ngụm trà, cảm chiếc cốc để lòng bàn tay hút lấy nhiệt độ ấm áp: “Mọi người nghỉ hè đều ở lại Cốc Giang phải không?”.

“Ừ, tôi tiếp tục ở lại Cốc Giang tu hành”, Dĩ Tiên lạnh nhạt trả lời.

Âu Ngưng đương nhiên là cùng Đỗ An Trác ở lại, ta nhìn sang Nghiêm Tuấn: “Tiểu Tuấn thì sao?”.

“Tôi... ở lại đây, giống An Trác”, cậu ta trả lời qua loa, trong mắt ẩn chứa sự phức tạp không rõ.

“Oa... tất cả thống nhất với nhau trước rồi sao, suy nghĩ nhất chí như vậy!”, Giai Đình vừa uống rượu, gò má hơi ửng hồng, hưng phấn quá mức, bò lên vai ta, bắt đầu tám chuyện, “Ài, Tiểu Phong, cậu và Doãn đại thiếu tiến triển thế nào rồi?”.

Không tiến triển, ta kìm nén kích động muốn lườm cô ấy, cười khan, trở thành kẻ thù có coi là một sự tiến triển không...

“Cũng không tệ”, Doãn Kiếm coi như bên cạnh không có người, từ dưới gầm bàn kéo lấy tay của ta lại đặt lên đầu gối, càng nắm càng chặt, “Nghỉ hè chúng tôi sẽ ở bên nhau”.

Ta rất bi ai thay cho bàn tay đáng thương của ta, bị ai vì lời nói dối “thiện ý” của anh ta, bị ai kìm nén nỗi đau, ngâm nước mắt trong lòng: Không cần lần

tránh, công khai nói thẳng nhé mọi người!

“Ha ha... chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng hai người”, “Giai Đình gắng sức thể hiện phong thái tám chuyện, sản đến bên ta, “Tiểu Phong, cậu vô địch siêu cấp may mắn đó, có phải do nhiệt tình quan tâm chăm sóc người bị bệnh nên đã tùm chặt được anh ấy rồi không? Chẳng trách ngày ngày đều không đến lớp”, cô ấy cười rất... gian trá rồi bùng cốc rượu lên, “Nào, tôi kính người có tình cuối cùng cũng thuộc về nhau, An Trác, Nghiêm Tuấn...”, ánh mắt tình quái ra hiệu cho bọn họ cũng rót vào hai ly.

Ta hết lần này đến lần khác nhìn sự kích động muốn thổ huyết, Giai Đình, cô quá mức chú trọng sự việc này rồi đó. Chúc mừng, điều này đối với ta không phải là không có chỗ tốt, cuối cùng cũng thoát ly khỏi ma trảo rồi.

Ta đoán từ lượng của Doãn Kiếm chắc chắn rất tốt, chỉ không ngờ lại tốt đến như vậy, uống liền năm sáu cốc mà chẳng khác gì so với lúc chưa uống. Giai Đình vui đến mức không biết mệt mỏi tìm đủ mọi cớ để tiếp hết cốc này đến cốc khác, còn giả vờ nghiêm túc, cố ý lờ ta uống, thực ra là dụ anh ta uống thay. Người kia cũng không cự tuyệt đổ vào bụng hết cốc này đến cốc khác...

Rõ ràng là cô ấy muốn chuốc say Doãn Kiếm, nguyên nhân ấy à, có lẽ là muốn ta đưa anh ta về nhà. Nói một cách hoa mỹ thì là cố tạo ra cơ hội cho hai người bọn ta tiến triển.

Đau đầu, thật là đau đầu: Người thì không chuốc say được, kết quả chính bản thân mình lại đi không vững nổi nữa.

Ta duy trì sự trầm mặc của thực nữ, yên tĩnh hưởng thụ cao lương mỹ vị, đồ ăn ngon có thể khiến người ta vui vẻ, câu nói này rất hay! Mặc kệ bọn họ đầu rượu ra sao thì đầu, đối với những câu hỏi của Âu Ngưng, Dĩ Tiên, ta dùng nụ cười mỉm dịu dàng làm chiêu bài chống đỡ. Cho đến khi bữa ăn quý tộc này kết thúc, Giai Đình không tiếc hy sinh thân mình, Doãn Kiếm có chút ngà ngà say.

Lúc rời khỏi, ta thấy anh ta day day my tâm, đồng tử có chút mờ lung nhưng ý thức thì vẫn tỉnh táo, ta thật bội phục, anh ta phải uống đến mấy chục cốc rồi.

Đi ra khỏi khách sạn, sắc trời đã đen, ta đỡ Giai Đình bước chân lảo đảo đi ra cửa, cô ấy mụ mụ hứng chí phùng phùng kiến nghị đi hát karaoke, đúng là giầy vò người ta, chỉ cần cô ấy đừng ngủ ở giữa đường thì ta đã phải khấn A Di Đà Phật rồi.

Kiến nghị của Giai Đình không được ai tán đồng, cô gái nào đó cứ hét lớn ầm ĩ, nổi cơn điên rượu. Trong tình hình nguy cấp, anh hùng Nghiêm Tuấn đã oai dũng xuất hiện, kéo tay Giai Đình, cưỡng ép đưa đi, thế là thế giới lại thái bình.

Dĩ Tiên thấp giọng nói gì đó với Doãn Kiếm, hai người đi sang một bên thì thầm to nhỏ.

“Tiểu Phong”, Đỗ An Trác nhìn bóng người đang nói chuyện cách đó không xa, hỏi, “Cậu thích Doãn Kiếm sao?”.

“Rất nhiều cô gái thích anh ấy mà!”.

“Tôi đang hỏi cậu.”

“... Ừm, thích”, nhưng không giống như thích mà cậu nói. Ta không giải thích, hiểu nhầm thì hiểu nhầm, cũng chẳng có gì nghiêm trọng, những điều này sẽ cùng với Phong Linh rời đi, tan biến như khói mây.

Biểu cảm nghiêm túc của cậu ta dần thả lỏng: “Doãn Kiếm tuy chẳng coi trọng, chẳng bận tâm gì đối với rất nhiều việc, có chút kiêu ngạo nhưng thực ra con người cậu ấy rất tốt, rất trung nghĩa, hy vọng... cậu ấy thật lòng với cậu, tôi chúc phúc hai người”.

“Cảm ơn!”, ta cười đáp. Đỗ An Trác là chàng trai có tương lai tươi sáng như vậy, luôn nhìn vào ưu điểm của người khác, đơn thuần trong sáng, chân thành, không giả tạo, chơi với cậu ta rất thoải mái, không có phiền não và áp lực, không có lừa dối hay giả tạo, chỉ có sự chân thành khiến người ta ngưỡng mộ, cho nên Doãn Kiếm mới nguyện ý qua lại với cậu ta.

Khuôn mặt đẹp trai đột nhiên ngưng đọng, cậu ta ấn vào huyệt thái dương, hô hấp có phần gấp rút, giống như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn nào đó.

“An Trác, An Trác...”, Âu Ngưng cuống quýt đỡ vai của cậu ta, vô cùng lo lắng”, An Trác, anh làm sao vậy?”.

“Không sao”, cậu ta bình ổn lại, xoa xoa tay, “Có thể là do đã uống quá nhiều”.

“Tiểu Trác, cơ thể khó chịu thì cùng Tiểu Ngưng về trước đi, tôi ở đây đợi bọn họ, Tiên Tiên có thể đến nhà tôi, đừng lo lắng”, với thân thủ của cô nàng Dĩ Tiên kia, một mình đi lại trong đêm ở Cốc Giang không thành vấn đề, không cần phí công lo lắng làm chi.

Âu Ngưng thấy sắc mặt Đỗ An Trác đã khá hơn một chút, trái tim cũng bớt thấp thỏm, ánh mắt dừng lại phía ta: “Tiểu Phong, tôi có lời muốn nói với cô”.

“??”, cả ta và Đỗ An Trác đều cảm thấy kỳ quái.

Hai người đi xuống mấy bậc, đến bên bồn hoa màu sắc đan xen xanh đỏ tím vàng, đèn đường gần đó phủ lên những bông hoa một tấm lụa sương mơ hồ, như có thể dẫn dắt những người đang buồn bã suy sụp chìm vào giấc mộng.

Âu Ngưng hít thở một hơi thật sâu, muốn nhìn mà lại không dám nhìn ta, đành cup mắt nhìn bồn hoa: “Tiểu Phong, xin lỗi cô”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 2: Nội Tình

Xin lỗi cô, ba chữ thể hiện ý xin lỗi, sẽ luôn đi kèm với những tổn thương.

Một người khi phải nói ra ba chữ này, có lẽ là sự thoái thác vô nghĩa nhưng cũng có thể cần đến một dũng khí vô cùng lớn, Âu Ngưng thuộc loại người phía sau.

Xin lỗi cô? Những người bên cạnh nghe sẽ thấy có chút mơ hồ không hiểu, ta và cô ấy tiếp xúc không nhiều, nút thắt duy nhất chỉ có Đỗ An Trác, cũng sớm đã cởi bỏ rồi, theo lý mà nói, cô ấy không thể có lỗi với ta, hơn nữa, ta đã từng xen vào chuyện tình cảm của cô ấy. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, lời xin lỗi của cô ấy, không phải là vô lý, chuyện cô ấy giấu giếm chính là những gì ta muốn biết.

Cho dù hiểu rõ, ta vẫn cứ hỏi: “Tại sao phải xin lỗi tôi chứ?”.

“Tôi...”, cô ấy do dự, khó khăn mở miệng, có lẽ đang đấu tranh tư tưởng, sau cả nửa phút tay phải mới chậm chậm bóp lên eo, nắm nắm, như đang hạ một quyết tâm gì đó rồi ngẩng đầu lên nhìn ta, “Tiểu Phong, tôi... trước đây không nên hoài nghi cô, cho rằng cô sẽ cướp đi An Trác, tôi xin lỗi...”, cô ấy cúi đầu xuống, như đứa trẻ phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ được.

“Không sao”, ta tiếp nhận ý xin lỗi của cô ấy, nhưng đây không phải là đáp án mà ta mong muốn. Từ ánh mắt tránh né của cô ấy, không khó để đoán ra được, cô ấy vẫn còn chuyện chưa nói.

Bỏ đi, ta không muốn tìm hiểu, thị phi trên đời ai có thể phân rõ được, cho dù cô ấy làm gì, đều chỉ là muốn bảo vệ tình yêu của mình mà thôi.

“Tiểu Phong, tôi...”, cô ấy lại lần nữa do dự, lời vẫn chưa nói ra khỏi miệng.

“Âu Ngưng”, Di Tiên đã nói chuyện xong với Doãn Kiếm, đi đến phía bọn ta, “Muộn rồi, chúng ta về trường thôi!”, rồi lại quay sang nói với ta, “Tiểu Phong, Doãn Kiếm uống nhiều rồi, không lái xe được, phiền cậu đưa cậu ấy về”.

Ta nhìn sang một đầu khác của bậc cấp, Doãn Kiếm đã nói lỏng cả vạt, chống lên lan can, khom eo xuống, như đang muốn nôn sau khi uống say, Đỗ An Trác ở bên cạnh trông nom... anh ta vừa rồi chẳng phải vẫn còn rất tỉnh sao?

Sau khi ba người đi, ta đỡ Doãn Kiếm, định làm cho anh ta bất tỉnh bằng pháp trận truyền thống, hai giây là xong, tiết kiệm được cả tiền lẫn thời gian đi xe, vừa tiện lợi vừa có nhiều lợi ích kinh tế, thật tốt biết bao!

Tính đi tính lại, ta thì nghĩ như thế, nhưng anh ta lại không để cho ta được như ý, ánh mắt bỗng chốc sáng tỏ hơn nhiều, trước khi ta ra tay đã cướp lời trước: “Tiểu Phong, đi cùng anh”.

“...?!”, đại thiếu gia, anh già say đúng không?

Trăng sáng treo cao, gió mát rì rào, hai người chậm chậm bước đi trên vệ đường vắng vẻ, tắm mình trong ánh sáng mờ ảo mộng lung của đèn đường, khoảnh khắc này, quang cảnh này, bên cạnh lại có thêm một anh chàng đẹp trai phong độ, lãng mạn mà các cô gái đều mơ ước, quả không thích hợp với ta.

“Em không hiểu kỳ xem Di Tiên nói gì với anh sao?”

“...”, ta sâu sắc nhận thức rõ được sự hiểu kỳ có thể hại chết con mèo, tình nguyện không tìm hiểu cho đầu óc thanh thản.

Thấy ta không nói chuyện, anh ta tự nhiên lại cười, nụ cười rất nhẹ, rất nhạt và rất đẹp: “Cũng đúng, chuyện em biết được quá nhiều không cần bận tâm đến mấy chuyện này”, nói rồi bước chân dừng lại, quay người sang nhìn thẳng vào ta, tay giữ trên hai vai của ta, nghiêm túc mà chân thành, “Di Tiên nói với anh, em là Phong Linh”.

“Tôi vốn dĩ chính là Phong Linh.”

“Em cũng là Dạ Lạc.”

“...”, ta cứng đờ, lựu đạn cũng thích vút từ phía sau sao?

“Nhưng không phải là anh ta.”

“...”, giày vò, đúng là giày vò người ta, không thể nói hết một lượt được sao?

Khóe miệng anh ta khẽ trưng ra nụ cười, nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, giọng nói dịu dàng: “Em biết điều này đối với anh quan trọng biết nhường nào không, Tiểu Phong?”

“A Kiêm, tôi...”, không đáng để anh phải trả giá.

“Anh ta nói em sắp chết rồi.”

“Tôi biết.”

“Anh ta nói... em chỉ có thể là của anh ta.”

“Vậy sao?”

“Không có ai có thể xen vào giữa bọn em, cho dù có chết đi, linh hồn của em cũng chỉ có thể thuộc về anh ta, đời đời kiếp kiếp với anh ta... sẽ không chia lìa.”

Ta đứng thẳng người dậy, bình thần nhìn anh ta: “A Kiêm, ngày mai, tôi đến Quảng An”.

“Đây là sự thương hại của em phải không?”

“Không, là tâm nguyện của Phong Linh, muốn đi hết đoạn đường cuối cùng này bằng nụ cười, mặc kệ sau này đi đâu về đâu.”

Anh ta túm lấy bờ vai của ta, đồng tử đen thẫm dần chuyển thành lạnh lẽo, giữa bờ môi mỏng thốt ra hai chữ: “Dạ Lạc... Dạ Lạc, anh ra đi, Dạ Lạc... anh ra đi, ra đi...”.

“A Kiêm”, ta ôm lại anh ta, cảm nhận được luồng kích động bất ổn đó, “Đừng gọi anh ấy, Dạ Lạc không cứu nổi Phong Linh, những ngày sống cuối cùng, Phong Linh muốn sống trong thế giới không có Dạ Lạc”.

“Chưa từng thấy em và anh ta cùng xuất hiện một lúc, là bởi vì nguyên nhân này sao? Em thật sự muốn giải thoát khỏi anh ta?”

“Nhưng mà tôi không làm được, A Kiêm, có thể thuận theo tâm ý của tôi, để tôi tùy tiện một lần được không?”

“Có thể”

Ta và anh ta ôm nhau dưới bóng đèn đường, giống như một đôi tình nhân dựa dẫm vào nhau để tìm kiếm sự an ủi, thời khắc này, chỉ có hai linh hồn loài người bình thường đang liếm láp vết thương cho nhau...

Mạc Tân mặc áo ngủ đẩy cửa phòng của Iris dưới ánh mắt nghi hoặc của cô ta, bò lên Trên giường, lật chăn ra, chui vào bên cạnh, rồi lại kéo chăn, sau đó yên tâm nhắm mắt.

“A... A Tân?”, Iris nhất thời kinh ngạc.

Mạc Tân lật người lại, nhấc một cánh tay lên vát ngang lên người cô ta, đôi mắt đen láy trong bóng tối trở nên trong sáng vô cùng, Iris hoảng sợ: Cô ta... cô ta muốn chơi trò gì vậy?

“Iris, cô quay về Mỹ đi!”

“A Tân”, Iris kinh hãi, thân thể đang muốn nhảy dựng lên thì bị Mạc Tân ôm chặt, ấn xuống, hơi giận dữ, “Thời khắc then chốt thế này, tôi làm sao có thể lâm trận đào ngũ chứ?”.

“Không phải là lâm trận đào ngũ”, Mạc Tân khẽ giọng nói, “Iris, thân phận đối ngoại của cô là cảnh sát hình sự quốc tế, lần này là phía bên Mỹ điều cô quay về, hợp tác trợ giúp bắt mấy tên tội phạm quốc tế vượt biên. Cùng Cẩm Bình ngày mai sẽ đến Cốc Giang đón cô. Cẩm Phàm, tôi sẽ gắng hết sức nghĩ cách để cậu ấy rời khỏi chỗ này, còn em họ cô, Nghiêm Tuấn, bọn họ có Lương Dĩ Tiên, tạm thời sẽ không xảy ra vấn đề gì. Chúng ta cũng sẽ dốc hết sức... chỉ cần tránh qua được trận chiến này, sau khi kết thúc, tất cả sẽ lại trở nên tốt đẹp”.

“Tôi không đi, tôi sẽ không vứt bỏ bọn cô để làm nhợc phu.”

“Lẽ nào cô có thể vứt bỏ vị hôn phu?”

“Tôi...”, Iris trầm mặc, vị kỹ sư Vật lý Hoa kiều kia, trong một lần làm nhiệm vụ trừ yêu, trùng hợp cô ta đã cứu được em trai Cẩm Phàm của anh ta và quen biết anh ta, sau đó hai người yêu nhau. Cẩm Phàm cũng vì điều này, quyết ý gia nhập vào Cục đặc phái, những điều này Cẩm Bình không biết rõ lắm, chỉ biết cô là cảnh sát hình sự quốc tế em trai muốn theo cô sống trong nước, đợi công việc của cô hoàn thành thì sẽ cùng nhau quay lại Mỹ.

“Iris, cô có chồng sắp cưới, có một tương lai hoàn chỉnh, không giống với các Ngự linh sư khác. Cô không phải là nhợc phu, mấy tên tội phạm đó là tội phạm mà tủy lưu vong ở nước ngoài, nhiệm vụ của cô là bắt được bọn chúng. Đó là thế giới ngoài ánh sáng của loài người, không giống với thế giới trong

bóng tối của Ngự linh sư, nhưng mục đích giống nhau.”

“A Tân”, im lặng hồi lâu, Iris chậm rãi lên tiếng, “Tôi không thể quá ích kỷ”.

“Đúng, cô không thể quá ích kỷ, để người yêu của cô đau lòng”, giọng nói của Mạc Tân vẫn thấp trầm, “Ngủ đi, Iris”.

Sân bay Cốc Giang, một người đàn ông nho nhã cao lớn đón lấy va li hành lý trong tay của Iris, Cung Cẩm Phàm đi lên ôm anh ta: “Anh, em muốn ở lại thêm một thời gian nữa, anh hãy đối xử với chị dâu cho tốt, đợi em quay về tham dự hôn lễ của hai người”.

“Bọn anh không vội, em đã vội trước rồi”, Cung Cẩm Bình vỗ lên bả vai rắn chắc của cậu ta, “Tiểu tử được đó, có chút mùi vị của nam tử Hán rồi, để em ra ngoài rèn luyện rất có thành quả đó! Một mình, phải học cách tự chăm sóc bản thân mình, đừng có chơi bời quá”.

“Chị họ”, Nghiêm Tuấn nhìn Iris, cô ta đang tưởng rằng em họ có lời quyến luyến không rời xa, tâm huyết ruột gan gì đó, lại thấy cậu ta hít thở một hơi thật sâu sau đó buồn bã nói, “Đi rồi cũng tốt”.

“Cộc...”, một cái cốc đầu.

Nghiêm Tuấn lệ tuôn rào rào: Sớm biết em đã chẳng đến rồi.

“Em chính là em họ mà Iris thường nhắc đến, Nghiêm Tuấn nhỉ?”, Cung Cẩm Bình thân thiện đuổi tay về phía cậu ta, “Anh là Cung Cẩm Bình, chồng chưa cưới... của chị họ em”.

Nghiêm Tuấn nắm lấy bàn tay kia, ánh mắt lờm lờm Iris: Chị họ, chị giấu kỹ quá, em phục rồi.

“Đây là em trai anh, Cung Cẩm Phàm”, Cung Cẩm Bình giới thiệu, “Cậu ấy ít tuổi hơn em, nếu như không phiền, em có thể coi cậu ấy như em trai, sau này có thể là người một nhà rồi, Cẩm Phàm ở Cốc Giang có gì khó khăn không thuận lợi, hy vọng Tiểu Tuấn có thể quan tâm nhiều hơn”.

Nghiêm Tuấn và Cung Cẩm Phàm nhìn nhau một cái...

Trước khi lên máy bay, Iris nói một câu trong lòng: “A Tân, đợi tôi quay lại”, Hú, tôi vẫn còn chưa nói tiếng “cảm ơn” với anh ta...

Hai đứa trẻ lớn đầu tiên chân hai người xong, cùng đi ra khỏi sân bay, lại nhìn nhau lần nữa, đột nhiên rút ngắn được rất nhiều khoảng cách, thoải mái cười, kẻ vai cùng sánh bước.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 3: Thử Tin Tưởng

Từ lúc thi cuối kỳ đến bây giờ, ta vẫn luôn có loại cảm giác bị giám sát, xem ra, sau khi trải qua đêm đó, Ngự linh sư đã chia mũi nhọn về phía ta rồi, chỉ không biết bọn họ dự định động thủ vào khi nào thôi.

Ta quay lại Quảng An, Doãn Điệp là người kinh ngạc nhất, tìm ta để chất vấn. Giải thích của ta là, lần đó uống trà với cô ấy, ta chỉ nói “ngày mai” sẽ không đến Quảng An, nhưng không nói là sau này cũng không đến. Cô ta tức giận đùng đùng, đi thang máy chuyên dụng lên thẳng phòng làm việc ở trên tầng thượng, tìm anh trai tranh luận...

“Anh trai, anh đã có chị Nhân Nhân, còn nói sẽ đính hôn với chị ấy, sẽ lấy chị ấy, nhưng tại sao vẫn còn quan tâm đến cô gái này như vậy?”, Doãn Điệp chỉ cần nhắc đến ta, hình tượng thực nữ sẽ biến mất sạch sẽ.

“Tiểu Điệp, em quản quá nhiều rồi”, Doãn Kiếm cố ý nghiêm mặt lại, “Em đến Quảng An là để giúp anh kinh doanh, không phải là để quản đời tư của anh, làm tốt công việc ở chức vụ của mình đi, những thứ khác không cần em hỏi đến”.

“Anh là anh trai ruột của em, chuyện của anh, em làm sao có thể không nghe, không hỏi”, Doãn Điệp cật lý, gắng sức tranh biện, “Cô gái này chắc chắn là để ý đến địa vị, thân phận của anh, tham lam của cái, ái mộ hư vinh, cô ta có gì tốt, khắp người trên dưới không có lấy một ưu điểm, giả ngây thơ giả thuần khiết, một bụng xấu xa, anh trai, anh bị cô ta thuốc mê gì rồi, mau chóng tỉnh táo lại một chút đi có được không?”.

“Bốp...”, một cái tát vô cùng chói tai vang vọng. Doãn Kiếm sắc mặt rất khó coi, sau khi đánh xong lại lập tức lộ vẻ hối hận.

Ta không dám tin, anh ta đã đánh em gái ư?! Kẻ xúi giục chủ mưu lại là ta?

Ôi cái vợ kịch chết tiệt này!

Doãn Điệp ôm lấy bên mặt, nước mắt lưng tròng, trông rất ảm ức. Ta nhìn thấy mà trong lòng thương xót, bất giác muốn an ủi: “Tiểu Điệp...”.

Cô ấy không hề niệm tình, hung dữ đẩy ta ra, khóc lóc lao ra khỏi phòng làm việc. Ta loạng choạng mấy bước, thân thể theo quán tính đổ về phía sau, may được Doãn Kiếm kịp thời đỡ lấy, trên mặt anh ta tràn đầy sự ăn năn hối hận: “Anh xin lỗi Tiểu Điệp...”.

“Anh không nên đánh cô bé, cô ấy là em gái thân thiết nhất của anh, em gái duy nhất”, ta đứng vững thân người, khê than.

“Nhưng” anh ta cân nhắc một lát, khóe miệng kéo ra một nụ cười nhạt thảm hại, “Em là duy nhất...”.

“Không lấy gì làm vinh hạnh lắm” ta cười nhạt, hiểu rõ câu duy nhất kia, quay bước đi về phía cửa phòng, chưa đi được mấy bước thì gặp Tôn Chí vội vàng đi đến, Doãn Kiếm đang lo lắng cho em gái, cho rằng cô bé đã xảy ra chuyện.

Tôn Chí vội nói không phải là nhị tiểu thư rồi lại nhìn thấy ta vẫn chưa đi ra khỏi phòng làm việc, mặt có chút khó xử.

“Không sao cả, nói đi!”, Doãn Kiếm không hề bận tâm.

“Là hệ thống an toàn của chúng ta...”

“Làm sao?”

“Đã bị thâm nhập rồi.”

Quảng An có hệ thống phòng ngự hoàn mỹ thuộc loại tốt nhất thế giới, hacker mạng nổi tiếng khiến các giới nghe thấy mà sợ hãi có biệt hiệu là T cũng từng thừa nhận, Quảng An là nơi mà anh ta cố sức cho đến bây giờ vẫn muốn tiến vào nhưng chưa được.

Đối phương là cao thủ loại gì?

Đơn giản là hệ thống nhân viên thao tác của Quảng An kịp thời ứng cứu, tư liệu cơ mật bị trộm đi không nhiều, hạng mục lớn nhất chưa bị công khai... do Doãn Kiếm đích thân tự tay hoàn thành...

Đã là cơ mật, ta cũng không tiện nghe thêm nữa. Thất thần một chút, ta đột nhiên nhớ ra, Tinh Hà chẳng phải đang chinh phục máy vi tính sao? Đã mấy tháng rồi, với thần tử đó của cậu ta... liệu có phải... cậu ta đang dờ dờ trò quỷ gì không?!

Xáo động do sự kiện này chỉ hạn chế trong nội bộ phòng an ninh, không mở rộng tầm ảnh hưởng, hơn nữa rất nhanh chóng được xử lý ổn thỏa, chỉ như một đoạn nhạc đệm hơi lọt xen vào bản nhạc, các phòng ban trên dưới trong Quảng An vẫn việc ai nấy làm, rất hài hòa, khả năng quản lý quá tốt, thật lợi hại!

Ta quay về Dạ trạch trước, việc đầu tiên là vào phòng của Tinh Hà, cậu ta đang nhàn nhã ngồi trong chiếc ghế lưng cao... đối diện với chiếc máy tính, tiếng Anh tràn ngập màn hình, ta nhìn ra được một từ khóa: Wall Street.

Cậu ta muốn hack Phố Wall?! Hậu quả của khủng hoảng tài chính đã đủ thê thảm rồi, cậu ta còn định đâm thêm một nhát dao nữa, há chẳng phải là ngày tận thế sẽ đến sớm sao?

“Tinh Hà”, ta học theo phong cách không biểu cảm gì của cậu ta, hỏi, “Người đang làm gì vậy?”.

“Tư liệu nội bộ của Quảng An.”

“...?”, thật sự là nguoi!

“Không phải tôi”, cậu ta rất vô tội, “Tôi cùng lắm chỉ là cướp bóc giữa đường thôi, có người đã nhanh hơn một bước”.

“Ai?”

“ST.”

“Hử?”

“Đã từng nghe đến T chưa?”

“Ừm.”

“Surpass T, tự khoe khoang là còn lợi hại hơn T, sự thực cũng như vậy.”

“...”

“ST này có khả năng là con gái.”

“Người làm sao biết được?”

“Trực giác.” “Nội dung?”

Quảng An và mấy nhà đầu xỏ tài chính lớn của Phố Wall đạt được thỏa thuận hợp tác, sẽ trở thành cộng đồng Lehman thứ hai khổng lồ chế kinh tế toàn cầu, đây là một phần của thỏa thuận.

“...”, rất mạnh mẽ, ta bội phục, “Có thể tóm được ST không?”.

“Chạy rồi.”

“...”, người rất thành thực.

“Tôi truy đuổi rất sát, cuối cùng không phải là bị quăng đi, mà là cô ta đột nhiên không thấy đâu nữa, giống như bắt được một con thú săn nhưng nó lại đột nhiên biến thành một khối không khí, biến mất.”

“Là rất kỳ quái.”

“Cách ẩn thân của cô ta rất đặc biệt.”

“Sau đó?”, kết quả thế nào?

Cậu ta vô hồn nhìn ta, nói: “Ngài đã đến”.

“...”, ta thấy lạnh, dật dờ lưng thưng rời đi, mong cậu ta thứ lỗi vì đã gây cản trở .

Mạc Tân gọi Cung Cẩm Phàm đến thư phòng, đưa cho cậu ta một chiếc hộp đen hình phẳng kích cỡ bằng lòng bàn tay, bên trên có thêm một tầng khóa mật mã mở bằng dấu vân tay, chỉ có cô ta và một người khác có thể mở, trình trọng dặn dò: “Cẩm Phàm, nhất định phải tận tay giao nó cho Hoắc Nhân Nhân của phòng an toàn cảnh báo số Một, lập tức đi ngay, không được kinh động đến người khác”.

“A Tân tiểu thư?”, Cung Cẩm Phàm cầm chiếc hộp nhỏ nghi hoặc.

“Sự việc vô cùng quan trọng, nhất định phải giao tận tay chính chủ, tôi tạm thời không thể giải thích cho cậu được, Cẩm Phàm, cậu tin tưởng tôi, đúng không?”

“Vâng”, Cung Cẩm Phàm không chút do dự gật đầu, “A Tân tiểu thư, xin hãy yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển đến nơi”.

“Được”, Mạc Tân dẫn cậu ta đến bên cạnh giá sách ở trong cùng, mở cánh cửa ẩn ra, “Cậu đi ra ngoài từ đây, khởi động pháp trận truyền tiễn, đến tổng bộ rồi, không được nói gì khác, trực tiếp đi tìm Hoắc Nhân Nhân, hiểu rõ rồi chứ?”.

“Vâng”, Cung Cẩm Phàm đồng ý, “A Tân tiểu thư, mọi người phải cẩn thận, tôi đưa xong đồ sẽ quay lại hội họp với mọi người”.

Đừng quay lại nữa, Mạc Tân nghĩ trong lòng, người không thể dứt được thế giới ngoài sáng kia không nên đi vào con đường của Ngự Linh sư.

Mấy ngày này, sức mạnh của ngũ hành trận không ngừng suy giảm, đây không phải là dấu hiệu tốt...

Trong một căn phòng trà kiểu cổ, Ca Dư nhìn ra bầu trời bên ngoài, tư duy xoay vòng vòng, bởi vì thay đổi bất ngờ của đêm đó, không thể không nghĩ kinh doanh hơn chục ngày, tạm tránh Ngự linh sư. Trước mắt, kết giới phòng ngự của Cốc Giang rõ ràng suy yếu, bản thân lại có thể ra ngoài được, nhưng không biết vì cớ gì, cô ấy... là cô ấy gây rối từ bên trong sao?

“Ca Dư, người cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”, Hồng Nhi đi đến bên cạnh anh ta.

“Ừm”, Ca Dư quay đầu lại, “Ta cảm thấy rất kỳ quái, vì sao Hồng Nhi không thấy khó chịu”.

“Ta nghĩ”, Hồng Nhi giơ tay phải lên, một chiếc chuông nhỏ vang lên mấy tiếng, “Bởi vì nó! Tiểu Linh... ừm, Dạ Lạc khi trả nó lại cho ta đã chú thêm vào một số thứ rồi”.

“Là linh lực của anh ta phải không? Vậy với chúng ta, tại sao người lại yên ổn vô sự?”

“Ta không biết, chiếc chuông này đeo lên người khiến người ta cảm giác rất dễ chịu, không giống như linh lực đơn thuần.”

Ca Dư ngưng thần mấy giây, đột nhiên vui vẻ, tay đặt lên vai của cậu ta, “Hồng Nhi, Dạ Lạc đối với người thật sự tốt, nhưng mà...”.

“Ta nghĩ không ra”, Hồng Nhi lớn tiếng cắt ngang lời anh ta, kích động nói, “Nghĩ không ra vì sao cô ấy không nhận chúng ta, vì sao chúng ta phải giữ sạch quan hệ với cô ấy?”.

“Đây là mệnh lệnh, mệnh lệnh của công chúa”, Ca Dư cũng nâng cao trọng âm.

Tiếng chuông lanh lớt của chiếc chuông nhỏ trở nên trầm buồn, Hồng Nhi nắm chặt hai lòng bàn tay, áp chế, khó hiểu, phần nộ cùng nhau trào lên trong trái tim.

“Hồng Nhi”, Dư Ca nhẹ nhàng thở, “Tiểu Phong làm như thế này, công chúa hạ lệnh như vậy, nhất định có lý của bọn họ, Nghiêm Lạc tự xưng là Tà Thần, nhưng mà là một vị thần thiện lương, công chúa hành sự nghiêm khắc, nhưng đều là vì muốn tốt cho Yến Đề cốc, chúng ta... phải tin tưởng bọn họ”.

Đúng, bởi vì nghĩ không ra, so với việc nghĩ không ra, phí công suy đoán, chẳng thà, thử... tin tưởng...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.10 - Chương 4: Cái Chết Của Phong Linh (Thượng)

Ra khỏi cửa lớn của Dạ trạch, Cốc Giang dưới chân Phong Sơn trong không trung mây âm u giăng đầy, một mảng đen sẫm sì, như một điểm báo trước khi gió mưa bão táp kéo đến.

“Đại nhân”, Diệu Âm hai tay khoanh trước ngực, có vẻ hơi lo lắng, “Chúng tôi đi cùng với ngài nhé!”.

Ta quay đầu nhìn bọn họ: Diệu Âm, A Mộc, Tiểu Ly, Tinh Hà, Hú, Toàn Cơ, và Áo Nguyệt ở bên cạnh, không biểu cảm cười nói: “Không sao, có Áo Nguyệt đi cùng là được rồi”.

Ngày hôm nay, cuối cùng cũng phải đến.

Tại tầng trệt đại sảnh của Quảng An, Doãn Diệp bước xuống từ một chiếc xe hơi màu xám bạc, bóng dáng nhanh chóng biến mất sau cửa kính xoay. Trong không gian của thành phố, yếu khí nhiễu động, có thể nói là chuyện tốt ta đã làm, do vậy, Ngự linh sư cuối cùng không kiểm chế được nữa... hành động rồi sao?

“Áo Nguyệt.”

“Vâng, tôi đi dẫn dụ bọn chúng ra”, lời vừa buông xuống, khí tức của anh ta đã tan đi.

Không khí trong tòa cao ốc không được bình thường lắm. Tuy bề ngoài yên ắng không có gì khác so với ngày thường, nhân viên các phòng ai làm việc người đó, gặp người quen thì gật đầu cất tiếng chào hỏi, là người lạ thì lướt qua nhau mà đi, không làm phiền đến nhau, nhưng sâu bên trong, ta nghĩ, nguyên nhân nơi này bị nhòm ngó, có lẽ là viên tinh thạch của Doãn Kiếm.

Đi vào phòng làm việc, ngoại trừ điều ta nghĩ ra, sự không bình thường còn ẩn giấu trong những lời nói giữa các đồng nghiệp...

“Mọi người có phát giác ra không, chuyện kỳ quái gần đây thật nhiều...”

“Ừm, thời sự cũng đưa tin những vụ án tấn công không rõ, rất giống như khoảng thời gian trước.”

“Khụ khụ, lại không được yên thân rồi.”

“Đúng vậy, đi ở trên đường cũng có thể bị cây thép chẳng biết từ đâu bay đến đâm xuyên đầu, mà gần đó căn bản không có công trường đang thi công.”

“Hôm kia, một đứa cháu trong nhà hàng xóm của tôi tan học mẫu giáo về nhà, khóc suốt cả quãng đường, nói là nhìn thấy yêu quái, con yêu quái đó muốn móc tim nó ra để ăn, người lớn khẳng khẳng không chịu tin, không ngờ buổi tối hôm đó đã xảy ra chuyện. Đứa trẻ chết trong phòng ngủ, tim bị móc mất, ài, ngẫm nghĩ lại cũng thấy sợ.”

“Hai ngày trước tôi và các bạn ở trong sân nướng thịt, miếng thịt bò vừa mới nướng xong, quay người một cái, toàn bộ thịt ở trên đã không cánh mà bay rồi, bên cạnh rõ ràng không có ai, cậu nói xem có kỳ quái không?”

“Còn nữa, hôm qua ở ngã tư đường Nam Kinh Bắc, vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng đó, máy quay giám sát cho thấy, nguyên nhân là một chiếc xe chở hàng đang đợi đèn đỏ bỗng vô duyên vô cớ lao trên đường, dẫn đến đâm xe liên hoàn, hơn năm mươi người chết ngay tại chỗ, tám mươi người trọng thương...”

“... Tại hoa viên trong tiểu khu, mấy người đang đi bộ rèn luyện sức khỏe thì bị một luồng gió mạnh thổi đến, lao đầu xuống dưới, đập vào bùn đất, khắp đầu đều là máu và bùn bắn.”

“Ài, mọi người mau nhìn xem, trên mạng còn có tin mới hơn...”

“... Nhà dân bị một lực không rõ ràng đập vào, trong một đêm liền đổ sập, vài người bỏ mạng.”

“... Trên đường gặp phải khủng bố tấn công, tổn hại nghiêm trọng.”

“... X X gặp khốc hình ngũ mã phanh thây, chết cực kì thảm.”

“Này, nhìn chỗ này xem, một người đàn ông cứu được con gái ngã xuống lầu, sau sự việc con gái nói là không nhớ rõ vì sao mình lại nhảy lầu...”

“Tin này cũng coi như có thể an ủi lòng người.”

“Tin giống loại này không ít đâu, nhìn xem, có người nói mình được cứu xem thấy siêu nhân người nhện người dơi phiên bản hiện thực, cool quá!”

“Có thể sao?”

“Chưa biết chừng thật sự có...”

Sự lo sợ bất an của các đồng nghiệp vì sự xuất hiện của “anh hùng vô danh”

mà dần thả lỏng, chuyển thành trêu đùa.

“Tiểu Phong”, Mạc Tân bung chiếc cốc giữ nhiệt gõ gõ vào mặt bàn của ta, “Cô thấy thế nào?”.

Ta ngược đầu lên rất mơ hồ nhìn cô ta: “Hả?”.

Cô ta chỉ vào các đồng nghiệp đang nói chuyện ở bên kia, nói: “Những chuyện kỳ quái đó”.

Tôi càng mờ mịt hơn: “Hả??”.

Khóe mắt cô ta tràn đầy hoài nghi, giật giật mấy cái: “Không”.

“Hả?”, ta mù tịt đến cực điểm, nhìn chiếc cốc trong tay cô ta, nghiêng nghiêng đầu, “Tôi đi rót nước uống”.

Cô ta cuối cùng cũng bắt lực thờ dài: “Ồ đây không có nước, đi ra bên ngoài rót đi!”.

Và thế là, ta thuận lý thành chương trốn thoát được sự thăm dò của Mạc Tân, ôm chiếc cốc thủy tinh đi đến phòng nghỉ ngơi, phía trước có bóng người đi vào trước rồi. Hử? Doãn Điệp.

Thật khéo! Ta ngập ngừng lê đến bên cửa, cửa khép lại, sau đó liền bị khóa, bên trong chỉ có cô ta. Ta suy đi nghĩ lại, hay là... không vào trong đó nữa?

Đột nhiên bên trong truyền ra một tiếng vang “pang” trầm buồn, tiếp đó là tiếng thủy tinh vỡ rơi xuống đất...

Những thứ đó... đến rồi.

Doãn Điệp! Không kịp suy nghĩ nhiều, ta ần thân vào cửa. Phòng nghỉ ngơi ở giữa hành lang, hai bên đều có một chậu cây cảnh cao hơn đầu người, che chắn được một chút tầm nhìn, ta núp ở cửa, không hề gây ra sự chú ý của người khác.

Trong phòng, ta kéo Doãn Điệp, xoay cô ấy lại, sau lưng, một sợi ngân quang bắn ra hai con quỷ quái gồm ghiếc.

“Á... um...”, Doãn Điệp vừa muốn hét, bị ta dùng tay bịt chặt miệng.

“Đừng kêu.”

Cô ấy sững sờ gật đầu, ta từ từ thả lỏng tay ra, nào biết được lại bị cô ấy túm lấy, kích động hỏi nói: “Tại sao anh lại ở đây?”.

“Tiểu Điệp không hy vọng ta đến sao?”, ta cười tươi tán phản vấn, không hề bận tâm đến hai tên quái vật ở phía sau, dù sao thì cô ấy cũng không nhìn thấy được, coi như không khí là được rồi.

“Không phải, tôi...”, gò má cô ấy đỏ ửng, đột nhiên cúi đầu, ta ôm chặt lấy cánh tay của cô ấy, ép cô ấy nhìn ta.

“Tiểu Điệp, em...”, vẫn còn đang tức giận Tiểu Phong sao?

Một trận gió mạnh nổi lên, sóng lưng ta cảm nhận được từng luồng hàn khí, kèm theo đó là tiếng gầm rống thảm thiết, trong điểm sáng rực rỡ, quỷ quái bị tiêu diệt, một cảnh tượng máu tanh buồn nôn mà người thường không thể nhìn thấy được, cũng không nên nhìn thấy như vậy sẽ tốt hơn.

“Dạ Lạc”, giọng nói nghiêm rặng của Tiểu Ly có thể khiến người chết sống lại.

Trái tim ta lay động: Cậu ấy sao lại theo đến đây?

“Đệ đã cảnh cáo huynh, không được tiếp cận cô ta”, thương nhon sắc bén chỉ vào sau cổ ta, cậu ấy giận dữ uy hiếp, “Nếu không đệ chỉ có thể giết cô ta để cắt đứt hậu họa”.

Doãn Diệp sợ đến mức hoa dung biến sắc, một loạt sự việc đột ngột xảy ra khiến cô ấy trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiếp nhận được.

“Đừng sợ hãi”, ta dịu giọng an ủi, nói với lão đệ sắp mất khống chế, “Tiểu Ly, chúng ta quay về rồi nói, đệ đi trước đi, có người đến rồi”.

Ngoài cửa có tiếng giày cao gót lộc cộc gõ xuống nền nhà, càng lúc càng vang, cậu ấy phẫn nộ quăng lại một câu: “Được, đệ chờ lời giải thích của huynh”, rồi chớp mắt cái đã ân đi.

Ta nhìn Doãn Diệp đang há miệng tròn mắt trong lòng, chẳng biết làm thế nào cả: “Tội của ta, lại để liên lụy đến em. Tiểu Diệp, xin lỗi nhé”.

“Cạch”, ở cửa, Mạc Tân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt đất đầy những mảnh thủy tinh vỡ vụn, ta che chở Doãn Diệp, tầm nhìn đối diện với cô ta, trong đôi mắt đó, ngoài sự ngạc nhiên ra còn có vẻ bình tĩnh, một sự bình tĩnh không bình thường, giống như lóe qua một sự ngạc nhiên vui mừng, ngạc nhiên vui mừng? Có lẽ ta đã nhìn nhầm rồi.

“... Ai?”, cô ta hỏi.

Doãn Diệp quay người lại nhanh như bay, có chút nôn nóng bất an, thấp thòm không yên.

“Dạ Lạc”, ta báo tên của mình.

“Dạ Lạc?!”, cô ta sững sờ nhưng không thất thố, vững vàng đi lên phía trước, muốn hỏi thêm

Ta lại không muốn dây dưa quá nhiều với cô ta, vài cánh hoa trắng quét qua, ta đột nhiên rút lui khỏi hiện trường, ngoài phòng vang lên từng chuỗi tiếng bước chân rối loạn.

“À, tại sao kính lại vỡ hết cả thế này?”

“Lại một chuyện kỳ quái nữa à?”

“Quá là kỳ lạ đó!”

“Có người nào bị thương không?”

“...”

Khi mọi người bàn tán xôn xao cả lên, ta lại lần nữa dùng thân phận của Phong Linh để xuất hiện, ôm một cốc nước, vô cùng hiếu kỳ chen vào đám người: “Ý? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Tiểu Phong?”, Mạc Tân hồ nghi nhìn ta.

“Hả?”, biểu cảm mù mịt chẳng hay biết gì của ta lại nổi lên.

Yết hầu cô ta chuyển động một chút, nuốt lời nói đã đến bên miệng xuống, đôi thành thờ dài... thờ dài... sau khi thờ dài liền rẽ đám người, đau khổ rời đi.

Doãn Diệp căm ghét lườm ta một cái, cũng cất bước rời đi... nhưng không đi được.

Bởi vì người thu hút sự chú ý của toàn thể giới mây rêu ở hiện trường, thu hút vô số mỹ nữ phải gấp mình, người điều hành phía sau của Quảng An – Doãn Kiếm, Doãn đại thiếu đã đích thân đến... rồi!

“Tiểu Phong”, anh ta nhìn quanh một vòng, quan tâm hỏi ta, “Em không sao chứ?”.

Ta lắc lắc đầu, chỉ vào bên trong, Doãn Diệp trong lúc lửa giận đang bùng cháy, lườm bọn ta.

“Tiểu Diệp?”, Doãn Kiếm nhíu mày lại, trong mắt có sự lo lắng.

“Hừ”, Doãn Diệp bước đi, dừng lại trước mặt anh ta, phẫn hận trách cứ, “Anh, anh khiến em quá thất vọng”.

“Tiểu Diệp?”, ta cầm chiếc cốc, tay kia chỉ vào bên trong, chỉ chỉ vào bản thân mình, rồi lại chỉ sang hướng Doãn Diệp rời đi, chẳng hiểu gì cả, “A Kiếm, cô ấy...”, xin anh mau đi giải thích đi!

Anh ta không hiểu được ý của ta, trái lại còn nắm lấy cổ tay ta, bình tĩnh nói: “Đi”.

“Sao?”, đợi chút, nước của ta... xong rồi, xong rồi.

Từ ánh nhìn kinh ngạc, ngưỡng mộ, đố kỵ của các đồng nghiệp, ta đoán được, hội tám ngày mai sẽ đặc sắc đến mức trước nay chưa từng có.

E rằng, ta sẽ không thể nghe được nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.10 - Chương 5: Cái Chết Của Phong Linh (Hạ)

Lê Tu và năm Ngự linh sư bọn Tiểu Thiện truy đuổi theo một bóng người màu đen phía trước, hợp lực mở ra một đạo kết giới ngăn chặn người đó chạy ra đường...

Bóng người đột nhiên dừng lại, từ từ quay mặt lại.

Năm người lập tức kinh ngạc, sững sờ nói không nên lời: Anh ta? Con người đó? Người đàn ông tuyệt mỹ, phong nhã phiêu dật, người đàn ông đã cứu Doãn Kiếm đi! Toàn thân người đó tản phát ra khí lạnh bức người.

Công viên sau buổi trưa người qua lại tùm hai tùm ba, bầu trời từ buổi sáng đã bắt đầu âm u cho đến bây giờ, nói thực lòng, đây không phải là ngày tốt để hẹn hò đi chơi.

“A Kiếm, thế này không được hay cho lắm!” ta nhắc nhở Doãn Kiếm, người đang kéo ta đi sâu vào trong rừng.

“Anh phái người đi bảo vệ Tiểu Diệp rồi, không cần lo lắng cho con bé”, anh ta không dừng bước lại.

“Nhưng...”, anh đưa tôi đến đây làm gì? Không có người qua lại, một nơi rất tốt để hành hung giết người, tiêu hủy thi thể, xóa sạch dấu vết.

Bước chân càng đi càng gấp, ta phải chạy bước nhỏ mới có thể bắt kịp được bước chân của anh ta, đây là một sự thách thức đối với người đã lâu không vận động như ta. Phong Linh thể chất rất yếu đuối. Hô hấp càng lúc càng gấp gáp, trái tim ta bị ép đến khó chịu, cho nên ta ghét chạy bộ. Đây, đây, đại thiếu gia, anh không biết Phong Linh bị bệnh tim sao?

Cuối cùng anh ta cũng dừng bước, quay người lại ôm lấy ta đang thở không ra hơi.

“A Kiếm?”

“Suyt, đừng có nói chuyện.”

“...”

“Anh biết, đây là lần cuối cùng, thời khắc an lành cuối cùng, Tiểu Phong, anh ở bên em... chúng ta bên nhau, yên tĩnh bên nhau, không có ai làm phiền.”

“Cảm ơn!”, đúng vậy, linh thể ta đã phóng ra trong ảo cảnh, và nhờ bọn họ nói với Doãn Kiếm kỳ hạn của Phong Linh.

Ta biết rõ, sự ngạo mạn và lạnh lùng chỉ là nguy trang, nhưng Đỗ An Trác lại có thể nhìn thấu được con người thực của anh ta, vì sao? Cho dù là nguyên nhân nào, đều không phải là ngẫu nhiên. Doãn Kiếm, ưu điểm của anh... quá đơn thuần, cũng quá nặng nề.

Trong kết giới, khối mây nổi lên, lưu quang màu vàng kim lấp lánh bao quanh người đàn ông áo đen, năm chùm sáng nhỏ cùng phóng ra, sức tấn công cực lớn kèm theo sự sắc bén, bắn mạnh về chính giữa mục tiêu.

Khuôn mặt người đàn ông tuyệt mỹ không biểu cảm, khóe mắt quét qua một chút lạnh lùng khinh bỉ: “Hừ, loài người ti tiện to gan dám đối đầu với Thần, là tự các ngươi tìm đến”.

Hoa sáng màu trắng trào dâng, sáng sủa và thánh khiết, ánh sáng lan tỏa như ban ngày, hoa lệ, ngang tàn, nuốt chửng chùm sáng lạnh lẽo, nhấn chìm vẩn trợn màu vàng kim, nhấn chìm cả trời đất...

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

Ảo Nguyệt! Ta đột nhiên kinh sợ, thân thể bất giác run rẩy.

“Tiểu Phong?”, Doãn Kiềm ôm lấy thân thể đang trượt xuống của ta, vô cùng căng thẳng, “Tiểu Phong... Tiểu Phong, làm sao vậy? Tiểu Phong...”.

Phải kết thúc rồi sao?

“A Kiềm...”, ta nhìn lên bầu trời, từ sáng đến giờ đã hơn nửa ngày trôi qua, vì sao vẫn cứ âm u như vậy? Màu xanh trong của bầu trời đi đâu rồi? Cuộc đời luôn lưu lại cho người ta một chút tiếc nuối, luôn luôn thiếu một chút xú để bước tới sự hoàn mỹ bất tận, là ta quá tham lam sao? Có một mảnh trời, một mảnh đất, có anh ta, và sự yên bình mà anh ta mang đến. Thời khắc cuối cùng anh ta ở bên ta, không có Dạ Lạc, chỉ có Phong Linh và Doãn Kiềm. Tâm nguyện của Phong Linh đã được hoàn thành, cuộc sống của Phong Linh cũng sắp về lên một dấu chấm câu tròn trịa. Tiếc nuối ư? Không, không tiếc nuối nữa, sẽ không. “Cảm ơn anh... nếu như, như... như... em chỉ là Phong Linh, vậy thì tốt biết bao...”.

“Tiểu Phong”, một giọt chất lỏng lạnh băng rơi xuống trên gò má, ta tưởng rằng đó là nước mưa, nhưng nhìn thấy giọt lệ long lanh lay động trong mắt anh ta, bờ môi mang một nụ cười, rất đắng, rất chất rất đau, “Nếu như... anh chỉ là Doãn Kiềm, thì sẽ tốt biết bao?”.

Ta cũng cười, rất nhẹ, rất nhạt: Ta không phải là Phong Linh thuần túy. Ta là Dạ Lạc, một sự thật không thể nào thay đổi được; Anh ta không phải là Doãn Kiềm thuần túy, anh ta phải gánh vác thù hận, càng ngày càng chìm sâu vào nó. Số mệnh đã định, hai đường chỉ giao nhau, sau khi đi qua giao điểm, sẽ đi về hai hướng trái ngược, càng đi càng xa.

“Lần đầu tiên, em cười chân thật như vậy với anh.”

“Anh cũng vậy.”

“Tiểu Phong, sau này... anh sẽ không còn bất cứ dè chừng gì nữa.”

“Ừm, buông tay đi, đi làm những việc mà anh muốn làm.”

“Rốt cuộc thì em cũng hiểu anh.”

“Em hiểu, vẫn luôn... hiểu”, từng trải qua kinh nghiệm như nhau, vận mệnh ấy, không ai ngăn cản được, chỉ đành để anh hoàn thành tâm niệm báo thù cho thật sáng khoái. Anh đã hoàn thành tâm nguyện của Phong Linh, Dạ Lạc sẽ cùng theo anh, giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

Một sự báo thù không có kết cục không được coi là một câu chuyện, Doãn Kiềm, chuyện phục thù của anh, sẽ không phải là không có kết cục.

“Tiểu Phong... tạm biệt...”

“Ừm, phải tạm biệt rồi... A Kiềm...”, ta không muốn nhìn thấy nước mắt của anh ta, trước khi Phong Linh ngủ sâu. Anh không biết đâu, rất lâu, rất lâu trước đây, ở trong thế giới này, chỉ cách có hai năm, khi Phong Linh vẫn là Phong Linh, đã từng trải qua một giai đoạn tình cảm mơ hồ, nước mắt của người đó, đã khiến cô ấy biến thành Dạ Lạc. Người đó, vì để Phong Linh của anh ta vĩnh viễn là Phong Linh, cam tâm tình nguyện để cho cô ấy giết, lựa chọn chết trong tay người mà mình yêu, dùng tính mệnh của mình để bảo vệ cho Phong Linh trong lòng anh ta... đây là bí mật của Phong Linh, là bí mật đau đớn nhất.

Nhưng bây giờ, sau khi nước mắt của anh rơi, Phong Linh lại sẽ là Dạ Lạc, nói thế nào nhỉ? Cảm giác giống như một lời nguyện chú, Dạ Lạc, là Tà Thần bị nguyện chú, Phong Linh, là tội nhân bị nguyện chú.

“Anh sẽ cười... cười để nhìn em ngủ, hãy an tâm nhé!”, anh ta khẽ giọng an ủi, “Trước đây, bầu trời ở nơi đây là xanh nhất, sạch sẽ nhất nhưng hôm nay... Tiểu Phong, hôm nay em cũng sẽ nhìn thấy bầu trời ở nơi đây, em chắc chắn sẽ thích...”.

Trong màn trời hình vuông nhỏ được cảnh lá um tùm vây quanh trên đỉnh đầu, từng quãng xanh từ từ bay lên, một màu xanh nhàn nhạt trong sạch, hiền hòa, như mộng, như ảo, như dệt mây kết thành mỹ lệ mà tĩnh lặng...

Doãn Kiềm, cảm ơn sự bao dung của anh, trong thời khắc cuối cùng... Phong Linh cảm thấy thật hạnh phúc!

Tạm biệt!

Tạm biệt! Phong Linh!

Đỗ An Trác, Nghiêm Tuấn, Âu Ngưng và Dĩ Tiên lần lượt đến bệnh viện, bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra tuyên bố cái chết của Phong Linh, bảo bọn họ đi vào nhìn người chết lần cuối.

“Doãn Kiềm”, Đỗ An Trác bị phần cực độ, giận dữ quát, tóm lấy cổ áo của anh ta, “Cô ấy tại sao lại thành thế này? Tại sao lại thành thế này?”, một cái tát nặng nề giáng xuống mặt của Doãn Kiềm.

“An Trác...”, Nghiêm Tuấn vội vàng kéo cậu ta ra, Âu Ngưng và Dĩ Tiên thì hoảng loạn đỡ Doãn Kiềm.

Doãn Kiềm chỉ nâng tay quệt đi vệt máu nhỏ bên khóe miệng, lạnh nhạt nhìn Đỗ An Trác mắt kièm chế, không nói gì.

“Thả mình ra, mình phải hỏi cậu ta, vì sao mới có mấy ngày, mấy ngày mà thôi, Tiểu Phong đã biến thành như thế này? Doãn Kiềm, rốt cuộc là cậu đã

làm gì?”

“An Trác”, Âu Ngưng lao đến ôm lấy cậu ta, nước mắt giàn giụa: “An Trác, đừng trách Doãn Kiến, đừng trách anh ấy, là em, là em, em đã hại Tiểu Phong, là em đã hại cô ấy, là em có lỗi với cô ấy, đừng trách người khác, đều là tại em...”

“Âu Ngưng?”, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Ngưng?”, đầu Đỗ An Trác ong ong, lúng túng, ngờ ngác hỏi, “Em nói cái gì?”.

“... Là... em, cái chết của Tiểu Phong... là do em gây nên.”

“Tiểu Ngưng”, Đỗ An Trác tóm chặt hai cánh tay của cô ấy, “Em đừng nói bừa, em và Tiểu Phong...”

“Em...”

Một hàng người đi vào cắt ngang lời của cô ấy, đầu tiên là Hú, tiếp đó là A Mục, Toàn Cơ, Tinh Hà và Diệu Âm, biểu cảm trang nghiêm. Sự xuất hiện của năm người khiến người có mặt kinh ngạc, nhưng lại hợp tình hợp lý, chủ nhân qua đời, những người thân thích phải đến đưa tiễn, rất phù hợp với lễ thường, nhưng năm người quốc sắc thiên hương khiến người ta phải ấn tượng sâu sắc này, không nên... đồng thời đến đây... phải không? Sẽ rất náo động! Ngay từ thời khắc bọn họ đặt chân vào cửa lớn, bệnh viện đã náo động...

Hú đi đến bên giường, lướt qua bên cạnh Doãn Kiến, dịu dàng nói: “Doãn thiếu gia, tôi đến đón Tiểu Phong nhà tôi về”.

Doãn Kiến không đáp lại, lạnh nhạt đưa ánh nhìn đến mấy người còn lại: Áo Nguyệt không đến?

Hú ôm Phong Linh lên, quay người đi ra khỏi phòng bệnh, không ai cản trở, càng không hề nghĩ đến chuyện phải ngăn cản, tất cả dường như là một lẽ đương nhiên.

“Anh ta là ai?”, Di Tiên hỏi.

“Dạ Hú của Dạ Minh Châu”, Doãn Kiến trả lời, giọng nói rất thấp, “Họ hàng... của Tiểu Phong”.

“Anh định đưa Tiểu Phong đi đâu?”, Đỗ An Trác đột ngột phản ứng.

Tinh Hà đang đi ra ngoài bỗng quay đầu lại, nhìn cậu ta mấy giây, ánh mắt lạnh giá: “Anh...”.

“Tinh Hà, đại nhân đang đợi chúng ta”, Hú nhắc nhở.

Đại nhân? Năm người kinh ngạc, kiểu xưng hô này, kính ngữ của thời cổ... đặt vào thời đại này thực sự vô cùng kỳ quái. Doãn Kiến bỗng chốc nhẹ nhõm như gió mát, chỉ là sâu thẳm trong đáy mắt ẩn chứa nỗi đau thương không thể xóa đi được.

“A Kiến”, bờ môi Toàn Cơ nhếch lên một đường cong, “Đừng nhớ đến Tiểu Phong nữa nhé! Lần đó hẹn hò với anh là tôi, anh và Tiểu Phong chưa từng có bắt đầu đâu”.

Sắc mặt Doãn Kiến nhanh chóng trở nên âm u lạnh lẽo, cuối cùng cũng không áp chế nổi, phát tiết tất cả bi ai, phẫn nộ và đau đớn ra ngoài, một chương phóng ra, dừng lại trước mặt Toàn Cơ, lại bị một dải lụa xanh da trời nhàn nhạt chặn lại.

“Cô buông... á...”, Đỗ An Trác nhảy đến, giận dữ quát, không ngờ rằng trong đầu lại đau buốt như muốn nứt ra.

“An Trác, An Trác...”, Âu Ngưng đỡ cậu ta, lo lắng gọi lớn, Nghiêm Tuấn cũng rối tung.

Di Tiên thấy biến cố trước mặt, âm thầm vận chặt năm ngón tay, trong lòng biết rõ, nhưng ai cũng đều lực bất tòng tâm, bản thân mình không thể nhúng tay vào nổi, lần đầu tiên cô ấy cảm thấy mình rất thất bại... rất vô dụng. Doãn Kiến, Phong Linh và những người họ hàng của cô ấy, Đỗ An Trác, cô không thể xen vào, chẳng giúp đỡ được ai, mãi mãi chẳng đủ tư cách trở thành Âm dương sư vĩ đại giống như ông nội.

“Ông nội, Tiên Tiên có tài đức gì, để ông giao phó trọng trách nặng nề như vậy?”, Di Tiên cảm thấy tự ti bởi sự yếu đuối nhỏ bé của mình.

“Toàn Cơ, đừng đùa nữa, chúng ta đi thôi”, A Mục lờ mờ cô ta. “Được rồi, được rồi!” cô gái khề khinh miệt, “Vậy tôi thay Tiểu Phong nhà tôi nói với các vị một tiếng, tạm biệt nhé!”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 6: Ý Nghĩa Của Sự Sống

Mạc Tân quăng giày cao gót, xông vào cửa lớn, bộ đồ công sở còn chưa kịp thay ra, chạy thẳng lên phòng tiếp khách ở tầng hai, thô lỗ đập cánh cửa, lạnh băng chất vấn Trịnh Khiêm và Đàm Tự Quy: “Ai bảo hai người đi giám sát Phong Linh?”

“Chẳng phải cô cũng lên điều Cung Cẩm Phàm ra khỏi Cốc Giang sao?”

“...”, Mạc Tân cứng họng, mặt không đổi sắc, “Đúng, là sắp xếp của tôi”.

Trịnh Khiêm trên sofa đẩy đẩy gọng kính đen, tư thế ngồi trang nghiêm: “A Tân, phạm chuyện gì cũng có giới hạn, cô chần chừ không chịu hành động với Phong Linh, nói là có kế hoạch của riêng mình, tôi tin. Nhưng thế cục bây giờ không thể kéo dài tiếp nữa, năng lượng của Ngũ Hành trận rơi vào tình thế suy yếu nguy cấp yêu ma nhân cơ hội xâm nhập, những điều này có quan hệ trực tiếp với Phong Linh. Nếu như còn tiếp tục để cô ta tiêu điều ngoài vòng pháp luật, Cốc Giang sẽ không thể giữ được”.

“Do vậy, chúng ta còn chứng thực một sự việc...”, Đàm Tự Quy bổ sung.

“Phong Linh chết rồi”, Mạc Tân lạnh lùng thốt ra.

“Vậy thì không sai rồi”, Đàm Tự Quy tiếp tục lời vừa bị cắt ngang, “Cô ta không phải là Dạ Lạc trong lời mà những yêu ma và U Linh sứ giả kia nói đến, người đàn ông mà bọn Lê Tu gặp kia mới là Dạ Lạc thực sự”.

“À?”

“Người thân bí cứu Doãn Kiếm đi”, Trịnh Khiêm trầm trầm trả lời.

Anh ta?! Mạc Tân đột nhiên sững sờ: Người đàn ông đã nhìn thấy ở Quảng An đó, người đàn ông tuyệt mỹ ôm Doãn Điệp kia? Anh ta nói, anh ta là Dạ Lạc. Dựa theo thời gian khi đó, anh ta làm sao có thể đột nhiên bị Lê Tu tìm thấy ở bên ngoài tòa nhà Quảng An?

Quan sát tình hình trong phòng nghỉ ngơi, không khó suy đoán, đó là dấu vết đã bị yêu quái xâm chiếm tấn công, Dạ Lạc ôm lấy Doãn Điệp là để cứu cô ta, sát nhân cuồng mà khiến người ta nguyên rủa Dạ Lạc sẽ cứu người sao? Bởi vì Doãn Điệp là em gái của Doãn Kiếm sao? Nhưng... anh ta vì sao phải cứu bọn họ?

Doãn Kiếm là mục tiêu, tiêu diệt của Cục đặc phái, trừ phi Dạ Lạc muốn...

“A Tân?”, Đàm Tự Quy cất tiếng gọi.

Mạc Tân sực tỉnh, sắc mặt trầm trọng: “Tiểu Thiện thế nào rồi?”.

“Rất không tốt”, Lê Tu ở phía sau cô ta, hơi suy nhược, ngữ điệu trầm thấp, “Có thể không tỉnh lại được”.

“Lê Tu”, Mạc Tân quay người lại, nhìn chằm chằm anh ta.

“Người đàn ông đó nói anh ta là Dạ Lạc, chúng tôi cũng không ngờ rằng sẽ đụng phải Dạ Lạc, Diệt Trảm Yên Vân trận không hề có chút tác dụng nào với hắn, thời điểm nguy cấp, hai vị tiền bối khác và Tiểu Ngự khởi động một đạo trình tự cuối cùng, Ngọc Thạch Câu Phần, muốn cùng chết với hắn ta, kết quả...”

“Ngọc Thạch Câu Phần”, Mạc Tân hơi run rẩy, “Dẫn toàn bộ nhân thể tinh khí ra, trong nháy mắt thăng hoa đến cực hạn, bạo phát một uy lực khổng lồ, sơ bộ gây hợp, tương đương với bom khinh khí người phát động không chỉ thân thể hóa thành tro bụi, ngay đến linh hồn cũng sẽ bị thiêu đến tàn rụi. Không đến bước đường cùng, con đường tự sát này, Ngự linh sư tuyệt đối sẽ không khởi động, mà ba người bọn họ lại đồng thời...”, năng lượng lớn biết bao, Dạ Lạc...

“Là năng lượng của bọn họ đối kháng với Dạ Lạc, tôi và Tiểu Thiện mới có thể sống lại từ cõi chết, nhưng không tránh được bị ảnh hưởng, tôi kịp thời giăng kết giới bảo vệ thân thể, Tiểu Thiện thì không được may mắn như vậy, trúng ngay sóng tấn công tại hiện trường, bất tỉnh nhân sự.”

“Tốc độ kết thuật của anh vẫn luôn rất nhanh, so với Dịch Siêu và Sở Tiểu Nhiên luôn nhanh hơn một nhịp, may mắn...”

“Tổng bộ vừa mới phát đến một bộ trình tự Surpass-apex, dùng để giải trừ hạn chế cuối cùng của bảo thạch, mạnh hơn Ngọc Thạch Câu Phần, tăng hiệu quả có thể duy trì được nửa giờ đồng hồ, trạng thái vô địch nửa giờ đồng hồ, lấy một làm mười, hoàn toàn đủ”, Trịnh Khiêm bình ổn nói, “A Tân, đây toàn bộ có được là bởi nhân tài kỹ thuật Hoắc Nhân Nhân mà cô khai quật ra được. Cô ấy là chủ lực thiết kế của Surpass-apex, trình tự sẽ tải vào nhân của mỗi một Ngự linh sư ở Cốc Giang, đương nhiên, của cô không cần”.

“Hừ”, Mạc Tân không kìm nén được cười lạnh, “Đúng, Sơ Tâm của tôi không cần thứ đồ dư thừa như vậy”, rồi quay đầu đi ra khỏi phòng khách, chân trần giẫm lên sàn nhà lạnh băng, mỗi một bước chân đều lạnh đến thấu tim: Vu Ni, cốt cán cao cấp của Cục đặc phái, các người muốn lấy mạng của Ngự linh sư ra để đùa sao? Đem mạng người hạn định trong vòng nửa giờ đồng hồ, cho dù có giác ngộ chiến tử, cũng không thể...

Hoắc Nhân Nhân, lẽ nào đã quên giao hẹn của bọn họ rồi sao? Vì sao lại trở thành đồng lõa? Nếu như chỉ vì Doãn Kiếm, vì một mình anh ta mà phải hy sinh tính mạng của rất nhiều Ngự linh sư sao? Đáng than, bản thân mình lại quên mất... cô ta là phụ nữ, một khi đã yêu một người đàn ông, trái tim của

phụ nữ sẽ nhỏ hơn cả lỗ kim, chỉ chứa được người đàn ông mà cô ta yêu sâu sắc... điều này đủ để trở thành lý do khiến cô ta vứt bỏ, không màng đến tất cả những người khác.

Sự việc vượt ra ngoài dự liệu... vậy thì như thế nào? Sơ Tâm, để chiếc nhẫn lấy tên là Sơ Tâm, chẳng phải chính là muốn từng giờ từng phút tự nhắc nhở bản thân mình, không được quên nguyện vọng ban đầu? Mạc Tân thâm cười nhạo: “Vưu Ni, đợi đó mà coi! Ông không bắt tôi quay về Cục đặc phái là cách làm chính xác biết bao!”.

“A Tân”, khi đi qua bên cạnh Lê Tu, anh ta thấp giọng nói, “Ngự linh sư không có lựa chọn, chỉ có thể đi đến hết con đường, chết không hối tiếc, cho dù vì một giấc mơ không thể thành hiện thực, đó là số mệnh”.

Mạc Tân hiểu rõ khi anh ta mất đi người nhà, mất đi người yêu trái tim đã chết, còn sống, chẳng qua là một chiếc vỏ, chẳng có gì khác biệt với xác chết. Ngự linh sư là chiếc gong anh ta khoác lên người, một lý do để tồn tại, sống như một tù nhân vậy, nuốt nỗi đau mà sống, chịu đựng nỗi đau mà sống.

Cô ta hoảng hốt đi đến khu nghỉ ngơi dưới lòng đất rộng rãi, bóng người màu trắng trong bộ đồ đấu kiếm kiểu Tây trước mắt vẫn luôn nho nhá như vậy, không nhiễm bụi trần, mỗi một động tác đều khiến người ta ngưỡng mộ, say mê.

“A Tân?”, Lục Cường nhìn thấy cô ta, vừa phân tâm liền để cho đối phương có khe hở đâm đến, lồng ngực trúng kiếm, anh ta lập tức giơ hai tay lên làm thế đầu hàng, cười hi hi nói: “Tiêu Nhiên, anh tha cho tôi đi!”, tốt xấu gì mình cũng là một tay kiếm cao thủ, mười phút bị đâm hơn hai mươi kiếm, một chút thể diện cũng chẳng còn, quá là đau khổ, đầu có phải là luyện cùng anh, làm bia đỡ thì có.

“Tinh thần cậu không tập trung mà?”, Sở Tiêu Nhiên dừng dừng nói. Hai người lần lượt gỡ Chụp mặt, gỡ kiếm xuống.

“Đứng đứng hai người từ từ nói, tôi lui đi trước đây”, Lục Cường nhìn Mạc Tân với ánh mắt cảm kích, chuồn đi nhanh như thỏ dưới bàn chân nổi gió vậy.

Mạc Tân không phản bác tiếng nào, đi qua đó, hai cánh tay vòng quanh thắt lưng của anh ta, vùi đầu vào trong lồng ngực anh ta, nước mắt bất tri bất giác tuôn ra.

Sở Tiêu Nhiên vỗ về lên lưng cô ta, dịu dàng hỏi: “Ai lại chọc cho đại tiểu thư của Mạc gia tức giận rồi?”.

“Bây giờ em không muốn cãi nhau với anh”, dụi dụi vào trong lòng anh ta.

“A Tân”, Sở Tiêu Nhiên hơi cúi đầu, ôm chặt lấy cô ta, “Đừng buồn bã”.

“Tiêu Nhiên, em mệt lắm!”

“A Tân, ngoại trừ bố em ra, em chưa từng dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào, nhưng anh hiểu em. Trên thế giới này bất cứ người nào cũng có thể lừa dối em, sau khi Mạc Cục ra đi, anh là người duy nhất em có thể tin tưởng.”

“Cho nên, em sẽ chỉ khóc ở trước mặt anh”, Mạc Tân nhắm đôi mắt nhắm lại, hài lòng thỏa mãn, “Anh Tiêu Nhiên”.

Trong lòng Sở Tiêu Nhiên dâng lên cảm giác ấm áp: Cách xưng hô này, đã rất xa xôi rồi. Đó là khi cô ấy còn nhỏ nhí! Năm tuổi vào Cục đặc phái, sau đó thì chưa từng gọi lại. Anh ta dõi theo cô ấy trưởng thành từ nhỏ, trong thời gian đó, tuy rời xa mấy năm, nhưng luôn biết những ấm ức và kháng cự trong lòng cô ấy chưa từng giảm bớt. A Tân, không phải là đứa trẻ tùy tiện, chỉ là trưởng thành quá mức, cô ấy không nên gánh vác nhiều như vậy...

“Đại tiểu thư hào phóng cởi mở, thỉnh thoảng có phải nên chú ý hình tượng chút không?”, Sở Tiêu Nhiên ôm ngang cô ta lên, “Lần thứ hai trăm bốn mươi bảy rồi, chân đất chạy lung tung khắp nơi, bị đứt chân thì sẽ lại khóc lóc cả buổi tối”, việc dạy dỗ khi còn nhỏ vẫn chưa đủ thấm sao? Vốn tưởng rằng cô ấy lớn rồi thì sẽ tốt hơn chút, ai biết được vẫn là bộ dạng cũ, thói xấu chẳng thay đổi chút nào, còn càng ngày càng tệ.

Mạc Tân á khẩu, không may mắn, lần nào cũng bị anh ta nhìn thấy. Hai tay vòng lên sau cổ anh ta, rất dễ chịu rúc vào vòng ôm ấm áp, buồn rầu nói: “Cho nên em rất ghét anh, vờ vịt nghiêm túc, giả tạo, tiểu nhân nham hiểm”.

“A Tân, em thật là không đáng yêu.”

Mạc Tân đột nhiên ngẩng đầu lên, hai tay đỡ vào khuôn mặt yêu nghiệt mê chết người kia, khoa trương mà ngang ngược nói: “Sở Tiêu Nhiên, anh là vật phẩm tư hữu của em, không có sự cho phép của em, không cho phép anh chết”.

Sở Tiêu Nhiên ngậm cười không nói: Chết hay là không chết, không phải do bản thân mình quyết định. Anh ta và Doãn Kiếm, hai con người, chỉ có một người có thể sống.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 7: Cái Chết Của Tiểu Điệp

Sau khi trở lại, ta đã không phải là Phong Linh, ta là Dạ Lạc.

Ta đi vào mộng cảnh của Đỗ An Trác, giấc mơ của cậu ta rất sạch sẽ rất dịu dàng, rất dễ phá vỡ. Ta thuận theo dấu chân tìm được bóng lưng trong sương trắng mờ mờ, cậu ta mơ màng chẳng hiểu gì đứng trước mặt, không nhìn thấy được con đường bị sương mờ che chắn ở phía xa nên do dự phải không?

“Tiểu Trác.”

Cậu ta quay đầu, “Linh Linh?”, giọng nói kích động, cất bước chạy đến. “Tôi là Tiểu Phong!”, ta cười cười. Cậu ta sững sờ, “Tiểu Phong?”.

“Ừm, là tôi”, ta đi đến gần cậu ta.

“Tiểu Phong!”, cậu ta đột nhiên hưng phấn, túm lấy cánh tay của ta, cảm xúc lẫn lộn, “Tiểu Phong, cậu chưa chết, cậu vẫn còn sống. . . cậu vẫn sống có đúng không?”.

Chết rồi”, ta sáng khoái nói, “Tiểu Phong chết rồi, giống như Đinh Linh vậy, chết rồi, nhưng Tiểu Phong không yên tâm về cậu, nên đến thăm cậu”.

“Cậu đến. . . thăm tôi?”, cậu ta có chút không phản ứng lại được, “Không, không đâu, cậu đang khỏe mạnh ở trước mặt tôi, làm sao lại chết chứ? Tiểu Phong, cậu. . . cậu đừng có đùa với tôi như thế này”.

“Đây là giấc mơ, đợi cậu tỉnh lại, tôi sẽ biến mất”, ta nâng tay phải lên ấn vào lồng ngực cậu ta, “Tiểu Trác, cậu không nhìn thấy được tương lai của mình, tôi cũng không nhìn thấy được, nhưng đừng sợ hãi, cũng đừng hoảng hốt, cứ tiếp tục đi về phía trước đi! Nếu đi đúng hướng thì đó chính là hy vọng của cậu, nếu sai lầm rồi, cũng không ai trách cậu”, thời khắc ngàn quang chói lòa, cậu ta giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Ta chỉ có thể làm được cho cậu chừng ấy, Tiểu Trác, yên tâm đi tiếp đi nếu như nhầm rồi, ta sẽ giúp cậu sửa lại cho đúng. . .

Nóc nhà của Dạ Trạch, Áo Nguyệt nằm nhìn lên bầu trời đen sì sì, màn đen vô tận như một hang động lớn đang mở ra chiếc miệng khổng lồ chờ đợi thời cơ để hút con người ta vào bên trong.

“Áo Nguyệt, cơ thể khôi phục thế nào rồi?”, ta ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Ừm, không có gì”, anh ta vẫn ngẩng lên ngắm bầu trời, “Vốn định để cho bọn họ tàn tật, đâu ngờ rằng bọn họ lại bỏ ra tính mạng, ngoan cường chống lại. . .”.

“Sau đó không chú ý nên đã bị thương”, ta bình thản nói, “Người không cần giải thích gì với ta cả, lần sau chú ý hơn chút, đừng khinh địch nữa là được”.

“Dạ Lạc”, anh ta ngồi dậy, “Như thế này, có thể sao?”.

“Sống chết của người khác ta quản không nổi, người không sao là được rồi.”

“Ngài biết tôi không ám chỉ điều đó.”

Hừ? Không cảm động sao? Ta có chút thất vọng, ý tốt luôn luôn không có người nhận, quay lại chủ đề, “Tiểu Ly đâu?”, quay về thì đã không thấy cậu ấy đâu, không đợi ta giải thích sao?

“Haizz, Dạ Lạc đại nhân”, Toàn Cơ đột nhiên hiện thân nịnh bợ sát lại gần, “Tôi biết Điện hạ đã đi đâu”.

“...”, không phải chuyện gì tốt.

Một cánh tay bạch ngọc mềm mại di chuyển về phía ta, bị ánh mắt lạnh băng của Áo Nguyệt giam lại giữa không trung, cô ta ngại ngần thu tay về xoa mặt đôi mắt đẹp khẽ chớp chớp: “Tôi nói cho ngài biết rồi, ngài có thể cho tôi hôn một cái không?”.

Ta nhẹ nhàng cười, duỗi tay ra, kéo lấy cánh tay của cô ta, sát đến bên tai, nhẹ giọng nói: “Có thể cân nhắc”.

“Điện hạ sau khi ra ngoài theo dõi ngài, quay về sắc mặt u ám rồi lại đi, dựa vào kinh nghiệm trước đây tôi suy đoán, ngài ấy chắc là đi chém người rồi”, Toàn Cơ nhanh cướp lời, trôi chảy lưu loát liền một mạch.

Đi... chém người? Ta đột nhiên rùng mình: Doãn Điệp!

“Dạ Lạc?”, Toàn Cơ hai mắt hiện lên hình trái tim chờ mong.

“Đã cân nhắc không thể”, ta đáp một câu cự tuyệt, đứng dậy rồi đi, cô ta chẳng được gì, ôm đầy một bụng ai oán.

“Áo Nguyệt ở lại dưỡng thương, Toàn Cơ đi theo ta.”

“Được ạ!”, cô gái đang ai oán nào đó lại hưng phấn.

“Dạ Lạc...”, khuôn mặt băng nào đó càng lạnh hơn.

Ta thân nhiên cười, cùng Toàn Cơ biến mất dưới bầu trời đêm.

Nhưng mà, vẫn... không ngăn cản được bị kịch xảy ra...

Hậu viên nhà Doãn Kiếm, chiếc váy ngủ viền hoa ren trắng như tuyết thấm đầy máu, váy ngủ bao bọc lấy thân thể mềm nhũn như chú bướm xơ xác, đôi cánh bướm bị tàn phá rời rạc, vô thanh thức, lặng lẽ nằm giữa khóm hoa, đèn trong phòng hắt ra, chiếu lên khuôn mặt mỹ lệ trắng như sương, Doãn Điệp!

Tiểu Ly Bên cạnh khuôn mặt lạnh lùng, trong tay nắm chặt trường thương, mũi nhọn sắc lạnh nhỏ xuống dòng máu đỏ kích mắt, trong mắt lộ ra ý vui mừng khi giết trừ được chướng ngại.

“Ha, Dạ Lạc đại nhân, tôi không có đoán sai! Điện hạ thật sự đến chém người rồi”, Toàn Cơ ngay thơ báo công.

“Tiểu Ly, đệ đang làm gì vậy?”, ta chỉ cảm thấy mắt bị đâm một nhát đau đớn.

“Đại ca?”, cậu ấy nhìn thấy ta, có chút kinh ngạc, rồi rất nhanh chuyển thành lạnh lùng, ngang bướng quay mặt đi, “Hừ, huynh nhìn thấy cái gì thì là cái đó”.

Trái tim đang yên lành bỗng trào lên cơn đau, thi thể kiều diễm sũng máu đó rất giống với Anh Hâm Nhi, ta có nên tức giận không? Nhưng ta không tức giận. Đối với Tiểu Ly, không thể tức giận nổi, ta chỉ đau lòng, chậm chậm đi đến bên cạnh cô gái đã chết, cẩn thận ôm cô ấy lên, tuy đang mùa hè, nhưng nằm ở ngoài trời như thế này, cũng rất dễ bị lạnh!

“Dạ Lạc?”, Toàn Cơ không hiểu hành động của ta.

“Dạ Lạc”, Tiểu Ly nghiêng rằng, “Cô ta đã chết rồi, một người chết, huynh vẫn không buông xuống được sao?”.

“Toàn Cơ”, ta quay lưng lại phía bọn họ, tăng thêm trọng âm, “Đưa đệ ấy quay về đi, lập tức”.

“Dạ Lạc...”, Tiểu Ly giận dữ.

“Điện hạ”, Toàn Cơ hiếm khi nghiêm túc, “Chúng ta đi thôi!”. Mây xanh bay chuyển, nhấn chìm tiếng gầm giận dữ của Tiểu Ly.

Người đàn ông lao đến sân sau, say rượu ngất ngây, bước vào cánh cửa, cẩn thận nhìn chăm chăm ta: “Dạ Lạc?”, “đột nhiên đồng tử mở to ra, cảm xúc ngưng đọng, lật đật chạy đến, không ngừng gọi Tiểu Điệp? Tiểu Điệp...”, anh ta vấp chân một cái, ngã nhào lên thảm cỏ, một tay gắng sức chống đỡ thân thể, tay kia ấn ấn vào huyệt thái dương, dần dần không đứng lên được, trong tiềm thức không ngừng gọi “Tiểu Điệp”.

Ta đi lên phía trước, nhẹ nhàng thả Doãn Điệp xuống, dựa vào trong lòng anh ta, “A Kiếm, Tiểu Điệp ở đây”.

Anh ta cuống quýt ôm chặt lấy cô ấy, lòng bàn tay chạm đến một mảng đỏ tươi, giờ đến trước đôi mắt mờ mịt, ánh mắt ngưng đọng sững sờ, dường như không thể tin được, rồi lại từ từ ngẩng đầu lên, nhìn sang ta, men rượu đã phai dần, trong phút chốc tỉnh táo hơn rất nhiều, hô hấp dồn dập, giọng nói run rẩy: “Dạ... Lạc... người... người đã làm gì rồi?”.

“Ta xin lỗi”, ba tiếng vô lực, đến nước này, ta chỉ có thể nói ra ba tiếng này.

“Xin lỗi? Ha ha...”, anh ta cười khò, tiếp đó cười lớn, “Ha ha... xin lỗi? Ha ha...”, tiếng cười chuyển thành lời cáo buộc bị thương đau khổ, anh ta gục đầu xuống, nắm chặt lấy bàn tay thấm đẫm máu kia, “Dạ Lạc... vì sao? Vì sao?”.

“Không có vì sao, sự thực chính là như vậy.”

“Em gái ta chưa từng gây gổ với người.”

“Không có sao? Ở trên lầu nhà cậu, cô ấy đã gặp ta.”

Anh ta đột nhiên ngờ ngác, giọng nói khàn đặc: “Hóa ra... là người...”, anh ta lắc đầu, như thể muốn gạt đi cơn ác mộng, ôm thật chặt lấy Doãn Điệp, tiếp đó điên cuồng gầm một tiếng như khắc vào tận xương cốt: “Dạ Lạc, ta muốn giết người”.

“A Kiếm, sau này đừng chọc vào Tiểu Ly nữa.”

“Em lo lắng cậu ta báo thù anh?”

“Không phải, là tôi không cho phép bất cứ người nào tổn thương cậu ấy, dù chỉ một phân một hào, em trai Dạ Ly thân yêu nhất của tôi.”

“Anh cũng có em gái thân yêu nhất, tên là Doãn Điệp, cũng giống hệt như em, anh tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào tổn thương cô bé, dù chỉ một phân một hào, trừ phi kẻ đó chán sống rồi.”

Cuối cùng, chúng ta đã kết oán thù rồi, bởi vì em trai của ta, và em gái của cậu, căn nguyên... lại là ta.

Một đạo xích quang chém đứt quãng xanh da trời, Hú đưa ta lùi về phía sau mấy mét, bảo vệ phía trước, “Doãn thiếu gia, không được làm bị thương Dạ Lạc đại nhân”.

Doãn Kiếm càng kích thích phần nộ, quanh người bay lên mây khói xanh đen nồng đặc, lời nói tàn nhẫn, “Ta đã nói, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào... tổn thương Tiểu Diệp, trừ phi hấn chán sống rồi. Dạ Lạc, ta và người thế không đội trời chung. Ta không chỉ muốn người đền mạng, mà còn muốn người sống không bằng chết”.

“Dạ Lạc đại nhân, xin ngài quay về trước, chỗ này tôi sẽ xử lý”, Hú hòa dịu nói.

“Không cần đâu, bây giờ cậu ta rất nguy hiểm, bắt buộc phải khống chế linh thể tụ tập, nếu không thì cậu ta sẽ vạn kiếp không thể quay lại được”, ta duỗi tay phải, lòng bàn tay chuyển ra ngân quang rực rỡ, vung rắc lên khói mây khói kia.

Màu xanh đen nhạt dần, Doãn Kiếm như bị rút hồn phách, đột nhiên ngã xuống, mất đi ý thức.

Trái tim ta bỗng đau nhói...

“Dạ Lạc đại nhân”, anh ta vội quay người đỡ lấy ta.

“Không sao”, ta nhìn Doãn Kiếm trên mặt đất, “Đây chỉ là áp chế nhất thời sau này... rất khó dự liệu”.

“Anh ta đêm nay uống rất nhiều, chẳng khác nào nát rượu”, Hú giải thích, “Tôi đưa anh ta về nhà, vừa vào đến cửa thì ngửi thấy một luồng máu tanh”.

“Cái chết của Phong Linh là một đả kích rất lớn đối với cậu ta lại thêm Doãn Diệp...”, cậu ta đã không có lý do gì để không trở thành... ác ma phục thù, ta nặng nề thở dài, “Vô Thương, đối với điều này người muốn nói gì?”.

“Ài ài, Dạ Lạc đại nhân anh minh sáng suốt”, áo choàng màu đen lắc lư dừng lại trong không trung, “Tôi đã nói với Dạ Vương điện hạ, tối nay Doãn Diệp ở nhà một mình, ai có thể ngờ được chứ? Dạ Vương điện hạ cảm thông với tôi như vậy, vụ án kéo dài đã mấy tháng cuối cùng cũng vào sổ rồi”, hấn ta đắc ý toét miệng cười.

Từ Thần, người quá tàn nhẫn rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 8: Huynh Và Đệ

Đêm tối mây đen giăng đầy trời, một đôi nam nữ anh tuấn dịu dàng, thanh nhã đoan trang đứng bên tường trong sân của một khu dân cư nhỏ, nhìn vào khung cửa sổ sáng đèn ở trên tầng ba kia, tia sáng bị rèm cửa che chắn, không nhìn thấy được tình hình bên trong.

“Diễm Trùy, chú văn bị Dạ Lạc tăng thêm phong ấn rồi, ma tinh có thể không giải được”, cô gái thấp giọng nói.

“Nếu không có biện pháp, chỉ đành để cậu ta tự mình công phá thôi”, người đàn ông lóe qua nụ cười ý vị sâu xa nơi khóe mắt.

“Người muốn nói...?”

“Lần trước chú văn có dao động, hình như bởi vì một cô gái”, tầm nhìn của Diễm Trùy di chuyển đến một cánh cửa sổ tối thui khác, “Diễm Hồ, chúng ta quay về, bảo Âm Đồng chuẩn bị cho tốt”.

Mạc Tân và Sở Tiêu Nhiên đi vào Dạ Minh Châu, khách uống rượu không đông như trong tưởng tượng, hai người đi đến quầy bar, nhân viên pha chế là một khuôn mặt xa lạ, khoảng hơn hai mươi tuổi, mái tóc nhuộm màu nâu nâu đỏ, mày thanh mắt tú, nhưng kém xa người đàn ông tuấn nhã kia.

“Hai vị muốn uống gì?”, người pha chế lịch sự chào đón.

“Tùy cậu!”, Mạc Tân không thấy người muốn tìm, tinh thần không mấy hào hứng.

“Nghe nói Dạ minh châu trấn tiệm ở chỗ của các cậu rất tuyệt”, Sở Tiêu Nhiên nho nhã nhếch khóe môi.

Người pha chế hơi sững lại một chút, sau đó lại cười trừ: “Thật là ngại quá, ngài có thể gọi thứ khác không?”.

Sở Tiêu Nhiên nghi hoặc mấy giây, cũng không làm khó, “Vậy thì cậu cho hai cốc rượu vang đi!”.

“Chỗ của các anh có người tên Dạ Hú phải không?”, Mạc Tân hỏi.

“Dạ Hú?”, người pha chế ngẫm nghĩ, đưa hai cốc rượu lên, lắc lắc đầu “Tiểu thư nói là người pha chế trước đây, quán bar này là ông chủ chúng tôi hôm qua vừa mới mua lại, mấy ngày nữa phải sửa sang lại biển hiệu mới”.

“Dạ mình châu, tôi thấy rất hay mà!”, Sở Tiêu Nhiên xoay cốc rượu nói băng quơ.

“Mọi người đều biết Dạ mình châu của quán uống rất ngon, không ít khách hàng đến chỉ để thưởng thức Dạ mình châu, nhưng mà Dạ mình châu này chỉ có Dạ Hú pha chế được. Tôi ném thử một lần rồi, có thể nhận được ra thành phần của nó, cũng có ý đồ điều chế, nhưng làm thế nào cũng không điều chế ra được vị đó, rất nhiều người đã thử rồi, không có ai thành công cả. Dạ mình châu không có Dạ mình châu, biển hiệu đương nhiên phải thay đổi rồi”, người pha chế trẻ tuổi có chút ảo não.

“Dạ mình châu làm ăn tốt như vậy, vì sao bọn họ lại muốn chuyển nhượng?”, Mạc Tân hỏi.

Người pha chế nhún nhún vai, biểu thị không biết.

Sáu người yên tĩnh chờ đợi bên ngoài phòng vẽ, muốn cầu xin cho Tiểu Ly sao? Không cần có hành động thừa thãi này, ta không hề muốn trừng phạt đệ ấy, chỉ muốn một mình yên thích một chút. Người có lỗi là ta, làm sao có thể trách người khác được?

Trên giá vẽ: Một chú bướm lẻ loi rơi xuống, nằm trong khóm hoa, thân thể bị màu đỏ phủ nhiễm, máu, đầy bi thương... và khát vọng...

Bút vẽ rơi vào trong bảng pha màu, cửa rầm một tiếng bị đập ra, dám có hành động thế này, trừ Tiểu Ly ra, còn có ai nữa?

“Dạ Lạc, huynh nói chuyện đi, rốt cuộc muốn thế nào?”

Ta chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt cậu ấy, nhẹ nhàng phản vấn, “Đệ muốn ta thế nào?”.

Tiểu Ly nghẹn lời, nộ khí phùng phùng, lườm ta không lên tiếng.

“Huynh đã từng nói, người làm anh trai huynh đây vĩnh viễn sẽ không trở mặt với đệ, chỉ kéo đệ quay đầu, kết quả, huynh không kịp thời kéo đệ lại, là huynh không làm tốt”, ta duỗi bàn tay phải ra xoa xoa lên đỉnh đầu đệ ấy, khẽ cười nói, “Tiểu Ly, cho dù đệ có làm gì huynh cũng sẽ không trách đệ, việc không như ý chỉ có thể chứng tỏ huynh không làm tròn chức trách. Huynh biết tất cả những điều mà đệ làm đều là vì muốn tốt cho huynh, những điều này, đại ca ghi nhận trong lòng”, tay ta rơi xuống vai của cậu ấy, “Trước đây, đại ca đã yêu cầu với đệ quá nhiều, luôn lo lắng đệ sẽ làm sai, nhưng không ngờ đệ không những không nghe, còn luôn làm ngược lại với huynh, tính khí càng lúc càng nóng nảy. Cuối cùng ta bất đắc dĩ đành cưỡng ép phong ấn đệ lại, khiến đệ chịu đủ mọi ảm ức, chỉ vì sợ đệ vì huynh mà bị Thần giới trục xuất, hành động theo cảm tính trái lại làm hại chính mình, đến giờ nghĩ lại, là ta đã sai rất nhiều. Tiểu Ly, sau này... đệ muốn làm gì thì làm! Thuận theo tâm ý của mình, ta sẽ không ngăn cản nữa, cho dù đệ gây ra họa lớn thế nào, đã có đại ca thay đệ gánh vác. Ta chắc chắn sẽ bảo vệ đệ, trước kia như vậy bây giờ như vậy, tương lai cũng vẫn như vậy, sẽ không thay đổi”.

“Đại ca”, Tiểu Ly trầm mặc một hồi, quay mặt đi, lí nhí nói, Huynh luôn như vậy, tự mình gánh hết mọi việc. Đệ biết rõ bản thân mình chẳng qua cậy vào sự yêu chiều và dung túng của huynh, biết được huynh sẽ không trách đệ, càng sẽ không phạt đệ, nên mới dám hết lần này đến lần khác làm chuyện xằng bậy, mà chúng thần lại dè chừng huynh ba phần, cho nên cũng có thể hết lần này sang lần khác nhẫn nhịn. Có lúc đệ nghĩ, huynh bị trục xuất có phải là có một bộ phận nguyên nhân do đệ không, nhưng mà, đại ca, đệ thật sự là muốn làm chút gì đó cho huynh. Mỗi lần thấy đám nữ thần giống như hám trai đó nhìn huynh, nam thần thì ôm sự đố kỵ với huynh, bề ngoài thì vô cùng cung kính, sau lưng lại nói lời xấu xa phỉ báng, đệ không chịu được muốn giáo huấn bọn chúng. Huynh là anh trai của đệ, từ trước đến nay không hề tranh giành với đời, trong sạch chừng mực, là người anh dịu dàng nhất, hoàn mỹ nhất, kính trọng nhất của đệ, càng như vậy, đệ càng không dám tưởng tượng, nếu như một ngày nào đó huynh không còn nữa, không còn quản đệ nữa, muốn rời xa đệ mà đi, đệ... đệ...

“Cậu em ngọc ngà ghê”, ta đỡ lấy khuôn mặt như ngọc, nước mắt mông lung của đệ ấy, dịu dàng cười, “Yêu thương, bảo vệ đệ còn không hết nữa là, làm sao nỡ vứt đệ đi không quản chứ”.

“Đại Ca”, lão đệ cảm động, thút thít khóc lóc, một tay ôm lấy ta, “Đệ... đệ không thể mất huynh, không thể mất...”.

“Yên tâm đi, đại ca vĩnh viễn ở bên cạnh đệ”, ta vỗ vào lưng của cậu ấy an ủi, cậu em trai không trưởng thành được này, cũng không hy vọng cậu ấy có thể trưởng thành nữa. Bỏ đi, để lại một đứa trẻ đơn thuần ở bên cạnh nuôi dưỡng... rất tốt.

“Đệ đảm bảo, sau này nhất định sẽ nghe lời, chỉ cần... huynh đừng rời xa đệ.”

“...”, Nói thế nào đây? Thu hoạch bất ngờ nhì!

“Tình cảm huynh đệ rất cảm động đó!”, ở ngoài cửa, Toàn Cơ túm lấy tay áo của A Mục làm bộ lau nước mắt, người kia sắc mặt tái xanh càng thêm chán ghét.

“Đã nói rồi mà, Điện hạ có địa vị không người nào có thể thay thế được ở trong mắt đại nhân”, Hú vui vẻ cười nói.

“Là... BL sao?”, Diệu Âm yếu ớt phát ngôn. Nhất thời vạn vật tĩnh lặng...

“Đam mỹ ạ!”, tiểu nha đầu chống tay xuống dưới cằm, hủ nữ đang trong giả tưởng đẹp đẽ, “Cuối cùng tôi đã hiểu được đại nhân rồi, cũng lý giải được vì sao Tinh Hà nói đại nhân và Áo Nguyệt rất xứng đôi”.

Tiểu Ly sớm đã thả ta ra rồi, cùng với Áo Nguyệt bắn đi hai lưỡi băng đao.

“...”, lộn xộn cái gì đây? Ta rất vô lực.

Diệu Âm lập tức nhảy đến phía sau Tinh Hà, lấy cật ta làm búa đỡ đạn, thò nửa đầu ra lăm bằm “Người ta nói sự thực mà”.

“Vô Vĩ”, Tinh Hà thốt ra hai từ kinh điển.

“Là rất vô vĩ”, A Mục tán đồng, khóe mắt lóe sáng, “Đại nhân, ngài muốn tiếp khách không?”.

“...”, vì sao lời này nghe có vẻ... rất khó xử? Đúng vậy, vô cùng khó xử.

Dạ Trạch chào đón một vị khách hiếm có, cũng là người khách tất nhiên sẽ đến...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.10 - Chương 9: Âm Ảnh

Di Tiên đặt chân vào Dạ Trạch, cửa lớn tự động mở ra, không thấy một người, cô ấy ngấp ngừng một hồi, xuyên qua sân đi vào đại sảnh, vừa khéo gặp ta và Tiểu Ly đang xuống lầu.

“Lương nha đầu”, Tiểu Ly đút hai tay trong túi quần, đi đến trước mặt cô ấy, ngữ điệu nhẹ tênh, “Mấy ngày không quản cô, không quen sao? Nhớ ta rồi?”.

Di Tiên lập tức lờm một cái.

“Tiểu Ly”, ta ra hiệu cho đệ ấy nghiêm túc một chút rồi nói với người khách đến chơi, “Tiên Tiên, có chuyện cứ ngồi xuống nói đi!”, nói rồi đi về hướng sofa.

“Anh là... Dạ Lạc?”

Ta hơi ngẩng đầu lên, khẳng định thắc mắc của cô ấy.

Nhìn sang nữ sinh thần sắc bình tĩnh ở trước mặt, ta thông thả hỏi: “Tiên Tiên, cô đến tìm Tiểu Ly hay là tìm ta?”.

“Tìm... hai anh em các anh”, cô ta nắm chặt hai bàn tay để lên chân, dáng vẻ cẩn trọng, nhưng ánh mắt kiên quyết, “Tôi đến chỉ có một mục đích”.

“Cái gì?”

“Tôi muốn trở nên mạnh mẽ.”

“Hử?”, Tiểu Ly rất ngạc nhiên nhìn cô ta.

“Tôi muốn trở nên mạnh mẽ, hy vọng các anh chỉ bảo cho”, cô ấy lặp lại một lượt, ngữ khí càng thêm kiên định.

“Vì sao lựa chọn chúng tôi? Cô có thể đi tìm Ngự linh sư”, ta lạnh nhạt nói.

“Tôi đã từng nói với Tiểu Phong, tôi muốn dùng ánh mắt của mình để chứng minh, dùng tim của mình để phán đoán”, trong mắt cô ấy lộ ra một chút đáng chất, “Hon nữa, tôi là Âm dương sư, không phải là Ngự linh sư”.

“...”, ta tiu ngưu, đứng dậy rồi đi, “Tiểu Ly, đệ phụ trách đến cùng đi”.

“Dạ Lạc?”, Lương Di Tiên không hiểu.

“Lương nha đầu, cô thực ra là muốn đại ca ta chỉ bảo cho cô chứ gì?”, Tiểu Ly u á m hỏi.

“Không được sao? Dĩ Tiên đắp lại một câu, anh ta dịu dàng hơn anh nhiều”.

“Nha đầu thối, ta cảnh cáo cô, đừng có suy nghĩ không chính đáng với đại ca ta, tuy huynh ấy khá là thích hợp để dạy dỗ đệ, nhưng mà...”, khẩu khí hung dữ của Tiểu Ly dịu xuống, “Những kiểu thỉnh cầu như thế này đừng có nhắc đến với huynh ấy”.

“Vì sao chứ?”

“Ngốc nghếch, ám ảnh đó, ám ảnh tâm lý.”

“Ám ảnh cái gì?”

“Ám ảnh chính là ám ảnh.”

“...”

Ám ảnh sao?... Ta đột nhiên rất muốn cười: Một đệ tử từng dụng tâm bồi dưỡng, người kế nhiệm thần chức ta bồi dưỡng đã phản bội ta, làm tiền bạc giết ta, khiến ta ngủ sâu nghìn năm. Tiền bạc sau đó Huyết Cơ, một trong sáu viên tinh thạch có được ý thức hóa tác và lại lần nữa giết ta khi vừa thức tỉnh (mà viên tinh thạch đó, đã thay thế mảnh vỡ linh hồn thu về, trở thành dụng cụ đựng linh hồn của Tiêu Vũ, khiến cô ta có thể tiếp tục sống), bây giờ dạy Doãn Kiếm, cậu ta lại là kẻ địch của ta, Doãn Kiếm, ngân tiền, trùng hợp sao?

“Đại tiểu thư, đã nghĩ xong nên nói thế nào chưa?”, trên con đường núi quanh co của Phong Sơn, Sở Tiêu Nhiên lái xe hỏi thiếu nữ ngồi bên ghế phụ.

“Phóng Linh đã mấy ngày không đi làm rồi đến nhà cô ấy hỏi thăm tình hình một chút, chính là như vậy”, Mạc Tân ngậm một chiếc kẹo mút ở trong miệng, hàm hồ đáp. Phong Linh chết rồi, Doãn Điệp cũng chết rồi, đây mới chỉ là bắt đầu, không lâu nữa sẽ còn chết nhiều người hơn nữa, nhiều đến mức không đếm được... nghĩ đến điều này, trong tim cô ta giống như có một tảng đá đè nặng, rất nặng, rất nặng.

Chiếc xe đột ngột dừng lại, may mà đã thắt dây an toàn, Mạc Tân mới không bị tiếp xúc thân mật với chiếc kính chắn gió. Nhưng chiếc kẹo mút đã bị phun ra ngoài rồi, cô ta oán hận vô hạn lườm tài xế đang lái xe: “Sở... Tiêu... Nhiên”.

Kẻ bị chỉ danh bình tĩnh quay mặt lại: “Đại tiểu thư, Dạ trạch biến mất rồi”.

“...”, sau mấy giây lặng ngắt tạm thời, Mạc Tân bật nhảy lên, gỡ dây an toàn, bò lên cửa sổ xe bên ghế lái, dụi dụi đôi mắt, tròng lên rồi lại tròng lên, nơi vốn dĩ phải có một tòa nhà cũ nay giăng đầy cây cối um tùm, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết của căn nhà...

“Đại tiểu thư”, Sở Tiêu Nhiên ôm cô ta xuống, đặt vào ngồi ngay ngắn bên ghế phụ, “Chúng ta đến muộn rồi”.

“Căn nhà cổ đó vẫn còn, ẩn giấu bên trong kết giới”, Phi Dục ngồi ở ghế sau đột nhiên lên tiếng, “Kết giới rất mạnh, chúng ta không vào nổi”.

“Ẩn đi rồi?”, Mạc Tân buột ra một câu.

“Bọn họ... căn bản không cần tránh, muốn tránh cũng nên là chúng ta phải tránh bọn họ”, Phi Dục đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

“Trái với lẽ thường, có lẽ... sắp xảy ra chuyện lớn rồi”, Sở Tiêu Nhiên chậm rãi than.

“Vậy thì ngăn cản nó”, Mạc Tân dựa vào lưng ghế, tXXới chính mình.

Mấy ngày này Dĩ Tiên ở đây, Dạ trạch không có một ngày được yên ổn, nói dễ nghe một chút là não nhiệt khác thường, khắp nơi tràn ngập sinh khí, so với từ khí nặng nề không biết là tốt hơn bao nhiêu lần, nói không dễ nghe thì là chướng khí mây đen bao trùm lên tất cả, chỉ thiếu nước là dỡ bỏ tòa nhà.

Tiểu Ly trong bài huấn luyện này đã quá đà, động một tý...

“Ngốc nghếch, thế này cũng đánh không xuyên, cô chết đi cho rồi...”

“Nha đầu chết tiệt, cô nhìn đi đâu vậy hả, nhắm chuẩn chút có được không?”

“Lộn, còn ngu hơn cả lộn, đã dạy cô bao nhiêu lượt rồi, có thể thông minh hơn chút được không?”

“Tôi làm mẫu một lần cuối cùng, cô còn không biết thì cút đi đâu thì cút”.

Sau một trận kinh thiên động địa, sân trước được A Mục cắt sửa ba ngày liền biến đổi bộ dạng, xác chết rải rác, khói bụi đầy đất, chỉ có thể dùng một chữ “thảm” để hình dung...

“Lương Dĩ Tiên, trước giờ tôi chưa từng thấy kẻ nào ngốc như cô, ngu dốt không thông, tức chết tôi rồi”.

Một sợi gì đó rơi xuống theo hình vòng cung, đập trúng Diệu Âm đang chơi xích đu, tiểu cô nương gần như bị vật nặng bay đến đè cho tắt thở, cảm nín rớt nước mắt, một chữ “khô” sao có thể hình dung được...

“Hừ hừ, không thoát được khỏi đại lưu vân, cô cứ đợi đến khi chết đói đi!”

Thế là Toàn Cơ cùng với bạn học Dì Tiên bị trôi ở dưới gốc cây cùng ngắm cây bạch quả ba ngày ba đêm, làm sao một chữ “bi ai” có thể hình dung được...

“Thật vô dụng, cô cứ mềm như bún, đánh chặn bông à, chú ý lực phát ra, uy lực... lực.”

Một viên đạn lưu quang màu vàng kim xuyên qua cửa sổ, bay vào trong phòng, vừa khéo bắn trúng máy tính của Tinh Hà, một tiếng nổ vang, trong căn phòng bốc lửa, cậu bé nhảy ra ngoài, làm sao một chữ “tức giận” có thể hình dung được.

“Nói cô ngốc, cô chính là kẻ dẫn động chân chính, niệm chú, động tác nhanh, tốc độ... tốc độ.”

Một con rồng có sừng khổng lồ lạnh lùng cuộn lên, đuôi dài quét qua nóc nhà, mấy đường kiếm màu trắng lóe qua, Giác Cầu bị diệt, Áo Nguyệt sừng sừng đứng, làm sao có thể dùng một chữ “lạnh” để hình dung...

Công tử ôn hòa khiêm tốn lễ độ như Hủ cũng không thoát khỏi được chuyến xe này.

“Tôi rất muốn mở cái đầu óc của cô ra xem bên trong đựng những thứ gì toàn là sinh tố sao? Những thứ cô học được đi đâu cả rồi?”

Hủ bưng một cốc sinh tố mà anh ra dồn nhiều tâm sức nhất điều chế ra, vốn là theo chủ nghĩa yêu thương, định đón lấy bạn học Dì Tiên đang bay rơi xuống trong không trung, sau đó chiếc cốc trong đĩa ở tay kia bị huỳnh quang bắn ra đánh đổ, tan tành vụn vỡ ngay tại hiện trường, chất dịch màu xanh tràn ra mặt đất, làm sao một chữ “thê thảm” có thể hình dung được...

Tất cả những điều kể trên chỉ là một góc của núi băng, tóm lại, ta là may mắn nhất, quay tròn một vòng, cả tòa nhà của Dạ Trạch chỉ có vườn hoa nhỏ của ta là yên ổn không tổn thất gì, bản thân cũng không gặp phải tấn công bất ngờ nào.

Sáu người không thể chịu đựng được nữa, nhất tề đến phòng tranh tìm ta tố cáo: Lập tức dừng hành vi hủy diệt của Tiểu Ly và Dì Tiên lại, trả lại cho thế giới ngày tháng thái bình.

Chẳng biết làm thế nào, ta đi ra cái sân đã bị chiến hỏa càn quét thấy lão đệ vẫn còn đang trách mắng Dì Tiên, ngón tay ấn vào đầu cô ấy: “Cô gái ngốc, cô gái ngốc, tôi có bệnh mới đi dạy cô, quay về ngay đi, đừng ở đây làm mất mặt người khác nữa...”

Thân thể gầy yếu của Dì Tiên đầy vết thương, run rẩy như đóa hoa sắp sửa lìa cành, trên mặt lại không mấy may có vẻ sợ hãi gì, như một cánh mai đỏ nở một mình trong gió lạnh vi vu.

Cảnh tượng này, khiến ta liên tưởng đến sói xám và chú cừu non, sói xám hung bạo độc ác và chú cừu kiên cường cứng cỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.10 - Chương 10: Sự Kiện Siêu Nhiên

“Tiểu Ly”, ta đi qua khuyên giải, “Đệ quá hà khắc rồi, Tiên Tiên là một cô gái, đừng có làm khó cô ấy như vậy”.

“Đại ca, là cô ta tự mình nói có thể chịu đựng, cam tâm tình nguyện, đệ không hề ép cô ta, không chịu đựng được thì rút đi, không có ai ngăn cản cô ta”, Tiểu Ly cứng miệng nói lý.

Đang trong lúc hưng phấn, không giảng đạo lý được với cậu ấy ta nhìn sang Dì Tiên, dịu dàng cười, “Tiên Tiên, cô từng bị trọng thương, trong cơ thể cũng xâm nhập một lượng lớn yêu khí, là Tiểu Ly cứu cô quay lại, và dùng linh lực của mình để tịnh hóa cho cô, lại hạ Hệ Hồn Vũ với cô, có lẽ là trong họa được phúc. Bản thân cô là Âm dương sư, tu hành nhiều năm, thể nội tình khí trường kỳ ma sát kết hợp với thể giới bên ngoài, đã trở thành quán tính và khuynh hướng, khi linh lực của Tiểu Ly đi vào trong nội thể của cô, bất tri bất giác bị hấp thụ một chút, dung nhập vào khí của cô. Nhưng dung hợp quá nhanh sẽ khiến cho thân thể của cô khó có thể tiếp nhận được mà Hệ Hồn Vũ là một loại pháp thuật trấn hồn, do Tiểu Ly trực tiếp điều khiển, có thể dẫn đến tác dụng giảm nhẹ. Những ngày này, Tiểu Ly huấn luyện cho cô cường độ quá lớn, không phải là không có chỗ tốt, nó sẽ tăng nhanh tốc độ thích ứng của cô, ví von hình tượng một chút... cô có cảm giác Nhâm Đốc Nhi Mạch được đã thông không? Tinh thần thoải mái, tính khí lưu thông nhẹ nhàng thuận lợi, vận dụng cũng trở nên linh hoạt hơn nhiều?”.

Dì Tiên cúi thấp đầu, giống như đang trầm tư, trong lòng thầm nói gì đó, thân thể tràn ra từng chùm tia sáng xanh nhạt, duy trì được nửa khắc thì dần lui tán đi. Cô ấy đột nhiên ngừng đầu, trong mắt lộ ra vui mừng, nhìn ta rồi lại quay sang Tiểu Ly, lòng đầy cảm kích, “Dạ Ly, anh tiếp tục huấn luyện tôi nhé?”, lời vừa buông ra, một con choáng váng ập đến, cô ấy liền ngất xỉu.

Ta đuổi tay ra đỡ lấy cô ấy, cảm nín hoàn toàn, đứa trẻ này thật không cần mạng nữa.

“Này, đại ca”, Tiểu Ly sắc mặt đen thui, “Huynh bịa chuyện gì với cô ta vậy, nói rất có bài có bản, cứ như là đệ từ lâu đã có dự mưu ấy, lao tâm khổ tứ vì cô ta”.

Ta cười khan, “Tiên Tiên tiến bộ hơn dưới sự giúp đỡ của đệ là sự thực mục tiêu ban đầu đã đạt được, quá trình chẳng còn quan trọng nữa, để lại cho người ta ấn tượng tốt thì đâu phải điều gì xấu”, nói xong, ôm Dĩ Tiên lên, đi vào phòng.

“...”, Tiểu Ly ở nguyên tại chỗ suy nghĩ, trầm giọng tự nói, “Cô ta thực sự rất có thiên phú, nếu đổi lại là người khác, sớm đã chết rồi”.

Sau khi Dĩ Tiên tỉnh lại, trên dưới Dạ Trạch mọi người đều nhất chí, muốn đuổi cô cô ấy ra ngoài.

Mọi người “vui vẻ đưa tiễn” cô ấy ra ngoài kết giới, nói chẳng biết khi nào gặp lại, Dĩ Tiên đột nhiên lẩm bẩm ngâm bốn câu: “Để hê ma khỏi phá thiên kinh, lâm giáng phạm trần thân nữ tính, dạ mộng do sinh trà mi lệ, lạc yểm trọc thể ám vô minh”.

“Nhìn không ra cô còn biết làm thơ đó?”, Tiểu Ly nhạo báng.

“Thơ cũng có ngụ ý, Dĩ Tiên tiểu thư cao hứng nên ngâm thơ sao?”, Hủ biểu hiện tương đối có cảm xúc.

“Tại sao tôi cảm thấy bài thơ này...”, A Mục bộ dạng rất cao thâm.

“Ông hiểu ý tứ của nó?”, Dĩ Tiên đột nhiên quan tâm.

“À”, Toàn Cơ đột ngột ngộ ra, nặng nề gật đầu, “... giống, giống, thực sự là giống”.

“Giống cái gì?”, dạ dày của Dĩ Tiên bị tung hứng.

“Giống...”, Diệu Âm kéo dài âm tiết, dường như cũng đã ngộ được...

Nhân cầu Dĩ Tiên trợn lên, ngông cổ trông ngóng.

“Giống như viết về đại ca tôi”, Tiểu Ly lời như búa giáng, đồng thời sáu người không hẹn mà cùng nhất loạt chỉ sang ta, “Ngài ấy”.

Ý, theo như bọn họ giải thích, tất cả phải truy từ gốc rễ, đến thời đại viễn cổ hoang sơ, một thần thoại khác không giống với thế giới này, quá xưa cũ, lâu đến mức ta cũng sắp quên mất rồi.

Dĩ Tiên bám víu không buông với chuyện này, cho thấy nếu không hỏi ra được kết quả thì không thôi, mọi người khinh bỉ nhìn cô ấy, không thêm đề ý nữa, trái lại rất có hứng thú với nguồn gốc của bài thơ này. Dĩ Tiên lại im lặng, không nói gì cười thẹn thẹn Giác Cầu bay lên trời, một cuộc trao đổi công bằng vốn có thể hoàn thành bỗng chốc liền tan biến.

“Nha đầu thôi, giả vờ thần bị cái gì chứ?”, Tiểu Ly hừ hừ.

“Bỏ đi, đối với chúng ta, cô ấy vẫn còn thứ cần giữ lại”, ta cười nhạt.

“Giữ lại cái gì chứ? Nhìn cũng nhìn hết rồi, chỉ như vậy, không ngược không não.”

Đệ, đệ đang nghĩ ở phương diện nào vậy? Trái tim ta co rút: “Từ khi nào?”, cậu em trai thuần khiết, tại sao lại biến thành không trong sáng như thế này?

“Cái đêm cứu cô ta đó”, Tiểu Ly lưu loát đáp xong, quay người về phòng. Ta mặt cười lòng không cười: “Diệu Âm?”.

“Tôi không biết, tôi không biết, tôi không biết...”, Tiểu cô nương lẩm bẩm, né tránh ánh mắt của ta, lúng túng đi phía sau Tiểu Ly.

Dĩ Tiên vừa vào cửa, thấy Điền Giai Đình cuộn lại trên sofa ở phòng khách, mắt khóc đến sưng đỏ, Nghiêm Tuấn ở bên cạnh an ủi. Đỗ An Trác nhìn thấy cô ấy: “Dĩ Tiên, cậu tu hành xong rồi?”.

“Cũng khá khá”, cô ấy thay dép ở ngoài cửa, im lặng đi đến chiếc ghế bên cạnh sofa ngồi xuống, chăm chú nhìn Điền Giai Đình đau lòng không nói, hỏi, “Cô ấy tại sao lại khóc?”.

“Còn chẳng phải bởi vì Tiểu Phong...”, Nghiêm Tuấn đáp lời, nửa câu sau nuốt trở lại.

“Chẳng ai có thể tiếp nhận được!”, Đỗ An Trác cười khô, “Giai Đình cũng không gặp mặt được cô ấy lần cuối, hôm nay vừa sáng sớm đã lên Phong Sơn một chuyến, nhưng không tìm được nhà của Tiểu Phong, tòa nhà đó biến mất trong không khí rồi, giống như một cơn ảo giác”.

“Không phải biến mất trong không khí, nó ẩn trong kết giới”, Dĩ Tiên nói trong lòng, “Địa điểm vẫn là ở đó, nhưng ở trong một tầng không gian khác, người bên ngoài không nhìn thấy được”.

“Âu Ngưng đâu?”, cô ấy nhìn quanh trong phòng.

“Ồ trong phòng, một mực không nói chuyện, thật sự khiến người ta lo lắng”, ánh mắt Đỗ An Trác tối lại.

“Vi sao cô ấy lại nói mình đã hại chết Tiểu Phong?”

Đỗ An Trác lắc lắc đầu, tay phải ấn lên trán, có vẻ rất phiền não, “Cho dù cô ấy đã làm gì, tôi đều có thể tha thứ, chỉ hy vọng cô ấy đừng một mình chịu đựng tất cả như vậy, cho dù cái chết của Tiểu Phong có liên quan đến cô ấy... tôi cũng sẽ không trách cô ấy, tôi... ôi, cô ấy rốt cuộc có hiểu được không? Có thể đừng tự giày vò bản thân như vậy nữa được không?”

“Tiểu Phong là do bệnh tim đột ngột tái phát không cấp cứu kịp nên ra đi, đây là kiếp nạn của cô ấy, không trách ai được”, Dĩ Tiên bình thản nói.

“Tôi có lỗi với Tiểu Phong”, Giai Đình đột nhiên tự trách, nghẹn ngào nói, “Cô ấy là người tốt, tôi còn nói với cô ấy những lời lẽ nặng nề như vậy, cướp bạn trai của cô ấy, đều tại tôi, tôi có lỗi với cô ấy, Tiểu Phong...”, rồi kéo một chiếc gối ôm lại khóc lóc.

“Bạn trai cô ấy là Doãn Kiếm, cậu làm sao mà cướp với cô ấy?” Nghiêm Tuấn mờ mịt không hiểu.

“Hu hu...”, đáp lại cậu ta là tiếng khóc không ngừng nghỉ.

“Tiểu Phong cuối cùng vẫn có Doãn Kiếm bên cạnh, cô ấy chắc là rất mãn nguyện”, Dĩ Tiên lí nhí nói, trong mắt có chút mờ mịt không hiểu, “Người dịu dàng như vậy, bình dị, thân thiết như vậy, chắc chắn sẽ không trách cứ bất cứ người nào”.

“Khụ khụ... Dĩ Tiên?”, Nghiêm Tuấn khê ho mấy tiếng, hiếm thấy bộ dạng thất thần này của cô ấy, cậu quay về là tốt rồi, có việc phải mời cậu xuất mã đây”.

“Về hiện tượng siêu nhiên?”

“Ừm, là chị gái của một người bạn tôi, mang thai được tám tháng, nhưng chưa kết hôn, hiện tại sống một mình. Chị cậu ta gần đây thường xuyên gặp ác mộng, nửa đêm cứ giật mình tỉnh dậy, có một hôm, ban đêm tỉnh lại, toàn thân toát mồ hôi lạnh, liền đi vào nhà tắm, nhìn thấy trong bồn tắm đựng một bảo thai đã chết đầm máu. Chị ta sợ hãi quá liền ngắt xiu, ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại phát hiện ra trong bồn tắm hoàn toàn sạch sẽ, chẳng có gì cả. Hiện tượng kỳ quái này đến bây giờ đã duy trì được hơn một tuần lễ rồi...”

“Sau đó liền đi tìm các cậu?”

“... Tôi và An Trác đã qua đó, thăm dò được có con ác linh oán niệm rất nặng đi theo chị ta.”

“Nghiêm Tuấn, chuyện này tôi sẽ giải quyết, các cậu đừng nhúng tay vào. Sau hôm nay, những sự việc như thế này cũng đừng dính vào nữa”, Dĩ Tiên thái độ nghiêm túc.

“Dĩ Tiên, chúng tôi biết rõ Cốc Giang...”, Đỗ An Trác phản biện.

“An Trác, bây giờ, việc quan trọng nhất của cậu là chăm sóc tốt cho Âu Ngưng, bảo vệ cô ấy. Cậu đã mất đi Đình Linh rồi, không thể để cô ấy xảy ra chuyện nữa”, Dĩ Tiên nghiêm nghị cắt ngang lời cậu ta.

Đỗ An Trác bắt gặp vẻ ngạc nhiên, đứng, cậu ta không thể để Âu Ngưng xảy ra chuyện nữa.

Cửa phòng lách cách một tiếng mở ra, Âu Ngưng gầy yếu bám vào cửa bước ra: “Em không sao, An Trác, đi làm chuyện anh muốn làm đi! Không cần lo lắng cho em”.

“Tiểu Ngưng”, Đỗ An Trác nhanh bước đến ôm chặt lấy cô ấy, vô cùng đau xót: “Tiểu Ngưng, đừng nói những lời ngốc nghếch, việc anh muốn làm nhất là trân trọng em, so với em, những thứ khác đều không quan trọng, không còn quan trọng nữa”.

Âu Ngưng gạt lên bờ vai của cậu ta, yếu ớt nói: “An Trác, em biết anh muốn làm rõ chuyện linh án trên người của mình, em cũng muốn. Mỗi lần nhìn thấy anh vô duyên vô cớ phát tác cơn đau đầu, trái tim em rất đau đớn. Bác sĩ không khám được, chứng tỏ đây là một việc kỳ lạ, nhất định không đơn giản. Bệnh tim của Tiểu Phong cũng vậy, kiểm tra thì bình thường, nhưng cuối cùng...”, cô ấy nghẹn ngào, cắn môi dưới, nuốt vào những giọt nước mắt mặn chát, “An Trác, đi đi! Em sẽ ở bên anh, cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt, em muốn yên tâm ở bên cạnh anh, được không?”.

“Tiểu Ngưng”, Đỗ An Trác gật đầu, có câu này của cô, là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.10 - Chương 11: Sự Sám Hối Của Âu Ngưng

Muru sát, máu tanh, tàn sát, bạo ngược, hung án... từng màn u ám đang diễn ra ở những góc tăm tối trong thành phố này. Màn đêm của Cốc Giang dần

dần mất đi về phồn hoa, càng tăng thêm những nhiễu động bất an, hiện rõ về âm đạm hoang tàn...

Trong nhà thờ màu trắng, Âu Ngưng quỳ trước bàn thờ Chúa, hai tay hợp lại, thành khăn cầu khẩn...

“Thưa Cha, con có thể được tha thứ không?”, cô ấy ngược mặt lên hỏi vị cha già ôn hòa trước mặt.

“Chúa khoan dung nhân từ, yêu tất những đứa con trong thiên hạ, có thể bao dung tất cả sai lầm”

“Thưa cha, người nói, yêu là vĩnh hằng, nhẫn nại, và hào tâm, yêu là không đố kỵ, yêu là không khoe khoang, không liều lĩnh, không làm những chuyện hồ thẹn với lòng mình, không cầu lợi ích cho mình, không cầu giận, không tính kế cho người, sống có tình có nghĩa, yêu chân lý, chuyện gì cũng phải bao dung, phải tin tưởng, phải kỳ vọng, phạm chuyện gì cũng nhẫn nại. Nhưng con lại ngốc nghếch, vì yêu mà sinh ra đố kỵ, bị ác ma mê hoặc, bán đi linh hồn mình, cuộc đời này của con đã không còn hy vọng nữa rồi.”

“Chuyện gì cũng có giới hạn, thiên hạ vạn vật đều có thời gian hạn định. Sống chết đều có số, khóc cười có thời. Yêu thích có thời, chán ghét cũng có thời. Chiến tranh có thời, hòa hảo cũng có thời. Mọi việc đều do trời định, hà tất phải gượng ép? Nên buông thì hãy buông, tập trung vào những điều xa hơn, đó mới là vĩnh hằng.”

“Tập trung vào những điều xa hơn mới là vĩnh hằng? Vĩnh sinh? Con có thể tìm được cánh cửa đó không? Có lẽ số mệnh đã định... không thể cứu vãn.”

“Làm theo lời của trái tim, hoặc chấp nhận đi theo hắc ám, Chúa luôn bên con, chỉ lỗi cho con thoát khỏi mê cung.”

“Thưa cha...”

“Số mệnh ở bên trong cậu ấy chính là ánh sáng của con người, ánh sáng chiếu vào hắc ám, hắc ám lại không tiếp nhận cậu ấy. Đứa trẻ ngoan, mau đi đi!”

Bọn họ ở bên ngoài đợi con.”

“Thưa cha” mắt cô ấy lóe lên ánh sáng thanh khiết, “Cảm ơn!”

Dạ Trạch có hai vị tiểu cô nương như ngọc điêu khắc, Hồng Diệu váy màu hồng và Thánh Kỳ váy trắng, đôi mắt sáng long lanh như ánh sao trên cao, khiến người ta say đắm “Dạ Lạc đại nhân, ngài cũng coi như đã nhớ đến bọn tôi rồi”.

“Tinh táo lại đi!”, Tiểu Ly gầm lớn với hai tiểu thiên sứ mỹ lệ tinh tế đáng yêu.

“Oa...”, hai Tiểu cô nương lập tức ôm chặt lấy nhau, sợ đến mức hồn rời khỏi xác, “Ly đại nhân, chúng tôi sai rồi”.

Nói thế nào nhỉ? Bọn họ là một nỗi ám ảnh đối với Tiểu Ly... Hồng Diệu và Thánh Kỳ, Thần Thị của Lăng Hoa điện. Năm đó ta bị Thần Vương diệt khẩu, Cẩm Giới Lão Đầu Nhi đưa ta đến thế giới này trùng sinh, hai bọn họ cũng lên lút chuyển sinh theo, đến đây làm người bình thường, chính là hai người bạn cùng phòng của ta hai năm trước. Sau khi chúng ta đi vào cổ mộ Kỳ Sơn, đến thế giới cũ, ba người vào Nam ra Bắc, vác đao ngồi ngựa, tiểu ngạo giang hồ... ừm, thành ngữ đại thể là như vậy, nhưng đó lại là một câu chuyện khác rồi.

Sau này, hai người họ kết thúc sinh mệnh loài người, ta khôi phục thân phận Thần Thị cho họ, mà bọn họ cũng mất đi ký ức của quãng thời gian làm người bình thường rồi. Lúc này, Tiểu Ly ngủ sâu hơn hai nghìn năm tỉnh lại chưa được mấy ngày liền bị ta nhốt vào Lăng Hoa điện, cùng bọn họ sớm tối bên nhau hơn một nghìn năm, thật khó khăn cho mấy tiểu nha đầu này...

“Hồng Diệu, Thánh Kỳ”, ta xoa xoa đầu hai người, dịu giọng nói, “Chuyện ta dặn dò hai người đã làm xong rồi?”.

“Vâng, vâng”, Hồng Diệu gật đầu, hai tay bung ra một đóa hoa trắng như tuyết, “Hoa trà my ở trước Lăng Hoa điện nở rất rực rỡ, ngài xem”.

Ta đón lấy đóa hoa, từ từ đưa đến bên mũi, ngửi một lần hương thoang thoảng tươi mới, khoe miệng nhếch lên khẽ cười: “Rất đẹp!”.

“Còn nữa, còn nữa”, Thánh Kỳ sôi nổi rặng rỡ xen lời, “Đại nhân, Cẩm Giới tôn giả nói ngài chính là giấy thông hành, chúng tôi có thể tự do thích đến thì đến, thích đi thì đi, như thế thì không có vấn đề gì nữa rồi”.

“...”, Lão Đầu Nhi rất dễ nói chuyện mà, khiến ta tăng thêm vài phần thiện cảm, dịu dàng cười, “Rất tốt, cc người quay về chuẩn bị đi, chăm sóc cẩn thận biển hoa đỏ”, loài hoa nhạy cảm này cần phải tận tâm bảo vệ mới không dễ dàng bị héo úa tàn tạ.

Lúc ta đi thăm Giai Đình, cô ấy đã ngủ rồi, ngủ rất sâu, khoe mắt vẫn còn đọng lại giọt lệ. Ta vuốt tay giúp cô ấy lau đi. Cô ấy khẽ động, trong miệng lầm bầm “Tiểu Phong... mình xin lỗi, quay lại có được không? Mình sẽ không tranh Dạ Lạc với cậu nữa”.

Nha đầu này, tình cảm của cô ấy đối với Phong Linh... rất chân thành. Thật ngốc, việc đã đến nước này, còn gì mà có lỗi với không có lỗi chứ? Tiểu Phong chưa từng trách em, người nên nói xin lỗi là ta, luôn luôn... là ta đã lừa gạt em, lừa gạt tất cả mọi người.

Vuốt ve khuôn mặt của cô ấy, ta thở dài, cúi người xuống, kề bên tai cô ấy thủ thi: “Giai Đình, đợi thêm chút nữa, ta sẽ đến đón em”.

Trên đường lớn rộng rãi không có mấy người, ánh đèn bên vệ đường thoát ẩn thoát hiện, rất xứng với phong cảnh, buồn tẻ, hoang vắng... đêm hè, còn tiêu điều hơn cả đêm đông...

“Này, tại sao huynh lại biến thành con gái rồi?”, Tiểu Ly vừa thấy ta lớn tiếng gọi.

“Công bố chân tướng”, ta thông thả đi đến trước mặt, “Nói cho bọn họ, Phong Linh là Dạ Lạc”.

“Còn tôn nghiêm mà ngài vẫn cực lực muốn bảo vệ thì sao?”, Áo Nguyệt lạnh lùng hỏi.

“Cảm ơn người, Áo Nguyệt tôn nghiêm khi Phong Linh còn sống đã được bảo toàn rồi, phần sau... đến lượt Dạ Lạc lên sân khấu”, ta dừng bước, quay đầu sang cậu em trai và sáu thủ hạ phi phàm đáng yêu tuyên bố.

Đêm nay, năng lượng của Ngũ Hành trận sẽ xuống đến mức thấp nhất, triệt để sụp đổ, thời khắc của Dạ Lạc sắp đến.

Ở một đầu khác của thành phố, bốn bóng người trong con phố dài vắng lặng cảnh giác đi về phía trước...

“Âu Ngưng, cầm cái này đi”, Dĩ Tiên đưa cho cô ấy một tấm bùa hộ thân hình tam giác dạng khối được làm bằng vải màu vàng, xâu chùm tua rua màu đỏ, “Cầm chắc nó, yêu ma quỷ quái bình thường sẽ không lại gần cậu được”.

“Cảm ơn!”, Âu Ngưng nắm chặt miếng bùa hộ thân, tay kia được Đỗ An Trác nắm rất chắc, cậu ta khẽ gật đầu với bạn gái, lộ ra nụ cười an ủi, lại nhìn sang Dĩ Tiên, biểu thị sự biết ơn.

“Đừng khách khí”, Dĩ Tiên nhẹ nhàng đáp lại, đột nhiên ánh mắt thay đổi.

Đỗ An Trác cũng căng thẳng, bàn tay dùng lực hơn, sắc mặt trầm xuống nghiêm túc.

Âu Ngưng cảm giác được điều kỳ quái: “Thế nào rồi?”.

“Có thứ gì đó đang tiếp cận”, Nghiêm Tuấn cảnh giác.

Bên đường có mấy bóng dáng lao ra, dưới ánh sáng đèn đường hắt xuống, có thể nhìn rõ là bốn tên côn đồ đầu đường, cao thấp béo gầy khác nhau, ăn mặc khác người, tóc nhuộm xanh đỏ lòe loẹt, trong tay mỗi kẻ cầm một con dao găm. Dáng vẻ này, không cần đoán nữa, chính là cướp bóc.

Bốn người không mấy sợ hãi căng thẳng, trong lòng trái lại như hạ được một tảng đá lớn, Nghiêm Tuấn khoa trương vỗ vào lồng ngực: “Haizzz, hóa ra là con người!”.

Đối phương vừa nghe thấy, khẩu khí của tiểu tử kia rõ ràng là khinh thường bọn chúng, tên béo trong nhóm kiến nghị với tên vóc dáng cao: “Lão đại, chúng ta xông lên, để tên tiểu tử này thấy chút máu, xem hắn còn ngông cuồng thế nào”.

Tên vóc dáng cao ngậm một miếng thuốc, hít mấy hơi thật sâu, nhả ra vòng khói, tiện tay ném miếng thuốc xuống dưới chân, lấy mũi giày đi lên rồi giơ dao lên: “Lên!”.

Đám côn đồ xông đến khua dao chém loạn một trận, Đỗ An Trác kéo Âu Ngưng tránh đi, gót chân đá trúng vào phần bụng tên gầy, nghiêng người tránh được lưỡi dao của tên lùn đâm từ thắt lưng, tóm lấy cổ tay của hắn, vặn ngược lại, đá vào đầu gối, tên lùn bị đau, con dao rơi xuống đất, bay vào không trung, Đỗ An Trác nhanh mắt đón lấy, chớp mắt đã kề vào cổ tên lùn.

Tên gầy bị đá bay, loạng choạng bỏ chạy, thấy tên lùn đã bị khống chế, lão đại và tên béo dường như bị quỷ nhập, toàn thân cứng đờ, đứng im bất động, biết là đã chọc vào người không nên chọc, đánh, không dám xông lên phía trước, chạy, chân đã không còn nghe lời, run lên cầm cập.

“Muốn như thế này, ở bên ngoài rất nguy hiểm, may mắn là gặp được bọn tôi, mau quay về đi, buổi tối có thể không ra ngoài thì tốt nhất”, Đỗ An Trác nói ra một câu, bọn chúng vô cùng bất ngờ. Cậu ta ném con dao găm đi, thả tên lùn ra, kéo Âu Ngưng đi về phía nữ sinh lạnh lùng ở phía trước, “Dĩ Tiên, thả bọn họ đi”.

Nhìn theo một đám người hoảng hốt chạy trốn, Nghiêm Tuấn kinh ngạc than: “An Trác, cậu không bệnh chứ? Là bọn họ đánh cướp chúng ta!”.

Khóe miệng Dĩ Tiên cong lên nở nụ cười: “Đây mới là Đỗ An Trác, một kẻ ngốc nghếch”.

Người bị đánh giá không nghe thấy câu “khen ngợi” này, sức chú ý toàn bộ tập trung lên cô gái đi vào trong một tòa nhà cao tầng gần đó, bụng của cô ấy rất to, bóng nghiêng đó, là...

“Cô ta!”, Đỗ An Trác nhận ra rồi, “Dĩ Tiên, Nghiêm Tuấn, mau”, nói xong nhanh chóng đuổi theo qua đó.

“Là chị gái của bạn tôi? Chị ấy định đi đâu?”, Nghiêm Tuấn vội đuổi theo.

Bốn người đuổi theo cô gái đi vào trong tòa nhà, trên con đường trống vắng, tấm bùa hộ thân vàng tua rua đỏ nằm chõng chờ giữa con đường.

Khi Âu Ngưng phát hiện ra trong tay thiếu một món đồ gì đó, thì mọi người đã vào bên trong tòa nhà. Đỗ An Trác, Nghiêm Tuấn và Dĩ Tiên sốt ruột nhìn thang máy hiển thị số tầng không ngừng tăng lên. Bọn họ sợ sẽ xảy ra chuyện, trong lúc do dự, một chiếc thang máy khác mở ra, Âu Ngưng liền không tiện lên tiếng nữa, cùng bọn họ đi thẳng lên tầng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 12: Tuyệt Vọng

Khi bốn người chạy đến tầng thượng, người phụ nữ kia đứng bên cạnh lan can bảo vệ, u ám nhìn bọn họ.

“Đợi chút... đừng kích động”, Nghiêm Tuấn hét lớn, vội vàng chạy đến chỗ chị ta, “Đừng có nghĩ quẩn như vậy, chị còn có con, cho dù chị muốn chết, nhưng đứa trẻ vô tội, đừng có nhảy!”, hoàn toàn nhận định rằng chị ta phải chịu đau đớn về mặt tình cảm.

“Nghiêm Tuấn”, Dĩ Tiên phát giác ra được có điều dị thường, nhưng không kịp ngăn cản cậu ta, chỉ đành bay nhanh theo qua đó.

Đỗ An Trác và Âu Ngưng cũng tăng nhanh bước chân.

Người phụ nữ rất yên tĩnh, nhìn Nghiêm Tuấn chạy đến, không đưa ra lời uy hiếp cũng không căng thẳng lo lắng, không có bất cứ hành động cho thấy ý muốn nhảy lầu nào, ngoan ngoãn như một con rùa, đợi cậu ta đến.

Nghiêm Tuấn túm lấy cánh tay của chị ta, dùng sức kéo trở lại. Hai người theo quán tính ngã đổ nhào xuống đất, đương nhiên, Nghiêm Tuấn chủ động lấy thân mình làm đệm thịt.

“Nghiêm Tuấn...”, Đỗ An Trác lo lắng, thả tay của Âu Ngưng ra, vội vàng dặn dò, “Tiểu Ngưng, đứng im ở chỗ này, anh qua đó xem sao”, có bùa hộ thân của Dĩ Tiên, cậu ta cho rằng mình có thể yên tâm rời ra một chút, có điều lại không ngờ được rằng, chỉ một chút xíu này, đã khiến cậu ta trong chốc lát mất đi tất cả.

“Nghiêm Tuấn”, Dĩ Tiên vốn định nhắc nhở, thấy Đỗ An Trác lao qua, vội ngăn cậu ta lại, “An Trác, đừng...”, lại cuống quýt hét lên với bên kia, “Nghiêm Tuấn, mau rời xa chị ta, mau, mau... mau đi ra...”, giữa ngón tay đã hiện ra mấy tờ linh bùa.

Nghiêm Tuấn nghe thấy rất mờ mịt, lại không có phản ứng.

Cái bụng tròn vo của người phụ nữ nhô lên, dưới da bụng dường như có thứ gì đó đang xoay lộn với tốc độ nhanh, sau vài giây, đột nhiên nổ ra, máu bắn khắp nơi, một đứa trẻ máu từ trong bụng bò ra ngoài, lộ ra hai hàm răng nhọn sắc bén, há miệng cắn vào cánh tay phải của Nghiêm Tuấn, cắn sâu vào tận xương, thoát cái, máu chảy như phun trào.

“Á...” Nghiêm Tuấn kêu thảm thiết, vô thức đẩy người phụ nữ đã chết kia ra, nhưng không giằng được đứa bé máu đỏ đi, con đau xuyên tim tê dại toàn thân, ý thức trở nên mơ hồ.

“Nghiêm Tuấn!”, Đỗ An Trác cất bước lao đến như bay, mấy tờ linh bùa đến đích trước cậu ta, hóa thành kim quang bắn đứa trẻ máu ra.

Đỗ An Trác đỡ Nghiêm Tuấn dậy, nỗi bi thương trào dâng từ trong tim, xoa cánh tay mềm nhũn, khắp nơi toàn là máu.

“Nghiêm Tuấn, Nghiêm Tuấn...”

“An Trác, mình... mình...”, sẽ chết sao? Cậu ta không kịp hỏi xong đã chìm vào hắc ám vô biên.

“Nghiêm Tuấn, Nghiêm Tuấn...”

“An Trác, cẩn thận!”, Dĩ Tiên hét lớn, nhanh chóng kết ấn.

Âu Ngưng kinh hãi, bất giác không tự chủ di chuyển bước chân...

Đứa trẻ máu bị kết giới của mấy tờ linh bùa vây khốn, cùng với một tiếng “diệt” của Dĩ Tiên mà tan biến.

“Á...”, một tiếng hét chói tai khiến hai người đồng thời quay đầu lại...

Chỉ thấy thân thể của Âu Ngưng bay lên không trung, vượt qua rào bảo vệ...

Hóa ra, đứa trẻ máu trước khi bị diệt, trong miệng đã bắn ra yêu khí đỏ thắm vào cô ấy.

Đỗ An Trác bỗng chốc quên mất phải hô hấp thế nào, cổ họng khô đắng, không phát ra được tiếng nào, cứ mắt hồn như vậy nhìn cô ấy rơi xuống, dần dần biến mất khỏi tầm nhìn...

Thị giác, thính giác của cậu ta, ý thức của cậu ta, thế giới của cậu ta... đã đồng thời mất đi.

Ta ngừng đầu nhìn cô gái từ trên tầng thượng tòa nhà rơi xuống, trên lưng mọc ra đôi cánh màu bạc, mũi chân khẽ nhún một cái, bay lên không trung đón lấy cô ấy, Âu Ngưng bị thương vào chỗ hiểm, đã mất rất nhiều sức lực.

Đưa tiếp tục bay lên cao, thẳng đến tầng thượng, lúc đó, ta nhìn thấy Di Tiên kinh ngạc, Đỗ An Trác vô hồn dờ dẫm còn Nghiêm Tuấn nằm ở bên cạnh cậu ta thì máu dính khắp người.

Ta ôm Âu Ngưng từ từ hạ xuống trước mặt Đỗ An Trác, thu hồi đôi cánh, khom gối hạ người xuống.

Nhìn thấy Âu Ngưng, cậu ta đột nhiên khôi phục được thần trí: “Tiểu Ngưng?”, nhìn thấy ta, đột nhiên ngừng hô hấp, “Tiểu... Tiểu Phong?”

Ta khẽ mỉm cười, đưa Âu Ngưng dựa vào lòng cậu ta: “Tiểu Ngưng.”

“Tiểu Ngưng?”, cậu ta dường như nhớ ra điều gì đó, khôi phục được thần phách, ôm chặt cô gái trong lòng, lo lắng gọi: “Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng... Tiểu Ngưng, tỉnh lại đi, Tiểu Ngưng...”

“An... Trác...”, Âu Ngưng chậm chậm hé mở mí mắt, hai con mắt màu đen lấp lánh chuyển động, nhìn ta, “Tiểu... Phong? Cô đến... đón tôi sao?”

Đỗ An Trác sững sờ: “Tiểu Phong, cậu...”

Muốn hỏi ta có phải là quý không? Ta cười nhạt: “Không phải”, không phải là đến đón cô, là đến tiễn cô.

Có lẽ nhìn ta không có vẻ như nói dối, cậu ta bình ổn lại cảm xúc, càng dùng sức ôm Âu Ngưng chặt hơn: “Tiểu Ngưng, đừng nói lời ngốc nghếch, em sẽ không có chuyện gì.”

“Tiểu Phong, tôi xin lỗi”, Âu Ngưng chỉ muốn nói ra lời trong lòng mình, chậm chạp mà gắng sức, “Là tôi đã hại chết cô”.

“Tiểu Ngưng, đừng nói, đừng nói những lời đó...”, Đỗ An Trác rất căng thẳng, như sợ hãi biết được chân tướng.

“Không, em phải nói, phải nói ra, thì mới có thể giải thoát được”, Âu Ngưng khí như tơ mỏng, sắc mặt trắng bệch, “Tiểu Phong, con ác ma đó, Vị Si... chưa chết, lúc đó nó còn lưu lại một tay, chiếm cứ trong ý thức của tôi. Tôi chịu sự uy hiếp của nó, tôi không dám nói cho người khác biết, không muốn An Trác lo lắng. Nó nói với tôi, cô là đại tà ma, Tà Thần bị nguyên rủa, cô tiếp cận An Trác là có âm mưu. Tôi không tin, nhưng mà tôi nhìn thấy An Trác đối với cô... có dụng tâm, biết cô không phải là Đinh Linh, còn vẫn luôn bận lòng về cô, nhớ nhung cô, tôi đã dao động. Vị Si thường xuyên dẫn dắt tôi, nói cô đã mê hoặc An Trác, An Trác đã thích cô, cô cự tuyệt là để lấy lòng mà thôi. cuối cùng có một ngày, An Trác sẽ vứt bỏ tôi... còn nhớ cái ngày mà cô phát bệnh không? Hôm đó, vốn dĩ là sinh nhật của tôi, An Trác và tôi đã hẹn là sẽ đi đón sinh nhật với tôi, thế giới hai người, chỉ có tôi và anh ấy, không may lại gặp đúng lúc cô phát bệnh. Anh ấy rất căng thẳng, nói phải đưa cô đi bệnh viện, dường như hoàn toàn quên mất sinh nhật của tôi, quên mất lời hẹn giữa hai chúng tôi, tôi rất thất vọng, đau khổ, oán cô, vì sao cô không sớm không muộn, lại phát bệnh vào đúng ngày hôm đó? Oán hận, đổ ky, khiến tôi đi lên con đường không thể quay đầu lại. Tôi đã thỏa hiệp với Vị Si... trước khi đưa cô đi bệnh viện, tôi chủ động ra đỡ cô, là muốn đem ma liên Vị Si tụt lại trong lòng bàn tay tôi trút vào trong cơ thể cô, ma liên, rất nhẹ, rất mềm, không có bất cứ cảm giác không thích ứng gì, cô tuyệt đối sẽ không phát hiện ra. Nó sẽ gặm nuốt cô từng chút từng chút một. Vị Si muốn thông qua phương thức này lặng lẽ có được năng lượng của cô, đợi khi ma liên nở ra, cô cũng sẽ khô héo... vong thân...”

Cô ấy ho ra mấy ngụm máu, Đỗ An Trác đau lòng đến rơi nước mắt: “Tiểu Ngưng, đừng nói nữa, xin em đừng nói nữa...”

“An Trác, em như thế này... anh có còn thích em không?”, cô ấy kỳ vọng.

“Cho dù em đã làm chuyện gì, em vẫn là Tiểu Ngưng của anh, Tiểu Ngưng anh thích nhất, Tiểu Ngưng...”

“An Trác, em đã gặp Đinh Linh, cô ấy giúp em vượt qua tâm ma, muốn em yêu anh thật tốt, nhưng... em không xứng với anh, Đinh Linh mới là cô gái có tư cách... yêu anh nhất, An Trác, em... em rất cảm động... có thể... yên tâm rồi”, cô ấy dần khép mắt, nước mắt không ngừng tuôn ra nơi khóe mắt.

“Không, Tiểu Ngưng, đừng mà... anh không thể... mất đi em, Tiểu Ngưng...”, Đỗ An Trác gục đầu xuống, dính lên mặt của cô ấy, cơ thể không kìm được run rẩy, đau đớn muốn chết, khóc không thành tiếng.

Âu Ngưng nạt đầy nước mắt, nhìn ra được, đó là nước mắt của hạnh phúc, cô ấy đã đi vào trái tim của Đỗ An Trác, chết không có gì đáng tiếc nữa.

“Tiểu Phong, Vị Si sẽ chết cùng với tôi”, cô ấy dùng chút sức lực cuối cùng để nói, “Nó nói sai rồi, cô... không phải là đại tà ma, cô là... chân chính...”, lời nói chìm chìm trong một ngụm máu tươi lớn, cánh tay lặng lẽ buông thõng...

Linh hồn cũng theo đó mà tịch diệt...

Tất cả im lặng, thương đau đến cùng cực, là tuyệt vọng, không gì bi ai hơn tuyệt vọng.

“Hồn phách của Âu Ngưng...”, Di Tiên trông chừng bên cạnh Nghiêm Tuấn nghẹn ngào nói, trong không trung tản ra thành những vì sao, không lưu lại chút dấu vết.

Ta lặng lẽ đứng dậy, chuyển hướng nhìn sang nam sinh đang trọng thương hôn mê kia, nâng lòng bàn tay lên, hướng xuống, tản ra quang sáng màu bạc,

Di Tiên bị bức lùi, Lục Mang Tinh pháp trận hiện ra, Nghiêm Tuấn đột nhiên biến mất.

“Nghiêm Tuấn...”, cô ấy lo lắng chất vấn, “Tiểu Phong...”

“Tiểu Tuấn mất máu quá nhiều, thương thế nguy cấp, ta đưa cậu ấy đến một nơi rất an toàn, gắng hết sức giữ lại tính mệnh của cậu ấy”, ta an ủi nói, rồi dựng một ngón tay, hiện ngân quang: “Xem đủ rồi”, hoa quang bắn ra tứ phía, lòi ra tên yêu quái ẩn trong bóng tối, xách lên không trung, búng tay một cái, yêu quái trong ngân quang lưu chuyển hóa thành bụi bay, tan biến cùng điểm sáng.

“Tiểu Phong!”, Di Tiên có chút kích động.

Ta không nói gì, cất bước rời đi, cánh hoa màu trắng là tà bay, lướt qua mái tóc dài đen như mực, chiếc áo choàng rộng lát phát, cô độc, cao ngạo, thanh khiết, hoàn mỹ, hài hòa tuyệt thế, Dạ Lạc chân thực đã xuất hiện trước mặt cô ấy.

“Anh...”, cô ấy sững sờ nhìn chằm chằm, nhất thời khó tiêu hóa được.

Tận mắt nhìn thấy, cô ấy tương đối chấn động cũng là điều bình thường, hướng hồ lại cùng lúc hiện thân bảy người cả nam lẫn nữ: Tiểu Ly thanh nhã thoát tục, Áo Nguyệt tuần mỹ vô song, Hủ ôn nhã như ngọc, A Mộc nam tính anh tuấn, Toàn Cơ phong hoa tuyệt đại, Tinh Hà tú khí xuất thần và Diệu Âm yếu điệu đáng yêu, người nào cũng là cực phẩm nhân gian, đi đâu cũng có thể gây họa.

“Tiên Tiên, đưa An Trắc đi đi, đi ngay lập tức”, ta đi về phía bảy người, “Màn đêm buông xuống, hắc ám sẽ là chúa tể trời đất, lời nguyện rủa này không chạy thoát được, dùng thù hận giết chóc, đây là, trận chiến của ta.”

Con đường vắng vẻ, một nữ sinh đang mặc một chiếc váy xòe như lá sen kết hợp với chiếc áo lưng hở bụng đỏ trắng, đôi mắt trong sáng, bờ môi đỏ mọng mang theo nụ cười quyến rũ.

“Tham kiến công chúa”, mấy con quỷ ảnh bay xuống, khom người hành lễ.

“Vụ Ảnh công chúa, hai năm nay có khỏe không?”, Huyết Ma cười u ám đi từ góc khuất ra.

Nữ sinh nhìn sang chân trời, bờ môi đỏ khẽ nhếch lên: “Quý Vực, tình rồi”, Dạ Lạc... ngài đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.11 - Chương 1: Ma Vương Thức Tỉnh

Chiến tranh là một sự hủy diệt thô bạo, là thủ đoạn giải quyết tranh chấp bạo lực nhất, cũng nhanh chóng và hiệu quả nhất, là sự phá hủy và duy trì trật tự mới. Từ khi loài người xuất hiện đến nay, chưa từng ngừng việc giết chóc và tranh đấu. Chiến tranh là cha của vạn vật, là cái ôm ấp của tử vong, là nguyên thủy của tất cả sự vật, tất cả... đều bắt đầu từ hủy diệt.

“Đây là... trận chiến của ta.”

Những đám mây mỏng thưa thớt trên bầu trời trong màn đêm dần tản đi, trắng sáng giữa trời, tuôn rắc ngân hoa, nghiêng bóng, ánh ra bóng lưng tuyệt vọng, hắc ám đang lan dần...

Phong ấn đang bị xông phá...

“Dạ Lạc, mau... mau ngăn cản cậu ấy, cứu cậu ấy!”, Di Tiên cấp bách lớn tiếng hét, phi ra mấy tờ bùa như những nỗ lực cuối cùng, chẳng nghi ngờ gì nữa, chỉ uống công vô ích mà thôi, linh phù chưa đến gần Đỗ An Trắc thì đã tan biến, cô ấy kinh ngạc, tự biết lực bất tòng tâm, càng thêm sốt ruột, “Dạ Lạc...”.

Có một vài chuyện, một khi đã bắt đầu, rất khó để dừng lại, ta chỉ bình thản đáp lại cô ấy hai từ: “Muộn rồi”, bắt đầu từ thời khắc Âu Ngưng chết đi đó, dị biến đã thành kết cục chắc chắn.

“Cái gì?!” cô ấy không mấy tin tưởng, “Đừng lừa tôi, anh chắc chắn có cách...”.

“Nha đầu thối, không hiểu thì ngậm miệng lại cho tôi”, Tiểu Ly dùng dùng giận dữ, “Đại ca tôi nếu như có cách thì sớm đã ra tay rồi, còn đến lượt cô thừa lời sao?”.

“Anh mới phải im miệng cho tôi”, Di Tiên nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ lườm, “An Trắc đâu có phải là bạn của anh, anh đương nhiên không lo lắng. Hai huynh đệ các người hợp sức lại, cùng với sáu người kia, chắc chắn là thiên hạ vô địch rồi, phong ấn đối với một người nhỏ bé cũng bó tay không có cách,

ai tin chứ?”.

“Ngốc nghếch, thiên hạ vô địch thì có thể tùy tiện phong ấn người ta sao? Năng lượng trong nội thể của cậu ta lớn như vậy, trong chốc lát bộc phát ra ngoài, cô nói có thể phong ấn thì lập tức có thể phong ấn, trò đùa gì chứ? Bản thân mình không làm được lại đi cường cầu người khác.”

Tình thế trước mắt như vậy, bọn họ vẫn còn cãi nhau được? Ta thấy rất vô lực.

“Các người không giống tôi, tôi là người, các người là...”, cô ấy đột nhiên ngừng lại.

“Là gì?”, Tiểu Ly tỉnh quái hỏi.

“Là...”, cô ấy ấp úng hồi lâu rồi hất tay một cái, “Các người thích là gì thì là, không cứu thì thôi, tôi tự cứu”, nói xong nhanh chóng di chuyển về phía Đồ An Trắc.

Trước mặt, một bóng người lác qua rất nhanh. Chỉ một giây trước khi quần đen chạm vào cô ấy, Tiểu Ly kịp thời đưa cô ấy ra, sau đó mắng chửi: “Thừa nhận bản thân mình vô dụng còn loạn lên làm bừa, thật sự là, muốn chết thì cũng phải hỏi tôi trước xem tôi có đồng ý hay không, đừng quên mạng của cô là của tôi”.

Di Tiên dờ dẫm ngơ ngác.

“Hả?”, Toàn Cơ như phát hiện ra đại lục mới, “Điện hạ từ khi nào lại biết quan tâm đến người khác như thế này vậy?”.

“...”, khụ khụ, ta... được rồi... tán đồng.

Đồ An Trắc bị mây khói màu đen vây quanh, đặt Âu Ngưng xuống, bóng lưng từ từ đứng thẳng dậy, trong bầu trời đêm, hai viên ma tinh đỏ đen bay xuống, vây quanh cậu ta, xoay hai vòng rồi dừng lại ở hai bên, tán phát ra ánh quang mềm mại, hòa quyện vào quần đen khuếch tán khắp trời.

“Đều đến rồi”, ta nhìn bầu trời phía trước: mấy con thú thực thần khổng lồ cuộn bay lên, mỗi con có một Ngự linh sư đứng, không thể thiếu Sở Tiêu Nhiên nho nhỏ mê người, cái vị anh tuấn lạnh lùng kia... người nào đó... của Di Tiên, hai người con gái, thanh tú xinh đẹp mỗi người một vẻ, nhưng không thấy Iris? Một người trông như một đứa trẻ cầm thù cái xấu, đáng vẻ chưa đến hai mươi tuổi, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt cương nghị có thần, như đã trải qua không ít sóng to gió lớn, kẻ đó là một người đàn ông đeo kính, mang đến cho người ta cảm giác mạnh mẽ dữ dội, rất có uy nghiêm, bốn thanh niên còn lại tuổi tác tương đương nhau, một người bên mặt trái có một vết sẹo, nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra được dung mạo tuấn tú ẩn dưới vết sẹo ấy, chỉ là lúc này lại thâm trầm quá mức, một cậu bé từng cùng Sở Tiêu Nhiên đến Dạ trạch, đồng tử có màu tím, lúc đó đeo kính sát trùng sao? Một đôi mắt màu tím điều qua trên phố chắc là sẽ khiến người ta chú ý.

“Này, Lương nha đầu, sư huynh của cô?”, Tiểu Ly lạnh băng nhắc nhở nữ sinh trong lòng.

“Anh buông ra”, Di Tiên sắc tỉnh lại vội vàng thoát khỏi cậu ấy, bắt mắt lờ mờ mắt, “Là anh ấy thì sao chứ?”.

“Xuy...”, A Mục huyết sáo, bộ dạng như muốn xem kịch hay.

“Không thiếu những khuôn mặt quen thuộc nhỉ!”, Toàn Cơ vừa mừng vừa nghi hoặc, “Hừ? Tiểu tử thiếu đòn kia không đến sao? Hừ, lần sau tốt nhất đừng để ta nhìn thấy nữa”.

Bên kia mười hai người nhìn thấy bọn ta cũng lóe lên vẻ kinh ngạc, lập tức cảnh giác cao độ.

Bên kia, “Là bọn họ”, một trong hai cô gái, một trong ba người đã đại chiến với My ở bên hồ kinh ngạc, “Không thiếu một người, cô bé kia là người tôi và Tiểu Thiện đã gặp”, cô ta chú ý đến Diệu Âm.

Bên ta, “Đại nhân, thiếu niên khuôn mặt phản nộ kia tên là Tiểu Thiện, cô gái nói chuyện là chị Nhị Hoa mà cậu ta gọi”, Diệu Âm thấp giọng nói với ta.

Bên kia, “Cô gái đó là người xuất hiện ở Tứ Thủy đạo”, người đàn ông mặt sẹo nhìn Toàn Cơ.

Bên ta, Toàn Cơ cảm thán: “Một khuôn mặt đẹp đã bị hủy, đáng tiếc quá!”.

Bên kia, “Người đàn ông đó... U Minh sử giả”, ánh mắt người đàn ông đeo kính bắn sang Hú.

Bên ta, Hú rất quân tử, lấy khuôn mặt cười hòa dịu đáp lại. Bên kia, “Cậu ta?!”, cậu bé chăm chăm nhìn Tinh Hà.

“Phi Dục?”, Sở Tiêu Nhiên khẽ hỏi, “Trong Vạn Kiếp tháp, là cậu ta phải không? Tiểu quý đó?”.

“... Vâng”, cậu ta do dự, khẽ gật đầu.

Bên ta, Tinh Hà đơn giản phát ngôn: “Cũng coi như là biết nghe lời”.

“Công phu dọa dẫm của cậu tiến bộ rồi đó”, A Mục hứng thú bình luận.

“Là thực lực”, Tinh Hà nghiêm túc đính chính.

Người nào đó... của Dĩ Tiên nhìn cô ấy... và Tiểu Ly, Sở Tiêu Nhiên thì đánh giá ta nửa ngày, không thiếu chút nào, khi tất cả ánh nhìn đều di chuyển đến chỗ ta, anh ta mới chậm chậm lên tiếng, khoe miệng chứa nụ cười nhạt: “Người thần bí cứu Doãn Kiếm? Đây là diện mạo thật sao, Dạ Lạc?”.

“Đại ma đầu, hung thủ giết người”, Tiểu Thiện phần nộ quát lên với ta, căm ghét sâu sắc, như có huyết hải thâm thù.

“Cậu ta, một trong số năm người kia”, Áo Nguyệt thấp giọng nói, “Người đàn ông có sẹo trên mặt bên cạnh cũng vậy”.

“Tiểu Thiện”, người đàn ông có sẹo quát cậu ta, “Đừng manh động, tuy Surpass-apex khởi động, cậu có thể tạm thời tỉnh táo, nhưng đối phương rất mạnh, một người không thể đấu lại được”.

“Nửa giờ đồng hồ, em chỉ còn lại hai mươi phút, Lê đại ca, em muốn... báo thù”, Tiểu Thiện hận đến cực điểm, đang muốn xông lên tấn công.

“Tiểu Thiện”, người đàn ông điều khiển thức thần quái điều chặn cậu ta lại, “Đừng nóng giận hành sự, trước mắt chúng ta không chỉ có Dạ Lạc...”.

“Bây giờ quan trọng nhất không phải là hấn ta”, mảnh kích của người đàn ông đeo kính dưới ánh trăng hiện lên lạnh giá, ánh mắt từ chỗ ta di chuyển đến Đỗ An Trác, “Mà là cậu ta”.

Nam sinh trong quảng đen hồng quang, đang từ từ sinh ra biến hóa nào đó...

“Cậu ta là...?!” , mọi người kinh ngạc.

“Suy đoán của A Tân được chứng thực rồi, là đúng”, người nói lời này là Sở Tiêu Nhiên.

“Ma Vương ở nhân gian chuyển sinh sống lại”, người đàn ông anh tuấn lạnh lùng nói, “Phóng thích ra năng lượng lớn mạnh như vậy, là nơi trú ngụ linh hồn của Ma Vương sao?”.

“Cậu ta chưa hoàn toàn thức tỉnh, chúng ta bắt buộc phải ngăn lại cứu đứa trẻ đó”, người đàn ông lớn tuổi nhất thể hiện thái độ.

Không có ai có ý kiến khác, đúng vậy, mọi người không phải là đồ ngốc, đều biết rõ, nếu như đem thánh lực đặt lên trên người ta, Ma Vương sẽ dễ dàng tỉnh lại, đến khi đó thì càng không thể không chế được cục diện. Hơn nữa, ta từ đầu chí cuối vẫn trầm mặc, quán triệt tuw tưởng trung lập, so với ta đây không có động tĩnh gì, giải quyết nguy cơ có động tĩnh càng thực tế hơn, chọn một trong hai rất đơn giản.

Nhưng mà, không phải là kẻ ngốc, không có nghĩa là không nghĩ thơ, ta đã nói rồi, muộn rồi, bọn họ không ngăn cản nổi sự thức tỉnh của Ma Vương, giống như loài người không ngăn cản nổi hiện tượng El Nino, thảm họa đến từ thiên nhiên.

Ta mỉm cười, rất tốt, tất cả bọn chúng chưa phát giác ra. “Bọn chúng” mà ta ám chỉ, đương nhiên cũng bao gồm hai kẻ hộ giá rơi xuống bên cạnh Đỗ An Trác một nam một nữ, mở ra lưu quang bảy màu rực rỡ khắp trời, mặc áo khoác cổ cao màu đen, khuôn mặt quyền rũ.

Ngự linh sư đồng loạt kinh ngạc, chỉ nghe thấy người nhiều tuổi nhất phản ứng: “Đó là... Sứ Đồ của Ma Vương?”.

Sứ Đồ của Ma Vương?! Mọi người đều kinh hãi, ta hiểu rõ, Sứ Đồ, giống như U Minh sứ giả của ta!

Quảng sáng đen đỏ dần dần tan đi, hai quả tinh thạch tách ra rơi vào tay một nam một nữ, Đỗ An Trác... không, bây giờ nên xưng là “Ma Vương”, từ từ quay người lại, trang phục toàn một màu đen, dung hợp vào sắc đêm, giống như vương giả đứng đầu của đêm tối bao trùm vô tận. Dưới tóc mái, đồng tử đỏ rực như máu nhìn chăm chăm ta, vẫn là khuôn mặt sáng sủa điển trai đó, nhưng thiếu đi ánh sáng đơn thuần, thêm vào đó là sự u ám, tàn khốc, xa lạ mà tà mị, lạnh lẽo, chấn động cả hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.11 - Chương 2: Đàm Phán

Thời khắc ta và hấn nhìn nhau, đột nhiên trào lên hai luồng khí đối nghịch, ma lực của hấn và linh lực của ta âm thầm đối kháng. Ngự linh sư hình như cũng cảm giác được điều dị thường trong không khí, dưới áp bức lớn như vậy, mà vẫn không lộ vẻ sợ hãi... Có hai người không chịu đựng được, khom người lại, hai tay ôm chặt đầu, thức thần tan biến, chủ của nó rơi thẳng xuống, được người đàn ông lớn tuổi nhất bên cạnh và một người trẻ tuổi khác giữ lại.

“Xin lỗi” hai người xin lỗi đồng đội vì đã liên lụy họ.

“Dạ Lạc và Ma Vương...”, Sở Tiêu Nhiên lầm bầm. Bọn họ... đang kháng cự đối phương, không phải là cùng một phe sao?”, Nhị Hoa rất kinh ngạc.

“Chẳng lẽ, Dạ Lạc muốn tự lập làm vương?”, một cô gái khá suy đoán.

“Nếu như bọn chúng nội đấu, chúng ta chẳng phải có thể...”, thiếu niên vừa cứu đồng đội, trong mắt lóe lên chút dao động.

“Nhìn là biết ngay”, người đàn ông đeo kính đẩy đẩy gọng kính.

Di Tiên lúng túng nhìn biến cố trước mắt: “... Ma... Ma Vương? An Trác?”.

“Nha đầu ngốc, vẫn còn nhớ Đỗ An Trác sao?”, Tiểu Ly chế nhạo, “Hắn là Ma Vương rồi, bạn của cô, Đỗ An Trác chính là Ma Vương”.

“Vi... vì sao? Tại sao... lại...”, cô ấy chân tay lóng ngóng.

Đôi nam nữ bên cạnh Ma Vương đồng thời cúi người, quỳ một gối xuống, trang trọng hành lễ: “Ma Vương đại nhân, cung nghênh ngài quay lại”.

“Diễm Trì, Diễm Hồ”, khẩu khí người đàn ông lạnh lẽo, đồng tử màu đỏ liếc nhìn hai kẻ dưới chân, duỗi tay về phía bọn chúng.

“Diễm Trì, Diễm Hồ”, cùng đưa cánh tay phải lên, lòng bàn tay hợp lại, úp lên tay của chủ nhân, hai đạo huyết quang đỏ đen rực rỡ, bao trùm lên hai vị sử đồ, giống như phủ một tầng lụa nhẹ màu đỏ, sau đó tiêu tan.

“Tạ Ma Vương đại nhân ban ân”, hai kẻ tạ ơn đứng dậy.

“Năng lượng của hai kẻ kia... mạnh hơn rồi”, Diệu Âm hơi kinh ngạc.

“May mà đại nhân đã sớm có chuẩn bị”, A Mục nói.

Người đàn ông lạnh lùng đối diện bắt đầu bước về phía ta, Ảo Nguyệt muốn lên phía trước bảo vệ nhưng ta cất bước lên trước, lạnh nhạt nói: “Hắn coi trọng ta, ta không thể coi thường hắn”.

“Dạ Lạc đại nhân”, Diệu Âm tỏ ra hơi lo lắng.

“Yên tâm, ngài ấy là Dạ Lạc”, Tinh Hà bình tĩnh nói. ý trong lời là Thần Vương cũng không giết được ta, Ma Vương thì có thể làm được gì? Tinh Hà, ta biết người rất đề cao ta, cảm ơn.

“Dạ Lạc đại nhân am tường đạo bất tử, không vấn đề gì”, Hủ nói lời này, nghe có chút tổn thương, lại có chút thân thiết. Ta đã chết đi sống lại mấy lần rồi, Chẳng có cách nào, mỗi lần sống đều có kẻ muốn ta phải chết, lần này cũng không ngoại lệ, bị con người nguyên rủa, bị con người oán hận, gánh vác các loại trọng tội, nhiều không đếm xuể, lâu dần cũng thành quen, quen đến mức, ai đó tùy tiện cho ta thêm một tội danh gì đó như tội giết người phóng hỏa, khủng bố tấn công, hủy diệt trái đất, ta cũng sẽ không có bất cứ lời oán thán nào, không phản bác, không giải thích, không cự tuyệt, tất cả đều có thể tiếp nhận. Thói quen, quả nhiên là một thứ rất đáng sợ.

Trên đời anh hùng rất nhiều, mà ta trời sinh là phái phản nghịch, đã định sẵn là không thể trở thành anh hùng... khụ, bỏ đi, cái danh anh hùng không phải thứ ta yêu thích, ai cũng đều phải diễn cho tốt vai diễn của riêng mình, không phải sao?

“So sánh một chút, vẫn là Dạ Lạc đại nhân của ta ưu tú nhất”, Toàn Cơ rất vui mừng, rất... khách quan, ừm, tự khen mình một cách thích đáng có thể hiểu là tự tin. Đồng bọn thân ái của ta à, chỉ có bọn họ sẽ ở bên ta, không rời xa, không vứt bỏ, cùng sinh cùng tử, đời đời kiếp kiếp, cho đến vĩnh viễn... thế là đủ rồi.

“Đại ca...”, Tiểu Ly hơi căng thẳng. Cậu em trai ta yêu nhất, đại ca sẽ tuân thủ lời hứa, vĩnh viễn ở bên cạnh đệ, cho dù có một ngày... he he... có ngày đó thì làm sao cơ chứ?

Kẻ đối diện trước mặt, nhớ lại trước đây, cậu ta nói: “Tiểu Phong, sau này có chuyện gì cứ đến tìm tôi, đừng quên, chúng ta là bạn bè”, chân thành mà quan tâm.

Bạn bè, chỉ tồn tại giữa Đỗ An Trác và Phong Linh, bây giờ, hắn là Ma Vương, ta là Dạ Lạc, hắn sẽ không chấp nhận ta, mà ta, sẽ không thỏa hiệp.

Chúng ta, đã định sẵn là kẻ thù của nhau.

Ta nhìn hắn, không cảm thấy thương cảm. Thương cảm, dễ dàng khiến người ta trốn tránh, ta cần phải đối mặt. Đối mặt, cũng đã thành một thói quen. Ta bình thản, nhẹ nhàng cười, giống như bình thường, chào hỏi hắn ta: “Tiểu Trác”. Hiệu quả là: Mọi người kinh ngạc sững sờ, dường như ta thấy khóe mắt bọn họ giật giật mấy cái ừm, Ảo giác nhỉ!

“Tiểu Trác?”, trong đôi mắt màu đỏ lóe qua ý nhạo báng, hắn ta ngửi khí lạnh nhạt mà bá đạo, “Ta là Ma Vương, chủ của Ma Vực, Phạn Nghiệp”.

“À, Tiểu Phạn à!”, ta tiếp tục bình thản nhẹ nhàng, mọi người lại ngẩng ngửa ra. Trong mắt mọi người, có lẽ họ nghĩ ta đang chủ động tiếp cận đối phương với một thái độ tích cực, thực ra, cá nhân ta cho rằng “tiền lễ hậu binh” là một điều rất tốt, rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, không để lại cho kẻ khác cái cớ ta đuổi cùng giết tận.

Di Tiên ở bên cạnh đang trong trạng thái như bị sét đánh, hỏi Tiểu Ly: “Anh trai anh rất thân với Ma Vương sao?”.

Tiểu Ly “à ừm” hai âm, thật thà đáp: “Đại ca tôi đối với ai cũng rất thân thiện”.

“Di Tiên: “... Chính xác”, lại dừng lại hai giây: “Có lẽ chỉ có anh ta mới có thể cứu được An Trác”.

Phạm Nghiệp bỏ qua ngoài tai đối với thiện ý của ta, khuôn mặt khô khốc lạnh lùng, không một gợn sóng, ta bắt đầu nhớ nhưng đến biểu cảm sinh động của Đỗ An Trác rồi. Ta duy trì nụ cười thân thiện giới thiệu bản thân mình: Ta là... chủ của U Minh, Dạ Lạc”.

“Ma liên”, hẳn ta đột nhiên nói ra, đôi đồng tử đỏ lạnh lẽo bức xạ, “Dạ Lạc, ma liên... của ta, ngươi là của ta”, miệng kéo ra một nụ cười bước gần mấy bước, duỗi tay đến mặt của ta, nhẹ nhàng xoa, “Rất xinh đẹp, hoàn mỹ đến không thể chê, ai có được người, kẻ đó sẽ có được thế giới này”.

“Hả... hẳn ta... hẳn ta lại bốn cột Dạ Lạc đại nhân nhà ta ở ngay trước mặt mọi người? Thiên lý... thiên lý khó dung!”, Toàn Cơ ở phía sau cất lời phản nộ.

Ta toát mồ hôi, Toàn Cơ, ngươi không biết rằng trắng trợn hét lên như thế này sẽ rất mất thể diện của ta sao? Ta tóm lấy bàn tay đang xoa trên mặt kia, ta lạnh nhạt giải thích: “Thuộc hạ của ta không thích cử chỉ tùy tiện này của Tiểu Phạm, xin hãy tự trọng”.

Thời điểm này, lời nói, hành động này của hai bọn ta đã khiến cho hiện trường trở nên lạnh lẽo, vô cùng lạnh.

“Dạ Lạc”, hẳn đột nhiên bật cười, “Ta thật sự ngưỡng mộ ngươi, ta và ngươi cùng nguồn gốc từ hắc ám, vì sự bất dung của nhân thế, chỉ có thể sống trong thế giới u ám lạnh giá, vĩnh viễn không có mặt trời, nhưng ngươi lại không hoàn toàn là hắc ám, là sự kết hợp giữa ánh sáng và bóng tối, đồng thời có quyền nắm giữ cả minh giới và ám giới, không chịu bất cứ sự cản trở nào, khác biệt với các chủng tộc trong tam giới, là kỳ trân dị bảo hiếm có nhất trong vũ trụ. Quả nhiên là người tồn tại, cuối cùng được ta tìm thấy, Dạ Lạc”.

“Thế thì sao?”

“Cho nên, ta muốn chiếm hữu ngươi. Ngươi, là tất cả thế giới, là mong muốn ấp ủ từ lâu của tất cả yêu ma.”

“Nếu như ta đem thân thể này cho ngươi, ngươi có thể tha Tiểu Trác không?”, ta nhẹ nhàng hỏi, lập tức gây ra một làn sóng kinh hãi lớn.

“Dạ Lạc (đại nhân)...”, lúc này, tiếng kinh hãi và phản nộ nói lên ở phía sau, một bức màn màu bạc ngăn chặn bóng dáng muốn tiến lên của bọn họ.

“Cho dù biến thành Ma Vương, ta vẫn cứ là Dạ Lạc”, ta bình thản nói một câu, tin là bọn họ hiểu được, vì ta đã từng hứa, sẽ không bao giờ vứt bỏ bọn họ nữa.

“Ngươi là nói Đỗ An Trác?”, Ma Vương cười lạnh, “Đừng nghĩ quá ấu trĩ như vậy, linh hồn của cậu ta là Phạm Nghiệp ta, nếu ta rời đi rồi, cậu ta sẽ chết, Đại La thần tiên cũng chẳng thể cứu nổi”.

Ồ la... vừa khéo, ta không phải là Đại La thần tiên, tại sao ngươi khẳng định là ta không thể cứu?

“Nói như vậy thì, ngươi không nguyện ý?”, ta bình thản hỏi, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn... tuy nhiên, giao dịch cùng ma quỷ... vấn đề chữ tín rất đáng được nghiên cứu.

“Không phải do ta có nguyện ý không, ngươi đã trúng ma liên rồi, không có quyền nói điều kiện với ta”, hẳn ta ngừ khí ngông cuồng, cao ngạo mà cứng ngắc, ánh mắt lạnh lẽo, “Dạ Lạc, ta chắc chắn sẽ có được ngươi”.

“Như vậy sao?”, ta dịu dàng cười, “Vậy thì, ta muốn nói, Cốc Giang là địa bàn của ta, có thể mời ngươi an phận giữ mình một chút không?”.

“Cốc Giang sẽ là một bộ phận của Ma Vực, ngươi cho rằng ta sẽ dâng lên cho người khác sao?”

“Xin lỗi, chỗ này chỉ có thể trở thành cõi U Minh của ta, nơi an thân lập mệnh ở thế giới này, đêm nay, ta sẽ biến thành phố này thành mộ huyết của người chết, nếu ngươi muốn bồi táng, ta rất vui lòng”, ta cười rạn rở, nói rất tùy ý, “Ồ, nhắc nhở ngươi một câu, ta chơi đùa người chết là thành thạo nhất, am tường đạo bất tử. Dù sao ngươi đã cự tuyệt hạ mình đàm phán, ta sẽ không phiền lòng chuyện giết ngươi chết trước sau đó để cho Tiểu Trác sống lại đâu, chưa biết chừng còn chẳng tổn chút sức lực nào”, uy hiếp rất... sáng khoái. Có câu nói thế nào nhỉ? Hồ không thị uy, coi ta là mèo bệnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.11 - Chương 3: Tử Vực

“Cái gì?... Biến Cốc Giang thành... phần mộ của người chết?”, Di Tiên đơ ra như gỗ, “Người chết? Nói bừa, lừa người, không phải là sự thật, sẽ

không...”, bỗng chốc gào lớn với ta, “Dạ Lạc, anh không phải là muốn cứu chúng tôi, cứu Cốc Giang sao? Vì sao... vì sao lại nói muốn hủy diệt nơi này?”.

“Tiên Tiên à!”, ta cười nhặt vô tội, “Ta chưa từng nói như thế, là bản thân cô tình nguyện nghĩ như vậy thôi!”.

“Dạ Lạc, anh...”, ánh mắt lo lắng của cô ấy chuyển thành lạnh băng, giận dữ tới cực độ, “Tôi sẽ không để anh đạt được”, giữa ngón tay biến ra mấy tờ linh phù, muốn lao đến chỗ ta, đột nhiên thân thể trượt cái, buồn bực đổ xuống đất.

Tiểu Ly thông thả xách cô ta lên, nhìn vào đôi mắt phẫn hận của cô ấy, cất lời cảnh cáo: “Nha đầu chết tiệt, dám làm hỏng chuyện tốt của đại ca tôi, cô chê mạng mình không đủ ngắn sao?”.

“Dạ Ly, hai anh em các người đừng ức hiếp người quá đáng”, Di Tiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi cứ thích ức hiếp cô, giày vò cô đó, thấy cô càng đau khổ tôi càng vui mừng, thì sao nào? Muốn phản kháng?”, Tiểu Ly lắc lắc thân thể mềm nhũn của cô ấy, vui vẻ chế nhạo, “Mạng cô là của tôi, người cũng là của tôi, chỉ xứng trở thành đồ chơi của tôi, chơi chán rồi, bất cứ khi nào tôi cũng có thể xử lý cô. Phản kháng? Với kẻ óc lộn như cô đây, thôi quên đi”.

“Tiểu Ly, đối với con gái phải dịu dàng một chút”, ta tiện tay ném ra một đạo ngân quang, chặn lại lưỡi đao sắc nhọn trong không trung, “Phải quan tâm hơn một chút”.

Người đàn ông cầm trường đao tấn công đến lật tung về phía sau, rơi ra ngoài mấy trượng, ánh mắt lạnh lẽo giận dữ bức người.

“Nha đầu, sư huynh cô rất trân trọng cô, nóng lòng đến cứu cô như vậy”.

Tiểu Ly ngừ khí đầy châm biếm, trong mắt đột nhiên hiện lên ý lạnh.

“Địch Siêu... người bình thường như vậy lại...”, các Ngự linh sư rõ ràng rất kinh ngạc.

“Dạ Lạc, các người cũng khiến bọn chúng giận rồi, loài người là kẻ thù chung của chúng ta, ta và người là một thể, thể giới sẽ rơi vào tay chúng ta, hà tất vì một Đỗ An Trắc nhỏ nhoi mà động giương giáo với ta?”, Phạn Nghiệp nhấn nạt khuyên giải.

“Bởi vì, Tiểu Trắc là bạn của ta”, ta lý lẽ hiển nhiên đáp lại. “Người có liên quan đến ta, ta sẽ cứu, người không liên quan đến ta, ta không rảnh mà quan tâm, thậm chí giết hết cũng chẳng sao”.

Trong mắt hắn ta hiện ra ánh sáng đỏ khác thường, bờ môi đột nhiên lóe lên một nụ cười nham hiểm.

“Tiểu Thiện...”, mấy tiếng hét lớn, trong không trung, một thiếu niên cười Dục Long trực tiếp lao xuống.

“Thời khắc cuối cùng, xin cho em hoàn thành tâm nguyện của mình”, thiếu niên hợp hai bàn tay lại, toàn thân tán phát ra khí thù địch mãnh liệt, như sóng nhiệt vùi sông lấp biển, nhanh chóng thiêu đốt tất cả, “Ngự linh sư, sinh ra là để chiến đấu với yêu tà, chết có đáng là gì chứ, nguyện hóa thân thành ngọn lửa, xua tan đêm đen, bảo vệ loài người. Dạ Lạc, Ma Vương, ta tuyệt đối không dung thứ cho hành động xác xược của các người, tàn sát đồng bào ta, yêu ma đáng chết... đi chết đi!”, cùng với tiếng gầm giận dữ của cậu ta, ngọn lửa không lồ như bão cát tràn tới, cuộn xối, càn quét, cậu ta tự hóa thân thành mũi tên lửa, chór đầy phẫn nộ, thù hận, ý chí và tín ngưỡng dung nhập với linh hồn, bắn thẳng ra.

“Tiểu Thiện...”

Cùng lúc đó, bức màn chắn màu đỏ và màu bạc đồng thời bay lên ngăn cản một đòn công kích mang tính chất hủy diệt ấy...

“Dạ Lạc, nếu ta đồng ý yêu cầu của người thì sao?”, Phạn Nghiệp không chịu chút ảnh hưởng gì, tiếp tục đàm phán với ta.

“Ta sẽ lấy ra tinh thạch của nội thể, vô thân thể này tùy ý người sử dụng, ra sao thì ra, tiền đề là phải xem người đó có thể khống chế được như ý mình không đã, đứng cũng không đứng dậy nổi, vậy cũng chẳng thể trách ta được”, ta thừa nhận mình có lúc rất nham hiểm, thoải mái cười nói, “Nhưng mà, ta nghĩ vấn đề này sẽ không làm khó được Tiểu Phạn”.

“Tinh thạch của người? Là gì?”

“Đây là chuyện của ta, không phiền Tiểu Phạn bận tâm”

Ánh mắt hắn ta ngưng tụ lại, bên miệng thoáng qua nụ cười u ám “Cảm thấy ta bị thiệt rồi! Dạ Lạc, lúc này, người nguyện đối địch với ta, cũng không chịu liên thủ sao?”, khóe mắt vô tình hữu ý liếc nhìn sang Ngự linh sư.

“Chẳng có cách nào, ta từ mệnh thanh cao quen rồi, khinh thường hợp tác với kẻ khác, càng không muốn chịu sự khống chế của kẻ khác”, ta hồ hững nói, vừa ra hiệu cho mấy người phía sau. “Hú, Toàn Cơ, Tinh Hà, Diệu Âm, A Mục”.

Năm người hiểu ý, lưu quang ngũ sắc đồng thời bay đến vòng ngoài thành phố, một vòng ngân hoa nhanh chóng bay lên, hướng lên trên bầu trời thành phố, che phủ rồi ngưng tụ, mượn Ngũ Hành trận cũ để kết thành Phục Ngũ Hành mới, yêu quái sẽ không còn cảm giác không thích ứng, không có gì khác với bình thường, nhưng khi bọn chúng sử dụng yêu lực, thì sẽ phát hiện ra mình đang chịu áp chế, muốn chạy trốn, khó ngang lên trời. Phục Ngũ Hành sẽ ngăn cách Cốc Giang hoàn toàn với thể giới bên ngoài, biến thành một tòa cổ thành một cô thành, do ta khống chế.

“Dạ Lạc, người còn khó động đến hơn so với ta nghĩ”, Phan Nghiệp cay nghiệt nói.

“Vậy sao? Mân đặc sắc hơn còn ở phía sau”, ta cười nhạt, đợi ngân hoa bao phủ toàn thành phố, Phục Ngũ Hành thực thi hoàn tất, ta giẫm lên trên Lục Mang tinh pháp trận chói mắt, chậm chậm nâng cao cánh tay phải lên, “Hoa phiêu tuyết... nhiệm nguyệt”.

Vô số cánh hoa màu trắng từ trong ngân hoa giữa bầu trời đêm bay xuống, như thể những bông tuyết lất phất bay bay, đẹp đẽ mà hư ảo, yên bình mỹ mãn, đưa con người ta vào thế giới cô tịch không đau đớn, không cảm giác, dần dần bước vào cái chết. Những cánh hoa xuyên thấu vào bê tông sắt thép, như từng con u linh màu trắng, lặng lẽ thấm vào nghìn nhà vạn hộ, nhuộm đỏ cả một vùng, màu đỏ như đỏ quyền màu máu, quán quanh từng cơ thể đang ngủ say, cùng với những cánh hoa đỏ máu đi vào hủy diệt, không còn tồn tại nữa, thời khắc này, tất cả lặng ngắt như tờ...

“Cẩn thận, những cánh hoa này cô quái, đừng để chúng chạm vào người”, trong số Ngự linh sư có người cảnh giác, lần lượt tạo kết giới tự bảo vệ mình.

“Hoa màu trắng...”, người đàn ông đeo kính, mảnh kính hiện lên sáng trong.

“... Là trà my”, Sở Tiêu Nhiên tiếp lời.

“Trà my, những cái này...?”, một Ngự linh sư khác nuốt nước bọt.

“Tiêu Thiệu...”, Nhị Hoa không có lòng dạ để ý đến những cánh hoa, nhìn người đồng đội hóa thân thành ngọn lửa, bị ai mà đau đớn.

Phan Nghiệp cũng đã phát giác ra, ý cười nơi khóe môi càng trở nên sâu xa: “Dạ Lạc, người là đồ vật trong túi của ta, đợi mà liên hoàn toàn nở rộ, ta sẽ đến tìm người”.

“Luôn cung hầu đại giá”, ta bình tĩnh đáp lại, từng cơn đau đớn thấp thoáng kịch liệt đang cảnh tỉnh, liên hoa màu đen trong nội thể đang dần nở rộ.

Sau khi Phan Nghiệp và hai sứ đồ rời đi, màn chắn màu bạc liền nứt ra khe hở.

“Dạ Lạc”, Ảo Nguyệt không biết từ khi nào đã xuất hiện ở bên cạnh, duy trì kết giới cho ta, ánh sáng trắng bạc cùng ngọn lửa thủ tiêu lẫn nhau, ảo diệt ra sóng xung kích khổng lồ, như một cơn sóng dữ rung trời chuyển đất, hỏa quang xung kích, hơn nửa thành phố lập tức rơi vào cảnh đổ nát...

“Địch Siêu, đi mau”, một Ngự linh sư trẻ tuổi vội quát.

Người đàn ông lạnh lùng nhìn Tiểu Ly: “Thả cô ấy ra”.

Tiểu Ly khoanh tay đứng yên, phớt lờ anh ta, hứng thú nhìn Dĩ Tiên: “Này, nha đầu, cô đi cùng với anh ta chứ, hay là đi với tôi?”.

Dĩ Tiên lườm cậu ấy một cái rồi nhìn sang sư huynh của mình, đối diện với ánh mắt tràn ngập hy vọng đó, cô chậm chậm cúi đầu tránh đi không do dự, đi đến bên cạnh Tiểu Ly, thấp giọng lạnh lùng nói: “Tôi đi với anh”.

“Nha đầu, lại đây”, Địch Siêu nóng ruột ra lệnh.

“Sư huynh của Lương Dĩ Tiên”, Tiểu Ly ngông nghênh càn quấy khiêu khích, “Tôi không ép cô ta, cô ta lần này vẫn lựa chọn đi theo tôi”, trong mắt lóe qua một chút tàn nhẫn, “Đã không muốn ở cạnh anh nữa rồi”.

Dĩ Tiên kéo lấy cánh tay của cậu ấy, “Đi mau, đại ca anh sắp không chống đỡ được nữa rồi”.

Dưới chân thành phố, cánh hoa là tả bay bay, màu đỏ mai táng không gian lặng ngắt, thành phố của tử vong sẽ được sinh ra trong đêm nay.

“Tiên nha đầu, mau lại đây”, Địch Siêu hạ lệnh lần nữa.

“Địch Siêu, tôi và anh sớm đã vạch rõ giới hạn rồi xin anh đừng tiếp tục dây dưa như vậy nữa”, Dĩ Tiên quay lưng lại với anh ta, ngậm nước mắt dứt khoát rời đi, bước theo Tiểu Ly.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.11 - Chương 4: Các Trận Chiến Riêng Lẻ (1)

Đứng bên cạnh đồng đội đổ nát khói lửa cuộn cuộn, hoang tàn sụp đổ, ta thấy có chút bất ngờ, một Ngự linh sư có thể phát ra được năng lượng lớn như vậy, những tòa nhà cao tầng đổ nát khắp nơi gần đó có thể cho thấy, thế lửa lan rộng ra do vật liệu dễ cháy gây nên, lưỡi lửa rừng rực nuốt chửng những

công trình xây dựng, chiếu rọi không gian đêm tối một màn đỏ rực...

“Tiên Tiên, vì sao lại theo đến đây?”, ta hỏi Dĩ Tiên đang chăm chú nhìn ngọn lửa đến thất thần, bị phần khó kìm nén, một đêm thăm sát, giết người không thấy máu, đại tà ma tàn ác ghê tởm, cô ấy vẫn còn tin tưởng ta sao?

“Tôi muốn biết, vì sao anh lại làm như vậy?”, cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi, phần hận nói, “Dạ Lạc, nếu như không đưa ra câu trả lời, tôi sẽ mãi đi theo anh, tìm cơ hội để giết anh”.

“Giết ta?”, ta thăm than, không thể giải thích được lời nào.

“Nha đầu thôi muốn giết đại ca ta, ta sẽ giết cô trước”, Tiểu Ly nổi khùng, bóp lấy cổ của cô ấy, mắt đỏ ngầu gầm rống.

“Có bản lĩnh anh giết đi”, Dĩ Tiên lạnh lùng cười nhạt.

“Đừng tưởng rằng tôi không dám.”

“Tiểu Ly”, ta túm lấy cánh tay đang bóp cổ Dĩ Tiên của cậu ấy, “Không sao”, cậu em trai này à, nếu thật sự muốn giết cô ấy, tuyệt đối sẽ không nói nhiều như vậy, lập tức vặn đứt cổ của cô ấy rồi, cô ấy sao có thể còn đứng trọi được.

“Đại ca...”, Tiểu Ly khó hiểu.

Ta không để ý cười cười, “Tiên Tiên, nếu cô muốn đi theo thì cứ theo đi!

Nếu muốn giết ta, “Xin cứ tự nhiên”.

“Anh thật sự không có lời giải thích?”, Dĩ Tiên lại hỏi.

“Cô cũng tận mắt nhìn thấy rồi, đây chính là sự thực”, ta hạ lực nắm chặt cổ tay của Tiểu Ly, phớt lờ sự phẫn nộ của cậu ấy, bức cậu ấy phải thả Dĩ Tiên ra, sau đó từ từ quay người lại, hướng sang kẻ áo choàng màu đen trong không trung, “Vô Thương, người đến tìm ta tính sổ sao?”.

“Dạ Lạc đại nhân thân ái, ngài không biết là phạm chuyện gì cũng không thể quá tuyệt tình sao?”, Tử Thần ôm lưỡi hái, điệu bộ kỳ quái, khách khí mang theo chút chế giễu.

“Ta nghĩ xem nào, lượng công trình này quá lớn, để một mình người thu dọn tàn cục, ta thực sự thấy rất là ngại, thế là đành làm xong toàn bộ liền một lúc, người cũng được nhẹ nhàng tự tại, hai bên cùng có lợi, không phải rất tốt sao?”

“Dạ Lạc đại nhân có thể đón nhận nguyên rửa của gần trăm vạn vong linh, nhưng Vô Thương gánh không nổi tổn thất mười mấy vạn”, trong áo choàng tán phát ra hàn ý lạnh lẽo.

“Người đó... là ai?”, Dĩ Tiên giọng nói run rẩy, không biết làm thế nào... cô ta nhìn thấy được?

“Tử Thần”, trả lời cô ấy là Áo Nguyệt, lại thấp giọng nói với ta, “Dạ Lạc, chỗ này để lại cho Hú, chúng ta quay về”.

Ta không lên tiếng, đau đớn kịch liệt trong nội thể khiến một ngụm máu trào lên cổ họng...

“Đại ca... Dạ Lạc...”.

Ta nhấc tay lên nhẹ nhàng lau đi vết máu chảy ra nơi khoe miệng, đưa đến phía trước nhìn nhìn, máu... màu đen? Ma liên... rất độc! Lúc này thật sự thành “mèo bệnh” rồi, ta vẫn còn cố cười, “Không sao rồi, chúng ta đi thôi!”.

“Đã là lúc nào rồi, ngài còn cười được?”, mọi người đồng thanh.

Ta ngắt ra: Các người... bí mật tập luyện sao? Rất đồng đều đấy!

“Nhìn dáng vẻ Dạ Lạc đại nhân, dường như bệnh không nhẹ đâu! Lúc này muốn rời đi? Không cho tại hạ một bàn giao hợp lý sao?”, Vô Thương u ám dọa dẫm

“Bàn giao mà các hạ muốn ta sẽ cho”, Hú nho nhã đi ra, “Đại nhân nhà ta sức khỏe không tốt, cần về nhà nghỉ ngơi, làm lỡ dở thì không hay lắm”.

Ta mặc nhận hành vi của anh ta, thân hình lướt chuyển, cứ thế đi đến địa điểm tiếp theo, bảy người bao gồm cả Dĩ Tiên lặng lẽ đi theo.

“Dạ Lạc, đây không phải là đường đi đến Dạ trạch”, đi được một đoạn, Áo Nguyệt lạnh giọng nói.

“Ừm, ta muốn đi đón một vị Tiểu công chúa.”

“Yến Đề cóc?”

“Không, là một vị khác”, công chúa quý tộc.

“Á...”, Diệu Âm đột nhiên suy sụp, “Sẽ không phải là đại nhân ngài coi cô ta là cô gái gì đó kia chứ?”.

“Là cô ấy, nhưng mà...”, không coi cô ta là gì đó như người nói, ta chỉ là, trong khi thăm dò chạm được đến phong tuyết của cô ta thì đọc được một bộ phận ký ức cô ta phong giữ lại, mới biết cô ta vốn là Vụ Ảnh, công chúa của Quỷ Vực.

“Dạ Lạc...”, Toàn Cơ từ khi nào lại luyện được tiếng gầm của sư tử Hà Đông? Trong mắt có hai ngọn lửa bùng lên rất cao, “Ngài đi trên hoa ghẹo nguyệt sau lưng tôi?”.

“Toàn Cơ”, Áo Nguyệt ở bên cạnh cô ta phóng ra khí lạnh âm u, “Có ta ở đây, ngài ấy không dám đâu”.

Ta đã phát hiện, một vấn đề nhỏ như vùng hoặc đậu xanh cũng có thể bị bọn họ biến thành phức tạp hơn cả cục diện ở Trung Đông.

Khi vấn đề “phức tạp” rơi vào thế cục cứng ngắc, bọn ta bị chặn giết giữa đường... người đàn ông đẹp đẽ Sở Tiêu Nhiên chặn lại, cậu bé mắt tím của Ma Tộc đi cùng với anh ta, hai người từ trong góc của ngã tư đường hiện ra trước mặt ta, một người đàn ông mặc Âu phục màu đen đẹp như yêu nghiệt, khỏe miệng mang theo nụ cười, giống sứ giả anh tuấn trang nhã của bóng đêm, toát lên mấy phần thần bí.

“Dạ Lạc”, anh ta ở cự ly cách ta cả con đường rộng rãi, “Có thể thỉnh giáo anh một vấn đề không?”.

Ta nhìn anh ta không nói, cho dù đáp hay không đáp, anh ta đều sẽ hỏi, có sao lại không bớt chút sức lực nói chuyện.

“Thân phận thật sự của anh...?”

“... Tà ma.”

“Vì sao là tà ma?”

“Cái gì?”

“Hoa của anh, tà ma, cũng giống như anh, đẹp đến kinh hồn động phách, đôi cánh của hoa phải đến khi chết rồi mới có thể tung bay, thổ nhượng vô ái vô hận mới đâm chồi nở rộ, không phải là trùng hợp, Dạ Lạc, tôi muốn biết... chân tướng của anh.”

“Chân tướng của Dạ Lạc phải đến khi chết đi mới có thể lý giải được, loài người vô tình vô nghĩa sẽ nảy sinh sự kính sợ. Ngự linh sư, ta đoán định... anh có tư cách không”, Tinh Hà mặt không biểu cảm đứng ra trước.

“Tư cách của Tiêu Nhiên, ta thay ngài ấy giành lấy”, cậu bé mắt tím đi lên mấy bước, trong đôi mắt đó, có thứ đang biến đổi.

Chuyến đi này thật sự phải gọi là gian nan hiểm trở, con đường rộng rãi đối diện, Doãn Kiếm anh tuấn lạnh lùng ngẩng mặt chặn trước lối đi La Mã đường rộng, oan gia ngõ hẹp à!

“Tiểu Kiếm, cậu cũng đến rồi”, Sở Tiêu Nhiên nhìn thấy anh ta, nhẹ nhàng nói.

“Dạ Lạc, Sở Tiêu Nhiên”, ánh mắt Doãn Kiếm thống hận, giống như muốn băm vằm bọn ta thành vạn mảnh.

“Nếu như không phải là Dạ Lạc, lần trước cậu đã chết trong tay ta rồi, bây giờ lại đã hận cả anh ta?”, Sở Tiêu Nhiên khẩu khí nhàn nhã có chút kinh ngạc.

“Sở Tiêu Nhiên, đến thử nghiệm một chút nhé! Xem lần này có hài lòng không”, ta hòa hoãn nói, “A Kiếm, nếu đến anh ta cậu cũng không thắng nổi, thì đừng nghĩ đến chuyện có thể tìm ta báo thù hận bữa tiệc săn giết và báo thù của các người đi, ta sẽ không ở lại cùng”, rồi lại quay lại thấp giọng dặn dò Áo Nguyệt, “Cho dù ai thắng ai thua, sau khi phân rõ kết quả, thu lại tinh thạch của Doãn Kiếm trở về”.

“Vâng.”

Đường phía trước không thông, ta đi trên không, dẫn dắt mọi người biến mất trong ngân quang rực rỡ, từ trên không trung nhìn xuống hai người bên dưới. Sở Tiêu Nhiên, tuy ta không biết rõ trong lòng người đang nghĩ gì, nhưng có thể chắc chắn, người không hề ghét bỏ Doãn Kiếm... thậm chí còn là... rất thương yêu nhí, học sinh của người, có thể thông qua thanh kiếm trong tay truyền đạt tâm ý đến cậu ta được không? Ngự linh sư mạnh nhất, có làm được không? Hy vọng người gửi gắm...

“Các người quay về Dạ Trạch trước đi, không cần đi cùng, ta đi đón người xong sẽ quay về, ta vớt lại một câu rồi rời đi.

Violet trên bàn vẫn thơm thanh nhã, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào trong, ánh ra một đôi mắt chứa chan lệ, gói đầu ướt một mảng lớn, cô ấy tỉnh rồi.

“Dạ Lạc, là anh sao?”, cô ấy kéo ta ngồi xuống bên giường, từ từ ngồi dậy, dựa vào trong lòng ta, thút thít nghẹn ngào, “Dạ Lạc, Tiểu Phong... Tiểu Phong... vì sao...”.

“Giai Đình, ta đến đưa em đi, được không?”

“Được”

Ôm cô gái đang chìm vào giấc ngủ sâu, ta quay lại bầu trời đêm, khẽ than: “Toàn Cơ, ra ngoài đi!”.

“Dạ Lạc, cô gái này không bình thường, ngài cần cô ta làm gì?, cô ta trách vấn.

“Không cần lo lắng, ta có chừng mực.”

“Cô ta rất nguy hiểm”

“Cho nên mới phải để cô ấy lại bên cạnh”, đích thân trông quản.

“Dạ Lạc”, cô ta ngạc nhiên, đột nhiên tỉnh ngộ ra, “Đại nhân, Toàn Cơ ắt sẽ tận tâm để ngài khỏi lo lắng”.

Ta vui mừng cười, “Toàn Cơ à! Người đã bao giờ cung kính với ta như thế này chưa?”.

Cô ta nhong nhẹo cười điệu, “Dạ Lạc, ngài cũng đã từng đau lòng cho tôi như thế này chưa?”.

Ta nhìn A Mục và Diệu Âm cùng đi đến, trong lòng trào lên một chút cảm giác dị thường, ảm áp, khiến người ta hoài niệm, rất kỳ diệu, vui mừng cười nói: “Các vị, chúng ta quay về thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.11 - Chương 5: Các Trận Chiến Riêng Lẻ (2)

Ngon lửa thiêu cháy bắn ra phía chân trời, hóa quang như một con quái thú hung mãnh, điên cuồng, bạo ngược, nhanh chóng nuốt chửng một góc của thành phố.

Người đàn ông thanh tú tao nhã khoác áo trắng bạc, lòng bàn tay tràn ra ánh sáng đỏ, hai đầu vuron dài, nghịch ma trượng rực rỡ hiển hiện, pháp trượng đã hấp thụ vô số yêu quỷ tán phát ra từng trận ám quang ma quái, đấu với áo choàng màu đen trôi nổi trong không trung.

“Ai da, Dạ Lạc đại nhân như thế này là có ý muốn trở mặt với ta sao?”, Vô Thương che mặt cười.

“Là các hạ muốn trở mặt với đại nhân nhà ta”, Hú ôn tồn nho nhã đáp chính.

“... Ngài nói gì vậy, tại hạ chẳng qua chỉ muốn thảo luận cách nói”, Vô Thương buông tay, phất tay áo, một đạo hắc nhãn bay ra, ngữ điệu không thay đổi, “Đây là trách nhiệm lớn nhất, Dạ Lạc đại nhân khó mà giữ được trách nhiệm!”.

“Đại nhân nhà ta thấu tình đạt lý, có thể thông cảm cho chỗ khó của người”, Hú dựng pháp trượng trước thân, chặn hắc nhãn lại, trả lại một đạo xích điểm, “Giả thử, nếu người nguyện thuận theo, tất cả vấn đề có thể dễ dàng được giải quyết một cách tự nhiên”.

Vô Thương khua chuyển lưỡi hái, chém đứt xích điểm, thuận thế bắn ra nhiều hắc nhãn hơn, “Thứ mình không thích, chớ đưa cho người, nếu Dạ Lạc đại nhân nguyện trả lại tất cả linh hồn đã thu, tại hạ đương nhiên sẽ không dám làm khó”.

“Không thể giải quyết êm đẹp sao?”

Hai người điều khiển đao quang màu đỏ và màu đen va chạm vào nhau như chớp điện, tấn công nhau ồ ạt, không ai nhường ai, nhưng lời nói của hai bên lại khách khí lịch sự, bình tâm tĩnh khí, tiến hành đàm phán không thuốc súng.

“... Không có.”

Nghịch ma trượng và lưỡi hái màu đen tương kích, đập ra luồng khí xoáy mãnh liệt, sóng ánh sáng đỏ đen đột nhiên tan đi, lại quét ra tia lửa nóng phừng phừng.

“Thần khí hấp thụ yêu hồn, chẳng trách...”, dưới áo choàng lóe ra tinh quang u ám.

“Như thế rất công bằng.”

Lưỡi hái trong không trung bị chém rơi, xích điểm nghênh đón, lưỡi sắc lạnh tấn công mục tiêu liên tục, bay đến một tòa nhà lớn bên cạnh, tòa nhà kiên cố cao hàng trăm mét lập tức như gặp phải thuốc nổ hạng nặng, nổ tung nghiêng đổ.

“Các hạ đã dùng thực lực của mình rồi?”, Hủ hòa nhã cười nói.

“Ngài thì khác sao?”, Vô Thương khoe mắt nhìn đến một tòa nhà tương tự khác, tòa nhà đó trong nháy mắt lặng lẽ nứt thành mấy đoạn, sụp xuống, mặt đất đầy gạch ngói vỡ, vô cùng thê thảm.

Thời gian bỗng chốc ngừng trôi...

“Không ai có thể ngăn cản được Dạ Lạc đại nhân, bọn ta chỉ tồn tại để bảo vệ ngài ấy, vì quyết định của ngài ấy, vì ý nguyện của ngài ấy, quét sạch tất cả chướng ngại giúp ngài ấy đạt được mục đích, vì những điều này, bọn ta có thể bất chấp thủ đoạn”, Hủ nắm chắc pháp trượng, lia qua trước mắt rồi cầm ngang ra giữa hai tay, trong ngữ khí ôn hòa có thêm một chút lạnh lùng, mạnh mẽ, “Chớ nói là một Tử Thần nhỏ nhoi, cho dù là đắc tội với cả vũ trụ và vạn vật bọn ta cũng không hề chùn bước. Khắp người đều là tội ác thì đâu cần bận tâm đến chuyện ác hơn nữa, sự cứu rỗi bị đánh vào vực sâu hắc ám, là chứa tẻ hắc ám, ám đến cực điểm, thì còn bận tâm chút ánh sáng bị ai làm gì?”, Lục Mang Cấp Tinh quang rực rỡ mỹ lệ trước người, như đóa quỳnh quỳnh rũ trong không gian đêm, bỗng chốc nở rộ, đẹp đến vô cùng, tuyệt mỹ như muốn thiêu hết một đời, thế gian không gì sánh kịp.

“Có lúc cái chết... cũng cần phải dốc toàn lực”, dưới áo choàng lộ ra khuôn mặt cười nguy hiểm trắng bệch như sương, “Bộc nhân trung thực nhất của Dạ Lạc đại nhân, để cho ta thấy được sự cứu rỗi của ngươi đi!”.

Cực quang rực rỡ sáng sủa xông phá đêm đen, thành phố suy tàn đang kêu gào bi thảm...

Cốc Giang ngày tận thế, bị bóng tối bao phủ, khắp nơi có thể thấy tường nứt tàn tạ ngã nghiêng, Phi Dục mình đầy thương tích từ trong đồng đồ nát gian nan bò ra ngoài, đối diện, Tinh Hà lại sạch sẽ, thanh thú, không chút tổn hại nào, thậm chí còn không để cho cậu ta có cơ hội lại gần, khuôn mặt tuyệt đẹp không biểu cảm, đôi mắt đen xinh đẹp ngây thơ vô hại nhìn cậu ta. Đóa hoa pha lê màu tím liên kết thành lưới xích khổng lồ bảo vệ quanh người...

“Những đóa hoa đó...”, Phi Dục giẫm lên đồng đồ nát mấp mô, cơ thể loạng choạng, khó khăn lắm mới đứng vững, nỗ lực nhìn cậu bé trước mặt, trong lòng đột nhiên sáng lên, sau đó liên chấn động sợ hãi, “Là linh lực của cậu ta, cậu ta có thể cụ thể hóa được cả linh lực vô hình?!... rốt cuộc là lợi hại đến trình độ nào?”, chẳng trách Tiêu Nhiên nói dùng câu ngoại ngữ hồ tằng long để hình dung bọn họ còn là hạ thấp bọn họ, có thể thấy được rõ ràng, một luồng năng lượng không giống với yêu ma, pha lê, mỹ lệ như vậy, thân phận của cậu ta... có phải là...

“Vẫn chưa chịu từ bỏ sao?”, Tinh Hà lười nhác nói, “Không giải phóng ra được ma linh, ngươi không có tư cách đứng trước mặt ta”, nói rồi quay người muốn đi, nhưng lại thêm vào một câu: “Sở Tiêu Nhiên cũng không có tư cách biết chân tướng của Dạ Lạc”.

“Đợi chút”, Phi Dục hét gọi cậu ta, đôi mắt tím sẫm quật cường lóe động, “Cậu có thể nói tôi, nhưng không thể nói Tiêu Nhiên, có tư cách hay không, không phải cậu nói là được”.

“Hừ, ngươi?”, Tinh Hà hơi quay đầu, ánh mắt nhìn qua.

“Đúng, là tôi”, cậu ta nắm chặt hai con dao găm trong tay, nhếch nhác trọng thương khuỷu khớp, ánh mắt rực rỡ lại chấn động hiện lên sự thay đổi, “Tôi sẽ đánh ngã cậu, để chứng minh Tiêu Nhiên có tư cách biết chân tướng hay không”.

“Đừng hối hận”, Tinh Hà duỗi một cánh tay ra, hoa pha lê bay trên đồng đồ nát, cuộn Phi Dục đang không kịp đề phòng lên, đưa vào không trung, hoa pha lê đột nhiên hóa thành vô số cây kim nhỏ dài sắc nhọn long lanh, cùng lúc đâm vào thân thể đang bị bao vây. Con đau như muốn đứt từng dây thần kinh, hết không ra tiếng, đau đến mức sắp sửa từ vong, vốn là vô lực như thế này. Thân thể giống như muốn nổ ra, huyết dịch cuồng loạn chạy loạn không tìm được cửa ra. Lúc này hoa pha lê rực rỡ múa dưới bầu trời đêm lại hợp thành một bó đạn sáng đem cậu ta bắn xuống mặt đất...

“Kết thúc”, Tinh Hà lăm bằm, nhét tay vào túi áo, từ từ đi đến bên cạnh người đàn ông đang đứng dựa vào góc tường, nhắm mắt nhàn nhã chờ đợi, “Tôi quay về trước đây”.

“Cậu ta chưa chết”, Áo Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn sang trận chiến thê lương san bằng mọi thứ ở một nơi khác...

“Phi Dục!”, Sở Tiêu Nhiên nhìn thấy từ quang rực rỡ lan ra trong không trung, trái tim đột ngột thất lại, chỉ một khắc nhỏ phân tâm đã bị một sợi tơ lạnh lẽo sạt qua vành tai, chém rơi mấy sợi tóc. Anh ta nhanh chóng dựng trường kiếm lên chắn mũi kiếm đang đâm đến cổ, nhìn vào ánh mắt giận dữ và phẫn hận của Doãn Kiếm, điều chỉnh lại cảm xúc, “Tiểu Kiếm, xem ra Dạ Lạc đã dạy cậu rất nhiều”, so với một tháng trước, Doãn Kiếm như biến thành hai người, “Không khiến ta quá thất vọng”.

“Sở Tiêu Nhiên, lần này, ta muốn ngươi chết không có chỗ chôn.”

“Thùng rỗng kêu to, hai năm trước ta có thể giết cậu, hai năm sau vẫn có thể giết cậu lần thứ hai y như vậy.”

“Câm miệng lại cho ta, Sở Tiêu Nhiên”, hai thanh kiếm ma sát nhau bắn ra tia lửa, anh ta đột ngột chuyển mũi nhọn, hung dữ đâm tới cung kích thanh trường kiếm, “Ta vĩnh viễn nhớ nhất kiếm đỏ, sự phản bội của ngươi, nỗi tuyệt vọng của ta bắt đầu từ ngày đó, ta đã thích tường vôi màu đỏ. Ngươi nói đúng, nó rực rỡ hơn, kiều diễm hơn màu trắng, tình yêu đã thấm nỗi hận màu máu, trên thế giới không còn thứ gì đẹp hơn nữa cả. Sở Tiêu Nhiên, ngươi cố nhét nó cho ta, ta đã từng thề, nhất định phải trả lại cho ngươi, dùng máu của ngươi để tô tường vôi của ta. Đây là mục đích sống duy nhất của ta”.

“Tình yêu đã thấm nỗi hận màu máu?”, khoe môi Sở Tiêu Nhiên cong lên, lộ ra sự chế giễu nhàn nhạt, “Tiểu Kiếm, thứ cậu thích chẳng qua chỉ là tầng rực rỡ hư giả đó, kỳ thực, trong xương cốt vẫn là tường vôi trắng, luôn luôn như vậy, vốn tưởng rằng thù hận của cậu đối với ta có thể khiến cậu thay đổi bản thân mình, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một viên đá thô, không phải ngọc tốt”.

“Được, ta sẽ để ngươi nhìn xem, cảm giác chết dưới kiếm của kẻ mà ngươi nghĩ chỉ là viên đá thô như thế nào?”, màu xanh thẫm u ám quai dãi lan ra,

quần quanh Long Uyên một đạo tà mị lạnh lẽo, khiến người ta sợ hãi rùng mình.

“Trái lại ta thật sự muốn xem xem, thực lực của cậu đạt đến bước nào rồi”, Sở Tiêu Nhiên khuấy động Ngự Đoạn, bảo thạch cảm cố linh hồn của Ngự linh sư, từ khi anh ta có ý thức đến nay, chiếc nhẫn sẽ cùng đồng hành với anh ta đến trọn đời, nó không phải là vật tượng trưng cho hạnh phúc hay tình yêu của người bình thường, mà là hồi quy vận mệnh của Ngự linh sư, tâm mộ của linh hồn họ.

Trờ đất biến đổi, xung quanh không còn là đồng cỏ nát hoang tàn nữa, đổi thành một vườn hoa tường vy bao la bát ngát, tường vy màu trắng thuần khiết như mơ, gió thổi tung lên từng cánh hoa, phát qua hai khuôn mặt thanh tú hoa mỹ...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.11 - Chương 6: Ngự Đoạn – Hoa Táng Của Tường Vi

Doãn Kiếm nhìn không gian giăng đầy tường vy trắng là tà bay, trên đỉnh đầu, bầu trời sao xanh đen u thâm bao trùm tất cả, nền trời và biển hoa kết thành một dải. Tường vy trắng anh ta yêu thích nhất, bối cảnh vô cùng thích hợp, là trường tề, cũng là một thứ vũ khí tuyệt đẹp, một trận pháp tuyệt đẹp.

Sở Tiêu Nhiên thuận tay đón lấy một bông, hai ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, tinh tế thưởng thức sự thanh nhã và thuần khiết mỹ lệ của nó, “Tiểu Kiếm, cái này đặc biệt thích hợp với cậu, trận pháp cao cấp nhất, hoa táng tường vy, rất tương xứng với cậu”.

Long Uyên phủ lên quảng xanh chỉ lên không trung, ám lưu xoáy trào dần dần ngưng tụ tại mũi kiếm, ánh mắt nhìn Sở Tiêu Nhiên của Doãn Kiếm lạnh băng, tất cả linh lực đều dồn vào nhất kiếm này, một kiếm từng trong nháy mắt chém diệt trăm yêu, đồng thời chém phá ảo cảnh của Dạ Lạc.

“Đã đến cảnh địa của bách quý sao?”, Sở Tiêu Nhiên sắc mặt hơi ngưng đọng, một lát lại chuyển thành an lành thoải mái, ném đi đóa hoa trắng thuần khiết trong tay, nâng kiếm lên chiến đấu. Thời khắc bông hoa rơi vào khóm hoa, tường vy khắp mặt đất bắn ra điểm sáng yếu ớt, quay vòng khắp cả biển hoa.

Doãn Kiếm chỉ cảm thấy năng lượng dần dần phải chịu sự áp chế yếu ớt, quả nhiên là “đặc biệt thích hợp”, chuyên đề đối phó với năng lực thông linh của anh ta, thời gian càng kéo dài, e rằng không có cách nào duy trì được trạng thái của bách linh phụ thể, mình là người bình thường thì càng không phải là đối thủ của hắn ta. Vậy thì hãy chấm dứt luôn, ánh mắt Doãn Kiếm trầm xuống, lấy tốc độ như chớp điện lao tới, Sở Tiêu Nhiên không kịp ứng phó, trên mặt tràn ngập kinh ngạc, trong tích tắc thất thần, huyết quang tụ hiện...

Mấy giây ngắn ngủi, khi Doãn Kiếm cho rằng mình đã tấn công được Sở Tiêu Nhiên, lại đột ngột phát giác ra điều bất thường, tường vy vô biên vẫn còn, Sở Tiêu Nhiên dưới kiếm hóa thành từng đóa tường vy dung nhập vào những khóm hoa.

“Là... giả thân?”, anh ta nhanh chóng quay người lại, thấy Sở Tiêu Nhiên an lành vô sự đứng trong khóm hoa cười, như thể cười nhạo sự ngu si của anh ta.

“Hoa táng của tường vy là diệt linh trận, cũng là một loại ảo trận, những điều cậu nghe thấy, nhìn thấy đều là giả tượng, thứ chân thực duy nhất, là đau đớn mà giả tượng mang đến hiện thực”, mây cánh hoa như đao sắc nhọn nhanh chóng rạch ra mây đường ở trước ngực anh ta, huyết cầu bay rơi nhỏ xuống khóm tường vy dưới chân, nhuộm thành màu đỏ. Sở Tiêu Nhiên thấy anh ta nhủ thầm lại, sắc mặt không đổi, thoáng qua nụ cười nhạt nơi khóe miệng, chậm rãi nói, “Tiểu Kiếm, đây chính là hoa táng ta đặc biệt chuẩn bị cho cậu. Máu của cậu sẽ nhuộm đỏ tường vy một lần nữa, rực rỡ và kiêu diễm như vậy mới xứng chiếu nhập linh hồn của cậu”.

Quảng xanh lam trên kiếm từ từ trôi đi, Doãn Kiếm phần nộ đến mức không cách nào bình thường được, đúng, chính là do thái độ lãnh đạm, vĩnh viễn không bị bắt ngờ, siêu thoát phạm trần của Sở Tiêu Nhiên. Tiếp xúc với người như vậy, ai cũng sẽ mất đi bình tĩnh, cảm kiếm xông lên, điên cuồng giận dữ chém, xuyên qua lưới đao hoa hồi hải như mưa, tường vy và giọt máu dâng tràn ra bốn phía, bao trùm trời đất... anh ta chém giết trong vô thức, hoàn toàn lạc phương hướng, chỗ nào xuất hiện ảo ảnh của Sở Tiêu Nhiên, kiếm sẽ chỉ sang hướng đó.

Tường vy nhuộm đỏ màu máu còn kiêu diễm, động lòng người hơn màu trắng...

Doãn Kiếm sức cùng lực kiệt, cuối cùng đành dừng lại, quỳ đổ trong khóm hoa, áo rách tả tơi, vết máu loang lổ, miệng phun ra ngụm máu, bắn vào một đóa tường vy trắng, đỏ chói mắt. Cho dù khắp người bị thương, khuôn mặt anh tuấn có dính vết máu nhưng Doãn Kiếm vẫn cao ngạo không chịu khuất phục. Anh ta từ từ duỗi tay ngắt mấy đóa tường vy, ngơ ngác nhìn chăm chú một hồi, đột nhiên bóp chặt trong lòng bàn tay, bóp đến vụn nát. Không sai, anh ta ghét màu sắc này, thích chẳng qua chỉ là dưới lớp bề mặt giả tạo mà thôi, thực ra đó chính là nỗi hận sự nồng nhiệt bao hàm bên trong nó.

Phía trước, phía sau, một mảng lớn hoa đã nhuộm đỏ, bầu trời sao trên cao bị từng tầng sương đen che lấp, một thanh trường kiếm quảng sáng xanh da trời lùi đi, khôi phục lại màu trắng vốn có, máu men theo mu bàn tay chảy nhuộm đỏ thân kiếm.

Bên miệng Sở Tiêu Nhiên hiện lên ý cười nhạt, “Sắp hoàn thành rồi, một kiếm cuối cùng, ta giúp cậu bổ sung”, nói xong, cầm thanh trường kiếm đen như mực lên, xuyên qua bụi tường vy màu đỏ từng bước đi đến chỗ Doãn Kiếm.

“Hừ, Sở Tiêu Nhiên, ta làm sao có thể lại để cho ngươi giết một lần nữa?”

Người phải chết là ngươi, tên khốn nạn đáng chết, hai năm, ta ngày đêm chờ mong ngày này, chờ mong có thể giết chết ngươi, hôm nay cơ hội đã ở ngay trước mặt, ta làm sao có thể dễ dàng bỏ lỡ như vậy?”, Doãn Kiếm chống kiếm gắng sức đứng lên, tinh thạch ở cổ tay trái tràn ngập ánh sáng xanh da trời, thuận theo huyết thủy nhỏ xuống...

Đội Sở Tiêu Nhiên đến gần, anh ta đột nhiên quát lớn một tiếng, bật người lao qua đó, mũi kiếm Long Uyên ngưng tụ ánh sáng xanh đen chói mắt, khí thế nổ tung. Kiếm quang mãnh liệt chém phá sương mây đen đặc, cứng rắn chém ra một chiếc miệng khổng lồ, mà vũ khí chế tạo ra cánh này trực tiếp đâm thẳng vào thân thể của Sở Tiêu Nhiên, xuyên qua lồng ngực, găm đến tận chuôi kiếm.

Anh ta biểu cảm khó tin, dựa đổ vào bả vai Doãn Kiếm, “Tiểu... Kiếm... cậu... cậu... không... thể nào...”, làm được.

“Ta sớm đã muốn dùng chiêu này giải quyết ngươi”, Doãn Kiếm lạnh lẽo nói, “Chỉ là ngươi ẩn náu quá sâu, ta tìm không ra được bản thể, cho nên cố ý để bản thân mình bị thương, dụ ngươi hiện thân. Ta biết ngươi vẫn như hai năm trước, muốn tận tay giết ta, ta cũng muốn... chỉ hận không thể cắm một kiếm vào trong người ngươi, để ngươi cảm nhận được... cảm giác thân thể cùng trái tim bị đâm xuyên qua đó đau đớn đến nhường nào”, ngữ khí của Doãn Kiếm vừa lạnh lẽo vừa tàn nhẫn.

“Ha ha...”, Sở Tiêu Nhiên sau khi nghe thấy thì không giận dữ, trái lại còn phát ra tiếng cười kỳ quái, nhỏ nhẹ nói, “Tiểu Kiếm, cậu quả nhiên... không khiến ta thất vọng”.

Doãn Kiếm bỗng thấy sợ hãi, trước mắt đóa tường vy tung bay, điều linh, Sở Tiêu Nhiên... biến mất rồi.

Sau đó, mặt đất vang lên tiếng nổ kịch liệt, như kính chắn động nứt vỡ, hoa tường vy trên mặt đất nhanh chóng khô héo tàn úa, không gian đột nhiên biến đổi, Doãn Kiếm đứng trong đồng cỏ nát, tường vy vừa rồi chỉ như một giấc mộng, nhưng vết thương khắp người thì hoàn toàn chân thực.

Sở Tiêu Nhiên đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến thần kinh của Doãn Kiếm co rút, đáy lòng vô cớ nảy sinh nỗi sợ hãi, hấn ta... vẫn nho nhã, xuất sắc như vậy, hoàn mỹ không khuyết điểm như vậy, còn cười tươi rạng rỡ.

Thân thể Doãn Kiếm suy nhược hoàn toàn, khó khăn lắm mới có thể đứng vững, nhưng không còn sức phản kháng nữa, như một chú dê yếu ớt chờ đợi bị giết. Anh ta định nắm chặt kiếm trong tay, nhưng nó đột nhiên rơi xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Tiêu Nhiên đứng trước mặt, duỗi tay ra... không phải kiếm!

Sở Tiêu Nhiên cầm tay trái của Doãn Kiếm lên, đeo chiếc nhẫn lam bảo thạch sáng u ám lên ngón trỏ.

Doãn Kiếm nghi hoặc nhìn sang, nụ cười quen thuộc lâu lắm rồi không thấy, thân thiết ấm áp, như ánh nắng mặt trời sau buổi trưa đầu xuân, bất giác nhớ lại lần đầu tiên gặp Sở Tiêu Nhiên trong tang lễ của mẹ, một thanh niên mỹ lệ duỗi tay về phía mình.

“Tiểu Kiếm...”, Sở Tiêu Nhiên khẽ gọi thành tiếng, khóe miệng lặng lẽ tràn ra máu, vỗ vỗ vào vai của anh ta, im lặng mà mãn nguyện gục xuống.

Phi Dục khó khăn bò ra khỏi đồng gạch đá, hai “ngươi” bảo vệ ở hai bên, chớp mắt đã hóa thành hai chùm sáng xanh da trời, vốn dĩ nó là thức thần Sở Tiêu Nhiên kịp thời gọi ra để che chắn cho cậu ta một đòn, bảo vệ được tính mệnh. Ánh sáng màu xanh da trời bao quanh cậu bé đang muốn đưa cậu ta rời khỏi đồng cỏ nát.

“Tiêu Nhiên!”, Phi Dục nhìn thấy bóng dáng đồ gục xuống trước mặt Doãn Kiếm, thế giới bỗng chốc sụp đổ.

Doãn Kiếm nâng tay trái lên, ánh mắt rã rời nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kia, đột nhiên đồng tử mở rộng, trong bảo thạch màu xanh da trời yếu ớt, anh ta thấy được... chân tướng bị che giấu...

Chiến trường khói lửa tắt lụi, Vô Thương ngồi trên bức tường cỏ nát, ôm chiếc lưới hái lớn bị đứt thành hai mảnh, cất tiếng than thở: “Thật hung dữ, hại ta không thể không trốn việc một phen rồi”.

Hủ thừ nghịch ma trượng đã không còn ngưng tụ được Lục Mang Cấp Tinh, rất đáng tiếc nhún vai: “Giống nhau cả thôi”.

“Thù hạ của Dạ Lạc đại nhân tài ba giờ giang, cho dù ta có lòng cũng không có sức nữa”, Vô Thương lộ ra nụ cười nửa miệng mang tính thương hiệu, “Có điều muốn nhắc nhở một chút, Doãn Kiếm, đứa trẻ đó, phải quan tâm hơn”.

“Có thể nói rõ.”

“Mục đích của cậu ta là giết chết Sở Tiêu Nhiên, mà Sở Tiêu Nhiên vừa mới chết rồi, vậy thì chân tướng cũng sắp được công khai rồi nhĩ.”

“Chân tướng gì?”

“Cho dù ta không nói, nhưng Dạ Lạc đại nhân chắc là có thể phát giác ra, chân tướng việc Sở Tiêu Nhiên đem hy vọng của mình ký thác lên người Doãn Kiếm.”

Q.11 - Chương 7: Hy Vọng Cắt Đứt Số Mệnh

Hú nhẩn nại nghe Vô Thương thuật kể, “Thực ra hai năm trước Sở Tiêu Nhiên không thật sự giết chết Doãn Kiếm, chỉ là giả chết, ta và Doãn Kiếm tình cờ gặp nhau, phát hiện ra đứa trẻ này rất đặc biệt, liền thuận tiện nghe lên oán hận của cậu ta, lúc đó liền nghĩ đến trò đại lý chơi một chút. Khi Doãn Kiếm tỉnh, Sở Tiêu Nhiên lặng lẽ đến thăm cậu ta, sau đó yên tâm rời đi. Thế là ta đoán được, Sở Tiêu Nhiên có thể cất giấu bí mật gì đó, nên lên đi điều tra, phát hiện anh ta thuộc một tổ chức thần bí, Cục đặc phái, giết Doãn Kiếm là mệnh lệnh của Vu Ni đầu não đứng phía sau Cục đặc phái, Sở Tiêu Nhiên lại làm trái lệnh, không những không giết cậu ta, còn dùng mọi biện pháp che giấu sự thực Doãn Kiếm vẫn còn sống. Cục đặc phái không thiếu cao thủ, nếu như không phải là anh ta, Doãn Kiếm sớm đã chết không dưới hàng chục lần rồi.

“Nguyên nhân Cục đặc phái muốn giết Doãn Kiếm chẳng phải là vì năng lực thông linh của cậu ta sao, năng lực này đối với loài người mà nói, khá là đáng sợ, Vu Ni tự biết điều khiển không nổi, nên muốn hủy diệt cậu ta. Diện mạo thật sự của Vu Ni chưa có ai từng nhìn thấy cả, bao gồm cả Ngự linh sư làm việc cho Cục đặc phái. Ta cũng vậy, hơn nữa không tìm được hân ta, dựa vào điều này có thể đoán chắc, hân ta không phải là loài người, nhưng lại có quan hệ với loài người, cụ thể là thứ gì nhỉ? Có lẽ chỉ có Dạ Lạc đại nhân mới tìm ra được. Đây là ta tin tưởng không có chuyện gì có thể làm khó được Dạ Lạc đại nhân”, Vô Thương cười quái dị.

“Mà Sở Tiêu Nhiên ký thác hy vọng này cho Doãn Kiếm. Anh ta cho rằng Vu Ni không thể không giết Doãn Kiếm được, ắt là có e dè gì đối với cậu ta, chỉ ít cũng là sự uy hiếp. Nghĩ đến năng lực Doãn Kiếm không thể không chế, Sở Tiêu Nhiên tiêu tốn thời gian hai năm dốc lòng sáng tạo ra một loại trận pháp cho cậu ta, lấy tường vy trắng cậu ta thích nhất làm nền tảng trận pháp, kết hợp với tính mệnh của chính mình, người trận hợp nhất, trận pháp người vong, gọi là ‘hoa táng của tường vy’, ôm quyết tâm chắc chắn chết trong khóm hoa tường vy, lấy máu của anh ta chỉ dẫn hồn linh quy thuộc, đúng là một cái tên rất đẹp! Rất thích hợp với hai người đó. Nguyên vọng trọn đời của Sở Tiêu Nhiên là cắt đứt số mệnh của Ngự linh sư, phá trừ xiềng xích của đá, đổi linh hồn Ngự linh sư lấy tự do, cho nên anh ta cần một người có năng lực đối kháng được với Vu Ni, bản thân anh ta đời này không cách nào làm được, chỉ có thể gửi gắm hy vọng nặng nề này cho Doãn Kiếm.”

“Nhưng mà, tuổi thơ của Doãn Kiếm bất hạnh, nên nhận được sự bao bọc rất cẩn thận của bố mình, thực sự là một đứa trẻ lớn lên trong nhà kính, quá non nớt. Cả quãng đường đi cứ bình yên như vậy, trừ nỗi đau mất mẹ ra, chưa từng trải qua sóng gió gì, làm sao có thể đối diện với một đối thủ cao thâm không thể đoán và gánh vác được trọng trách lớn như vậy chứ? Sau khi mệnh lệnh của Vu Ni hạ xuống, Sở Tiêu Nhiên quyết định đích thân giết cậu ta, bị người mình tin nhiệm nhất, gần gũi nhất phản bội, thực sự là quá tàn nhẫn đối với Doãn Kiếm, nhưng lại là cách tốt nhất để cậu ta nhìn rõ sự tàn khốc và hắc ám của thế gian. Hôm qua ở thiên đường, hôm nay đã có thể rơi vào địa ngục, vết thương càng sâu, thì thương thành sẽ càng nhanh, thù hận là động lực tốt nhất khiến cho cậu ta mạnh mẽ lên. Sở Tiêu Nhiên lựa chọn một mình gánh vác tất cả, anh ta đã lấy tính mệnh của mình ra để đánh cược. Sau khi Doãn Kiếm biết được chân tướng, liệu có lựa chọn hoàn thành di nguyện của ân sư không đây?”

Hay là... tiếp tục hận anh ta? Hận sự ích kỷ và vô tình của anh ta?”

“Người dường như đã có đáp án rồi?”, Hú dừng dừng hỏi.

“Nếu cảm thấy hứng thú, muốn cùng ta đi xem một chút không?”, Vô Thương mời mọc.

Doãn Kiếm đỡ đầu gối bên cạnh thi thể của Sở Tiêu Nhiên, thất hồn lạc phách, nghe lời nói trong bảo thạch u lam: “Tiểu Kiếm, ta xin lỗi, ta biết nhất kiếm đó rất đau, nỗi đau lớn nhất trên đời, không có gì lớn hơn là bị thương đến trái tim. Ta vẫn luôn chờ ngày trả cậu một kiếm ấy. Chết, rất dễ dàng, sống, mới là khó. Xin hãy tha thứ... cậu vốn không nên trải qua những điều này, nhưng giờ, người đó xuất hiện rồi, ta nghĩ có thể gỡ xuống trọng trách đó cho cậu và kết thúc thù hận của cậu rồi. Tiểu Kiếm, cậu đã có năng lực bảo vệ chính mình, nỗi đau đón ta mang đến cho cậu đến đây kết thúc, sau này... hãy sống tiếp cho thật tốt”.

“Không... không...”, Doãn Kiếm tâm hoảng ý loạn, toàn thân run rẩy, giống như phát tiết lại giống như muốn che giấu nỗi sợ hãi trong nội tâm, “Sở Tiêu Nhiên, anh lừa tôi... anh lừa tôi...”, một đôi tay đầy máu vùi sâu vào đám đá vỡ đồ nát, đầu anh ta lặng lẽ gục xuống, từng giọt nước mắt nóng hổi tuôn rơi, “Đây không thể nào là sự thật không thể nào là sự thật... anh muốn giết tôi, tôi muốn báo thù, chúng ta thù không đội trời chung, là kẻ thù... Sở Tiêu Nhiên, vì sao? Rõ ràng đã báo thù rồi, vì sao... vì sao lại nói những lời này? Vì sao chứ... tôi... sẽ tin anh? Vì sao tôi phải tin lời quý quái anh nói?”, anh ta đột nhiên tóm lấy vạt áo trước của thi thể, phần nộ trùng đôi mắt đỏ máu lên, gầm thét, “Sở Tiêu Nhiên, anh dạy đi, nói đi... anh cho rằng hai tiếng xin lỗi là có thể xóa sạch đau khổ hai năm của tôi sao? Tên khốn nạn tự tư tự lợi, anh đã hủy hoại cuộc sống bình thường của tôi, có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Dạy đi... mau dạy đi, anh chẳng phải là lợi hại lắm sao? Không ai có thể bị được sao? Như thế này là gì chứ? Có giỏi anh tỉnh lại cho tôi, giải thích rõ ràng cho tôi... Sở Tiêu Nhiên...”.

Trong không trung, hai bóng hình từ từ hạ xuống...

“Hình như, người nói sai một điểm rồi”, Hú ôn tồn lên tiếng, “Sự gửi gắm cuối cùng của Sở Tiêu Nhiên với Doãn Kiếm là hy vọng cậu ta tiếp tục sống cho thật tốt, không còn coi cậu ta là vũ khí để đối phó với Vu Ni nữa. Còn về hoa táng của tường vy, tường vy là chỉ Doãn Kiếm, hoa táng chính là bản thân Sở Tiêu Nhiên, mục đích của trận pháp...”.

“Sở Tiêu Nhiên muốn để lại chút thể diện cho mình, nhưng sẽ không nói cho anh ta bí mật của tường vy, dùng tường vy trắng làm nền tảng trận pháp là biến hóa linh hồn của anh ta, để không chế năng lực thông linh vô hạn của Doãn Kiếm, người đàn ông này lại vứt bỏ luân hồi, trở thành đồ đựng thay

thể, không chế năng lượng của anh ta. Nếu Doãn Kiếm chết, anh ta sẽ hồn bay phách tán, vẫn chưa chắc chắn loại đồ đựng này có thể có tác dụng không thì đã trả giá trước bằng sự diệt vong rồi, Sở Tiêu Nhiên à...”, Vô Thương yếu ớt than, vì sự can thiệp của Dạ Lạc, kết cục đã hoàn toàn trái với quỹ đạo dự định của hắn rồi.

“Nhưng đây là cách tốt nhất để cứu Doãn Kiếm”, Áo Nguyệt vượt qua hai người giống như u linh, đi về phía người đàn ông trọng thương trong đồng cỏ nát.

“À à, Dạ Lạc đại nhân lại lòng trước được rồi phải không?”, Vô Thương cười gian, “Cũng coi như nghĩ rõ ràng rồi!”.

Áo Nguyệt dừng bước, hơi quay mặt lại, nhìn chiếc lưỡi hái đứt đôi trong tay hắn, lạnh lẽo nói: “Từ Thần, ngươi vẫn là thần chết sao?”.

Hú cười tủm tỉm, tỏ ra không muốn tham gia vào cuộc chế nhạo châm trịch lẫn nhau của hai người. Liếc thấy Tinh Hà ở cách đó không xa, cùng với đứa trẻ Ma Tộc đang bị sương tím đặc nồng vây quanh...

Áo Nguyệt đi đến phía sau Doãn Kiếm, lúc này giết anh ta không cần chút sức lực nào, chậm chậm giờ tay phải lên, không hề đề phòng một đạo hàn phong chém đến phía eo.

Doãn Kiếm quỳ một gối, chuyển tay vung một kiếm ra, nhưng rơi vào không trung, Áo Nguyệt nhanh chóng di chuyển đến bên trái anh ta, vẩy ra một sợi bạch quang, tinh thạch xanh da trời tối nhạt bay ra khỏi đồng hồ của Doãn Kiếm, rơi vào lòng bàn tay.

“Áo Nguyệt...”, Doãn Kiếm suy nhược thấp giọng gầm.

“Tinh thạch của Dạ Lạc, vật về chủ cũ”, Áo Nguyệt nắm chặt tay, quay người rồi đi, đột nhiên trong tim run lên: Dạ Lạc! Dạ Lạc đại nhân!”, Hú cũng đã cảm ứng được, hơi bóng lưng nhỏ ở phía trước bên trái, “Tinh Hà, có thể ứng phó không?”.

Không thành vấn đề, hai người đi trước đi, đừng để ngài ấy dễ dàng bị treo, tôi không muốn ngủ thêm năm nghìn năm nữa đâu” Tinh Hà vừa phong độ vừa lạnh lùng trả lời.

Sau khi Áo Nguyệt và Hú rời đi, Vô Thương lùi vào trong góc khuất gần đó thương tiếc cho chiếc lưỡi hái đã đứt làm hai mảnh, bàng quan xem trận đối quyết giữa U Linh sứ giả và Ma Tộc, xem bốn Ngự linh s mới ra sân khấu: Mạc Tân, Hoa Liên, Đàm Tự Quy và Hàn Tiểu Trinh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 8: Lời Nguyên Trồn Không Thoát

Sau khi đưa Giai Đình về Dạ trạch, ta liền cảm thấy ý thức ngày càng choáng váng, toàn thân đau nhức, nôn ra một ngụm máu đen rồi dần mất đi tri giác. Không, nói một cách xác thực là vẫn còn cảm giác, ta có thể nhìn thấy được đóa ma liên đỏ, hoa sen màu đen từng cánh nở ra, tràn đầy u ám và thần bí, cảm giác áp bức vô hình khiến người ta hô hấp khó khăn, thở không ra hơi.

Ta vốn thích màu đen, nhưng nếu là hoa, ta lại thiên về màu trắng không pha lẫn bất cứ màu sắc nào khác, trắng thuần khiết tự nhiên, giống như trà my của ta, tóm lại ta cho rằng, sen trắng đẹp hơn sen đen, sạch sẽ, thuần mỹ, thanh đạm, trang nhã. Đúng vậy, ai cũng muốn được theo sở thích của mình, ta cũng không phải ngoại lệ. Màu đen có thể đem màu trắng nhuộm thành đen, nhưng ánh sáng của màu trắng có thể xua đuổi được bóng tối, vừa hay, ta lại có nguồn gốc từ bóng tối, nhưng đồng thời cũng có ánh sáng.

Hậu quả của việc ta hôn mê là bản thân mình chẳng làm sao nhưng lại hại những người khác lo lắng thất thốn...

Tiểu Ly ngồi dưới gốc cây bạch quả thương cảm, Di Tiên ở trên cây lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy suy sụp như vậy, thiếu niên bất lương hung hãn nóng nảy hoàn toàn biến thành vương tử đẹp đẽ ưu sầu thuần lương. Cô ấy biết diện mạo bất phàm của cậu ấy lừa gạt người đời biết bao, nhưng không lần nào giống như lúc này, mang chút cảm giác mơ mộng, say sưa, dễ dàng khiến người ta chìm đắm.

“Tại sao lại thay đổi tính cách vậy?”, cô ấy đến trước mặt cậu ấy cố tình châm trịch, vừa mới nói xong, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy áy náy, giống như thả đá xuống giếng vậy.

“Có thể đi được xa bao nhiêu thì cắt đi xa bấy nhiêu đi, đừng có giễu trước mặt tôi, đồ con gái đáng ghét”, tay phải cậu ấy chống dưới cằm, nhìn bầu trời tối tăm vẫn đục mờ dần, không thêm liếc nhìn cô ta lấy một cái.

“Có thể nói cho tôi nguyên nhân không?”, cô ấy thu hồi lòng cảm thông vừa nhen nhóm, theo thói quen bỏ qua những lời lẽ ác khẩu của Tiểu Ly, tự ý ngồi xuống.

Khóe mắt Tiểu Ly liếc nhìn, không thêm thêm xia đến Di Tiên.

“Tôi theo đến chỗ này, là muốn tìm hiểu sự việc về Dạ Lạc đại ca của anh, bốn câu đó là quẻ bói ông nội tôi trước lúc qua đời đã bốc ra, các anh vừa nghe thấy liền nói nó viết về Dạ Lạc, nguyên nhân là gì vậy? Đại ca anh... vì sao lại biến Cốc Giang thành từ thành?”

Không khí bỗng ngưng đọng, hai người dưới gốc cây bạch quả ngồi ngang hàng nhau, rất lâu sau không có một âm thanh nào...

“Sự kết hợp giữa sáng và tối, khác với bất cứ chủng tộc nào trong tam giới, bảo vật quý báu hiếm có nhất trong vũ trụ, Dạ Ly, nói cho tôi đi! Tôi muốn biết quẻ bói của ông nội có nhân duyên gì với đại ca anh”, Di Tiên phá tan sự im ắng, kể lại tường tận lời dự đoán của hai mươi năm trước.

“Ông cụ có năng lực không tệ”, Dạ Ly xuất ngôn coi thường, quay đầu lại nhìn cô ấy, “Lương nha đầu, cô đã nói nhiều như vậy rồi tôi cũng không phải không hiểu đạo lý, nói thực với cô, chúng tôi... không thuộc về thế giới này”.

“Trận lớn của vũ trụ buổi sơ khai khiến thế giới vỡ nứt thành vô số mảnh, đứt tầng thời gian và không gian, hình thành rất nhiều thứ nguyên khác nhau, chư thần theo đó phân tán đến các thế giới, bình định yêu ma, bảo vệ nhân thế thái bình, và cùng nhau giới định các bên không làm phiền lẫn nhau, duy trì cân bằng vũ trụ. Cầm giới là giới định cầm chỉ thời gian không gian từ xưa đến nay, người trưởng quản nó gọi là Cầm Giới Tôn Giả, bảo vệ nghiêm ngặt thông đạo của thế giới này với thế giới khác, ngăn cách thần ma của các thế giới khác nhau xâm phạm lẫn nhau, phòng sự mất cân bằng trời đất, thời gian không gian sụp đổ. Mạc Tân đã nói, thật sự có chuyện này?”

“Cầm giới và Cầm Giới Tôn Giả?”, Tiểu Ly nghi hoặc, “Mạc Tân là ai? Làm sao cô ta biết?”.

“Cô ta là Ngự linh sư, một Ngự linh sư rất thông minh.”

“Cô ta đã gặp Cầm Giới Tôn Giả của cô mộ Kỳ Sơn?”

“Cô ta...”, chắc là vẫn chưa, Di Tiên trả lời, đột nhiên phát giác ra, không kim được kinh ngạc, Cầm Giới Tôn Giả của cô mộ Kỳ Sơn? Nơi đó chẳng phải chỉ có bốn môn thần và một Lão Đầu Nhi...”, vừa nói lại đột nhiên tỉnh ngộ, là... Cầm Giới Tôn Giả? Nhớ lại lúc đầu ông ta bịa chuyện mình là tiểu thần tiên nhỏ bé chẳng ai biết đến.

“Là ông ta”, Tiểu Ly đưa đi một ánh mắt khinh bỉ, “Đến mức phải kinh ngạc bất ngờ như thế này sao?”.

“Vậy vậy?” Di Tiên lấp ba lấp bắp, vô cùng kích động, “Vậy ông ta, ông ta chừng quản giới định thời gian và không gian... bọn anh... là ở thế giới khác, làm thế nào... đến được?”.

“Sáu nghìn năm trước thiếu đại ca ta một ân tình, hơn nữa, đại ca ta muốn đi đâu, chẳng ai có thể ngăn cản được, quản gì ông ta thần giới hay dị thế giới chứ, nếu như đại ca muốn, bất cứ chỗ nào cũng có thể đến đi thoải mái.”

“Rốt cuộc anh ta có thân phận gì?”, Di Tiên nôn nóng không đợi được câu đồ bẽ tắc đã lâu, muốn tìm ngay đáp án.

“Đại ca, huynh ấy là...”, Tiểu Ly đột nhiên ngừng lời, không khí lại lưu động, gió nhẹ lay động lá cây phát ra tiếng rì rào, hòa nhịp với lời kể trầm trầm chậm rãi của cậu ấy, “Thế giới đó, thời đại nguyên sơ, giai đoạn đầu mở ra, trời đất do Quang và ám duy trì cân bằng, Quang là sáng, ám là tối, rõ ràng phân minh, nghiêm cấm hai bên lấn vượt lẫn nhau, nếu không thì trời đất sẽ mất cân bằng, một trận tai kiếp lớn khó mà tránh được, hai vị thần minh chí cao chừng quản sáng và tối, quan hệ của bọn họ giống như hoa bỉ ngạn, khi hoa nở không có lá, khi có lá lại không có hoa, đời đời chỉ có thể lướt qua nhau. Nữ thần “Quang” và nam thần “ám” thà chết không qua lại với nhau, nhưng lại lấy đối phương để nương tựa, cả hai đều là dung mạo khuynh quốc khuynh thành, điển đào chúng sinh, sinh linh các giới tự ý ghép hai bọn họ thành một đôi bích nhân. Lâu dài như vậy, chính bọn họ cũng có ý thức, thế giới từ nguyên sơ tiến vào thời đại viễn cổ, Quang và ám cuối cùng quay lưng lại chủ ý ban đầu, khiến cho trời đất dị biến, trong lúc cả hai song song tịch diệt, đã hạ sinh ra đại ca, sau đó yêu ma nổi lên khắp nơi, trật tự bị phá hoại, cả thế giới bắt đầu một vòng xáo trộn mới, trải qua hủy diệt lại trùng sinh. Đại ca đáng thương vì điều này mà bị chúng thần nguyên rủa, cô độc sống trong góc hắc ám nhất của thế giới ta là một ám hồn cùng hạ sinh với đại ca, hình thái lúc đầu chỉ là một khối sương khí, rất dễ tan đi, được đại ca cẩn thận bảo vệ, mới có được ngày hôm nay”.

Sự xuất hiện của đại ca, khiến trời đất rơi vào hỗn loạn, khiến thế gian thần ma rơi vào cơn ác mộng, cho nên huynh ấy tên là Dạ Lạc, trong màn đêm rơi xuống, chỉ tồn tại mộng yểm vô biên vô tận. Đại ca gọi ta là Dạ Ly, ngụ ý là sau khi đêm đen rồi đi, ánh sáng sẽ lại đến. Huynh ấy chưa từng cất lời oán thán, chưa hề tâm nguội ý lạnh, thần nhiên gánh vác tất cả tội nghiệt và nguyên rủa, kháng cự lại thần ma muốn giết huynh ấy, hoặc muốn có được năng lượng của huynh ấy, còn phải bảo vệ ta. Đại ca... vẫn luôn dịu dàng như vậy, không nổi nóng, không ác hành, nhưng vì sao.. bọn họ cứ không buông tha huynh ấy? Cho dù huynh ấy có làm được tốt hơn, ưu tú hơn nữa, cũng chỉ gây nên đồ kỵ, chứ không phải là sự công nhận. Trở thành Thần Tộc thì có thể thay đổi gì chứ, tùy tiện dựa vào cái tội danh không hề có thì đã trục xuất, định tội chết cho huynh ấy, người người đều xem huynh ấy như tà ma, ai đã từng công bằng với huynh ấy chưa?”

“Anh ta...”, Di Tiên bí từ, muốn an ủi anh ta sao? Câu chuyện của Dạ Lạc... quá mức nặng nề, “Ở trong hoàn cảnh như vậy, vẫn có thể giữ bản tính lương thiện, tôi nghĩ là... bởi vì có anh!”.

“Đúng, nghìn vạn ngày đêm, trong vực sâu hắc ám không thấy ánh nắng mặt trời, chỉ có tôi ở bên cạnh huynh ấy, cũng chỉ có huynh ấy bảo vệ tôi, trên đời... tôi chỉ quan tâm, đến huynh ấy, sẽ vì huynh ấy làm bất cứ chuyện gì... ai dám tổn thương huynh ấy, tôi sẽ giết kẻ đó.”

Cơ thể Di Tiên hơi chấn động, vô thức ôm chặt hai cánh tay, lời nói bình tĩnh của Tiểu Ly khiến người ta vô cớ thấy lạnh, nhưng Dạ Lạc là nguyên hung tai họa của Cốc Giang, bản thân mình tận mắt nhìn thấy nếu như anh ta thật sự muốn chiếm hữu Cốc Giang cho riêng mình, cho dù là chết, cô cũng muốn chiến đấu với anh ta.

“Đại ca sẽ không ghi hận người khác, cũng sẽ không yêu ai, tôi vẫn luôn tin tưởng huynh ấy là không có tình cảm”, Tiểu Ly nói tiếp, “Tôi thích đại ca vô

yêu vô hận, lạnh lùng, kiêu ngạo, thanh cao, nhưng huynh ấy của bây giờ suy nghĩ cho người khác quá nhiều, luôn không nghĩ đến bản thân mình, từng cho rằng mặc kệ người khác thấy thế nào, ca ca ở trong lòng tôi vĩnh viễn là Thần Thẩm phán đội trời đạp đất, chủ của U Minh bất khả chiến bại. Nhưng mà huynh ấy của bây giờ...”, cậu ấy hơi nghẹn ngào, có chút không khống chế được tình cảm, hai tay ôm lấy đầu, ngón tay túm chặt vào mái tóc, “Tôi không tìm lại được người đại ca phóng khoáng siêu thoát trước đây không hiểu rõ thể nhân đã quên huynh ấy đi rồi, vì sao huynh ấy còn muốn nghĩ thay cho bọn họ, chịu liên lụy vì bọn họ? Bản thân mình thì được cái gì? Hết lần này đến lần khác thù hận và tàn sát, giống như nguyên chú, trốn không thoát, huynh ấy vô tội?” một câu hét lớn, như muốn bạo phát nỗi buồn bực kìm nén đã lâu.

Anh ta là vô tội, nhưng người của Cốc Giang thì sao? Vì sao anh ta lại không thể buông tha? Diệt toàn bộ trong một đêm, tất cả mọi người đều chết không toàn thây, một chút bột tro cũng không thừa, anh ta giải thích thế nào?”, nghe thấy câu cuối cùng, Dĩ Tiên đột nhiên sắc bén đối lại.

“Cô thì biết cái gì chứ?”, Tiểu Ly nghiêm giọng quát, “Cô thì biết cái gì chứ?”, rồi lại giận dữ lườm cô gái đang bị kinh sợ bên cạnh, ngữ khí đột nhiên trầm mềm, cúi đầu bị thương tự nói, “Cô chẳng biết cái gì cả, chẳng biết cái gì cả”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 9: Người Bị Thương, Tim Bị Thương

Dưới gốc bạch quả, ta nhẹ nhàng vỗ lên vai của Tiểu Ly: “Xin lỗi đệ khiến đệ lo lắng rồi”.

Cậu ấy ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lên sự vui mừng: “Đại ca!”.

“Áo Nguyệt đã đưa tinh thạch về, huynh đã không sao rồi.”

“Ma liên kia...”

“Tinh thạch phong ấn ta của Thần Vương đã trở thành đồ của ta, ma liên đoạt đi linh lực của ta của Ma Vương chưa biết chừng không cẩn thận một chút cũng bị thu vào trong túi của mình, đừng quá căng thẳng”, ta xoa xoa sau đầu của cậu ấy, nhẹ nhàng cười, chuyển sang nói với cô gái bên cạnh: “Tiên Tiên, ta không giải thích. Nếu như cô vẫn muốn giết ta, không sao cả, nhưng mà bây giờ cô đã biết quá nhiều chuyện của ta, ta không thể thả cô đi. Có điều cô yên tâm, ta sẽ không giết cô”.

“Đến giờ tôi còn trốn đi được sao?”, cô ấy châm biếm, “Tôi không vọng tưởng anh sẽ buông tha cho tôi, Hệ Hồn Vũ của Dạ Ly cũng đủ uy hiếp tôi rồi”.

“Lương nha đầu, cô tự biết là tốt nhất”, Tiểu Ly mặt lạnh cảnh cáo, “Tôi không cho phép cô phản bội tôi, phản bội đại ca”.

“Tôi muốn biết nhiều hơn, anh và bốn câu ông nội để lại có quan hệ gì?”, Dĩ Tiên lạnh nhạt quay lại vấn đề.

“Đã nghe câu chuyện vừa rồi, câu đầu tiên cô chắc là có thể đã hiểu, đại thể phù hợp nhỉ!”, ta miễn cưỡng nhếch khóe môi, “Câu thứ hai...”.

“Ngọc Thần Anh Hàm Nhĩ”, Tiểu Ly nói tiếp, “Đại ca, chiếu theo tính toán thời gian không gian của hôm nay, cô ấy đã chết gần ba nghìn năm rồi, huynh vẫn còn không buông xuống được sao?”.

Không phải là không buông xuống được, hình như là...

Thành phố bị ép đến gần hủy diệt lung lay muốn đổ, giống như người già dần dần tàn lụi, như chiếc đèn đã muốn cạn dầu, hoa tím màu tím quần quanh quang vụ tím thẫm, nổ tung rung trời như sấm đập ngang tai, mang đến cho những tòa nhà nứt gãy nghiêng ngả một đòn công kích mang tính hủy diệt, bụi đá tung bay.

Đàm Tự Quy mò ra kết giới, tránh bị sóng dội trúng, Mạc Tân ôm lấy Sở Tiêu Nhiên, không chảy một giọt nước mắt, chỉ kê vào bên tai anh ta khẽ giọng nói: “Anh Tiêu Nhiên, bởi vì anh nuốt lời, em không còn ai có thể tin tưởng nữa”.

“Doãn Kiếm?”, Hoa Liên kinh hãi, “... thật sự... đã giết Tiêu Nhiên?”, trong mắt ẩn giấu sự phức tạp sâu sắc.

“Không”, Đàm Tự Quy giờ sững nhắm chuẩn vào người đàn ông vì trọng thương mà dần hôn mê, “Dựa vào thực lực của Tiêu Nhiên, Doãn Kiếm không thể nào giết được anh ta, trừ phi...”.

“Đừng mà”, Hàn Tiểu Trinh hét lên, lao đến trước mặt Doãn Kiếm, đỡ anh ta dậy kéo vào trong lòng, ánh mắt nhìn sang Đàm Tự Quy tràn ngập khẩn cầu, “Đàm tiên sinh, đừng giết anh ấy, tôi cầu xin anh, đừng giết anh ta, đừng mà...”.

Doãn Kiếm trong đầu hôn mê choáng váng, nghe không rõ đối thoại của bọn họ, trước mắt tối đen, liền dựa vào bả vai của Hàn Tiểu Trinh.

“Doãn Kiếm, Doãn Kiếm...”, cô ta lo lắng gọi, anh ta bị thương khắp mình mẩy, khiến tim cô ta đau đớn.

“Hàn Tiểu Trinh, cô vẫn còn chưa phải là Ngự linh sư chính thức, chuyện này không đến lượt cô xen vào”, Đàm Tự Quy lạnh lùng cảnh cáo, “Doãn Kiếm là kẻ địch của Cục đặc phái, để anh ta lại là phiền phức lớn, bắt buộc phải diệt trừ. Mà bây giờ cô cũng nhìn thấy, anh ta giết hại Sở Tiêu Nhiên, một Ngự linh sư của chúng ta, cái mạng anh ta tôi lấy là cái chắc, cô mau tránh ra”.

“Không được...”, Hàn Tiểu Trinh bảo vệ chặt người kia trong lòng, “Không được, nếu như... anh thật sự muốn giết anh ấy, thì hãy giết tôi trước đi”.

“Mạng của cô và anh ta hợp lại, cũng không bằng được với Tiêu Nhiên”, Đàm Tự Quy u ám nói, đang muốn bóp cò súng.

Hoa Liên kịp thời kéo súng trong tay anh ta xuống, lắc lắc đầu: “Tôn chi của Ngự linh sư là bảo vệ người, không phải là giết người, cho dù Doãn Kiếm đáng chết, nhưng Hàn Tiểu Trinh vô tội, không thể tùy tiện làm cô ta thương”.

“Hoa Liên, Tiêu Nhiên là anh em tốt của anh”, Đàm Tự Quy lạnh lùng giận dữ.

“Chính bởi vì là anh em tốt, cho nên tôi có thể hiểu được anh ấy, trừ phi là tự nguyện, nếu không thì Tiêu Nhiên không thể nào bị anh ta giết hại. Tôi nghĩ Tiêu Nhiên có lẽ là xuất phát từ cân nhắc gì đó, nếu như bây giờ giết Doãn Kiếm rồi, vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể làm rõ được chân tướng trong đó nữa.”

“Hoa Liên nói đúng đó, bây giờ không thể giết Doãn Kiếm”, Mạc Tân đột nhiên lên tiếng, giọng nói rất mệt mỏi, “Hàn Tiểu Trinh, cô đưa anh ta đi trước đi, dùng hệ thống trị liệu trong chiếc nhẫn giúp anh ta trị thương, rồi lại nghĩ cách lấy được sự tin tưởng của anh ta, điều tra rõ xem giữa anh ta và Tiêu Nhiên đã xảy ra chuyện gì”.

“A Tân...”, Đàm Tự Quy tranh biện.

“Hàn Tiểu Trinh cùng Doãn Kiếm đã có tiếp xúc, nhiệm vụ này cô làm sẽ có khả năng thành công cao nhất”, Mạc Tân không ngần ngại thêm vào một câu.

“Cảm ơn Mạc tiểu thư, cảm ơn!”, Hàn Tiểu Trinh đôi mắt ngấn lệ.

Đàm Tự Quy sau khi ngẫm nghĩ không nói gì nữa, ánh nhìn hướng lên bầu trời: “Hoa Liên, anh cũng đưa A Tân rời khỏi đây đi”.

Trong bầu trời quang nhẵn màu tím như sao băng phi bắn, ánh ra hai bóng người...

“Sở Tiêu Nhiên đã chết, tư cách gì đó không còn ý nghĩa nữa”, Tinh Hà lạnh nhạt nói, “Người hiểu rõ bản thân mình đang chiến vì cái gì? Vì ai mà chiến sao?”.

“Ta muốn làm cái gì, không cần người quản”, Phi Dục điên cuồng giận dữ gầm lên, nước mắt tuôn trào, “Ta chỉ muốn chứng minh, chỉ muốn chứng minh... vì ngài ấy...”.

“Lúc này giết người, thú vị hơn nhiều rồi”, khoe mắt Tinh Hà lướt qua một chút tàn nhẫn, dựng một ngón tay trở lên, đầu ngón tay ngưng tụ ra một quả hoa tinh lớn gấp đôi, từ tím nhạt chuyển thành màu bạc, một quả hoa tinh màu tím bảo vệ quanh người không chút để phòng bị tấn công vỡ. Cậu ta nghiêng nghiêng đầu, nhìn sang kẻ tấn công lên, trên mặt không có biểu cảm.

Không chỉ một người, Ngự linh sư trước đó không lâu gần như đều đã đến, và có hai khuôn mặt mới, hơn chục người quây lại xung quanh cậu ta, nhìn đáng vẻ, giống như muốn cùng nhau quyết một trận sống mái.

“Phi Dục!”, Cung Cẩm Phàm quát lớn, kẻ kia trong đôi đồng tử tím thâm cuộn lên ý thù địch giết chóc, kinh hãi sợ người.

“Cẩm Phàm, cẩn thận”, Lê Tu ngăn cậu ta lại, “Mục đích của chúng ta U Minh sứ giả kia, đừng khinh suất”.

Mạc Tân chưa kịp rời đi, nhìn thấy thiếu niên trong không trung, trong lòng không kìm được mừng: “Cung Cẩm Phàm, đúng là đồ đại ngu ngốc, cậu còn quay lại làm gì?”.

“A Tân, chúng ta mau đi”, Hoa Liên thúc giục, dùng truyền tống trận đưa cô ta ra khỏi hiện trường.

“Lại thêm vài Ngự linh sư nữa tự tìm cái chết, đáng thương”, Tinh Hà khinh miệt.

Ánh sáng màu bạc sáng rực nuốt chửng rác rưởi trên mặt đất...

“Sư phụ!”, Nhị Hoa trầy trật phát giác ra cử chỉ khác lạ của Khâu Văn Tông.

“Nhị Hoa, chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt, người chết không đáng sợ, đáng sợ đó là không biết vì sao mà chết, Tiểu Thiện đang ở trong cõi lòng của đồng đội, có vài chuyện, biết rõ là chết cũng vẫn phải làm”, Khâu Văn Tông trấn tĩnh, trầm ổn bước lên phía trước mấy bước, “Tồn tại của Ngự linh sư là để cho nhiều người được sống hơn, người đang sống mới có thể làm được nhiều việc, sau này giao cho mọi người... tiếp tục sống”.

Bên này Tinh Hà tăng thêm thể công kích, nhưng cảm thấy sau người một trận hàn phong tấn công đến, bức màn màu tím hộ thân đang dần dần xuất hiện vết nứt: “Chỉ là loài người lại...”.

Là sát chiều các người đối phó với Ma Vương và Dạ Lạc!

“Không phải là không buông được, hình như là...”, ta chậm rãi khẽ nói ra hai tiếng: “Hoài niệm”.

“Hoài niệm?”, Tiểu Ly mờ mịt chẳng hiểu gì.

“Ừm, hoài niệm, không buông được sẽ vây khốn người ta rất lâu, hoài niệm mang đến cho người ta hồi ức, hưởng thụ hạnh phúc trong hồi ức, cảm giác rõ ràng đó không phải là nghi hoặc, mà là đột nhiên được khai thông và nhẹ nhõm”, khi Doãn Diệp chết ta mới ngộ ra, cô ấy nói ta có cảm giác với Anh Hàm Nhi.

Giả như Anh Hàm Nhi có thể đứng trước mặt ta lần nữa, ta nghĩ, ta sẽ không cự tuyệt cô ấy nữa, ta sẽ nghiêm túc nói với cô ấy một câu: “Cảm ơn!”, cảm ơn, cảm ơn cô ấy đã đem thứ quý giá nhất, tốt đẹp nhất của mình cho Dạ Lạc.

“Hai người đang nói gì vậy?”, Dĩ Tiên kéo dài mặt.

“Câu thứ hai”, Tiểu Ly bắt mắt nhìn cô ấy, “Một cuộc tình kiếp duy nhất đại ca ta, Dạ Lạc, đó là cô gái si tình ngốc nghếch, đa mặt dày, tính khí ngang bướng, sống chết bám víu, đánh đá cay nghiệt, Ngọc Thần Anh Hàm Nhi”.

Nhìn mức độ khó coi trên sắc mặt của Dĩ Tiên, xem ra, trong lòng đang mắng Tiểu Ly không dưới nghìn lần, và đang nghĩ, từ cậu ấy dùng đều là hình dung về bản thân cậu ấy thì đúng hơn!

Ta còn nhớ rõ ràng, năm đó, Anh Hàm Nhi lấy chuyện “đến đòi công bằng thay người bạn nhỏ Mộng Thần bị Tiểu Ly ức hiếp” làm lý do bước vào Lăng Hoa điện, tìm được cậu ấy liền giáo huấn một trận, cục diện đó thật sự phải nói là hấp dẫn thú vị, kinh hồn động phách. Từ đó, hai người liền kết thù, Anh Hàm Nhi còn được, nhưng Tiểu Ly thì không qua nổi vận xấu này.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.11 - Chương 10: Ma Liên Nở Rộ

“Vậy còn hai câu phía sau thì sao?”, nghe Tiểu Ly thêm mắm thêm muối, kể xong, Dĩ Tiên u ám hỏi.

“Hai câu sau thì càng rõ ràng dễ hiểu hơn rồi, Dạ mộng do sinh trà my lệ, lạc yểm trọc thể ám vô minh. Hai chữ đầu tiên mở đầu ‘Dạ’ và ‘Lạc’, Dạ Lạc, chẳng phải rõ ràng chỉ đại ca tôi sao? Lại có trà my, vật tượng trưng của huynh ấy, điều này còn phải giải thích sao?”, Tiểu Ly khẽ nhướn mày.

“Tặng ý nghĩa sâu xa?”

“Ý nghĩa gì?”

“Tặng ý nghĩa sâu xa bên ngoài mặt chữ”, Dĩ Tiên cố gắng nhẫn nại.

“Còn có thể có ý nghĩa gì?”

“Ông nội tôi, chiêm bốc ra bốn câu này, nói đại ca anh, vì sao? Có phải là ám thị đại ca anh muốn làm gì đó? Có liên quan đến chuyện kiếp nạn của Cốc Giang?”, Dĩ Tiên một lời oán khí kìm nén rất vất vả.

“Tiên Tiên, đến bây giờ cô vẫn cho rằng ta sẽ cứu Cốc Giang sao? Ta hừ nó mới là sự thực!”, ta nhàn nhạt hỏi.

“...”, cô ấy hình như rất bất khoan, sắc mặt nghiêm túc, “Dạ Lạc, trước khi chưa tìm ra được đáp án, tôi mong muốn được giám sát nhất cử nhất động của anh, nếu như...”, hơi do dự một chút, tiếp tục nói, “Tôi nhất định sẽ... giết anh”.

“Nha đầu chết tiệt, cô nói lại một lần nữa thử xem”, Tiểu Ly xoa tay.

“... Cho dù phải chết”, ánh mắt không cần mạng đó rất có khí thế.

“Ta hiểu rõ, đột nhiên cười, “Hai người từ từ nói, ta đi đây”, găm nhăm câu... trọc thể ám vô minh kia. Thế giới nhơ bản hắc ám, Cốc Giang chỉ là hình ảnh thu nhỏ. Minh, quang minh, hay là ngày mai, không rõ nữa, cho nên “vô”, là như thế này sao?”

Quả nhiên, bi quan không thích hợp với ta!

Tiếp theo, phải đi đâu đây? Thật sự, ta không thích ngồi chờ chết, cũng không muốn bên cạnh có người đã chết, Tinh Hà, thể diện của người trước nay đều rất lớn.

Cốc Giang trên giá vẽ nghênh đón ngày tận thế, mây đen bao phủ khắp gầm trời, trở thành tử thành hoang phế không người, hoang vu, u ám mà nguy hiểm.

“Dạ Lạc, Tinh Hà ba ngày rồi chưa về, ngài không lo lắng?”, Áo Nguyệt ôm cánh tay đứng trước cửa sổ.

“Ngự linh sư sẽ đối xử rất tốt với cậu ta, bản thân cậu ta chắc cũng chơi rất vui vẻ”, ba ngày, vẫn chưa hết hứng sao? Vui vẻ quá mức? Chẳng lẽ là thật sự muốn ta đích thân đi đón? Khụ khụ, đi thăm hỏi một chút, hình như... cũng được.

Trước đó, phải đi đánh tiếng chào hỏi Phạn Nghiệp trước: Ma liên của hấn nở rồi.

Ta ra khỏi Dạ trạch, bầu trời sầm sì u ám chưa từng thay đổi...

“Dạ Lạc, anh chắc chắn không phải là đi tự chui đầu vào lưới?” Di Tiên không nóng không lạnh lên tiếng.

“Lương tiểu thư rất quan tâm đến đại nhân nhà ta sao?”, Hú ôn nhã hỏi han.

“Tôi nhiều chuyện rồi sao?”, cô ấy lạnh lùng đáp lại.

“Tiên Tiên, ta không hề hy vọng cô có thể hiểu được ta, nhưng xin đừng nghi ngờ, trước khi cô có được đáp án mình mong muốn, ta sẽ bảo đảm an toàn tính mạng của cô”, ta nhìn sang lão đệ ánh mắt kiêu căng ngạo mạn, cảm thán, “Tiểu Ly khó khăn lắm mới ưng ý một thứ như vậy, không thể tùy tiện hủy hoại”.

“Được thôi, anh muốn tôi bị thương, cứ sao không dứt khoát giữ tôi lại, phải người trông chừng càng tiện hơn?”

“Cô cũng biết là cần phải “phải người trông chừng”, nhân lực bố trí dư thừa, rất lãng phí tài nguyên.”

“Vậy làm cho tôi hôn mê giống như Điền Giai Đình thế kia là được rồi.”

“Cô khác với cô ấy, ta cần cô.”

Cô ấy hơi sững lại, sau đó khinh miệt, “Dựa vào bản lĩnh của anh, ra quân toàn bộ rất khoa trương đó”.

“Ra quân toàn bộ? Từ đủ ẩn dụ, đủ hình tượng”, ta lịch sự cười. “Vẫn là toàn thể lên đường, nghe khá thích hợp, sở dĩ là như vậy bởi vì do tình thế ép buộc. Tiên Tiên à, bây giờ ta ở vào trạng thái yếu ớt nhất, có tin là cô cũng có thể xô ngã ta không?”.

Cô ấy giật mình sững sờ một cái, ta tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Đừng vậy, nếu cô muốn giết ta, trước mắt là cơ hội tốt nhất, nhưng mà...”, nhìn sắc mặt căng thẳng của cô ấy, ta lại đột ngột chuyển lời “Cô vẫn không thể thành công, nguyên nhân rất đơn giản...”, chuyển sang nhìn sáu người bên cạnh bao gồm cả Tiểu Ly.

Cô ấy quay mặt đi, thờ dài thườn thượt: “Tôi biết rồi”.

“Không đi gọi Tinh Hà quay về trước sao?”, Áo Nguyệt hỏi.

“Trẻ con chơi đùa, cứ để cậu ta chơi cho thật sáng khoái! Khi cần thiết cậu ta sẽ tự xuất hiện, không cần giục gáp như vậy.”

Lâu đài màu đen sừng sững đứng đó trong đình của u ám, khí tức u uất đáng sợ bao trùm, khiến người ta không lạnh mà rùng mình. Trên điện đường ngụy nga rộng rãi, một người con trai đẹp đẽ quanh người có ánh sáng yếu ớt lượn lờ, xoay quanh đầu ngón tay, đồng tử màu đỏ tán phát ra ý thù địch nặng nề.

“Ma Vương đại nhân, hấn ta đến rồi”, Thi Quý đi vào, cung kính bẩm báo.

“Dạ Lạc...”, bên miệng người con trai lướt qua ý cười như có như không, “Rất gan dạ, ta đột nhiên có chút không nở”.

“Bảo vật hiếm thấy thường đáng quý ở chỗ xuất hiện bất ngờ, càng như vậy, càng đáng được ngài chấp nhận.”

“Ha ha...”, giọng cười trầm hưng phấn mà thấp khàn khiến người nghe kinh hãi: “Rất nóng lòng muốn gặp người rồi, Dạ Lạc”.

Xuyên qua thành phố đã sa vào địa ngục nhân gian, Diệu Âm cảm khái: “Đưa người của toàn thành phố đi cũng tốt, ở nơi đây chỉ có đau khổ mà thôi”.

“Dạ Lạc, anh đưa bọn họ đi đâu rồi?”, Di Tiên đau lòng lạnh lùng hỏi.

“Cõi U Minh, chỗ người chết ở”, ta đơn giản đáp lời.

“Anh thật sự đã giết hết tất cả mọi người, không chảy một giọt máu, thân cốt biến mất hoàn toàn?”, ánh mắt cô ấy càng thêm thâm lương.

“Âm dương sư, cô phải làm rõ tình hình, là Dạ Lạc đại nhân đã giúp bọn họ siêu thoát, cô xem tình hình trước mắt, những người đó nếu còn sống, sẽ sống được tốt sao?” A Mục phản vấn.

Cô ấy không nói, phóng mắt nhìn hơn nửa thành phố, tất cả đều bị bọn yêu quái chiếm lĩnh, nhà cửa, cầu cống, đường sá đâu đâu cũng bị hủy hoại, yêu khí tràn ngập, Cốc Giang đã dần trở thành công viên của bọn chúng, con người, còn đất để đứng sao?

Vừa nói vậy, xung quanh, từng cơn gió bất an thổi qua, trước mặt bọn ta chính là hồ nước sóng gợn lẫn tảo, gió từ trên mặt hồ mang theo chút u ám lạnh lẽo.

Màu sắc của nước hồ dần chuyển thành đen nồng, chậm chậm xáo động, hình thành lên vòng xoáy, nước ở giữa hồ chảy dốc xuống đến tận đáy, một luồng lớn màu đen giống như cánh cửa lớn mở rộng, nghênh đón bọn ta đi vào vực sâu không đáy.

“Xuất hiện rồi”, Toàn Cơ cười tươi như hoa.

Ta quyết tâm tiếp cận cánh cửa đó...

“Dạ Lạc...”, Dĩ Tiên ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Tiên Tiên, sau khi đi vào có thể phải nhờ cô giúp một tay”, ta thành tâm thành ý nói.

Cô ấy đột nhiên rung mình, “Bên trong... là gì?”

“Ma Vực.”

“Ma Vực?”

“Lương nha đầu, đây là trận quyết chiến của chúng ta với Ma Vực, nếu như cô sợ hãi, thì cứ đợi ở bên ngoài, đừng hành động, để bớt khi vào trong rồi làm vướng chân vướng tay”, Tiểu Ly tóm lấy cơ hội đã kích cô ấy.

Dĩ Tiên lườm trả: “Vào thì vào, ai sợ ai chứ”, sau đó rất dũng cảm, sải bước đi ra, coi cái chết nhẹ như không.

“...”, ta khâm phục, bạn học Tiên Tiên không thể dùng trình độ bình thường mà nói được.

Không gian u ám tăm tối, rất giống với cõi U Minh, điều không giống đó là, chỗ kia là không gian lưu đầy, trống không hư vô, nguy hiểm vô hình trùng trùng. Chỗ này có vật thực, mặt đất không lồi, xương trắng bừa bãi chất đống, trụ đá nhọn lồm chồm khắp nơi quây quanh một ngọn tháp núi cao chọc vào tận mây, thẳng đứng mà dốc ngược. Tòa lâu đài màu đen đỏ... là nơi khi Đồ An Trắc hôn mê, thần chí không tỉnh táo nói đến, khi đó, cậu ta đang miêu tả lại Ma Vực sao?

Dưới chân đột nhiên hiện lên một chiếc cầu thang nhỏ dài, nối thẳng đến đỉnh của tòa lâu đài.

“Cùng nghênh Dạ Lạc đại nhân”, yêu chúng hai bên cầu thang mây... vô cùng nhiệt tình!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.11 - Chương 11: Trò Chơi Săn Bắt

Con mồi, thợ săn... người bình thường đều thích đảm nhiệm vai thứ hai kia, ta tin chắc bản thân mình thuộc loại phạm trù bình thường, cho nên cũng thích làm thợ săn. Tạm thời không thảo luận thuyết tam đoạn luận này có được thành lập không, ánh mắt tham lam mà thờ phục của đám chúng quý trước mắt đã tích coi ta thành con mồi, hơn nữa còn là một con mồi ngoan ngoãn, tự giác vào miệng hổ, rất có tinh thần hy sinh cống hiến.

Điều cho rằng ta chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Ma Vương sao? (Cho dù bản thân ta cũng cho rằng như vậy) Sự thực là có con mồi khi bị bức vào đường cùng, dễ xảy ra sự cố ngoài ý muốn, ví dụ như... có câu nói, thô cuồng quá sẽ cắn người. Khụ... đừng hiểu nhầm, ta không phải là thô, ta sẽ không cắn người, ta sẽ...

Có biết loại người nào đáng sợ nhất không? Chính là bề ngoài rất thân thiện, rất vô hại, thực tế... he he...

“Dạ Lạc đại nhân”, dưới mặt nạ đầu lâu là giọng nói âm đục, “Không biết ngài sẽ đích thân đến, đã không nghênh đón từ xa, mong ngài lượng thứ. Ma Vương đại nhân đang đợi hầu trong Ma Cung, mời”, đón khách hoàn tất, Thi Quý đi trước dẫn đường.

Ta không kháng cự vô vị, quy thuận đi theo phía sau hấn ta, nhận được ánh mắt vô cùng quan tâm.

“Đó chính là Dạ Lạc đại nhân, nghe danh không bằng thấy mặt nhĩ!”, một gã đàn ông cương nghị, tướng mạo bình thường (so sánh với yêu ma hình thù quái dị mà nói)... cất lời cảm thán.

“Bên cạnh ngài ấy là... U Minh sứ giả”, một kẻ đào hoa anh tuấn ít tuổi hấp dẫn người, mắt sáng lên long lanh, hết như thỏ nhìn thấy con mồi.

“Vũ Xà Nữ, nhân cầu của người rơi xuống rồi kìa”, một thanh niên mặc áo khoác dáng vẻ côn đồ nhìn cô gái rần rần lơ.

“Âm dương sư loài người? Cô ta cũng đến nữa?”, kẻ thắc mắc là U My, luôn mặc xường xám rất dễ nhận.

“Dạ Vương Điện hạ?”, một thanh niên cao gầy trên vai vác một cây chùy lớn, mặt giăng đầy mây đen u ám, giống như e sợ Tiểu Ly.

“Mùi vị ở đây thật sự là khó ngửi!”, Toàn Cơ không kìm được oán thán.

“Toàn Cơ...”, Áo Nguyệt thấp giọng cảnh cáo.

“Biết rồi, tôi hiểu mà”, mỹ nữ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đi đến đỉnh của tháp núi, lúc sắp đến gần tòa lâu đài màu đen, Thi Quỷ dừng bước, quay người khách khí nói: “Đến đây chỉ mời Dạ Lạc đại nhân một mình vào trong, chư vị còn lại xin đợi ở bên ngoài một chút”.

“Cho dù các người muốn chơi kiểu gì, ta tuyệt đối sẽ không rời đại ca ta nửa bước”, Tiểu Ly không khách khí bật lại một câu.

“Mục tiêu của Ma Vương là Dạ Lạc, sứ mệnh của bọn ta là bảo vệ Dạ Lạc”, Áo Nguyệt phong độ hiện ra Sát Thiên kiêu màu trắng, “Ta chưa từng nhường bước”.

“Ha, Áo Nguyệt, lần này chính là anh khơi mào!”, Toàn Cơ không cần e dè giải phóng sát khí, “Yêu ma các lộ, nói cho các người, ai dám có chủ ý đánh Dạ Lạc nhà ta, U Minh sứ giả quyết không nương tay”, giọng điệu rất có khí thế.

“Chư vị muốn động thủ với chúng tôi sao?”, Huyết Ma đi ra ngoài lịch sự hỏi.

“Sao có thể nói như vậy chứ?”, Hủ nhẹ tênh đáp, “Ma Vương muốn gây bất lợi với đại nhân nhà ta, chớ nói động thủ, động đao cũng chẳng thành vấn đề!”.

Trong lòng ta thoải mái, đừng nhìn Hủ bộ dạng lúc nào cũng công tử dụ dỗ, văn nhả, có lúc lời nói ra... thật sự rất hung dữ.

Cục diện rơi vào trạng thái bế tắc, ta cần phải đưa ra hành động sáng suốt, đứng ngoài cuộc, thế là cất bước đi đến phía hai hàng đá điêu khắc gồm ghiếc thông đến cánh cửa hình vòng cung khổng lồ, cửa đang mở rộng, bên trong đen ngòm một khối, dường như rất sâu, nhìn không thấy đáy.

“Dạ Lạc...”, phía sau có tiếng phản đối.

“Bên ngoài các người tự xử lý, một mình ta vào trong là được”, ta vừa đi vừa nói, “Yên tâm, ta sẽ sống để ra ngoài, bất luận kết quả như thế nào, ta cũng luôn có trách nhiệm với các người”.

“Dạ Lạc”, Áo Nguyệt lạnh lùng nói, “Đại nhân, Áo Nguyệt tôn trọng quyết định của ngài, đồng thời cũng sẽ tôn trọng lời hứa. Bất luận kết quả như thế nào, sau khi đại nhân ra ngoài, chắc chắn sẽ hài lòng”.

Ta nhàn nhạt nhếch khóe miệng lên: Áo Nguyệt, ngoại trừ chuyện người dẫn dắt sáu người bức ta quay lại thân vị ra, mỗi một chuyện người làm, ta đều rất hài lòng.

Hành lang đen sì dài thăm thẳm thỉnh thoảng có từng sợi huỳnh quang yếu ớt lướt qua, giống như dẫn đường chỉ lối cho ta. Vì không nhìn thấy được đầu cuối, đoạn đường mấy phút mà cảm giác đi rất lâu, cho đến lúc tới cửa ra, ta than lớn, không có niềm vui lớn như được sinh ra lần nữa, trái lại càng tăng thêm áp lực. Ít nhất theo như Phạm Nghiệp trước mắt mà thấy, ta là một con mồi đã hoàn toàn sa vào cạm bẫy.

Nhưng, trò chơi sẵn bắt, có kịch, mới đáng xem, không phải sao?...

Huỳnh quang yếu ớt thông đến trần nhà cao cao, di chuyển xoay vòng, nhỏ nhắn xinh xắn... rất giả tưởng.

“Dạ Lạc, người có thể đến, ta rất vui mừng”, biểu cảm của Phạm Nghiệp vui mừng và hợp ý, chứng tỏ... hành động của ta quả nhiên vô cùng sáng suốt.

“Tiểu Phạn”, ta nhàn nhả đi gần đến chỗ hắt ta, “Ma liên của người...”, ngừng nghĩ một chút, quyết định nói đúng sự thật, “Rất đẹp”, thấy bờ môi hắt hiện lên nụ cười tà mị, ta lại thêm một câu, “Chỉ là, đẹp thôi không đủ”.

“Đúng, đẹp thôi không đủ”, hắt ta cũng bước đi về phía ta, “Nhưng đặt ở trên người của người, thì hoàn mỹ không khuyết điểm rồi”.

Một thanh trường kiếm đột nhiên hiện ra, thân kiếm hiện lên quang sáng dịu màu vàng kim nhàn nhạt, nhưng tán phát ra xung quanh cảm giác tử vong áp bức mãnh liệt. Ta lật tay giữ ngang trường kiếm, ngăn cản hắt ta tiến thêm một bước về phía trước, cười rất vô hại, “Nhưng mà, Tiểu Phạn nhảm nhảm sắc rồi, nếu có thể cho vào thứ ta thích, chưa biết chừng ta sẽ vui vẻ tiếp nhận”.

“Muốn làm con thú vùng vẫy trước lúc hấp hối?”, hắn ta hơi kinh ngạc, bỗng chốc cười nhẹ, “Ngươi còn có năng lực này sao?”.

“Không có”, ta rất dứt khoát mà sáng khoái, “Nhưng nếu chẳng làm gì cả, sẽ luôn khiến người ta cảm thấy không cam tâm”.

“Dạ Lạc, tại sao ta không phát hiện ra sớm hơn nhỉ?”, trong đôi đồng tử màu đỏ kia lóe lên sự hưng phấn yêu dị, “Ngươi đặc biệt như vậy, khiến người ta vừa yêu vừa hận”.

“Nếu như Tiểu Phan có thể đoạt được kiếm của Thẩm phán trong tay ta, ta sẽ nguyện ý vứt bỏ tất cả của mình.”

“Được, ta cùng ngươi chơi trò chơi này, cho đỡ vô vị nhàm chán”, hắn ta lùi ra sau mấy bước, gợn ngang cánh tay phải, trong tay ngưng tụ trường kiếm màu đỏ, trong màu đỏ lại có màu đen áp chế, lạnh lẽo thấu xương, “Dạ Lạc, nếu ngươi có thể thắng được ma kiếm của ta, ta sẽ thả ngươi đi, thế nào?”.

“Ừm, rất công bằng”, điều không công bằng duy nhất là tình thế rất bất lợi đối với ta, gần như bị ma liên giày vò thành người bình thường rồi, cầm được kiếm của Thẩm phán đã là cực hạn, đánh nhau với hắn, không có nghi ngờ gì cả, cơ hội thắng bằng không. Đừng nhầm tưởng rằng ở bên trong ta sẽ đột nhiên bạo phát một cái gì đó trợ giúp để đánh bại hắn, sau đó tình thế nguy cấp sẽ được đảo lộn, loại xác suất này cũng là không.

Làm thế nào đây? Nguyên tắc hành sự của ta là thuận theo tự nhiên, tất nhiên sự việc không thể cưỡng ép mà thay đổi, sáng không được thì có thể dùng tối (ta chưa từng thừa nhận mình là chính nhân quân tử)... nếu nói kẻ sách, ta không hề thích âm mưu, chỉ là làm việc theo tâm ý của mình. Hơn nữa, không phải là nắm chắc hoàn toàn như vậy, trên thực tế, ta cũng đang đánh cược...

Chênh lệch về thực lực trong một chiêu đã được xác định, ta chắc không được thể công kích mạnh như vậy, mạnh mẽ mà bá đạo, đối lập nhau, khua một kiếm, ta đã phải tiêu tốn mấy lần sức lực, Phan Nghiệp rõ ràng ở vào vị trí áp đảo.

Bị thương không phải là chuyện gì về vang, đặc biệt là vào lúc này, năng lực phục nguyên của bản thân ta đuổi không kịp với việc liên tiếp trọng thương, Dạ Lạc rất lâu rồi chưa nhếch nhác thương hại thể này, mãi không có sức ngăn cản, vết thương đau đớn của thân thể bị sự tê liệt thay thế, máu chảy ra như từng đóa ma liên màu đen nở rộ. Lưng ta đập mạnh vào bức tường đá, gần như ngất xỉu ngay tại trận, phun ra mấy ngụm máu đen, trong đầu lại tỉnh táo hơn không ít. Ta yếu đến mức dường như không chịu được một đòn tấn công này, cảm nín bị thương...

“Dạ Lạc, ngươi không yêu thương bản thân mình, ta lại không nỡ nhìn ngươi chịu tội nữa”, khuỷu tay trái của hắn đề lên cổ ta, đồng tử đỏ chảy ra ánh sáng dị thường, là khát vọng, khát vọng cực độ đối với con mồi, “Bây giờ, ta sẽ giúp ngươi giải thoát”.

Trường kiếm trong tay ta tuột xuống, lưng dính chặt vào bức tường rạn nứt, ta khẽ cười nhàn nhạt, yếu ớt lên tiếng: “Tùy ngươi đó”, ta quả thật không muốn động võ với cậu, Tiểu Trắc.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.11 - Chương 12: Dạ Lạc? Ma Vương?

Bên ngoài Ma Cung máu tanh lan tràn, cuộc hỗn chiến của sáu người cùng chúng yêu dần chuyển thành một đấu một.

“U Minh sứ giả, Dạ Lạc không thể nào chạy thoát khỏi sự khống chế của Ma Vương đại nhân, các ngài không cần phải đấu tranh vô ích nữa, thuận thể trung thành với Ma Vương đại nhân, mới là hành động của kẻ thức thời!”, Thi Quý tránh khỏi kiếm quang màu trắng, nhảy lên một chiếc cột đá điêu khắc quỷ quái, khẩu khí âm độc cuồng ngạo.

“U Minh sứ giả chỉ đi theo Dạ Lạc, người khác tất cả đều không xứng để có được lời thề trung thành của ta”, Áo Nguyệt đứng trên một cột đá điêu khắc khác, đối địch với hắn ta, ánh mắt lạnh lẽo, bình tĩnh, không chút gợn sóng.

“Nói hay lắm”, Toàn Cơ thu hồi một dải lưu vân, “Ngài ấy là Dạ Lạc, chủ của cõi U Minh, lạnh lùng kiêu ngạo cao quý, chủ nhân duy nhất của chúng ta”, đột nhiên thẹn thùng che mặt, vô cùng điệu đà, “Tiểu Lạc Lạc ta yêu nhất, cõi mở không chịu gò bó, căm ghét nhất là chịu áp chế”, rồi đột nhiên lại trở nên nghiêm túc, “Muốn bọn ta đổi chủ, người đứng là đấng độn nên nói nê rồi, Ma Vương muốn có được Dạ Lạc, nằm mơ giữa ban ngày”.

Hú ở trước mặt Viêm Đạc Hương ôn tồn cười: “Ừm, điều ta muốn nói cô ấy đã nói hết rồi, ngoại trừ câu nói ở giữa”.

“Thần Tộc cao cao tại thượng, tự đại, không thể nói chuyện được chút nào, nhưng vì vậy mà coi thường Ma Tộc thì phải chờ bình phẩm, con mồi bị ma liên nắm bắt được chỉ có thể trở thành đồ chơi của Ma Vương đại nhân, cho dù là thần, cũng không phải ngoại lệ”, Viêm Đạc Hương bình tĩnh đáp lại.

“U Minh tiểu thiên sứ”, Tinh Triết mặt cười xấu xa ngheh đón, “Dạ Lạc vào bên trong chỉ có một kết cục, có dám đánh cược với ta là lát nữa người sẽ ra ngoài là ai không?”.

“Dạ Lạc đại nhân nhất định sẽ ra ngoài”, Diệu Âm kiên định dứt khoát.

“Ha ha... không nhất định đâu!”, Tinh Triết xua xua một ngón tay, vô cùng thần bí chớp mắt.

“Diệu Âm, bớt thừa lời với tiểu tử đó đi, chúng ta phải nhanh chóng thanh lý sạch sẽ chỗ này trước khi đại nhân ra ngoài”, A Mục nhiệt huyết cuộn cuộn, khua chém chiếc lưỡi hái về phía Huyết Ma, cột trụ đá lớn quay xung quanh hắn ta cả mảng lớn đều đã bị san bằng, đá rơi là tã...

“Em gái, không ngờ rằng em lại nương tựa dưới tay của Dạ Lạc, hiểu được chim khôn chọn cành tốt đậu, so với Ngự linh sư, cô có tiền đồ rộng mở đó!”, U Mỹ cười nhạo cô gái bên cạnh thức thần Kim Khuyển.

“Yêu nữ, lần này sẽ không để ngươi chạy thoát nữa”, Di Tiên tập trung toàn bộ tinh thần, ném ra hai tờ bùa, thân thể do một luồng lực bay lên, nhảy vào trong một vòng ôm.

“Nha đầu chết tiệt, cô không biết phải cẩn thận một chút sao?”, trước trán Dạ Ly hiện lên một tầng sương đen, u ám lạnh lẽo nhắc nhở.

Di Tiên quay đầu nhìn nhìn chỗ cũ, mấy sợi cánh hoa giống như con rắn nhỏ quấn lên Kim Khuyển...

Đang muốn nói tiếng cảm ơn, lại nghe thấy cậu ấy nói: “Vượng chân vượng tay, thật sự nghĩ không ra vì sao đại ca lại đưa cô gái không đầu óc như cô đến”.

Lời cảm ơn còn chưa ra khỏi miệng của cô ấy đã trực tiếp biến thành nộ khí.

“Nghe đồn Dạ Vương Điện hạ tính tình nóng nảy, biến đổi khôn lường, hôm nay được thấy, phát hiện lời đồn cũng không phải là giả mà”, Âm Bách Sát cười khùng khục.

Hai đạo ánh mắt khinh bỉ nhanh chóng bắn ra...

Bên kia, Tinh Triết vẫn đang vô cùng vui vẻ đánh cược: “Ta đoán ra ngoài được chắc chắn là Ma Vương đại nhân”.

“Là Dạ Lạc, Dạ Lạc”, Toàn Cơ rất tức giận với chuyện này, tự mình đáp lại cậu ta.

“Đại tỷ, không biết bọn tôi đang đánh cược sao!”, khỏe mắt Tinh Triết lướt qua một chút giao hoạt, “Nếu như ra ngoài là Ma Vương đại nhân, thì có nghĩa là ta đã thắng, sau này các người phải quy thuận Ma Vương đại nhân vô điều kiện; Nếu như ra ngoài là Dạ Lạc, thì chứng tỏ cô đã thắng, cũng giống vậy, Ma Vực ta sẽ quy thuận Dạ Lạc vô điều kiện, thế nào?”.

“Tinh Triết, đừng tự đưa ra chủ trương”, Thi Quý trầm giọng nhắc nhở.

“Không có vấn đề gì cả, hai bên đều không thiệt, có thể tiếp nhận chứ đại tỷ?” Tinh Triết khiêu khích cười hỏi, không hề phòng một chùm huỳnh quang quét đến, cậu ta phản ứng nhanh lẹ, tránh được nguy hiểm, quay đầu lại nhìn thấy một khuôn mặt anh tú đang phẫn nộ.

“Hừ, quy thuận Ma Vương?”, Dạ Ly cắn hận phẫn nộ, “Khốn nạn, người nghe thật kỹ cho ta, Ma Vương dám làm đại ca ta bị thương, Dạ Ly ta sẽ giết hắn đầu tiên”, một câu nói cực chấn động và có uy lực đột nhiên toàn hiện trường trở nên lạnh lẽo.

“Dạ Vương Điện hạ không dám đánh cược? Là không có lòng tin đối với đại ca của ngài sao?”, Viêm Ma sau khi khôi phục thần phách, hòa vào với trò đặt cược của Tinh Triết.

Không đợi Dạ Ly trả lời, Áo Nguyệt lạnh lùng đáp: “Dạ Lạc nhất định sẽ ra ngoài”.

“Áo Nguyệt?”, Diệu Âm cho rằng mình đã nghe nhầm.

“Được, ván cược thành lập”, Tinh Triết cười tươi rạng rỡ.

“Áo Nguyệt?”, Dạ Ly phẫn nộ cực điểm.

“Tin tưởng Dạ Lạc, chúng ta phải tin tưởng ngài ấy”, Áo Nguyệt bình chân như vại.

“Nhưng vạn nhất”, Di Tiên lo lắng bất an, lỡ như bọn họ quy thuận Ma Vương, hậu quả... không thể tưởng tượng được.

Ta chậm chậm đi trong hành lang dài u tối, bên cạnh có u quang nhỏ dài lượn lờ, những thứ này là nô bộc của Ma Vương sao? Khóe miệng ta nhếch lên một nụ cười, khi đi đến gần cửa ra, ta hơi vung vung tay, u quang liền tán lui. Ta lau đi vết máu nơi khóe miệng, tất cả rất bình thường.

“Nhìn đi, nhìn đi! Là Dạ Lạc, Dạ Lạc ra ngoài rồi”, là tiếng cười vui vẻ đắc ý của Toàn Cơ.

Ta liếc mắt nhìn chiến trường hỗn loạn, thấy tàn tạ tới, máu bắn tứ tung... sáu người bọn họ xuống tay rất nặng!

“Dạ Lạc đại nhân...”, người ở hiện trường biểu cảm khác nhau, có trấn tĩnh, có thăm dò, có tự tin, có nghi hoặc...

“Các ngươi thua rồi”, Hủ ngữ khí nhẹ dịu.

“Không đúng”, Di Tiên cẩn thận căng thẳng nói, “Anh ta với lúc trước đó đã không giống nhau nữa”.

“Tiên Tiên”, ta cong khoe môi lên, “Cô nói, ta có chỗ nào không giống trước?”, vừa mở miệng, tất cả đều ngừng hô hấp, ta liếc thấy ý cười vui mừng trong mắt của Tinh Triết.

“Dạ Lạc...”, cô ấy huých huých vào Tiểu Ly đang dờ dẩn ở bên cạnh.

“Đại ca?”, Tiểu Ly lăm bằm.

“Có chút quái, Dạ Lạc cười rất dịu dàng, bình dị dễ gần, nhưng anh ta...

trong dịu dàng có mang theo chút tà ác... và lạnh lùng”

“Là đại ca trước đây, trước đây huynh ấy chính là như vậy.”

“Tiểu Ly, đại ca trở lại rồi, đệ không vui mừng sao?”, ta hỏi cậu em trai đột nhiên hưng phấn nhưng lại lập tức im lặng vô thần, từ từ đi ra, sau người có hai người hầu đi cùng, Diễm Trùy và Diễm Hô.

“Dạ Lạc đại nhân...”, A Mộc cùng đấu với Huyết Ma ở chỗ xa nhảy đến, vào thời khắc nhìn thấy Diễm Trùy, Diễm Hô thì dừng lại.

Thi Quý bay xuống khỏi trụ đá điêu khắc, cung kính thi lễ: “Ma Vương đại nhân”.

“Ma Vương?”, Di Tiên và Tiểu Ly không tránh khỏi kinh hãi.

“Đó rõ ràng chính là Dạ Lạc, sao lại là Ma Vương?”, Toàn Cơ mãnh liệt kháng nghị, “Đừng có thấy mình thua rồi liền nhận chủ bừa bãi”.

Thua? Bọn họ đang thi cái gì?

“Đại tỷ, ngài ấy là Dạ Lạc, cũng là Ma Vương đại nhân, chúng ta đều thua rồi, cũng đều đã thắng, có thể nói đánh thành bình ổn, nhưng dựa theo lời đặt cược, toàn bộ bọn ta thuận tùng theo một mình ngài ấy, sau này liên thủ làm việc, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn”, Tinh Triết cười hi hi giải thích.

Đặt cược? Ván cược này hình như là ta?

“Có ý gì vậy?”, A Mộc thắc mắc.

“Ý nghĩa rất rõ ràng rồi, ma liên nở ra, tất cả của Dạ Lạc quy về sở hữu của Ma Vương, bao gồm cả thể xác và linh lực của ngài ấy”, Viêm Trạc Hương giải thích thắc mắc.

“Viêm Ma”, ta nhân lúc trước khi Tiểu Ly tỉnh ngộ lại và bộc phát, cất lời trước, “Thi Quý, Huyết Ma, Âm Ma, Thiên Ma... U Minh sứ giả, tất cả sau này đều phải nghe theo mệnh lệnh của ta, quyết không thể hai lòng”.

“Đại ca?”, Tiểu Ly cuối cùng đã sức tỉnh rồi, “Huynh là Dạ Lạc?”, trong lời phản vấn có sự khẳng định.

Câu hỏi này, khá là phức tạp, “Tiểu Ly không nhận ra ca ca nữa sao?”, ta lạnh nhạt hỏi.

Ánh mắt cậu ấy lạnh lẽo, chăm chăm nhìn ta không nói.

Ảo Nguyệt chẳng nói chẳng rằng đi đến trước mặt ta, thấp giọng lạnh lùng nói: “Ngài thành công rồi”.

Ta khẽ cười: “À, ngươi làm rất tốt”.

“Đoàng...”, tiếng nổ khổng lồ, trên không trung, trong một khối sương đen dày đặc, hai bóng dáng nhỏ bé linh hoạt chui ra, trong mây điện quang tím bất ngờ hiện ra Tinh Hà và Phi Dục, đang đánh nhau không thể tách ra.

“Diễm Trùy, Diễm Hô”, ta dặn dò hai kẻ hầu.

“Vâng, Ma Vương đại nhân”, hai kẻ nhún người bay ra, hai đạo hồng tuyến cắt chiếc dao găm pha lê bắn xuống.

Hai đứa trẻ bị cưỡng lệnh dừng trận chiến, đồng thời nhìn sang ta, một đứa không có biểu cảm, một đứa lãnh khốc vô tình...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 1: Chính Nghĩa? Tà Ác?

Ma liên màu đen, những cánh hoa màu trắng tràn vào nở rộ, giống như những bông hoa tuyết bay bay phủ lên mặt đất nhiễm bẩn, đọng lên những giọt sương trắng long lanh, tẩy rửa tội ác của hắc ám, chiếm thân trên cánh hoa sen, trả lại vẻ đẹp chân thực lúc ban sơ.

Ta vốn thích màu đen, nhưng đối với hoa, ta lại thiên về màu trắng, không bị nhiễm tạp bất cứ màu sắc gì, màu trắng thuần khiết tự nhiên, giống như trà nỳ của ta...

“Tiểu Trác.”

“Ài?”

“Dạ Lạc.”

“Dạ Lạc... là ai?”

“Phong Linh.” “Tiểu Phong?”

“Ừm.”

“... Không thể nào, Tiểu Phong là con gái, anh là con trai.”

“Không có điều gì là không thể, một mặt khác của Phong Linh, chính là ta.”

“Anh... là... ai?”

“Một sự tồn tại hư vô, con người đội cho cái danh... Thần.”

“Thần?”

“Ừm, Thần của tà ác.”

“Tà ác?... Anh? Không, Tiểu Phong rất lương thiện.”

“Tiểu Phong từ trước đến nay không cho rằng bản thân mình lương thiện, cô ấy chỉ sống cuộc sống mà mình mong muốn, làm việc mà mình muốn làm.”

“Ông trời không công bằng với cô ấy.”

“Vì sao lại nói như vậy? Cái gì là công bằng. Cậu có thể chắc không?”

“... Cũng đúng, công bằng và bất công, đều không thoát khỏi sự sắp xếp của số mệnh.”

“Tiểu Trác, cậu rất đau khổ!”

“Rất đau khổ.”

“Mất đi quá nhiều?”

“Ừm... như một con ác mộng.” “Vì vậy mà muốn trốn tránh?”

“Tôi biết như thế này rất yếu đuối, nhưng mà chẳng có cách nào khác.”

“Muốn giải thoát không?”

“... Muốn.”...

Ta nắm lấy thanh ma kiếm đâm vào cơ thể kia, rồi từ từ rút ra, máu trào ra, màu đỏ, như nước suối tuôn tràn, đỏ tươi...

Ta đuổi tay ra, kéo chặt thân thể của cậu ấy, kề vào bên tai khẽ nói: “Tiểu Trác, an tâm ngủ đi! Sau khi tỉnh lại, vận mệnh sẽ bắt đầu lại, nỗi đau đớn của cậu cũng sẽ không quay lại”.

U quang nhỏ bé trôi lướt đến, ta ngẩng đầu nhìn một nam một nữ trước mặt, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Diễm Trùy, Diễm Hồ, từ nay về sau, ta chính là Ma Vương, các ngươi là Sứ Đồ của ta”.

“Vâng, Ma Vương đại nhân”, hai kẻ quỳ một gối xuống đất.

Ta nhìn đôi nam nữ, cúi mắt nhìn người trong lòng một cái, hạ xuống mệnh lệnh đầu tiên: “Đưa ta đi sắp xếp lại cho cậu ta”, Tiểu Trắc, nghĩ ngợi thật tốt đi, đi sai con đường, ta giúp cậu sửa lại cho đúng, đoạn đường còn lại... ta sẽ thay cậu đi tiếp.

Tin tưởng rồi sẽ có một ngày, ta lại bước vào quỹ đạo đúng...

Khung cảnh máu tanh bên ngoài Ma Cung đông cứng, “Ma Vương?”, phản ứng của Tinh Hà đúng như trong dự liệu, bình thần chẳng ngạc nhiên gì.

“Nói người trước đi”, ta lạnh nhạt nói.

“Tôi đã giết một Ngự linh sư tên Cung Cẩm Phàm”, Tinh Hà chẳng bận tâm nói, chỉ sang Phi Dục, “Cậu ta muốn báo thù”.

“Cụ thể.”

“Tôi ở căn cứ của Ngự linh sư tìm manh mối về tổng bộ của bọn họ, bị Cung Cẩm Phàm phụ trách liên lạc phát hiện, một trong những người phụ trách trông chừng tôi”, cậu ta nhìn sang Phi Dục, “Tiểu tử này có ý đồ chế phục tôi, Cung Cẩm Phàm vì chấn cho cậu ta một đòn tấn công nên đã chết. Cậu ta vốn vì cái chết của Sở Tiêu Nhiên mà ma linh đã giải phóng lượng lớn, bây giờ thì giải phóng hoàn toàn, biến thành tiểu ma đầu từ đầu đến đuôi, suốt quãng đường truy sát tôi đến nơi đây”.

“Tinh Hà, cậu đã làm chuyện tốt rồi”, A Mục không biết là khen hay mỉa mai.

“Phi Dục”, ta chuyển hướng sang đứa trẻ ánh mắt giống như địa ngục hung sát, “Người nguyện quay lại Ma Vực?”.

“Dạ Lạc, ta đối với người chỉ có hận, Ma Vực người thống trị, ta chỉ muốn hủy diệt”, một đôi mắt tím thẫm lạnh lẽo tràn đầy căm hận và khát máu, “Nếu như không phải là người, thì Tiêu Nhiên sẽ không chết, là người lợi dụng Doãn Kiếm giết ngài ấy, nếu như không phải là người, Cẩm Phàm cũng sẽ không phải chết, là người báo thù hạ của người gian lận, chấm dứt tính mạng của cậu ấy. Dạ Lạc, người đã hủy tất cả của ta, giết người, là mục đích duy nhất trong cuộc đời này của ta”.

“Vậy sao?”, ta cười lạnh lùng, ngữ khí lạnh lẽo, “Tinh Hà, giải quyết cậu ta, nhanh gọn chút”, dặn dò xong, ta đi đến trước mặt Tiểu Ly, “Tiểu Ly, đệ chẳng phải vẫn luôn hy vọng đợi ca quay trở lại đáng vẻ của quá khứ sao? Tại sao mặt mày còn khổ sở như vậy?”.

“Nhưng... nhưng... đợi ca, đệ... đệ...”, cậu ấy ấp úng nói không nên lời.

“Ma Vương đại nhân, xin hãy để bọn thuộc hạ bảo vệ hai bên người”, Diễm Trùy, Diễm Hô thỉnh cầu.

“Hử?”, ta im lặng suy nghĩ hồi lâu, đồng ý, “Có thể”.

“Thật cool quá!”, Toàn Cơ phấn khởi.

“Ma Vương đại nhân...”, Thi Quý khẽ lắc bả vai, trong lỗ hổng đầu lâu lóe động ánh sáng dị thường.

Căn cứ của Ngự linh sư, tòa biệt thự lớn kiểu Âu ở giữa mặt nước đỏ được bao trùm trong kết giới, muốn tìm Vu Ni, cần ra tay từ chỗ Ngự linh sư, hơn nữa là người biết tình hình ở cấp độ cao.

Ta đang suy nghĩ, từ xa nhìn thấy thiếu nữ mỹ lệ trên đồng đồ nát, thân thể mỏng manh yếu đuối, cô ta chậm chậm đi, bóng dáng viết xuống vẻ đau thương khổ sở. Bước chân tập tễnh vướng vào một tảng đá, cô ta đau đớn ngã ngồi xuống đất, xoa xoa đầu gối trầy da, nước mắt lã chã rơi.

Ta cúi người xuống, đưa tay ra, cô ta từ từ ngẩng đầu lên, một đôi mắt chứa đầy những giọt lệ long lanh ngơ ngác chăm chú nhìn ta.

“A Tân, đừng khóc”, ta ngồi xổm xuống, khẽ lau đi nước mắt của cô ta, ôn hòa nói, “Đừng buồn bã”.

Ebook: Mèo

Nguồn: Ebook Fun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

Cô ta hơi run rẩy: “Anh biết tôi là ai?”.

“Biết.”

“Dạ Lạc?”

“Hử?”

“Anh đã giết bọn họ?”

“Rất nhiều người vì ta mà chết.”

“Bọn họ chết có đáng không?”

“Cô cho rằng đáng thì đáng, cô cho rằng không đáng thì không đáng.”

“Vậy còn anh?”

“Không có cái gì là đáng hay không đáng, chết rồi chính là chết rồi.”

“Đúng vậy! Chết rồi chính là chết rồi, nhưng còn lại người vẫn sống phải làm thế nào?”, cô ta mệt mỏi, không nơi bám víu nhìn vào bầu trời âm u.

“Tiếp tục sống”, ta khẽ búng một cái lên trán cô ta, mỉm cười nhàn nhạt, “A Tân, chúng ta đi thôi!”.

Cô ta kéo tay áo của ta, cúi đầu xuống, “Có lẽ, tôi đã sai rồi”...

“Mỗi một người đều sẽ làm chuyện bản thân mình cho là đúng đắn, cho dù ở trong mắt người khác nó không nhất định là đúng đắn mà kể cả khởi đầu là đúng đắn, có khi đến cuối cùng có thể sẽ diễn biến thành sai lầm, khởi đầu là sai lầm, cũng có thể sẽ biến thành đúng đắn, đúng và sai, chỉ là tương đối... như vậy, cô còn nguyên ý kiên trì, có thể kiên trì không?”

“Tôi... có thể kiên trì không?”, cô ta lẩm bẩm tự hỏi.

“Trong lúc suy nghĩ, muốn đi cùng ta không?”

“Cứ coi như tôi cự tuyệt, cũng sẽ bị anh cưỡng ép đưa đi, đúng chứ?”

“Nếu cô không muốn, thì sẽ không ra ngoài để ta tìm thấy.”

Cô ta hơi sững sờ, trong mắt bỗng hiện lên đau thương, đó là sự nhẫn nhịn và đấu tranh của nhân tài bị phong bế trong hắc ám dài lâu, bàn tay nhỏ buông tay áo ra, tóm lấy cổ áo, cô ta hung dữ lườm ta, giọng nói khản đặc như gào lên: “Dạ Lạc, tôi không tin anh... không tin”.

“Đó là chuyện của cô”, ta quả không nổi, bàn tay phủ lên hai mắt của cô ta, thiếu nữ mềm nhũn đổ vào trong lòng ta, yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Ta ôm Mạc Tân lên, vừa định cất bước rời đi, thì một đạo gió cực mạnh tấn công đến, chưa kịp đến gần ta đã tự tan biến.

“Dạ Lạc!”, trong ba Ngự linh sư, hai thanh niên ta đã từng nhìn thấy trong đêm Cốc Giang diệt vong, người còn lại chưa từng thấy mặt bao giờ.

“Buông cô gái đó ra”, người đàn ông lạ mặt giận dữ quát.

Ta cup mắt xuống nhìn thiếu nữ hơi nhũn mày trong giấc ngủ an lành, khẽ nhếch khóe môi lên, hỏi: “Lý do?”.

“A Tân tiểu thư là người của bọn ta, mau thả cô ấy ra”, một người thanh niên lý lẽ khí thế.

“Nếu ta nói A Tân là cô gái của ta, có phải là có thể đưa cô ấy đi không nhỉ?”

“Dạ Lạc, ta không có tâm trạng để đấu khẩu với ngươi, cho dù ngươi có thả cô ấy ra hay không, hôm nay ta cũng phải trừ khử ngươi, và tiêu diệt tên Ma Vương nữa”, người đàn ông lạnh lùng nghiêm túc nói, giữa ngón tay, chùm sáng màu xanh lục chiếu thẳng lên trời, rơi xuống hai hình người khổng lồ, thân hình như tường đồng vách sắt, đồng thời, một con rồng dài huyết giác cuộn lên, kiêu hãnh nhìn bầu trời.

Bên cạnh ta cũng xuất hiện một nam một nữ, hai thanh niên đối diện thần sắc bỗng thay đổi.

“Là... Sứ Đồ của Ma Vương?”

“Làm sao có thể? Khâu tiền bối nói bọn họ sẽ chỉ đi theo bên cạnh Ma Vương, như hình với bóng không rời, nhưng người đó... là Dạ Lạc!”

“Lẽ nào...”

“Hắn ta thật sự... tự lập làm vương, vậy thì Ma Vương đã...”

“Đại địch trước mắt, đừng suy đoán bừa bãi”, người đàn ông lạ mặt rất bình tĩnh, “Nếu như hắn ta thật sự giải quyết Ma Vương và lên thay thế hắn ta rồi, thì càng chứng tỏ chúng ta không thể coi nhẹ khinh xuất, phải chú ý hơn”.

Con người ấy thực lực không tầm thường, nhưng người hầu của Ma Vương cũng không phải loại vớ vẩn, ta búng ngón tay, hai chùm ngân quang bắn vào trong nội thể bọn họ, tạm thời giải trừ được chế ước của Phục Ngũ Hành đối với bọn họ.

“Tạ Ma Vương đại nhân”, Diễm Trùy, Diễm Hô khách khí hành lễ.

“Gặp ở bên hồ”, ta mở rộng đôi cánh màu bạc cười gió mà đi, nói không phải là nói cho bọn họ nghe, mà là nói cho hai vị khác gần đó nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 2: Mọi Người Phản Đối, Người Thân Quay Lưng. Kỳ Vọng Của Vô Vọng

Bên hồ rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức gần như khiến người ta quên mất sự tồn tại của thế giới chân thực, hoặc là, đây vốn là con ác mộng rất nhiều người cùng mơ thấy, giống như ánh hoàng hôn như màu máu vào lúc nước trời hợp thành một dải, mặt trời dần khuất bóng, sau khi ánh tà dương qua đi, màn đêm buông xuống, chỉ còn lại mộng mị vô biên vô tận, đợi ngày mai, khi ánh nắng ban mai lại dâng lên, mộng... sẽ lại bùng tỉnh. Mộng cảnh hư giả bị phá tan, nhưng, thế giới sau khi tỉnh lại sẽ là chân thực sao?

Có lẽ chỉ là thế giới mộng từ một con ác mộng chạy trốn đến một nỗi đau khổ khác, tìm kiếm sự tỉnh táo, trái lại, lại rơi vào hết tầng mê mộng này đến tầng mê mộng khác, càng lún càng sâu, ai có thể tỉnh táo thực sự? Còn ai thì vẫn xoay vòng luẩn quẩn trong mộng?

“Thập Tam công tử, Ca Dư”, ta nhìn sang hai “người”, lời lẽ khá khách khí.

“Cốc Giang là do ngươi làm?”, Thập Tam Yên trầm giọng hỏi.

“Là ta.”

“Dạ Lạc?!” Ca Dư kinh ngạc.

“Cốc Giang một đêm bị hủy, toàn bản đồ không tìm thấy được, thế giới bên ngoài cũng không tiếp nhận được bất cứ tin tức nào, thành phố này giống như vô duyên vô cớ đột nhiên biến mất trước mắt mọi người, bọn ta dựa vào tính thạch ngươi cho công chúa mới có thể vào được Cốc Giang”, Thập Tam Yên bình bình nói.

“Ngươi đến rồi?”, ta hỏi.

“Ngươi bỏ ra một món hào phong như vậy, vì sao?”

“Chẳng vì sao cả, ta và công chúa có hẹn từ trước.”

“Giao hẹn gì?”

“Ta sẽ không nói cho ngươi, ngươi cũng không cần biết.”

“Dạ Lạc, nếu như ngươi vẫn là Tiểu Phong...” Ca Dư khắc chế kích động, giọng nói bình ổn.

“Ta là Ma Vương, Phong Linh đã chết”, ngữ khí của ta lạnh thêm vài phần. “Ma... Ma Vương?”, anh ta có chút phản ứng không kịp.

Thập Tam Yên mím chặt môi, biểu hiện rất siêu nhiên, quả nhiên người thâm trầm khá là bình tĩnh, “Ta và Long Hoàn, Nhan Kỳ, Bộc Dương hộ tống công chúa đến đây, vẫn luôn bảo vệ cho ngươi. Nếu như ngươi có ý đồ không dâng hoàng với công chúa, bọn ta quyết sẽ không niệm tình nể mặt gì đó, Dạ Lạc cũng được, Ma Vương cũng mặc, cho dù là Phong Linh, cũng không thể dễ dàng buông tha”.

Uy hiếp của anh ta quả quyết triệt để, ánh mắt vẫn u thâm như trước đây, khó mà suy đoán.

Ta cười cho qua, cho thấy mình đã hiểu.

Ca Dư bất lực đưa ánh nhìn xuống, nhìn chăm chú lên Mạc Tân mà ta đang ôm trong lòng. “Cô ta là loài người, không chút sức phản kháng, ngươi cũng không thể buông tha sao?”.

“Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quản nhiều”, trong lời nói có ý cảnh cáo.

“Ngươi thay đổi rồi, ngươi không phải là Tiểu Phong...”, trong sự kinh ngạc của anh ta có mang theo vị đắng chát khó nuốt.

“Ca Dư, hần ta đã nói, Phong Linh đã chết, hần là Ma Vương, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành kẻ địch của chúng ta”, Thập Tam Yên trầm giọng nói xong, dứt khoát rời đi.

“Thập Tam công tử...”, Ca Dư quay lại nhìn ta một cái, cuối cùng, ảm đạm thất vọng bước đuổi theo bóng lưng đã đi xa.

Bên hồ khôi phục lại yên tĩnh...

“Mọi người phản đối, người thân quay lưng là kết quả ngai kỳ vọng?”, sau lưng, giọng nói lạnh lùng của Áo Nguyệt bay vào tai.

“Sự xuất hiện của ta vốn là mộng mị, hắc ám bẩm sinh, nguyên rủa, căm ghét, lạnh lùng, thù hận, giết chóc, tử vong xưa không đi được cô độc trong thế giới băng giá, có những thứ này đồng hành cùng, ta còn có thể kỳ vọng điều gì?”, ta nhìn vào mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn, mặt trời lặn về hướng tây, trên mặt hồ phủ một tầng đỏ vàng, nét đẹp còn lại duy nhất của Cốc Giang, nét đẹp tự nhiên nhất.

“Dạ Lạc, ngai còn có tôi, tôi sẽ không quay lưng lại với ngai”, giọng nói ngọt mát dịu dàng và tiếng bước chân nhẹ tênh đến gần, thân thể ấm áp mềm mại dính sau lưng.

“Giai Đình sao?”

“Là Vụ Ảnh”, cô ta vòng đến phía trước ta, ánh mắt đẹp đẽ hơi thận trọng, “Cô ta là ai?”.

“A Tần.”

“Ngai cần cô ta làm gì?”

“Giữ lại bên cạnh.”

“Dạ Lạc”, trên mặt cô ta lộ vẻ không vui, giọng nói căng thẳng, “Cô ta là loài người, khác biệt với ngai, hai người không thể nào ở bên nhau, cô ta không xứng”, chuyển về ngữ điệu mềm mại, “Dạ Lạc, tôi sẽ an ủi sự cô độc của ngai, dùng cách của phụ nữ, mang đến sự ấm áp mà ngai cần, cho nên, để lại sự dịu dàng của ngai cho tôi, được không?”.

“Vụ Ảnh” ta chậm rãi hỏi, “Khi nào?”.

“Chỉ cần ngai đồng ý, bất cứ khi nào tôi cũng có thể thỏa mãn nhu cầu của ngai, và giúp ngai đạt được mục đích.”

“Không, ta hỏi cô biến thành Vụ Ảnh khi nào?”

“Vừa mới thôi!”

Ánh sáng tự lại nơi khóe mắt, ta nhìn nhìn phía sau...

“Dạ Trạch gặp phải tấn công của Ngự linh sư, cô ta tỉnh lại liền biến thành con người khác rồi, trái lại, cũng bớt đi không ít phiền phức”, Áo Nguyệt vẫn ngữ điệu lạnh lùng, trong tay hiện ra một đóa trà my màu trắng, “Dạ Trạch bị hủy, tôi lấy giống hoa quay lại”.

“Bọn họ lại có thể đánh phá được kết giới của ta?”, ta khá ngạc nhiên.

“Hình như là Cung Cẩm Phàm kia nhận lệnh của Vụ Ni, từ tổng bộ Cục đặc phái mang đến thứ gì đó có tác dụng.”

Lại là Vụ Ni! Cái tên không dễ nghe lắm, nhưng mà là nhân vật lợi hại, ta rất muốn gặp hần rồi.

“Rắc giống hoa ra vòng ngoài của Phục Ngũ Hành, để trà my chỉ dẫn linh hồn đến nơi cực lạc”, ta bình tĩnh đi đến mặt hồ, lẩm bầm nói, “Giai điệu hoa nở của trà my, nhất định rất tuyệt diệu, thành phố bị trà my trắng như tuyết phủ lấp, là mỹ lệ nhất”.

“Dạ Lạc, ngai vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đó”, Giai Đình... bây giờ, nên gọi là Vụ Ảnh, mau bước đuổi theo.

“Câu hỏi gì?”, ta không dừng bước.

“Tôi yêu ngai”, cô ta cướp bước, chắn ở trước đường, lớn tiếng tỏ tình, ánh mắt nóng rực nhìn ta.

“Thế thì sao?”, ta im lặng nửa giây, dừng dừng hỏi.

“Tôi muốn ngai yêu tôi”, cô ta nói, liếc nhìn người ở trong lòng ta, “Thứ cô ta có thể cho ngai, tôi cũng có thể, thứ cô ta không thể cho ngai, tôi cũng có thể cho, một cô gái loài người không đáng giá đối với ngai, Dạ Lạc, giữ tôi lại ở bên cạnh ngai được không, thả cô ta đi, hoặc là giết cô ta, tôi mới là thích hợp với ngai nhất”.

“Công chúa Vụ Ảnh”, ta đáp lại bằng ánh nhìn lạnh nhạt, lãnh khốc cảnh cáo, “Chuyện của ta, chưa đến lượt cô quyết định”, nói rồi ần dấn đi thân hình, vượt qua cô gái đang sững sờ, đi vào trong lưu vực màu đen hiện ra trên mặt hồ.

“Lẽ nào bởi vì tôi không còn là người phạm nữa, ngai liền không thích tôi nữa sao?”, cô ta không cam tâm hết lên với ta, mang theo tiếng khóc nức nhen ngào.

Người phạm? Cô nghĩ sai rồi, thiện cảm của ta với Giai Đình, chỉ là giữa bạn bè, nhưng cô là Vụ Ảnh, không phải là Giai Đình, công chúa Vụ Ảnh của Quý Vực, không phải là cô gái Giai Đình hi nộ ai lạc đều biểu hiện ra bên ngoài, si tình thoải mái kia nữa.

Phong Tuyệt ta khắc ở trên người của cô tuy không thể ngăn cản cô thức tỉnh, nhưng... đó chỉ là tạm thời...

Về đến Ma Vực, trận quyết đấu của Tinh Hà và Phi Dục sắp đến hồi kết...

Trên khuôn mặt anh tuần cứng đờ có thêm hai vết máu nhỏ, y phục cũng bị chém rách vài chỗ, có vẻ hơi xộc xệch, không khó đoán, trận chiến này rất gian khổ, cậu ta vững bước đi đến trước mặt Phi Dục đang thở dốc chút hơi tàn, tình trạng còn thảm hại hơn, nhấc tay phải lên, đột nhiên hiện ra tử quang rực rỡ, giọng điệu bình bình không có cảm giác: “Ta cứu cái mạng này của ngươi, bây giờ, thu về đi”.

Ngân quang bắn đến ngăn cản phong nhận đang chém đến Phi Dục, kẻ xem trận chiến và đương sự lần lượt quay đầu, bất giác kinh ngạc.

“Ta thay đổi chủ ý rồi”, ta giống như vô sự đi vào trong Ma Cung, “Huyết Ma, nhốt cậu ta vào Luyện Cốt Quạt, trông chừng nghiêm ngặt”.

“Tuân mệnh”, Nguyên Đạo không có ý kiến khác, đưa Phi Dục rời đi.

“Dạ Lạc đại nhân”, A Mục kinh ngạc, “Ngài ra ngoài cả nửa ngày chỉ để đưa cô gái này quay lại?”.

“Còn là loài người”, Âm Bách Sát tiếp lời.

“Vậy tiểu công chúa thì sao?”, Toàn Cơ bắt đầu tám chuyện, “Bị vút bỏ rồi?”.

“Có mới nói cũ?”, Diệu Âm hiện lên một dấu hỏi lớn trên đỉnh đầu.

“Mạc Tân”, Di Tiên nhận ra, vội vàng chạy đến, “Dạ Lạc, vì sao anh bắt cô ta?”, còn chưa lại gần ta đã bị một hàng yêu chúng cản lại trước mặt.

“Em gái, không thể mạo phạm Ma Vương đại nhân”, U My lạnh lẽo nói.

“Cô gái này là Ngự linh sư, Ma Vương đại nhân bắt cô ta ắt có chỗ dùng đến, nếu như cô dám tiến lên thêm một bước nữa, bọn ta sẽ không nương tình”, Cửu Mục nguy hiểm uy hiếp.

Di Tiên không lên tiếng nữa, trong không khí lan ra mùi khói súng căng thẳng.

“Là Ngự linh sư à?”, Tinh Triết cười khó hiểu.

“Cô ta cũng có chiếc nhẫn?”, Bách Tri hỏi.

Ở cửa Ma Cung, ta dừng bước chân, trầm giọng tuyên bố. “Mạc Tân là người phụ nữ của ta, không ai được phép tổn hại đến một sợi lông của cô ấy, nghe rõ chưa?”, âm lượng của ta không lớn, nhưng rất có sức uy hiếp. Hiện trường lặng ngắt như tờ, thậm chí không ai phát giác ra Vụ Ảnh đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 3: Thế Giới Trong Mắt Cô

Phòng vẽ của Ma Cung lớn mà trống trải, lớn hơn gấp ba, bốn lần so với phòng khách của Dạ trạch, cũng u ám hơn, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc ta vẽ tranh, Ma Vực không có ánh sáng, u ám cũng đúng. Mấy cây cột trụ lớn màu đen chống đỡ trần nhà cao năm, sáu trượng, giống như bầu trời đêm đen sâu thẳm, biểu tượng đầu lâu màu trắng giống như điểm sao rắc rối của những chòm sao. Ta không thích biểu tượng giống như ký hiệu nguyên rủa thế này, liền biến nó thành Lục Mang Tinh, quảng sáng màu bạc êm dịu, mang đến cho “bầu trời đêm” thêm chút màu sáng.

Trên giá vẽ, thiếu nữ đang ngủ sâu mặc một bộ trang phục mùa hè màu trắng, dịu dàng, thanh nhã, khiến người ta thương yêu, ta đặt bút vẽ xuống, đi đến chiếc giường ngủ lớn ở giữa căn phòng, vén chiếc màn mỏng lên, đỡ thiếu nữ đang ngủ dậy, không kim nén được liền ôm cô ta vào trong lòng, càng ôm càng chặt. Ta không biết vì sao mình lại có hành động này, chỉ biết cô ta muốn gặp ta, muốn nói chuyện với ta, rất nhiều chuyện muốn nói.

Ta phát giác bản thân mình càng ngày càng gần với con “người” rồi, có lẽ, ta cũng cần loại tình cảm nào đó.

Người ở trong lòng khẽ cử động, hàng mi dài khẽ nhấp nháy, hai mí mắt mở ra, đôi mắt sẫm màu tối đục không ánh sáng, giọng nói nặng nề khàn đặc: “Dạ Lạc”.

“Ừm, A Tân, cô rất mệt, ngủ rất lâu rồi”, ta hơi thả lỏng, cánh tay vẫn vòng quanh cơ thể của cô ta.

Cô ta cũng không kháng cự, rất yên tĩnh, ánh mắt hướng lên trần nhà: “Cái kia... Lục Mang Tinh”.

“Ừm, phù hiệu pháp trận của ta.”

“Rất đẹp.”

“Cô thích không?”

“Mỹ lệ, thần thánh, thuần khiết... không liên quan một chút nào tới anh, ngoại trừ bề ngoài mỹ lệ ra.”

“Đúng, mỹ lệ che lấp không nổi tội nghiệt của ta.”

“Anh có tội.”

“Ta có tội.”

“Vì sao không dừng lại chứ?”

“Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không có điểm cuối, dừng lại thế nào?”

“Không phải điều anh muốn?”

“Không phải điều ta muốn”, nhưng mà ta bắt buộc phải làm.

Cô ta nhấc một cánh tay lên, chậm chậm duỗi sang khuôn mặt ta, đôi mắt tối đục hơi sáng: “Anh không lừa tôi?”

“Không lừa cô”, vô duyên vô cớ, ta không muốn nói dối, không muốn lừa dối mắt đó.

“Tôi thấy rồi”, cô ta che mắt của ta, đầu ngón tay khẽ điểm lên mí mắt, khóe miệng hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

“Cảm ơn!”, A Tân, tôi nên đi tìm cô sớm chút, “hẹn gặp nhau muộn” sao?

Ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng huyền não, Diệu Âm mặt đầy khó xử, bên cạnh là Vụ Ảnh sắc mặt phần nộ, nhìn thấy trạng thái “thân mật” của ta và A Tân, một kẻ kinh ngạc, một kẻ phẫn nộ.

“Đại nhân, tôi đã nói với cô ấy, khi ngài vẽ tranh bất cứ ai cũng không thể làm phiền, nhưng mà... Vụ Ảnh công chúa...” Diệu Âm cuống quýt giải thích.

Ta thong thả buông Mạc Tân ra, nói: “Diệu Âm, chăm sóc cô ấy cho tốt”, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng vẽ, đi qua bên cạnh Vụ Ảnh, khẩu khí lạnh xuống, “Cô đi theo ta”, có chút hiểu nhầm nói ra thì tốt hơn.

Đi đến ban công ở cuối hành lang, ta ngồi xuống bên cạnh bàn, bưng một cốc trà lên nhàn nhã thưởng thức...

“Này, gọi tôi đến xem ngài uống trà sao?”, cô gái đối diện giật dử.

“Cô cũng có thể uống”, ta đặt cốc xuống, lạnh nhạt đưa mắt nhìn cốc trà nóng hôi hổi trước mặt cô ta.

“Dạ Lạc, ngài không thể đối xử với tôi như thế này”, cô ta đột nhiên đứng dậy, hai tay ấn lên mặt bàn, trong mắt bùng lên ngọn lửa.

“Vụ Ảnh, đừng quá hỗn xược, bất phân tôn ti như vậy”, ta cố ý đe dọa với cô ta.

“Tôi hỗn xược? Tôi bất phân tôn ti?”, cô ta cười nhạo, “Dạ Lạc, tôi nghĩ chắc là ngài không biết, lúc đầu Thi Quý đã hứa, nếu tôi liên thủ với Ma Vực tìm được ngài, Ma Vương thuận lợi phục sinh, tôi sẽ trở thành Ma Hậu, bây giờ ngài là Ma Vương rồi, tôi cũng sớm đã là người của ngài, tất cả điều này toàn bộ là ý trời”, trong lời nói có chút hy vọng cấp thiết.

“Thứ nhất, Thi Quý hứa với cô, không liên quan đến ta; Thứ hai, cô hiểu nhầm rồi, giữa chúng ta chưa xảy ra chuyện gì; Thứ ba... ta không thích cô, ta và Giai Đình là bạn bè, với cô... là người xa lạ”, nói xong, ta tiếp tục nhàn tản thư thái uống trà.

“Ngài nói lung tung”, giọng nói của cô ta run rẩy, nhưng không bỏ cuộc, “Ngài nói lung tung, buổi tối hôm đó...”.

“Ta chẳng hề làm gì cả, chỉ là xem một chút Phong Tuyết trên người cô, sau đó cô đã ngủ say, ta liền rời đi.”

“Nói như vậy, khi đó ngài đã phát hiện ra thân phận của tôi?”, biểu cảm của cô ta sụp đổ.

“Ừm, không coi là quá muộn.”

“Đã biết rồi, ngài lại không thích tôi, vì sao còn muốn đối xử với tôi tốt như vậy? Cho tôi hy vọng?”

“Không phải cho cô hy vọng, là muốn quan sát cô, đổi cách nói khác là giám sát cô.”

Cô ta roi lệ chạy đi, gắng kìm nén không khóc thành tiếng, trong mắt tràn đầy oán hận cực điểm...

Đầu ngón tay ta chạm vào vòng cổ bằng bạc đã được ẩn đi ở cổ, đây là quà Giai Đình tặng, ta sẽ cẩn thận giữ gìn.

“Lần này, tôi cho rằng ngài làm đúng rồi”, Áo Nguyệt dựa vào lan can.

“Lúc mới bắt đầu, ta đã quá sai lầm”, ta nhàn nhạt nói, chuyển phương hướng, nhìn sang anh ta, “Khi đó, người làm thế nào vừa nhìn đã nhận ra ta không phải là Phạn Nghiệp?”, ta rất hiếu kỳ. Nếu chỉ là linh hồn trong thân thể ta đổi chủ, bọn chúng sẽ không hề biến mất, anh ta dựa vào cái gì phán đoán nhỉ?

Áo Nguyệt hơi sững sờ, chuyển ánh nhìn đi: “Nhưng mắt của ngài sẽ không lừa người, màu đen lấy rất thuần khiết, hắc ám sâu nhất của thế gian, là thanh khiết và bình tĩnh nhất, không thích hợp nói dối và giả vờ, người tinh ý một chút sẽ phát hiện ra, thực ra, ngài không thích diễn kịch chút nào, không chỉ tôi, Điện hạ, Hủ, A Mục, Toàn Cơ và Diệu Âm, bọn họ cũng vừa nhìn cái là đã biết ngay đó là ngài”.

“...”, ta không thể không nhận thua, cảm giác bị nhìn thấu, rất kỳ quái.

Chẳng trách, Mạc Tân lại xoa lên mắt của ta, nói cô ta đã nhìn thấy. Cô ta không phải là tin lời của ta, mà cái gọi là sự thật chính là trong mắt của ta sao?

“Còn vì một câu ngài đã nói”, anh ta lại thấp giọng nói, “Ngài nói, cho dù biến thành Ma Vương, ngài vẫn là Dạ Lạc”.

(Nghe xong, ta đặc biệt muốn làm một chuyện: Ôm anh ta... tiếc là anh ta bị dọa chạy trước rồi. Ta rất buồn bã, anh ta có thể nhìn ra ta muốn làm như vậy sao? Toát mồ hôi lạnh.)

Mạc Tân ngồi bên một phiến đá lớn, nhìn đám mây sương đen bên dưới ngấn ngọc, ta cho Diệu Âm và mấy con tiểu yêu khác đang đi theo phía sau bảo vệ lui đi, ngồi xuống bên cạnh cô ta, khẽ hỏi: “A Tân, tại sao lại đến đây?”.

“Trong Ma cung rất lớn, tôi lạc đường”, cô ta ôm hai đầu gối không động đậy.

“Có thể gọi người khác dẫn đường mà!”

“Tôi không biết đi đâu.”

“...”, ta trầm mặc, lời nói quá thật.

“Dạ Lạc”, cô ta quay đầu lại, trong đôi mắt trong sáng phản chiếu ra khuôn mặt của ta, ánh mắt găm chặt lấy mắt của ta, “Thế giới trong mắt của anh... là hình dáng thế nào?”.

“Thế giới?”, mệnh đề này rất rộng đó! Ta cười dịu dàng, “Trước đây, thế giới ta nhìn thấy chỉ có một mảng tối đen, bởi vì ta sống trong tầng đáy tận cùng của hắc ám, không thấy được ánh sáng. Sau này, ở trong thế giới có ánh sáng, ta cảm thấy chẳng có gì khác biệt so với hắc ám, chân thiện mỹ, giả ác xú, cô có thể bắt bọn chúng rồi đi không?”.

“...”, cô ta cúi đầu, chống cằm lên đầu gối, “Tôi nghĩ tôi đã hiểu”.

“Nhưng cô còn mệt.”

“Ôm tôi, được không?”

“Ừm”, ta theo lời kéo cô ta lại, cơ thể mềm mại rất ấm, cũng rất lạnh. Cô ta thích cuộn lại thành một khối, ngủ cũng như vậy, giống một chú chó nhỏ dễ tổn thương.

“Thế giới trong mắt anh, là sáng và tối...”, mặt của cô ta vùi vào ngực ta, giọng nói rất nhẹ, “Rất muốn dứt bỏ tất cả, chỉ tiếp tục ngủ một giấc thế này, vĩnh viễn không tỉnh lại nữa... lưu lại trong một thế giới mộng ảo sạch sẽ...”.

Lưu lại thế giới trong mộng? Có lẽ, cô đang ở trong mộng, vừa tiếp tục ngủ trái lại, lại tỉnh táo ở trong một thế giới khác... đâu là hiện thực? Đâu là mộng?

Cô tìm kiếm sự tồn tại chân thực, ta chỉ kiên trì sự kiên trì của chính mình.

Quang chiếu sáng chân thiện mỹ, ám che vùi giả ác xú, ghép lại với nhau, tổ hợp thành thế giới này, đó là sự cân bằng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.12 - Chương 4: Lĩnh Vực Dị Thứ Nguyên

Bên ngoài Ma Cung, Toàn Cơ đang đấu nhau với Vũ Xà Nữ, nguyên nhân rất ấu trĩ...

Toàn Cơ: “Thần nhân của Dạ Lạc đại nhân há lại để cho loại yêu nữ như ngươi đây có thể thêm muốn? Nhanh chóng thu hồi tâm tư thôi không biết liên si của ngươi lại đi, ta có thể tha cho ngươi một mạng”.

Vũ Xà Nữ: “Ngài ấy là Ma Vương đại nhân của bọn ta, người nhà mình sao lại phải thêm muốn? Nếu ngươi không có bản lĩnh quản chặt trái tim của ngài ấy thì chẳng trách được người khác”.

Toàn Cơ: “Ta lời thật khó nghe, ngươi lại không biết hối cải, cẩn thận ta móc con mắt rấn của nhà ngươi ra”.

Vũ Xà Nữ: “Ngươi giết ta rồi thì có thể thế nào chứ? Còn có Ngự linh sư kia, công chúa Vụ Ảnh, người xếp ở vị trí thứ mấy?”.

Toàn Cơ: “Hừ yêu nữ, ngươi là không thấy quan tài không nhớ lệ, mấy dải lưu vân bay cuộn, xà thì nằm xuống đất, kẻ kia không cam chịu yếu thế, tức giận bày ra xà trận...”

“Toàn Cơ, dừng tay”, ta lạnh lùng hạ lệnh.

Cô ta lập tức thu hồi vân đai lụa xanh da trời lại, rồi về như chẳng có chuyện gì đáp: “Hà? Dạ Lạc? Ngài định ra ngoài?”.

“Ừm, Diễm Trùy, Diễm Hô bị thương rồi, ngươi đi cùng với ta.”

“Ha, cầu mà chẳng được”, cô ta ném sang cho Vũ Xà Yêu một ánh mắt đắc ý của kẻ thắng lợi, cười trên đau khổ của người khác, lướt đến bên cạnh ta.

“Ma Vương đại nhân”, Thi Quý ở phía sau gọi ta lại.

“Có chuyện gì?”, ta lạnh nhạt hỏi, ra hiệu cho Toàn Cơ đi trước.

“Dạ Lạc đại nhân”, Thi Quý thấp giọng, “Sự đã rồi, mong ngài lấy đại cục làm trọng, phạm chuyện gì cũng nên cân nhắc kỹ rồi hẵng hành động”.

“Bị phát hiện rồi sao?”, khoe môi ta nhếch lên nụ cười mong manh.

“Hiểu biết của chúng tôi về Ma Vương đại nhân cũng giống như hiểu biết của U Minh sứ giả đối với Dạ Lạc đại nhân, hơn nữa kết giới của Cốc Giang đến bây giờ vẫn chưa lui.”

“Hóa ra là vậy”, ta thản nhiên nói, “Yên tâm đi, ta biết rõ mình phải làm gì”.

“Hành động của ngài khiến thuộc hạ không yên tâm lắm”

“Cục đặc phái”, ta nói thẳng mục đích.

“Thuộc hạ nghĩ nhiều rồi”, sau chiếc mặt nạ đầu lâu không biết ẩn giấu biểu cảm gì, lời nói nặng nề, “Xin ngài cẩn thận nhiều hơn, thuộc hạ sẽ phái bọn Viêm Ma tiếp ứng”...

Trên bầu trời Cốc Giang, một người đàn ông áo bào xanh đội hầu, thân hình anh tuấn cao ráo, mày ngài mắt sáng, ánh mắt chăm chú nghiêm túc, tán phát ra uy nghiêm khó lại gần, người này, chính là Thanh Long sứ cấp dưới của Cẩm Giới Tôn Giả ở cổ mộ Kỳ Sơn.

“Thanh Long, tìm ta có chuyện gì?”, hoặc là nói, Lão Đầu Nhi tìm ta... thảo luận vấn đề “thả nước”...

“Chuyển lời của Tôn Giả, trong lối đi dị thứ nguyên tiếp giáp của các thế giới phát hiện vật thể bất minh, để đề phòng dẫn đến hỗn loạn thời gian và không gian khác, khuấy động cân bằng giới hạn, xin Dạ Lạc đại nhân giúp điều tra rõ.”

“Bảo vệ nghiêm ngặt thông đạo các thế giới, phòng chặn thần ma xâm lấn lẫn nhau, là chức trách của ông ta mà!”, tại sao lại thành công việc của ta rồi?

“Vật thể bất minh đó... rất lợi hại, cũng rất kỳ quái, nó giống như một cơ sở trôi nổi, lại giống như một vật sống...”

“Đó là quái vật gì?”, Toàn Cơ nhanh mồm nhanh miệng.

Thanh Long lắc đầu: “Hình như... có liên quan tới Dạ Lạc đại nhân chỉ ít, từ trong tin tức phát ra có thể đọc ra được, nó đang tìm ngài. Có lẽ... ngài có thể đối phó nó”.

“Lão Đầu Nhi nói vậy?”, con quái vật đó? Ta nghĩ ta đoán được vài phần rồi.

“Tôn Giả nói Dạ Lạc đại nhân có thể giúp đỡ một lần, thì cũng có thể giúp đỡ lần thứ hai, chuyện này bất luận thế nào ngài cũng phải ra tay”, Thanh Long ném ngay củ khoai nóng trên tay sang cho ta.

“Ồ, logic ngang ngược gì vậy?”, Toàn Cơ oán thán bất mãn.

“Toàn Cơ”, ta dùng mắt ra hiệu cho cô ta, vị Ngự linh sư bên mặt trái có vết sẹo kia đang đến gần.

Cô ta nhanh chóng lĩnh ngộ: “Không vấn đề, tôi đi xử lý”.

“Đi nhanh về nhanh, đừng vờn quá lâu”, Diễm Trùy, Diễm Hồ lần trước đối chiến với ba người, vì cứu binh của bọn họ đến mới đến mức bị thương, bài học này phải tiếp thu.

Sau khi Toàn Cơ đi, ta bình thần nói với người đàn ông trước mặt: “Nói với Lão Đầu Nhi, ân tình nợ ông ấy, ta trả rồi”.

“Thanh Long thay mặt Tôn Giả cảm tạ Dạ Lạc đại nhân.”

Quái Vật? Trục giác của ta là Vu Ni. Không mưu cầu mà hợp, thôi thì cứ thuận nước giong thuyền thôi! Thanh Long lại chỉ rõ, nó vẫn luôn di chuyển bất định trong khoảng chênh lệch, những ngày gần đây mới bị phát hiện, vị trí cụ thể khá khó nắm bắt, e rằng phải mở một con đường khác. Tín tình báo thiếu hụt không đầy đủ như vậy nói trắng ra là báo ta tự đi tìm, Lão Đầu Nhi thì ở trên cao, một mình hưởng an lạc. Được thôi, chữ nhẫn trên đầu còn có một con dao.

Nhưng mà, Thanh Long, Bạc Hồ, Chu Tước, và Huyền Vũ mặc ta sai phái, coi như ông cũng có lương tâm. Cho dù ta hiểu rõ, đi vào trong khoảng chênh lệch nối liền các thế giới, cần bốn bọn họ trấn thủ, đề phòng sức mạnh dư âm chấn động, xông phá lối đi, hậu quả, có thể hình dung là, giống như khinh khí cầu bị thùng lỗ không chịu sự khống chế, bay loạn khắp nơi, không may tạo thành sự méo mó không gian thời gian gây nên nhầm lẫn phức tạp, vậy thì thật sự khó giải quyết.

Căn cứ theo điều này có thể biết được, bản lĩnh của Vu Ni rất lớn, ta nên chuẩn bị sẵn tâm lý.

Đầu tiên, tìm thấy hãn ta, Mạc Tân là bước đột phá.

Trong Ma Vực, Viêm Đạc Hương, Bạc Hạc, Âm Bách Sát và Hủ, A Mục đợi ở cửa vào ngênh đón, dáng vẻ này, là sự tiếp ứng mà Thi Quỷ nói sao? Hơi khoa trương rồi.

Toàn Cơ rất huênh hoang, phát tay áo, nói chỉ là mấy con ruồi nặng, đã đuổi đi rồi, không cần huy động nhiều người thế này.

Ta duy trì im lặng, không nói một câu nào, trực tiếp đi tìm Mạc Tân.

“Dạ Lạc đại nhân”, trong lối đi tối tăm, giọng nói ôn hòa của Hủ truyền đến.

Ta dừng bước, đợi anh ta nói nốt phần sau.

“Áo Nguyệt đang ở chỗ Điện hạ”, anh ta đi lên phía trước mấy bước, “Điện hạ... có chút khó nã, giống như là thích ngài trong giai đoạn trước hơn một chút”.

“Hủ”, ta đưa ra một sợi dây chuyền, một viên tinh thạch màu xanh da trời rực rỡ lóa mắt, “Đưa cái này cho Tiểu Ly”.

“Dạ Lạc đại nhân...”

“Ma liên của Phan Nghiệp rất tốt, thậm chí có thể áp chế được vết thương của tiền bạc, lấy ra viên này không sao cả.”

“Ngài không tận tay giao cho ngài ấy sao?”

“Người khá là giống so với ta của khoảng thời gian trước nhì! Tiểu Ly cần một ca ca dịu dàng, mà không phải là ta của bây giờ, người hãy đeo lên cho đệ ấy”, anh ta chắc hiểu rõ được ý tứ của ta, dây chuyền tặng thêm hộ ân của thần cho Tiểu Ly, sau khi đeo lên sẽ vĩnh viễn không lấy xuống được, người có thể giải, chỉ có một mình Hủ.

“Vâng”, anh ta đón lấy sợi dây chuyền thủy tinh xanh, khẽ đáp lời, “Dạ Lạc đại nhân”.

“Thật sự như Áo Nguyệt nói, các người vừa nhìn cái là nhận ra ngay là ta.”

“Mắt của đại nhân không biết nói dối... màu đen sạch sẽ nhất, không có bất cứ tạp chất gì, không dính một hạt bụi, trên đời, ngoại trừ ngài ra, thì không còn ai khác có được đồng tử đen thuần khiết đến triệt để như thế này.”

Ta cảm thấy... lạnh, đúng vậy, rất bị đá kích, hai người nói giống hệt nhau, không phải là đã thông đồng lời thoại thì chính là... bị bọn họ nhìn thấu rồi.

“Còn nữa”, anh ta lại thêm một câu, “Đại nhân đã nói cho dù biến thành Ma Vương, ngài vẫn là Dạ Lạc”.

Lời nghe một lần là cảm động, nghe một người khác nói thêm một lần nữa lại... thật đáng sợ! Ta không có lòng tin, cầu chứng với người thứ ba ở phía trước đi tới.

“Đại nhân”, Diệu Âm biểu cảm khó xử, “Mạc Tân đang đợi ngài trong phòng vẽ...”.

“Hử?”, nghe có vẻ khôn lanh, đợi chút cô bé biết ta đang tìm Mạc Tân?

“... Cô ta muốn động vào tranh của ngài, tôi cản không được”, cô bé không tự nhiên chà xát hai tay, cặp mắt xuống chăm chăm nhìn mũi chân, “Trong lúc tranh chấp, không cẩn thận đã rách mấy bức, cô ta... còn cản cả Thiên Ma đến khuyên can”.

“...”, xé tranh của ta rồi, cản cả Tình Triết... A Tân, cô thật sự là chú chó con sao?

Ở cửa phòng vẽ, Tình Triết dựa vào bên cửa xoa cánh tay, biểu cảm rất âm ức, trông đôi mắt đào hoa hấp dẫn người oán khí ngút thiên.

Bên trong yên tĩnh đến mức không bình thường, Mạc Tân ngồi đoan chính trước giá vẽ, tay phải cầm bút vẽ, có vẻ rất chuyên chú, trên mặt đất xung quanh bày ngay ngắn bức tranh màu bị xé rách, mấy bức tranh phong cảnh tả thực và bức vẽ cô ta đang ngủ.

“A Tân?”

Cô ta quay mặt lại, cứng như gỗ làm thế tay biểu thị im lặng với ta.

“...”, hình như làm sai là cô ta chứ? Vì sao cô ta không mấy may thấy có lỗi, trái lại còn huênh hoang hống hách, bá chiếm vị trí của ta, bảo ta đừng làm phiền? Thế giới thật kỳ diệu!

Ta đứng ở bên cạnh nhìn cô ta vẽ xong, sau đó thấy cô ta vui mừng quay lại, kích động xin đánh giá: “Dạ Lạc, anh xem, tôi vẽ như thế nào?”, trong đôi mắt long lanh ánh lên cảm xúc vui mừng của việc đại công cáo thành.

“...”, một đường nét rất trừu tượng, người trong tranh... chắc là... là cô ta. Ta không chắc chắn lắm, cũng không dám tăng bốc, bèn miệng mang theo nụ cười mỉm nhân nhật, nói như sự thật, “Tranh ấn tượng của trường phái ý thức... phong cách rất độc đáo”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.12 - Chương 5: Đường Thông Đến Chiến Hỏa, Kỳ Vọng...

Mạc Tân đột nhiên giằng bức tranh đó xuống, vò chặt thành một cục, tóm lấy bức tranh nhăn nheo rúm rỏ, cặp đầu xuống, trầm giọng hỏi: “Dạ Lạc, có thể nói cho tôi biết vì sao không?”.

“Cô muốn biết điều gì?”, ta hơi nâng tay lên, những bức tranh màu rách nát trên mặt đất, nơi trong không trung, tự khôi phục lại như lúc đầu, bức này rồi bức khác rơi vào khung tranh.

“Lý do, nói cho tôi biết lý do, lý do không thể không làm điều mình biết là không làm được.”

“Đa phần là bất đắc dĩ thôi!”

“Nói cho tôi”, cô ta đột ngột ngừng đầu nhìn ta, ánh mắt ép bức cực kỳ nghiêm túc.

“Nếu ta nói là bị các cô ép...”, ta không có cách nào lẩn tránh ánh nhìn kia, chỉ đành lên tiếng, đáp rất hời hợt.

“Đây không phải là nguyên nhân chủ yếu”, cô ta dứt khoát phủ quyết.

Ta dừng lời, đôi mắt trong sáng thông minh kia giống như có thể thăm dò ra được tất cả chân tướng được che đậy bên dưới lớp vỏ bọc, khẽ thở dài, chậm chậm nói: “Phương pháp chinh phục ma quỷ chính là làm đồng đội với chúng, trở thành một thành viên trong số chúng, mới có tư cách tiếp cận bọn chúng, hiểu rõ bọn chúng, để bọn chúng phục tùng theo cô, ngoài cách này ra, không còn cách nào khác... cấm hận là cái có thể đối địch, đối địch là lý do của giết chóc, ta không thể nào giải trừ được cấm hận, vì vậy chỉ có thể lựa chọn giết chóc, sau khi hủy diệt sẽ bắt đầu làm lại từ đầu”.

“Sau khi hủy diệt sẽ bắt đầu làm lại từ đầu?”, đồng tử của cô ta đột nhiên trùng to ra.

“Cô không cần sợ hãi, ta sẽ không giết cô, mục tiêu của ta chỉ có Vu Ni.”

“Anh nói thật?”

“Ừm.”

“Chỉ đối đầu với Vu Ni?”

“Ừm.”

“Buông tha cho những người khác?”

“Ừm.”

“Lời của ma quỷ có thể tin không?”, cô ta giống như hỏi ta, lại như đang hỏi chính mình.

“Tùy cô.”

Cô ta im lặng, tờ giấy vẽ vò thành một cục trong tay rơi xuống chân sau đó cầm bút lên vẽ lên giá vẽ, vẽ xong liền gỡ xuống cho ta, “Đây là bản đồ trong tổng bộ, Vụ Ni chắc là ở trong này, nhưng tôi không biết vị trí chính xác”.

“Không biết hẳn ta ở đâu, bản đồ cũng thành đồ bỏ đi”, ta nhanh chóng đốt nó thành tro bụi.

“Quá tự đại sẽ hại chết anh, đừng xem thường ông ta.”

Ta nhẹ nhàng cười, “Có câu nói quan tâm này của cô là đủ rồi, chuyện còn lại để ta đi làm”.

Cô ta hờ hững đứng đưng, vuốt ve chiếc nhẫn trên tay của mình, nói: “Cầm Phàm đem máy tiếp nhận đưa đến tay Hoắc Nhân Nhân, phía cô ta đã làm tất cả công tác chuẩn bị rồi, chỉ cần tôi khởi động phát xạ trang bị trong Sơ Tâm, thì có thể trực tiếp nối liền thành một đường tắt, thông thẳng đến tổng bộ”.

“Chiếc nhẫn đó, tên là Sơ Tâm?”

Cô ta hơi ngạc nhiên, như thể đang xác nhận nội dung câu hỏi của ta, hàm hồ đáp: “Ừm”.

“Không quên mong ước ban đầu, mới có thể thủy chung”, ta hiểu rõ, “A Tân, nó là tâm nguyện của cô đúng không?”.

Cô ta bất giác run rẩy một cái, rồi tức thì khôi phục bình thường: “Đúng, từ lúc năm tuổi vào Cục đặc phái ngày đầu tiên đó, tôi đã coi Vụ Ni là kẻ địch lớn nhất của mình, muốn lời ông ta ra, đòi lại tự do của tôi”.

“Cô rất thẳng thắn.”

“Bởi vì sự thẳng thắn của anh.”

Ta cho rằng ta và cô ta hiểu rõ về nhau, nhưng sự việc luôn không thể lường trước, không lâu sau, Mạc Tân cuối cùng đã thực hiện được ước mơ của mình rồi, tin là sau khi ngủ say trong cái gọi là thế giới trong mơ, cô ta sẽ hạnh phúc...

Ta xuyên qua một mảng xương cốt hoang vu, quái thạch lởm chởm, yêu thú qua lại thành đàn, màu đen tràn ngập, cuối cùng cũng đến nơi đặt Luyện Cốt Quạt, hang động âm u phủ đầy xương trắng, trời buộc dưới khóa sắt nặng nề chông chéo lên nhau, giò bộ đồ thẫm nhưng nhúc nháy đặc sắc, mùi hôi thối và chướng khí nồng nặc, trong hang thỉnh thoảng truyền ra tiếng gầm u buồn cổ quái nghe thấy mà ngỡ như mình đang ở trong mười tám tầng địa ngục lạnh lẽo, nỗi sợ hãi đâm vào mỗi một tác da thịt trên cơ thể.

Ta đi qua tầng tầng xương trắng chất đống, vào sâu trong hang, chân giẫm lên bậc đá ướt át đi đến bên đầm Nhược Thủy, bờ bên kia là tường đá, bên dưới tường đá có một đài hình vuông nhỏ, một thân thể nhỏ bé yếu ớt mất hồn, hai tay bị khóa sắt treo lên, hai chân rời khỏi mặt đất treo đứng ở trên tường đá, cậu ta gục đầu xuống, dường như đã mất đi ý thức.

“Phi Dục.”

Cậu bé bất động không trả lời.

“Ta lường trước không sai, Sở Tiêu Nhiên rất nghĩ cho cậu ta”, ta chậm rãi lên tiếng.

Cái đầu nhỏ khẽ động, cậu ta từ từ ngẩng mặt lên, thẳm hại, nhếch nhác, duy chỉ có đôi mắt tím thẫm nhuộm nỗi bi thương và thù hận lóe lên vẻ phức tạp.

“Sở dĩ ta không báo Tinh Hà giết ngươi, không phải là bởi vì nhất thời mềm lòng, là vì để cứu cậu ta, có lẽ bản thân ngươi cũng chưa phát hiện ra, Sở Tiêu Nhiên đã hạ chú thuật đối với ngươi, đặc điểm lớn nhất của Huyết Lệnh Chủ, dựa vào một loại ý trí mãnh liệt và ý niệm chủ quan, đập lên ước định cả đời, mà ý niệm của con người tồn tại vô hạn, tương ứng theo nó là loại chú thuật này sẽ vĩnh viễn đi theo người được nhận, cho đến khi già chết đi. Điều kiện ước định Sở Tiêu Nhiên thêm vào, đại khái là bảo vệ mọi thứ của ngươi, một khi mạng của ngươi phải chịu ngoại lực uy hiếp, Huyết Lệnh Chủ sẽ tự động kích hoạt, đem vật chí mạng toàn bộ bắn ngược lại, không cần tốn sức lực cũng có thể giết chết đối phương. Lại nhìn Luyện Cốt Quạt này xem, ngươi vào đã mấy ngày rồi nhưng vẫn không hề tổn thương, càng chẳng cần nói là biến thành một đồng xương trắng”, một sợi ngân quang cắt đứt khóa sắt, cậu ta rơi xuống đài phẳng, ta tiếp tục nói, “Mu bàn tay trái của ngươi, mảng ấn đồ thoát ẩn thoát hiện đó, chính là minh chứng tốt nhất”.

Cậu ta nằm trên đất ngơ ngác nhìn mu bàn tay, rất lâu không nói.

“Bây giờ ngươi gần như bắt từ rồi, tuy là chú thuật bảo vệ, nhưng cũng giống như một lời nguyện, nếu như ngươi muốn, ta có thể giúp ngươi giải trừ.”

Cậu ta đột nhiên nắm chặt tay lại, găng sức bỏ người lên, giận dữ nhìn ta, “Ta không giải, Tiêu Nhiên cho ta, cho dù là lời nguyện rửa ta cũng cam nguyện tiếp nhận, không cho phép người khác chà ạp”.

“Đây có thể là cơ hội duy nhất của ngươi.”

“Hừ, ngươi đừng uống phí tâm sức, ta muốn để lại cái mạng này, giết ngươi, giết Doãn Kiếm, giết tất cả các ngươi”, sự điên cuồng trong mắt cậu bé khiến người ta kinh hãi.

Mất đi Sở Tiêu Nhiên, cậu ta chỉ có thể dùng thù hận để lấp đầy thế giới trống rỗng của mình, ta thở than thở: “Phi Dục, báo thù có thể tìm ta, nhưng mà cậu giết Doãn Kiếm, chẳng khác nào đâm chính linh hồn của Sở Tiêu Nhiên một nhát dao, nếu cậu không muốn anh ta được an nghỉ thì đi giết đi! Ta thả cậu ra đi, tùy cậu muốn làm gì thì làm”, Lục Mang Tinh trên đài phẳng sáng chói rực rỡ.

“Làm bộ làm tịch, ta sẽ không cảm kích ngươi, cũng sẽ không buông tha cho Doãn Kiếm...”, lời vạch tội phần nộ của cậu ta bị hoa quang nhấn chìm.

Cảm kích? Ta tiếp nhận là thù hận, không hy vọng có người cảm kích ta. Sẽ không buông tha Doãn Kiếm sao? Kết luận bây giờ còn quá sớm, đợi đến khi cậu gặp anh ta, ắt sẽ hiểu rõ lời của ta...

Trên bầu trời Ma Cung, một chiếc nhẫn tán phát ra quang hoa màu vàng nhạt, một chùm tia sáng nhỏ bé xuyên thấu u ám nặng nề, như thể một ngọn hải đăng chỉ đường trong bóng tối, ánh sáng không còn có thể mang đến cho thế giới đen tối một chút an ủi nữa rồi.

“Tổng bộ ở vào trong khoảng chênh lệch nối liền các dị thứ nguyên, để thông đạo hoàn toàn mở ra cần một chút thời gian, từ từ đợi đi!” Mạc Tân thấp giọng nói, “Cùng uống cốc trà với ta không?”, mưa núi muốn đến gió đầy lâu, sắp sửa có chuyện không tốt xảy ra, ta muốn bình ổn tâm trạng trước, sau đó đi đối mặt.

Trên ban công yên tĩnh, ta và cô ta ngồi đối diện nhau, uống trà nóng, không nói chuyện.

“Hoa trà mỹ”, hai tay cô ta bưng cốc trà, đột nhiên phá tan sự tĩnh lặng.

“Có thích không?”, ta khẽ hỏi.

“Bi thương, có người thích sao?”, cô ta chăm chú nhìn cảnh hoa trong cốc.

“Vì sao nhất định là bi thương chứ?”

“Bởi vì không thể hạnh phúc.”

“Quá vô đoán rồi.”

“Bong bóng không nắm bắt được, có đẹp hơn nữa cũng chỉ là hư ảo.”

“Cô đang kỳ vọng?”

“Kỳ vọng... kết thúc giấc mộng bi thương”, khóe miệng cô ta khẽ mỉm cười, nụ cười quen thuộc, giống Ti Ti, rất đẹp, đẹp đến mê lòng, vì sao lại đẹp đến mê lòng? Phải đẹp để ngọt ngào mới đúng chứ!

Cô ta đặt chiếc cốc xuống, chậm chậm đứng lên, đi đến lan can, nhìn ra phía xa xa bất tận, kỳ vọng...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 6: Không Quên Ước Nguyện Ban Đầu, Nếu Như...

Kỳ vọng của A Tân...

Ta thấp thoáng phát giác ra được chút gì đó, bỗng thấy Vụ Ảnh vội vàng đi đến, oán hận phần nộ nhìn Mạc Tân bên lan can rồi lại thu lại ánh nhìn, “Dạ Lạc, Ngự linh sư tìm thấy cửa vào Ma Vực rồi, sắp sửa vào trong”.

“Ừm”, ta bình tĩnh đáp lại.

“Ngài nghe cho rõ ràng, Ngự linh sư sắp tấn công vào đây rồi, ngài còn nhàn tản thoải mái như vậy, còn có hứng thú uống trà với cô ta như vậy”, cô ta phần hận chỉ sang Mạc Tân khiển trách ta.

“Ma Vương đại nhân”, Thi Quý liền đi đến, trấn tĩnh hơn cô ta nhiều, “Xin ngài hạ lệnh”.

Ta đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nói ngắn gọn, “Tất cả giao cho người xử lý, trước khi thông đạo mở ra, không được để có bất cứ sơ hở nào”.

“Vâng.”

Thi Quý vừa ứng đáp, bóng lưng đứng thẳng của Mạc Tân khẽ run rẩy, ta thấy biểu cảm quái dị của Vụ Ảnh, trong lòng sinh nghi, chỉ trong thời gian chớp mắt, Mạc Tân nôn ra một ngụm máu, thân thể bất ngờ mềm nhũn đổ xuống.

“A Tân!”, trong lòng ta bất giác run rẩy, nhanh như bay đỡ lấy cô ta. Kỳ hạn kỳ quái của cô ta không phải là hôm nay, nhưng rõ ràng ta cảm thấy được sinh mệnh của cô ta có dấu hiệu biến mất.

Đột nhiên, ta đã hiểu rõ, là...

“Ha ha... ha ha...”, Vụ Ảnh phát ra một tràng cười lạnh, “Mạc Tân, cục diện thế này đều là do cô đang giữ trò quỷ, cô mê hoặc Dạ Lạc, làm nội ứng ở Ma Vực, dẫn đám Ngự linh sư kia vào, hừ, nguy trạng rất là tốt, đáng tiếc trăm lần cẩn thận cũng có một tia sơ hở, chút mảnh khóc nhỏ đó của cô mà muốn lừa tôi sao. Vụ Ảnh tôi là công chúa của Quý Vực, giết một người dễ dàng như trở bàn tay, cho dù cô cậy có Dạ Lạc bảo vệ, cũng vô dụng, có ngày hôm nay là đáng đời.”

“Vụ Ảnh”, ngữ khí của ta trở nên lạnh lẽo, công chúa Quý Vực kiêu ngạo, hách dịch, thật sự đã phớt lờ sự tồn tại của ta rồi, hoàn toàn không giống với Giai Đình. Nghĩ đến Giai Đình, ta nâng một tay lên, nặng nề phát xuống, một đạo ngân quang bay về phía Vụ Ảnh.

Cô ta kinh hãi ôm chặt lấy thân thể, mềm nhũn quỳ lên mặt đất, gương mặt vì đau đớn phần nộ mà trông méo mó: “Dạ Lạc, ngài muốn làm gì? Kẻ đáng chết là cô ta, không phải tôi, ngài mau dừng tay... mau... dừng tay...”, giọng nói từ từ biến thành yếu ớt, cuối cùng vô thanh nằm vật ra.

“Thi Quý, đưa cô ta xuống dưới, giao cho Diễm Trùy, Diễm Hồ”, ta lạnh giọng dặn dò.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui”, hần y lệnh lời cô gái trên đất rời đi.

Ta thuận theo ánh mắt nhìn xuống Mạc Tân sắc hương tiêu ngọc vẫn ở trong lòng, bỗng dưng thấy đau đớn.

“Tôi vẫn chưa nói cho anh biết, chỉ cần khởi động bất cứ một trình tự nào trong chiếc nhẫn, bọn họ sẽ có thể lần theo tung tích tìm được tôi”, cô ta yếu ớt mấp máy bờ môi.

“A Tân, ta bị cô cho một đòn rồi nhì.”

“Anh không hận tôi sao?”

“Không hận.”

“Vì sao?”

“Ta sẽ không hận ai, và cũng sẽ không yêu ai, không yêu thì sẽ không hận.”

“Dạ Lạc...”, cô ta lại lần nữa mỉm cười, đôi mắt trong trẻo dần dần khép lại, “Nếu như... tôi có thể sớm một chút... gặp được... anh...”.

“A Tân?”, ta dịu giọng gọi, nhưng cô ta lại không có cách nào mở mắt ra nữa, càng không thể đáp lại, ta thu chặt cánh tay ôm quanh cô ta, kê vào bên tai khẽ nói, “A Tân, ta tiễn cô nhé!”.

Trong thế giới mờ mịt, trà my màu trắng lất phất bay, thiếu nữ mỹ lệ im lặng dừng bước, duỗi tay phải ra, một cánh hoa lơ lững chậm chậm rơi vào lòng bàn tay, tuyết trắng sương đọng, cao khiết tổ nhã, cô ta nhìn ngắm đến đờ đẫn xuất thần...

“Thích không?”, ta nhẹ đỡ tay của cô ta lên, hỏi. “Dạ Lạc?”, cô ta rất kinh ngạc.

“Trả lời ta”, ta dịu giọng hạ lệnh.

“Bi thương...”, cô ta vô thức đọc ra.

“Nhất định là bi thương sao?”

“Đúng, bi thương”, cô ta ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt ta, “Bi thương của anh”.

Ta khép chặt hai tay của cô ta lại, nắm lấy cánh hoa kia, nói: “Là hạnh phúc của cô, đi đến thế giới tiếp theo tìm kiếm, thế giới trong mộng, hay thế giới thực sự sau khi giấc mộng qua đi”.

“Dạ Lạc, anh rất đẹp”, cô ta không để tâm, tiếp tục nói.

“Rất nhiều người nói như vậy.”

“Nhưng là lần đầu tôi nói với anh, vẻ đẹp đau thương của sự chân thực, vẻ đẹp cuối cùng, đẹp nhất thế gian.”

“Hình như... đúng vậy.”

“Tôi thích.”

“Cái gì?”

“Trà my”, tay trái phủ lên bàn tay phải nắm chặt, cô ta cười nhàn nhạt, “Bi thương, nhưng khắc cốt ghi tâm”.

Ta đột nhiên cảm thấy trái tim thật thoải mái, thư thái cười: “Câu nói đó, có thể nói hoàn chính không?”.

“Câu nào?”

“Nếu như... cô có thể sớm chút gặp được ta...”

“Dạ Lạc, nếu tôi có thể sớm chút gặp được anh...”, cô ta ngừng lại, hơi ngần ngại, thận trọng nói, “Quên rồi”.

“Vậy sao?”, ta nhẹ nhàng bỏ qua, không tìm hiểu sâu.

“Vừa rồi anh nói đi đến thế giới tiếp theo?”

“Ừm”

“Tôi chết rồi.”

“Ngủ say rồi.”

Cô ta hơi ngơ ngác, tiếp đó liền hiểu ra, khẽ hé môi, nói ra hai chữ, “Cảm ơn”.

Ta không khỏi ngạc nhiên, cảm thấy không quen lắm, thế nhân đều hận Dạ Lạc, ta đã quen với việc người khác hận mình rồi, mà cô ta lại cảm ơn ta... sao?

“Sau khi anh Tiêu Nhiên chết, tôi đau khổ muốn chết, quyết định sẽ không tin bất cứ người nào nữa. Dạ Lạc, tôi thu hồi lời nói trước đó, tôi tin anh, cho nên xin anh hãy thật bảo trọng, vạn sự cẩn thận, chỗ đó... tên quái vật không thể gọi hắn là người đó, rất nguy hiểm, anh... có thể thắng được hắn ta, đúng không?”, cô ta thử thăm dò.

“Ừm”, ta khẽ cười đáp, sống chết từng trải qua mấy lần rồi, cũng chai lì rồi.

“Tôi biết anh không phải người thường, Dạ Lạc, không có gì không chiến thắng được”, cô ta cười tươi rạng rỡ.

“Ừm”

“Sẽ còn sống?”

“Sẽ còn sống.”

“Được, vậy thì tạm biệt nhé.”

“Tạm biệt, A Tân.”

Thế giới trong mơ rất sạch sẽ, mong cô hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 7: Tranh Đấu Của Ai?

Trên bầu trời Ma Cung, một luồng sáng rực rỡ chói lòa, công phá tầm tối, đâm thẳng vào tầng mây vạn trượng, thông đến nơi chưa biết đến, xa xôi mà

lại gần ngay trong gang tấc...

“A Tân?”, Nhị Hoa nhìn vào phương hướng của chùm sáng lo lắt “Chắc chắn là Dạ Lạc đã cướp đi chiếc nhẫn của cô ấy, cường bức cô ấy làm gì đó rồi”.

“E là lành ít dữ nhiều”, Lê Tu suy đoán.

“Không hay rồi”, Trịnh Khiêm sắc mặt u ám, “Đó là đường thông đến tổng bộ, Dạ Lạc mở nó ra...”.

“Chúng ta tấn công vào Ma Vực, hấn chĩa mũi nhọn vào tổng bộ, cách nghĩ thật là giống với chúng ta”, Hoa Liên lạnh giọng nói, quét nhìn chúng yêu quây thành đàn ngăn chặn trước mặt.

Một bóng hình màu đen nhanh chóng quét qua, như đạn bay sao rơi, xuyên bắn vào quân địch, đao quang thiểm ảnh, rơi xuống khí thế như chẻ tre.

“Địch Siêu?”, Chi Mạn kinh hãi kêu.

“Gần đây anh ấy làm sao vậy? Dễ dàng kích động thế?”, một người bên cạnh thắc mắc.

“Là vì cô ta?”, Nhị Hoa đoán được.

“Địch Siêu đánh trận đầu rồi chúng ta cũng phải nhanh chóng hành động, ngăn cản Dạ Lạc”, Hoa Liên nói xong, triệu ra Vũ Điều đi về phía Ma Cung.

“Kế hoạch có thay đổi, trước khi Tự Quy đưa viện binh đến, chúng ta phải làm những việc này trước”, Trịnh Khiêm đầy đầy gọng kính, “Các vị, gắng hết toàn lực kéo dài thời gian, đừng để âm mưu của Dạ Lạc đạt được”, hễ thời gian đến, thông đạo có thể đóng lại cũng có nghĩa là ngày tận thế của Ma Vương đến rồi i.

Mấy chục Ngự linh sư lấy ít địch nhiều, mỗi người tự gọi ra thức thần của mình trợ giúp, lần lượt tấn công vào đám địch...

Địch Siêu đột phá tầng phòng tuyến cuối cùng, bị một trận sương đen ngăn cản đường đi. U My ngón tay phải kẹp một viên ngưng huyết ma tinh, miệng nở nụ cười tươi tắn: “Ai đó, vội vàng đi đâu vậy chứ? Món nợ lần trước các người còn chưa trả hết đâu”.

“Cút đi, ta không có hơi sức để ý đến ngươi”, anh ta mắt đầy vẻ lạnh lẽo, sát khí phùng phùng.

“Nếu như ngươi coi thường cô ấy, thì thêm một ta nữa đây”, Lang Duật Tà vác chiếc chùy không lồ nhảy ra du côn nói.

Đao sắc hiện ánh hàn quang, người đàn ông ánh mắt lạnh lẽo đang muốn ra tay.

“Địch Siêu”, Nhị Hoa chạy đến, “Bọn chúng giao cho tôi, anh mau đi cứu sư muội anh... và A Tân”.

Khóe mắt Địch Siêu liếc nhìn cô ta một cái, trong lòng hiểu ý, di chuyển thân hình, tốc độ nhanh như gió bỏ lại ba người mà đi.

“Này, thế này đã bỏ chạy rồi à! Cho rằng bản thân mình là ai, cũng quá không coi ai ra gì, ngông cuồng tự đại đó nhì”, Lang Duật Tà phát tiết, vô cùng không thoải mái gầm gào hét lớn, khua khoắc chiếc chùy lớn, đập ra một trận cuồng phong truy đuổi, bị quang sáng rực rỡ bay đến ngăn cản.

Nhị Hoa chặn ở trước mặt, lạnh lùng đối địch với hắn ta: “Muốn ngăn cản anh ấy, qua cửa của ta trước đã”.

“Ồ? Lại một kẻ không sợ chết nữa, Lang Duật Tà, chào hỏi cô ta cho tử tế”, U My lật tay chuyển động ma tinh, phun ra mấy cột nước, nhanh chóng thi triển hình thành lên hình chớp nhọn, nửa đường ngưng kết lại thành dùi băng, những chiếc đầu lớn sắc nhọn nhất tề đâm về phía cô ta.

Mấy phát đạn bắn ra trúng vào dùi băng, vụn vỡ là tã rải rác rơi vào đáy cốc. Lê Tu bay tới hạ xuống bên cạnh Nhị Hoa hỗ trợ, bên cạnh U My cũng xuất hiện thêm một cô gái áo trắng, Tuyết Yêu.

Lúc này năm người trong trận hỗn chiến đã bắt đầu không nói nhiều nữa, hai bên đều dùng hết sức mạnh của mình, khói lửa của cuộc cọ sát đã châm cháy một trận chiến hỏa, đến chết mới thôi...

Trịnh Khiêm giữa đường tiến về phía Ma Cung bị mấy khối đá khổng lồ từ trên trời rơi xuống chặn đường, buộc phải dừng bước, anh ta nhảy lên đỉnh một trụ đá nhọn, trầm lặng nhìn vào đối thủ của mình, Cửu Mục và Song Sát.

Hồ nước phía tây của Cốc Giang, Doãn Kiếm chăm chú nhìn khối lưu vực màu đen trên mặt hồ, nói với đứa trẻ bên cạnh: “Sau khi giết Dạ Lạc, cậu có thể đến lấy mạng ta bất cứ lúc nào”.

“Doãn Kiếm?”, Hàn Tiểu Trinh không kìm nén được thất thanh gọi.

“Hàn Tiểu Trinh, cô đã cứu tôi, tôi cảm ơn cô, nhưng xin cô đừng vì điều này mà ôm hy vọng đối với tôi, tôi không thể nào thích cô, đến đây, cô không cần đi cùng vào nữa”, lời của Doãn Kiếm rất lạnh, lạnh thấu vào trái tim của cô ta.

“Doãn đại thiếu gia, tôi biết rất rõ ràng... mình không với tới anh”, Hàn Tiểu Trinh kìm nén nỗi chua xót, quát cường nói, “Xin đừng hiểu nhầm, tôi muốn vào trong, bởi vì tôi là một Ngự linh sư thực tập, trừ yêu là trách nhiệm của tôi”.

“Hừ, Ngự linh sư”, Doãn Kiếm khinh bỉ, xoa xoa vào chiếc nhẫn ngọc thạch xanh da trời lên đầu ngón tay. Ngự linh sư, chẳng qua là đám đàn độn cuồng nhiệt sùng bái Vu Ni độc tài, không biết phản kháng còn vui vẻ hòa mình, cam nguyện bán mạng mình cho hắn ta.

“Sáu tên U Minh sử giả, thủ hạ của Dạ Lạc, người nào cũng mạnh, cho dù tôi cùng anh liên thủ cũng chưa chắc có thể tiếp cận được bọn họ, Đàm Tự Quy sắp đến rồi, đợi sau khi bọn họ đi vào, chúng ta hãy lặng lẽ bám theo, nhân lúc U Minh sử giả bận đối phó với Ngự linh sư, chúng ta tìm cơ hội giết chết Dạ Lạc”, trong đồng tử tím chứa đầy sự lạnh lẽo dị thường.

“Dạ Lạc...”, Hàn Tiểu Trinh thấp giọng lầm bầm, tâm trạng bất an, Phong Linh? Dạ Lạc? Ma Vương? Nghĩ thế nào đi chẳng nữa cũng thấy kỳ quái, luôn cảm thấy không giống, lúc đầu, Phong Linh... không giống người sẽ làm ra chuyện độc ác tàn bạo. Cô ta đột nhiên gấp gấp lên tiếng: “Doãn Kiếm, Dạ Lạc là...”, lời chưa kịp nói hết được cả câu đã bị ánh mắt lạnh băng của anh ta ép lui.

Khi Hoa Liên sắp đến được Ma Cung, phía trước đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt khắc sâu trong đầu óc suốt chín năm trời, một khắc cũng chưa từng quên đi, trong mắt dần ngưng tụ lại sương lạnh và sát ý, quét sạch đi sự yếu đuối vốn có.

“Âm Bách Sát.”

“Không dám, ngươi nhận ra ta?”, Âm Bách Sát cười nhạt.

“Hóa thành tro ta cũng nhận ra được”, Hoa Liên lạnh lùng đáp.

“Hừ?”, hắn ta dờ ra mấy giây, giống như đang rà soát trong ký ức, không có kết quả, “Người giết quá nhiều, không nhớ rõ ngươi là vị nào”.

“Lăng Trang chín năm trước, sau khi ngươi giết chết trăm người, từng làm trọng thương một thiếu niên.”

“Hình như là có chuyện đó, tiểu tử ngoan cố cứng đầu đó, à? Không phải là ngươi chứ?”

“Ngươi nhớ ra rồi?”

“Nhìn kỹ thì cũng có chút giống, tiểu tử đó diện mạo rất anh tuấn, lại vương vãi, cho nên ta ấn tượng hơn một chút. Không ngờ rằng ngươi chẳng những không chết, còn đẹp hơn trước”, Âm Bách Sát lời lẽ khinh蔑.

“Cảm ơn ngươi đã nhận ra”, Hoa Liên nhìn sang truyền tống đạo mở ra trên bầu trời của Ma Cung, trong lòng nghĩ, không diệt trừ hắn ta, mình không cam tâm, “Bây giờ không phải là lúc ôn chuyện cũ, ân oán giữa ta và ngươi, oán mệnh của loài người và yêu ma, vừa khéo giải quyết cả thể”.

“Đồng ý, dù sao ta cũng sẽ không để ngươi đi quấy nhiễu chuyện chính của Ma Vương đại nhân.”

Người đàn ông đẹp trai trên Vũ Điều khép hai ngón tay lại, dưới chân tản ra lam quang pháp trận, kéo đối phương vào trong trận tiếp theo đó chính là chế ngự...

“Có vẻ như không vô vị nhỉ, ta sẽ nghiêm túc độ sức với ngươi”, Âm Bách Sát thầm cười, yêu lực ngưng tụ lại ở hai cánh tay, bão táp cuộn lên nhanh như sấm vang chớp giật...

Ở một bên khác, Dịch Siêu oan gia ngộ hẹp gặp Viêm Ma, mắt thấy Di Tiên đi theo Dạ Ly vào trong thông đạo, liền gấp luôn phải tận thủ chết tiết này, mười hai năm trước, bản thân mình suýt chút nữa bỏ mạng trong tay hắn, bóng dáng áo đỏ lẫm lờ đó, chính là khởi nguồn cơn ác mộng của anh ta.

Viêm Đạc Hương hơi hé mắt ra, cẩn thận quan sát nốt ruồi đỏ trên mi tâm của anh ta, rồi nhìn lại khuôn mặt kia, chậm rãi hỏi: “Ngươi là... Dịch Siêu?”.

“Viêm Ma.”

“Ngươi đến để báo thù?”

Ánh nhìn của Dịch Siêu vượt qua hắn ta, nhìn sang bầu trời trên Ma Cung, đáy mắt có chút lo lắng khó che giấu được.

“Muốn qua đó?”, Viêm Ma khinh蔑 hỏi.

Dịch Siêu thần sắc lạnh lại, nắm chặt trường đao, kiễng chân bay lên đó, cách mục tiêu chỉ còn một bước chân, không thể để bị vướng lại chỗ này, không thể để cô ấy đi mất.

Viêm Ma khéo léo tránh đi, không ngờ Dịch Siêu không vội xuất chiêu, mà lợi dụng khe trống này, có ý đồ dùng một động tác lao đến hất rơi hắn ra. Viêm Ma nhìn ráy đỏ của anh ta, bên khóe miệng lóe lên nụ cười nguy hiểm...

Địch Siêu vừa mới lao ra xa mấy mét, đột nhiên sống lưng lạnh lẽo, sau người một luồng sát khí ép đến. Anh ta lập tức quay người, đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông áo bào màu đen tóc bạc, chém giết luồng khí thù địch sắc nhọn đang tấn công về phía anh ta.

“Âu Dương tiền bối?”, Địch Siêu ngạc nhiên.

“Tóc màu bạc, Âu Dương Lộ”, Viêm Ma mắt sắc bén, “Mười hai năm trước, có thể cướp được người đi dưới tay của ta, cũng chỉ có ngươi, ẩn sĩ tóc bạc thần bí nhất của Cục đặc phái”.

“Quá khen, người thần bí nhất của Cục đặc phái không phải là Âu Dương Lộ, ta không bì kịp được với Dạ Lạc, nhưng Dạ Lạc muốn đánh bại người đó, e là không dễ dàng đâu”, Âu Dương Lộ khuôn mặt sạch sẽ, trông vẫn trẻ trung, vẫn nhàn nhạt ý vị sâu xa, “Địch Siêu, tôi và Tự Quy đến giúp đỡ, đại bộ phận Ngự linh sư đã đến, có người phụ trách tìm A Tân, cậu mau đi cứu sư muội cậu đi. Lúc đầu là tôi đưa cậu đi, khiến cho hai sư huynh muội cậu ly tán nhiều năm, hôm nay, cô ấy bị Dạ Lạc mê hoặc, thực sự không nên, tôi cũng không trốn được trách nhiệm, nếu cậu còn ở bên cạnh cô ấy thì sẽ không xảy ra sự việc thế này...”, trong mắt lộ ra chút xiu áy náy, giọng nói chậm rãi mà bình tĩnh “Được rồi, tôi đối phó với Viêm Ma, cậu mau đi”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.12 - Chương 8: Buông Tay Từ Bỏ

Trên đỉnh đầu, vân quang hình ốc xoáy cuộn lên, thông đạo sao? Ta đang định đích thân thử nghiệm một cái...

Bên cạnh lóe hiện mấy phiến bạch quang kiểm ảnh và quảng mây tím, Áo Nguyệt, Tinh Hà hiện thân ở hai bên, chặn cho ta đòn tấn công gũg kìm từ hai đầu, chẳng mấy chốc, A Mộc, Hú, Toàn Cơ và Diệu Âm cũng xuất hiện bảo vệ xung quanh ta, Tiểu Ly cũng đưa Dĩ Tiên nhanh chóng bước lên đỉnh của Ma Cung. Địch ý trên mặt Dĩ Tiên dường như đã giảm đi rất nhiều rồi, Tiểu Ly đã nói gì đó với cô ấy?

“Đại ca, mở ra rồi”, Tiểu Ly nhìn lên thông đạo tỏ vẻ hưng phấn, bỗng thấy người đàn ông gần đó, nhú chặt mày lại, “Doãn Kiếm”.

Đúng vậy, vừa rồi hai người kẹp lại tấn công ta là Doãn Kiếm và Phi Dục, còn có một người khác, Tiểu Trinh! Khá là bất ngờ, nhưng nếu cô ta gia nhập vào Ngự linh sư, thì không có gì kỳ lạ nữa.

“Dạ Lạc, chuyện ngài làm, mười việc thì có tới chín việc rất xuẩn ngốc”, Tinh Hà không chút khách khí buột ra một câu.

Đúng, ngươi rất thẳng thắn, ta không tranh biện, không phủ nhận, ngươi chắc chắn cũng đã phát hiện ra Huyết Lệnh Chú trên người của Phi Dục rồi, và biết rõ dựa vào đạo chú thuật đó thì không giết chết nổi ngươi. Ta vốn không muốn giết cậu ta là sự thực, bởi vì, cậu ta chỉ là đứa trẻ vô tội. Tinh Hà, ta đã cho ngươi thời gian giải quyết là bản thân ngươi buông tay không dứt khoát, bây giờ thì đừng oán thán!

“Dĩ Tiên, cô dựa dẫm vào Dạ Lạc rồi?”, Doãn Kiếm lạnh lùng hỏi.

“Đúng”, Dĩ Tiên có ý lẩn tránh ánh mắt thăm dò của anh ta, đáp rất nhanh gọn, dứt khoát đến mức khiến ta hoài nghi: Bạn học Tiên Tiên buông lời muốn giết ta từ khi nào đã cùng một chiến tuyến với ta rồi?

“U Minh sư giả, Ngự linh sư không ngăn cản được các người”, Phi Dục hơi kinh ngạc.

“Đám người đó đâu xứng động thủ với bọn ta”, Toàn Cơ ngạo mạn coi thường, rồi chuyển thành oán thán, “A Kiếm, cậu cũng làm loạn bừa bãi cùng với bọn họ à, còn muốn tổn thương Dạ Lạc”, nâng tay lên che nửa khuôn mặt bị thương, “Uổng phí một lòng tâm ý của tôi đối với cậu, trời xanh không có mắt!”.

Liên quan gì đến trời xanh, nói chuyện càng lúc càng lạc đề, mọi người đều khinh bỉ nhìn cô ta.

Ta từ xa nhìn xuống chiến trường hỗn loạn, ngọn lửa ngút trời, khói mù dày đặc lan tràn khắp nơi, Huyết Ma đánh với người đàn ông đeo kính, người đàn ông bị Diễm Trùy, Diễm Hồ làm bị thương đó khôi phục nhanh như vậy sao? Hai Ngự linh sư liên hợp đối chiến với Tinh Triết, bọn Quỷ Khô, Hô Bệ Thù, Giới Sủy thể không thể ngăn chặn, huyết thủy phi ra, từng bộ tử thi tàn vỡ táng thân nơi đáy cốc của Ma Vực, tình trạng tàn khốc thảm hại...

“Dạ Lạc”, Doãn Kiếm âm u tàn nhẫn nhìn ta đánh giá, “Ngươi biết ta chỉ vì báo thù mà sống, thù của Tiểu Diệp, ta nhất định sẽ báo, cho dù phải chết chung với ngươi”, ánh mắt đó cứ như ta đã thành cá nằm trên thớt, dưới móng vuốt của anh ta, chỉ đợi bị băm vằm thành trăm mảnh.

“Dạ Lạc, mọi người đi trước đi, chỗ này để tôi và Tinh Hà ứng phó”, Áo Nguyệt bình tĩnh giục nói.

Ta vẫn thản nhiên như thường, đi về hướng ánh sáng truyền tới, không ngờ trước mặt rơi xuống một cô gái, thân mặc đồng phục trắng xanh da trời, vóc dáng cao ráo hoàn mỹ, khuôn mặt mỹ lệ, không chút khuyết điểm, tóc dài bay bay rủ đến eo, khoe mắt chân mày kiều diễm mà không lẳng lơ, khí chất yêu kiều thực nữ.

Bọn ta nhìn đối phương, trong mắt cô ta lóe lên một chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại: “Anh chính là người Mạc Tân nhìn trúng, Dạ Lạc?”, ngữ điệu rất bình thản, rất lạnh lẽo, nhưng rất thanh mát, trơn láng. Cô ta phát giác ra được ánh mắt có chút nghi hoặc của ta (không chỉ ta cảm thấy kỳ lạ, những người có mặt đều thấy vậy), tiếp tục nói, “Năm trước, cô ta sắp xếp tôi vào Cục đặc phái, bản thân lại chạy trốn ra ngoài tìm Dạ Lạc. Cô ta nói trên thế giới này, duy nhất có thể đối kháng với Vu Ni, ngoài Dạ Lạc ra không còn ai, cho nên, muốn đích thân tìm được anh ta, tham gia vào trò chơi lớn nhất trong cuộc đời. Một ngày trước, cô ta phái người đưa máy tiếp nhận đến, tôi liền hiểu rõ, vì tổng bộ ở chỗ cực kỳ bí mật cần phải có một con đường tắt, thông đạo có thể để Dạ Lạc trực tiếp đến nơi được”.

“Hóa ra, A Tân sớm đã bày xong bước cờ này rồi”, ta khẽ đáp, “Vậy điều kiện cô... đồng ý cô ấy vào Cục đặc phái là gì? Nhân Nhân?”.

Đến lượt cô ta lộ ra nghi hoặc, không đến mấy giây, nghe thấy Doãn Kiếm trách vấn: “Nhân Nhân, tại sao em lại đến chỗ này?”.

“Anh Kiếm!”, ánh mắt Hoắc Nhân Nhân đột nhiên sáng lên, đôi mắt tràn ra sự vui mừng khó kiềm chế vì gặp được người trong lòng mình, khi nhìn thấy Tiểu Trinh bên cạnh anh ta, bất giác ngưng trệ lại.

“Cô vào Cục đặc phái là vì cậu ta”, ta trả lời thay cô ta, A Tân nói cho cô biết, Vu Ni muốn giết Doãn Kiếm, chỉ có lật đổ Vu Ni, Doãn Kiếm mới có thể an toàn, mà sau đó, cô vẫn luôn nằm vùng ở Cục đặc phái, làm việc cho A Tân”.

Cô ta sững sờ nhìn sang Doãn Kiếm, lúng búng đáp lời: “Làm thế nào anh biết được?”.

“Nhân Nhân, từ nửa năm trước, em vẫn luôn ở trong Cục đặc phái?”, Doãn Kiếm thắc mắc, “Nhưng lần đó, em rõ ràng đã đến Cốc Giang, Tiểu Diệp còn tổ chức vũ hội cho em”.

“Vũ hội gì?”, cô ta càng kinh ngạc, nghi hoặc, “Sau khi về nước, em đã không đến Cốc Giang”, rồi đột nhiên nhớ ra, “Có thể... là A Tân, cô ấy đóng giả em?”.

“Đóng giả? Có thể học được giống như vậy sao?”, Doãn Kiếm cẩn thận nghĩ, đột nhiên tỉnh ngộ, “Chẳng trách... chẳng trách cô ấy lại nói ra những lời đó...”.

“Cô ấy đã nói gì?”, Hoắc Nhân Nhân cấp thiết hỏi.

“À, mọi người từ từ kể, ta đi trước một bước đây”, ta đứng lúc cắt ngang lời bọn họ, bước vào trong luồng sáng, tiếp tục đợi nữa, tình hình khó nắm bắt, sẽ dây dưa không ngừng.

A Mục, Hủ, Toàn Cơ, Diệu Âm, Tiểu Ly và Di Tiên theo sát, nhảy vào cửa truyền tống...

Phía sau, “Dạ Lạc...”, Doãn Kiếm và Phi Dục hét lớn, muốn đuổi theo lên đó, Áo Nguyệt và Tinh Hà nghiêm giữ ngăn chặn, biểu đạt bốn chữ: Đường này không thông.

“Anh Kiếm, Mạc Tân đã nói điều gì với anh rồi?”, Hoắc Nhân Nhân cố bám lấy vấn đề mà mình quan tâm.

“Dạ Lạc, người chạy không thoát đâu”, Doãn Kiếm cầm kiếm nhắm vào Áo Nguyệt, tùy ý phóng thích sát khí.

“Anh Kiếm!”, Hoắc Nhân Nhân cảm thấy sợ hãi, lớn tiếng thét lên, có ý thử gọi lý trí của anh ta về.

“Nhân Nhân, chỗ này không có chuyện của em, lùi sang một bên đi”, Doãn Kiếm nghiêm giọng hạ lệnh.

“Không, anh Kiếm, vì sao anh...”

“Doãn Kiếm”, Hàn Tiểu Trinh vô thức cất tiếng gọi.

“Giúp tôi một tay”, Doãn Kiếm đột nhiên lên tiếng yêu cầu, “Đưa cô ấy ra ngoài, đừng ngăn cản tôi”.

Cô ta nhất thời dờ dẫm, lập tức hiểu rõ: Anh ta không muốn liên lụy đến Hoắc Nhân Nhân. Tuy chẳng có được thứ gì, tuy trong lòng chua xót... nhưng vẫn không cách nào cự tuyệt được anh ta. Cô ta không kìm được tự cười nhạo mình, thật là kỳ quái, rõ ràng sẽ khó chịu, nhưng luôn giả như không có gì, cẩn trọng dè chừng. Nhưng mà, cho dù Hoắc Nhân Nhân có phải là vị hôn thê hay không, cô ta đều bảo vệ chu toàn, không chỉ xuất phát từ chức trách của Ngự linh sư còn cả... mạng người liên quan đến trời.

Hàn Tiểu Trinh quên mất một điểm rất quan trọng, bản thân mình chỉ là Ngự linh sư thực tập, mà Hoắc Nhân Nhân sớm đã là một thành viên trong Cục đặc phái, bị cô ta hất tay ra, phần nợ quá: “Cô là ai, dựa vào cái gì mà quản tôi?”.

“Cô ấy là bạn gái anh, lần trước trong vũ hội, sau khi em chủ động đề xuất chia tay, anh liền tìm một người kế tiếp”, Doãn Kiếm lạnh ta trả lời bừa bãi, “Biết rõ rồi thì rút đi nhanh, lập tức biến mất trước mắt anh”.

Lời nói của anh ta như mũi tên đâm vào trái tim, đầu Hoắc Nhân Nhân kêu ong ong, có cái gì đó phát ra tiếng vỡ nứt rất trong trẻo, từng đạo cắt vào, vô cùng đau đớn, máu ứa sôi, nghiêm trọng nặng nề, mắt nhìn vào đó, chỉ còn lại bóng dáng quyết đoán nhanh chóng lướt bay trong kiếm quang băng lạnh.

Hàn Tiểu Trinh cũng kinh hãi đến mức không biết làm gì, quá bất ngờ, bên kia Tinh Hà lần thứ ba giao thủ với Phi Dục và có một bóng dáng nữa lóe qua, lao vào trong lốc xoáy...

Thi Quỷ ở trước Ma Cung nhìn theo người đàn ông trung niên đang đi về phía mình...

“Gia chủ Hạ thị của nguyên Thu Mộc Viên, bây giờ là tổng chỉ huy của Cục đặc phái Hạ Trọng Toàn.”

“Đại lý chỉ huy cung, Thi Quỷ.”

“Ma Vương đại nhân đã đi đến tổng bộ của các ngươi, thân là chỉ huy cung đích thân lên tiền tuyến, phía sau trống không, không giống tác phong lãnh trong yên ổn cầu thắng lợi của ngươi.”

“Thật sự là đối thủ nhiều năm, có sự hiểu biết nhất định về ta, vậy thì nên biết ta sẽ không phạm sai lầm sơ đẳng như thế này. Tổng bộ sớm đã chuẩn bị nghênh tiếp Ma Vương rồi, các Âm dương sư bốn trăm năm trước đánh bại Ma Vương anh linh tề tụ, một trận chiến kịch liệt trước nay chưa từng có sẽ kéo ra bức màn, chỉ cần Vu Ni ở tổng bộ, Ma Vương lần này ắt diệt vong. Mà ta đến Ma Vực chỉ để cắt đứt với ngươi, kết thúc tranh chấp giữa yêu ma và loài người đã diễn ra liên tục hàng ngàn năm.”

“Tất cả đều là thế cục các ngươi giăng ra?”

“Trương kế tựu kế mà thôi, Mạc Tân bị các ngươi bắt đi, Vu Ni sớm biết cô ấy có lòng phản nghịch, vẫn luôn không thể hiện gì, và cố ý để cô ấy chạy trốn trong hoàn cảnh không khiến cho cô ấy hoài nghi, đưa bọn Dạ Lạc Ma Vương vào tổng bộ, chuyện này chỉ có Vu Ni cùng ta sắp xếp, tất cả các người đều bị che giấu, bao gồm cả Mạc Tân, cô ấy nhất định vẫn đang mừng thầm vì kế hoạch của mình, nhưng không biết tất cả nằm gọn trong tầm khống chế của Vu Ni.”

“Cô gái đó chết rồi.”

“Chết rồi? Trái lại cũng tốt, cô ấy sống sẽ càng đau khổ hơn, chết có lẽ là kết quả tốt nhất.”

“Hạ Trọng Toàn, ngươi biết vì sao Ma Vực cần Dạ Lạc trở thành Ma Vương không?”

“Vì sao?”

Thi Quỷ không đáp lời, chỉ nói nửa vờ: “Ngươi sẽ biết được, tranh đấu giữa người và yêu ma vĩnh viễn sẽ không kết thúc”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 9: Tư Tâm, Kẻ Đứng Sau Màn Thần Bí

Khoảng chênh lệch nối liền các dị thứ nguyên giống như không gian vũ trụ thu nhỏ, một tòa kiến trúc cỡ lớn hình dạng như tàu chiến yên tĩnh trôi nổi, từ từ di động, chậm rãi mà u tĩnh, yên lặng đến mức có chút cổ quái.

Bọn ta dừng lại trên cổng lớn trước công trình, cửa kim loại lớn màu trắng đóng chặt, từ ngoài nhìn vào thấy tổng cộng có ba tầng, dựa vào bản đồ Mạc Tân vẽ ra trong ký ức, tầng dưới cùng là trường huấn luyện, tầng giữa là phòng của các bộ phận, bao gồm, điều phái đặc biệt, điều tra tìm kiếm, an toàn cảnh báo, chế tạo nghiên cứu, y tế... một hệ thống tác chiến tuyến bảo vệ hậu cần, cơ sở hoàn chỉnh mà chu đáo, cửa chính nối liền từ tầng này, tầng trên cùng là đài điều khiển phòng chỉ huy và nơi cư yếu, là nơi lúc đầu Mạc Tân đã từng ở.

“Tiên Tiên, cô chấp nhận thỏa hiệp rồi?”, ta hỏi cô gái dừng cảm cùng đến đây.

“Dạ Ly đã nói hết cho tôi rồi, tôi không hoàn toàn tán đồng cách làm của anh. Tôi đến chỗ này là có tư tâm của riêng mình, bởi vì phải tiêu diệt được Vu Ni, mới có thể cứu được sư huynh tôi, trả lại tự do cho anh ấy, tôi chỉ muốn cứu anh ấy”, ánh sáng trong mắt cô ấy rất quyết đoán, ở phương diện nào đó, trong tính cách của Di Tiên thực sự tiềm ẩn một nhân tố đáng sợ, để đạt được mục đích, thậm chí không cần đến tính mạng.

Quả Nhiên Tiểu Ly đã kể không ít với cô ấy: “Là như vậy à? Nhưng sư huynh cô có hiểu được không?”.

Cô ấy sững sờ hai giây, không trả lời, thu ánh mắt về, dường như đang suy nghĩ, sau đó khẽ lắc bảnt “Anh ấy sẽ hiểu... sau khi sự việc này kết thúc”.

Ta bình thần cười, nói vào không gian hư vô: “Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ, ta vào trong đây, bên ngoài giao cho các ngươi trông giữ”.

“Đại ca, đệ đi mở đường”, ngữ điệu nói chuyện của Tiểu Ly không mang theo sự kích động ngang ngược như bình thường, đột nhiên thay đổi tính cách rồi?

Trong lúc ta đang cảm thấy lạ lẫm, cửa lớn đã nhẹ nhàng bị phá, cậu ấy không chút chần chừ, lặng lẽ đi vào. Haizzz, Tiểu Ly vẫn cứ là Tiểu Ly, tính cách lỗ mãng kích động vẫn không hề thay đổi chút nào.

“Dĩ Tiên...”, phía sau, một tiếng gọi nôn nóng vang lên.

Bọn ta vừa vào đến bên trong cửa thì dừng lại, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, là người nào đó của Dĩ Tiên!

“Tiên nha đầu, mau lại đây”, anh ta dừng lại ở bên kia cánh cổng, thần sắc quan tâm mà gấp gáp.

“Sư huynh!”, Dĩ Tiên ngỡ ngác, không ngờ anh ta sẽ đuổi theo, nhưng quyết tâm của cô ấy càng lớn, dứt khoát nói, “Dạ Lạc, mọi người đi đi, tôi ở đây ngăn cản anh ấy”.

Ta chưa phản đối, cô ấy đã chủ động đề đạt, có thể tưởng tượng ra được, nếu là A Mục, Hú, Toàn Cơ và Diệu Âm, bất cứ kẻ nào ở lại, kết cục của Định Siêu sẽ... khó tránh khỏi cái chết.

Thế là ta thuận theo cô ấy, dẫn bốn người tiếp tục đi về phía trước, kỳ quái, sao Tiểu Ly lại đi nhanh như vậy? Vừa bước vào đã không thấy đâu nữa.

Hàn Tiểu Trinh đưa Hoắc Nhân Nhân đã mất hết tri giác xuyên qua rừng cây dưới chân núi, tránh chiến trường giết chóc hỗn loạn, dòng xoáy màu đen vừa mới hiện ra, đứng trên pháp trận, Hoắc Nhân Nhân đột ngột tỉnh lại, dùng lực hất bàn tay đang dắt mình của Tiểu Trinh ra: “Cô và anh Kiềm có quan hệ gì?”.

“Tôi...”, Hàn Tiểu Trinh bị câu hỏi đột ngột này làm cho ấp a ập úng.

“Anh ấy có ý nói như vậy, có ý làm tôi tức, có đúng không?”

“Hoắc tiểu thư, anh ấy...”

“Anh ấy không thích cô, cô không phải là bạn gái của anh ấy.”

“Tôi...”, Hàn Tiểu Trinh đối diện với câu hỏi sắc bén của cô ta, không biết phải đáp như thế nào, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

“Tôi đã hai năm chưa gặp anh ấy rồi, trong ấn tượng của tôi, anh Kiềm là người con trai rất biết quan tâm đến người khác, tuy anh ấy có kiêu ngạo nhưng chưa từng nổi nóng lung tung, càng không nói với tôi những lời nặng nề như vậy, nhất định anh ấy có nỗi khổ tâm, bởi vì Cục đặc phái muốn giết anh ấy, bởi vì không muốn liên lụy đến tôi, liên lụy tiện tìm một cô gái để chộc tức tôi, muốn cắt sạch quan hệ với tôi, nhất định là vậy.”

Hàn Tiểu Trinh rất phản cảm đối với mấy lời “tùy tiện tìm một cô gái”, bản thân cô ta không phải là loại con gái tùy tiện đó. Cô ta có tự tôn, sau khi mẹ chết, dường như đã mất đi tất cả, duy chỉ còn lại chút tự tôn này, làm sao có thể để người khác khinh miệt. Cô ta bình thản nói: “Hoắc tiểu thư, cô tự tin là mình hiểu rõ anh ấy, thì không cần suy nghĩ quá nhiều, cũng đừng phụ sự vất vả của anh ấy”.

“Không cần cô dạy tôi làm thế nào, tôi yêu anh ấy vượt trên tất cả, vì cứu mạng của anh ấy, vì sự nghiệp và tương lai của anh ấy, tôi nguyện hy sinh rất nhiều người, thậm chí máu tanh, giẫm lên hết thi thể này đến thi thể khác để giúp anh ấy đứng lên đỉnh cao”, trong mắt Hoắc Nhân Nhân lóe lên sự tàn nhẫn u ám dị thường, quay lưng lại với Tiểu Trinh, “Tôi sẽ không rời xa anh ấy, nếu như cô sợ thì đợi ở bên ngoài đi, đợi tôi và anh Kiềm cùng nhau ra ngoài, cô muốn đi đâu thì đi, chuyện ngày hôm nay tôi sẽ không tính toán, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Hàn Tiểu Trinh không kịp nói gì, thấy cô ta chớp mắt đã biến mất vào lưu vực phía dưới, trong lòng lo lắng, vội muốn đuổi theo, không ngờ một con ác sát cầm đao xông ra. Cô ta nhanh nhẹn khởi động trình tự phòng hộ, chiếc nhẫn tuôn ra một quang trắn trên châu. Tiểu Trinh không bị chém vào chỗ hiểm, chỉ bị đao gió lòi đi, lùi ra xa mấy chục mét, rơi vào trong nước.

Một bàn tay to lớn kéo cô ta ướt lướt thướt lên, ngửi khí trời ghê: “Mỹ nữ, vẫn ổn chứ?”.

Hàn Tiểu Trinh ho ra mấy ngụm nước, không kìm được rung mình, hình như có người cứu cô ta ra, người này... trên người rất lạnh, lạnh băng, không chút độ ấm, giống như quần áo ướt sũng dính vào làn da.

“Nhan Kỳ, bây giờ không phải là lúc bắt chuyện tán tỉnh”, Bộc Dương Huyền thần thái lười nhác.

“Ai vậy?”, Ám Quyết phân tách từ ác sát chăm chú nhìn năm nam một nữ đột ngột xuất hiện trên mặt hồ.

“Yến Đê cốc”, Long Hoàn trả lời đơn giản.

“Yến Đê cốc?”, Ám Quyết cười nguy hiểm, “Bảo địa Vạn Yêu Vương mấy lượt muốn có được, phí hết tâm tư cuối cùng chẳng thu được gì, còn đền cả tính mạng của mình. Các người đến đây, muốn nhân lửa cháy đánh cướp sao?”.

“Người không cần phải biết”, Thập Tam Yến trầm lãnh nói, đầu ngón tay quét ra một sợi minh quang, không đợi nhìn rõ tình hình trước mắt, ác sát biến thành một bãi dịch thể đặc sệt kinh tởm.

Hà Tiểu Trinh kinh hãi: Giết nhanh chóng! Những người này... Yến Đê cốc là cái gì? Có thể tự do đi lại trên mặt nước, bọn họ không phải người bình thường.

“Thật kém cỏi”, Nhan Kỳ khinh miệt.

“Chỉ là một phân thân, không đáng nhắc đến”, Thập Tam Yến đi ra mấy bước, nhìn sang cô gái cổ trang diễm lệ, “Công chúa”.

“Nhan Kỳ, đưa cô gái kia cho Ca Dư trông nom”, Bích Nhu nhàn nhạt dặn dò.

“Công chúa, đợi tôi với...”, không trung bỗng nổ vang, Hồng Nhi cứ vậy mà đến, chặn cô gái lại thỉnh cầu, “Công chúa, tôi cũng muốn đi, tôi muốn đi tìm Tiểu Linh Đương, tôi muốn hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc cô ấy có chuyện gì giấu chúng ta, mọi người đều bị sao vậy? Vì sao chúng ta phải đối địch với cô ấy? Cô ấy là ân nhân của Yến Đề cốc mà...”.

“Hồng Nhi, ta không muốn nhắc lại lần thứ hai, quên Phong Linh đi, cô ấy đã không phải là Tiểu Linh Đương, cô ấy là tà ma Dạ Lạc”, Bích Nhu nghiêm giọng quát, “Ca Dư, ở đây trông chừng cậu ta”, rồi khua tay áo, rắc ra một màn sương xanh, cậu bé kêu gào bỗng mềm nhũn đổ xuống, nổi trên mặt nước, “Thập Tam, Nhan Kỳ, Bộc Dương, chúng ta đi”.

“Đợi...”, Hàn Tiểu Trinh bị Nhan Kỳ ném vào trong lòng Ca Dư, mới phát ra được một âm tiết, năm người kia đã không thấy đâu.

“Xin hỏi, cô... cô không sao chứ?”, Ca Dư dè dặt hỏi, chạm đến cơ thể ấm mềm của cô ta, trong lòng bỗng sinh ra chút căng thẳng.

“Ồ, ừm, không sao”, cô ta máy móc đáp lại, “Các anh... quen biết Phong Linh?”.

“Cô cũng biết cô ấy?”

“Tôi và Phong Linh là... bạn học.”

“Ồ, bạn học à!... Bạn học?”

“Á... đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét...”, Hồng Nhi không phục, ngẩng đầu kêu than, hờ hết xong, khuôn mặt vùi vào trong nước, thổi ra bọt khí...

Bên trong Cục đặc phái vô cùng rộng rãi, như đi vào một thế giới khác, chỉ đại sảnh ở trung tâm đã lớn gấp hai, ba lần sân bóng đá, đèn sáng trắng như tuyết chiếu lên mỗi một góc tối, giống như màu sắc của trà my, cô gái duyên dáng trong sảnh khiến nơi đây càng thêm sinh động.

“Iris”, Hú quen đường thuộc lối cất lời chào hỏi.

“Các người thật sự đến rồi”, trên mặt Iris rất bình thản, “Hú, lần trước cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng mà, đừng ở đây thôi”.

“Đừng khách khí, cô đang đợi bọn tôi?”

“Lúc đầu khi nghe Vu Ni nói, tôi không tin, bây giờ không thể không tin rồi, A Tân lại phản bội”, tay trái cô ta giơ ra một chiếc hộp vuông đen, kích thước bằng bàn tay, “Còn lại dụng cụ tin tưởng của Cẩm Phàm đối với cô ta”, năm ngón tay vịn chặt, ẩn chứa sự bi phẫn cực lớn, bảo thạch màu đỏ điểm sáng, chiếc hộp chớp mắt đã vỡ tan thành bột.

“A Tân chưa từng phản bội”, ta mở miệng biện giải, thấy cô ta đột nhiên dừng lại, tiếp tục nói, “Cô ấy chưa từng phản bội lại lòng mình, nguyện ước ban đầu chính là hướng đến tự do, một con người vẫn luôn kiên trì đến cùng”.

“Anh nói cái gì?”

“Mỗi một người đều có quyền lựa chọn cuộc sống cho mình, A Tân cũng là người, một cô gái bình thường, không phải là công cụ, là con rối.”

“Anh đừng có làm đảo lộn đúng sai nữa, Ngự linh sư vì bảo vệ con người mà đấu tranh với yêu ma, vinh quang thần thánh, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, dự báo và quyết đoán của A Tân đã từng cứu rất nhiều người, cô ấy không thể gạt đi những điều này, gạt đi trách nhiệm và tin ngưỡng của bản thân mình.”

“Cô không phải là cô ấy, làm sao có thể đoán được cô ấy muốn điều gì? Không, bọn cô trước nay chưa từng hỏi đến cảm nhận của cô ấy, chỉ đem cách nghĩ của bản thân mình áp đặt lên cho cô ấy, và cho rằng đó là điều cô ấy cần. Các cô ấy à, A Tân thông minh như vậy, làm sao có thể không hiểu rõ? Trong lòng cô ấy biết rất rõ, không muốn mình trở thành công cụ của Vu Ni”, ta đang chậm chậm nói, đột ngột chuyển lời, “Iris, nói cho tôi đi, kẻ đứng sau màn thần bí kia, Vu Ni ở đâu?”.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.12 - Chương 10: Trận Tuyệt

Địch Siêu nhìn sang Lương Dĩ Tiên, ánh mắt lạnh lùng, vừa lo lắng vừa đau lòng: “Lương nha đầu, Dạ Lạc đã làm gì em rồi? Em mau đến đây, anh là sư huynh, sư huynh nhất định sẽ bảo vệ em, mau đến bên phía anh đi, mau đến đây! Em còn đang do dự điều gì? Nếu như có nỗi khổ thì có thể nói ra, sư huynh nhất định sẽ giúp em”.

Nếu như là trước đây, cô ấy sớm đã nhào vào trong lòng anh ta, nhưng bây giờ, không phải không cảm động, chỉ là càng cảm động, cô ấy càng không thể làm vậy, bởi vì phải kiên định quyết tâm cứu vớt anh ta, cứu sư huynh của mình quay lại, cứu hoài niệm duy nhất của cô ấy quay lại.

“Xin lỗi sư huynh, đợi sau khi tất cả kết thúc, anh sẽ hiểu rõ cách làm của em. Em không thể mất anh một lần nữa, vẫn luôn... vẫn luôn muốn nói với anh... rất muốn nói với anh...”, Dĩ Tiên trong lòng đang rối bời, nhưng vẫn cực lực đè nén nỗi đau khổ, bình tĩnh nói, “Em tự nguyện đi cùng với Dạ Lạc, anh ta không có làm gì em cả”.

“Không, em nói dối, là anh ta bức em, đúng, chắc chắn là Dạ Lạc, có phải hắn ta đã hạ chú gì đó lên người em, ép buộc, điều khiển em không? Tiên nha đầu, đừng sợ, em đến bên cạnh sư huynh, sư huynh giúp em giải thoát khỏi hắn ta, thoát khỏi sự khống chế của hắn ta, anh bảo đảm nhất định nói được làm được, em mau đến đây, mau đến đây đi.”

Cô ấy chỉ cảm thấy phòng tuyến của mình sắp đến bờ vực sụp đổ, suýt chút nữa thì không kìm nén được mà bật khóc như mưa, cắn răng tàn nhẫn nói: “không có ai ép em, nói nhiều cũng vô ích, em sẽ không để anh vào quấy rối cục diện đâu”.

“Nha đầu!”, Địch Siêu khó tin, không kìm được tăng thêm trọng âm, “Nha đầu, em tỉnh táo chút đi, Dạ Lạc là Ma Vương, em là Âm dương sư, trách nhiệm của em là diệt yêu trừ ma, không phải là bảo vệ hắn ta”.

“Nên tỉnh táo lại chính là anh, anh biết rõ là ông nội phản đối Vu Ni, nhưng vẫn khom mình trước Cục đặc phái, là anh quay lưng lại với di chỉ của ông nội trước, bây giờ có thể đối kháng với Vu Ni chỉ có Dạ Lạc, em tuyệt đối không để anh làm hỏng chuyện”, thái độ của cô ấy kiên định, vừa nói, trong tay vừa rút ra mấy tờ linh bùa.

“Nha đầu, anh không muốn động thủ với em, càng không muốn làm em bị thương, nhưng mà em chịu sự chi phối của Dạ Lạc quá sâu, anh chỉ có thể...”, anh ta giờ trường đao trong tay lên, nhắm chuẩn về phía Dĩ Tiên, gắng gượng nói ra bốn chữ, “Tha thứ cho anh...”, nhất định phải cứu em.

“Đừng coi thường người khác, em không dễ dàng thua anh như vậy đâu”, cô ấy nhanh chóng kết ấn, linh phù rơi xuống hai bên cạnh, hóa thành song đao hình cong, tập trung tinh thần phòng bị công kích của đối phương.

Địch Siêu thần sắc ngưng đọng, di chuyển về phía cô ấy cực nhanh, Dĩ Tiên chuyển tâm chú ý, một khắc không dám buông lỏng, đột nhiên thoáng một cái, bóng người trước mặt đã không thấy đâu nữa! Trong lòng cô ấy căng thẳng, cảnh giác cảm nhận khí tức xung quanh, khỏe mắt đột nhiên có một đường sáng lóe qua, giờ lưỡi đao trên cánh tay phải lên, chém về phía sau.

“Peng”, tiếng kêu chói tai vang lên, Địch Siêu có chút bất ngờ: “Nha đầu, em thay đổi rất nhiều rồi”.

“Đúng, từ khi anh ra đi, em đã quyết định thay đổi bản thân mình, bởi vì không còn có sự bảo vệ của anh nữa.”

“Nha đầu, đi cùng anh đi! Rồi khỏi bọn họ, anh sẽ bảo vệ em cả đời, giống như trước đây.”

“Em rời khỏi bọn họ, anh có thể rời khỏi Cục đặc phái không?”

“Đây là hai chuyện...”

“Có thể vẫn là không thể?”

“... Nơi này cần có anh, hơn nữa, cho dù anh muốn đi, cũng không đi nổi...”, bởi vì Vu Ni không cho phép kẻ phản bội chạy trốn tồn tại.

“Vậy thì em cũng sẽ không rời khỏi bọn họ, Dạ Lạc và Dạ Ly cần em”, cho dù muốn chạy thoát cũng không chạy thoát nổi, bởi vì Hệ Hồn Vũ của Dạ Ly.

“Nha đầu...”

Cô ấy bắt lực cười khổ: “Sư huynh, em sẽ dùng toàn lực để đấu với anh, muốn qua được, thì phải giẫm lên thi thể của em mà qua”, lời vừa nói xong, thân thể cô ấy bật lên, lùi về phía sau, rơi xuống trên chiếc cửa, Dĩ Tiên vội tung cước đá chân, khua chém lưỡi đao cong sắc bén về phía anh ta...

Hai người nằm mơ cũng không ngờ được rằng, họ sẽ có một ngày như thế này, đều vì muốn cứu đối phương ra khỏi biển khổ, rõ ràng một lòng nghĩ cho đối phương, vì sao mà đao kiếm tương tàn như vậy?

“Iris, nói cho tôi đi, kẻ đứng sau màn thần bí kia, Vu Ni ở đâu?”

“Dạ Lạc”, ánh mắt cô ta có chút xảo trá, “Anh không tìm được ông ta đâu. Phản bội chính là phản bội, không cần tìm cớ để giữ bó, lỗi lầm A Tân phạm phải, tôi rất đau lòng, nhưng nếu như giết anh rồi, thì có thể bù đắp được sai lầm của cô ấy, rửa sạch tội của cô ấy, trả lại cho A Tân sự trong sạch”.

“Vưu Ni nói vậy?”, ta bình thản hỏi.

“Đúng”, cô ta chậm chậm nâng cao bàn tay phải, đưa qua đỉnh đầu ánh sáng màu đỏ tự lại trên trần nhà, trong sảnh vốn dĩ trống không, đột nhiên hiện ra hơn chục người, tản ra rất rộng, bao vây bọn ta.

Chẳng trách cả quãng đường đi đều thoáng đảng không trở ngại như vậy, chỉ có một số chướng ngại nho nhỏ, dẹp tan rất thuận lợi, thuận lợi như vào chỗ không người, cạm bẫy thật sự chôn ở phía sau.

“Hắn là Ma Vương?”, có người lên tiếng hỏi.

“Nghe nói cũng là Dạ Lạc”, một người đáp.

“Cuối cùng cũng lọt lưới, hắn chạy không thoát đâu.”

“Ma Vương Dạ Lạc, một mũi tên trúng hai con chim à, có thể triệt để giải quyết được oán mệnh hàng ngàn năm.”

“Chiêu mời vào bình này của Vưu Ni có thể gọi là cao minh.”

“Các vị tiền bối, phần còn lại nhờ và các vị rồi”, Iris cung kính nói.

“Còn phải nói sao, tề tụ anh linh của bốn trăm năm, là then chốt diệt trừ Ma Vương, bắt đầu thôi.”

“Cái đám này, cuồng vọng tự đại thật khiến người ta bức hỏa, không cho bọn họ thấy chút sắc mặt thì không biết bản thân mình là ai”, A Mục tóm lấy lưới hải, khi nuốt son hà.

“Dạ Lạc, tình hình không được tốt lắm”, Toàn Cơ giống như cảm ứng được nguy cơ, nhìn xung quanh những người kia trong quảng sáng màu vàng kim hiển hiện rất nhiều thức thần hình người, mặc áo choàng màu trắng viền vàng giống nhau, tán phát ra linh lực phùng phùng bức người, “Ngài đi tìm con mực gì đó kia trước đi, chúng tôi chơi đùa với đám chim vỡ bể ngoài vàng ngọc này, hình như rất thú vị”.

“Toàn Cơ, bọn họ là Âm dương sư bốn trăm năm trước đã đánh bại Ma Vương”, Diệu Âm bung quả cầu sáng trắng bạc, khuôn mặt nhỏ vô cùng nghiêm túc, “Không thể xem thường”.

“Người đầu thắng được thần sao? Buồn cười thế!”

“Toàn Cơ, Dạ Lạc đại nhân sau khi được định là tà thần, thần vị của chúng ta cũng không còn nữa, trước mắt vẫn là tà ma”, Hủ có lòng tốt đội cho cô ta gáo nước lạnh, “Bốn trăm năm trước có tiền lệ, người đầu được thắng ma”.

“Cần anh nhắc nhở sao?”, Toàn Cơ lông mày dựng ngược, “Hừ, cho dù bị hạ cấp thành ma, đầu có yêu ma bình thường nào so sánh được với chúng ta”, sau đó rất tự sướng vỗ tay một cái tán thưởng, “Giống như ta và Dạ Lạc, trời sinh ra đã tán phát ra vẻ tôn quý khí chất vương giả, phong độ tự nhiên, mỹ lệ thánh khiết, đáng vẻ cao ngạo, mê lực tỏa ra không gì ngăn cản được, khiến chúng sinh vì đó mà kính ngưỡng tôn sùng, ai có thể không phục? He he...”.

“...”, mọi người cùng lườm cô ta.

“Những lời này chôn giấu trong lòng là được rồi, đừng kéo ta xuống nước”, những tính từ đó nghe quá châm biếm, ta duy trì bình tĩnh, “Ta đi tìm con...

đây”, suýt chút nữa sa đà vào trong lời của cô ta, gọi Vưu Ni thành con mực.

Ta mở ra đôi cánh bạc, lao thẳng lên trần nhà, Vưu Ni thần bí, ta rất muốn biết người đang ở chỗ nào, xuyên qua cách trở của hư thực, kim đồng hồ lãng quên ở một đầu khác khuấy động, chờ đợi trời đi.

“Muốn chạy?”, khóe mắt Iris lóe qua ánh sáng lạnh, mấy sợi liên nhãn màu đỏ bay đến phía ta, giữa đường bị Hủ chặn lại.

Anh ta tay phải cầm nghịch ma trượng, tay trái tóm chặt mấy sợi xích đỏ, ôn nhã nói: “Iris, tôi vô ý làm bị thương cô, đặc tội rồi”.

“Dạ Hủ, tôi sớm nên nhìn rõ bộ mặt thật của anh.”

Dưới bài bố của các Âm dương sư, chớp mắt, kim quang lan tràn khắp nơi, ảo hóa thành vô số trường long di chuyển, tiếng rống kêu đinh tai như đến từ cửa trùng thiên ngoại, chấn động lòng người, khí thế oai nghiêm giống như một công trình vĩ đại đẹp đẽ lạ thường, uy hiếp trời đất, kinh hãi quỷ thần, như phán quyết cuối cùng của ngày tận thế, mang theo khí thế của chính nghĩa, trừ tà ác nhân gian, khiến cho yêu ma quỷ quái nghe thấy mà kinh sợ, bó tay chịu bị hủy diệt.

Quần long cùng nhau từ bốn mặt hướng đến tấn công ta, kim quang dần lan ra, cản đường, giằng co nhau với ngân quang sáng dụ. A Mục, Hủ, Toàn Cơ và Diệu Âm đồng thời nhảy lên không trung, giúp ta công phá phong tỏa, nhưng bị Đằng Long từ trên cao lao xuống dưới, cuốn vào trong trận chiến...

“Dạ Lạc chạy rồi”, bên dưới có một tiếng hô lớn.

“Chết tiệt, chẳng có cách nào nữa, giải quyết bốn người này trước đã.”

“Dạ Lạc, đi tóm con mực đó ra ngoài cho tôi chiên nhé”, giọng nói của Toàn Cơ bị nhấn chìm vào trong tiếng rỗng gầm ầm vang.

“Toàn Cơ, đừng lo đến con mực, đối thủ của chúng ta là bọn họ”, A Mực nhiệt huyết cuộn cuộn, “Âm dương sư bốn trăm năm trước, đánh một trận cho hả đi!”, một đao quét ngang, như sấm chớp vạn trượng.

“Hú, trên người anh?”, Diệu Âm truyền âm nhắc nhở trong đầu.

“Ồ, không chú ý một chút”, Hú nhìn vào cánh tay phải bị liên nhẫn màu đỏ cuốn lấy, có ý xin lỗi cười cười, “Cô ta cũng không phải là không biết lý lẽ, lập trường khác nhau, thôi bỏ đi vậy”.

“Thấy mỹ nữ chăm chú nhìn anh, ngọc luôn rồi sao?”, Toàn Cơ nhạo báng.

“Không có”, Hú bình ổn trả lời.

“Haizz, mọi người có thời gian tán gẫu, chi bằng nghĩ thêm cách xem làm thế nào thoát thân đi”, Diệu Âm thật chẳng biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.12 - Chương 11: Đối Thủ Mạnh Nhất

Không phải là con người, lại có quan hệ với con người... là cái gì? Ta nghĩ mình đã tìm ra được đáp án rồi. Một nơi, mỗi con người đều có thể vào được, cũng đều không thể vào được, bởi vì không ai biết được sự tồn tại của nó, nhưng nếu như biết rồi...

Không gian còn sâu hơn dị thứ nguyên, khe hở ở bên trong khe hở, ám bên trong ám, vùng đất diệt tuyệt của ánh sáng, hư không, vắng vẻ, thâm u.

“Dạ Lạc”, bốn phương tám hướng truyền đến thanh điệu nhẹ dịu, “Đội người rất lâu rồi”.

Giọng nói này, tại sao nghe lại quen như vậy? Trong đầu ta đột nhiên lóe hiện linh quang, không phải chứ...

Phía trước, một điểm lửa sáng lấp ló, giống như có ai đó cầm lửa đi đến vậy, càng lúc càng gần, nhưng không nhìn thấy được khuôn mặt sau ngọn lửa, hoặc là nói, không có ai cầm chùm sáng đó cả. Nó hoàn toàn tự mình bay đến, giống như quỷ hỏa của u di, từ xa mà đến, dần dần phóng to, cuối cùng hình thành một bóng người, bóng người mơ hồ, cùng với bước chân chậm rãi có tiết tấu càng lúc càng rõ ràng.

Ta bất giác sờ sờ mấy giấy, từng giả tưởng đến rất nhiều tình huống, duy nhất có cảnh tượng này, trong nháy mắt khiến ta hoảng hốt, hư giả của sự thực, có lúc, ánh mắt sẽ lừa người ta.

Trước mắt... là ta? Giống y như đức! Vụ Ni nguy trang thành một Dạ Lạc khác sao? Thêm vào đó, giọng nói kia, phải khen là sự phục chế hoàn mỹ, không chút khuyết tật, khiến ta đột nhiên sản sinh ra một cảm giác không đúng, Dạ Lạc thực sự là hấn ta, không phải ta.

Cảm giác... rất kỳ diệu!

“Vụ Ni?”

“Dạ Lạc.”

“Người thích biến thành hình dáng của người khác?”

“Hình dáng của bất cứ người nào đều là hình dáng của ta.”

Cảm giác... rất kỳ quái! Mọi người có thể tưởng tượng bản thân mình đang tự nói tự nghe với bóng dáng của mình trong gương.

“Có thể trả lại Tiểu Ly cho ta rồi.”

“Dạ Lạc, người thật ngây thơ!”

“Tùy người nói ra sao thì nói, người muốn tìm là ta, chuyện không liên quan đến đệ đệ ta.”

“Đệ đệ? Người có coi cậu ta là đệ đệ không?”

“Người muốn nói cái gì?”

“Thử hỏi người anh trai là người đây có làm tròn chức trách không? Tiểu Ly luôn vì người, nhưng mà người không chỉ một lần khiến cậu ta lạnh lòng, vô duyên vô cớ bị đại ca mình tin tưởng nhất phong ấn, muốn đòi công bằng cho người, nhưng lại bị người giam cầm, muốn bảo vệ người không bị tổn thương, lại bị người trách cứ, sợ mất đi người, đưa ra lời khuyên tốt, người lại hết lần này đến lần khác làm trái ngược lại, tổn thương trái tim của cậu ta, cũng không làm điều cậu ta muốn, Tiểu Ly muốn một người ca ca thế nào, người thật sự hiểu rõ sao?”

“Ta trình trọng nói cho người biết, ta hiểu rõ Tiểu Ly hơn bất cứ người nào, cho nên, đệ đệ của ta chỉ có thể là của ta, không phải là của người khác”, ta nhanh nhẹn hiện ra kiếm của Thẩm phán, khẩu khí nhàn nhạt mà lạnh lẽo, “Được rồi, trả đệ ấy cho ta đi!”.

Hắn ta khẽ cười mấy tiếng, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh kiếm của Thẩm phán khác! Có nhầm hay không vậy, vũ khí cũng phục chế giống như đúc, nhớ lại lúc đầu, vì thanh kiếm này, ta suýt chút nữa đã bỏ mạng nơi hoàng tuyền.

“Dạ Lạc, tự vấn lòng mình xem, người thật sự không mảy may áy náy sao?”

Quá đáng đối với Tiểu Ly như vậy, người vẫn có thể an tâm thoải mái sao?”

“Ta thực sự đã làm sai không ít, nhưng mà những điều này chẳng liên quan gì đến việc có an tâm thoải mái hay không. Ta chỉ biết Tiểu Ly cần ta, ta sẽ không rời xa đệ ấy, chỉ đơn giản như vậy”, thân kiếm rực rỡ tràn lên ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, trong không gian hắc ám trông càng rạng rỡ chói lòa hơn.

Hắn ta thấp giọng cười lạnh, giờ kiếm lên cao, mũi kiếm bắn lên bầu trời một luồng ánh sáng, lập tức tuôn ra quang vân màu vàng kim, một chiêu xử phạt, Văn Diệt, tuyệt chiêu cũng có thể bị lấy trộm? Thế đạo gì vậy? Ta như thế nhìn thấy mọi mặt của bản thân trước đây, tái hiện hồi ức trực tiếp sao?

“Người nghĩ quá đơn giản, cậu ta không cần người, mà cần một người anh trai có thể khiến cho cậu ta cảm thấy kiêu ngạo, tự hào. Dạ Lạc, nhìn bộ dạng của bản thân mình bây giờ đi, yếu đuối bất lực, không có chí lớn, tầm thường nhỏ nhen, cam chịu sa đọa, đệ đệ của mình cũng chẳng bảo vệ nổi, còn nói cần cái gì chứ? Người có tư cách gì làm anh trai cậu ta?”

Từng câu chất vấn lạnh lùng, nói ta vẫn có thể duy trì được bình thường, bình tĩnh không có biến động gì là giả, đặc biệt là câu nói “Người có tư cách gì làm anh trai cậu ta?”, trái tim ta đột nhiên thất đau, giống như bị đâm cho một nhát đao, còn đau hơn hàng ngàn lần so với vết thương do ngân tiễn phát tác.

Đúng lúc ta đang phân tâm, quang vân tập trung trên đỉnh đầu bắn xuống vô số gai sắc thiêu cháy, đâm linh hồn đâm thành nghìn khe trăm lỗ, mỗi một mũi kim đều nóng bỏng đau đớn, khiến người ta đau không muốn sống, cực hình thiêu đốt không sót lại chút gì.

Ta vô thức vung kiếm ngăn cản, miễn cưỡng duy trì được một trận, vòng tiếp theo, thế tấn công càng lúc càng dày đặc, cánh tay, thân trước và sau lưng ta đã bị rạch ra mấy chỗ, cảm giác đau đớn của ngọn lửa nóng bỏng trực tiếp ăn sâu vào linh hồn. Tay phải ta không cầm được mà run rẩy, bị ép dừng lại, mất thấy gai lửa bức gần, trong tay áo trái, một đoá sen bay ra, chớp mắt liền hình thành bức tường bảo vệ, tạm giải trừ được nguy hiểm.

Ta thờ phào một hơi, bị chiêu thức thương dùng của mình trước đây vây khốn, thật sự rất châm biếm đó! Ta chưa từng nghĩ rằng ma liên của Phạn Nghiệp lại có chỗ dùng đến, phối hợp với Minh Sát Âm Sinh Giới ngăn chặn đòn tấn công hủy diệt. Nhưng thế cục vẫn chưa xoay chuyển, không biết tiếp theo đây, nếu hắn sử dụng xử phạt cấp độ hai, Tuyệt Phạt, thì có còn ngăn cản được không? Ta chưa từng nghĩ đến việc dùng giáo của mình đâm vào khiên của mình, càng chưa từng trải qua, hơn nữa, còn tồn tại một vấn đề hiện thực rất khúc mắc, kiếm của Thẩm phán chỉ có ta có thể phát huy được uy lực của nó, Minh Sát Âm Sinh Giới cũng là phát minh của ta, ai có thể trải nghiệm?

Nếu muốn nắm chắc quyền chủ động, thì bắt buộc phải xem ai ra tay nhanh hơn. Chiêu thứ nhất, hắn đã nắm được điểm yếu của ta, vừa tấn công đã trúng, mà đối với hắn, ta gần như chẳng hề biết gì, kết quả đã chịu thiệt lớn. Không, có lẽ còn có cơ hội, dù sao những điều ta biết, hắn đều biết, trước mặt là một phiên bản khác của ta, ta không hiểu rõ được Vu Ni thế nào, nhưng hiểu rõ bản thân mình, điều này sẽ tồn tại khe hở để giành được thắng lợi.

Quả nhiên rất phí sức, kẻ địch lớn nhất luôn là chính mình, lời nói chí lý lưu truyền thiên cơ, quả thật quá đúng.

“Dạ Lạc...”

“Còn muốn nói điều gì?”

“Dư vị bị chính mình trừng phạt... thế nào?”

“Rất thảm hại.”

“Người thật sự hài lòng với bản thân mình như thế sao? Nguyên cứ đần độn như thế này, không biết cái gì là kết thúc?”

“Xin lỗi, con người ta khá là tự yêu mình.”

“Lạc lối trăm trọng, lại không tự biết, người không muốn có được sự cứu vớt sao? Từ trong nguyên rửa, tội nghiệt và cái chết có được sự trùng sinh sao?”

“Nói thực lòng, ta rất muốn, còn muốn hơn bất cứ người nào, cũng tin tưởng vận mệnh có thể thay đổi, nhưng mà đối với ta mà nói, số mệnh thay đổi là

một số mệnh khác, mục đích không thay đổi, chỉ là đường đi không giống nhau mà thôi. Nói trắng ra là, ta đã quen rồi. Nếu như có một ngày, những thứ này đột nhiên rời xa ta, đột nhiên giải thoát, trái lại, ta sẽ không thích ứng, đây chính là ta, Dạ Lạc, vì nguyên rủa, tội nghiệt, từ vong mà sinh ra, cứu vớt vô vị thì có ý nghĩa gì chứ? Câu trả lời của ta, ngươi đã hài lòng chưa?”

“Hài lòng, ta hài lòng với sự tự lừa mình lừa người của ngươi, ngươi lừa gạt người khác, và lừa gạt chính bản thân mình, dưới nội tâm nguy trang có sự cố chấp mãnh liệt không gì so sánh được, trên miệng nói chẳng có vấn đề gì, nhưng trong lòng ngươi khát vọng, vô cùng khát vọng, từng giờ từng phút khát vọng được cứu vớt. Ngươi dùng vỏ ngoài dịu dàng để che giấu đi chấp niệm cực đoan của mình, ngươi hận, từ thời khắc được sinh ra trên đời này, ngươi đã hận, ngươi hận Thần Tộc, hận yêu ma, hận thể nhân, hận tất cả mọi thứ trong vũ trụ. Nỗi hận của ngươi quá nhiều, quá mạnh, vượt ra ngoài tầm khống chế, vượt qua dung lượng của cả vũ trụ này, không ai có thể tải nổi, bị ngươi chôn giấu dưới tầng sâu nhất của ý thức, ép bức khiến nỗi hận biến thành vô hận. Dạ Lạc, ngươi thật sự quên rồi sao? Bởi vì quá xấu xa, ngươi liền không dám đối mặt, lựa chọn chạy trốn. Đúng, ngươi đang chạy trốn, vẫn luôn luôn chạy trốn, chạy trốn chính mình, cho nên mới có Tiểu Ly, ngươi đem toàn bộ tình cảm của mình dồn vào người cậu ta, cậu ta biết hỷ, biết bi, biết nộ, biết hận, ngươi biến nội tâm bản thủ, chân thực của ngươi thành vật cụ thể, cho nên, ngươi bảo vệ chu toàn cho cậu ta, yêu thương cậu ta hơn cả bản thân mình, chỉ vì cậu ta là quái vật u ám nhất do ngươi dưỡng ra.”

“Câm miệng”, ta nghe đến mức toàn thân lạnh băng, ngón tay không ngừng run rẩy, trái tim bị cắt ra, ướt đầm máu, lại bị lôi ra, trình hiện ngay trước mặt, bị thù hận xâm thực ăn mòn, xấu xí nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 12: Sự Xử Phạt Tội Cao

Từng khung cảnh vốn đã quên mất giờ lại hiện lên trong đầu nhớ lại thời gian xa xôi bị lãng quên, khi đó, ta bị xua đuổi đến nơi thâm sâu hắc ám trùng trùng, bùng theo một ám hồn, bạn đồng hành duy nhất của ta, nói rất nhiều chuyện với nó, lặp đi lặp lại về nỗi cô độc và thù hận của ta. Ta hận bọn họ, hận sự bất công bọn họ đối xử với ta, hận mọi thứ của thế gian. Ý hận sinh ra, bành trướng, nổ tung trong hắc ám, xông ra khỏi sự cầm cố của xiềng xích, ta muốn hủy diệt, hận đến muốn hủy diệt tất cả.

Nhưng vì sao? Vì sao kết quả không như trong dự liệu? Vì sao ta... ta đã vứt bỏ? Bắt đầu từ khi nào... không còn hận nữa? Sóng lòng chưa từng thăng trầm bất bình, hỗn loạn như thế này.

“Ca ca...”, tiếng kêu cứu non nớt của Tiểu Ly vang vọng bên tai, “Cứu đệ, cứu đệ...”, một đứa trẻ bốn, năm tuổi bị một người đàn ông tướng mạo uy nghiêm đưa đi.

“Tiểu Ly”, ta vô cùng kinh sợ, trong phút chốc giống như bị hút rỗng, liều mạng đuổi theo.

Một thân hình mập mạp chắn ở trước mặt ta, hần ta giờ cao một thanh trường kiếm thân quang màu vàng nhạt, uy hiếp ghê người: “Tiểu tử, ngươi không nên tồn tại trên thế giới này, khắp người tội nghiệt, yêu ma và ác孽 bản nhất, ta sẽ xử lý bằng cực hình, dưới vầng hào quang xét xử công bằng, phán ngươi tội chết, lập tức thi hành, không ân xá”.

Xung quanh sáu vị U Minh sứ giả ánh mắt lạnh lùng tàn khốc khiến người ta run rẩy.

“Trả Tiểu Ly lại cho ta, nếu không ta sẽ giết sạch tất cả các ngươi”, phần nộ chiếm cứ tất cả ý thức, ta quên cả bản thân mình, thậm chí không biết đã động thủ với bọn họ thế nào, bên tai chỉ nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Ly, cậu ấy không ngừng hét “Ca ca, cứu đệ”, xé nát tim gan...

Khi trường kiếm màu vàng nhạt đâm vào trong thân thể, ta không cảm thấy đau đớn, tóm chặt lấy bàn tay đang nắm lấy chuôi kiếm, nói rành mạch từng từ: “Trả Dạ Ly lại cho ta, trả cho ta...”, trong tiếng hét phần nộ, tay phải ngưng tụ ra ngân quang sắc nhọn đâm thẳng vào lồng ngực hần ta, bóp nát trái tim cùng với linh hồn hần.

Ta dùng toàn bộ sức lực còn lại rút thanh kiếm kia ra, thân kiếm đã chuyển đỏ. Trước khi ý thức mất đi, ta nghe U Minh sứ giả nói, đó là kiếm của Thẩm phán, thanh kiếm này chỉ nhận kẻ có năng lực làm chủ, bọn họ chỉ nhận chủ của thanh kiếm làm chủ, kẻ có được kiếm của Thẩm phán sẽ có được thân vị của Thẩm phán, mà có thể đồng thời chiến đấu với thân của thẩm phán và U Minh sứ giả, ta là kẻ đầu tiên.

“Tiểu Ly...”, đồ gục trong vũng máu, ta vô lực lắm lắm, quan tâm gì đến Thẩm phán, tội nghiệt yêu ma, thân vị chứ, ta chỉ muốn đoạt lấy Tiểu Ly duy nhất trở về...

“Đại Ca”, là tiếng gọi của Tiểu Ly, cậu ấy nhìn sang ta, biểu cảm có chút buồn bã không rõ, không giống với cậu ấy lúc bình thường.

Vưu Ni? Không đúng, trực giác của ta không thể sai được, cậu ấy là Tiểu Ly, Vưu Ni đâu rồi? Trong không gian trống trải thê lương, chỉ có ta và Tiểu Ly.

“Tiểu...”, ta vừa định đuổi tay ra, cậu ấy đột nhiên lộ ra vẻ đau khổ, tự đâm vào trước ngực của mình, phun ra ngụm máu lớn, thân thể cũng nhuộm đầy

mãng đở chói mắt.

“Tiểu Ly!” ta vô cùng hoảng loạn, không cách nào nguy trang được nữa.

Cậu ấy đột nhiên lại biến mất, bồng tình như một con ác mộng.

“Dạ Lạc, biểu cảm của ngươi thật động lòng người đó! Khiến người ta nhìn mãi không chán”, Vu Ni ở chỗ tôi từng bước đi về phía ta, liếc nhìn thiếu niên treo trên không trung, khắp người thương tích đang hôn mê bất tỉnh.

“Ngươi là ai?”, cảm xúc vừa quên đi lại dần hiện lên trong đầu.

“Ngươi không quen biết bản thân mình sao?”

“Vu Ni, ngươi là ai?”

“Ngươi nghiêm túc rồi?”

“Ta hỏi lần cuối cùng, ngươi là ai?”

Khóe miệng hắn ta nhếch lên nụ cười quyến rũ: “Ý thức, ý thức của loài người, ý thức bao trùm vũ trụ”.

“Chẳng trách, hình dạng của bất cứ người nào đều là ngươi, bởi vì bản thân vô hình vô dạng, có thể tùy tiện thăm dò nội tâm của người khác, lại không có trái tim, một sự tồn tại đáng thương, ngươi đứng ra không nên tồn tại.”

“Đúng vậy! Sự tồn tại đáng thương, không nên tồn tại, quái vật u ám nhất, cũng không cần tồn tại”, hắn ta cố ý ám chỉ, kiếm nhon hướng đến Tiểu Ly.

“Em trai ta... không phải là quái vật”, cậu ấy là khóa và xích của ta, sở dĩ có cậu ấy, hận mới có thể biến thành vô hận.

Tên khốn nạn dám tổn thương cậu ấy, ta tuyệt đối không buông tha.

Thân kiếm chảy ra ngân quang, ánh sáng rực rỡ lấp đầy hắc ám, xét xử cấp độ hai... Tuyệt Phạt, thanh trừng tội ác...

Thông đạo đóng chặt, trong Ma Vực máu tanh khắp chốn, khắp nơi không có nổi một cái xác toàn thây, giết chóc không ngừng, chiến tranh không nghỉ, chẳng khác gì địa ngục, có khi còn hơn cả địa ngục, dùng hắc ám làm bức màn, lấy máu đỏ làm bối cảnh, giết chóc làm chủ đề, lấy tiếng kêu bi thảm lúc sắp chết làm thanh hiệu, giao hòa với nhau thành một cảnh tượng như thế này: Kinh hãi, tuyệt vọng, chém giết điên cuồng, chôn vùi lý trí.

Ảo Nguyệt kinh ngạc bởi thân thủ của Doãn Kiếm, đã qua hàng chục chiêu, anh ta không có tính thạch lại tiếp được hết toàn bộ, thù hận có thể khiến một con người trưởng thành đến bước này sao? Sức mạnh cũng không mất khổng chế? Chiếc nhẫn đó...

“Doãn Kiếm, cậu hận nhầm người rồi.”

“Đời này không giết Dạ Lạc, ta thề không là người.”

“Giết em gái của cậu không phải là Dạ Lạc, ngài ấy không thể nào giết cô ấy.”

“Còn muốn giao biện, ta tận mắt nhìn thấy, chỉ có hắn ta, cho dù không phải là hắn làm, cũng là ý của hắn. Tiểu Điện chỉ là đã từng gặp hắn, liền đáng chết sao?”

“Dạ Lạc tưởng rằng là đệ đệ của ngài ấy.”

“Dạ Ly?”, anh ta bỗng ngừng lưỡi kiếm đang ép đi, chớp mắt cái càng giận dữ hơn, “Hắn ta? Đều như nhau”.

“Không phải Điện hạ. Điện hạ thực sự muốn giết cô ấy, nhưng khi đến nhà cậu, Doãn Điện đã chết rồi, mấy con yêu quái đến trước đó, Điện hạ đã giết bọn chúng rồi, vừa khéo Dạ Lạc chạy đến, nhầm tưởng rằng Doãn Điện là do Điện hạ giết, liền muốn gánh tội thay cho ngài ấy.”

“Nói lung tung, quý mới tin người.”

“Tin hay không tùy cậu, vốn dĩ ta không muốn giải thích với cậu, nhưng mà Dạ Lạc, ngài ấy gánh vác đủ nhiều rồi, từ xưa đến nay, không được người đời thấu hiểu, luôn trút thêm cho ngài ấy hết tội lỗi này đến tội lỗi khác không đáng có, người chịu trách nhiệm luôn luôn là ngài ấy, nhưng không có ai nhớ đến những gì ngài ấy đã làm. Một vị thần bị quên lãng, bản thân đã rất bi ai rồi, sau khi bị quên lãng, vẫn không thoát được khỏi số mệnh phải chịu tội nghiệt nguyên rủa, thì càng bi ai hơn. Doãn Kiếm, ngài ấy và cậu huyết giao, đồng nghĩa với việc giao mạng của mình vào tay cậu, ngài ấy tin nhiệm cậu. Người khác có thể không hiểu ngài ấy, cậu thì không thể”.

“Nói linh tinh, thù dật lý do đáng cười thế này, để ta đồng cảm với hắn sao? Hừ, ngươi vọng tưởng quá”, Doãn Kiếm mãnh liệt khua chuyển Long Uyên, không biết là do nhất thời khó tiếp nhận chân tướng của hiểu nhầm mà kích động, hay là thật sự vì những lời đáng cười của Ảo Nguyệt mà phẫn nộ.

“Lừa cậu? Là bản thân cậu không muốn thừa nhận thôi! Bởi vì trừ thù hận ra, cậu chẳng còn cái gì nữa cả”, Ảo Nguyệt nói trúng tim đen, “Thứ Dạ Lạc

cần rất nhiều, thứ không cần nhất là cảm thông”, cùng lúc đó, quanh người anh ta có một tầng ánh sáng trong nhật quán quanh, Tinh Hà ở gần đó tình hình cũng giống như vậy.

Doãn Kiếm không nghe lọt tai một câu nào, xuống tay càng lúc càng hung dữ, thân thể thoát ly khỏi ý thức chém giết, theo quán tính, giống như một cỗ máy giết người máu lạnh. Trên bầu trời, mây gió cuộn cuộn, tiếng sấm kinh hãi vang lên, kinh trời động đất, đột nhiên đánh thức thần trí của anh ta.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”, một trận chiến hỗn loạn đột nhiên ngừng lại, mọi người ngừng chiến, lần lượt nhìn sang đám mây ngân quang cuộn cuộn, sấm vang chớp giạt giao nhau, giống như có vật đáng sợ không biết là thứ gì sắp sửa đến, mây đen khủng khiếp che phủ trên đỉnh đầu mỗi người.

“Cái... cái gì vậy?”, Doãn Kiếm kinh hãi.

“Dạ Lạc... có phiền phức rồi”, Áo Nguyệt thấp giọng nói.

Trong khoảng trống của dị thứ nguyên, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ gắng hết toàn lực để ổn định sự chấn động kịch liệt. Bên trong Cục đặc phái, nghịch ma trượng kẻ ngang vào cổ cô gái có đôi mắt đẹp đang giận dữ, trên mặt Hú duy trì sự ôn hòa bất biến: “Tris, tạm biệt”.

Cô ta không cam tâm, nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái chết, nhưng phát giác ra Hú chần chừ không động thủ, đột nhiên lại mở mắt ra, thấy người đàn ông hòa dịu trước mắt, quanh người tán phát ra xích quang nhàn nhạt, mỹ lệ, ma quỷ, như thể trong tiền cảnh hư ảo, dần dần đi xa rồi tan biến...

Ba người bị vây trong Trận Tuyệt, “Dạ Lạc đại nhân?”, Diệu Âm giật mình, quang sáng màu vàng nhật quán quanh thân thể.

“Dạ Lạc!”, A Mộc và Toàn Cơ cũng biến thành hai đạo lưu quang ảm đạm.

Tuyệt Phạt chém ra một khe nứt thời gian và không gian, đưa ta và Vu Ni về đến Ma Vực...

“Có hai Dạ Lạc?”

“Có một người hình như không đỡ được rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lòng bàn tay Áo Nguyệt hiện ra hai viên tinh thạch một đen một trắng: “Dạ Lạc, tôi lại một lần nữa nhìn thấy sự phẫn nộ của ngài, nguyên nhân vẫn là ngài ấy phải không?”.

Tinh thạch bay vào trong cơ thể, kịp thời khôi phục linh lực mà Tuyệt Phạt tiêu hao, ta định thần, đứng thẳng dậy, nhìn sang dung nhan tuyệt mỹ quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn ở đối diện những người bên dưới đều đang chăm chú nhìn, chứng kiến trận chiến cuối cùng của người và yêu ma này, quyết chiến giữa Dạ Lạc.

“Dạ Lạc, ngươi không thắng nổi ta, ta đơn giản lấy đi sự thù hận không ai chịu được trong nội tâm của ngươi, chấp niệm của ngươi sâu bao nhiêu, thì ta sẽ mạnh mẽ bấy nhiêu, ngươi không cách nào vượt qua ta được, giống như ngươi không diệt trừ được tận gốc nỗi hận chôn giấu trong ý thức thâm sâu của mình.”

Ngươi sai rồi, nỗi hận của ta, ta không có ý định diệt tận gốc nó, nhờ phúc của ngươi, ta đã tìm lại được tình cảm khuyết thiếu của bản thân mình. Ta có thể hận, chứng tỏ cũng có thể yêu rồi. Vu Ni, ngươi đã lựa chọn con người, nhưng thế giới này không phải lấy con người làm chủ đạo, yêu ma cũng có quyền lợi sinh tồn, tội nghiệt nặng nề, tàn bạo độc ác gì đó, dương cao chính nghĩa, thay trời hành đạo gì đó, dùng những từ ngữ sáo rỗng này làm lệnh tiền, ngươi không thể thắng được ta. Tốt xấu gì, ta là bản chính, làm sao có thể bị bản phục chế như ngươi đây diệt được.”

Trường kiếm thẳng lên, hai ngón tay chầm chậm chà qua thân kiếm, lấy máu để thế, ta sẽ xử lý bằng cực hình, dưới vầng hòa quang xét xử công bằng, phán ngươi tội chết, lập tức thì hành không ân xá. Hắn và ta làm ra cùng một hành động giống nhau, chấp hành xử phạt cao nhất đối với đối phương... Vô Xá.

Hồi Kết Ánh mặt trời rực rỡ trên cao, ánh sáng rạng rỡ như buổi ban đầu, thành phố nhà cao san sát phát triển thịnh vượng, không có người nào biết rằng, nó từng trải qua thảm họa khủng khiếp nhất trong các thảm họa. Trên đường lớn, xe cộ, con người qua lại, sắc thái vội vàng, dáng vẻ bận rộn, tiết tấu cuộc sống nhanh, ngày này sang ngày khác lặp lại không ngừng. Có người hưởng thụ trong thành phố, có người vật lộn trong thành phố, có người vui mừng trong thành phố, có người bị thương trong thành phố...

Trên tầng thượng cao ốc Quảng An, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa kính, chiếu vào một căn phòng làm việc rộng rãi, sạch sẽ, sáng sủa, đứa trẻ nhìn sang người đàn ông cúi người, chuyên chú đánh bóng bên cạnh bàn bóng, bình tĩnh như nước.

“Phi Dục, vận mệnh rất trâu đùa con người!”, Doãn Kiếm thu gậy về, nhìn những quả bóng nhỏ tán loạn trên bàn, không có tâm tư đánh tiếp nữa, quay người đi đến bên cạnh bức tường kính, dưới chân vẫn là thành phố đó, dường như không chút thay đổi nào.

“Đứng.”

“Lúc đầu cậu không giết tôi, bây giờ lại không có cơ hội nữa rồi, cậu không hối hận sao?”

“Tôi là vì Tiêu Nhiên”, cậu bé lạnh nhạt trả lời.

Doãn Kiếm nâng tay trái lên, tinh thạch màu xanh nhạt trên chiếc nhẫn tuôn ra ánh sáng xanh êm ả hòa dịu dưới ánh mặt trời, như thể ân sủng đến từ thần, rất xứng với người đó.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện Cửu Cung pháp trận, truyền tống một người đến.

“Hoa Liên”, ánh mắt Doãn Kiếm sáng lên mấy phần.

“Bây giờ anh là đại gia của Thu Mộc Viên, an nhàn như vậy không được đâu”, người đàn ông khí sắc yếu ớt đùa nói.

“Bác Thái vừa mới đi vào quỹ đạo, trên tay có không ít việc phải xử lý, những ngày này, anh vất vả rồi, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Tôi có lúc nào không nghỉ ngơi, may mà có Lê Tu, Iris cũng sẽ quay lại Thu Mộc Viên giúp đỡ. Trải qua trận chiến đó, Ma Vực cũng gần như sụp đổ tan vỡ, chúng ta cũng chẳng tốt hơn là bao, Trịnh Khiêm, Tị Quy, Nhi Hoa, Mạn Chi, Hạ tiền bối, Âu Dương tiền bối đều cùng chiến đấu đến chết với kẻ địch, so sánh với bọn họ, tôi may mắn hơn rất nhiều rồi, chí ít, linh hồn có thể tự do đi lại. Doãn Kiếm, sau khi tôi chết, muốn trở thành linh thể của anh, như vậy có thể gần với Tiêu Nhiên hơn một chút.”

“Đừng nói lời xúi quẩy, anh phải tiếp tục sống, không uổng công tôi khổ tâm cứu anh.”

Hoa Liên nhìn ra ngoài cửa kính: “Tiêu Nhiên nhìn thấy tất cả những điều này, chắc chắn sẽ rất vui mừng. Trước ngày đó, anh ấy đã tìm tôi nói chuyện, nói mình sẽ chết trong tay của anh, còn nói, anh là tất cả kỳ vọng của anh ấy”.

“Nhưng tôi chỉ thích hợp sống trong thù hận, cho dù phế đi Cục đặc phái, khôi phục lại Thu Mộc Viên, đối kháng với Ma Vực, cũng là để báo thù cho Tiểu Diệp và Nhân Nhân”, Ma Vực tuy nguyên khí tổn hại lớn, nhưng mà ma chủ mới sinh ra từ trong Ma Trì là đại họa, cuộc chiến của người và yêu ma không hề cùng với sự biến mất của Dạ Lạc mà dừng lại, mà sẽ vĩnh viễn không ngừng nghỉ...

“Báo thù? Thật sự chưa chắc là chuyện vui vẻ nhất trong lòng người, sau khi Âm Bách Sát chết, tôi phát hiện ra, trong lòng trống trải rất nhiều, có thể giúp được anh, thật vừa khéo”, Hoa Liên khẽ thở dài, quay lại chủ đề chính, “Di Tiên khuyên không quay lại sao?”.

“Cô ấy muốn ở bên cạnh Dạ Ly, bọn họ một người mất đi anh trai, một người mất đi sư huynh, hai người cô độc ở bên nhau, an ủi lẫn nhau, dựa dẫm vào nhau, cũng chẳng có gì là không tốt cả.”

“Nói đến mất đi, chúng ta đều đã mất đi quá nhiều.”

“Đúng vậy! Mất đi quá nhiều...”, trong mắt Doãn Kiếm có chút đau thương.

Chiếc áo choàng màu đen vác một chiếc lưỡi hái lớn nổi giữa không trung, kéo ra nụ cười thật lớn: “Tiểu Doãn Kiếm, cậu không mất đi tôi đâu!”.

Trong ánh tà dương huy hoàng, trên đường lớn ở ngoại thành của khu phố náo nhiệt xa xôi, thiếu niên đeo ống đựng bức họa trên một bên vai, bóng lưng cô đơn lủi thủi độc hành, thê lương mà ưu thương, Lương Dĩ Tiên ở phía sau gắng sức đuổi theo: “Dạ Ly, Dạ Ly... anh đợi đã, đợi tôi với, đứng lại, Dạ Ly...”.

Cậu ta đột ngột dừng bước, quay người lại, Lương Dĩ Tiên không kịp phản ứng, húc đầu vào lồng ngực của anh ta, vừa vịn rơi vào trong lòng, “Cộc”, Dạ Ly không chút khách khí cốc một cái lên chiếc đầu bên dưới cằm mình, nghênh đón được đôi mắt oán hận của đối phương, cậu ta biểu hiện rất vô tội, cứng như gỗ hỏi: “Cô theo đến đây làm gì?”.

“Anh biết Yến Đê cốc ở đâu không?”, Lương Dĩ Tiên xoa xoa đầu, khẩu khí rất hung dữ.

“Không biết, cho dù chân trời hay góc bể, tôi nhất định phải tìm ra được đám cương thi đó, báo thù cho đại ca.”

Cô ấy ngơ ngác, cặp mắt xuống: “Đây không phải là hy vọng của đại ca anh! Anh ta đem tinh thạch cho bọn họ, tức là đã sắp xếp xong rồi, dự định hy sinh bản thân mình, thành toàn cho tất cả mọi người”.

Trận quyết chiến giống như ngày tận thế, xử phạt cao nhất giữa Dạ Lạc đủ để hủy trời diệt đất, trong Ma Vực vốn không một người nào có thể sống sót trở về. Người đàn ông mỹ lệ mà độc đoán bao trùm lên tất cả chúng sinh, tuyên đọc bản phán quyết tử hình của mỗi con người, khoảnh khắc tử vong thi hành liền bị một viên tinh thể tím nhỏ bé ngừng lại, kết thúc mây đen đáng sợ và sự hủy diệt kinh thiên động địa, phong ấn tất cả thù hận, gộp lại cả Dạ Lạc...

“Lương nha đầu, cô không hiểu đại ca có ý nghĩa thế nào đối với tôi đâu”, Dạ Ly nặng nề nói, tay rút túi quần, lạng lẽ rời đi.

“Tôi hiểu”, cô ấy thất thanh hét lên, cuống quýt đuổi theo Dạ Ly, “Không phải chỉ có một mình anh buồn bã”, mắt không chế gào lên với anh ta xong, nước mắt không kiềm được là chảy rơi.

Khi Dịch Siêu ngã xuống trước mặt cô ấy, một con đau đớn trước nay chưa từng có, như thấu tim xuyên qua, anh ta nói: “Nha đầu, tổn thương em là chuyện anh không muốn nhất, thật sự không nữa...”.

Cô ấy hối hận vì sao mình phải bán mạng như vậy, nếu như kịp thời thu tay, nếu như anh ấy có thể đánh trả... nếu như anh ấy đánh trả người chết có lẽ chính là cô ấy rồi.

“Đại ca đã từng hứa, huynh ấy sẽ không rời xa tôi”, Dạ Ly nắm chặt viên pha lê xanh da trời trên sợi dây chuyền trước ngực.

“Có câu nói tôi vẫn luôn muốn nói với sư huynh, nhưng mà vĩnh viễn không có cơ hội nữa rồi, là tôi đã tận tay hại chết anh ấy, tôi cũng buồn bã, không phải chỉ có anh...”, trong lời của Dĩ Tiên mang theo tiếng khóc nức, lệ không ngừng tuôn rơi.

“Cho cô một cơ hội, coi tôi thành anh ta, nói ra đi.”

“Tôi... anh không phải anh ấy.”

“Đàn độn.”

“Anh... thôi bỏ đi, tôi với sư huynh đã định là không có duyên phận, chỉ có thể ôm nơi ấy này và nhớ nhung đối với anh ấy, nhớ anh ấy cả đời, đây là trừng phạt tôi đáng nhận.”

Dạ Ly xóc xóc ống tranh, nói: “Trong này là tranh vẽ của đại ca, buổi tối hôm đó, huynh ấy đã nói những lời tôi nghe không hiểu, ‘Đêm tràn đầy thần bí và những điều chưa biết, có người sợ hãi, có người si mê, mảnh trăng tàn mờ hồ giống như ngăn cách một lớp sương mù, hoang vắng, u ám, không nhìn thấu được diện mạo vốn có của nó... tương lai không thể nói rõ, trăng đêm trở thành một câu đố’, đại ca hy vọng tôi sẽ thay huynh ấy tìm ra đáp án”.

“Trăng đêm? Là cái gì?”

“Tôi từng lý giải là đại ca và Áo Nguyệt, sau này nghĩ lại, nó không đơn giản như vậy, cho nên tôi muốn đi tìm”

“Vậy... báo thù chỉ là anh tiện miệng nói ra thôi?”

“Cô rất phiền”, Dạ Ly lười nhác lờm cô ấy một cái, “Động một chút là khóc lóc, cút xa một chút cho tôi, bây giờ tôi không có hứng thú với cô, không cần lo lắng đến Hệ Hồn Vũ”.

Cô ấy qua quạt lau mặt: “Cảm ơn, sau này anh... phải bảo trọng”, vốn có lòng tốt muốn khai thông cho cậu ta, giờ đã không có chuyện gì rồi, bản thân mình cũng yên tâm, ai biết được, chưa đi được mấy bước, lại bị cậu ta xách lại.

“Một mình đi rất buồn, cùng nhau đi.”

“Anh bảo tôi cút đi xa chút.”

“Lúc đó khác, lúc này khác.”

“Anh có biết nói đạo lý không vậy?”

“Tôi đã từng nói đạo lý với cô sao?”

“Anh...”

“64 – 53 – 72, điển hình kiểu đây thì không tốt.”

“Cái gì? Anh, anh...”

“Tôi không ghét bỏ.”

“Anh... tôi muốn giết anh!”

“Xì.”

Hàn Tiểu Trinh đi vào phòng âm nhạc, đèn sáng giàu có hoa lệ khiến cô ta lóa mắt, tay cầm chiếc vé tìm kiếm chỗ ngồi, chỗ ngồi ở giữa mấy hàng đầu tiên, có thể nhìn thấy rõ người biểu diễn trên sân khấu, Thẩm Kiệt Duệ. Anh ta từng mời cô ta và Phong Linh đến nghe buổi hòa nhạc này. Phong Linh, Hàn Tiểu Trinh nhớ đến bóng hình bên cạnh giường bệnh của mẹ mình trước khi chết, là cô ấy sao? Vẫn không xác định, nhưng cho dù Phong Linh có phải là Dạ Lạc không, tất cả đều đã lùi xa rồi.

Cô ta ở bên hồ chăm chú nhìn từng đóa trà my màu trắng nở rộ, giống như đêm Cốc Giang bị hủy đó, từng cánh hoa trắng như tuyết tung bay khắp trời, đưa người ta bước vào thế giới tiên linh thánh khiết, giữa đường chân trời xa xa, tia nắng sớm đầu tiên hé lộ mặt hồ gợn lên sóng sánh lăn tăn, trời sáng rồi.

Cốc Giang đã biến thành đồng hồ cát, một tầng ngân quang mờ dần đi trong cánh hoa và nắng sớm, giống như tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, Cốc Giang đã thức tỉnh...

“... Chủ đề của buổi hòa nhạc này được gọi là ‘Trăng Đêm’, tặng cho người bạn xa lạ, chúng tôi đã từng gặp nhau, những hồi ức nhỏ bé nhưng đáng quý đó, đêm trăng này, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua...”

Hàn Tiểu Trinh bắt giác run rẩy, nốt nhạc và giai điệu quen thuộc, chính là bài hát của Phong Linh, chuyển đến những dây đàn violin của anh ta, trở nên càng đẹp đẽ hơn, càng có không khí và cảm động hơn, đoạn đầu thì dịu dàng như tơ, quyến luyến vấn vương, giống như những mạch nước ngọt lành tụ hợp thành dòng suối nhỏ trong khe núi, lặng lẽ tuôn chảy, mà sau đó, dần dần chuyển thành sự sôi nổi khí, rung động lòng người, như dòng suối chảy gặp phải đá núi cản đường, nhưng không mất đi khí thế, quật cường lao đến con đường mờ mịt phía trước, hoặc là tràn qua đá, hoặc là vòng qua đá mà đi, không gì ngăn nổi quyết tâm tiến về phía trước, cho dù gặp phải vách núi, rơi xuống hang sâu u ám, phản kết từ từ trở về sự yên tĩnh như sông lớn cuộn cuộn hòa vào đại dương, bình yên trải qua nguy hiểm và thăng trầm, nghênh đón sự trở lại cuối cùng...

Dưới màn đêm ấm áp, nguy hiểm nổi lên khắp chốn, người phải gánh chịu tội ác tàn phá hủy diệt, cho đến giây phút cuối cùng của sinh mệnh, chấp nhận mất đi tất cả, chỉ vì để mọi người không còn khóc lóc bị thương.

Buổi hòa nhạc vừa kết thúc, Thẩm Kiệt Duệ lập tức xuyên qua đám người rời khỏi hội trường, đi đến trước mặt Hàn Tiểu Trinh: “Tiểu Trinh, cảm ơn cô đã đến. Tôi rất vui mừng, ngày mai chúng ta cùng nhau đi Cốc Giang nhé, hỏi Phong Linh xem tại sao cô ấy không chịu nổi”, vừa rồi trên sân khấu, ánh nhìn của anh ta cứ luôn dừng lại chỗ Tiểu Trinh, như thể cô ta là nguồn suối âm nhạc của mình.

“Anh muốn uống Dạ minh châu?”

“Đúng là cô hiểu rõ tôi”, Thẩm Kiệt Duệ sáng khoái thừa nhận “Ồ, đúng rồi, lần trước cô nói mẹ cô đang nằm viện, sức khỏe của bà tốt hơn chút nào chưa?”.

“Mẹ tôi không còn nữa rồi, Dạ Minh Châu không còn nữa rồi, Phong Linh cũng không còn nữa rồi”, cô ta chật vật nói, rất muốn khóc.

“Tiểu Trinh”, Thẩm Kiệt Duệ bạo dạn kéo cô ta lại, nhẹ nhàng nói, “Còn có anh”.

Khán giả nhanh chóng về hết, trong phòng nhạc trống vắng, tiếng khóc đau thương vang vọng, thực ra, khi Hàn Tiểu Trinh yếu đuối thì không còn được chút kiên cường nào.

Trong gian phòng bệnh nào đó của bệnh viện thành phố Cốc Giang...

“Á... , Điền Giai Đình, tôi là bệnh nhân đó, có người nào đối xử với bệnh nhân như cậu không?”, Nghiêm Tuấn nghiêng răng quát lớn với cô nữ sinh đang chọc vào cánh tay phải bị bó bột của mình.

“Thật sao, không giống giả vờ! Cậu thật sự đã bị xe đâm?” Điền Giai Đình tâm vô tính vui mừng kêu lên.

“Đã gặp qua người mất dây, nhưng chưa từng gặp người nào mất dây như cậu.”

“Thử nói lần nữa xem?”

“An Trác, không cứu mình, không xứng làm anh em.”

“Được rồi, được rồi, hai người các cậu đừng cãi nhau nữa”, Đỗ An Trác rất đau đầu, “Giai Đình, Nghiêm Tuấn không chịu nổi giày vò đầu để cậu ấy dưỡng thương đi! Tôi đã tìm được chỗ thực tập rồi, họ thông báo chiều hôm nay đi phỏng vấn, cậu không có chuyện gì thì ở lại với cậu ấy, tôi phải đi rồi”.

“Này, An Trác, cậu không định ném tôi lại đây không quản đấy chứ?”

“Giai Đình ở đây, cô ấy sẽ chăm sóc cậu, tôi phải đi rồi, nếu không sẽ muộn mất”, Đỗ An Trác nói xong, phong độ rút khỏi phòng bệnh, tạo ra cơ hội cho hai người ở riêng với nhau.

Đột nhiên cậu ta cảm thấy hình như mình đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng, nhưng không nhớ ra được, bèn vỗ vỗ vào đầu, tại sao lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy? Có lẽ là quên đi giấc mộng đó ai mà không nằm mơ chứ? Nghĩ xong, bước chân cậu ta cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Ào Nguyệt, xin lỗi nhé, chuyện người muốn làm nhất, ta không cách nào thỏa mãn được”, ta thấy hơi có lỗi.

“Không, cũng tương đối rồi, thứ tôi mong muốn sớm đã có được cho nên nguyện trả giá vì điều này”, ngữ điệu lạnh lẽo nhất quán của anh ta đã hòa dịu hơn.

“... Lần này, ta sẽ không nói người không thẳng thắn nữa.”

“Sớm nên như vậy.”

“Dạ Lạc đại nhân”, Diệu Âm cười vui vẻ, cùng bốn người khác xuất hiện.

“Tôi đã nói mà, Ào Nguyệt thích Dạ Lạc, quan tâm còn chẳng kịp nữa là, làm sao nỡ lơ đãng với ngài ấy?”, Toàn Cơ than thở, ánh mắt bỗng thay đổi, “Ào Nguyệt, tôi quyết định thoát khỏi ám ảnh của anh, không cho phép tranh Dạ Lạc với tôi đó”.

“Phụ nữ điên, vô vị”, Tinh Hà không biểu cảm.

“Đại nhân chúng ta đi rồi, Điện hạ làm thế nào?”, A Mục đưa ra câu hỏi.

“Đạ Lạc đại nhân sẽ không rời xa Điện hạ, nói được làm được”, Hủ thật hiểu ý ta.

“...?”

Ta bình thần cười: “Tiểu Ly chắc chắn cảm ứng được sự tồn tại của ta, đệ ấy biết ta chưa từng rời xa đệ ấy, thế là được rồi, chỉ hy vọng đệ ấy có thể tiếp tục sống thật tốt, không cần đến tìm ta nữa”.

“Thật nhần tâm!”, Diệu Âm lệ tuôn rơi.

“Tiểu Ly rồi cũng phải trưởng thành mà!”

“Haizzz, không biết Diệu Âm và Tinh Hà khi nào mới trưởng thành”, A Mục mượn thế cảm khái.

“Đợi khi ông già”, Tinh Hà đáp lại một câu.

“...”, đứa trẻ này không thể động vào.

Một hàng bảy người càng đi càng xa, lần này sẽ ngủ say bao lâu đây? Có lẽ là vĩnh viễn!

Ngủ sâu trong đêm yên tĩnh dịu dàng, muốn lau đi lệ sót chưa khô nơi khóe mắt người, ngẩng đầu nhìn trăng tàn như máu, muốn vỗ về linh hồn run rẩy bị thương của người, màn đêm buông xuống tiếng thở than, nơi nào có thể tìm kiếm hạnh phúc chân thực và nỗi xót thương...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Trăng Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.